

Grozăviile neasemănate de la Dăgănescu,

ÎN LUMINA SFINȚILOR PĂRINȚI
-
PE SCURT

A. CUPRINS

A. Cuprins	2
B. Introducere	4
C. Pictura eretică	5
1. Basilica San Pietro	6
2. O pictură ecumenistă	16
3. Eretici pictați ca Sfinți	24
a) Francisc de Assisi	24
b) Ulfilas arianul	55
D. Pictura antihristică	63
1. Imberb	66
a) Hipnotizator mios, androgin	66
b) Hipnotizator dur	66
c) Hristosul mincinos bărbierit	67
d) Mutilarea Filocaliei	68
2. Cu barbă mică și ochi albaștri	70
3. Cu barbă mare și ochi albaștri	71
4. Mustăcios	78
5. Cu pantaloni scurți	85
4. Drăgănescu – așezământ închinat „sfintei familii”	89
5. Testamentul Părintelui Arsenie Boca: EGOISMUL AUTOLATRU	111
E. Pictura păgână	116
1. Mărturia unui contemporan	117
2. Aum	117
3. Trishula lui shiva / Tridentul lui poseidon / Furca dracilor	121
4. Atac păgân asupra Persoanei. Despre „limbi ca de foc”	128
5. Atac păgân asupra firii și energiei. Panteism. Androginia hristosului mincinos - Yin și Yang	142
6. Despre reîncarnare	168
D. Vădirea sursei vedeniilor	192
E. GROZĂVII NEASEMĂNATE	198
1. ANTIHRIST	198
a) Smulgerea de pe cruce, mai rău ca în catolicism	202
b) Pironirea în încheieturi	213
c) O fantomă, în loc de Hristos	253
d) Adevărata Icoană a lui Hristos	285
e) Antihrist androgin	291
2. Madone anti Maica Domnului	299
a) Madona Zamfira	299
b) Madona desen animat japonez	306
c) Madona neagră	307
d) Madona despletită, dar cu basma, ca la Medjugorje, Lourdes, Fatima	312
E) MADONA CU OCHI ALBAȘTRI	322
F) MADONA CE ATACĂ PURUREA FECIORIA MAICII DOMNULUI	327
G) ÎN LOC DE BUNA VESTIRE O GROZĂVIE CU MADONE, FANTOME, STAFII ȘI DJINNI	328
3. „SATANA SE PREFACE ÎN ÎNGER AL LUMINII”	333
A) ÎNGERII DJINNI	334
B) ÎNGERII NAZIȘTI	336
4. Anti Sfinți	340
a) Pseudo Moise încornorat	340
B) ANTI SFINȚI MUSTĂCIOȘI	342

(1) Pseudo Gheorghe	342
(2) Pseudo Nicolae Oprea – ca un demon hipnotizator	342
C) ANTI SFINȚI CU PANTALONII SCURȚI ȘI MINIJUPĂ	344
1. Pseudo Nestorie wrestler	344
2. Pseudo Îngeri cu minijupă	345
D) PSEUDO NICOLAE	345
(1) Al Mirelor Lichiei, spadasin	345
(2) Cabasila pictat ca episcop – încă o dovadă că vedeniile l-au mințit	347
E) PSEUDO ȘTEFAN	349
(1) arhidiaconul, plecat în promenadă	349
(2) cel Nou	349
F) PSEUDO TOȚI SFINȚII	354
5. Imagini caricaturale generalizate	357
a) Capete pătrate și urâte	357
B) IMAGINI PREADESFRÂNATE ȘI SODOMITENE DUPĂ CAPELA SIXTINĂ	358
C) REALISM SOCIALIST	364
F. Erminia eretică despre Sfintele Icoane	375
1. Le picta după vedenii	375
2. Se picta pe sine, în locul Mântuitorului și Sfinților	382
3. Picta anti Ortodox lovind în esență (Asemănarea) și în mesajul teologic	384
G. Ce recomandă Sfânta Biserică Ortodoxă pentru așezământul de la Drăgănescu	387

B. INTRODUCERE

Moto: 65. Mișcările de la arătare sunt semnele celor dinlăuntru, precum roadele produse sunt semnele unor pomi necunoscuți. 66. Cuvintele și faptele vădesc pe fățarnic și scot la arătare pe proorocul mincinos ascuns.¹

Acestea și alte asemeni necuvînțe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscușiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale căroră sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.²

Un studiu complex despre acest fenomen numit înșelare în context contemporan, având pe Părintele Arsenie Boca (ca produs perfect reprezentativ, reprezentant oficial și foarte puternic în manifestări, ajungând la subtilități și adâncimi de amăgire nemaiîntâlnite până acum în toată istoria recentă a bisericii), se poate găsi aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemănate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

El a fost făcut de un grup de clerici și mireni, iconari și teologi, monahi și preoți, din țară și de peste hotare (chiar și de la Sfântul Munte), cu blagoslovenie arhierescă, din râvnă pentru adevăr și discernământ. S-a făcut în timp îndelungat, prin cercetarea amănunțită a mărturiilor ucenicilor, scrierilor și picturilor Părintelui Arsenie Boca, și a manifestărilor contemporane în jurul sfinției sale, dorindu-se a se evita superficialitatea în tratarea unui fenomen atât de complex și delicat, fierbinte pentru mințile Ortodocșilor Români de azi.

La el vom face referire în cuvintele de mai jos.

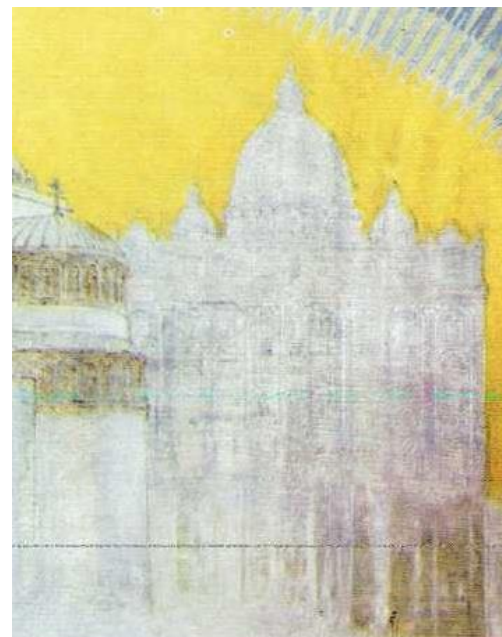
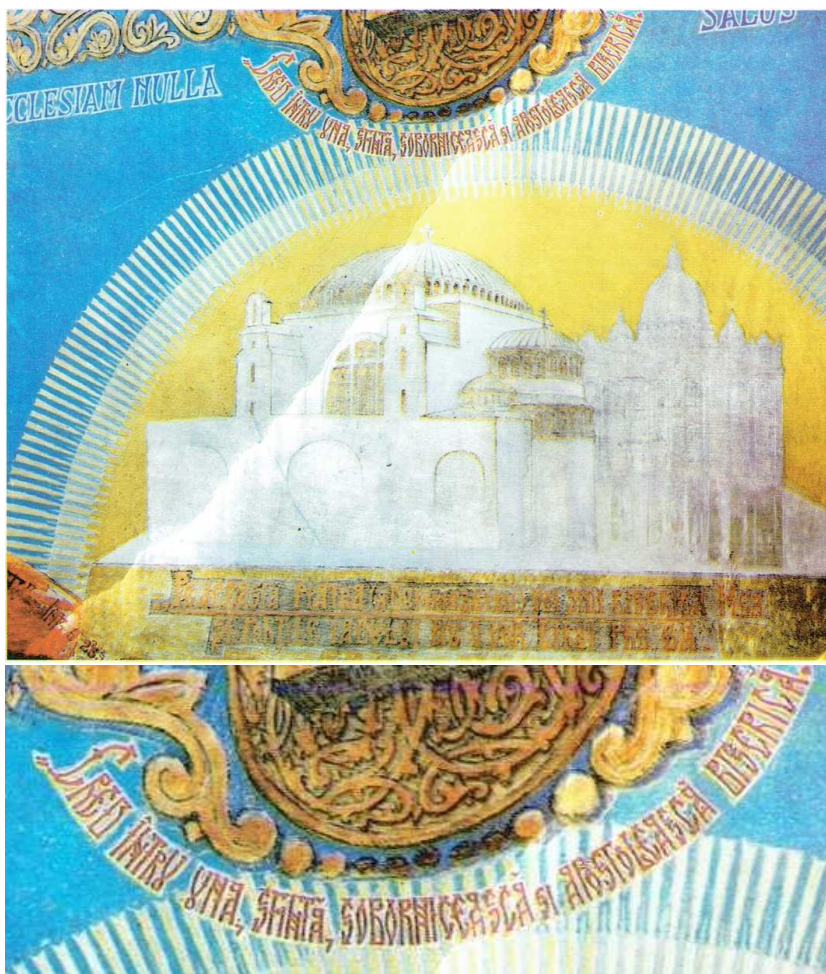
¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Volumul IV, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2003.pdf>>, joi, 1 octombrie 2015, ⁴2005, p. 24.

Citatele vor fi redată fără ghilimele, cu *caractere cursive*, accentuările noastre cu **caractere aldine, îngroșate**. Când editorul original, de unde preluăm textul, are și el accentuările lui, se redau tot cu **caractere aldine, îngroșate**, iar evidențierile noastre (peste ale lui) se marchează prin caractere subliniate.

² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

C. PICTURA ERETICĂ

(ariană, latină, ecumenistă) sau surse de imitație apusene

„Bazilica Sfântul Petru din Roma”³

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Informații generale:

Confesiune: romano-catolică;

Tip: bazilică papală;

Perioadă construcție: 1506-1626;

Țara: Vatican;

Localizare: Roma.

Bazilica Sfântul Petru (în *italiană* *Basilica di San Pietro*) din *Roma* se găsește în *Cetatea Vaticanului*, înăuntrul statului pontifical, în monumentală Piazza San Pietro. Edificiul, lung de 186 metri, înălțimea cupolei de 119 metri, și cu o suprafață totală de peste 15.000 m², este cea mai mare biserică din lume. Bazilica Sfântul Petru este una din cele patru *bazilici patriarhale* din Roma, alături de *Bazilica San Giovanni in Laterano*, *Bazilica Santa Maria Maggiore* și *Bazilica Sfântul Paul din afara zidurilor*.[...]

§Istoric[*modificare* | *modificare sursă*]

Bazilica este rezultatul unor lucrări de-a lungul mai multor secole. La început a fost doar un monument comemorativ în locul unde *Sfântul Apostol Petru*, considerat drept primul *papă* al Romei, ar fi fost martirizat și înmormântat, în apropierea cercului lui *Nero*. Între anii *319* și *329* împăratul *Constantin cel Mare* construit pe acest loc o mare bazilică.^[1]

În secolul al XV-lea clădirea era în stare de ruină. Papa Iuliu al II-lea a hotărât construirea unei noi bazilici de mari dimensiuni. Construirea edificiului actual, începută la 18 aprilie 1506, se sfârșește în anul 1612 în timpul papei Paul al V-lea. Bazilica a fost sfințită la 18 noiembrie 1626 de către papa Urban al VIII-lea.

Numeroși arhitecți și artiști de prestigiu au contribuit la realizarea acestei opere: arhitectul *Bramante* inițiază primele lucrări, Michelangelo execută proiectul cupolei, *Rafael Sanzio* modifică planul original dintr-o cruce grecească într-una latină, *Carlo Maderno* completează fațada, *Bernini* desenează planul pieței cu faimoasele colonade.

§Arhitectura[*modificare* | *modificare sursă*]

§Fațada[*modificare* | *modificare sursă*]

Fațada în stil *baroc* este dominată de statuile Mântuitorului, a sfântului Ioan Botezătorul și a 11 apostoli (cea a sfântului Petru se găsește în interior). **În mijloc se află loggia binecuvântării papilor, de unde este împărțită binecuvântarea festivă "urbi et orbi"**. Deasupra intrării principale se poate admira mozaicul "Navicella" de *Giotto*. Poarta centrală de bronz este o operă a lui *Filarete*, care a fost concepută în *1445* pentru vechea bazilică. Poarta din dreapta se deschide numai cu ocazia "anilor sfinți".

§Interiorul[*modificare* | *modificare sursă*]

Planul bazilicii este în forma unei cruci latine cu trei "nave". Între stâlpii navei centrale, de la transept la absidă, se găsesc 39 de nișe, fiecare cu statuia unui sfânt întemeietor al unui ordin religios. În interior se poate admira un mare număr de statui în marmură, travertin sau bronz, printre care monumente funebre de Bernini(mormântul Papei Alexandru al II-lea), Antonio del Pollaiolo (mormântul Papei Inocențiu al VIII-lea), Arnolfo di Cambio (statuia Sfântului Petru) și de Antonio Canova(mormântul Papei Clement al XIII-lea).

De o neasemuită frumusețe este grupul sculptural "Pietà" al lui *Michelangelo*, realizat în tinerețe.

În mijloc, sub cupolă, se află altarul principal al papilor, dominat de un baldachin înalt de 29 metri, realizat în bronz de Bernini. În absidă se găsește Scaunul episcopal al Sfântului Petru, susținut de statuile a patru sfinți învățători ai Bisericii: *Sf. Ambrozie*, *Sf. Augustin*, *Sf. Atanasie* și *Sf. Ioan Gură de Aur*.

Din apropierea coloanelor de susținere a cupolei se coboară în grotă Vaticanului, care reprezintă cripta bazilicii, unde sunt resturile clădirii inițiale și ale unui vechi cimitir, unde ar fi fost mormântul Apostolului Petru. **Aici se găsesc numeroase morminte ale unor papi, cardinali și prinți laici.**

³ http://ro.wikipedia.org/wiki/Bazilica_Sf%C3%A2ntul_Petru_din_Roma, sâmbătă, 14 martie 2015

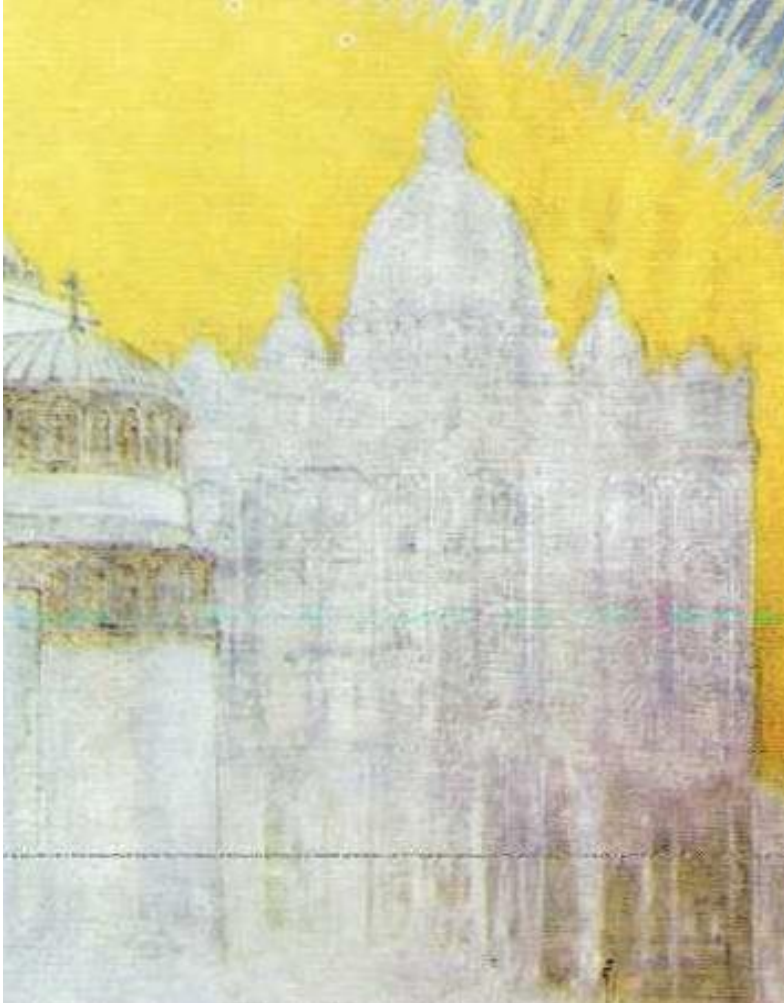
Din punct de vedere artistic, bazilica "Sfântul Petru" reprezintă triumful **barocului roman**, într-un moment al istoriei europene, în care **Biserica Catolică** căuta să se impună ca prestigiu față de creșterea puterii statelor naționale, **Franta și Spania**.

§Importanță religioasă[[modificare](#) | [modificare sursă](#)]

Bazilica "Sfântul Petru" este sediul principalelor manifestări ale cultului catolic și are o funcție solemnă cu ocazia celebrării sărbătorilor "Nașterii Domnului", "Paștelui", ritualilor din **Săptămâna Mare**, **proclamării noilor papi și funeraliilor celor defuncți**.

În nava laterală dreaptă au avut loc în anul **1870** ședințele **Conciliului Vatican I.**"

Cum explică Părintele Arsenie Boca, adică tocmai autorul tabloului de mai sus (de la biserica Drăgănescu), și ucenicii sfinției sale, pictarea clădirii celei mai reprezentative pentru catolicism, ca fiind Biserica în afara Căreia nu este mântuire („Extra Ecclesiam nulla salus”) Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească? Oare este o proorocie că vom fi atacați de ecumenism, pentru a ne feri de el, sau sfinția sa avea concepții ecumeniste și uniaste?

La prima vedere am spune, după zvonurile care circulă acum pentru a convinge Sfântul Sinod și pe toți oamenii în favoarea canonizării, că Părintele Arsenie Boca este unul din marii luptători și apologeți ai Bisericii Ortodoxe împotriva ecumenismului.

Să dăm și fraza cea mai percutantă în acest sens:

„- *Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor. Căderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale apusului. Numai putregaiul cade din Biserica Ortodoxă, fie ei arhieriei, preoți de mir, călugări sau mireni. Înapoi la Sfânta Tradiție, la Dogmele și Canoanele Sfinților Părinți, ale celor 7 sinoade ecumenice, altfel, la iad - cu arhieriei cu tot. Ferească Dumnezeu.*”⁴

Din nefericire, tocmai această carte, numită Pravila Albă, în care este atacat atât de violent ecumenismul, este dezavuată chiar de Părintele Arsenie Boca, după cum susține (printr-un facsimil autograf al Părintelui) în disperare de cauză, Maica Zamfira:

„*I se atribuie câteva scrieri, între care Pravila Alba, un manuscris care i s-a furat modificat apoi și rescris. Circulând pe numele Părintelui, ajungând până în Franța. Dăm în original caracterizarea pe care o face Părintele pe un asemenea exemplar din Pravila Alba:*

«*Pravila Albă – model de strâmbare a unui original furat*»⁵.

Oare nu cumva dorința atât de intensă de a anula cartea numită Pravila Albă, provine tocmai din prezența în ea a frazelor ce dezvăluie esența ecumenismului, adică faptul că este erezia tuturor ereziilor? E foarte posibil, deși sunt și alte contradicții (de exemplu referitoare la împreunarea trupească) față de învățătura recunoscută ca fiind oficială a Părintelui Arsenie Boca (din „*Cărarea Împărăției*”, „*Cuvinte vii*”, „*Omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*”, „*Biserica de la Drăgănescu - «Capela Sixtină» a ortodoxiei românești*”). Nu numai atât, dar, din păcate, în fraza anti ecumenistă de mai sus autorul ei atacă și persoanele amăgite de ecumenism, cu un duh zelot (adică uitând de milă, de îngăduință și de cumplita înșelare datorită căreia atât de mulți cad în mentalități greșite). De aceea chiar și acest text percutant devine inoperant, fiind de fapt o manifestare de mânie necontrolată și nu un susur de iubire, îngrijorat de pierderea sufletelor.

De unde am tras concluzia aceasta, că tocmai pentru fraza anti ecumenistă este dezavuată Pravila Albă? Fiindcă cea mai perversă și mai hulitoare frază ecumenistă întâlnită de noi, vreodată, până acum, îi aparține tocmai... Părintelui Arsenie Boca și cum ar putea via în mintea unui om asemenea contradicții, fără a fi vătămat?

Iată fraza și, vă rog, fără prejudecăți, să observați chiar dumneavoastră perversiunea și hulele din ea.

„***Trinitatea este un număr sacru, divin, un număr care simplifică, plenitudinea, victoria asupra luptei și diviziunii, ecumenismul și societatea perfectă, în care nu este opoziție între personalități, între ipoteze și ființa unică.***

Misterul creștinismului este misterul unității, în dualitate găsindu-și soluția în Unitate - Trinitate. Iată de ce creștinismul are ca bază dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului și dogma Trinitară.”⁶

Trinitatea e un număr sacru, divin, un număr care semnifică plenitudinea, victoria asupra luptei și diviziunii, ecumenismul și societatea perfectă, în care nu e opoziție între personalități, între ipostase și ființa unică. Misterul creștinismului este misterul unității în dualitate, găsindu-și soluția în Unitatea-Trinitate. Iată de ce creștinismul are ca bază dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului și dogma trinitară.”⁷

⁴ Ierom. Arsenie BOCA, *Pravila albă. Sfaturi pentru cei căsătoriți*, Ed. Agaton, 2006, p. 407.

⁵ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 2003.

⁶ Pr. Ioan GÎNSCĂ, Părintele Arsenie Boca, mare îndrumător de suflete din sec. XX – O sinteză a gândirii Părintelui Arsenie în 800 de capete, Ed. Teognost, Cluj-Napoca, 2002, p. 68.

⁷ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, p. 50.

Lăsând la o parte celelalte erezii și inexactități (nu este vorba de ipoteze ci ipostaze, nu poate fi vorba de dualitate în Sfânta Treime, Dumnezeu nostru Cel Simplu și mai presus de toată simplitatea, iar dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului este chiar monofizismul – deci o minciună dată anatema de sinodul al 4-lea ecumenic, iar nu o realitate descoperită de Sfântul Duh prin dogmele Ortodoxe), în legătură cu subiectul ecumenismului avem un șoc:

După Părintele Arsenie Boca modelul ecumenismului este tocmai... Sfânta Treime!!! Devine astfel, de departe, cel mai mare atlet al ecumenismului de la noi din țară. Desigur că textul este citat de sfinția sa din ereticul Nikolai Alexandrovici Berdiaev (propovăduitor al „mișcării harismatice” și a „noii ere a Sfântului Duh”), dar nu este combătut, ci prezentat ca pozitiv, deci fiind în comuniune de gândire cu acest eretic și acceptat de Părintele Arsenie Boca (care ne arată iar, că unele din rătăcirile sfinției sale provin nu numai din vedeniile demonice, ci și din lecturile păgubitoare de suflet pe care le-a făcut dineretici, mai înainte de a se lămuri și întări în Dreapta Credință, având mai degrabă o formare new-age, decât Ortodoxă).

Dar să ne apropiem mai mult de înțelegerea gândirii concrete a Părintelui Arsenie Boca, în legătură cu ecumenismul, citind ce propovăduia sfinția sa despre cei ce aparțin catolicismului:

„Catolici

- *Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; mai spunea despre biserici și mănăstiri, că în vremurile din urmă se vor construi multe, dar nu se vor termina. (Sora Aurica Ținea, Sf. Mănăstire Sâmbăta)*

- *Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșală”. (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)*

- *Eu eram catolică, dar Părintele Arsenie avea un chip, o înfățișare, ceva aparte de lume și mi-a intrat la inimă [iată drogul arsenismului – n.n.]. Nu pot sta fără fotografia lui [iată dependența – n.n.]. Nu m-am spovedit la Părintele Arsenie, nu i-am cerut ajutorul niciodată, dar odată am vrut să fac un lucru rău și el m-a oprit. Când spunea predica părea că îmi spune numai mie. Ziceam: “Doamne, oare știe ce am eu în gând să fac?! Am venit acasă plângând. Aveam de gând să fac o prostie, dar n-am mai făcut-o. Mă tot întrebam cine i-a spus și de unde știa ce am eu în gând să fac? (Murar Maria, 77 ani, Arpașu de Sus)”⁸*

De ce nu i-o fi spus oare... să se facă Ortodoxă. Orice prostie ar fi vrut să facă era mai mică decât viețuirea în afara Sfintei Biserici Ortodoxe. Observăm că stilul fantastic de sugestie funcționează și la ucenicii din catolicism, așadar nu este Ortodox (fiind o lucrare demonică și un simptom al lucrării lăuntrice rătăcite, iar nu lucrarea plină de trezvie a harului).

Dar poate că cele de mai sus sunt impresii eronate și amintiri deformate ale ucenicilor mai simpli.

Să vedem ce zic ucenicii autorizați (favoriții cărora Maica Zamfira le-a încredințat propaganda operei Părintelui Arsenie Boca):

„Jos în centrul picturii se vede parțial globul pământesc, crăpat, pustiu și înroșit de sânge, pe care scrie: „Fărădelegile atrag pustiirea pe pământ” (înțelepciunea lui Solomon 5,23) și pe care domnește în picioare Cain ucigașul, cu coif pe cap, gol, având numai învelitoare la mijloc și ținând în dreapta sa o sabie, pe care Părintele Arsenie a scris: „Sabia pedepsește pe ucigași și confirmă pe sfinți”. Împrejurul scutului din mâna stângă a lui Cain stă scrisă: „Legea ispășirii: Cine ia pe altul rob, de robie are parte. Toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri” (Matei 26,52). Cain este urmat îndeaproape dinspre orizontul pământului, de un corp de armată modernă înzestrată cu căști și mitraliere. Crunții soldați sunt conduși de un civil care-i cheamă la asalt cu mâna dreaptă în vânt. **Armele acestora se îndreaptă după sabia lui Cain, pe pământ, înspre Biserica lui Hristos înveșmântată în alb: Catedrala Sfânta Sofia din Constantinopol și Bazilica Sfântul Petru din Roma, unite în nimb auriu, luminos și plin de raze ale Duhului Sfânt, aflate sub piciorul Crucii Domnului**, răstignit cu mana desprinsă din cui. Biserica-Templu și Mireasă a lui Hristos stă între cer și pământ, atingând orizontul pământesc din dreapta, dar existând dincolo de acesta, într-un fond albastru, pe o Stâncă din văzduh pe care scrie: „Pe această piatră (a dumnezeirii) voi zidi Biserica Mea și porțile iadului

⁸ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

nu o vor birui pre ea” (Matei 16,18). [dar cum poate fi bazilica Sfântul Petru din Roma... Biserica lui Hristos? – n.n.] **Deasupra nimbului sfintei Bisericii, Părintele Arsenie ne reamintește cuvintele celebre ale sfântului Ciprian al Cartaginei, din lucrarea „De unitate Ecclesiae”:** „Extra Ecclesiam nulla salus”, adică: „în afară de Biserică [și Părintele Arsenie Boca adaugă prin pictură o idee eretică, ce nu o avea Sfântul sfințit mucenic Ciprian: „în afară de biserica Romano-Catolică” – n.n.] **nu există mântuire”.** **Sub Crucea Domnului Hristos, mărturisim articolul din Crez privitor la sfânta Biserică:** „Cred într-o una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”. Biserica lui Hristos înaintea înspre sfântul Altar sau Eshaton, fiind umbrată, străjuită, apărată și călăuzită de Crucea Mântuitorului. Armele antihristice și apocaliptice îndreptate spre Biserica creștină, concentrează și cuprind într-însele toate persecuțiile și prigonirile din istoria creștinismului, care au menținut și mențin însângerația coasta Trupului ecclesial al lui Hristos, răstignit pe Crucea veacurilor.

Învăluite de mâna Părintelui Arsenie în același nimb și aură într-o „perihoreză” ecumenică vizionară, ortodoxia și catolicismul, reprezentate simbolic de către cele două catedrale emblematice - Sfânta Sofia din Constantinopol și Sfântul Petru din Roma - vor ajunge într-un târziu din nou la „unirea ipostatică” a primului mileniu creștin, conform iconografiei bisericii de la Drăgănescu.” [ce nimb, ce aură, ce perihoreză, ce unire ipostatică (acest termen folosit în context greșit sugerează că s-ar putea topi într-o Persoană mai multe persoane, sau dacă ar fi o vorbire metaforică, după cum sugerează ghilimelele, ținta răsăritului și apusului este să refacă o unire atât de mare, cum sunt unite fără amestecare, fără schimbare, fără împărțire și fără despărțire cele două firi omenească și Dumnezeiască în Persoana Domnului nostru Iisus Hristos, căci aceasta înseamnă unirea ipostatică. Dar și folosirea metaforică este greșită, deoarece și răsăritul și apusul sunt de aceeași fire, omenească, dar compuse din ipostase diferite), poate fi între Adevăr și minciună, între lumină și întuneric, între Biserica Ortodoxă și adunarea celor ce au ca înlocuitor de dumnezeu pe papă? *2Co 6:14 Nu vă înjuगाți la jug străin cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărțire are lumina cu întunericul? 15 Și ce învoire este între Hristos și Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios?* Nimbul și aura (de unde această echivalare? Aura este un termen hindus, ce vrea să sugereze panteismul, că noi am fi dumnezei prin fire, cu o lumină interioară ce aparține făpturii care se iluminează prin strădaniile proprii spre posedare și prin procesul chinuitor, magic și automat al reîncarnărilor. Aura este diametral opusă nimbului, este un anti nimb, fiindcă nimbul simbolizează lumina necreată a lui Dumnezeu dăruită dumnezeilor după har, sau celor botezați care lucrează pocăința, cu multă libertate dar în împreună lucrare de iubire cu Sfântul Duh) nu sunt dedicate de Părintele Arsenie Boca viitorului sau trecutului, ci prezentului continuu în luptă cu puterea răului, după cum vom vedea din tâlcuirea personală a sfinției sale, de mai jos. După Preacuvioșia sa și adunarea de la Roma, care s-a rupt de Sfânta Biserică de atât de multă vreme, este o ramură activă și luptătoare a Ei.

Iar avem de a face cu folosirea nepotrivită, de prost gust, în chip snob, a cuvintelor sfinte ale dogmelor Ortodoxe, deși autorul, după cum le-a aranjat, vădește că nu le înțelege sensul lor, ci doar le folosește pentru a face ca erezia să sune după un șablon Ortodox și astfel să fim fermecați pentru a o primi, dacă ne lăsăm înșelați de aparențe.

Unirea oamenilor, la care toți creștinii tindem, trebuie să se facă după cum se unește Tatăl cu Fiul, iar aceasta nu este unirea ipostatică a firilor, ci unirea Persoanelor de aceeași fire prin voință, ca în Taina cea nepătrunsă a Sfintei Treimi. Și cei din catolicism și noi Ortodocșii avem aceeași fire, firea omenească, dar suntem mai multe persoane (ipostase) cu voințe nu numai diferite, datorită personalității fiecăruia, dar care doresc și lucruri diferite, unii plăcerea de sine și ceilalți plăcerea de Dumnezeu, de unde apare tulburarea și împotrivirea între noi. Cu toții suntem, însă, chemați să ne unim prin urmarea (cu râvnă echilibrată prin experiență, chibzuință și cunoașterea Sfinților Părinți) aceleiași voințe: cea Una, simplă și atotvindecătoare a lui Dumnezeu. Dar aceasta nu se poate face decât prin credința cea adevărată în Hristos Adevărul, după cum S-a rugat chiar Mântuitorul în rugăciunea Sa de taină, arhierescă care este și Testamentul Său duhovnicesc sau moștenirea noastră cea Sfântă: *Ioan 17:20 Dar nu numai*

pentru aceștia Mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor, :21 Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Vedeți? Nu se roagă ca aceștia să fie una după cum El Însuși are unite în Sine firea omenească și cea Dumnezeiască, ca să fie vorba de unirea ipostatică. Dacă ar fi vrut aceasta ar fi spus: ca toți să fie una, după cum Eu sunt și Dumnezeu și om. Dacă cei din catolicism ar vrea, s-ar lepăda de erezii și s-ar converti la Ortodoxie, unindu-se prin dragoste și adevăr cu noi, dar atunci am avea parte de o unire între ipostase, nu una ipostatică. Iar aceasta nu ar fi ecumenismul, ci convertirea la ecumenicitate, sau la cele 7 sfinte sinoade ecumenice.

Ecumenismul uniatic ar putea fi numit la figurat o *unire ipostatică*, în sensul că toți s-ar unii (vrând-nevrând) sub persoana papei, acesta preluând controlul acoliților săi prin robirea tiranică a voințelor personale, datorită conceptului de infailibilitate papală. Dar în Hristos nu este așa, după cum nu este nici în sobornicitate (taina Sfintei Treimi asemănată în Sfintele Sinoade), fiindcă unirea cu voința Lui se face de bună voie și prin întărirea în libertate a voinței noastre, care pe măsură ce se șterge (ca să strălucească în ea voința Mirelui), pe atât se întărește mai mult și își regăsește identitatea de Dumnezeu după har. Deci este o *unire între ipostase*, ca într-o nuntă mistică și mai presus de toată cunoașterea, păstrându-se fiecare persoană și fiecare mod de a vrea, chiar dacă voința devine una (provenind de la Cel ce o dăruiește și fiind primită de la cel ce o împlinește, cu dor dorind-o și așa unindu-se Unul cu altul), după asemănarea cu Sfânta Treime la care deși voia și voința Tatălui este Același cu a Fiului și cu a Sfântului Duh (prin fire și alegere), nu sunt nimicite Persoanele, fiindcă modul de a fi al Tatălui (prin faptul că este necauzat), se deosebește de al Fiului (Care este Născut) și de al Sfântului Duh (Care este Purces), dar sunt unite printr-o negrăită simplitate și unicitate a firii și voinței – n.n.]⁹

Dar, haideți de dragul Părintelui Arsenie Boca, să admitem că poate și ucenicii autorizați s-au înșelat, neînțelegând ce a vrut să spună Părintele Arsenie Boca prin pictură: *1Co 2:11 Căci cine dintre oameni știe ale omului, decât duhul omului, care este în el?*

Ca să cunoaștem adevărul până la capăt, să vedem ce ne spune chiar Părintele Arsenie Boca:

„Mai departe, îl lăsăm pe însuși Părintele Arsenie să ne tâlcuiască „Biserica și lumea” printr-un text inedit, descoperit recent între manuscrisele Sfinției Sale, de la Așezământul monahal de la Sinaia:

«Pictorilor li se dau uneori, în istoria artelor, și teme abstracte, greu de transpus în plastică. **Alteori și le iau singuri, cum e cazul de față, ca de pildă ilustrarea unui text ca acesta:** „Pus-am înaintea voastră calea vieții și calea morții; spre care vă veți tinde mâna, pe aceea veți avea-o” - din înțelepciunea lui Sirah 15,17.

Ca să fie mai lămurit textul, i s-a adăugat o primă direcție (că poate avea mai multe), intercalându-se două sensuri, direcții, diametral opuse: „Biserica și lumea”. Cu această delimitare, textul devine posibil din punct de vedere plastic. Iar cum **între aceste două realități a fost întotdeauna neînțelegere, conflict, chiar și război de exterminare**

[Dumnezeu și sfinții Lui nu vor să extermine pe nimeni – n.n.], aceasta o explică linia de demarcare între două zone, una luminoasă și alta întunecoasă, arătând ca o linie de front negeometrică și asimetrică; ba mai mult chiar, pe două planuri ontologice cotangente. Biserica e în lume, dar lumea nu e în biserică - „lumea” pentru care nu s-a rugat Domnul Hristos. Aceasta e lumea patimilor, care nu e creația lui Dumnezeu, ci **creația și stăpânirea ingerului rebel, Satana** [după Sfinții Părinți satana nu a creat nimic, doar a distrus și a parazitat creația lui Dumnezeu, *1Io 5:19 Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întreagă zace sub puterea celui rău*. Așadar lumea este creată de Dumnezeu, dar prin alegerea rea și din ispita satanei, s-a rupt de Dumnezeu, s-a îmbolnăvit și zace bolnavă sub stăpânirea celui rău. Noi nu suntem dualiști să credem că împreună cu Dumnezeu ar fi creator și diavolul, cum cred păgânii – n.n.],

⁹ †PS Daniil STOENESCU, episcop loțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 164, 175-177.

după traducere „protivnicul” lui Dumnezeu, iar pe românește „Dușmanul” lui Dumnezeu și al omului. [...] De aceea au venit urmările fărădelegilor pe pământ, tot felul de pustiiri și cortegii de rele. „Fărădelegile atrag pustiirea pe pământ” (înțelepciunea lui Solomon 5,23). Urmările și roșul pustiitorului Cain și a urmașilor lui, iar mai apoi a lui Iuda cu și mai mulți urmași împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor. Alături de această felie de pământ, înroșită de urmările fărădelegilor, **se află o altă emisferă luminoasă, radiantă, reprezentând Biserica apostolică, cu primele ei două ramuri: răsăriteană Sfânta Sofia și apuseană Sfântul Petru din Roma.** [aici, pe lângă erezia numită teoria ramificațiilor, ne întâlnim și cu o crasă ignoranță istorică. Sfânta Biserică, după cum mărturisim în Sfântul Crez este Una, deci nu este împărțită în două ramuri, după cum și Trupul lui Hristos este Unul. *1Co 12:27 Iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare (fiecare) în parte. 28 Și pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică: întâi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învățători; apoi pe cei ce au darul de a face minuni; apoi darurile vindecărilor, ajutorările, cârmuirile, felurile limbilor. Așadar unde a pus Dumnezeu în trup ca mădulare pe eretici, că nu sunt enumerați. De ce? Ioan 15:4 Rămâneți în Mine și Eu în voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine. 5 Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic. 6 Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădița și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard. Deci Sfânta Biserică este o viță din Hristos, fiind Trupul Lui, și cine nu rămâne în Ea se usucă și arde în focul veșnic.*

Mai vedem că cei ce fac minuni sunt enumerați după învățători, ca să înțelegem că cineva, face minuni de la Sfântul Duh, dacă ascultă nu numai de Apostoli și de Sfinții prooroci, dar și de învățătorii Ortodocși, printre care se enumeră și duhovnicii. Iar proorocii sunt enumerați după Sfinții Apostoli, pentru a vedea că proorocii dacă sunt adevărați, se supun învățăturilor Apostolice. Acesta este și criteriul adevăratelor minuni (să învețe și să conducă lucrarea oamenilor la și prin învățături Ortodoxe și nu contradictorii cu Sfinții Părinți), iar criteriul adevăratelor proorocii este supunerea față de Predania Apostolilor. De aici vedem că Părintele Arsenie Boca nici nu a făcut minuni autentice, fiindcă nu s-a supus învățăturilor Ortodoxe și nici duhovnicilor, nici nu a fost prooroc Sfânt, deoarece nu s-a supus învățăturilor Apostolilor, care ne învață în Sfintele lor Canoane:

CANONUL 45

Episcopul, sau prezbiterul, sau diaconul, împreună cu ereticii rugându-se, numai să se afurisească. Iar de au dat lor voie, ca unor clerici a lucra ceva, să se caterisească. [Apostolic, can. 65; Sinod 3, can. 2, 4; Laodiceea, can. 6, 9, 32, 33, 34, 37; Timotei, can. 9] [...]

CANONUL 46

Episcopul, sau prezbiterul, ereticesc botez primind, sau jertfă, a se caterisi poruncim. Că ce conglăsuire este lui Hristos cu veliar? Sau ce parte credinciosului cu necredinciosul?

[Apostolic, can. 47, 68; Sinod 2, can. 7; Sinod 6, can. 95; Cartagina, can. 1, 6, 15; Vasilie, can. 1, 20, 47, 2

¹⁰

Nu putem spune că Părintele Arsenie Boca a vorbit, după adevăr, nici măcar istoric. Rădăcina istorică a Sfintei Biserici se află la Ierusalim, în Botezul cu foc de la Cincizecime, iar rădăcina Ei duhovnicească este Sfânta și Dreapta Credință, pe care dacă o urmează putem vedea că este cu adevărat Trupul cel Unic lui Hristos *Efe 4:5 Este un Domn, o credință, un botez.* Pe vremea Apostolilor nu exista nici Sfânta Sofia din Constantinopol, nici San Pietro din Roma, deci nu au cum să fie acestea primele două ramuri ale Bisericii Apostolice.

Dacă vorbim de vremea căderii în erezie a apusului, acesta nu a devenit o ramură pe lângă Biserica Ortodoxă care a devenit, indirect, o altă ramură. Ci apusul a fost rupt din viță (cu forța armată francă și prin sute de mii de martiri apuseni care s-au împotrivit, dar au fost uciși cu sălbăticie), s-a uscat, a pierdut harul pregătindu-se de focul cel veșnic (cu durere o spunem și

¹⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 61

nu o dorim să continue așa, ci să revină la trunchi, să fie altoit, să capete seva Sângelui lui Hristos și să trăiască în fericirea veșnică) și singurul trunchi al Bisericii Apostolice, continuarea fără schimbare a Ei, este Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, Singura și Adevărata „Una, Sfântă, Sobornicească (Catholică) și Apostolească” care are ca ramuri doar bisericile locale Ortodoxe, de răsărit.

Iar dacă vorbim de contemporaneitate, azi în Sfânta Sofia este un muzeu, fiind în trecut și o Moschee. Sfânta Sofia este, deci, un simbol trecut al mahomedanismului (ideologia fanatică despre Mohamed ca centru al credinței) și un simbol actual al secularismului (ideologia fanatică despre omul fals științific, pământesc, istoric, ca centru al credinței). Azi San Pietro este simbolul cel mai puternic al papismului (ideologia fanatică despre Papă, omul înlocuitor al lui Hristos, ca centru al credinței). Deci nu pot fi nici Sfânta Sofia (cea de acum sau de pe vremea Părintelui Arsenie Boca), nici San Pietro (cea de nici când, fiindcă în această clădire, construită în 1506-1626 nu s-a slujit niciodată Ortodoxia, ci Ea întotdeauna a fost viclenită și primejduită de către papă și cartierul lui general) Sfânta Biserică Apostolică.

Iar dacă ne gândim la Sfânta Sofia care a fost Ortodoxă, dacă o asociem cu San Pietro, ca în tabloul pictat de sfinția sa, avem în fața ochilor sărutul mielului cu lupul îmbrăcat în piele de oaie sau unirea ecumenistă între răsărit și apus (cel mai evident simbolism al lor) care se face și s-a făcut sub presiunea grăbită a politicii mondiale. În istorie avem această repetiție începând de la Patriarhul Constantinopolului uniat și tiran Ioan Becul, continuând cu Patriarhul uniat slăbit de bătrânețe Iosif al II-lea, al Constantinopolului (căzut la sinodul Ferrara-Florența), apoi cu Patriarhul visător Atenagora ce-și dorea unirea printr-un potir cu papa, neținând cont că prin aceasta cădea de la dragostea adevărată (cel ce iubește când vede că cel iubit se află în rătăcire îl avertizează, chiar strigă la el ca să scape, și nu îl lasă să creadă prin înșelare că merge bine, pe o cale alternativă care duce tot la fericire) fiindcă poate nici Preafericirea sa nu era lămurit în credință, și azi avem în coastă pe papa Francisc ca o momeală uniată puternică, atractivă, propagată, cu mult spectacol și cu mult vicleșug. Acesta este de fapt și mesajul și îndemnul evident al Părintelui Arsenie Boca, căci are ca tată un greco-catolic, de la care a moștenit un mod uniat de a gândi și a crede, mărturisit atât în scris cât și în pictură – *n.n.*] **Aceste două Biserici istorice [Sfinții Apostoli numesc adunările și casele de adunare ale ereticilor nu biserici ci sinagogi**

CANONUL 65

Dacă vreun cleric, sau mirean va intra în sinagoga iudeilor, sau a ereticilor, spre a se ruga, să se și caterisească, și să se afurisească.

[Apostolic, can. 7, 45, 71; Sinod 6, can. 11; Antiohia, can. 1; Laodiceea, can. 6, 32, 33, 37, 38] vedeți că Părintele Arsenie Boca nu este învățător sau prooroc Ortodox, fiindcă îi contrazice pe Sfinții Apostoli? – *n.n.*]

stau pe cuvântul Domnului Hristos spus lui Petru, când acesta prin revelație a mărturisit dumnezeirea Mântuitorului

[cine poate spune, în adevăr fiind, că catolicismul stă pe Cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos și că, deci, nu a căzut de la El? – *n.n.*].

Căci, pe omul căzut și decăzut numai Dumnezeu îl mai poate readuce la destinația și nemurirea pe care i le stricase Satana cu momeala lui, a păcatului. Textul, locul drept al temeliei Bisericii, e următorul: „Pe această piatră (a dumnezeirii) - mărturisită de Petru prin revelație - voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pre ea”. Deci dumnezeirea lui Iisus Hristos e temelia Bisericii, nu persoana lui Petru și nici Scriptura (deși-i insuflată de Duhul Sfânt) cum va zice o a treia biserică apărută cu vreo cinsprezece veacuri mai târziu.

[acum numește biserică și sinagoga protestanților, iată cum sporește mintea nelămurită a Părintelui Arsenie Boca ramificațiile din mentalitatea sfinției sale cu privire la biserică – *n.n.*]

Aci-i cotangența: Cain ucigașul și Iuda vânzătorul, pustiind pământul, luptă contra Bisericii, care-i totodată și pe alt tărâm, tărâm al naturii întemeietorului, unde ei nu pot ajunge cum vor ei: pustiind.

[...]

Sub acest final de tâmplă sunt notate cuvintele din „De unitate Ecclesiae” cap. IV, a sfântului Ciprian: „Extra Ecclesiam nulla salus”. De asemenea și cuvintele din simbolul credinței, stabilit de primele sinoade ecumenice „Cred întru una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”. Scrie cu roșu, nu numai ca rost cromatic de învioreare locală, ci și ca semn al multor lupte cu vrăjmașii împotriva Bisericii. **Ce-a făcut trufașul cardinal Humbert**

[problema nu este a lui Humbert. El a aruncat și apoi a murit. Problema este a tuturor papilor și forței lor armate, care au continuat nu aruncarea (lipsită de importanță, a unui anatema ineficient căci este îndreptat împotriva Adevărului), ci păstrarea și adâncirea tot mai nălucitoare a credinței mincinoase ce nădăjduiește în om

Ier 17:5 Acestea zice Domnul: blestemat este omul, care are nădejde spre om, și va rezema de dânsul trupul brațului său, și de la Domnul se va depărta inima lui. – n.n.]

aruncând anatema lui pe altarul Sfintei Sofii la 1054, a rupt unitatea, a pătat sfințenia Bisericii cu un păcat al truției; iar Biserica „sa” a primit jumătate de mileniu mai târziu aceeași faptă a altui neamț trufaș: Reforma lui Luther, iar de atunci roiul neoprotestanților nu se mai termină și unitatea Bisericii nu se mai realizează decât la al VIII-lea sinod ecumenic - dacă va mai fi.

[Cum putea să creadă că Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit nu este cea Una? Că Sfânta Biserică și-ar fi pierdut unitatea prin dezbinarea sărmanilor rătăciți de la apus? Cum putea să înțeleagă sfinția sa că unitatea Bisericii ar depinde de eretici? Iar cuvinte eretice numind sinagogile ereticilor biserici și contrazicând pe Însuși Domnul nostru Iisus Hristos: *Mat 16:18 Și Eu îți zic ție, că [...] pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui.* A biruit-o oare Humbert, oare Luther? Cine a putut rupe unitatea și păta sfințenia Sfintei Biserici sau a Trupului lui Hristos? Și cum poate fi San Pietro unitatea Bisericii, în afara căreia nu este mântuire. Oare în afara lui San Pietro nu este mântuire? Dar San Pietro însăși, cu toți ucenicii papei, sunt în afara mântuirii pentru că sunt în afara credinței drepte, în afara iubirii Sfintei Biserici. Ce măhnit trebuie să fie Sfântul Ierarh mucenic Ciprian al Cartaginei că se răstălmăcesc cuvintele sale pe dos, pentru a se susține sfințenia celor despre care tocmai el ne-a învățat (cu o așa tărie nebiruită) că, din nefericire, fiind eretici, nu se pot mântui? – n.n.]

Deci cine a ieșit din unitate, din sfințenie, din apostolicitate și sobornicitate?

[după cum ne arată învățăturile sfinției sale chiar și Părintele Arsenie Boca – n.n.]¹¹

Însă despre teoria ramificațiilor Sfânta Biserică Ortodoxă ne învață diametral opus Părintelui Arsenie Boca:

HOTARÎREA SFÎNTULUI SINOD
al Bisericii Ortodoxe a Georgiei

8 octombrie 1998,
Sărbătoarea Sfântului Arsenie cel Mare,
Catolicos al Georgiei (+ 887)
PRIVIRE ISTORICĂ

Privind la izvoarele istorice ne încredințăm că în toată lumea creștină, totdeauna și de către toți a fost mărturisită existența unei singure sfinte, sobornicești și apostolești Biserici, care este constituită pe pământ sub forma vizibilă a comunității de credincioși creștini, cu ierarhia și cu administrația sa proprie.

*Această încredințare privind unicitatea Bisericii adevărate a fost întotdeauna prezentă la ortodocși și respectiv la eterodocși; disputele se purtau doar în jurul problemei privind care este Biserica cea adevărată. Iar convingerea că statutul și cinstea de a fi Biserica cea adevărată a lui Hristos poate aparține doar uneia singure, nici nu se puneau în discuție. **În acel timpuri nimeni nu vorbea - așa cum se face astăzi de către teologii eterodocși - că diversele confesiuni creștine sunt de fapt ramuri ale unei singure Biserici a lui Hristos: toate aceste***

¹¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 176-179.

grupări neortodoxe fiind considerate ca schismatice si-au pierdut prezenta harului mântuitor în Tainele lor odată cu separarea de trupul Bisericii ortodoxe.

Așa văd problema din punct de vedere eclesiologic cele șapte Sinoade Ecumenice. Biserica ortodoxă mărturisește despre sine exclusiv ca fiind cea adevărată precum și prezenta numai în Tainele sale a harului sfințitor și mântuitor; numai ierarhia acesteia este purtătoare a harului apostolic prin care are dreptul de a lega și dezlega.

Fericitul Augustin spune că : " Ei (ereticii) primesc harul botezului numai după revenirea lor în sânul bisericii. Afară de granițele Bisericii poți avea orice, cu excepția mântuirii. În afara se poate să ai trepte ierarhice, taine, Aliluia și Amin (liturghie), Evanghelie, credință și să propovăduiești pe Dumnezeu în trei ipostasuri, dar mântuire poți să ai exclusiv în Biserica universală dreptmăritoare".

În afara Bisericii dreptmăritoare, săvârșirea Tainelor chiar în cele mai mici amănunte nu se poate înțelege decât ca formă exterioară lipsită de harul sfințitor și mântuitor. Aceste forme exterioare, golite însă de har, își recapătă valabilitatea numai după întoarcerea în Biserica ortodoxă. [...]

Concluzii:

Din toate cele spuse mai sus, Comisia Teologică a Patriarhiei Georgiei a stabilit că la începutul secolului XX, în cercul teologilor moderniști s-au formulat următoarele învățături eretice:

- Valabilitatea Sfintelor Taine și în afara granițelor canonice ale Bisericii lui Hristos celei adevărate.

- Așa zisa "Teorie a ramificațiilor".

Toate aceste învățături contrazic radical eclesiologia ortodoxă și sunt absolut inacceptabile pentru ortodoxie.

G. COMISIA NOASTRĂ CONDAMNĂ CATEGORIC EREZIILE AMINTITE MAI SUS.

Iar în ceea ce privește primirea ereticilor și a schismaticilor în Biserica Ortodoxă procedura recomandată se bazează pe principiului iconomiei și nicidecum nu înseamnă că într-o oarecare grupare din afara Bisericii lucrează harul Sfântului Duh -- al Botezului, al Mirungerii sau al Hirotoniei.

Deținătoarea harului este exclusiv una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserica Ortodoxă. Amin.

Notă:

1. Ereticii sunt cei care mărturisesc învățatură greșită și în același timp nu sunt în legătură euharistică cu Biserica dreptmăritoare.

2. Schismaticii sunt cei care n-au învățatură greșită dar nu sunt în legătură euharistică cu Biserica. (se despart pe motive secundare de ritual)¹²

Așadar, după Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe din Georgia, Părintele Arsenie Boca este numit teolog modernist care formulează învățatura eretică a teoriei ramificațiilor.

Din aceasta vedem că Părintele Arsenie Boca picta și învăța eretic despre catolicism și ecumenism. După cum vom detalia mai jos, el are de fapt o abordare uniată asupra acestui subiect.

2. O PICTURĂ ECUMENISTĂ

ce propovăduiește unirea tuturor religiilor, acuzând viclean Sfinții Părinți de ecumenism

Nu numai la așezământul de la Drăgănescu a propovăduit prin pictură unirea ereticilor de confesiune creștină cu Ortodocșii. Sfinția sa ne-a lăsat ca testament al credinței sale stricate o pictură de mare tensiune ecumenistă, în care propovăduia unirea tuturor religiilor, justificată prin răstălmăcirea Sfinților Părinți, care

¹² <http://www.angelfire.com/linux/viataortodoxa/sinod_gergia.html>, vineri, 14 august 2015.

ne arată că evoluția mentalității Părintelui Arsenie Boca s-a finalizat într-o cădere mai mare decât cea din celebra pictură de la Drăgănescu.

UN PROIECT VIZIONAR AL PĂRINTELUI ARSENIE

Printre multele desene rămase de la Părintele Arsenie și păstrate la Așezământul monahal de la Sinaia, se află unul cu totul și cu totul deosebit, inedit, vizionar și de-a dreptul extraordinar. Pe o foiță de calc de 22,5 x 14,5 cm este abia schițat sus, în partea centrală, chipul Mântuitorului Hristos. Mai jos, o rază de lumină dumnezeiască coboară și se deschide peste capetele înăureolate a doi sfinți, despre care credem a fi, unul, sfântul Ioan Gură de aur, șezând pe un tron arhieresc la o masă de scris, cu condeiul în mână sprijinită pe un tom deschis, având omofor cu două cruci pe piept, iar celălalt, sfântul apostol Pavel, asistându-l pe marele patriarh în vremea tâlcuirii epistolelor sale, conform descoperirii sfântului Proclu. Dinapoia sfinților se află o clădire uriașă, care seamănă tot mai mult cu casa proiectată de Părintele Arsenie pentru stânca Prislopului, având patru sau cinci nivele, cu două turle patrulatere străjuite de cruce, construcție pe a cărei latură din stânga este schițată o bibliotecă cu opt rafturi pline de cărți, pe care citim „SCRIERILE SFINȚILOR PĂRINȚI”. Deasupra complexului clădirii se află cineva îngenuncheat pe un semicerc, având brațele ridicate în rugăciune către cer, precum Moise pe munte, iar înapoia sa, se înalță turle de biserici sau vârfuri de munți. În fața construcției, contemplăm în partea stângă imaginea bisericii Mănăstirii Cozia, în mijloc icoana bisericii Mănăstirii Voroneț, iar înspre dreapta sus, biserica de lemn a lui Horea - splendide imagini și simboluri care alcătuiesc icoana unității neamului românesc din cele trei provincii istorice. Deasupra se întrevăd culmi carpatine de dealuri și munți, cu crucea de pe Caraiman în vârf, cu o ceată de sfinți dincolo de zare și cu un colț de cetate cu creneluri, din care se înalță amenințător un minaret cu semilună. În latura din dreapta observăm mucenicia, prin tăierea capului, a doi creștini, unul prin sabia romană, celălalt prin iatagan - probabil martiriul sfinților brâncoveni. Unul din sfinți este îngenuncheat, având mâinile legate la spate, deasupra unei mulțimi de creștini călăuzită spre cer de sfântul apostol Andrei, apostolul tuturor românilor, sprijinit de crucea care-i poartă numele. În fața bisericii Mănăstirii Cozia se află șezând un monah iconar ce lucrează la o icoană, iar în colțul din dreapta jos întâlnim o altă mulțime de creștini, care privesc înspre un cuvios părinte ce le iese întru întâmpinare, ținând în mâini un sfânt potir euharistie, din foișorul de lemn al unui altar de vară - imagine posibilă a lucrării Părintelui de la Mănăstirea Sâmbăta. În marginea din dreapta vedem un împărat creștin călare pe un cal, care seamănă cu sfântul Ștefan cel Mare al Moldovei, privind spre profilul unui cardinal sau franciscan, din colțul din dreapta jos, sau al papei care l-a numit „atletul lui Hristos.” Vizavi de clădirea și biblioteca sfinților Părinți observăm „zidul plângerii”, în fața căruia cinci credincioși se roagă cu capetele aplecate. Deasupra zidului se înalță o monumentală biserică ortodoxă în stil rusesc, cu trei turle și cu două cruci cu trei brațe, în zarea cărora este schițat profilul unui sfânt, poate al sfântului Serafim de Sarov. În spatele zidului plângerii vedem sediul Națiunilor Unite cu celebrul monument inspirat din cuvintele irenice și eshatologice de la Isaia 2,4: „Să prefacem săbiile în fiare de plug”. În stânga zidului plângerii îl vedem pe Michelangelo sculptând Pieta, iar puțin mai sus pe Leonardo Da Vinci pictând Cina cea de Taină, iar deasupra, binecuvintează „urbi et orbi”, un personaj care seamănă a fi un pontif roman, din fața profilului catedralei Notre-Dame din Paris. În colțul din stânga sus se află un chip feminin modern și indefinibil, probabil imaginea Babilonului din Apocalipsă.

Acest desen al Părintelui Arsenie sub formă de triptic, demn de a fi pictat în viitoarea Catedrală Patriarhală a Mântuirii Neamului - adevărată sinteză grafică a teologiei istoriei - care pare a înmănunchea întâlnirea, în viitorul eshatologic, a Ortodoxiei cu Catolicismul sau a Răsăritului cu Apusul întru întâmpinarea Celui ce vine pe nori, nu este exclus să fi fost o alternativă sau o variantă la compoziția mesajului ecumenic și testamentar al Părintelui, de sub crucea Mântuitorului Hristos din scena „Biserica și lumea” de la biserica din Drăgănescu, unde, în cele din urmă, sfinția Sa a pictat Catedrala Sfânta Sofia din Constantinopol și biserica

*Sfântul Petru din Roma, învăluite amândouă în lumina Aceluiași Duh Sfânt și Soare al dreptății.*¹³

Deci, iată concluzia proiectului Părintelui Arsenie insuflat de viziunile sale fără discernământ:

Sfinți și eretici, Sfântul Apostol Andrei și papa de la Roma, Români și Romano-Catolici, evrei, mahomedani și creștini, în jurul potirului euharistic, lângă zidul plângerii și sediul Națiunilor Unite, ca într-o apoteoză a noii ordini mondiale. Dar ce este mai grav: aduce asupra acestora, ca un acoperământ „Scrierile Sfinților Părinți”, ca și cum la aceasta ne-ar îndemna chiar ei. Acest tablou testamentar al Părintelui Arsenie Boca, concluzia învățăturilor sfinției sale, este parcă o icoană ce caracterizează foarte sugestiv modul de a se exprima al lui: citează din Sfinții Părinți, combate la arătare cu numele pe eretici și pe păgâni, sădind în noi încrederea că este un mare apărător al dreptei credințe, dar când vrea să ne învețe Ortodoxia ne predă tocmai învățăturile lor rătăcite ca fiind bune, ducându-ne, prin derută, spre o mai mare rătăcire. Oare așa ne învață pe noi Sfânta Biserică Ortodoxă?

Iată ce ne învață Sfânta Biserică Ortodoxă despre teoria ramificațiilor:

ISPITA CREȘTINILOR CU ADEVĂRAT ORTODOCȘI

(Din veacul de acum)

În Pateric scrie că sfinții Părinți ai Schitului au profețit despre neamul cel de pe urmă. A întrebat unul: Ce lucrăm noi? Și răspunzând unul dintre dânșii, Marele Avă Ishiron a zis: noi am lucrat poruncile lui Dumnezeu. Și iarăși întrebând a zis: cei de după noi ce vor face oare? Și a zis: vor face numai pe jumătate din cât am lucrat noi. Dar cei de după dânșii ce vor face? Și a zis: neamul acela nu va putea face nimic; ci le va veni ispiă și cei care se vor afla încercați în vremea aceea vor fi mai mari decât noi și decât părinții noștri.

Ce ispită înfricoșatoare va fi oare, să se arate lămurii cu toate că nu vor avea nici o lucrare și vor fi mai mari decât pustnicii cei mai minunați?

Ispita neamului celui de pe urmă a și sosit, mai grozav acum, cu apropierea venirii lui Antihrist încât amenință să-i piardă pe cei aleși.

Și nu-i atât de periculoasă ispita care vine de la vrăjmașii lui Dumnezeu, de la atei, de la cei cu grija numai la cele pământești sau de la cei destrăbălați cari nu pot ușor să vatăme pe creștini. Pericolul vine de la frații cei mincinoși, cari sunt dușmani ascunși cu atât mai periculoși, cu cât cred că ei sunt frați curați. Predică și ei Ortodoxia, dar oarecum schimbată și prefăcută după placul lumii acesteia și a stăpânitorului acestei lumi.

Predica lor e ca o hrană prielnică care a început să se strice și în loc să hrănească otrăvește pe cei cari o mănâncă. Ei aduc tulburare în rândul creștinilor. Aceștia sunt ispita cea mare a neamului celui de pe urmă. Despre ei a profețit Domnul că vor fi în veacul cel de apoi. "Mulți vor veni întru numele Meu și pe mulți vor înșela." (Matei cap. 5)

Vorbesc și frații mincinoși de sfânta și prea dulce ortodoxie, de dragoste, de curăție, pentru fapta bună, de smerenie și de virtute, și ajută obștile creștinești. Cât de greu pentru ortodocșii cei curați și simpli să înțeleagă pe cine au înaintea lor. Cât e de ușor să fie atrași de ideile lor cele "filosofice" și să îi creadă. Dacă răscolește cineva adânc în sufletele acestor oameni, va găsi nu dragostea cea fierbinte pentru Dumnezeu, ci închinarea unui idol care se numește "om" (tradusă din grecește).

De multe ori înșeală răutatea, prefăcându-se în chipul faptei bune. După cum a spus și Sfântul Dorotei: Nici o răutate și nici unul dintre eresuri, nici însuși Diavolul nu poate să înșele pe cineva, numai dacă se preface în chipul faptei bune. După cum și Sf. Apostol zice că

¹³ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 90-91.

însuși Diavolul se închipuie un Înger luminat. Neghină numește Sf. Vasile cel Mare pe ereticii cari strică învățăturile Domnului și amestecându-se ei cu trupul cel sănătos al Bisericii ca, fiind nevătămați, să facă vătămare. (Din Catehismul Sf. Chiril Patriarhul Ierusalimului pag. 121)¹⁴

Despre viața cuviosului părintele nostru Serghie și despre multe minuni ale lui, se află tipărită carte în împărăteasca cetate, Moscova, în care între alte minuni ale sfântului se afla și aceasta: "După sinodul cel din Florența, unde mulțime de dreptcredincioși, arhieriei și preoți care n-au vrut să se unească cu rătăcirea lati-nească, s-au fost pierdut cu felurite chinuri de către latini. Un Presbiter din părțile Rusiei celei mari, care mersese la soborul acela, cu Isidor mitropolitul Kievului, cel ce a căzut mai pe urmă din dreapta credință și era numele Presbiterului Simeon - a răbdat multe necazuri și munci în temniță și în obezi, pentru buna credință, de la mitropolitul Isidor lepădatul. Apoi, scăpînd din lanțuri, s-a sfătuit cu Toma solul Tferschei și au fugit din cetatea latinească în țara lor. Fiind în mîhnire mare și în nepricepere pe cale pentru nelesnicioasa trecere și culcîndu-se puțin să se odihnească, a adormit și a văzut un stareț cinstit stînd lîngă el, apucîndu-l de mîna dreaptă și zicîndu-i: "Oare te-ai binecuvîntat de Marcu Eugenicul episcopul Efesului cel ce a urmat pașilor apostolești?" Iar el a răspuns: "Am văzut Doamne pe minunatul și tarele bărbat acela și m-am bine-cuvîntat de dînsul". Apoi starețul a zis: "Binecuvîntat este de Dumnezeu omul acela, că din deșertul sobor latinesc nimenia nu l-a învins pe el, nici cu averile, nici cu îmbunările, nici cu îngrozirile chinurilor. Deci, tu învățătura și descoperirea aceea ce ai auzit-o de la fericitul Marcu s-o propovăduiești oriunde vei merge, la toți dreptii cei ce țin așezămintele sfinților apostoli și poruncile sfinților părinți de la cele șapte sinoade, și cel ce are înțelegere adevărată, să nu se amăgească. Iar pentru lungimea și greutatea drumului să nu vă întristați, căci eu sînt nedepărtat de voi și vă voi trece fără de grijă. Acestea și mai multe dacă i-a zis cinstitul acela stareț, l-a întrebat Presbiterul: "Doamne, spune-mi cine ești tu, că mi se pare că ești trimis de Dumnezeu să ne scoți pe noi deznădăjduiții din pămîntul acesta străin?" Răspuns-a cel ce se arătase: "Eu sînt Serghie, pe care oarecînd m-ai chemat, rugîndu-te în rugăciunea ta, și te-ai fîgăduit să vii în mănăstirea mea. După vedenia aceasta, deșteptîndu-se preotul, s-a bucurat și a spus împreună călătorului său (Toma), cele ce a văzut și a auzit. Și au mers amîndoi, veselindu-se în calea lor, și au ajuns degrab prin dumnezeiescul aco-perămînt și cu rugăciunile apărătorului său cuviosului Serghie, sănătoși și fără de bîntuială în părțile Rusiei.

Ajutorul și arătarea sfântului povestind, au propovăduit cele auzite de la dînsul, descriind pe larg toate cele ce s-au făcut la soborul din Florența.

Aceasta s-a pomenit aici pentru necuviința vremii de acum, întru care sfînta și dreapta credință este hulită și prigonită prea mult de latini. Ca să vadă fiii Bisericii Răsăritului că stîlpul lor, cuviosul părintele nostru Serghie, și după preaslăvirea sa, a arătat că este nedrept soborul Florenței. Credința noastră (după Apostolul) constă nu în biruitoarele cuvinte ale înțelepciunii omenești și în arătarea Duhului și a puterii, și nu în înțelepciunea și măiestria omenească, ci în puterea lui Dumnezeu.¹⁵

Iată ce spunea Sfântul Ierarh Marcu al Efesului:

Ajungă însă câte despre dînșii Sfântul Marcu al Efesului (în adunarea 25 cea în Florența) de față a zis așa: Noi pentru nimic alta ne-am dezbinat de latini, decât pentru că sînt, nu numai shismatici, ci și eretici, pentru aceasta nici se cuvine măcar a ne uni cu dînșii.¹⁶

Acestea fiind în acest chip, o! cum aș putea să povestesc fără lacrimi cele de aici înainte! Atunci a venit asupra Bisericii noastre a Răsăritului ca un nor plin de grindină, ce avea să

¹⁴ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon catre Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 393

¹⁵ <http://www.vietile-sfintilor.ro/vieti/septembrie/09-25-cv_serghie_din_radonej.html>, duminică, 14 februarie 2016.

¹⁶ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 62-66.

facă multe rele, adică catolicismul. Fiindcă diavolul, începătorul de răutăți, după multe războaie pe care le-a ridicat împotriva turmei lui Hristos, a pornit și războiul acesta mai de pe urmă - adică schimbarea Simbolului Credinței - și a răzvrătit pe cea mai de frunte din Bisericele lumii, adică Roma cea veche. Pentru aceasta toate Bisericele lumii plîng și se tînguiesc, căci s-au dezlipit de sora lor, Biserica Romei. Plîng împreună cu aceștia și îngerii, păzitorii Bisericii. Deci, a fost pentru dînsa mare plîngere în Roma, precum zice Scriptura, iar dușmanul cel de obște se bucură și se veselește pentru răzlețirea și despărțirea creștinilor.

Dogma aceasta a apusenilor învață și alte multe socoteli, rău slăvitoare și străine de adevăr, dar mai ales aceasta este cea mai rea. Zic ei că Duhul Sfînt purcede nu numai din Tatăl, ci și din Fiul, iar la Sfînta Liturghie cîntă: "Și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, Care din amîndoi purcede". Dar și Simbolul Credinței, după cum s-a spus mai sus, stricîndu-l ei zic: "Și întru Duhul Sfînt, Care de la Tatăl și de la Fiul purcede". Deci dogma aceasta, ca să nu spun mai multe, căci nici nu este vreme acum a le aduce pe toate în discuție, dogma aceasta rea s-a început demult și a cuprins Roma cea veche, dar a venit și peste noi nu de mult timp, adică în timpul împărăției lui Mihail al VIII-lea Paleologul (1259-1282), ce se numea și Azimitul, care cu totul a tiranizat Biserica mult timp.

Însă n-au lipsit nici ostașii lui Hristos, care se nevoiau pentru adevăr. Căci dogmei acesteia răuslăvitoare i-au dat război prin cuvinte și alți părinți și cuvîntători de Dumnezeu, avînd păstor și dascăl pe Iosif. Aceștia au stat ca niște stîlpi neclintiți ai credinței cît a fost cu puțință lor, au intrat în Biserica lui Hristos și pînă la moarte s-au dat pe dînșii prigonitorilor și cugetătorilor de cele latinești. Ei s-au arătat păzitori cu dinadinsul ai dumnezeieștilor dogme; iar dintre cei mulți era și marele Meletie, după cuvîntul ce-l vom arăta. Locuind el, precum am zis, în peștera marelui Axentie și fiindcă a văzut latinitatea întinzîndu-se și, mai mult, luptînd împotriva adevărului, s-a hotărît să nu caute numai al său folos. De aceea, a lăsat liniștea și umbra prin toată Bitinia, întărind pe creștini întru dreapta credință, poruncind să se păzească și să se îndepărteze cu toată sîrguința lor de dogma aceea răzvrătitoare, că așa numea el latinizarea. [...]

Cînd împăratul Mihail Azimitul a mărturisit pe față, în Biserica cea mare, dogmele latinilor și căuta să unească Biserica Răsăritului cu cea de Apus, iar patriarhul ortodox, care era atunci, a fost izgonit din scaun și a venit alt patriarh, anume Ioan Vecos, care apăra minciuna, și nu adevărul, toți dreptslăvitorii rău pătimeau și erau chinuți cu multe feluri de pedepse. Atunci, Sfîntul Meletie, sfătuiindu-se despre acestea cu dumnezeiescul Galaction, s-a dus împreună cu dînsul la Constantinopol. Galaction era ieromonah și pustnicise împreună cu cuviosul în muntele Galisiului, fiind procopsit în cuvînt, desăvîrșit în fapta cea bună și vrednic de cinste în amîndouă, nu numai la cei ce-l vedeau, ci și la cei ce s-au întîmplat să-l asculte pe dînsul.

Mergînd ei amîndoi la Constantinopol, au venit înaintea împăratului Mihail, cugetătorul la cele latinești, și au mărturisit cu îndrăzneală că ei sînt apărători ai credinței creștine și că nu se împărtășesc cu eresul latinilor, care și mai înainte s-a vădit și a fost risipit de dumnezeieștii părinți. Apoi ziceau vitejii, că soboarele cele din toată lumea au statornicit în Simbolul Credinței, că Duhul Sfînt purcede numai din Tatăl și afurisesc pe toți aceia care vor îndrăzni a face adăugire sau cea mai mică scădere dintr-însul. Deci, pentru ce tu, o! împărate ai trecut cu vederea cuvintele lui Hristos din Sfînta Evanghelie, precum și pe ale ucenicilor Lui? Pe lîngă aceștia și mărturiile dumnezeieștilor părinți și sfintelor canoane ale soborniceștii Biserici și pe tine însuși te-ai dat rătăcirii? Apoi ne silești și pe noi să-ți urmăm în această rătăcire și să lepădăm apostolicele predanii. Este cu neputință a se face aceasta, nu te apuca să strici cele neclintite, căci mai lesne ne vei scoate sufletele din trupuri, decît să ne abatem de la dreapta noastră credință și de la rîvna ce-o avem pentru dînsa.

Această îndrăzneală a cuvioșilor socotind-o împăratul ca ocară, a închis în temniță pe bunii părinți, dîndu-le și o pătîmire mai grea, pe care au răbdat-o cu bucurie acei ostași ai lui Hristos. După puține zile, împăratul a poruncit să-i scoată din temniță și să-i aducă iarăși înaintea lui, nădăjduind că după acea rea pătîmire îi va afla mai slăbănogi. Dar sfinții s-au ascuțit prin

fierbințeala credinței și s-au făcut mult mai tăietori împotriva relei credințe. Atunci și mai multă îndrăzneală arătând decât mai înainte, au aprins mânia împăratului. Pentru aceea, a poruncit să-i surghiunească în Schir, care este un ostrov supus mitropolitului ateniilor. Apoi, din Schir, dumnezeiescul Meletie a fost trimis la Roma, ca să vorbească despre credință cu înțelepții Papei. Acolo l-au închis în temniță și l-au ținut legat șapte ani. După aceea a fost adus iarăși în Schir, din porunca împăratului, și închis în temniță, împreună cu bunul Galaction.

Multe și înfricoșate cu adevărat sînt relele pe care le are surghiunul. Iar dacă și locuitorii locului în care este surghiunit cineva, sînt răi, mult mai mult crește reaua pătimire a surghiunului celor ce pătesc. Temnița în care erau închiși sfinții era cumplită și întunecată și, ca să zic cuvintele Scripturii, asemenea cu umbra morții. Foamea ce o pătimeau într-însa cuvioșii era îndelungată, căci în chipul acesta hotărîse stăpînitorul Schirului să-i omoare. Dar buna pereche și mai ales bunul Meletie și-a adus aminte de călătoria cea veche și obișnuită a postirii de multe zile și de munca cea tiranicească, cînd de a sa bună voie și-a făcut scară către Dumnezeu. Deci a petrecut, după obicei, 40 zile fără hrană. Acest lucru atît de mult l-a înspăimîntat pe temnicer, după ce a aflat, căci a zis către femeia sa, ceea ce a zis Manole de demult: "Am pierit, o! femeie, avînd război cu Dumnezeu, căci legații aceștia au atîta faptă bună, încît se arată că nu sînt oameni, ci mai presus de om. După aceea i-a povestit ei postul lor cel îndelungat, rugăciunile cele dese și privegherile de toată noaptea. Prin acestea a adus în mare spaimă pe femeia sa. Căci ea, auzind acestea, a alergat dimineața la sfinți, împreună cu fiica sa cea una născută și, căzînd la picioarele lor, au luat binecuvîntare de la dînșii.

Sfinții, aflîndu-se în niște pătimiri ca acestea, se bucurau și-l slăveau pe Dumnezeu în fiecare ceas. Dar împăratul punea multă sîrguință ca să risipească creștinătatea, să răspîndească și să înrădăcineze latinitatea. De aceea pe toți îi atrăgea către sine, pe unii cu înfricoșări și cu pedepse, pe alții cu daruri, iar pe alții cu cinste și cu vrednicii. Pe scurt, cu toate acelea cîte știi a înșela dreptatea și adevărul, fiindcă mulți erau cei care se făcuseră prietenii acelei credințe și au primit latinitatea. Iar pe toți credincioșii, pe care nu putea să-i atragă de partea sa, îi surghiunea, le răpea averile și îi omora. De aceea, cu aceste felurite uneltiri tiranice, izgonea pe cei care nu-i afla împreună cu împăratul în latinitate, încît socotea că i-a biruit acum pe toți.

Fiind el odată în palatele cele împărătești și vorbind cu boierii, i-a venit să rîdă și să zică așa: "Cum mi se pare mie, mare liniște are Biserica acum. Pentru aceasta se cade să-mi mulțumească patriarhul, căci acum nu se află nimeni care să tulbure lumea". La aceste cuvinte ale împăratului, unii din cei ce erau de față grăiau cuvinte după plăcerea împăratului, iar unul din aceia a zis: "Dar surghiuniții care se află în Schir socotesc că sînt mai pricepuți și mai cunoscători decât toți și pentru aceasta se împotrivesc împărăției tale". Împăratul, întrebîndu-i care sînt aceștia, boierul a răspuns: "Meletie și Galaction Galisioteanul". Cuvîntul acesta a rănit inima împăratului, pentru că bărbații aceia erau cuminți și vestiți pentru fapta lor cea bună.

Îndată a pregătit o corabie și a trimis o scrisoare împărătească, dar sfinții erau duși în Bizanț și au fost închiși în temnița ce se numea a Numerilor, în care au petrecut multe zile. Împăratul, prefăcîndu-se în această vreme că se îndeletnicea cu alte afaceri, nu a îngrijit de nici un lucru bisericesc și, prin urmare, nici pentru pricina sfinților. Arhieriei și mai ales patriarhul - o! îndelungată răbdare a lui Dumnezeu - pîrau și cleveau necurmat pe cei doi sfinți la împărat, sîrguindu-se în tot chipul ca să-i plece și să-i aibă la un cuget cu dînșii, în latinitate, ori să nu-i mai vadă în viață. Căci cel ce lucrează cele rele, urăsc lumina. Scofîndu-i din temniță pe viteji și aducîndu-i în față, au stat iarăși înaintea divanului împărătesc. Și, fiindcă au răspuns împăratului cu mai multă îndrăzneală decât înainte, li s-au dat mai întîi mai mari și mai grele pedepse. Îndată au fost bătuti cu toiege, multe ceasuri, pînă cînd trupurile acestora nu se deosebeau întru nimic de cele neînsuflețite și zăceau la pămînt abia suflînd, numai că nu erau moarte cu desăvîrșire. După ce au răsuflat și și-au venit puțin în fire cei cu suflet răbdător, iarăși au fost torturați. Apoi Sfințitul Galaction a fost trimis în temniță, iar pe Meletie,

cugetătorul celor cerești, l-au spânzurat cu o funie de un copac înalt și, o! minune, îndată a înfrunzit pomul acela, care mai înainte era uscat și s-a împodobit cu frunze.

Minunea aceasta a înduplecat pe împăratul să-și schimbe gândul și apoi, prin mijlocirea altor oameni, vorbea cu Cuviosul și-l ruga să primească latinitatea. Dar sfântul, defăimînd rugămintea împăratului și toate muncile și necinstea, era ca un vultur în nori, după cum se spune în Pilde, neprins și nebiruit de toate meșteșugurile și măiestriile oamenilor. Pentru aceasta, nedumerindu-se împăratul și neștiind ce să mai facă, fiindcă n-a putut să biruiască gândul sfinților, se străduia să biruiască trupurile lor cu chinurile. După aceea, sfințitului Galaction, cu mari și aspre dureri, i-au scos ochii, iar Sfântului Meletie i-au tăiat limba sfântă, ca să nu mai slujească lui Dumnezeu Sfînta Liturghie, iar limba să nu mai îndrăznească a teologhisi despre Preasfînta Treime. Însă amîndouă aceste fapte au ieșit împotriva și nu după cum voia împăratul, căci dumnezeiescul Meletie - aceasta o știi toți - a grăit limpede chiar după ce i s-a tăiat limba, iar bunul Galaction a slujit Sfînta Jertfă cea fără de sînge, după ce s-a făcut împărat al grecilor dreptcredinciosul Andronic și a făcut să se răspîndească iarăși buna-credință.

Împăratul acesta a întărit îndată ortodoxia, fiindcă a socotit că nu este alt lucru mai bun decît acesta. Și nici de alt lucru nu s-a apucat, pînă ce n-a chemat pe patriarhul Iosif iarăși la scaunul său, adică păstorul cel adevărat, stîlpul cel nemișcat și turnul cel neclintit al credinței. Apoi el a izgonit din Biserică pe prigonitorul oilor lui Hristos cele cuvîntătoare, pe Ioan Vecos. După aceea a chemat cu mare cinste pe sfinții surghiuniți și închiși, adică tăria Bisericii, și a așezat la loc pe luminătorii cei preastăluciți. Mulți, arătîndu-se atunci mai străluciți decît pe vremea lui Mihail Azimitul, s-au suit pe scaunele lor și la dregătorii. Iar pe bunul Meletie nici împăratul cel iubitor de bună credință, nici boierii n-au putut să-l înduplece a lua preoția, căci se ferea de slava oamenilor ca de ceva foarte vătămător și se sîrguia să dobîndească numai ceea ce nu are nici schimbare, nici cădere. Iar cinstea de aici el o lepădă, ca una ce este vremelnică și pricinuitoare de împușinarea laudei și slavei celei adevărate.¹⁷

Despre învățăturile hinduse, scientologice, ecumeniste, și despre cele împotriva sinodului al 7-lea ecumenic, pe care le regăsim atît în scris, dar mult mai pregnant și mai eficient vătămătoare în icoanele pictate de preacuvioșia sa (în urma vedeniilor), la biserica din Drăgănescu, vom scrie în celelalte capitole, dacă ne ajută bunul Dumnezeu¹⁸.

Este evident, că cel care are învățături date anatema la toate cele 7 Sfînte Sinoade Ecumenice (după cum vom vedea mai jos), nu poate să fie model de Ortodox, darămite model de Sfânt.

Dar nici dacă ar fi călcat legea lui Dumnezeu în lucruri mai mici decît dogmele nu poate fi numit Sfânt. Despre aceasta ne învață Sfântul Cuvios Teodor Studitul:

Sfântul Teodor Studitul despre datoria mirenilor de a mărturisi credința

“Atunci cînd Credința e primejduită, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de Credință, nimeni nu are dreptul să zică: “Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de-a face cu acestea. Sau un cîrmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia își cîștigă existența? ... Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea asta. Dacă voi veti tăcea și veti rămîne nepăsători, atunci pietrele vor striga, iar tu rămîi tăcut și dezinteresat?”

“Sinodul nu este aceasta: sa se întrunească simplu ierarhi și preoți, chiar dacă ar fi multi; ci să se întrunească în numele Domnului, spre pace și spre păzirea canoanelor... și nici unuia dintre ierarhi nu i s-a dat stăpînirea de a încălca canoanele, fără numai să le aplice și să se

¹⁷ *Viețile Sfinților* apărute între anii 1991 și 1998 la Editura Episcopiei Romanului și Hușilor (volumele consacrate lunilor septembrie-aprilie) și apoi la Editura Episcopiei Romanului (volumele consacrate lunilor mai-august), 9 Februarie, pp.128-133.

¹⁸ Acolo vom vedea că de fapt și-a dedicat sieși o biserică, pictându-se ca Mântuitorul și Sfinții Lui și dedicându-și un registru cu ziua morții lui, după cum spun ucenicii sfinției sale. Acolo a introdus și învățături hinduse, scientologice și uniaste între imagini.

alături celor predanisite, și să urmeze pe Sfinții Părinți cei dinaintea noastră... Sf. Ioan Gură de Aur a spus deschis că dusmani ai lui Hristos sunt nu numai ereticii, ci și cei aflați în comuniune cu ei.”

“Avem poruncă de la însuși Apostolul Pavel că, atunci când cineva învată ori ne silește să facem orice alt lucru decât am primit și decât este scris de canoanele Sinoadelor ecumenice și locale, acela urmează a fi osândit, ca nefăcînd parte din clerul sfințit. **Nici un sfînt nu a încălcat legea lui Dumnezeu; dar nici nu s-ar fi putut numi sfînt, dacă ar fi călcat-o.**”

“Si chiar dacă am fi păcătoși în multe, totuși suntem ortodocși și mădulare ale Bisericii Universale, îndepărtîndu-ne de orice erezie și urmînd oricărui Sinod recunoscut ca ecumenic sau local. Si nu numai acestora, ci și hotărîrilor pe care le-au luat și le-au propovăduit Sinoadele. Nici nu este ortodox desăvîrsit, ci pe jumătate, cel care crede că are dreapta credință, dar nu se alătură dumnezeiestilor Canoane.” (Migne, PG Epistola II.81)

Sfîntul Teodor Studitul (+826)¹⁹

Observăm, așadar, că avem datoria de a arăta tuturor primejduirea Credinței de către mișcarea de la Prislop, chiar dacă suntem păcătoși, ca să ne împlinim datoria de Ortodocși și să avem astfel nădejde de mîntuire:

Se spunea despre avva Agathon, că s-au dus oarecari la dînsul, auzind că are dreaptă și mare socoteală. Vrînd aceștia să-l cerce de a sa mînie, i-au zis lui: „Tu ești Agathon, căci am auzit despre tine că ești curvar și mîndru”. Iar el a zis: „Ei bine, așa este”. Și i-au zis lui: „Tu ești Agathon bîrfitorul și clevetitorul?” Iar el a zis: „Eu sunt”. Au zis iarăși: „Tu ești Agathon ereticul?” Iar el a răspuns: “Eretic nu sunt”. Și l-au rugat pe el, zicînd: „Spune-ne nouă, pentru ce atâtea câte ți-am zis le-ai primit, iar cuvîntul acesta nu l-ai suferit?” Zis-a lor: „Cele dintîi asupra mea le iau, căci este spre folosul sufletului meu, dar cuvîntul acesta eretic es-te despărțire de Dumnezeu și nu voiesc să mă despart de Dumnezeu”. Iar aceia auzind, s-au minunat de dreapta lui socoteală și s-au dus zidiți.²⁰

Este evident că Părintele Arsenie Boca nu poate fi un model de Sfînt Ortodox dacă vorbește ambiguu și contradictoriu, ascunzându-se sub o mască Ortodoxă, dar neavînd înțelegerea Ei, și dacă roadele sale în ucenici sunt credința cea eretică a ecumenismului („panerezia tuturor timpurilor”, cum o numea Părintele Profesor Dumitru Stăniloae²¹), care oricât ar fi de vopsit, chiar și în frescă, la biserica Drăgănescu, tot cioară neagră este.

Mat 5:37 Ci cuvîntul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.

Luc 6:43 Căci nu este pom bun care să facă roade rele și, iarăși, nici pom rău care să facă roade bune. 44 Căci fiecare pom se cunoaște după roadele lui. Că nu se adună smochine din mărăcini și nici nu se culeg struguri din spini.

¹⁹ <<http://www.familiaortodoxa.ro/2012/05/22/sfantul-teodor-studitul-despre-datoria-mirenilor-de-a-marturisi-credinta/>>, sâmbătă, 8 august 2015

²⁰ Patericul..., Pentru Avva Agathon, 5.

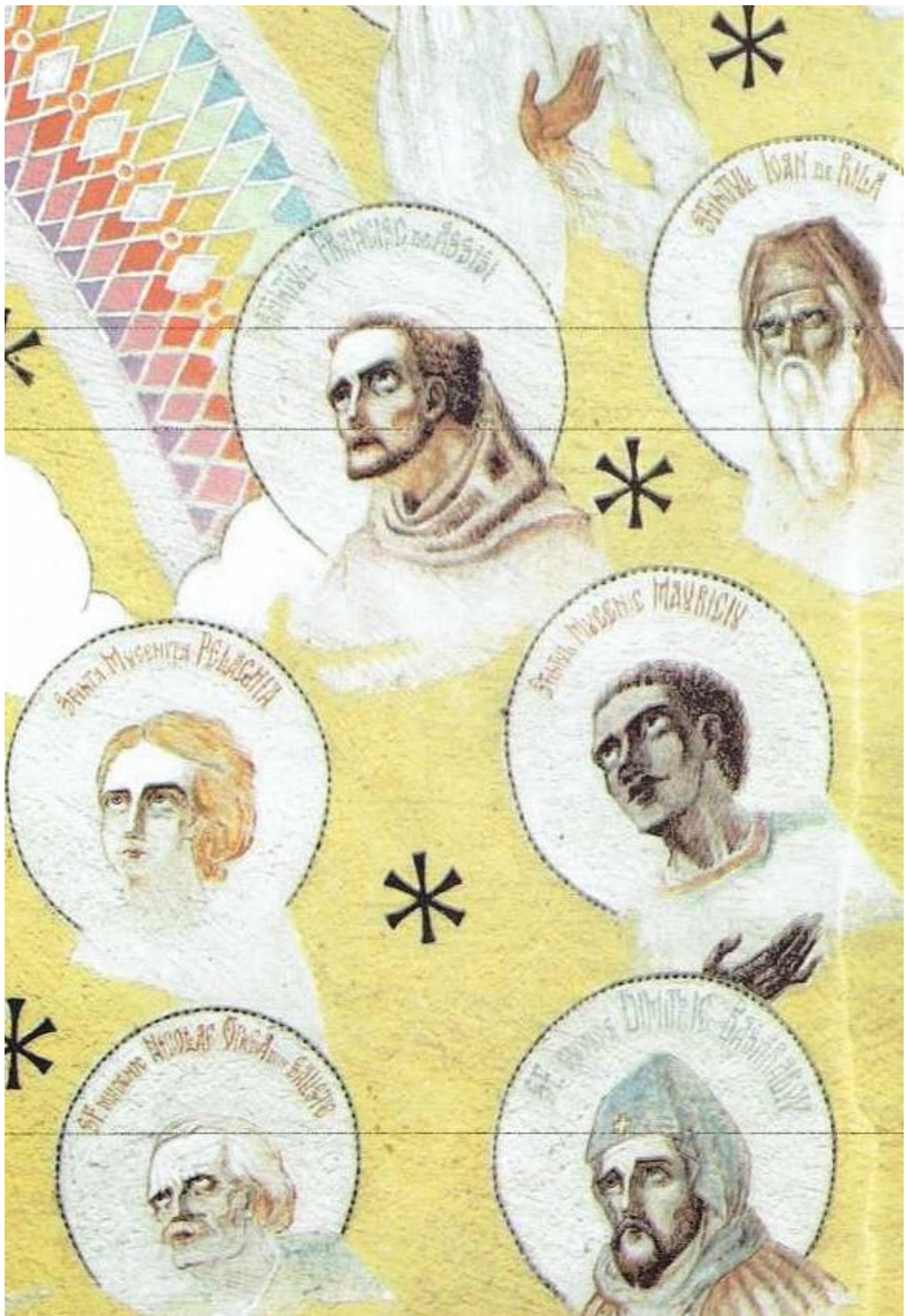
²¹

<<https://teologiepastorala20102014.wordpress.com/2014/04/23/pr-profesor-dumitru-staniloae-si-adevaratul-ecumenism/>>, sâmbătă, 22 august 2015

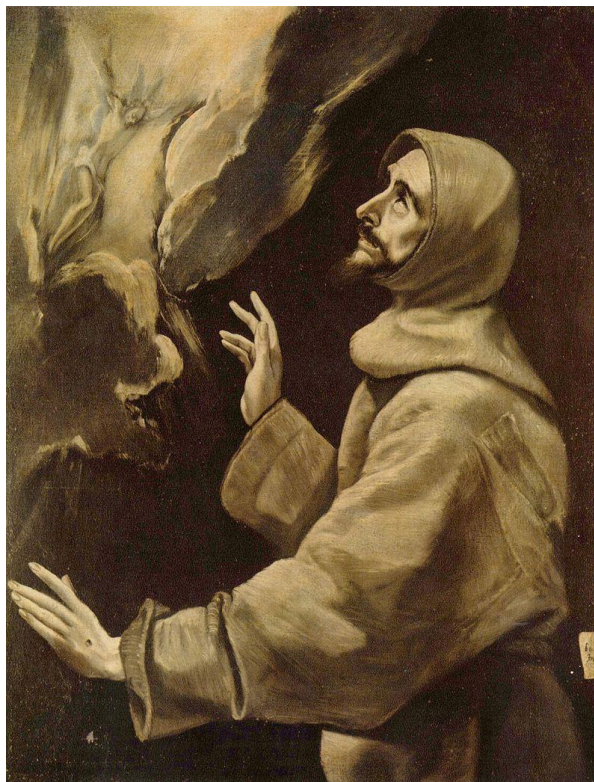
3. ERETICI PICTAȚI CA SFINȚI

A) FRANCISC DE ASSISI

Vă rog să observați și să comparați tabloul pictat de El Greco, ce surprinde diavoleasca arătare ce l-a pecetluit pe Francisc de Assisi cu hulitoarele stigmate ale lui antihrist. Din toți pe care i-a pictat Părintele Arsenie Boca singurul care seamănă cu originalul este Francisc de Assisi, de unde înțelegem că duhul care l-a înșelat pe el i s-a arătat în vedenie pictorului de la Drăgănescu. Chiar și privirea sa de mistică demonică i-a surprins-o în copia de la Drăgănescu. Nu înțelegem de ce, însă, a transpus aceeași privire hipnotizată, forțată și aflată în posesia extazului demonic și Sfinților Ortodocși, deci adevărați? Este vădit motivul: și sfinția sa avea astfel de vedenii și stări, de aceea le considera adevărata sfințenie, lucru de care au fost amăgiți și ucenicii săi:

Ca un înainte-văzător, Părintele și-a îngăduit să-l picteze în lucrările sale și pe Sfântul Francisc de Assisi, despre care știa că, deși a fost catolic, a avut viață sfântă și un mare rol în întărirea credinței la vreme de ispită. Însă bârfitorii afoși n-au întârziat să-l acuze, deși Părintele a pictat după îndemnul de Sus

[un asemenea sus nu poate fi decât vama ereziilor de unde vin să ne ispitească arhiconii, teologii iadului –n.n.],

neauzit de cei mai mulți dintre noi.

În stânga, mai în față, Părintele a pictat Catedrala reprezentativă a Ortodoxiei, Sfânta Sofia din Constantinopol. Printr-o punte viitoare [după cum am văzut mai sus, puntea este prezentă, ca o propagandă a uniatismului – n.n.],

a legat-o de catedrala Sfântului Petru din Roma, a catolicilor, pictată în planul doi, pusă sub autoritatea Sfântului Apostol Petru, răstignit cu capul în jos. Ei, catolicii, nu vor să se întoarcă la Ortodoxia în care au fost peste o mie de ani. Dar nici de noi, cât de ortodocși ne credem, dacă nu vom ține cărarea cu adevărat ortodoxă, cu viața și cu învățătura arătată de Sfinți și de Părintele Arsenie, nu va fi bine.²²

Iată cum Părintele Petru Vamvulescu pune pe același plan al nefericirii Ortodocși și catolicii, dacă nu devin credincioși în arsenism, numit cărare cu adevărat Ortodoxă. De unde vedem că arsenismul este o credință trans și supra-confesională, care asigură mântuirea. Dar tocmai credința arsenică este contrazisă de sfinți, fiindcă susținerea că Francisc de Assisi ar fi Sfânt (sau că vreun eretic ar putea fi Sfânt, fără a se converti la Ortodoxie), și că romano-catolicismul (simbolizat esențial de basilica San Pietro, unde se aleg papii) ar putea fi Biserica Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească în afara Căreia nu este mântuire, este căderea cea mai adâncă ce ne îndepărtează cu totul de la Sfinții Părinți și de la adevărata Ortodoxie, fiind miezul ereziei uniate. Să ne ferească bunul Dumnezeu a urma vreodată învățătura aceasta, chiar dacă ne este îmbiată de mult vestitul Părinte Arsenie Boca, sau de oricine altcineva!!!

Să vedem ce ne învață despre aceasta **Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov, numit indirect „bârfitor afoși”, de Preacucernicul Părinte Petru Vamvulescu**, unul din cei mai entuziaști fani ai Părintelui Arsenie Boca, care de multe ori cade pradă nălucirilor imaginative, olfactive și vizuale din dorința de a dovedi, fără argumente reale, sfințenia inițiatorului mișcării de la Prislop-Drăgănescu, centrul existenței și misiunii sfinției sale:

Preacuviosul Dorotei, recunoscut ca sfânt de către Biserica sobornicească, unul din cei mai aleși scriitori ascetici, a viețuit în chinovie, printre frați, iar după sfârșitul sfinților povățuitori și-a întemeiat propria sa mănăstire și a fost întâi stătător al ei. Sfântul Ioan Scărarul atenționează ca cei inclinați spre cugetare semeață și alte patimi sufletești nu trebuie nicicum să-și aleagă viața în pustnicie, ci să petreacă în mijlocul obștii și să se mântuiască prin lucrarea poruncilor (Cuvântul 8, cap. 10, 18, 21, 25 - Cuvântul 27, cap. 13, 36): Căci orice fel

²² Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 56

de viețuire, fie în pustie, fie în chinovie, atunci când este potrivit, atunci când este potrivit cu voia lui Dumnezeu, și are ca țel a plăcea lui Dumnezeu, este preafericit (88 de capete ale Preacuviosului Simeon Noul Teolog). Din zăvorârea de mai înainte de vreme odrăsește înșelarea drăcească, nu numai cea care bate la ochi, ci și cea care este nevăzută la arătare: a cugetului, a sufletului, fără de asemănare mai primejdioasă decât cea dintâi, ca una care se tămăduiește foarte anevoie, iar adesea nici nu cunoaște tămăduire. Acest rod al înșelării, care se întemeiază pe cugetarea semeață, este numit de către Sfinții Părinți "părere" (Ale Sfântului Grigorie Sinaitul, capetele 128,131,132), atunci când nevoitorul primește păreri mincinoase despre lucrurile duhovnicești și despre sine, socotindu-le adevărate. Părerilor și vedenii-lor mincinoase le urmează întotdeauna, potrivit legăturii firești de simțire și de lucrare dintre minte și inima, simțiri amăgitoare, desfătătoare ale inimii: ele nu sunt altceva decât lucrarea unei patimi subțiri a dulceții și slavei deșarte. Cei molipsiți de către aceasta înșelare se fac propovăduitori ai unei învățături ascetice mincinoase, câteodată și ereziarhi, spre veșnica pierire a lor și a celor apropiați lor. Sfântul Isaac Sirul pomenește, în cel deal 55-lea Cuvânt, ca un oarecare Malpas a dus în pustnicie o viața foarte aspră de nevoitor, cu telul de a atinge o înalta stare duhovnicească, și a căzut în trufie și înșelare demonica vădita, făcându-se întemeietor și căpetenie a sectei evhaiților.

Ca pildă de carte ascetică scrisă în acea stare de înșelare numita "părere" putem da lucrarea lui Toma de Kempis, numita "Urmarea lui Hristos". Ea răsuflă o patima subțire a dulceții și o cugetare semeață, care naște în oamenii orbiți și plini pe deasupra peste măsură de patimi, o desfătare pe care ei o socot gustare a harului Dumnezeiesc. Nefericiții și întunecații! Ei nu pricep, ca adulmecând dam-ful subțire al patimilor care trăiesc în ei, se îndulcesc de el, socotindu-l în orbirea lor, mireasma a harului! Ei nu înțeleg ca de desfătarea duhovnicească sunt în sta-re doar sfinții, ca înaintea desfătării duhovnicești trebuie să meargă pocăința și curățirea de patimi, ca desfătarea duhovnicească nu sta în puterea păcătosului, ca el trebuie să se cunoască pe sine ca fiind nevrednic de desfătare, să o alunge, dacă aceasta va începe sa-i dea târcoale, să o alunge ca pe un lucru nepotrivit cu el, ca pe o vădita și pierzătoare amăgire de sine, ca pe o mișcare subțire a slavei deșarte, a cugetării semețe și a patimii dulceții. În pustnicie, au ajuns, asemenea lui Malpas, la cea mai vârtoasă înșelare demonica Francisc de Assisi, Ignatiu de Loyola și alți nevoitori ai latinilor (După căderea Bisericii de Apus de la cea din Răsărit), recunoscuți de ei ca sfinți. "Atunci când Francisc a fost răpit la cer" spune scriitorul Vieții acestuia, "Dumnezeu Tatăl, văzându-l, S-a întrebat, fiind pentru o clipă în nedumerire: cui să dea întâietate, Fiului Său Celui după fire, sau fiului după har - Francisc". Ce poate fi mai cumplit, mai hâd decât această hulă, ce poate fi mai întristător decât aceasta amăgire!²³

Dar nu numai Părintele Petru Vamvulescu cade în această capcană a ignoranței și contrazicerii Sfinților Părinți, ci și alți ucenici, poate cei mai autorizați, ai Părintelui Arsenie Boca:

La stânga Domnului sau în dreapta picturii se află: sfântul apostol Petru, sfântul apostol Pavel, sfântul Macarie Egipteanul, acoperit de părul lung și alb, sfântul cuvios Teodor Studitul, sfântul Ieronim - talmăcitorul Vulgatei, sfântul Francisc de Assisi - mărturie a adevăratului ecumenism, în viziunea ortodoxă a Părintelui Arsenie -²⁴

Să vedem acum, cine era Francisc de Assisi, precursorul lui antihrist, ca singuri să ne dăm seama și să ne fie milă de faptul că a fost un biet înșelat, care și acum, prin pilda vieții lui rătăcite, amăgește pe atât de mulți:

Comparație între mistica lui Francisc de Assisi și cea a Sfântului Serafim de Sarov

În timpul rugăciunii, înaintea mea s-au ivit două lumini deosebite – într-una l-am recunoscut pe Creator, în cealaltă m-am văzut pe mine. (Francisc vorbind despre rugăciunea sa)

²³ Sfântul Ignatie BRIANCANINOV, *Despre Înșelare*, Ed. Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, 11999, Ed. digitală APOLOGETICUM, ¹2005, pp. 22-23.

²⁴ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 176-179.

El [nevoitorul Serghie] se gândea că este asemenea unei lumânări și, cu cât se gândea mai mult la aceasta, cu atât simtea mai mult o slăbire, o prefacere a luminii duhovnicești a adevărului în sinea sa. (L.N. Tolstoi, "Părintele Serghie")

Cei cu adevărat curățiti se văd pe sine nevrednici de Dumnezeu. (Sf. Isaac Sirul)

Cercetând datele biografice ale lui Francisc din Assisi, un lucru vrednic de atenție legat de mistica acestui ascet romano-catolic este manifestarea stigmatelor pe trupul său. Romano-catolicii văd această manifestare aparte ca fiind pecetea Duhului Sfânt. În cazul lui Francisc, aceste stigmate au luat pe trupul său forma semnelor suferințelor lui Hristos.

Stigmatele lui Francisc nu reprezintă un fenomen rar printre nevoitorii din lumea romano-catolică. În general, stigmatele par să fie o trăsătură a misticii romano-catolice, atât înainte de Francisc, cât și după el. De pildă, Peter Damian vorbește despre un călugăr care avea pe trupul său o imagine a Sfintei Cruci. Cezar din Geisterbach povesteste despre un novice pe a cărui frunte se putea vedea urma unui cruci. [1] De asemenea, există multe informații care arată că după moartea lui Francisc au apărut mai multe stigmate care au fost cercetate de mai mulți cercetători, în special în vremurile noastre. Potrivit spuselor lui V. Guerier, aceste fenomene aruncă ele însele o lumină asupra originii lor. Multe au făcut obiectul unei cercetări atente, fiind descrise în amanunt, așa cum este cazul Veronicăi Giuliani (1660-1727) care s-a aflat sub îngrijirea unui doctor; al Luisei Lato (1850-1883) descris de dr. Varleman, [2] și al Madelainei N. (1910) descris de Janat. [3]

În cazul lui Francisc din Assisi, trebuie arătat că Biserica romano-catolică a arătat o mare cinstire față de stigmatele lui. Fenomenul a fost primit ca o mare minune. La doi ani de la moartea sa, Papa l-a sanctificat pe Francisc. Principalul motiv al beatificării au fost stigmatele miraculoase de pe trupul lui, care au fost acceptate ca dovadă a sfințeniei. Acest lucru prezintă un interes deosebit pentru creștinii ortodocși, dat fiind că nu există nimic de felul acesta în viețile sfinților Bisericii Ortodoxe - unul dintre aceștia fiind și Serafim din Sarov, un sfânt din Rusia.

Trebuie arătat aici că relatările istorice despre stigmatele lui Francisc nu ridică nici un semn de îndoială în lumea cercetătorilor. În această privință, se face trimitere la Sabbatier care a cercetat viața lui Francisc și îndeosebi stigmatele sale. Sabbatier a ajuns la concluzia că stigmatele erau fără îndoială adevărate. Sabbatier a încercat să găsească o explicație a stigmatelor în domeniul necercetat al patologiei psihice - undeva între psihologie și fiziologie. [4]

Înainte de a formula o explicație a stigmatelor lui Francisc din punctul de vedere al misticii ortodoxe - scopul principal al acestei lucrări - vom cerceta stigmatele ca fenomen fiziologic, dat fiind că această abordare va contribui cu informații importante la o ulterioară apreciere ortodoxă a misticii "sfântului" romano-catolic.

Guerier include în lucrarea sa despre Francisc constatările științifice ale lui G. Dumas, care a studiat procesul apariției stigmatelor din punct de vedere psiho-somatic. [5] Iată mai jos concluziile la care a ajuns Dumas în legătură cu stigmaticii:

1. Trebuie să recunoaștem sinceritatea stigmaticilor, precum și faptul că stigmatele apar de la sine, adică nu sunt răni auto-pricinuite în timp ce persoana se află într-o stare de inconstiență.

2. Rănilor stigmaticilor sunt privite ca fenomene legate de sistemul circulator (vasele de sânge) și reprezintă efecte ale sugestiei mintale asupra digestiei, circulației sângelui și secreției glandulare. Aceasta poate duce la răni la nivelul pielii.

3. Rănilor stigmaticilor apar în timp ce ei sunt într-o stare extatică, care apare atunci când cineva este cuprins de un anumit fel de imagine pe care o contemplă, cedându-i controlul.

4. Stigmatele apar nu numai ca rezultat al închipuirii pasive a unei răni pe propriul trup, dar, potrivit mărturiei acestora, și atunci când închipuirea este însoțită de lucrarea activă a imaginii însăși - cel mai adesea asemenea unei raze sau sulite ascuțite care iese din rana contemplată și care pătrunde în trupul stigmaticului. Deseori, aceasta se petrece treptat și nu de la prima vedenie, până într-acolo încât imaginea contemplată în timpul răpirii mistice dobândește un control total asupra individului aflat în contemplație.

Dumas a stabilit următoarele criterii generale pentru apariția stigmatelor: toți stigmaticii suferă o durere insuportabilă în părțile afectate ale trupului, indiferent de forma pe care o iau

stigmatete - urma unei cruci pe umăr, urme de spini pe cap sau, în cazul lui Francisc din Assisi, răni pe mâini, picioare si coastă. Alături de durere, ei simt o mare desfătare la gândul că sunt vrednici să sufere împreună cu Iisus, să poarte, asa cum a făcut El, păcate de care nu sunt vinovati. [6] (Desigur, aceasta se leagă de dogma romano-catolică a „satisfacerii divine”, învățatură străină Bisericii Ortodoxe.) [7]

Generalizările lui Dumas sunt foarte interesante pentru că implică faptul că în procesul apariției stigmatelor, separat de stare emoțională produsă (o înăltare emoțională a inimii), un important rol este jucat si de a) un element mintal; b) o închipuire mintală care implică o suferință aparte; c) auto-sugestie, cum ar fi o serie de impulsuri mintale si voite în sensul preluării suferințelor prezentate în închipuire; d) sentimente fizice - durere si, în fine, e) apariția semnelor (a rănilor) - stigmatete.

Observatiile lui Dumas cuprind niste factori mai mult decât emotionali (pe care William James îi consideră a fi sursa misticismului) [8] care joacă un rol egal, dacă nu chiar mai mare în apariția stigmatelor. Acestia pot fi ordonati astfel:

1. O intensă muncă de închipuire mintală,
2. Sugestie,
3. Sentimente senzuale,
4. Manifestări fiziologice.

Semnificatia acestora o vom prezenta mai târziu.

Redăm mai jos o scurtă analiză stiintifică privind stigmatete în general, cu date specifice legate de extazul si vedeniile Francisc, asa cum apar ele în lucrarea Fioretti, ceea ce ne va ajuta să înțelegem temeiul vedeniilor, precum si o descriere a fenomenului.

Stigmatetele lui Francisc din Assisi, datorate vedeniilor sale, sunt urmare a unei anumite rugăciuni. Este vorba de o rugăciune puternică prin care acesta cerea să simtă si el patimile lui Hristos, în trupul si în sufletul său. În rugăciunea sa, Francisc dorea să aibă parte de acele suferinte nu numai în sufletul său, ci si în trupul său. Astfel, predându-se pe sine unei rugăciuni extatice, el nu renunta la trup, ci chema asupra-i niste simtăminte pământesti, adică trupesti - cu alte cuvinte o suferință fizică.

Rugăciunea lui Francisc nu a rămas fără răspuns. Cronicile spun că "Francisc s-a simtit cu totul transformat în Hristos". Această preschimbare nu era numai în duh, ci si în trup; nu numai la nivelul simtămintelor duhovnicesti si psihologice, ci si la nivelul celor trupesti. Cum se petrecea de fapt vedenia?

Întâi de toate, într-un fel destul de neasteptat pentru el, Francisc văzu ceva pe care l-a zgrăvit ca minunat: un serafim cu sase aripi, asemenea celui înfățisat de Prorocul Isaia, coborându-se din cer la el. (Întâia parte a vedeniei). Apoi, după ce serafimul se apropie, Francisc, însetat după Iisus si simtindu-se "transformat în Hristos", începu să-l vadă pe Hristos în serafim, pironit pe o cruce. Potrivit cronicarului, "acest serafim veni asa de aproape de sfânt, încât Francisc putu zări deslusit pe serafim chipul Celui răstignit". (A doua parte a vedeniei). Francisc recunoscuse chipul lui Hristos în serafim atunci când Acesta se coborî la el. [9] Atunci simti patimile lui Hristos pe trupul său, dorinta lui de a le simti fiind împlinită. (A treia parte a vedeniei). Începură apoi să apară stigmatete pe trupul său. Se părea că rugăciunea lui înfocată si stăruitoare primea în cele din urmă răspuns. (A patra parte a vedeniei).

Complexitatea uimitoare a vedeniei lui Francisc este ceva deosebit. Peste vedenia de început a serafimului care, aparent, se pogora din cer la Francisc, începe să apară o altă imagine - cea după care înseta cel mai mult Francisc, anume imaginea lui Hristos cel răstignit. Felul în care se desfășoară aceste vedenii ne lasă sentimentul că cea dintâi vedenie (cea a serafimului), atât de bruscă si neasteptată, depăsea hotarele închipuirii lui Francisc care dorea să-l vadă pe Hristos cel răstignit si să simtă pătimirile Lui. În felul acesta, putem înțelege cum a reusit o conceptie atât de complexă - cuprinzând ambele vedenii, ambele chipuri, serafimul si Hristos - să-si găsească loc în starea de constientă a lui Francisc.

Experienta lui Francisc din Assisi este deosebită si de un mare interes pentru crestiniile ortodocsi, deoarece, asa cum am arătat mai sus, nu întâlnim nimic de felul acesta în traditia Bisericii Ortodoxe, cu lungul ei sir de nevoitori, si nici în istoria trăirilor mistice. De fapt, toate lucrurile de care a avut parte Francisc prin stigmatetele sale reprezintă chiar acele manifestări împotriva cărora ne-au prevenit, în repetate rânduri, Părintii Bisericii!

Amintind felul în care nevoitorii Bisericii Ortodoxe înțelegeau cea mai înaltă rugăciune duhovnicească, după cum este înfățișată în Filocalie, trebuie subliniat că ei priveau această rugăciune în contextul nevointelor lor personale, ca o lucrare sinergetică (omul împreună-lucrând cu Dumnezeu) pentru dobândirea desprinderii nu doar de cele trupești sau „simtitoare”, ci și de gândurile „înțelegătoare”. Această desprindere este o înălțare duhovnicească nemijlocită a omului către Dumnezeu, atunci când însuși Sfântul Duh se roagă pentru nevoitor cu "suspiniuri negrăite". [10] De pildă, Sf. Isaac Sirul, în Îndrumările sale, spune că "sufletul care iubeste pe Dumnezeu, întru Dumnezeu și numai întru Dânsul își află pacea. Slobozeste-te mai întâi de toate legăturile cele din afară, apoi inima ta se va putea lipsi de Dumnezeu; căci lipirea de Dumnezeu vine după depărtarea de lume." [11] Cel mai vădit îndemn este cel al Sfântului Nil Sinaitul, care atrage atenția asupra presupusei experiențe a Dumnezeirii de care a avut parte Francisc. În Cuvânt despre rugăciune, el previne: "Să nu doresti, nici să cauți vreun chip sau înfățișare la vremea rugăciunii. Să nu tânjești după vedenii ale simturilor sau după îngerii sau puteri sau după Hristos, căci îți vei pierde mintea, luând lupul drept păstor și închinându-te vrăjmasilor draci. Începutul rătăcirii minții este slava desartă, care face mintea să încerce și să-și închipuie Dumnezeirea în oarecare chip sau înfățișare" [12]

Rugăciunea extatică a lui Francisc a primit răspuns – însă, potrivit cuvintelor Sfinților Isaac și Nil, în chip vădit nu de la Hristos. Cronica spune că "Francisc s-a simțit cu totul transformat în Hristos", preschimbat nu doar în duh, dar și în trup, adică nu numai la nivelul trăirilor duhovnicești și mintale, ci și la nivelul celor trupești. În vreme ce Francisc era pe deplin încredințat că fusese înălțat către Logosul dumnezeiesc, apariția trăirilor trupești nu poate, după Sfântul Isaac, să vină de la o putere duhovnicească bună.

Trăirile trupești ale lui Francisc pot fi explicate ca fiind lucrarea închipuirii minții sale, care lucra odată cu extazul spiritual. Este greu de spus, în acest caz, ce anume predomină în rătăcirea lui Francisc: mândria lui religioasă sau psihismul (închipuirea mintală); în orice caz, psihismul era destul de puternic. Acest lucru este adevărat de aspectele neobisnuitei vedenii pe care a avut-o Francisc după ce s-a simțit preschimbat cu totul în Iisus, fiind un caz foarte grav de plani (înselare sau rătăcire), ce-și are rădăcinile, după Sfântul Nil, în slava desartă.

Caracterul exagerat al exaltării lui Francisc, care se poate vedea din descrierea vedeniei sale, reiese și mai limpede atunci când o asemănăm cu mărirea vedere a lui Hristos avută de Sf. Serafim din Sarov, atunci când slujea ca diacon în Joia Mare. [13]

Spre deosebire de Francisc, Sf. Serafim nu a căutat să se simtă "preschimbat în Iisus", prin rugăciuni și nevointe. El se ruga simplu și adânc, plângându-și păcatele. În timpul rugăciunii, ca urmare a deosebitelor sale lucrări de nevointă, a crescut într-însul puterea tainică a Harului, pe care n-a simțit-o și nici n-a constientizat-o. Aflându-se în fata prestolului (altarului) cu inimă fierbinte, precum în cuvintele lui Ilie din Ekdik "...sufletul, depărtându-se de toate cele din afară, se uneste cu rugăciunea, iar acea rugăciune, asemenea unei vâpăi care cuprinde sufletul așa cum focul învâluie fierul, descoperă cele înfricosate", [14] Sf. Serafim s-a văzut deodată în fata tainicei Puteri Dumnezeiești. Sf. Serafim nu și-a închipuit, nici n-a visat, nici nu și-a dorit o asemenea vedenie. Însă atunci când aceasta s-a petrecut, a fost atât de uimit, încât i-au trebuit două ceasuri ca să-și vină în fire. Mai târziu, a povestit însuși ce i s-a întâmplat. Mai întâi, s-a minunat văzând o lumină mai presus de fire, asemenea soarelui. Apoi l-a văzut pe Fiul Omului în slavă, strălucind mai puternic decât soarele, cu lumină negrăită și înconjurat de puterile cerești asemenea unui "roi de albine". Venind prin poarta de apus (a altarului), Hristos s-a oprit în fata amvonului și, ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat pe cei ce slujeau și pe cei ce se rugau. Apoi vedenia a dispărut.

Pentru studiul nostru, ne vom opri asupra câtorva aspecte din relatarea vedeniei Sfântului Serafim. Mai întâi, spre deosebire de rugăciunea lui Francisc, rugăciunea Sfântului Serafim nu cuprinde nimic care să sugereze, nici măcar pe alocuri, că și-ar fi dorit vreun semn văzut al prezentei dumnezeiești. Cu atât mai puțin se gândea că ar fi fost vrednic de a se "preschimba în Iisus", așa cum se ruga Francisc. Principala trăsătură a rugăciunii Sfântului era o smerenie adâncă, arătată prin mărturisirea cu glas tare a păcătoseniei, urmată de o pocăință adâncă.

Întelesul acestui lucru, așa cum au arătat în nenumărate rânduri Părintii Bisericii, este că smerenia adevărată îl păzește pe om să nu cadă în slavă desartă.

Un al doilea aspect profund al rugăciunii Sfântului Serafim este faptul că el nu cere nici o arătare cerească din partea lui Dumnezeu. În afară de pocăinta lui, în rugăciune nu se mai găsește nimic din afară – vreun gând sau vreo închipuire. Desigur, aceasta corespunde pocăintei Sfântului, din cuvintele sale vădindu-se că niciodată nu s-a gândit că ar fi atins cumva vreun nivel de vrednicie când, în ciuda păcatelor sale, să poată cere lucruri sfinte. Dacă ar fi gândit despre sine în acest fel, ar fi alunecat ușor în înșelare. Rugăciunea Sfântului Serafim era menită, dimpotrivă, tocmai pentru ceea ce învrednicit de arătarea dumnezeiască. Sf. Maxim Mărturisitorul, în *Întâia Sută* despre Dragoste, spune așa: "Cel ce nu a dobândit încă cunoștința lui Dumnezeu însuflat de dragoste, cugetă lucruri înalte despre cele ce face după Dumnezeu. Dar omul ce a primit acestea rosteste și el în inimă cuvintele strămosului nostru Avraam, când i s-a arătat Dumnezeu - Eu sunt pământ și cenușă (Facerea 18:27)."

Potrivit vedeniei Sfântului Serafim, trebuie remarcat că cea mai înaltă stare duhovnicească, dobândită în felul arătat de nevoitorii Filocaliei, se iversează în inima omului în afara sferelor mintale și simțitoare, și, prin urmare, în afara sferei închipuirii mintale. Avva Evagrie, în *ale sale Scrieri despre Viata Făptuitoare - Către Anatolie*, spune:

Mintea nu va vedea locul lui Dumnezeu în ea, decât dacă se ridică deasupra tuturor gândurilor despre cele lumesti și zidite; și nu se poate ridica deasupra lor decât dacă se slobozește de patimile care o leagă de cele simțite și de gândurile tulburătoare despre acestea. Se va slobozi de patimi cu ajutorul bunelor-săvârșiri și de gândurile simple cu ajutorul cugetării duhovnicești; dar le va goni până și pe ele atunci când i se va arăta acea lumină care, la rugăciunii, arată locul lui Dumnezeu. [16]

De obicei, experiența unirii tainice a omului cu Dumnezeu este, asadar, foarte greu de exprimat în cuvinte omenești. Se întâmplă totuși ca acei oameni ce și-au lucrat despățimirea să primească vedenii, dar în marea lor parte aceste vedenii sunt trecătoare și se arată omului ascuns al inimii - ele vin din lăuntru. Sf. Isaac Sirul spune: "De esti curat, cerul este întru tine; și întru tine vei vedea îngeri, și cu ei și în ei, pe Domnul îngerilor." [17] Părintii Bisericii Ortodoxe învață că toate aceste trăiri sunt dincolo de orice așteptare a celui smerit, pentru că nevointa și smerenia sa îl fac să se simtă nevrednic.

Întorcându-ne la vedenia Sfântului Serafim, se poate vedea că a avut următoarele trăsături:

1. Simplitate;
2. Pocăintă;
3. Smerenie;
4. O vedenie neobisnuită, dincolo de cele simțite și rationale;
5. Înălțare sau cutremurare duhovnicească.

Accentuând acest din urmă aspect, Sf. Isaac, pomenit mai sus, explică: "...ivirea unei vedenii mai presus de conștiință, dăruită de Puterea de Sus, este primită de suflet - în el netrupește, dintr-odată și pe neașteptate; este descoperită și arătată dinlăuntru pentru că, după cuvintele lui Hristos, "împărăția cerurilor înlăuntru vostru este" - Această vedere înăuntru icoanei, întipărită în mintea ascunsă (mintea cea de sus) se arată pe sine fără nici un gând despre ea." [18]

Din cele de mai sus, dacă e să facem o comparație între cele două vedenii și între ce au trăit Francisc și Sf. Serafim prin acestea, găsim o mare deosebire între mistica celor doi. Mistica Sfântului Serafim apare ca o înălțare cu totul duhovnicească, ceva dăruit nevoitorului, asemenea unui dar al unei vedenii duhovnicești, ca o luminare de sus a minții sale, [19] în timp ce trăirea spirituală a lui Francisc este o mistică născută din voia sa și întunecată evident de propria închipuire și propriile simțiri.

O altă deosebire între cei doi este relația diferită pe care și-o exprimă față de Hristos. Spre deosebire de Sf. Serafim, care trăiește puterea duhovnicească a lui Hristos în inima sa și îl primește pe Hristos în inimă, Francisc primește în închipuirea sa simțiri îndeosebi din viața pământească a lui Hristos. Francisc intră în aspectul exterior al patimilor lui Hristos. Această trăire a venit la el la Monte La Verna ca din afară.

În același timp cu dorința lui foarte puternică de a trăi patimile lui Hristos, există și hotărârea sa de a imita și alte aspecte pământești ale vieții lui Iisus. Nu numai ca și-a trimis

proprii "apostoli" în diferite părți ale pământului ca să propovăduiască, dându-le aceleasi porunci pe care le-a dat Mântuitorul apostolilor Săi, [20] dar chiar a închipuit înaintea ucenicilor săi, nu cu mult înainte de moartea sa, însăși Cina cea de Taină. "A refăcut", scrie biograful său, "acea masă sfântă pe care Domnul a servit-o cu ucenicii Săi pentru ultima oară." [21] Această faptă nu poate fi îndreptățită de viața sa spirituală, oricât de cât de aspră a fost nevointa lui sau oricâte virtuți ar fi lucrat. Este cel mai limpede semn, din punct de vedere ortodox, al severității căderii sale în înșelare duhovnicească.

Înainte de a merge mai departe, trebuie să arătăm pe scurt ce înseamnă această stare numită plani. În termeni generali, potrivit Mitropolitului Antonie Hrapovitki, plani (prelest, în limba rusă) [înșelarea sau rătăcirea, în limbajul ascetic românesc, n.tr.] apare de obicei atunci când diavolul îl amăgește pe un om, făcându-l să creadă că a primit vedenii dumnezeiești (sau alte daruri ale Harului). Apoi cel viclean îi întunecă mereu mintea, încredintându-l de închipuita sa sfințenie, și îi făgăduiește puterea de a lucra minuni. Cel viclean îl poartă pe un astfel de nevoitor în vârful de munte sau pe acoperisul unei biserici, și îi arată un car de foc sau un alt lucru minunat care să-l ducă în ceruri. Cel înșelat păsește înainte (primind închipuirea) și se prăvălește în hău, fiind sortit pierii fără de pocăință. [22]

Ceea ce reiese din această scurtă prezentare a înșelării este faptul că omul care trăiește astfel de lucruri cade de regulă într-o formă de mândrie, de obicei slavă desartă, de unde și închipuirea că a ajuns la o așa înălțime încât crede că nu mai trebuie să vegheze asupra primejdiei păcatului sau a hulei împotriva lui Dumnezeu. Cu adevărat, acesta este un păcat drăcesc și, prin definiție, cel mai greu de dat în vileag - de unde și importanta și stăruinței neîncetate a scrierilor duhovnicești pe ascultarea și smerenia în nevointă până în cea din urmă clipă a vieții pământești.

Am arătat deja mai sus că vedenia lui Francisc cuprinde semne vădite ale înșelării duhovnicești. Ceea ce rămâne este, asadar, o descriere a lucrării și faptelor lui Francisc, care arată măsura misticii sale. Prezentând câteva aspecte ale vieții lui Francisc și comparându-le cu aspecte din viața Sfântului Serafim din Sarov, vom putea trage o concluzie finală privind mistica acestor doi nevoitori. Trebuie arătat aici că evenimentele descrise reprezintă caracteristici generale ale celor doi.

Scrie în Fioretti că odată Francisc nu a reușit să țină un post așa cum se cuvenea, din pricina unei boli. Acest lucru l-a frământat într-atâta, încât s-a hotărât să se pocăiască și să se pedepsească singur. Cronicarul scrie:

...a poruncit oamenilor să se strângă pe o uliță din Assisi, pentru o predică. Când a încheiat predica, le-a spus acestora să nu plece nici unul, până ce nu se va întoarce; s-a dus în catedrală cu mulți frați și cu Petru din Catani, și i-a spus lui Petru să facă ce-i va zice, potrivit votului ascultării și fără împotrivire. Acesta din urmă i-a răspuns că nu poate și că nu trebuie să dorească sau să facă nimic împotriva voinii lui [a lui Francisc]. Atunci Francisc și-a dat jos haina și i-a poruncit lui Petru să-i pună o frânghie la gât și să-l tragă afară, pe jumătate gol, înaintea multimei căreia îi predicase. Francisc i-a poruncit unui alt frate să umple o cupă cu țărână și, urcându-se în locul unde predicase, să-i verse țărâna pe cap. Acesta însă nu l-a ascultat, fiindcă era foarte tulburat de așa poruncă. Însă fratele Petru a apucat frânghia și a început să-l tragă pe Francisc după el, așa cum îi poruncise acesta. El însuși plângea cu amar în timpul acesta, iar ceilalți frați erau scăldați în lacrimi de milă și durere. Când Francisc a ajuns astfel, pe jumătate gol, înaintea multimei din locul unde predicase, le-a spus: 'Voi și toți cei ce ati părăsit lumea după pilda mea și urmați calea vieții fraților, spuneti despre mine că sunt sfânt, dar mă căiesc înaintea Domnului și a voastră pentru că în vremea bolii mele am mâncat carne și mâncare cu carne'. [23]

Desigur, păcatul lui Francisc nu era atât de mare încât să merite asemenea formă extremă de căință, dar aceasta era o trăsătură constantă a evlaviei lui Francisc. Se străduia să idealizeze orice lucru pe care era silit să-l facă; se străduia să idealizeze chiar și lucrarea de nevointă a pocăinței.

Idealizarea de către Francisc a faptelor creștine de nevointă se poate vedea și din atitudinea lui atunci când făcea milostenie. Semnificativ este felul în care se purta Francisc cu cersetorii. În ochii lui, aceștia erau niste făpturi de o foarte înaltă tinută, fată de ceilalți oameni. Potrivit învățăturii mistice romano-catolice, un cersetor este purtătorul unei misiuni sfinte, fiind icoana

lui Hristos cel sărman si pribeag. De aceea, prin învățăturile sale, Francisc își silea ucenicii să cersească. [24]

În fine, înflăcărarea idealistă a lui Francisc se poate vedea si din retrăirile de către el a patimilor pământesti ale lui Hristos. În biografia lui Francisc stă scris că "îmbătat fiind de dragoste si milă pentru Hristos, fericitul Francisc a luat odată de jos o bucată de lemn. Tinând-o cu mâna stângă, își freca dreapta de ea, asemenea unui arcus pe o vioară, în timp ce murmură un cântec frantuzesc despre Domnul Iisus Hristos. Cântecele îl făcu să plângă de milă față de patimile lui Hristos si, cu cele mai adânci suspine, căzu în meditatie, privind în tăria cerului..." [25]

Nu este nici o îndoială, după cum si biografii lui Francisc dovedesc în mod eufemistic, că acest important întemeietor al Ordinului Franciscanilor era foarte teatral în actele sale de pocăință, arătând destul de vădit că îi lipseste si cea mai elementară trezvie, necesară unei vieti de nevointă ce caută dobândirea adevăratei smerenii. De fapt, ori de câte ori sunt prezentate în Fioretti momentele de smerenie ale lui Francisc, acestora nu le lipseste niciodată presupunerea că îi vorbeste Dumnezeu, de pildă prin gura fratelui Leon, [26] sau faptul că se crede ales de Dumnezeu "să vadă în tot locul binele si răul", atunci când este cercetat de fratele Masseo pentru smerenia sa. [27] Este adevărat că Francisc își înfățișează răutatea si păcătosenia, dar aceste mărturisiri sunt lipsite de păreri de rău sau de vreun alt semn că s-ar socoti nevrednic înaintea lui Dumnezeu. Desi vorbea adesea despre smerenie si le dădea franciscanilor învățături în această privință, el însusi s-a smerit în foarte putine momente din viata sa, desi aceste momente singulare au fost deosebite; însă, chiar si asa, a existat întotdeauna un element de exagerare si de melodramă. Nimic nu poate fi mai lămuritor în această privință decât propriile cuvinte către fratii de mănăstire. La un moment dat, le-a spus ucenicilor: "Nu văd la mine nici un păcat pentru care să nu fi făcut mărturisire si pocăință. Căci Domnul, în mila Sa, mi-a dat darul de a vedea deslusit în rugăciune cu ce i-am gresit sau plăcut." [28] Evident, aceste cuvinte sunt foarte departe de adevărata smerenie. Ele seamănă mai degrabă cu vorbirea omului multumit de sine (fariseul) care, în pildă, stătea în templu, în timp ce vamesul stătea umil într-un colt, rugându-l pe Dumnezeu cu smerenie adevărată: "Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului".

Atunci când punem alături faptele de "smerenie" ale lui Francisc cu lupta de o mie de zile a Sfântului Serafim de pe stâncă, vedem o mare deosebire. Acolo, luptându-se cu patimile, [29] Sf. Serafim striga cu cuvintele vamesului, iarăsi si iarăsi: "Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului". Nu este nimic exaltat aici, nici o înfățișare ostentativă. Sf. Serafim se referă, pur si simplu, la singurele lucruri care i-au mai rămas pentru a dobândi iertarea, adică a. recunoasterea patimilor sale; b. căință pentru starea sa duhovnicească rea; c. nevoia de a birui patimile; d. constientizarea neputintei si nevredniciei sale de a face singur aceasta; e. chemarea sinceră si arzătoare a milei Domnului.

Chiar si în ultimii ani ai vietii, după ce Sf. Serafim a avut parte de multe experiente duhovnicesti mai presus de fire precum si de o părtășie nemijlocită cu Dumnezeu, el nu a căzut niciodată în multumirea de sine sau în îngăduință față de sine. Se poate vedea aceasta din deja cunoscuta discutie cu N. Motovilov, [30] precum si din discutia cu monahul Ioan, atunci când acestia au avut parte, prin Harul Domnului, de o lumină neobisnuită. Într-adevăr, Sf. Serafim nici nu a putut descrie mai apoi acea trăire luminoasă. De asemenea, se stie prea bine că Sf. Serafim primise deosebitul dar al înainte-vederii, ca si pe cel al prorociei. Inimile oamenilor care veneau la el i se arătau asemenea unei cărți deschise, dar niciodată nu si-a stricat aceste minunate daruri primite prin asumarea vreunei importante sau prin vreo îngăduință. Cuvintele si faptele sale (opuse celor ale lui Francisc din Assisi - acesta credea că si-a ispășit păcatele si că acum este bineplăcut lui Dumnezeu) sunt pe potriva învățăturilor nevoitorilor Filocalici, despre omul smerit. Iată cuvintele Sfântului Isaac Sirul:

Cei cu adevărat curati cugetă întotdeauna în inima lor că sunt nevrednici de Dumnezeu. Si că sunt cu adevărat curățiti se vede din faptul că se văd pe sine vrednici de plâns si nevrednici de grija lui Dumnezeu, si mărturisesc aceasta într-ascuns si pe față, si fac acestea prin Sfântul Duh, astfel că nu rămân fără de griji si nevointă, care le sunt de folos cât timp petrec în această viață. [31]

Miscările sufletesti ale lui Francisc către smerenie, asemenea întâmplării descrise mai sus și care a avut loc în piața din Assisi, erau în general momente rare. De obicei smerenia lui apărea nu ca un sentiment, ci ca o recunoaștere rațională a slăbelor lui puteri în comparație cu puterea dumnezeiască a lui Hristos. Aceasta se vede deslusit din vedenia pe care a avut-o pe Monte La Verna, când "două lumini deosebite" - după cum spune cronică - "s-au ivit înaintea lui Francisc: una în care l-a recunoscut pe Creator, iar cealaltă în care s-a recunoscut pe sine. Și în acea clipă, văzând acestea, el s-a rugat: Doamne! Ce sunt eu înaintea ta? Ce însemnătate am eu, un vierme neînsemnat al pământului, sluga ta neînsemnată, pe lângă puterea Ta?" Prin această recunoaștere, Francisc, în acea clipă, era cufundat în contemplarea în care a zărit adâncimea nebănuită a milei dumnezeiesti și prăpastia nimicniciei sale.

Inutil s-o mai spunem, această primă relatare a celor două lumini "deosebite" arată caracterul cognitiv al cererii sale adresate ulterior lui Dumnezeu - care, în esență, reprezintă o comparație foarte îndrăzneată. Apare deci o contradicție gravă în relatare, care nu poate fi comparată în nici un fel cu lucidele relatări scripturistice sau patristice despre smerenie.

Smerenia Sfântului Serafim, așa cum am arătat, nu era o vedere rațională a păcatelor sale, ci o trăire profundă și statornică. În învățăturile sale, atât cele vorbite cât și cele scrise, nu se arată nicăieri că el se compara cu Dumnezeu, trăgând astfel concluzii despre starea sa duhovnicească. El s-a preocupat neîncetat de o singură mișcare sufletească: cea dată de nevrednicia sa, care duce la zdrobirea inimii. Theofan Zăvorâtul, un nevoitor rus din Biserica Ortodoxă, a vorbit astfel despre aceasta: "Domnul îl primește doar pe omul care se apropie de El cu un simțământ al păcătoșeniei. Astfel, El respinge pe toți cei care se apropie de El cu un simțământ de curăție." [32]

Dacă, în urma celor de mai sus, ar trebui să tragem acum o concluzie despre smerenia lui Francisc în temeiul învățăturilor ascetice pentru monahi privitoare la smerenie, din Filocalie, atunci misticul latin nu pare să fie o pildă de smerenie creștină. La gândul că îi bineplăcea lui Dumnezeu, el adăuga, în bună parte, și gândul curăției proprii. În cadrul acestui studiu ortodox asupra misticii lui Francisc, se poate spune același lucru și despre cele relatate în romanul lui Lev Tolstoi, Părintele Serghie: "El [nevoitorul Serghie] se gândea că este asemenea unei lumânări și, cu cât se gândea mai mult la aceasta, cu atât mai mult simtea o slăbire, o preschimbare a luminii duhovnicești a adevărului într-însul." [33]

Amintindu-ne de îndemnul Sfântului Nil, amintit mai sus, această tristă cercetare a roadelor duhovnicești ale ascetismului lui Francisc este un corolar; o înselare premergătoare celei deosebite de grave pe care a avut-o pe Monte La Verna, unde a vestit că și el a devenit un mare luminător.

Astfel, gândul lui Francisc că și el era tot o "lumină", că a primit darul de a ști cum să se facă bineplăcut lui Dumnezeu, este combătut de cuvintele părintelui vietii de nevointă, Antonie cel Mare, care învață că dacă omul nu are cea mai adâncă smerenie, o smerire din toată inima, din tot sufletul și trupul său, atunci nu va mosteni Împărăția lui Dumnezeu. [34] Aceste cuvinte ale Sfântului Antonie arată că numai smerenia adâncă poate scoate afară gândul viclean care duce la înălțarea de sine și la multumirea de sine. Numai această smerenie, pătrunzând în trupul și sângele nevoitorului, poate, potrivit duhului învățăturii nevoitorilor creștin ortodocși, să-l mântuiască de legăturile pătimase ale cugetului mândru.

Smerenia este singura putere care poate lega mintea de jos cu mișcările ei pătimase [35], făurind în sufletul omului acel pământ bun pentru creșterea nestânjenită a minții de sus [36] și ducând, apoi, prin Harul Domnului, la cea mai înaltă treaptă a vietii de nevointă - cunoașterea lui Dumnezeu.

"Omul înțelept întru smerenie", spune Sf. Isaac Sirul, "este izvorul tainelor veacului ce va să fie." [37]

ÎNCHEIERE

Pricina de căpătâi care a nimicit viața ascetică a lui Francisc poate fi atribuită stării fundamentale a Bisericii romano-catolice, în care a crescut și a fost învățat acesta. Date fiind acele vremuri și starea Bisericii Romane în ansamblu, adevărata smerenie nu se putea ivi în sufletul oamenilor. "Vicarul lui Hristos pe pământ", cu ale sale pretenții de autoritate duhovnicească și temporală, era un reprezentant al mândriei duhovnicești. Nu se poate închipui o mândrie mai mare decât gândul infailibilității (negreselniciei) personale [38].

Această cădere nu putea să nu afecteze spiritualitatea lui Francisc și, în general, spiritualitatea romano-catolicilor. Asemenea Papei, și Francisc suferea de mândrie. Acest lucru se poate vedea din cuvântul său de despărțire către franciscani, atunci când a rostit: "Acum mă cheamă Dumnezeu, și vă iert pe toți, fratilor, atât pe cei de aproape, cât și pe cei de departe, de toate greselile și răutățile, și vă sterg păcatele atât cât îmi stă în putere". [39]

Aceste cuvinte arată că pe patul de moarte, Francisc însuși se simtea destul de puternic ca să ierte păcatele, asemenea Papei. Se știe că iertarea păcatelor, în afara Tainei Spovedaniei și a Împărtășaniei, era un atribut exclusiv papal [40]. Asumarea de către Francisc a acestui prerogativ trebuie să se fi făcut pe temeiul credinței în sfîntenia proprie.

Spre deosebire de el, nevoitorii sfîntei Ortodoxii nu și-au îngăduit niciodată să și atribuie dreptul de a ierta păcate. Toți au murit cu gândul proprii păcătoșeniei și cu nădejdea că Dumnezeu, în mila Sa, le va ierta păcatele. Este de ajuns să ne amintim cuvintele marelui nevoitor din Thivaida veacului al cincilea, Sfântul Sisoe. Înconjurat de frații strânsi lângă patul său de moarte, el părea să vorbească cu fapte nevăzute, după cum spune cronică; frații l-au întrebat: "Părinte, spune-ne cu cine vorbești?" Sf. Sisoe a răspuns: "Sunt îngerii care au venit să mă ia, dar mă rog de ei să îmi mai lase răgaz de pocăință." Atunci când frații, știind că Sisoe era desăvârșit în virtuți, au răspuns "Tu nu ai nevoie de pocăință, părinte", Sfântul le-a zis: "Adevărat vă spun, nici nu știu dacă am pus început pocăinței." [41]

În sfârșit, așa cum am arătat mai sus, mistica lui Francisc din Assisi arată că acest mult-cinstit întemeietor al Ordinului Franciscanilor și-a trăit viața într-o înșelare crescândă, începând din clipa în care a auzit porunca de a înnoi biserica romano-catolică, în vedenia lui Hristos cel răstignit avută pe Monte La Verna, și până în ceasul morții sale. Oricât de uimitor le-ar putea părea unora, el a avut multe trăsături specifice lui Antihrist, care se va arăta și el feciorelnic, virtuos, foarte moral, plin de dragoste și milă, și care va fi privit ca sfânt (ba chiar ca Dumnezeu) de către cei care au înlocuit Sfânta Predanie a Bisericii cu un romantism carnal.

Lucrul trist este faptul că dobândirea unei adevărate legături duhovnicești cu Hristos nu a fost niciodată posibilă pentru Francisc, căci, aflându-se în afara Bisericii lui Hristos, îi era cu neputință să primească Harul dumnezeiesc sau vreunul dintre darurile Sfântului Duh. Darurile sale, însă, au venit de la un alt duh.

NOTE DE FINAL (trimiterile sunt în mare parte către edițiile în limba engleză a lucrărilor menționate)

1. Guerier, V., *Francisc*, pag. 312-313.
2. Luisa Lato, în vârstă de 17 ani, având de obicei o sănătate bună, cădea în fiecare zi de vineri într-un extaz; îi curgea sânge din coastă și pe palmele și picioarele ei apăreau răni de felul celor de pe trupul Mântuitorului, așa cum sunt ele reprezentate pe crucifixe.
3. Guerier, pag. 314-315.
4. *Ibid.*, pag. 308.
5. Dumas, G., "La Stigmatisation chez les mystiques cretiens," *Revue des deux Mondes*, 1 May 1907; in Guerier, pag. 315-317.
6. Guerier, pag. 315.
7. Potrivit ortodocșilor, Crucea nu a fost o necesitate impusă lui Dumnezeu și nici sângele Fiului Său unul-născut un izvor de multumire pentru Dumnezeu Tatăl, așa cum învată scolasticii latini. Ideea de "împlinire a dreptății divine a lui Dumnezeu" nu apare nicăieri în Scriptură și nici în scrierile Sfintilor Părinți, ci este o născocire a lui Anselm de Canterbury (pe la anul 1100), dezvoltată apoi de Toma d'Aquino pentru a deveni învățătura soteriologică oficială în Apus (spre comparație, a se vedea Athanasie cel Mare, Întruparea Cuvântului lui Dumnezeu).
8. Este evident din comparația făcută în această scriere că "mistica" din Biserica Ortodoxă se află dincolo de toate cele sufletesti și rationale. În viața ascetică, norma pentru aceasta o reprezintă despătimirea sau desprinderea de toate nevoile, trăirile și chiar gândurile, fie ele bune sau rele (vezi Avva Evagrie către Anatolie, citată mai sus, pag. 9).
9. Vezi viața Sfântului Isaac Zăvorâtul de la Pesterile Pecerska, *God's Fools*. Synaxis Press, Chilliwack, B.C., Canada, 1976, pag. 21.
10. *Hiper-constiința*, pag. 292-293, editia a doua.

11. Kadloubovsky, E. and Palmer, G., *Early Fathers from the Philokalia*, "St Isaac of Syria, Directions on Spiritual Training," Faber and Faber, Londra, 1959. (menționată mai departe ca *Early Fathers*).

12. *Early Fathers*, pag. 140, par. 114, 115, 116.

13. Sfântul Serafim de Sarov, pag. 61-62 (editia rusă), citată în notele traduse din rusă, vezi mai sus.

14. *Filocalia*, Vol 3, pag. 322, par. 103 (ed. grecească).

15. *Early Fathers*, pag. 297, 47.

16. *Op. cit.*, pag. 105, par. 71.

17. *Works of St. Isaac the Syrian*, editia a treia, predica 8, pag. 37.

18. *Filocalia*, Vol 2, pag. 467, par. 49. Trebuie să menționăm aici că acest cuvânt al lui Isaac Sirul - în sensul că o vedenie este neașteptată - nu trebuie înțeles ca o regulă absolută pentru toate aceste vedenii. Ca excepție, unii asceti sfinți au avut vedenii neobisnuite pe care însă le-au putut anticipa; au avut un fel de presentiment asemenea unei proorocii negândite, o proorocie despre un lucru iminent. Un asemenea lucru i s-a întâmplat Sfântului Serghie din Radonej la sfârșitul vieții. Întâmplarea este descrisă în detaliu în lucrarea rusească *Hiperconstiinta*, pag. 377 (Bibliografia nu i-a fost disponibilă autorului. Citatul provine din notele traduse din rusă, vezi mai sus.)

19. Vezi nota 13, cap. 1, pag. 13-22.

20. "Mergeti câte doi în toate părțile pământului, propovăduind pacea oamenilor și iertarea păcatelor." *Guerier*, pag. 27 (conf. Marcu 6:7-12.)

21. *Guerier*, pag. 115.

22. *Antonie Hrapovitki, Mărturisire: Lecturi despre taina pocăinței. Holy Trinity Monastery Press, Jordanville, N.Y., 1975.*

23. *Guerier*, pag. 127 (sublinierea noastră).

24. *Op. cit.*, pag. 129.

25. *Op. cit.*, pag. 103-104.

26. *Brown, Raphael, The Little Flowers of St. Francis. Image Books, Garden City, N.Y., 1958, pag. 60.*

27. *Ibid.*, pag. 63.

28. *Guerier*, pag. 124.

29. Cuvântul *patimi*, folosit aici, semnifică toate impulsurile contra-naturale ale omului (mândrie, desertăciune, invidie, ură, lăcomie, gelozie s.a.) care provin din neascultarea și din căderea strămoșilor Adam și Eva.

30. *Motovilov, N.A., A Conversation of St. Serafim. St Nectarios Press, Seattle, 1973 (retipărită).*

31. *Works of St. Isaac the Syrian*, editia a 3-a, predica 36, pag. 155.

32. *Collected Letters of Bishop Theophan*, partea a doua, *Scrisoarea 261*, pag. 103.

33. *Posthumus Artistic Works of L. Tolstoy*, Vol 2, pag. 30.

34. *Filocalia*, Vol 1, pag. 33.

35. *Hiper-constiinta*, *Despre patimile minții*, editia a 2-a, pag. 65-74.

36. Vezi mai sus, *Despre mințea de jos și mințea de sus*, pag. 6-23.

37. *Works of St. Isaac the Syrian*, pag. 37.

38. *Compară cu Dostoevsky, Marele Inchizitor în Frații Karamazov.*

39. *Sabbatier*, pag. 352.

40. În secolul 15 Luther a protestat împotriva acestei prerogative exprimată prin acordarea de indulgențe.

41. *Lives of Saints, Book 11*, pag. 119-120.

Articolul de mai sus a fost publicat inițial în revista *Synaxis: Orthodox Christian Theology in the 20th Century*, Vol. 2, pag. 39-56, sub semnătura lui George Macris (acum plecat la Domnul), care a fost preot în Biserica Ortodoxă Rusă din Afara Granitelor, în Portland, Oregon. Revista *Synaxis* este publicată de mănăstirea Noul Ostrog din Canada.

Francisc de Assisi

În OCA [Biserica Ortodoxă din America], avem o mare devotivă către Sf. Francisc de Assisi, iar mulți dintre noi au icoane ale lui... Opoziția episcopului dvs. față de acest mare

crestin este ciudată. Am citit o afirmație în care el spunea că desi îi plac unele dintre poeziile Sfântului Francisc, totusi acesta nu a fost un Sfânt, ci s-a aflat în rătăcire. Nici un scriitor sau părinte ortodox nu a spus vreodată așa ceva. Nicholas Zernov l-a comparat odată pe Sf. Francisc cu Sf. Serafim de Sarov. Opinia episcopului dvs. nu este tradițională, după părerea mea, iar cei care aduc inovatii sunt domniile voastre. (M.P., NY)

Biserica Ortodoxă nu îl include pe Francisc din Assisi printre Sfinții ei. Acesta a fost un papist fanatic, a trăit după despărțirea bisericii romano-catolice de Ortodoxie și a practicat o spiritualitate romantică și emoțională, străină de tradițiile duhovnicești ale Ortodoxiei. Desi putem aprecia literatura atribuită lui Francisc, așa cum a arătat Arhiepiscopul Hrisostom al Etnei, cinstirea lui și cu atât mai puțin cinstirea "icoanelor" lui este pe deplin neortodoxă. Nădăjduim că ceea ce ati afirmat că se petrece în OCA este o exagerare; altfel, probabil că ies la iveală rădăcinile greco-catolice ale acelei jurisdicții și trebuie lucrate niste îndreptări.

Cu privire la Părintii Bisericii, în rândul cărora nimeni nu l-a așezat vreodată pe Nicholas Zernov, Francisc din Assisi nu este foarte apreciat în scrierile patristice. Reprezentativ, Sf. Ignatie (Brianceaninov), cunoscutul episcop-ascet canonizat recent de Patriarhia Moscovei, vorbește despre viața lui Francisc în termenii unei înșelări spirituale:

'Atunci când Francisc a ajuns în ceruri,' scrie un biograf al său, 'Dumnezeu Tatăl, văzându-l, a stat o clipă în cumpănă, gândindu-se cui să-i dea înțâietate, Fiului Său prin fire sau fiului Său prin har - Francisc.' Ce poate fi mai înfricosător sau mai nebunesc lucru decât această hulă, ce poate fi mai trist decât această înșelare[?!]! [Arena, Cap. 11]

Timp de secole, mai multi intelectuali ortodocși, printre care Nikos Kazantzakis (1885-1957), cunoscutul scriitor grec, și numerosi scriitori slavi (de exemplu S. Sitianovici [1629-1670], L. Tolstoi [1828-1910] și multi dintre cei aparținând "Scolii de la Paris" din secolul 20) au fost înșelati de viziunea romantică și teatrală a Apusului asupra sfinteniei, viziune necunoscută nici în Răsărit, dar nici în Apus înainte de Marea Schismă (cu excepția simptomelor de înșelare spirituală), surprinsă însă foarte bine în cinstirea lui Francisc din Assisi. Nu numai că aceste persoane au contribuit la stricarea credinței noastre ortodoxe, stricare care încă afectează Biserica, dar unii au și trădat Biserica și si-au pierdut credința. Genul de fermitate cu care catalogati ca neortodoxă părerea absolut ortodoxă a Arhiepiscopului Hrisostom despre Francisc din Assisi, trebuie s-o spun, este un prim pas în procesul prin care au căzut aceste persoane în rătăcire. Vă rugăm pe dumneavoastră și pe toți cei care au o evlavie personală, emoțională, față de aceste notiuni apusene post-schismă cu privire la sfintenie și față de "sfintii" apuseni post-schismă, să reflectati asupra acestui lucru.²⁵

Să vedem acum de ce l-a pictat tocmai pe Francisc de Assisi și nu pe vreun altul din romano-catolicism, de unde afinitatea atât de mare față de el, ca să treacă peste hotărârile Sfințelor Sinoade și peste povățuirea ierarhilor săi:

A venit odată la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie să șteargă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: "n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace în întineric". De aceea, nu l-a putut înțelege intru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.²⁶

Nu trebuie să fi nici academicianul Sorin Dumitrescu și nici talentat ca să-ți dai seama că picturile Părintelui Arsenie Boca nu sunt nici Ortodoxe, nici frumoase, ci de râs și mai ales de plâns.

1. Ca și Francisc de Assisi, și Părintele Arsenie Boca avea vedenii amăgitoare trupești, senzuale, iar nu autentice, nevăzute, cum au Sfinții adevărați (lăsate în scris chiar de el însuși, din dorul de a arăta tuturor cine este el, vrednic de a vedea minuni, chiar dacă adaugă la sfârșit cu falsă smerenie, că este nevrednic, pentru ca lauda de sine să rămână în istorie cu mască de modestie și să nu se zică: ucenicii fără carte au inventat că avea vedenii. Acestea îl arată înșelat. Dumnezeu a îngăduit să le scrie chiar sfinția sa pentru a înțelege exact starea căzută în care se afla și a ne feri de amăgirea atât de înșelătoare și ridicată la rang de sfintenie cu persuasiune de ucenici și mass-media):

²⁵ <<http://www.odaiadesus.ro/comparatie.html>>, vineri, 16 august 2013.

²⁶ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

Părintele Dometie:

– Mă trimitea tata cu oile pe la noi pe sub munte. Acolo într-o viroagă era casa unui calugar plecat de la Foltea din Săliște. Era un fel de stână din piatră acoperită cu niste capriori de brad pusi unul langa altul si acoperiti cu pamant batut. Parintele Achim era mic de statura, cam crăcănat si cu o barbă până la genunchi. Avea niste ochi albaștri ca marea, asa cum ii are Parintele diacon Zian²⁷! [vom vedea că începând de acum convorbirea alunecă pe trei coordonate favorabile înșelării: lucrurile adresate simțurilor, specifice cugetării trupești – de exemplu ochii albaștri; admirația față de Părintele Arsenie Boca²⁸ și informațiile furnizate din neatenție, prin vorbirea fără pază, necesare duhurilor necurate ca să alcătuiască o ghicire potrivită după preocupările victimelor, pentru a părea prooroci – n.n.]

Părintele Zian:

– Mama mea, Creștina avea ochii albaștri, (mama Parintelui Arsenie Boca n.n.) ea m-a harazit din pânțele ei să mă fac preot [mândria mamei și a fiului – n.n.]. Acum mi-am adus aminte de ea că nu i-am scris de peste un an de zile. I-am spus că vreau să mă călugăresc și s-a supărat [mâhnirea ei este specifică celor ce nu au viață duhovnicească autentică, ci vor prin ea să li se împlinească dorințele, este consecința mândriei de a nu lăsa libertate voii lui Dumnezeu și a celorlalți de a lucra – n.n.]. Nu-i mai scriu pentru că vreau să o învăț să uite de mine [cum să-și învețe fiul mama? – n.n.]. Nu știi dacă e bine sau e rău, voi ce ziceți? [de ce nu cere sfat de la duhovnic? – n.n.]

– Nu stiu, răspunse Porfirie, tu ești cu mai multă școală ca mine [lauda și criteriul lipsit de discernământ al gândirii simplistului Părinte Porfirie care credea că în cele duhovnicești contează școala, iar nu experiența smerită în ascultare– n.n.]. Ori îi scrii ori nu-i scrii ea tot se gândește la tine, că e mamă .

– Trimite-i o scrisoare ca se va bucura sa primeasca din Grecia si se va lauda la vecini cu baiatul ei care a ajuns la Sfantul Munte, Gradina Maicii Domnului [răspuns care nu are vreo pricină duhovnicească, ci tot lauda, de unde se vede lipsa de discernământ a Părintelui Dometie – n.n.]!

– Asa o sa fac, daca zici tu, Dometie.

– Parintele acela de la noi, Achim, m-a invatat sa citesc si mi-a dat cartile lui sa ma uit prin ele. Cand mergeam cu oile, ieseam si el la deal cu traista, ne opream si ma invata. A fost total meu duhovnicesc. La el a venit un Parinte de aici de la Sfantul Munte ca sa mearga prin sate sa adune pomeni si pomelnice pentru restaurarea manastirii Zografu unde este steagul lui Stefan cel Mare cu Sfântul Mare Mucenic Gheorghe. Asa am auzit eu de Sfantul Munte pentru prima oara, aveam doar 13 ani. El era roman si traia intre greci. Mai intai a fost la chilia Nasterii Maicii Domnului pe mosia Manastirii Vatoped, si l-a avut duhovnicesc pe Nicodim ucenicul schivnicului Arsenie. Acest Arsenie era mare sculptor in lemn si marmura. De la el au ramas multe obiecte frumos lucrate, cruci, candele, potire, felinare, vase de flori... a lucrat si doua sculpturi legendare: Rastignirea si A doua venire, vreme de 15 ani [tot admirația pentru cele ale simțurilor, chiar dacă dedicate lui Dumnezeu, iar nu pentru vreo lucrare launtrică de pază a minții și cultivare a smeritei cugetări – n.n.].

²⁷ Părintele Arsenie Boca înainte de a se călugări.

²⁸ Deci, ascultați acum: Măcar că lucrul vostru este vrednic de laudă, să nu socotiți că ați făcut ceva bun și vrednic de laudă, dar să urmați și să săvârșiți faptele bune ale părinților voștri, lucru care nu se întâmplă adeseori; însă, chiar așa fiind, să nu vă nădăjduiți spre voi înșivă, pentru că unii spre ei singuri nădăjduind și suindu-se la capătul faptelor bune, la sfârșit au căzut din înălțime.[...]

Dar această cădere a minții se întâmplă la toți cei ce nu s-au lepădat cu totul de lume, ci mai mult se sârguiesc să se arate plăcuți lumii. Pentru că cel ce gândește la multe lucruri, își împarte mintea în multe griji trupești și pământești și, când se supără de tulburările sale dinăuntru, nu poate să vadă pe Dumnezeu. [...]

"O, fiilor, smeriți să fiți în cele mici și în cele mari lucruri! Pentru că aceasta este cea dintâi poruncă a Mîntuitorului, Care a zis: Fericiți cei săraci cu duhul, că acela este Împărăția cerului. Pentru că a fi sărac cu duhul, însemnează a fi smerit, și neînșelați să fiți de diavoli care vă aduc vouă păreri și năluciri. Și dacă ar veni cineva la voi frate, prieten, soție, părinte, învățător, maică sau soră, mai întii să ridicați mâinile la rugăciune și, de va fi nălucire, va fugi de la voi.

Dacă cineva v-ar lăuda pe voi, diavol sau om, să nu-l ascultați pe acela, nici să vă înălțați cu mintea.

Viețile Sfinților apărute între anii 1991 și 1998 la Editura Episcopiei Romanului și Hușilor (volumele consacrate lunilor septembrie-aprilie) și apoi la Editura Episcopiei Romanului (volumele consacrate lunilor mai-august), 27 Martie. p.390-396.

– Am auzit si eu de Arsenie acesta dar nu l-am vazut, vorbi si Porfirie! Se spune ca pe Arsenie l-a luat Maica Domnului sub mantie si l-a dus pe varful Athonului ca sa completeze numarul celor 7 pustnici care se roaga pentru pacea lumii si traiesc fara mancare si fara apa, doar cu cuvantul lui Dumnezeu [preocupare pentru minuni spectaculoase. Discuția deja sugerează duhurilor ce fel de înșelare să adopte în funcție de contextul gândirii celor trei personaje – n.n.]

– Te cred, interveni Dometie, am auzit si eu intr-o zi de hramul Sfantului Munte si de aceasta traditie, pe 6 august, cand am urcat in vârful. Vorbeau niste pustnici care stateau la lumina unui opaiș chiar sub varf intr-o peștera sa se odihneasca. Era pe la ora 4 dimineata, eu eram cu Pelaghie, un ucenic al lui Evghenie Vulgaris. Acesta citea dintr-o carte scrisa de Ilie Miniati. Parintele Evghenie avea vreo 80 de ani si s-a suit pe munte pana in varf. El s-a dus la sihastrii care povesteau in peștera si am auzit ca a murit Parintele Hrisogan din cei 7 stalpi neclintiti ai Athosului si ca va fi inlocuit de Arsenie sculptorul. Se zice ca printre cei 7 stalpi ai Ortodoxiei era si veghetorul Parinte Varnava, dascal al rugăciunii lui Iisus si românii Martinian, Iona si Teofilact care s-au randuit unul pe altul in ceata celor 7. Acestia toti erau sculptori: faceau linguri, faceau căni si donițe, cofăiașe pentru ulei sau vin.

– Dar de Părintele Iona ai auzit tu, intrebă Porfirie, a fost un om cu scoala multa [iar admirația pentru școală... vedem că în discuție nici nu se aduce vorba de păcătoșenie sau vederea păcatului propriu, esența lucrării călugărești și de mântuire a tuturor, ci de lucrurile admirate de această lume: școală, artă, performanțe, minuni, coordonatele prin care a fost și însăilată fama Părintelui Arsenie Boca– n.n.], a tradus doua carti ale Sfantului Nicodim Aghioritul: Războiul nevăzut si Paza celor 5 simțuri. Desena si frumos! Am vazut desenat trupul omului si inima scoasa din trup si plamanii. Practică rugăciunea inima, pe respiratie si pe șezutul în scăunel [lucrare lăuntrică da, descrisă însă după metodele simțurilor, exterioare. De pocăința care este obligatoriu să le însoțească pentru ca rugăciunea să fie de taină, fără de care duce la înșelare... nici nu se amintește de ea, ci numai se enumeră doar ca o altă performanță, printre multele înșirate mai sus – n.n.] .

– Zise Dometie: oamenii din ziua de astazi nu au harul lui Dumnezeu [ce dispreț, dar Sfinții Părinți spun că în vremile din urmă, cei ce vor răbda smintelile fără a se sminti vor avea mai mult har. Rom 5:20 iar unde s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul, – n.n.]. Si daca uneori au putin har ei il indeparteaza prin gandurile rele. Atunci diavolii stau cu ei.

– Ptiuhh, ucigă-l Sfânta Cruce ! rosti Porfirie! Nu e bine să amintesti de necuratul, că uite m-am lovit la picior si mi-am spart si bocancul [ce gândire superstițioasă... dar tocmai se spunea un cuvânt duhovnicesc, poate singurul: că harul se îndepărtează de gândurile rele – n.n.]. Părinte Ziane, de ce n-ai adus o pereche de bocanci noi din România?

Eu tăceam, si ascultam pe acesti parinti minunati athoniti [părintele admirându-i, datorită cinstei ce i-o acordau ca unui învățat, își însușește prin simpatie și modul lor simplist de a gândi. De aceea își întinde și sfinția sa admirația peste construcția nălucirii ce urmează, uitând de privegherea smerită pe care ar trebui să o avem la orice vedenie. La primele deschideri ale simțurilor spre lumea nevăzută, omul mai întâi intră în contact cu duhurile necurate. Dacă le respinge prin smerenie și suferință, după o vreme îndelungată, ce se măsoară în zecile de ani, îi apar adevăratele vederi duhovnicești. Să urmărim acum cu își concepe diavolul spectaculoasa intervenție, cum se apropie, în funcție de cele discutate, cu pași de felină ce își încolțește prada – n.n.]! Soarele apunea dinspre varful mutelui. In lumina lui puteam vedea undeva pe peretele muntelui o chilie atârnată ca un cuib de rândunea. Se vedea si o figura de om care intra si iese in acel cuib minunat atarnat de peretele muntelui. Din pozitia de unde lucram noi nu prea puteai vedea multe. Înspre mare nu aveai ce vedea pentru ca marea aici este foarte nelinistita, sunt curenti marini si vapoarele nu se apropie caci s-ar scufunda. Daca ne imaginam Sfantul Munte ca un vapor, locul unde lucram noi la peștera Sfantului Athanasie ar fi prora vaporului, adică vârful acestuia. Parcă citindu-mi gândurile Dometie spuse cu glasul lui dulce si cântat [deja gândurile le erau insuflate orchestrat simfonic de același duh, ca să pară că sunt gândurile la oameni diferiți, iar el le descoperă fiind prooroc – n.n.]:

– Mari si minunate sunt lucrurile tale, Doamne, că Tu toate cu intelepciune le-ai facut! Aici e un loc sfânt, aici a venit Maica Domnului cu Sfantul Ioan Evanghelistul purtati de furtuna. In loc sa ajunga in Cipru la Lazăr cel inviat a patra zi de Domnul Iisus care era Episcop acolo,

au ajuns cu corabia aici. Au cazut statuile idolesti si dracii au iesit din ele strigand: A venit Maica Domnului, sa fugim!

– Doamne, miluieste si ajuta-ne sa terminam treptele, zise Porfirie!

– Maica Domnului face multe minuni, zise Dometie / Maica Domnului din icoana Portărița, care a venit plutind pe mare, i-a redat vederea unui Părinte, Nectarie. Iar Maica Domnului din icoana Axion Estin l-a scăpat de la înec pe călugărul Dorotei cand se rasturnase luntrea in care pescuia si el era inghitit de valuri. Dar sa vedeti cum s-a intamplat : Dorotei era pázitorul si lumânărarul acestei icoane in biserica Protatonului din Karies. Când se scufunda în mare a strigat din adâncul inimii: Maica Domnului, eu, slujitorul tău, mai mulți ani te-am slujit si te-am păzit, acum auzi-mă si Tu pe mine că mă prăpădesc in valuri [multe minuni și doar... minuni. Unde este vorbirea despre patimi? Unde sunt pildele de discernământ? Unde este cuvânt de la Sfinții Părinți despre paza minții? Unde este plânsul pentru neputință și recunoașterea propriei păcătoșenii? – n.n.]

– Se inserase de-a binelea si mai aveam de transportat două lespezi / Cand te rogi si vorbesti despre sfinti si mai ales despre minunile Maicii Domnului munca ta are un spor nebanuit. Lucrul sporea ca in povesti. Asa fac toti calugarii athoniti, in timp ce lucreaza la ascultarea pe care le-a randuit-o staretul si vorbesc despre oameni luminati si sfinti [în realitate vorbesc despre viețile dar și despre învățăturile lor despre lucrarea lăuntrică și cum să luptăm cu patimile, nu doar despre latura spectaculoasă a lor – n.n.]. Lucrul sporește cand Dumnezeu miluieste.

Dometie zise:

– Am ajuns toata ziua, mi-i sete cred că am vedenii, vad mereu o făptură acolo sus pe zid la chilia aceea si stiam ca e părăsită! Este curios sau este o minune. Acum parcă are figură de leu, acum parcă are de om, voi nu vedeti? [bună observație: diavolul nu are statornicie în arătările sale, ca în nici una din lucrările sale, schimbându-și înfățișarea năucitor, pentru a impresiona vederea și a o hipnotiza. El apare atunci când starea minții este întunecată printr-o uzură a trupului ce favorizează desfacerea hainelor de piele²⁹ – n.n.]

²⁹ Diavoli, când se arată oamenilor, iau de obicei chip de îngeri luminoși, ca să-i înșele mai ușor. De asemenea, deseori se luptă să-i asigure că sunt suflete de oameni, și nu diavoli (acest fel de amăgire este astăzi „la modă“ printre diavoli, datorită dispoziției deosebite a oamenilor de a-i crede). Iar alteori, apar și prevăd viitorul și descoperă taine. Cu toate acestea, nimeni nu trebuie să se încreadă lor, în nici un fel. La diavoli, adevărul este amestecat cu înșelăciunea și este folosit din când în când numai pentru a-l face pe om să cadă mai ușor în înșelăciune. „Însuși Satana se preface ca inger al luminii., și slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptății ” a spus Apostolul Pavel (II Corinteni 11, 14-15),

O regulă generală valabilă pentru toți oamenii este ca nimeni să nu se încreadă niciodată în duhuri, când acestea apar în chip perceput de simțuri și să nu înceapă convorbire cu ele. Dimpotrivă, să nu ie dea nici o importanță și să socotească apariția lor ca pe o mare și primejdioasă ispită. În vremea aceasta a ispitei trebuie să-și întoarcă mintea și inima la Dumnezeu, rugându-L să-l miluiască și să-l izbăvească de ispită. Dorința pe care o au câțiva de a vedea duhuri și curiozitatea de a afla ceva în legătură cu ele și de la ele sunt semne de mare prostie și deplină necunoaștere a tradițiilor Bisericii Ortodoxe privitoare la viața morală și lucrătoare.

Cunoașterea duhurilor se dobândește în mod cu totul diferit față de cel socotit de cei neîncercați și neatenți. Comunicarea deschisă cu duhurile este pentru cei fără experiență cea mai mare catastrofă sau mai bine zis este izvor al celor mai mari dezastre.

Scriitorul insuflat al cărții Genezei spune că după căderea primilor oameni, Dumnezeu, înștiințându-i de izgonirea lor din rai, „a făcut lui Adam și femeii lui îmbrăcăminte de piele și i-a îmbrăcat“ (Facere 3, 21). Îmbrăcăminte de piele în tâlcuirea Sfinților Părinți (Ioan Damaschin, Editura Credinței Ortodoxe, Cartea a III-a, cap. 1) semnifică trupul nostru trecător care s-a schimbat prin cădere, având drept urmare pierderea supleței și a naturii lui duhovnicești și dobândirea stării greoaie pe care o are astăzi. Cu toate că motivul principal pentru schimbarea aceasta a fost căderea, totuși și schimbarea aceasta s-a făcut după planul Atotputernicului Creator, în marea Lui milă către noi și spre marea noastră binefacere.

Una dintre urmările binefăcătoare, care provine din starea actuală a trupului nostru, este următoarea: datorită stării greoaie a trupului nostru nu mai putem percepe prin simțuri duhurile acelea în sfera cărora am căzut...

Înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu au ridicat o despărțitură între oamenii care au fost izgoniți din rai pe pământ și duhurile acelea care căzuseră deja din ceruri. Despărțitura aceasta este chiar materia greoaie a trupului omenească. La fel fac și conducătorii pământești izolându-i pe răufăcători de comunitatea omenească prin zidurile închisorilor, încât ei să nu poată vătăma comunitatea precum doresc și să-i murdărească și pe ceilalți (Sfântul Ioan Casian, Cuvântul 8 și 12).

Duhurile distrugătoare lucrează asupra oamenilor născocindu-le gânduri și simțiri păcătoase, dar sunt foarte puțini cei care ajung la perceperea sensibilă a duhurilor (Episcopul Ignatie, p. 11 - 12).

Sufletul este îmbrăcat de trup, fiind izolat și despărțit din cauza acestuia de lumea duhurilor și se instruieste treptat prin cercetarea legii lui Dumnezeu sau prin cercetarea creștinismului, ceea ce-i totuna, și astfel dobândește însușirea de a deosebi binele de rău (Evrei 5, 14). Atunci i «e dă harul vederii duhovnicești a duhurilor și cu voia lui Dumnezeu i se dă chiar și harul

– Să te lămurească diaconul Zian că el e pictor, eu sunt un simplu călugăr fără școală!
– Da, am intrat și eu în discuție, cei 4 Sfinți evangheliști au câte o ființă lângă ei ca simbol și chintesență a mesajului din Sfânta Evanghelie pe care a scris-o fiecare! Sfântul Matei, care a fost vameș înainte să-L cunoască pe Mântuitorul are simbolul Îngerul. Marcul are vițelul, Luca are leul, Ioan are vulturul. [iată cum primește deja vedenia, fără a se întreba dacă nu este vreo înșelare – n.n.]

Se auzi o bubuitură [Cuvântul Poltergeist provine din cuvintele germane Poltern (a face zgomot) și Geist (spirit). Termenul în sine înseamnă, literal, fantomă zgomotoasă – n.n.] ca atunci când s-a rostogolit un bolovan pe pietrele de jos. O voce tulburătoare [deja se mărturisește prezența duhului necurat, care, atunci când nu mimează printr-o subtilă acedie liniștea diavolească și veselia duhovnicească, pentru a păcăli că este harul, întotdeauna este însoțită de tulburare – n.n.] rosti “Zian Boca, din România să-i scrii mamei tale scrisoare că, dacă nu, va muri și o ai pe suflet³⁰. Stiu ca esti fecior si că nu te-ai atins de femei dar ești mândru ca ești pictor și că ai tăiat cadavre la facultatea de medicină din București, va trebui să postești, să te rogi și să tai 100 de bețe din castan ca și canon de ispășire” [pomeneste de mândria mică a picturii, dar nu de cea mare a dorinței de vedenii, ca să dea senzația că îndeamnă la pocăință. Se vedește însă din ridicolul canonului că nu dorește lucrare lăuntrică ci trupească, care, după Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul, dacă este în exces, întunecă mintea³¹].

Noi tocmai ne opinteam toti trei să împingem un bolovan mare pe două bețe de castan puse ca role [profită de ocazie ca nu cumva să-și facă semnul Sfintei Cruci³² – n.n.]. Dar să împingi

vederii sensibile a acestora. Căci nălucirile și înșelăciunea sunt acum pentru acest suflet foarte puțin primejdioase, iar experiența și știința ei îi sunt de mare folos.

Prin despărțirea sufletului de trup în timpul morții trupesti, acesta revine iarăși în clasa și în comuniunea duhurilor. Este evident, așadar, că pentru a intra cu bine în lumea duhurilor, e necesar să ne instruiem din vreme în legea lui Dumnezeu, fiindcă aceasta este cauza datorită căreia ni s-a dat un anumit timp de rămânere pe pământ care este socotit de Dumnezeu pentru fiecare din noi. Această rămânere se numește viață pământească.

Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, Ed. cit., pp. 270-273.

³⁰ Anunțat de îngerul care obișnuia să-l hrănească, Farmutie a venit să-i aducă tânărului băiat o hrană cerească și l-a îmbărbătat să se păzească de ispitele satanei și să se înarmeze cu râvnă împotriva trândăviei. Și cu adevărat după un an ispititorul s-a arătat, dar lui Farmutie, în chipul unei slugi venită în căutarea lui Ioan din partea mamei sale, convingându-l pe bătrân să meargă să-l roage cu stăruință pe Ioan să se întoarcă la ai săi care plângeau pieirea lui. Și i-a zis bătrânul lui Ioan: „Nu vezi că toate luptele pe care le duci aici sunt zadarnice, pentru că sunt șterse de lacrimile maicii tale?” Dar Ioan, având darul deosebiri duhurilor, deși era tânăr, a răspuns bătrânului că a fost batjocorit de diavol, și l-a trimis la peștera lui.

Diavolul a continuat să-l lupte pe nevoitorul lui Hristos cu gândurile la rudeniile lui, dar Ioan nu-l lua în seamă. și multă vreme după aceea diavolul i-a apărut în chipul mamei sale, apoi în chipul surorii sale, și s-a străduit să-l înduplece cu lacrimile lor. Dar iarăși Ioan nu i-a răspuns decât defăimându-l și rugându-se.

Această luptă mai presus de om a durat 10 ani, iar când a venit timpul să-și dea sufletul său la puitorul de nevoiță, Hristos, Cuviosul Ioan și-a spus povestea sa lui Hrisie, un pustnic din Licaonia, care a fost trimis de Dumnezeu ca să-l îngroape, și a adormit în pace.

Viețile Sfinților Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005, 30 Martie, p.414-415.

³¹ Ia aminte să nu-ți închini toată preocuparea ta trupului, ci hotărăște-i lui nevoiță, după putere. și toată mintea ta întoarce-o spre cele dinlăuntru. Căci «nevoița trupească la puține folosește, iar evlavia spre toate este de 259 folos»... și cele următoare. (259 I Timotei 4, 8.)

64. Cel ce petrece neîncetat întru cele dinlăuntru este cumpătat, rabdă îndelung, se milostivește și cugetă smerit. Dar nu numai atâta, ci și contemplă, teologhisește și se roagă. Aceasta este ceea ce spune Apostolul: «în duh să umblați» și cele următoare. (261 Galateni 5, 16)

65. Cel ce nu știe să umble pe calea duhovnicească nu e cu grijă la gândurile pătimase, ci toată preocuparea lui se mișcă numai în jurul trupului. Iar urmarea e că sau petrece în lăcomia pântecelui, în neînfrânare, în supărare, în mânie și în pomenirea răului și prin aceasta i se întunecă mintea, sau se dă la o nevoiță fără măsură și-și tulbură înțelegera.

Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 149-150.

³² SFINȚII VARSANUFIE ȘI IOAN79

Sfântul Nicodim Aghioritul⁸⁰, primul care a dat spre tipărire întrebările și răspunsurile Sfinților Părinți Varsanufie și Ioan (sec. al VI-lea), îi caracteriza pe acești sfinți ca „cercetători ai isihiei”, „canoanele ascezei”, „făcliile discernământului”, „ochii neadormiți ai proorociei”, „cuceritorii virtuților”, „vase ale Duhului Sfânt”, fără să exagereze în vreun fel; și aceasta reiese din cuprinsul cărții „Biblia lui Varsanufie și Ioan”. Sfântul Varsanufie răspunde la întrebări și nedumeriri în legătura cu visurile și vedeniile, pe care i le formulează un „laic iubitor de Hristos”; Astfel, răspunde la nelămurirea chiar și a multor creștini contemporani - dacă nu cumva Dumnezeu Se va mânia în caz că, din smerenie, spunem că ceva care provine de la Acesta este de la Diavol. De asemenea, respinge părerea (superstiția) care spune că dacă un vis se repetă (de trei ori) este de la Dumnezeu. În felul acesta, Sfântul Varsanufie îi explică avvei Ioan din Mirosava (*Berșeba*) cum a căzut în cursa diavolească prin visuri

la deal este neasemanat de greu. Am simțit deodată ca se usurează povara și bolovanul merge la deal ca tras cu o funie de sus de către cineva sau de o mașinărie cerească [Poltergeist este un fenomen paranormal care constă în evenimente care fac aluzie la manifestarea unei entități imperceptibile. De obicei, o astfel de manifestare include obiecte neînsuflite în mișcare, în levitație, ce par a fi aruncate sau care se autoincendiază, cu prezența zgomotelor simțitoare (cum ar fi ciocănit, bățai, lovituri)³³ – n.n.]/!

Dometie sesiza și el ce se întâmpla și exclamă: Nascatoare de Dumnezeu! A venit Sfantul. Intr-adevar langa noi era o faptura parca om, para fiara, cu barba pana la pamant si un par ca o coama de leu [deci, nu era Sfânt ci nălucire diavolească 1Pe 5:8 Fiți treji, privegheați. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită, – n.n.]. Impingea cu noi la bolovan. El era cel care facea ca bolovanul sa mearga parca tras de cineva de sus. Rosti:

– *Cuvine-se cu adevărat sa te fericim pe tine Nascatoare de Dumnezeu... [vom vedea mai jos cum îndrăznește diavolul să spună această rugăciune și să dea și colorlați să o zică – n.n.] Avea o voce îngerească, nici tipatoare, nici ragusita dar placuta. Mi-am adus aminte de un tenor care canta in corul catedralei mitropolitane din Bucuresti [de aici se vede și pe unde a intrat ispita: în loc să se roage cu umilință la Dumnezeu, avea în minte cântările mirenilor³⁴ –*

care s-au adevărit și prin vedenii diavolești (foarte evlavioase). Răspunsul 417 despre apariția Crucii e valabil, după părerea noastră, doar cu unele condiții, adică doar pentru cineva care nu a căzut în amăgire. Să le vedem însă de aproape.

[...]

Spune-mi, părinte, cum îndrăznește Diavolul, fie prin vedenii, fie prin visuri, să arate chipul Mântuitorului Hristos sau Sfânta împărtășanie?

Răspunsul lui Varsanufie:

Nu are Diavolul putere să arate nici pe Mântuitorul Hristos, nici Sfânta împărtășanie. Ci ne amăgește luând chipul unui anumit om sau forma pâinii obișnuite. Ia aminte însă că nu poate lua forma Sfintei Cruci, întrucât nu poate înfățișa Crucea într-o formă diferită. Știe că noi cunoaștem semnul adevărat și tipul Crucii și nu îndrăznește să-l folosească deoarece prin aceasta și-a pierdut puterea și a fost rănit de moarte. Pe Mântuitorul Hristos însă nu L-am văzut și nu L-am cunoscut intrupat și Diavolul se străduiește să ne înșele și să ne convingă că este cel arătat de el, ca să credem adevărată această amăgire și să pierim. Când vezi în visul tău forma Crucii, să știi că visul este adevărat și vine de la Dumnezeu. Ai grijă însă ca visul să-ți fie tâlcuit de Sfinții Părinți și să nu crezi în ce spune cugetul tău.

Fie ca Dumnezeu să-ți lumineze mintea și gândurile, frate, încât să te ferești de orice cursă a vrăjmașului.

întrebarea 417:

Cugetul îmi spune că dacă ți se arată Sfânta Cruce, te poate găsi în stare de nevrednicie și, prin urmare, va fi ușor să cazi în păcătui mândriei. Aceasta îmi provoacă descurajare și teamă.

Răspunsul lui Varsanufie:

Nu te preocupa de aceasta. Pentru că dacă ți se arată Sfânta Cruce, ea va distruge și patima mândriei. Căci unde este Dumnezeu, acolo nu există nimic rău.

întrebarea 418:

Am auzit că, dacă cineva are de trei ori același vis, înseamnă că visul este adevărat. Acest lucru este adevărat, părinte?

Răspunsul lui Varsanufie:

Nu este adevărat, nici corect și nici nu trebuie să crezi în acest vis. Pentru că cel care apare o dată, ca să înșele, poate face asta și de trei și chiar de mai multe ori. Așadar, nu-l lăsa pe Satana să te batjocorească, ci ai grijă de tine, frate!

Sfinții BĂTRÂNI et alii, Pateric Despre Visuri Și Vedenii, Ed. Egumenița, s.l., s.a., pp. 134-135.

³³ <http://ro.wikipedia.org/wiki/Poltergeist>, joi, 28 mai 2015

³⁴ *Avva Pamvo l-a trimis pe ucenicul său ca să vândă rucodelia sa. Și făcând șaisprezece zile (după cum ne spunea nouă), noaptea dormea în tinda bisericii sântului apostol Marcu; și vedea slujba bisericii, ba încă a învățat și câteva tropare. Deci, la întoarcere i-a zis lui bătrânul: „Te văd, fiule, tulburat. Nu cumva vreo ispită ți s-a întâmplat în cetate?” Răspuns-a fratele: „Cu adevărat, avvo, întru lenevire ne cheltuim zilele noastre în pustia aceasta și nici canoane, nici tropare nu cântăm. Mergând la Alexandria, am văzut cetele bisericii cum cântă și m-am întristat că nu cântăm și noi canoanele și troparele”. I-a zis lui bătrânul:*

n.n.]. *Toti cantam "Cuvine-se cu Adevarat" Vocea mea care nu era exersata la cantat a capatat inflexiuni melodice si scotea sunete placute pe care nici eu nu le cunoasteam pana atunci* [primește daruri simțite ca să se poată îndulci de sine – n.n.]. *Canta si Porfirie cu vocea lui de bas iar Dometie ne intrecea pe toti [„De regulă, părinții spun că formele, culorile, luminile, melodiile și mirosurile - fie plăcute, fie neplăcute - sunt cu toate înșelăciuni pe care le împletește cel viclean. (în aceeași lucrare, p. 184) ”³⁵– n.n.]. Eram ca in rai. Patru fapturi care pe buza unei prapastii o preacinsteam pe Maica Domnului. Mintea in sa imi zbură in satul meu natal la Vata de Sus* [deci, era preacinstire cu buzele, iar nu cu mintea. Mintea era la vicleșugul dorului de mamă pământescă, sugerat de același duh mai devreme, dar indus și acum ca să pară prooroc – n.n.]. *O vedeam [iată imaginația³⁶ transmisă de diavol– n.n.] pe mama ingenunchiata la icoana Preacuratei Fecioarei Maria cum se roaga si cum plange cu poza mea in mana. Faptura de langa mine, cu barba lunga imi spuse:*

– *Pe mama ta o cheama Creștina si e vaduva! Cand te-a adus pe lume, te-a afierosit Domnului si bisericii.*

M-am cutremurat, ca aveam langa mine un Sfant, un Prooroc care-mi stie trecutul si numele [de fapt diavolul tocmai reproducea informațiile pe care le auzise puțin mai înainte din gura Părintelui Arsenie Boca, și i le retransmitea acum cu putere prin imaginația acceptată de mintea lui deschisă prin admirația duhului. Aceasta s-a întâmplat deoarece, după cum vom vedea mai jos, înțelegerea precuvioșiei sale nu era încercată prin experiența unei lucrări lăuntrice cu discernământ. Pe deasupra, diavolul, ca să fie acceptat, îl mai și lingusea că e un ales cu mamă Sfântă– n.n.].

– *Parinte, cum te cheamă si cine esti? intreba Porfirie* [Sfântul Cuvios Antonie cel Mare așa îndeamnă a întreba duhurile, dar se vede că străinul nu vrea să răspundă, cum ar fi făcut, în mod firesc, orice Sfânt iubitor de oameni, ci îi zăpăcește de la lucrarea reală, ducându-i „cu zăhărelul” spre alte subiecte fascinante– n.n.].

Strainul nu raspunse.

„*Amar nouă, fiule, că au ajuns zilele în care vor lăsa călugării hrana cea tare, cea zisă prin Sfântul Duh, și vor urma cântărilor și glasurilor, căci, ce umilință și ce lacrimi se nasc din tropare? Când stă cineva în biserică sau în chilie și își înalță glasul său ca neputințioșii. Că dacă înaintea lui Dumnezeu stăm, suntem datori să stăm cu multă umilință și nu cu răspândire, că n-au ieșit călugării în pustia aceasta ca să stea înaintea lui Dumnezeu, să se răspândească și să cânte cântări cu viers, să pună glasurile la rânduială cu meșteșug, să-și clatine mâinile, și să-și târască picioarele, ci suntem datori cu frica lui Dumnezeu și cu cutremur, cu lacrimi și suspin, cu glas evlavios, umilit, măsurat și smerit să aducem lui Dumnezeu rugăciune. Că iată îți zic ție, fiule, vor veni zile când vor uita creștinii cărțile Sfintelor Evanghelii și ale sfinților apostoli și ale dumnezeieștilor prooroci, disprețuind Sfintele Scripturi și scriind tropare și cuvinte elinești. [...]*

Din Everghetinos Un frate l-a întrebat pe avva Siluan: „Ce să fac avvo pentru a câștiga umilința?” Că sunt foarte ispitit de trândăvie, somn și de dormitare. Apoi când mă scol din somn, mă lupt foarte la cântarea psalmilor și nu pot birui dormitarea, nici psalmi nu zic fără de glas”. Și i-a răspuns lui bătrânul: „Fiule, a zice tu psalmii cu glas, întâi este mândrie, căci ți se pare că tu cânti, iar fratele tău nu cântă. Al doilea, îți împietrește inima și nu te lasă să te umilești. Deci, de voiești umilința, lasă cântarea. și când stai făcându-ți rugăciunile tale, să caute mintea ta puterea stihului și să socotești că stai înaintea lui Dumnezeu, a Celui ce încearcă inimile și rărunchii. Iar când te scoli din somn, mai înainte de toate, slăvească gura ta pe Dumnezeu; apoi citește Crezul și Tatăl nostru. După aceea, începe-ți canonul tău, încet, suspinând și aducându-ți aminte de păcatele tale și de chinul în care va să te muncești”. Zis-a fratele: „Eu, avvo, de când m-am călugărit, slujba canonului și ceasurile, după rânduiala celor opt glasuri o cânt”. A răspuns bătrânul: „Pentru aceasta umilința și plânsul fuge de la tine. Pune în minte pe părinții cei mari, cum ei nefiind slujitori bisericesti și nici glasuri și nici tropare știind, fără numai puțini psalmi, ca niște luminători în lume au strălucit; precum au fost avva Pavel cel simplu, avva Pamvo, avva Apollo și ceilalți purtători de Dumnezeu părinți, care și morți au înviat, mari puteri având și stăpânirea cea asupra dracilor au primit-o. Nu cu cântări, tropare și glasuri, ci cu rugăciunea cea cu inima zdrobită și cu post, prin care și frica lui Dumnezeu în inimă crește neconținut, plânsul se întărește, și de tot păcatul curățește pe om iar mintea mai albă decât zăpada o face. Apoi cântarea, pe mulți la cele mai de jos ale pământului i-a pogorât, nu numai mireni, ci și pe preoți, în curvie și în alte patimi de rușine i-a prăpăstuit. Deci cântarea este a mirenilor! căci pentru aceasta și norodul se adaugă prin biserici. Pune înainte, fiule, câte cete sunt în Cer și nu este scris despre vreuna dintre ele, că cu cele opt glasuri cântă; ci o ceată cântă neîncetat; «Aliluia!» Alta: «Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot», alta: «Bine este cuvântată slava Domnului din locul și din casa Sa». Tu dar, fiule, urmează părinților, de voiești să câștigi umilință în vremea rugăciunii, păzind mintea, pe cât poți, nerăspândită. Iubește smerenia lui Hristos și oriunde mergi, nu te arăta isteț și dascăl, ci ca un prost și ucenic, iar Dumnezeu îți va da umilință!”

Sfinții BĂTRĂNI et alii, *Patericul* [Ed. Arhiepiscopiei Alba Iulia, Alba Iulia, ³1997], <<http://www.scribd.com/doc/40901/PATERICUL-Egiptean>>, miercuri, 5 septembrie 2012, Avva Pamvo, 15, Avva Siluan, din Everghetinos.

³⁵ Sfinții BĂTRĂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, Ed. Egumenița, s.l., s.a., p. 264.

³⁶ Imaginația = puntea dracilor.

– “Nu va temeti de Parintele Staret Arsenie ca nu va pedepseste pentru ca nu v-ati dus la vecernie. Stiati ca cei noua stalpi ai Athosului vin anul acesta de Sfintele Pasti sa slujeasca Sfanta Liturghie in schitul Prodrumul [iar îi readuce spre subiectele pe care tocmai le discutasera, ca să fie sigur de atenția, admirația și convingerea lor că este Sfânt – n.n.] ? Unul dintre ei este Parintele Matei din Caracalu, un om foarte smerit care slujește Liturghia zilnic prin chilii și prin colibe unde este un Sfânt Antimis. Va sluji Liturghia pana la ultima lui suflare. Anul acesta de Pasti va ninge pe varful Athonului. O sa ne vedem de Inviere. Frate Zian, nu uita sa-i scrii mamei tale” [vedem că toate răspunsurile diavolești se referă la conversația lor de mai înainte și la imaginile date în mintea lor, ca să îi convingă că este prooroc, proorocind lucruri de nimic. Acestea nu au nici un tâlc duhovnicesc și nici nu îndeamnă sau învață despre vreo lucrare lăuntrică de smerenie, cum ar face-o dacă ar fi un om al lui Dumnezeu trimis ca să-i povățuiască despre lucruri de taină. Banalități și spectacol, îndepărtându-i și de la osteneala din ascultare, folositoare de suflet și de la Vecernie – n.n.]

Eu nu ma mai puteam minuna de cele ce se petreceau. Parintele sau fratele care vorbise s-a facut nevazut dintr-o data. Parca ma atragea ca un magnet sa ma uit dupa el [iată o forțare pe care oamenii lui Dumnezeu nu o exercită, fiindcă ei întăresc libertatea – n.n.] . Era deja noapte. Nu mai puteam sa ma uit dupa el. Porfirie punea uneltele una langa alta, ca sa le avem maine dimineata in ordine. Dometie era cuprins de o placuta emotie si ca intotdeauna, canta un imn. Se auzi vocea fapturii care tocmai plecase, a preabunului Parinte [deja își făcuse o idee preconceptută, că îi este părinte, deci povățuitor. Nici măcar nu și-a pus întrebarea dacă este sau nu de la Dumnezeu, renunțând la porunca Domnului Mat 26:41 Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită. – n.n.]. Nu stiam cum il chema, dar eram atras inspre in sus si am inceput sa urc repede. Poteca se lumina de o lumina albastruie ca de arc electric [iată caracteristicile luminii diavolești. Lumina necreată în care se arată Sfinții este lină, înțelegătoare și de nedescris, nu are aceste proprietăți – n.n.] , lumina care venea de la fapturna minunata ca de la un rug ce ardea pe munte deasupra noastra. Dupa mine urca Porfirie gafaind, si apoi Dometie cantand. Sfantul [de la părinte deja îl avansează la Sfânt] nostru ne lumina drumul spre varful Muntelui. Era un dar dumnezeiesc nesperat caci noaptea se lasase si fara lumina ne-am fi pravalit in abis si ne-am fi pierdut vietile. Porfirie zise:

– *Sunt de zece ani pe Sfantul Munte si nu am trait nici o minune pana astazi, dar astazi mi s-a aratat mila lui Dumnezeu prin acest Sfânt! Stai Preasfinte, si nu fugi, caci vedem lumina ta ca pe un far calauzitor si putem urca muntele fara sa cadem in prapastie.*

– *Minunat este Dumnezeu intru Sfintii sai, vorbi si Dometie in psalmi / Frate Ziane, azi ai primit botezul cu foc si cu proorocie, caci ti s-a vorbit tie de sus.[cum îndeamnă diavolul și prin gura oamenilor la mândria cea mai mare! Se vede că ținta lui cea mică erau cei doi monahi, dar ținta cea mare, care avea capacitatea de a prinde la un public numeros, era diaconul Zian, ca să poată vâna la amăgire prin sfinția sa pe cât mai mulți – n.n.]*

Eu nu vorbeam nimic, eram cuprins de o sfanta emotie [fără discernământ. Emoțiile nu pot fi sfinte, ele sunt o lucrare a sufletului înfierbântat de plăcerea de sine. Când cercetează harul apare o lucrare liniștită de umilință, de cunoaștere a nemăsuratei noastre răutăți ce se minunează de mila lui Dumnezeu, cerându-i iertare – n.n.] si de o caldura nemaitraita [Șamanii cu această căldură usucă cearceafurile ude, puse pe ei, spre convingerea privitorilor că au puteri supranaturale, iar starea de lucrare lăuntrică a amăgirii este caracterizată prin această înfierbântare deosebită a trupului³⁷ – n.n.]. Imi facea bine, caci din pricina frigului care se

³⁷ *Am avut si eu parte de urmatoarea intamplare vrednica de luare-aminte. M-a cercetat, odata, un ieroschimonah atonit, venit in Rusia pentru colecta. Ne-am asezat in chilia mea de oaspeti, si a inceput sa-mi zica: "Roaga-te pentru mine, parinte: dorm mult, mananc mult !". In vreme ce-mi spunea acestea, simteam dragostea care iese din el, fapt pentru care i-am si raspuns: "Nu mananci mult si nu bei mult: oare nu este in tine ceva deosebit ?" si l-am rugat sa intre in chilia dinlauntru. Mergand inaintea lui si deschizand usa chilei dinlauntru, ma rugam in gandul meu lui Dumnezeu ca sa daruiasca folos sufletului meu flamand din partea acelu ieroschimonah atonit, daca el va fi fiind cu adevarat rob al lui Dumnezeu. Intocmai: bagasem de seama la el ceva deosebit. In chilia dinlauntru ne-am asezat iarasi ca sa stam de vorba, si am inceput sa-l rog: "Fa milostenie, invatama sa ma rog. Tu traiesti in cel dintai loc monahicesc de pe pamant, printre mii de monahi: intr-un asemenea loc si in mijlocul unei adunari atat de numeroase de monahi numaidecat trebuie sa se gaseasca mari rugatori, care cunosc lucrarea cea de taina a rugaciunii si ii calauzesc la ea si pe cei apropiati, dupa pilda lui Grigore Sinaitul si Grigore Palama, dupa pilda multor altor luminatori atoniti". Ieroschimonahul s-a invoit numaidecat sa-mi fie povatuitor - si o, groaza ! Cu cea mai mare infierbantare a*

lasase la malul marii, eram inghetat. Am ajuns pe buza Muntelui, la crucea din lemn de dafin. Sfantul nostru se departa dar inca ne lumina cu fapturna lui Indumnezeita. Vedeam poteca ce duce catre schitul Prodromul. Sfantul mergea inaintea noastra, dar parca sarea [iar nestatornicia vederilor diavolesti – n.n.] ca o roata de foc, ca o pasare inrosita. In spatele meu, Parintele Porfirie se inchina si recita ritmic, gafaind: "Iisuse, Fiul Lui Dumnezeu, miluiestema" [de ce nu pomenea oare pe mine, păcătoșul? – n.n.]. Dometie canta: "Cu noi este Dumnezeu, intelegeti neamuri si va plecati". Dăra de lumina intra inaintea noastra pe poarta manastirii, si noi dupa ea.

Ajungi in poarta care tocmai se inchidea, ne trezi din revelatie vocea barbateasca a Parintelui staret Arsenie Mandrea, venit el insusi sa inchida portile manastirii.

– Cate trepte ati lucrat, parintilor?

– Unsprezece, raspunse Porfirie!

– Bine, consemna staretul Arsenie. Puteti merge sa cinati la trapeză. Domnul sa fie cu voi. Sa va treziti cand incepe utrenia cu catismele.

– Amin, concluziona Dometie.

Am alergat la spalator si ne-am spalat cu apa rece, inghitind si cateva guri, dar parca nu mi-era sete, desi nu bausem toata ziua nici o gura de apa. Nu bausem nici din apa sarata, aceea pe care o adusesse Dometie din mare. M-am dus in camera mea si m-am intins pe patul tare, athonit, pe burta, ca ciobanii, caci si oasele ma dureau si muschii de efortul zilei.

Sufletul insa imi era luminat si fericit. Astazi pe Sfantul Munte al Athosului am trait prima minune, am intalnit un sfant. O para de foc.

Mi-am zis in gand "Tatal nostru", si mi-am insemnat patul, facand cu mana dreapta semnul sfintei cruci! Apoi m-am cufundat intr-un somn adanc³⁸.

Vedem că nu i-a povestit această vedenie, duhovnicului său, trimis de Dumnezeu în fața lor, chiar imediat după ea, ca să-i îndemne la smerenie și să-i scape. Entuziasmul dacă ar fi fost copilăresc, fără viclesug, l-ar fi îndemnat să-i spună toată pățania năzdrăvană ca unui tată. Ar fi fost eliberat de toate

inceput sa-mi arate metoda mai sus aratata de rugaciune extatica, intemeiata pe inchipuire. Ma uit la el - era intr-o infierbantare grozava ! Avea infierbantate si sangele si inchipuirea ! Era in multumire de sine, in extaz, in amagire de sine, in inselare ! Lasandu-l sa se descarce, am inceput, putin cate putin, jucandu-mi in continuare rolul de povatuit, sa ii infatisez invatatura Sfintilor Parinti despre rugaciune, aratandu-i-o in Filocalie si cerandu-i sa mi-o lamureasca. Atonitul a cazut intr-o nedumerire desavarsita. Am vazut ca nu are cunostinta nicidecum despre invatatura Parintilor cu privire la rugaciune ! In continuarea discutiei noastre, i-am zis: "Uite ce e, starete ! Vei locui in Petersburg - sa nu stai defel la catul de sus; sa-ti iei odaie numaidecat la cel de jos !". De ce asa ?" a intors cuvantul atonitul. "Pentru ca", am spus eu, "daca le trece prin cap ingerilor ca, rapindu-te pe neasteptate, sa te duca din Petersburg la Athos, si luandu-te de la catul de sus, te vor scapa, ai sa te strivesti de moarte; iar daca te vor lua de la cel de jos si te vor scapa, ai sa te-alegi doar cu lovituri usoare". Inchipuie-ti", mi-a raspuns atonitul, "de cate ori, "deja, stand la rugaciune, mi-a venit cu putere gandul ca ingerii ma vor rapi si ma vor lasa in Athos !" S-a vadit ca ieroschimonahul purta lanturi, nu dormea mai deloc, manca foarte putin si simiea in trup asemenea fierbinteala, ca iarna nu avea nevoie de imbracaminte groasa. Spre sfarsitul convorbirii noastre, mi-a venit in gand sa fac precum urmeaza: am inceput sa-l rog pe atonit ca el, postitor si nevoitor fiind, sa puna la incercare asupra sa metoda Sfintilor Parinti, care cere ca mintea sa fie la vremea rugaciunii cu desavarsire libera de orice inchipuire, cufundandu-se toata in luareaaminte fata de cuvintele rugaciunii, inchizandu-se si cuprinzand-o, potrivit spuselor Sfantului Ioan Scararul, in cuvintele rugaciunii. (Scara, Cuvantul 28, cap.17).

In timpul acestei lucrari, inima se face, de obicei, impreuna-lucratoare mintii printr-un simtamant mantuitor de intristare pentru pacate, precum a spus Preacuviosul Marcu Ascetul:

"Mintea care se roaga fara imprastiere stramtoreaza inima: iar "inima infranta si smerita Dumnezeu nu o va urgisi" (Ps. 50, 19. Cuvantul despre cei ce socot a se indreptati din fapte, cap. 34, Filocalia, vol.1)."Dupa ce faci pe tine incercarea", i-am spus atonitului, "adu-mi si mie la cunostinta despre roada ei; caci aceasta incercare este anevoioasa pentru mine insumi, datorita vietii imprastiate pe care o duc". Atonitul s-a invoit cu bucurie la imbierea mea. Dupa cateva zile vine la mine si imi spune: "Ce mi-ai facut ?". "Dar ce s-a intamplat ?". "Pai cum am inceput sa ma rog cu luare- aminte, inchizand mintea in cuvintele rugaciunii, toate vedeniile mele s-au dus, si deja nu mai pot sa ma intorc la ele". Vorbind mai departe cu atonitul, nu am mai vazut la el acea incredere in sine si indrazneala care sareau in ochi la prima intalnire si care se fac, de obicei, vazute la oamenii aflati in amagire de sine, carora li se pare ca sunt sfinti, sau care se afla in inselare duhovniceasca. Atonitul si-a aratat chiar dorinta de a asculta sarmanele mele sfaturi. Atunci cand l-am povatuit sa nu se deosebasca prin felul vazut de vietuire fata de ceilalti monahi, intrucat aceasta duce la cugetare semeata (Scara, Cuvantul 4, cap. 82, 83).

Sfântul ̄Ignatie BRIANCIANINOV, *Despre Înșelare*, Ed. Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, 1999, Ed. digitală APOLOGETICUM, 2005, pp. 27-29.

<<http://ro.scribd.com/doc/2410062/Sfantul-Ignatie-Briancianinov-Despre-inselare>>, marți, 6 august 2013.

³⁸ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 172-186.

urmările acestei capcane răutăcioase ce i-au marcat ireversibil viața, răsucindu-i-o spre panta amăgirii de sine. Nu știm dacă mai apoi s-a spovedit de ea, dar faptul că, deși această nălucire a fost colectivă (deci nu avea pretextul ascunderii tainei pentru a nu se mândri) și neobișnuită, și nici unul din participanți nu a spus nimic, ne arată nouă că nu prea aveau așezarea duhovnicească de a-și expune problemele importante ale sufletului lor îndrumătorului, duhovnicului și starețului lor.

83.

Pricinile gândurilor rele sunt păcatele; a păcatelor, neascultarea; a neascultării, înșelăciunea simțirii [vederea este componenta cea mai importantă a simțirii – n.n.]; iar a înșelăciunii acesteia, negrija minții de a o păzi pe aceasta.³⁹

Acest fel de a aborda vedeniile, duce la înșelare sigură, după cum ne învață Sfântul Cuvios Siluan Athonitul, chiar dacă după cântarea de laudă la adresa Maicii Domnului din vedenia Părintelui Arsenie Boca ar părea că nu poate fi așa:

Îi rog fierbinte pe toți oamenii: Să priveghem cu pocăință și atunci vom vedea mila Domnului. Dar pentru cei ce au vedenii și se încred în ele mă rog să înțeleagă că din aceasta se arată în ei mândria și împreună cu ea dulceața tulbure a slavei deșarte, în care nu este pocăința unui duh smerit, și aici e toată nenorocirea, pentru că fără smerenie nu putem birui pe vrăjmași.

Eu însumi am fost amăgit de două ori. Prima dată, vrăjmașul mi-a arătat o lumină și un gând mi-a spus: „Primește-o! E harul. A doua oară, am primit o vedenie și am suferit mult pentru ea. Era la sfârșitul privegherii, când se cântă: „Toată suflarea să laude pe Domnul”, și am auzit cum împăratul David în cer cânta laude lui Dumnezeu. Stăteam în strană și mi se părea că nu mai era nici acoperiș, nici turlă și că vedeam cerul deschis. Am vorbit de aceasta cu patru bărbați duhovnicești, dar nimeni nu mi-a spus că vrăjmașul își bătea joc de mine. Eu însumi credeam că demonii nu pot slăvi pe Dumnezeu și că, prin urmare, această vedenie nu era de la vrăjmașul. Înșelăciunea slavei deșarte mă ținea în gheare și iarăși am ajuns să văd demoni. Atunci am cunoscut că eram înșelat și am descoperit totul părintelui meu duhovnicesc și i-am cerut să se roage pentru mine; și pentru rugăciunile lui acum sunt mântuit și rog totdeauna pe Domnul să-mi dea duhul smereniei. Și dacă aș fi întrebat: „Ce ți-ai dori de la Dumnezeu, ce dar?” aș răspunde: „Duhul smereniei care bucură pe Domnul mai mult decât toate”. Pentru smerenia sa Fecioara Maria s-a făcut Maica lui Dumnezeu și este preamărită mai mult decât toți în cer și pe pământ. Ea s-a predat cu totul voii lui Dumnezeu: „Iată, roaba Domnului” [Le 1, 38], a spus ea; și noi toți trebuie să imităm pe Sfânta Fecioară.

Pentru smerenie, sufletul dobândește odihnă în Dumnezeu, dar ca să țină această odihnă, sufletul trebuie să se învețe multă vreme. Pierdem această odihnă pentru că nu suntem întăriți în smerenie. Și pe mine vrăjmașii m-au înșelat mult. Gândeam în mine însumi: Sufletul meu cunoaște pe Domnul, știe cât e de bun și cât de mult ne iubește; cum se face însă că-mi vin gânduri rele? Și multă vreme n-am putut să mă regăsesc, până când nu m-a povățuit Domnul, și atunci am înțeles că din mândrie se arată gândurile rele. [...]

Omul cade în înșelare fie din lipsă de experiență, fie din mândrie. Dacă e din lipsă de experiență, Domnul ne va tămădui degrabă; dar dacă e din mândrie, atunci sufletul va suferi multă vreme până când se va fi învățat smerenia, și abia atunci îl va tămădui Domnul.

Cădem în amăgire când credem că suntem mai deștepți și mai experimentați decât alții și chiar decât duhovnicul nostru. Și eu am gândit așa din lipsă de experiență și am suferit pentru aceasta și sunt foarte mulțumitor lui Dumnezeu că prin aceasta m-a smerit și m-a povățuit și nu m-a lipsit de mila Sa. Și acum gândesc că, dacă nu te mărturisești duhovnicului, e cu neputință să scapi de înșelare, și pentru aceasta s-a dat de la Domnul duhovnicilor puterea de a lega și dezlega.

Dacă vezi o lumină înăuntrul sau în afara ta, nu te încrede în ea, dacă împreună cu lumina nu simți în tine zdrobire [de inimă] pentru Dumnezeu, nici iubire pentru aproapele; dar nici nu te teme, ci smerește-te și lumina va pieri. Dacă vezi vreo vedenie sau un chip sau ai un vis nu te încrede în aceasta, pentru că dacă este de la Dumnezeu, Domnul te va face să înțelegi aceasta. Dacă n-a cunoscut după gust pe Duhul Sfânt, sufletul nu poate înțelege de unde anume

³⁹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 25.

vine vedenia. *Vrăjmașul dă sufletului o anumită dulceață amestecată cu slavă deșartă și după aceasta se recunoaște înșelarea.*

Părinții zic că dacă o vedenie e pricinuită de vrăjmașul, sufletul simte tulburare. Dar numai sufletul smerit și care nu se socotește pe sine vrednic de vedenii simte tulburare sau frică la lucrarea vrăjmașilor; iar omul mândru și căzut în slava deșartă nu poate încerca nici frică, nici tulburare, fiindcă el vrea să aibă vedenii și se socotește pe sine vrednic de aceasta și de aceea vrăjmașul îl înșeală ușor.

Lucrurile cerești se cunosc prin Duhul Sfânt, iar cele pământești prin minte: dar cine vrea să cunoască pe Dumnezeu cu mintea lui din știință, acela e în înșelare, pentru că Dumnezeu este cunoscut numai prin Duhul Sfânt.

Dacă vezi cu mintea demoni, smerește-te și silește-te să nu-i vezi și mergi degrabă la duhovnicul sau „bătrânul” [„starețul”] căruia ai fost încredințat. Spune totul duhovnicului și atunci Domnul te va milui și vei scăpa de înșelare. Dar dacă crezi că știi mai multe în privința vieții duhovnicești decât duhovnicul tău și dacă la mărturisire [spovedanie] nu-i spui ce ți s-a întâmplat, atunci pentru mândria aceasta va fi îngăduie unei înșelări să pună stăpânire pe tine spre povățuire⁴⁰.

Din păcate, aceasta s-a întâmplat și cu Părintele Arsenie Boca, după cum ne arată chiar sfinția sa:

Am fost și la Lacu, și la Colciu. Dar mai ales am petrecut singur în preajma peșterii Sfântului Athanasie⁴¹

Vedenia de mai sus nu a fost singura. Toate pe care le-am găsit noi, fie povestite de ucenicii fără carte, fie cele povestite de intelectualii fideli (mai rare și mai discrete), fie cele descrise de însuși sfinția sa, sunt toate la fel. Nu am reușit să găsim nici măcar o vedenie care să nu fie insuflată de același duh care l-a amăgit și pe Francisc de Assisi. Probabil și de aici a vrut să-l reprezinte ca Sfânt, având aceleși fel de trăiri interioare, aceleași vedenii, aceiași amăgire, provenită din duhul latin în care a fost născut, botezat și crescut. Vă mai redăm una a sârmanului Părinte Arsenie Boca, foarte asemănătoare cu cea a serafimului antihrist pe care a pățimit-o sârăcuțul Francisc de Assisi:

La întoarcerea din Basarabia, în gara din Chișinău, are o viziune care-l va marca pentru întreaga viață: [săracul... s-a văzut din urmări – n.n.]

„Am văzut. Stăpânul sta rezemat într-o ușă de gară, cu ochii pierduți în zare, dar părea că vede toate neamurile, toți oamenii din ele și toată lumea. Tremura de frig - așa mi se părea; însă am înțeles că o durere fără seamăn pentru ceea ce vede, aceea îl făcea să-I tremure gura. Cu adevărat «Omul durerii». Peste tot avea înfățișare de cerșetor cu îmbrăcămintea, însă n-am prea luat seama la îmbrăcămintea, că peste măsură m-a izbit durerea Lui, cum n-am mai întâlnit niciodată nicăieri, dar și o frumusețe pe care n-am mai întâlnit-o am văzut-o pe chipul Lui. O frumusețe pe care n-o mai pot uita. N-a privit la mine, dar m-a văzut și m-am aprins de o dragoste de a suferi cu El. Neștiind cu ce să-I ajut, cu cea mai mare grabă am dat fuga să-I dau din pâinea noastră.

[ca și la Francisc de Assisi, pe care l-a considerat Sfânt tocmai fiindcă a sesizat și sfinția sa asemănările stărilor proprii cu ale lui, vedem înfierbântarea trupească și dorința de a se uni cu El în patimi, cât și nedumerirea prostească și apariția ciudată diavolească, ce voia să-L mimeze pe Hristos – la Francisc în Serafim, la Arsenie în tremuratul specific hindus și penticostar și privirea pierdută, visătoare specific hipnozei, când Hristos este atât de prezent privind în adâncul inimii, dar fără să forțeze, după cum apare în adevăratele vedenii și în Sfintele Icoane – n.n.]

Și când m-am întors cu pâinea nu l-am mai găsit, deși nu trecuseră decât câteva secunde... Atunci am înțeles că m-am întâlnit cu Cel gol, însetat, flămând și fără sălaș în lumea aceasta. Atunci am înțeles în câteva clipe mai mult decât tot ce am învățat în atâția ani de zile. Dar în inimă mi s-a aprins un dor ce mă arde ca un foc de a suferi cu El [descrierea acestui foc este specifică pentru senzațiile ce apar în trup în cazul înșelării – n.n.], de a mă stinge pe

⁴⁰ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*,

https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099<=1433884709&user_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ, miercuri, 10 iunie 2015, p. 131-132, 141.

⁴¹ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 181.

mine de dragostea Lui și de neasemănata-I Cruce. Dau mărturie și eu, nevrednicul, pentru cuvântul: «Iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor» (Matei 28, 20)»¹⁶⁶

[vedeniile dumnezeiești nu se pot descrie în acest fel de cuvinte trupești, iar când se descriu au altfel de prezentare, delicată, simbolică, fiind puse în seama altora și nu a sa proprie pentru a se lăuda. Aceasta fiindcă ele descriu cele care 1Co 2:9 precum este scris cele ce ochiul n'a văzut, nici urechea n'a auzit, nici la inima omului nu s'au suit, acestea au gătit Dumnezeu celor ce îl iubesc pre dânsul., iar războiul cu mândria îi atacă și pe cei mai încercați 2Co 12:Însă a mă lăuda nu-mi este de folos. Voi veni întru vedeniile și descoperirile Domnului. 2 Știu pre un om întru Hristos mai înainte cu patrusprezece ani, (sau în trup, nu știu; sau afară de trup nu știu; Dumnezeu știe); că s'a răpit unul ca acesta până la al treilea cer. 3 Și știu pre acest om (sau în trup, nu știu, sau afară de trup, nu știu; Dumnezeu știe); 4 Că s'a răpit în rai și a auzit cuvinte nespuse, care nu este slobod omului a le grăi. 5 Pentru unul ca acesta mă voi lăuda; iar pentru mine nu vă voi lăuda, fără numai întru neputințele mele. Vedeți ce diferență între adevăratele vedenii și descoperiri ale Sfinților Apostoli și amăgitoarele vedenii și descoperiri ale Părintelui Arsenie Boca? – n.n.]

Acesta este un moment de răscruce în viața Părintelui Arsenie Boca, consemnat în manuscrisele sale: „oare nu la așa ceva m-am legat când L-am văzut într-o gară, privind peste hărmălaia lumii, la tragedia ce avea să vină a doua zi: al doilea război mondial, cu niște ochi de o frumusețe divină [vedeți cum este atras de frumusețea ochilor, cum atrăgea și sfinția sa, iar nu de înțelesurile lăuntrice ale lui Hristos, arătând și prin aceasta că erau vedenii date simțurilor și nu lucrării nevăzute și neînțelese a minții – n.n.] și cu o înfinită durere că ne vedea pe toți? Nu-i voi ușura întrucâtva imensa Lui cruce pe care o duce printre oameni până la sfârșitul lumii, luându-mi partea mea?

[dar cum ar putea cineva să-i ușureze Sfânta Cruce, căci pocăința este bucurie în patimi Col 1:24 Acum mă bucur întru patimile mele pentru voi, și plinesc lipsele necazurilor lui Hristos în trupul meu pentru trupul lui, carele este Biserica; pe care Domnul atât de mult și le-a dorit Ioan 12:27 Acum sufletul Meu e tulburat, și ce voi zice? Părinte, izbăvește-Mă, de ceasul acesta. Dar pentru aceasta am venit în ceasul acesta, fiind slava și desăvârșirea Lui: Evr 2:9 Ci pe Cel micșorat cu puțin față de îngeri, pe Iisus, Îl vedem încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții pe care a suferit-o, astfel că, prin harul lui Dumnezeu, El a gustat moartea pentru fiecare om. 10 Căci ducând pe mulți fii la mărire, I se cădea Aceluia, pentru Care sunt toate și prin Care sunt toate, ca să desăvârșească prin pătimire pe Începătorul mântuirii lor. – n.n.]

Căci nu I ne putem asemăna în nici unul din atributele Lui divine, decât în această cruce între oameni, pe care ei mereu ne-o pun în spate, până când vor veni și cei ce ne vor bate piroane, «găsind» viața noastră o «infamie»¹⁶⁷.

[Doamne, Doamne, cât de aproape e înșelarea de virtute! Ce mâhnire pentru noi să se piardă un asemenea om, cu astfel de daruri firești. Dacă ar fi adăugat smerenie îl aveam ca pe omul lui Dumnezeu și cât de mult ne-ar fi putut ajuta atunci! Doamne milostiv fi nouă păcătoșilor! – n.n.]⁴²

2. Ca și Francisc de Assisi, avea o falsă pocăință intelectuală, rațională, sădită prin falsele vedenii și se considera aproape fără păcate, sau cu păcate minore, care nici măcar nu sunt păcate, și că a văzut, cu siguranță, ce trebuie să facă pentru a scăpa de toate păcatele lui:

Se făcea că e în biserica Mănăstirii, în locul acela unde se trece din pronaos în naos, în locul acela mai strâmt, a văzut un copil care plutea în aer. Nu se sprijinea de pereți, zicea Părintele, plutea în aer și copilul a arătat cu mâna spre Părintele. El, atunci, s-a uitat la ei însuși și și-a văzut haina cu care era îmbrăcat, de “data aceasta curată, cu o pată pe ea cam de o jumătate de metru, și asta reprezenta un păcat. Nu a spus ce păcat, doar că copilul i-a atras atenția că el mai are un păcat pe lângă cel care se arăta în pata de pe haină și păcatul acela, și-a dat Păruitele seama că e din pricină că a întâmpinat vedenia cu “Doamne”, și

⁴² Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 9-12, 25, 92-93.

atunci a spus el despre cuvântul "Doamne" că se adresează numai lui Dumnezeu și Domnului Hristos, nici măcar Maicii Domnului, și și-a dat seama că el a făcut acest păcat, păcat care atunci când și-a dat seama că l-a făcut, copilul a zâmbit, ceea ce însemna că a nimerit...⁴³

3. Ca și Francisc de Assisi, era urmat de mulți adepți fideli, considerându-se pe sine în latura exaltată, (emotivă, psihică, iar nu cea duhovnicească, liniștită, pe care o au Sfinții adevărați), ca unul ce are un popor, pentru care este responsabil și mântuitor și un mare dar universal dat nouă de către Dumnezeu:

Asa a-nceput legenda părintelui Arsenie Boca, iar după mutarea sa la Manastirea Prislop, fagaraseni, care îl considerau inca de pe atunci ca un "bun" al lor, au mers după el pana in Tara Hațegului. Oamenii plecau in grupuri de cateva căruțe, cu merinde la ei, din cele mai indepartate colturi ale Tarii Fagarasului, si se intorceau acasa peste 3-4 zile. Părintele Arsenie Boca nu a uitat întreaga viata aceasta emoționanta fidelitate duhovniceasca, exclamând de nenumărate ori: "Astia sunt fagaraseni mei, poporul meu in picioare!"⁴⁴

Părintele Arsenie a spus că putea să fie oriunde în lumea asta, dar l-a rânduit Dumnezeu la noi, la români, pentru rugăciunile martirilor Brâncoveni. Mântuitorul i-a spus să fie pictor de suflete, să picteze în inimile oamenilor credință, să facă din oameni icoane vii. Și a reușit! (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)⁴⁵

4. Ca și Francisc de Assisi, avea o falsă smerenie, arătată tocmai pentru a încuraja pe cei ce îl laudau ca să îl laude. „Smerenia” precuvioșiei sale se arăta numai atunci când se arătau laudele, ca să strălucească propria persoană și mai mult prin etalarea „smereniei”, ca vârf al virtuților. Aceasta deoarece „smerenia” sfinției sale avea nevoie de laude ca de aer, ca să se hrănească, să existe, să producă stări sesizabile în emoție și arătate și celorlalți prin simțuri, spre deosebire de nevăzuta, ascunsă, nedeclarată, neevidențiată, nesensibilă de sine sau de alții smerită smerenie care totdeauna caută și se hrănește din ocări. Prin aceasta, modestia cunoscută a Părintelui Arsenie Boca, ca și a lui Francisc de Assisi, de fapt, era o anti-smerenie:

Văd că și eu mă pomenesc laudat. Îmi roșește obrazul de rușine știindu-mi căderile și dând din căderi în căderi. Dacă nu fac slujbă, după cum vedeți - e și de pe urma faptului că mi-am pierdut omenia înaintea lui Dumnezeu și a Maicii Domnului. Și cel puțin în fața conștiinței să nu mă fățarnicesc.

Cuvintele pe care mi le-ai trimis sunt o aspră dojană și pentru mine și de tare mult folos, tocmai prin faptul că mă laudă pe nedrept.

[și care poate fi folosul laudelor? Cum să se folosească cineva de ele? Și ce răspuns viclean care încurajează lauda, dogmatizind-o că ar aduce smerenie – n.n.]

5. Ca și Francisc de Assisi, Părintele Arsenie Boca se considera pe sine ca cel ce poate ierta păcatele și scoate pe oameni din iad, fiind un Sfânt de o mare apropiere de Dumnezeu, un exemplu de dat (modelul nepăcătoșeniei constând doar în a nu fuma și a nu bea) și un mântuitor:

Slujbă specială de făcut

Tot din perioada aceea, a lucrării Părintelui Arsenie la Sâmbăta de Sus, din ceea ce Rudi le povestea copiilor săi, doamna Marioara ne istorisește:

„într-o duminică a zis Părintele Arsenie:

- Mă, Rudi, bine că ai venit. Că azi avem o slujbă specială de făcut.

- Părinte, ce slujbă specială, că azi nu e sărbătoare, nu e nimic?!

- Da, mă, Rudi, azi trebuie să fac o slujbă specială, că îl scot pe mitropolitul Nicolae Bălan din iad, că îi ajung 25 de ani, cât o stat acolo. Că l-o dezbrăcat de hainele preoțești pe Părintele Iosif Trifa, de la Sibiu, cel cu Oastea Domnului, chiar înainte de a-l duce la mormânt.

Și a făcut slujba, atunci...”⁴⁶

⁴³ Ioan CIȘMILEANU, Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 13.

⁴⁴ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68.

⁴⁵ Ioan CIȘMILEANU, Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 27-28.

⁴⁶ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 68-69.

Odată mi-a spus: „Măi, să nu cumva să judecați pe preoți, căci cei ce judecă pe preoți ajung la judecata lui Dumnezeu. Și ei greșesc, și ei sunt oameni. Dacă zice cineva ceva rău de preoți, să mă dai exemplu pe mine...”⁴⁷

Odată când m-am dus la Părintele Arsenie a zis: „Mă, când mai zice cineva rău de preoți să mă dai exemplu pe mine. Eu nu beau, nu fumez, etc.”. [...]

Un credincios din Ucea, când a fost la mănăstire la Sâmbăta, a spus că Părintele Arsenie, înainte de a începe o predică, s-a urcat pe o masă și a zis: „Când Dumnezeu va judeca lumea eu am să fiu la dreapta Lui și atunci ori vă sunt de folos ori vă sunt acuzator”. Atunci Dumnezeu îmi va zice: „Arsenie, de ce nu le-ai spus?”. Eu am să zic: „Doamne, eu le-am spus, dar nu m-au ascultat!”. Așa v-am devenit acuzator, iar de folos vă sunt dacă faceți ce vă spun”. Amin⁴⁸

Odată, după SF. Liturghie, la biserica Boteanu din Piața Amzei din București, cineva l-a văzut pe Părintele Arsenie, așa cum era, îmbătrânit, cu câteva luni înainte de moarte, și a plâns. Părintele i-a zis: „îți spun o taină pe care nu o pot spune oricui. Și Sfinții mor...” Și aceasta a spus-o despre sine.⁴⁹

Toată lumea știe că și Sfinții mor, este un truism. Dar, din fericire, ne-a spus Părintele Această taină, ca să o afle oricine: se credea Sfânt, deci... nu avea cum să și fie.

Iată cum cugetă Sfinții adevărați:

Domnul a dat tâlharului raiul; tot așa va da raiul și oricărui păcătos. Pentru păcatele mele sunt mai rău decât un câine râios, dar m-am rugat lui Dumnezeu să mi le ierte, și mi-a dat nu numai iertarea, dar și Duhul Lui, și în Duhul Sfânt am cunoscut pe Dumnezeu. [...]

Cel ce, asemenea mie, a pierdut harul, e bine să lupte curajos cu demonii. Cunoaște că tu însuși ești vinovat: ai căzut în mândrie și slavă deșartă, și Domnul îți dă să cunoști cu milostivire ce înseamnă să fii în Duhul Sfânt și ce înseamnă să fi în luptă cu demonii. Astfel sufletul învață prin experiență vătămările mândriei și fuge de slava deșartă, de laudele oamenilor și de gânduri. Atunci sufletul începe să se vindece și să învețe să păstreze harul. Cum să înțelegem dacă sufletul e sănătos sau bolnav? Sufletul bolnav se mândrește, dar sufletul sănătos iubește smerenia, așa cum l-a învățat Duhul Sfânt, și dacă nu o cunoaște încă, se socotește pe sine mai rău decât toți.

Chiar dacă Domnul l-ar înălța la cer în fiecare zi și i-ar arăta toată slava cerească în care se află El, și iubirea serafimilor, a heruvimilor și a tuturor sfinților, chiar și atunci, învățat de experiență, sufletul smerit va spune: „Tu, Doamne, îmi arăți slava Ta pentru că iubești zidirea Ta; mie însă dă-mi mai degrabă plâns și puterea de a-Ți mulțumi. Ție Ți se cuvine slavă în cer și pe pământ, mie însă mi se cuvine să plâng pentru păcatele mele”. Altfel nu vei păzi harul Duhului Sfânt pe care ți-l dă Domnul după mila Sa.

Domnului i s-a făcut mare milă de mine și mi-a dat să înțeleg că trebuie să plâng toată viața. Aceasta este calea Domnului. Și iată, acum scriu din milă față de oamenii care, asemenea mie, sunt mândri și din această pricină se chinuie. Scriu ca ei să învețe smerenia și să-și găsească odihna în Dumnezeu. [...]

Când pacea lui Hristos vine în suflet, atunci el este bucuros să șadă ca Iov pe gunoi și să-i vadă pe ceilalți în slavă; atunci sufletul se bucuros că e mai rău decât toți. Taina acestei smerenii a lui Hristos e mare și cu neputință de dezvăluit. Din iubire sufletul dorește fiecărui om mai bine decât pentru sine însuși și se bucură când vede că alții stau mai bine decât el și se întristează când îi vede că sunt chinuiți. [...]

Omul mândru se teme de reproșuri, dar cel smerit nicidecum. Cine a dobândit smerenia lui Hristos dorește totdeauna să i se facă reproșuri, primește cu bucurie ocările și se întristează când este laudat. Dar aceasta nu este decât primul început al smereniei. Când sufletul cunoaște prin Duhul Sfânt cât de blând și smerit e Domnul, atunci se vede pe sine însuși mai rău decât toți păcătoșii și se bucură să stea pe gunoaie în zdrențe ca Iov și să vadă pe oameni în Duhul Sfânt strălucitori și asemenea lui Hristos. [...]

⁴⁷ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 99.

⁴⁸ *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Colecția “Ortopraxia”, Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, pp. 124-125.

⁴⁹ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 51.

Domnul vrea ca noi să iubim pe aproapele; și dacă tu gândești despre el că Domnul îl iubește, aceasta înseamnă că iubirea Domnului e cu tine; și dacă crezi că Domnul iubește mult făptura Sa și ți-e milă de întreaga zidire și-i iubești pe vrăjmașii tăi, iar pe tine însuși te socotești mai rău decât toți, aceasta înseamnă că e cu tine un mare har al Duhului Sfânt.⁵⁰

6. Ca și Francisc de Assisi, Padre Pio și alți apuseni rătăciți, Părintele Arsenie Boca avea stigmat, iar când cădea în transă (pentru a primi vedeniile suferința ca și Mahomed sau ca și Saul de epilepsie, rod al cugetării sale trupesti):

*Părintele mi-a arătat cum să țin mâinile când mă rog, și în momentul în care Părintele a ridicat mâna, aveam senzația că e mâna Lui Iisus! Aveam senzația că văd urmele cuielor în palme [iată și celebrele stigmat! Lucrarea înșelătoare a diavolului atât de mult avansează în fire că până la urmă pecetluiește chiar și trupul. Ea nu este prezentă, cu mila lui Dumnezeu, la nici un Ortodox, în schimb apare din abundență la falșii sfinți ai romano-catolicismului de după despărțirea de Sfânta Biserică a Apusului, și este evidentă atât în trup dar mai ales în mentalitatea celui atât de mult iubit de Părintele Arsenie Boca încât l-a trecut în ceata Sfinților din Biserica Drăgănescu: Francisc de Assisi. Vom vedea mai jos că, de fapt, stigmatul este o lucrare amăgitoare cu care străpunge diavolul trupul celor care vor să îl înlocuiască pe Hristos, numiți de Sfânta Scriptură antihriști: *I Io 2:18 Fiilor, ceasul cel de apoi este; și precum ați auzit că antihrist vine, și acum antihriști mulți s'au făcut; dintru aceasta cunoaștem că ceasul cel de apoi este. – n.n.]! [...]**

*Și dintr-o dată mi-a spus: Acum nu mă atinge! Așteaptă puțin! S-a lăsat ușor pe spate, a dobândit o paloare ca de mort, a vibrat puțin și am crezut că a leșinat. Vibrația respectivă m-a dus cu gândul la faptul că sunt bolnavi pe care trebuie să-i zgâlțâi ca să își revină. [Bună comparație. Este tipică pentru bolnavii de epilepsie și cei posedați: *Mar 9:20 Și l-au adus pre el la dânsul. Și văzându-l pre dânsul, îndată duhul l-a scuturat pre el, și căzând la pământ, se tăvălea aspumând.. Așa proceea și Mahomed: Pentru minciuno-Prorocul Moamet, și pentru eresul lui*^{51,52}*

§1 Când împărățea Iraclie, s-a arătat la Răsărit Moamet cel în toată lumea prihănit, care s-a născut în anul 560 în cetatea Mekke a Arabiei Pustie, nu departe de Marea Roșie, și păscător de cămile fiind a Doamnei sale Kadige⁵³, s-a făcut și bărbat al ei, cu farmece înduplecându-o pe ea. Iar venind el oare când în Palestina, se întâlnea în adunări cu Iudeii și cu Creștinii, și lua de la dânsii oare care Scripturenice cuvinte, în sfârșit din feluri de eresuri plâsmuind un noian ciudat l-a întărit.

§2 Și având el drac, cădea la pământ, și aspuma⁵⁴, de care se mârșea Doamna și muierea lui. Și văzând el pe muierea sa că se amărăștea așa, învățat fiind de un monah Serghie, zicea ei, că Arhanghelul Gavriil din cer vine către el și îl învață oare care taine Dumnezeiești și ascunse, și ca cum nesuferind privirea Îngerului face acest fel de chipuri, căzând la pământ ca un îndrăcit. Și cum că așa era lucrul, mărturisirea și pomenitul monah Serghie, care întru răutate îl covârșea, care pentru credința sa cea rea a fost gonit din Vizantia, și acolo era

⁵⁰ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 3, 27, 32, 34, 69, 190.

⁵¹ †ÎPS Meletie, MITROPOLITUL ATENELOR, *Bisericeasca Istorie*, Tipografia Sfintei Mitropolii a Moldaviei, Iași, 1841, Tomul II, Partea I, Capul III, pp. 145-149.

⁵² Khadijah sau Khadija bint Khuwaylid (arabă : خديجة بنت خويلد) sau Khadija al-Kubra (Khadija cel Mare) [1] (circa 555-620 CE), a fost prima soție a islamice profetul Mahomed . Ea este de obicei considerat de musulmani ca fiind " mama a Islamului " [Pentru noi mama înșelăciunii – n.n.]. Ea a fost prima persoana care să se convertească la Islam. <http://en.wikipedia.org/wiki/Khadija_bint_Khuwaylid>, marți, 4 martie 2014.

⁵³ *Mar 9:17 Și I-a răspuns Lui unul din mulțime: Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut. 18 Și oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ și face spume la gură și scrâșnește din dinți și înțepenește. Și am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut. 19 Iar El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la Mine. 20 Și l-au adus la El. Și văzându-L pe Iisus, duhul îndată a zguduut pe copil, și, căzând la pământ, se zvârcolea spumegând. 21 Și l-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: din pruncie. 22 Și de multe ori l-a aruncat și în foc și în apă ca să-l piardă. Dar de poți ceva, ajută-ne, fiindu-Ți milă de noi. 23 Iar Iisus i-a zis: De poți crede, toate sunt cu puțință celui ce crede. 24 Și îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele. 25 Iar Iisus, văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat, zicându-i: Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: Ieși din el și să nu mai intri în el! 26 Si răcnind și zguduindu-l cu putere, duhul a iesit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulți ziceau că a murit. 27 Dar Iisus, apucându-l de mână, l-a ridicat, și el s-a sculat în picioare.*

⁵⁴ Calendarul islamic începe cu data 1 muharram, anul 1 hegira , dată care corespunde în calendarul solar gregorian cu data de 15 iunie 622 d. H., și reprezintă începutul erei islamice marcată de strămutarea (ar. هجرة :hiğra) profetului Muhammad de la Mecca la Yathrib (viitoare Medina). <<http://ro.wikipedia.org/wiki/Islam>>, marți, 4 martie 2014.

surghiunit. Acesta vrând să încredințeze pe muiera lui Moamet, îi zicea că cu adevărat la toți Prorocii același Gavriil se trimite. Iar ea, crezând cuvintele minciunii prietenului, și lepădând rușinea, și mai ales fălindu-se că împreună locuiește cu prorocul, cuvântul acesta l-a scos către celelalte muieri și a spus celor de o seminție cu dânsa și de la dânsa a ieșit cuvântul către bărbați și așa nume de proroc spurcatul acela a câștigat lângă cei de o seminție cu dânsul, precum scrie Chedрино, Zonara, Pavel Diaconul, Sigivertus Gemblachinskiul, Avva Oursper în cronicile lor din anii lui Iraclie, și mulți alții. De aici mai vedem că avem și o altă asemănare cu Mahomed. Și Părintelui Arsenie Boca i s-a răspândit faima de Sfânt tot de la femei, din care cea mai fierbinte susținătoare a acestei idei a fost Maica Zamfira – n.n.] *A stat așa, o vreme, nemișcat, vibrând, după care a surâs, dintr-o dată, și a zis: Nu e cazul! Am avut puțină treabă! Ce treabă a avut am înțeles după ce ne-am întors cu Părintele, când am ajuns la femeia care cântă la strană aici și care are casa pe colțul spre Prislop, unde, de fapt, o lăsase pe Măicuța Zamfira. Vibrația respectivă sunt absolut convinsă că a fost dorința Măicuței, care trecuse de limita așteptării și probabil se îngrijora de Părintele, că întârziase să ajungă. Sunt absolut convinsă că Părintele stăpâna tehnica teleportării [iată cum de la mistica mahomedană ajungem la cea din science-fiction sau lucrări demonice cu măști științifice – n.n.] . Nu pot s-o demonstrez, dar sunt absolut convinsă, pentru că femeia asta, când ne-am întors, a zis: Dorința, unde l-ai dus pe Părintele? Că tot așteptă ălalalt [după Mahomed și Maica Zamfira, poate Arhanghelul Gavriil, dar s-ar fi adresat cu sfială Sfântul acela, spunând însă ălalalt nu se arată doar vorbirea vulgară, ci înțelegem că era vorba de celălalt, din echipa adversă, iar dacă ar fi crezut, din amăgire, că celălalt ar fi fost vreun Sfânt, înțelegem și lipsa de evlavie a sfințiilor lor față de Sfinți: 2Co 11:13 Că unii ca aceia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni, închipuindu-se întru apostolii lui Hristos,:14 Și nu este de minunat; că însuși satana se preface în înger de lumină.:15 Nu este dar lucru mare de se prefac și slujitorii lui ca slujitorii dreptății; căroră va fi sfârșitul după faptele lor. – n.n.] aci și de la o vreme se duse după voi. Deci, după ce Părintele și-a revenit din mini-leșinul acela, în care plecase să o liniștească pe maică, mi-a surâs, și ochii i s-au făcut din nou de Cer. A revenit din paloarea aceea ca de mort, vă spun! Deci eu țineam de mână un trup, în timp ce, îndrăznesc să cred că astralul [săraca femeie, și acum credea în ocultism și învățăturile preluate de la demoni prin spiritism, astrologie și hinduismul mascat în știință cu o supra mască de creștinism apusean, numit antropozofie. Iată roadele lucrării înșelătoare pe care a făcut-o Părintele Arsenie Boca asupra ucenicilor sfinției sale, fiindcă, după cum vom vedea mai jos, era un ucenic și mare admirator al lui Rudolf Steiner, fondatorul antropozofiei– n.n.] se dusesese și se întorsese [aici ajungem de la mistica science-fiction la cea romano-catolică Faimosul sfânt al Italiei, Părintele Pio, și-a falsificat stigmatele de pe mâini care aduceau aminte de rănilor lui Iisus, susține o carte a unui istoric din Peninsula, citată de Daily Mail. Biserica a fost convinsă că rănilor de pe mâinile Părintelui Pio, care au sângerat timp de 50 de ani, erau autentice. La fel au crezut și milioanele de adepți ale fostului călugăr capucin, adepți care mai credeau că Pio are puteri tămăduitoare și abilitatea de a fi în două locuri în același timp⁵⁵. – n.n.]⁵⁶*

Căderea la care a ajuns Părintele Arsenie Boca, transformându-se din amăgit în amăgitor, ne-o explică Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

Cu dreptate vine deci pedeapsa peste mintea care se înalță în cugetările sale. Iar această pedeapsă constă în părăsirea ei, sau în îngăduința ce o dă Dumnezeu de a fi tulburată de draci în activitatea ei, adică în Iudeea, și în contemplația ei, adică în Ierusalim, ca să câștige conștiința neputinței sale naturale și conștiința puterii și a harului dumnezeiesc, care o apără și îi dăruiește toate bunurile. Prin aceasta se va smeri alungând de la sine cu totul trufia străină și potrivnică firii. Drept urmare nu va mai veni asupra ei cealaltă mânia, cea a retragerii darurilor hărăzite, cum n-a mai venit peste Ezechia, care îndată ce n-a mai venit peste el prima mânia, sau părăsire, s-a smerit, și a ajuns la cunoștința Celui ce i-a dăruit bunurile. Căci după cuvintele: “Și s-a abătut mânia peste el și peste Iuda și Ierusalim” se spune: “și n-a mai venit peste el mânia Domnului în zilele lui Ezechia”. Adică n-a mai venit cealaltă mânia, cea a retragerii darurilor, fiindcă prima părăsire l-a învățat să fie recunoscător. Căci cel ce nu se

⁵⁵ <http://www.razbointrucuvant.ro/recomandari/2011/11/17/padre-pio-avea-stigmate-false-iar-vaticanul-stia/>

⁵⁶ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 132-142.

cumințește prin primul fel de mânie, sau părăsire, ca să vie la smerenie, are de suportat cu siguranță cealaltă mânie, care îl despoaie de lucrarea darurilor și-i lipsește de puterea care-l păzea mai înainte. “Strica-voi gardul viei”, zice Dumnezeu despre nerecunoscătorul Israel, “și va fi de jaf; surpa-voi zidul și va fi călcată în picioare. Și-voi părăsi via mea și nu va mai fi nici tăiată, nici săpată și vor porunci norilor să nu mai plouă peste ea”. 354 (354 Isaia 5, 1-6.) Același lucru se povestește alegoric că l-a pățit și Saul, primul rege al lui Israel. Acela, primind prin ungere deodată cu dregătoria regească și harul proorociei, fiindcă nu l-a păzit pe acesta, primește ca prima mânie chinuirea din partea duhului rău (7). Iar fiindcă nu și-a venit la simțire, prin aceasta și-a agonisit cealaltă mânie și a sfârșit cu viața, ajungând pentru nechibzuința lui, în fața morții lipsit de orice pietate. Această tristă pățanie a lui o arată faptul că întâi este chinuit de draci, pe urmă recurge de bunăvoie la demoni prin vrăjitoare și le aduce cult vrăjitoresc întocmai ca necredincioșii. 355 (355 I Regi 16, 14 urm.)⁵⁷

Vedeți și frățiile voastre asemănările și nu vă uimiți. Toți oamenii suntem înșelați, doar smerita și bătrâna ascultare de Sfânta Biserică Ortodoxă și de duhovnic îi dă voie lui Dumnezeu să ne mântuiască. Să stăm un pic cu mintea și să plângem de o asemenea amăgire, tocmai la un ieromonah Ortodox cu atâta priză la popor și să ne ferim de această cărare a lua în ușor hotarele pe care le-au așezat, cu durere și insuflați de Sfântul Duh, Sfinților Părinți. Fiind fiu de greco-catolic și neascultând de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, care cu atâta delicatețe îl întorcea de la calea succesului misionar la smerita așezare în Filocalie, Părintele Arsenie Boca și l-a luat ca model pe Francisc de Assisi, cu trăiri și experimente asemănătoare sfinției sale, căci între Sfinții Ortodocși nu a găsit pe nimeni așa. Cine se asemănă, se adună. Pictând pe precursorul lui Antihrist, Francisc de Assisi, Părintele Arsenie Boca simțindu-se așa de apropiat de el, a vrut să arate că și viața sfinției sale, atât de asemănătoare prin înșelare, ar fi „de la Sfântul Duh”, în aceeași măsură în care și viața lui Francisc de Assisi ar fi „de la Sfântul Duh”, fiindcă în Ortodoxie nu a găsit un model asemenea sfinției sale (Sfinții Ortodocși chiar fiind de la Sfântul Duh, aveau viața diametral opusă de a precuvioșiei sale și de a amăgiților apuseni).

Dar urmând pilda întemeietorului mișcării arsenice, nici ucenicii sfinției sale nu găsesc un altul asemenea cu el, cum nici ucenicii lui Francisc de Assisi nu au găsit, întemeind Ordinul Franciscan și numindu-se franciscani. Ucenicii sfinției sale numindu-l „Sfântul Ardealului”, ca pe un unicat, vor să fie canonizat, ca să poată să se numească arsenicani, întemeind deja Fundația Arsenie Boca, ce are ca fundament, că nimeni nu-i ca „sfântul” lor:

Așa după cum vârful Omu își are propria altitudine, personalitate și frumusețe carpatică, tot așa am putea spune și despre Părintele nostru Arsenie „omul lui Dumnezeu” că își are propria „statură a bărbatului desăvârșit” (Efeseni 4,13) și propria altitudine spirituală prin harul și darul Duhului Sfânt și prin nevoințele și ostenele personale, numai de Dumnezeu știute, altitudine și înălțime spirituală în spațiul ortodox românesc, care nu-și are asemănare și egal de la sfântul apostol Andrei „cel întâi chemat” să fie apostolul tuturor românilor, până la sfinția Sa.⁵⁸

Remarcați Sfântul Apostol Andrei este scris cu litere mici „sfântul apostol Andrei”, iar „sfinția Sa” cu majusculă, care se pune, la Ortodocși, doar la Dumnezeu și Maica Domnului.

Din păcate aceasta o vedem, fără excepție, la toți ucenicii sfinției sale: un cult în jurul lui, fiind apreciat mai mult decât toți ceilalți Sfinți, chiar prin sintagma eretică „Sfântul Ardealului” știut fiind că este numai *Unul Sfânt, Unul Domn, Iisus Hristos, numai Una Preasfântă Născătoare De Dumnezeu*, adică Unul și Una Singulari, excepționali, având pe –ul ce subliniază singularitatea, restul, cu toții, sunt sfinți printre și împreună cu alți sfinți, care se întrec unul pe altul în smerenie, dându-și unul altuia întâietatea *Fil 2:3 Nu faceți nimic din duh de ceartă, nici din slavă deșartă, ci cu smerenie unul pe altul socotească-l mai de cinste decât el însuși..* Ce frumos ar fi ca și Părintele Arsenie Boca să fi fost unul din Sfinții Ardealului și nu „Sfântul Ardealului” (oare alți Sfinți nu mai sunt în Ardeal?) ce vrea să îl înlocuiască pe singurul ce poate fi numit SFÂNTUL ARDEALULUI, ca și al întregii lumi IISUS HRISTOS. Dar pentru a deveni un Sfânt autentic este nevoie de smerenie, care se obține cu multă sudoare și sânge vărsate, iar nu așa, cu înlesnire, prin vedenii ușoare și misiune de succes.

⁵⁷ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2003.pdf>>, joi, 1 octombrie 2015, ⁴2005, Vol. III, pp. 250-251.

⁵⁸ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 23.

Vom vedea că aceste comparații hulitoare între un amăgit și Sfinții autentici, înjosindu-i din întunecare pe ultimii, nu se opresc aici. Fabulația ajunge la paroxism prin compararea Părintelui Arsenie Boca cu Sfântul Ioan Botezătorul, Maica Domnului, Sfântul Duh și Însuși Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Dar despre aceasta la capitolul numit: *Drăgănescu un așezământ închinat „sfintei familii”*

Nu putem să nu ne aducem aminte de dragul nostru Mihai Eminescu:

Luceafărul

A fost odată ca-n povești,

A fost ca niciodată.

Din rude mari împărătești,

O prea frumoasă fată.

Și era una la părinți

Și mândră-n toate cele,

Cum e Fecioara între sfinți

Și luna între stele.

Numai că aceea este o metaforă poetică, iar aici este o realitate crudă de amăgire publică. Să ne ferească Dumnezeu de poetizarea sinaxarului!

B) ULFILAS ARIANUL

Cine este Ulfilas, sau Ulfila, sau Wulfila, episcopul Goților, pictat de Părintele Arsenie Boca, tocmai în altarul din Drăgănescu? Este el eretic, ca și Francisc de Assisi, sau Ortodox? Și de ce l-a pictat tocmai pe el, dintre atâția arhierii cunoscuți ai poporului nostru, dintre care unii sunt numărați printre cei 318 Sfinții Părinți de la Sfântul Sinod I Ecumenic (prototip al tuturor Sfintelor Sinoade Ecumenice), alături de Sfinții Ierarhi atât de cunoscuți și iubiți de toți creștinii: Nicolae al Mirelor Lichiei, Spiridon al Trimitundeii și Atanasie cel Mare. Dacă era patriot, Părintele Arsenie Boca de ce ne-a arătat rușinea, numind-o sfințenie, deși Wulfila nu era român, ci got. Oare iubește Părintele Arsenie Boca mai mult pe goți decât pe Români? Și dacă a ales pe Wulfila, pentru că a tradus Biblia în limba gotă tocmai la noi în țară, pentru a face cinste țării, de ce nu a ales să picteze pe membrii Sfintelor Sinoade Ecumenice, ci tocmai pe un eretic arian, dat anatema la toate Sfintele Sinoade Ecumenice, odată cu anatematizarea arianismului?

Iată, la Sfântul Sinod Ecumenic I avem ca Sfinții Părinți români participanți:

Între participanții la sinod, semnatari ai hotărârilor doctrinare și canonice, se numără și doi ierarhi de pe teritoriul de astăzi al României. "Este vorba de Scitanul, cum este menționat de Eusebiu de Cezareea, Marcu Tomensis, așa cum a fost identificat de către istorici, și Teofil episcopul Goților care își avea reședința în zona de astăzi a județului Buzău" [5]⁵⁹

La al doilea:

Printre ierarhii reprezentativi prezenți la Sinodul al II-lea Ecumenic au fost: Meletie al Antiohiei, Timotei al Alexandriei, Chiril al Ierusalimului, Diodor de Tars, Grigorie de Nyssa și Petru de Sevastia (frații Sfântului Vasile cel Mare, †379), Amfilohie de Iconiu, Gerontius sau Terentius de Tomis - Constanța în Sciția Mică, Martyrius de Marcianopolis (Devna - Bulgaria). În fruntea lor, Sfântul Grigorie de Nazianz, ca episcop al Constantinopolului și președinte al sinodului după moartea episcopului Meletie al Antiohiei, la sfârșitul lunii mai.⁶⁰

La al patrulea:

SFÂNTUL IERARH ALEXANDRU episcop al Tomisului (secolul V)

Acest ierarh tomitan a ocupat scaunul Eparhiei Tomisului pe la jumătatea secolului V, în timpul marilor frământări hristologice monofizite, create de ereticul Eutihie. Noul păstor al Daciei Pontice era un bun teolog, capabil să apere Ortodoxia, atât de amenințată în întreg Imperiul Bizantin.

Episcopul Alexandru a luat parte la Sinodul din anul 449, convocat de împăratul Teodosie II și patriarhul Flavian la Constantinopol, sinod care a reînnoit hotărârile luate în anul 448, de respingere a învățaturii eretice monofizite și condamnare a lui Eutihie. Episcopul Alexandru semnează al șaptelea actele sinodului: „Alexander reverendissimus episcopus Tomitanorum civitatis provinciae Scythiae”. La marele Sinod ecumenic de la Calcedon, ținut în anul 451, episcopul daco-roman n-a mai putut lua parte din cauza năvălirii hunilor „nomazi” în eparhia sa, dar a semnat ulterior actele sinodului. El însă a rămas credincios Evangheliei lui Hristos și hotărârilor luate de sinoadele ecumenice, până la sfârșitul vieții sale, apărând cu dârzenie dreapta credință la Gurile Dunării, zidind noi biserici și mănăstiri în Dobrogea și continuând procesul de creștinare în Dacia Pontică, prin călugării misionari daco-romani.⁶¹

De ce Părintele Arsenie Boca, dintre atâți ierarhi Sfinți și apărători ai Dreptei Credințe, goți și daco-romani, a ales tocmai pe arianul Wulfila? Oare nu știa de ei, fiind doar ignorant al istoriei sau a avut alte pricini, oculte? Dacă nu ar fi știut, tot ar fi trebuit să picteze doar pe Sfinții autentici în Sfântul Altar, sau să se fi lăsat de pictură, ca să nu încalce Sfintele Canoane:

Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi. Sau de nu știu ei, să întrebe pe cei ce știu ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe ori încă prea necuviincioase și împotriva Evangheliei. [...] Acestea și alte asemenea necuviințe

⁵⁹ <http://ro.orthodoxwiki.org/Sinodul_I_Ecumenic#Participan.C8.9Bi>, sâmbătă, 22 august 2015

⁶⁰ <<http://www.crestinortodox.ro/sfinti/sfintii-parinti-la-sinodul-ii-ecumenic-148952.html>>, sâmbătă, 22 august 2015.

⁶¹ <<http://www.sfant.ro/sfinti-romani/sfantul-ierarh-alexandru-episcop-al-tomisului.html>>, sâmbătă, 22 august 2015.

închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusii zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.⁶²

Cine este, așadar, Ulfilas, Ulfila sau Wulfila, episcopul Goților?

Arianismul goților lui Wulfila a fost acceptat apoi de toate popoarele germanico-orientale care au intrat în teritoriile imperiale în secolul al V-lea. Edictul lui Teodosiu I din 380 prin care impune credința Niceană ca lege pentru tot imperiul, nu reușește să-i facă pe goți să renunțe la arianism, considerat de ei ca un patrimoniu național pe care nu-l pot părăsi pentru nici un motiv”. (Istoria Universală a Bisericii Catolice). [...]

„Vizigoții creștinați (în variantă ariană) de Wulfila, episcop care a tradus Biblia în limba gotică, într-un alfabet runic îmbunătățit după alfabetul grec, s-au rupt de sub autoritatea regelui lor păgân și au trecut în sudul Dunării, în imperiu... [...] (Nicolae, Mitropolitul Banatului, Biblia lui Wulfila, în MB, an XX, 7-9, 1970, p. 550-558, Des-pre goți; persoana lui Wulfila și activitatea lui; importanța traducerii lui Wulfila).⁶³

Unii, ca să îl apere, zic că, prin această pictură, Părintele Arsenie Boca a făcut o proorocie împotriva ecumenismului:

Oare nu vedeți cum prin Părintele Arsenie Boca se lucrează apostazia (lepădarea de credință) în chip tacit? Ecumeniștii s-au arătat că nu-l canonizează, tocmai ca să se strângă semnături. Câți din cei care au dat semnătură pentru canonizarea Părintelui Arsenie au știut că dând semnătură pentru canonizarea lui dau semnătură pentru canonizarea ereticilor Francisc de Assisi și Wulfila semiarianul, pictați de el cu aureolă de sfinți în biserica Drăgănescu? Sfântul înseamnă Canon, fiind canonizat, oricine va putea picta în bisericile ortodoxe pe eretici precum a pictat Părintele Arsenie. Ecumeniști canonizându-l nu zic că e sfântul lor, cel mai mare proroc al lor, ci al vostru. Iată, pervertesc conștiința ortodoxă a credincioșilor ca să se bucure de „unirea Bisericii”, adică de apostazie. Dacă acum cei care au „evlavie” la Părintele Arsenie îndreptățesc pictarea ereticilor de către el cu minunile care le face, gândiți-vă, ce va fi după acea „unire”, când vor fi și mai părăsiți de har cei care o acceptă. Ce o să zică cei care îl văd sfânt pe Părintele Arsenie? Foarte posibil, vor zice: „Iată această unire este de la Dumnezeu, Părintele Arsenie ne-a arătat-o demult!” Dar noi știm clar, Sfinții Părinți, între care se numără și Cuviosul Lavrentie al Cernigovului, ne atenționează: „Luați aminte, zice, la toate cele ce vă spun căci totul se pregătește cu foarte mare viclenie. Toate bisericile și mănăstirile vor fi într-o bunăstare imensă, pline de bogății, ca niciodată, dar să nu mergeți în ele... Bisericile vor fi deschise, dar creștinul ortodox (trăitor, viu cu sufletul) nu va putea intra în ele să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată „adunarea satanică”... Încă o dată vă repet să nu intrați în aceste biserici, căci Hristos și binefacerea Lui nu vor fi acolo”.

Iată ce va fi cu bisericile care acceptă ca sfinți pe Francisc de Assisi și pe Wulfila semiarianul, cel care îl vedea pe Hristos creatură și nu Dumnezeu-Om. Iată de ce este nevoie să-l iubim întru Hristos pe Părintele Arsenie Boca și să mărturisim acum, cât mai avem cu cine ne înțelege, că ce a făcut acolo înseamnă urâciunea pustiirii. Iată înțelegerea cea mai favorabilă pentru Părintele Arsenie, la care am ajuns, cu darul lui Dumnezeu⁶⁴: [...]

⁶² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, [†Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN], et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopy caracter chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 240-243.

⁶³ Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

⁶⁴ Noi am spune că nu este cu darul lui Dumnezeu o asemenea răstălmăcire pomenită mai jos. Până aici este o privire limpede, cu darul lui Dumnezeu. Dar a spune că Părintele Arsenie Boca îndemnând prin pictură și prin scris la ecumenism, sugerează că nu este bun ecumenismul este tipic gândirii ucenicilor înfierbântați, care văzând cornița de drac vor să ne convingă că este vânăta, după cum spunea Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul. De altfel, după cum ne-a explicat Părintele Iachint însuși, a scris acest compromis gândit, din milă pentru îndrăgitorii lui Arsenie, ca să aibă un pretext venit tocmai de la idolul lor, ca, măcar așa, să combată ecumenismul, când vor fi îndemnați prin celelalte învățăturile pictate și scrise ale protagonistului de la Drăgănescu, să cadă și ei în ecumenism. Despre ecumenismul evident al Părintelui Arsenie Boca am scris și noi, cu darul lui Dumnezeu, două capitole distincte. Unul din ele, se referă chiar la acest text al Părintelui Iachint, repetat în studiul sfinției sale, atât de folositor, despre *Ulfilas episcopul goților*, cum îl numea Părintele Arsenie Boca.

Iată, este forte primejdios de nu vom arăta celor care au evlavie la Părintele Arsenie Boca că:

E foarte posibil ca Părintele Arsenie să fi pictat ereticii în biserica Drăgănescu cu gândul ca noi să pricepem că ecumenismul, acceptarea că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, „unirea Bisericii”, recunoașterea ca sfinți a tuturor ereticilor și povățuitor pe Papa, însemnează „urâciunea pustiirii, care s-a zis prin Daniil prorocul (9, 26), stând în locul cel Sfânt, cel ce citește să înțeleagă” (Matei 24, 15). A accepta că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, înseamnă a tăgădui Dumnezeuirea lui Hristos, înseamnă al accepta ca Sfânt pe Wulfila semi arianul, care tăgăduia Dumnezeuirea lui Hristos. Al accepta pe Papa Francisc, Povățuitor, înseamnă al accepta ca Sfânt pe Francisc de Assisi. Apoi este știut că aceia care se vor împărtăși la altarele bisericilor care acceptă „unirea Bisericii”, acceptă ca sfinți toți ereticii, nu se împărtășesc cu Trupul lui Hristos, Dumnezeuiesc și omenesc. Unirea lor este în „hristosul” lui Wulfila semi arianul.⁶⁵

Nu putem fi de acord cu ideea că pictarea ereticilor și a ereziilor pe pereții bisericii din Drăgănescu ar fi vreo sugestie subtilă să ne ferim de ecumenism. Ar fi trebuit, conform stilului brutal atât de obișnuit al sfinției sale, să o spună clar și răspicat.

Mai mult, Sfintele Icoane nu sunt adresate numai intelectualilor rafinați, ci tuturor, inclusiv oamenilor simpli, care nu sunt învățați cu subtilitățile și ironia. Nicăieri nu vedem la Sfinții Părinți vorbe cu două înțelesuri sau în Erminia picturii Ortodoxe icoane ce exprimă sfințenia cuiva spre a i-o nega. O astfel de perversiune nu găsim nicăieri în Sfânta Predanie. Și Sfinții Părinți și Sfinții Iconari au fost concși, preciși și limpezi în propovăduirea adevărului.

925. -Sfinții Părinți au avut grijă să înlăture orice icoană care ar reprezenta vreun chip necuviincios, sau simbol nepriceput ușor, ca să nu se dea prilej celor neștiutori sau necredincioși să defaime cele sfinte, zicînd că sînt himere mitologice, etc. [...]

Zugrăvim sfintele icoane pentru înfrumusețarea bisericilor, ca să fie ca niște cărți pentru cei neînvățați și spre imitarea virtuților sfinților și pomenirea și sporirea dragostei și pentru ca să se țină trează grija de a-l chema întotdeauna pe Domnul, ca Stăpân și Tată, iar pe sfinți ca pe slugile Lui, și ajutători și mijlocitori ai noștri”. -Răsp. la, întrebarea III.⁶⁶

Nu este vorba de himere mitologice, ci ecumeniste, la care se adaugă, mai grav, și sporirea imitării și dragostei față de ecumenism, mai concret imitarea celor înșelați în lucrarea lăuntrică (Francisc de Assisi) și/sau de erezii (Wulfila arianul și Vaticanul pictat ca o „sfântă biserică”) și sporirea dragostei față de ei, după este descris mecanismul impactului icoanelor asupra oamenilor de către Sfânta Biserică.

Roadele acestei predici pictate se regăsesc în realitatea dureroasă contemporană. Cine merge la biserica din Drăgănescu aude și pe ghidul locului, și pe Părintele slujitor spunând fraze ca acestea: „Francisc de Assisi este Sfânt fiindcă, deși romano-catolic, a ținut canonul Ortodoxiei. Wulfila nu este episcopul got arian, ci un altul, Ortodox” de care nu pomenește, desigur, nici o istorie laică sau bisericească. Este vorba de a demonstra cu orice chip, înfruntând toate evidențele, că protagonistul de la Prislop și Drăgănescu este Sfântul Ardealului, de fapt sfântul lor personal, fiindcă nu credem că tot Ardealul a fost înșelat astfel de rău și ireversibil, încât nici evidențele să nu îi mai vindece mentalitatea.

Mai mult, după cum am văzut mai sus, Părintele Arsenie Boca nu ataca în nici un fel, nici pe față, nici în ascuns, în modul invers de a se exprima, această erezie, fiindcă era ecumenist convins și mare propovăduitor al său.

Acum să vedem de ce a pictat Părintele Arsenie Boca tocmai pe ereticul Wulfila și nu pe vreun alt eretic, pentru a îndemna la ecumenism:

„Am să vă dau un mic exemplu, foarte semnificativ, o experiență pe care am trăit-o în timpul unuia din turneele mele de conferințe. Acest exemplu arată că istoria lumii, când este considerată ca expresie a spiritualului, a divinității, apare în toate ocaziile semnificativă, mereu și pretutindeni ne vorbește un limbaj nou. Acum câteva săptămâni, eram în Scandinavia

⁶⁵ Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

⁶⁶ [Ierom. Nicodim SACHELARIE], *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

și am putut constata că viața în acea parte nordică a Europei este încă străbătută de ecoul a tot ce a fost în trecut; tot ce este spiritual era încă impregnat de prezența, în conștiința oamenilor, a ființelor care populau mitologiile nordice. S-ar putea spune că în aceste ținuturi tot ce apare în fața privirii noastre este ecoul a ceea ce a constituit viața spirituală a nordului în acel trecut îndepărtat despre care vorbeau inițiații Misteriilor druidice și ai Misteriilor droșilor discipolilor lor. Se observă și acum influența acestui suflu magic care a pătruns în viața spirituală a acestor ținuturi nordice și care se pot privi ca fiind expresia unor foarte frumoase raporturi karmice. La Uppsala, am simțit că sunt chiar în centrul acestei lumi, atunci când am văzut prima traducere germanică a Bibliei, când m-am aflat în fața aceluia Codex argenteus al lui Wulfila. Acest codex a poposit la Uppsala printr-o stranie înlanțuire de evenimente karmice. Întâi s-a aflat la Praga; în timpul războiului purtat de suedezi, a fost luat și dus la Uppsala și acolo se găsește și acum, adevărat simbol grăitor pentru cel care dorește să cerceteze cât de puțin vechile Misterii. [...] (Rudolf Steiner APOCALIPSA LUI IOAN).⁶⁷

Iar Părintele Arsenie Boca, este unul din cei mai celebri antropozofi, ucenici, admiratori și următori ai lui Rudolf Steiner:

Într-o seară liniștită de vară, ședeam pe banca de la malul lacului de la mănăstirea Sâmbăta și admiram frumusețile naturii. Părintele Mladin, fostul meu coleg de facultate și actualul Mitropolit, se apropiase încet pe la spate și se așezase lângă mine.

- Ce părere ai despre părintele Arsenie? - mă întrebases el, fără să mai facă vreo introducere.

- Deocamdată, n-am nici o părere. Cred că sunt prea păcătos și nu-l înțeleg - i-am răspuns - gândindu-mă că părintele Arsenie are clarviziune și e socotit un om sfânt...

- Ce anume nu înțelegi? - insistase Părintele Mladin.

- Iată, de pildă, de atâta vreme mi-a tot spus să-mi iau licența, ca să mă închinoviez la Sâmbăta. Acum, după ce-am luat-o, nici nu vrea să stea de vorbă cu mine. Spunându-i că aș vrea să mă spovedesc la el, a fugit pur și simplu, de nu l-am mai putut ajunge din urmă...

Odată stătea la o masă din curte, iar în jurul lui mai multe femei de la țară și câțiva țișani. M-am apropiat să ascult și eu un cuvânt de folos. Atunci, părintele A, ridicând ochii spre mine, a întrerupt conversația și le-a zis celor prezenți:

- îl vedeți pe „ăsta”? I s-a lungit barba de când mă tot roagă să-l primesc aici, și eu nu-l primesc - zise el, râzând batjocoritor.

Când era la mănăstirea Bistrița, m-am dus de la Govora pe jos, cu același gând de a mă face ucenicul lui. Dar părintele Arsenie m-a întâmpinat cu atâta ostilitate și dispreț, încât m-am retras în bisericuță, am intrat într-o strană în fața icoanei Mântuitorului și am început să rostesc rugăciunea lui Iisus cu inima îndurerată și zdrobită. La un moment dat, mi-a venit o umilință atât de profundă, de nici nu mai știu cum am ajuns în genunchi în fața icoanei Mântuitorului. Mi se părea că Domnul Iisus îmi spunea: „Nu te mâhni, Eu sunt cu tine, nu te voi părăsi niciodată”. Plângeam în hohote de atâta bucurie și mângâiere.

Când m-am dus la părintele Arsenie, pentru a-mi lua rămas bun, el a observat pe chipul meu o pace, o liniște, o siguranță și o lumină, cu totul deosebite, fiind destul de respectuos. Acestea sunt nedumeririle mele și, de aceea, zic că nu-l cunosc.

- Eu, însă, îl cunosc. Am venit odată cu el aici. Pe când era încă neîmbrăcat în haină călugărească, se ocupa cu ghicitul în palmă. Femeile din satele vecine ziceau între ele: „Hai la popa vrăjitorul!”. Când Mitropolitul Bălan a văzut că vine lumea să-l caute, a zis: „Să-l facem preot, ca să folosească lumea care vine la el,..”. Și așa l-a făcut preot, iar părintele Arsenie se ocupa în continuare cu chiromanția, dar și cu alte științe oculte... Nota 10.

- Aveți dreptate, preacuvioase, i-am confirmat părerea. Tot la Bistrița, la despărțire, părintele Arsenie mi-a dat o carte introdusă în două plicuri mari, unul în altul, atrăgându-mi atenția, în mod special, să nu le dezlipesc și să nu umblu înăuntru, ci s-o dau în mâna părintelui Pandoleon. I-am respectat dorința, cu toată evlavia și frica. Dar, când am trecut cu traista prin Govora Băi, milițienii m-au crezut colportor. M-au dus la „Miliție”, m-au controlat și apoi m-au întrebat ce se află în plic.

⁶⁷ Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

- Nu știu, i-am răspuns. Un preot de la Bistrița mi l-a dat, ca să-l transmit unui preot de la Govora.

- Lasă că vedem noi îndată, au zis milițienii, ducând cartea acasă lai șeful miliției.

Peste puțin mi-au restituit plicul desfăcut. Era o carte de Rudolf Steiner, în care se vorbea despre clarviziune, aură etc.

Creștinii din vechime își începeau lucrarea cu pocăința, smerenia și dragostea, ajungând la sfințenie. E de mirare, deci, că cel ce își începe lucrarea cu practici oculte poate ajunge un impostor?⁶⁸

Nota 10 Pe vremea în care părintele Arsenie se afla prin apropiere de București, mai mulți creștini mă tot îndemnau stăruitor să merg la dânsul, fiindcă ar fi "clarvăzător" și-mi poate spune trecutul, prezentul și viitorul. Deja aflasem mai multe lucruri ciudate despre felul de a fi al părintelui, iar insistențele și laudele excesive mă făceau și mai reticent: „Vă mulțumesc frumos, fraților, dar nu merg!”.

La un moment dat, un frate de credință contrariat de refuzul meu ferm, întrucât știa bine că, pe vremea aceea, nu pierdeam aproape nici un drum de folos la vreun părinte duhovnicesc, chiar îmi zisese:

- „De ce, frate doctor, vă e teamă cumva că părintele o să vă dea păcatele pe față?”

Zâmbind, binevoitor, i-am zis:

- „Nu, frate, nu mi-e teamă deloc, fiindcă deja mi le-am dat singur pe față înaintea lui Dumnezeu și a duhovnicului meu, om cu viață sfințită și sfințitoare. Și oricum, lipsa de tact, ca să nu zic grosolănia, nu are nimic comun cu duhovnicia reală. Apoi, părintele Arsenie nu are ce să-mi spună în plus; trecutul mi-l știu, iar rănilor păcatelor mă ard și-acum; prezentul mi-l vede toată lumea, chiar și frăția ta, neavând în el decât căință și ceva nădejde de îndreptare; iar viitorul, nu-l știe cu adevărat decât numai Bunul, Dreptul și Milostivul Dumnezeu, Care la vremea potrivită, prin iconomia Sa de nepătruns, mă va pregăti pentru el...”

De ceva, totuși, mă sfiesc, frate! Mi-e teamă că îi voi spune, între patru ochi, părintelui A., cum, cu toate străduințele sale misionare și „vizionare”, a început să greșească de când nu mai ascultă de nimeni; nici măcar de Părintele Stăniloae, pe care l-a ajutat o vreme în mod real, iar cei ce nu se sfătuiesc cad ca frunzele!”.

'Despre ședințele de spiritism și ideile eretice steineriene ale acestui ieromonah, aflat în înșelare, mai știau Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, Părintele Benedict Ghiuș, Părintele Adrian Făgețeanu, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Profesor Dumitru Radu ș.a., toți atrăgându-i atenția cu bunăvoință că greșește, dar fără folos.

Iar pictura sa de la Biserica Drăgănescu-Mihăilești, mult lăudată de "novatori", este în mod explicit sincretistă și ecumenistă, irizând erezia, cu "inovații" inacceptabile și elemente catoliciste introduse printre erminiile ortodoxe, chipurile sfinte exprimând mai degrabă un demonism latent decât dumnezeire, pe care le-au sesizat specialiștii ortodocși din domeniu, dar și unii creștini atenți și luminați.⁶⁹

Să vedem de ce, totuși, Părintele Arsenie Boca, știindu-se recunoscut și vădit de atâția pentru ocultismul său, în loc să se corecteze, își pecetluiește pentru veșnicie iubirea sa pătimașă față de erezia steineriană, în testamentul său pictat, de care marele admirator al său și cel mai autorizat cunoscător al operei sale rătăcitoare, spunea, tocmai în studiul dedicat capelei Sixtine a României din Drăgănescu așa:

Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale.

Sfinte Prea Cuvioase Părinte Arsenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!⁷⁰

Cu adevărat tablourile așezământului ecumenist de la Drăgănescu ne vorbește evident în locul sfinției sale. Nu poate fi canonizat, fiindcă nu este un model Ortodox.

⁶⁸ Arhimandrit Paulin LECCA, Jurnal duhovnicesc, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387

⁶⁹ Arhimandrit Paulin LECCA, Jurnal duhovnicesc, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387.

⁷⁰ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 193.

Noi credem că pictarea lui Wulfila arianul în altar, dictată de sus tocmai de arhiconii care îi alcătuiau vedeniile, este și o năzuință ascunsă, deși mincinoasă, a Părintelui Arsenie Boca, o dorință că deși sfinția sa a propovăduit învățături schismatice și eretice date anatema de toate Sfintele Sinoade Ecumenice și preacuvioșia sa să fie primit în altarul Bisericii Triumfătoare închinată lui Hristos, după cum și pictorul de la Prislop a primit în clădirea închinată luiși pe arianul Wulfila.

Nu numai atât, dar ne învață Sfântul Cuvios Ioan Damaschin că pricina rătăcirii raționale a Părintelui Arsenie Boca, ce l-a dus la propovăduirea de învățături mincinoase și erezii, este chiar viața pătimașă a sfinției sale (atât de vizibilă și prin relația de dependență necuvioasă, de o viață, față de Maica Zamfira și prin meteahna de a fi bici al lui Dumnezeu față de sărmanii oameni necăjiți ce credeau că vor găsi la sfinția sa vreun sprijin sau mângâiere). Înțelegem astfel că preacuvioșia sa nu poate fi model de sfințenie. Patimile poftei și mâniei duc la întunecarea rațiunii, iar mentalitatea irațională (aderentă la tot felul de teorii ce contrazic Sfânta Predanie) duce la ură și iubire pătimașe. Este cercul vicios al omului pătimaș ce îl vom regăsi în viața și învățăturile Părintelui Arsenie Boca. Învățăturile sfinției sale rătăcite arată că viața i-a fost amăgită, iar comportamentul preacuvioșiei sale necanonice și imoral i-a izbucnit în erezii, arătând limpede că nu a avut lucrarea vreunui nebun al lui Hristos, care se poartă la arătare vicios daor ca să-și ascundă virtutea. Nici un nebun al lui Hristos nu a fost eretic, ci, dimpotrivă, de multe ori această ceată de ostași de geniu duhovnicesc a sprijinit Sfânta Biserică Ortodoxă atunci când fiii ei se îndoiau, întorcându-i de la învățăturile mincinoase (vedeți de pildă cum a întors de la origenism niște îndoielnici, Sfântul Simeon cel nebun pentru Hristos. Dă-ne și nouă, Hristoase, nebuni pentru Tine, ca să ne scape de arsenism!).

*Această „Dogmatică”⁷¹ este opera care, alături de „Tratatele despre sf. icoane”, va perpetua numele Sf. Ioan Damaschin dealungul întregii istorii a Bisericii. Ea este **expunerea clasică a învățaturii de credință a Bisericii, autoritatea necontestată pe care se vor întemeia în toate timpurile teologii ortodocși. Ceea ce dă Dogmaticii lui Damaschin această autoritate neumbrită, e nu vreo originalitate de gândire a autorului, ci felul admirabil cum a reușit el să concentreze și să sistematizeze învățătura Sf. Părinți în ceea ce au ei comun și unanim. Marele talent și spirit echilibrat al Sf. Ioan Damaschin se arată în faptul că a știut să aleagă totdeauna din abundența gândirii patristice definițiile cari își câștigaseră o circulație mai generală, pe cele cari ele însele aveau o formă mai generală, mai rezumativă, lăsând la o parte formele nuanțate, detaliile, analizele prea adânci. Fără îndoială Sf. Ioan Damaschin a fost un spirit extraordinar de sistematic și de disciplinat. Dintr'un material străin, folosit aproape literal, după o riguroasă selecție, a izbutit să ne dea totuși o operă unitară. [...] Sf. Ioan Damaschin ne-a lăsat și câteva mici scrieri ascetice[...]***

Aceste scrieri ascetice se caracterizează și ele prin însușirile întregului scris al Sf. Ioan Damaschin, adică prin rezumarea ideilor celor mai comune, mai generale, mai răspândite în obștea bisericească.

Astfel toată viața și-a închinat-o Sf. Ioan Damaschin luptei pentru apărarea și lămurirea credinței și strădaniilor de desăvârșire.[dacă Părintele Arsenie Boca l-ar fi urmat, poate ar fi ajuns la dorința sfinției sale de a se desăvârși. Ne întrebăm de ce nu a făcut-o? Nu l-a cunoscut sau s-a încrezut mai mult în religiile superioare și/sau vedenii? – n.n.] El moare la anul 749 în mănăstirea Sf. Sava. Despre mormântul și chilia lui vorbesc toți pelerinii cari au vizitat această mănăstire. [...]

*Dar ca să fie cunoscute și mai limpede patimile după cele trei părți ale sufletului, am socotit să adăugăm pe scurt și acestea: sufletul se împarte în trei: în rațiune, iuțime și poftă. **Păcatele din rațiune sunt acestea: necredința, erezia, nebunia, hula [blasfemia], nemulțumirea, încuviințările păcatele cari se ivesc din partea pătimitoare. Iar tămăduirea și leacul acestor rele este credința neîndoioasă în Dumnezeu și în dogmele adevărate, neînșelătoare și ortodoxe, cugetarea neîncetată la cuvintele Duhului, rugăciunea curată și neîncetată și mulțumirea către Dumnezeu. Păcatele iuțimii sunt acestea: cruzimea, ura, necompătımirea, pomenirea răului, pisma, uciderea și cugetarea neconținută la unele ca acestea. Iar tămăduirea și leacul lor: iubirea de oameni, dragostea, blândețea, iubirea de frați, compătımirea, suferirea răului și bunătatea. Păcatele părții poftitoare sunt acestea: lăcomia pântecelui, nesăturarea, beția, curvia, preacurvia, necurăția, desfrânarea, iubirea de avuții, pofta de slavă deșartă, de bani,***

⁷¹ 1 Tradusă în românește de D. Fecioru, București 1938. Iar prima dată de Grigorie și Gherontie, tipărită la Iași în 1803, cu binecuvântarea mitropolitului Veniamin Costache.

de bogăție și de plăcerile trupești. Iar tămăduirea și leacul lor: postul, înfrânarea, reaua pătimire, neaverea, împărțirea averilor la săraci, dorința bunurilor viitoare nemuritoare, dorul după împărăția lui Dumnezeu și poftirea înfierii. [...]

Slobozită astfel mintea de patimile amintite și înălțată la Dumnezeu, de aci înainte trăește viața fericită, primind arvuna Duhului Sfânt; și plecată de aici cu nepătimire și cunoștință adevărată, se înfățișează înaintea luminii Sfintei Treimi împreună cu Sfinții îngeri, primind lumina pentru veacurile nesfârșite.

Sufletul având deci trei părți, precum s'a arătat mai înainte [căci trei sunt părțile lui: rațiunea, iușimea și pofta, **dacă în iușime este dragoste și iubire de oameni și în poftă, curăție și neprihănire, rațiunea este luminată; iar dacă în iușime este ură de oameni și în poftă desfrânare, rațiunea este întunecată.** Deci rațiunea atuncea este sănătoasă și cumpătată și luminată, când are afectele supuse și contemplă rațiunile făpturilor lui Dumnezeu duhovnicește [curat]1 și e înălțată către fericita și Sfânta Treime. Iar iușimea atuncea se mișcă după fire, când iubește pe toți oamenii și nu are față de nici unul dintre ei supărare sau pomenire de rău. In sfârșit pofta, când a omorât patimile prin smerită cugetare, înfrânare și neavere, când adică a omorât plăcerea trupului, dorința după avuție și după slava trecătoare, și s'a întors spre dragostea dumnezească și nemuritoare. **Căci pofta spre acestea trei își are mișcarea: sau spre plăcerea trupului, sau spre slava deșartă, sau spre câștigarea de avuție.** Iar prin dorința aceasta nesocotită disprețuește pe Dumnezeu și poruncile Lui dumnezești, uită de nobila sa obârșie dumnezească, se sălbătăcește față de aproapele, își întunecă rațiunea și n'o mai lasă să privească spre adevăr. Dar cel ce a câștigat un cuget mai presus de acestea, se împărtașește încă de aici, cum s'a zis, de împărăția cerurilor, și trăește viață fericită, în așteptarea fericirii rânduite celor ce iubesc pe Dumnezeu; de care și noi să ne învrednicim prin harul Domnului nostru Iisus Hristos. Amin.⁷²

⁷² Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 183-185, 190-194.

sau Părintele Arsenie Boca avându-se pe sine ca model, în locul lui Hristos.

Fără să vrem a îl judeca pe Părintele Arsenie Boca, ci doar pentru a ne feri de amăgire, ne apropiem acum de esența rătăcirii de o viață a preacuvioșiei sale: nu a avut ce model pe Domnul nostru Iisus Hristos, ci pe sine. Nu s-a oprit aici, din păcate, cu durere, compătimire și lacrimi o spunem, ci s-a făcut pe sine model celorlalți, devenind astfel, (vai! și lui, și nouă!)... un tip al lui antihrist:

2Te 2:4 Potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu, sau se cinstește cu închinare, așa încât să se așeze el în templul lui Dumnezeu, dându-se pe sine drept Dumnezeu.

În toate a vorbit cu nedreptate, după cum ne învață Însuși Mântuitorul lumii, fiindcă a vorbit de la sine, căutând slava sa, iar nu de la Dumnezeu prin învățăturile Sfinților Părinți:

Ioan 7:18 Cel care vorbește de la sine își caută slava sa; iar cel care caută slava celui ce l-a trimis pe el, acela este adevărat și nedreptate nu este în el.

De aceea, să nu-l urmăm, ca să nu avem parte cu cei pe care îi avertiza Hristos:

Ioan 5:43 Eu am venit în numele Tatălui Meu și voi nu Mă primiți; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veți primi.

Dar să vedem toate acestea, la modul concret, privind tablourile în care s-a pictat pe sine ca Sfântul Vasile cel Mare, ca Sfântul Paisie de la Neamț, ca Sfântul Ioan Botezătorul, ca Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ca Sfântul Mucenic Nestorie și în foarte multe locuri ca, lucru înfricoșător și de neînțeleș până unde poate merge o așa amăgire, ca fiind el însuși Mântuitorul lumii. Mesajul este cam așa:

eu (autorul picturii) țin locul Atotțiitorului.

Deoarece, conform Sfintei Predanii a Sinodului al 7-lea Ecumenic:

Deoarece cuvenita cinste dată Crucii trece asupra prototipului ei, adică se închină persoanei zugrăvite pe ea. [...], Acta Concil. IV, p. 417, Sinodul VII, praxa 7.⁷³

Că cinstea Icoanei trece la chipul cel întâi, și cel ce se închină Icoanei, se închină întru ea ipostasului celui scris în ea. [...]

Icoană se zice, (grecește adică de la eikene) de la asemănarea ce are cu prototipul (întâiul chip). Și alta se zice firească, precum este fiecare firesc fiu, către firescul său tată (pentru aceasta și dumnezeiescul

⁷³ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

Vasilie; pe zicerea cea mai de sus, adică, cinstea Icoanei (a chipului adică) o au luat la firescul chip al Fiului și Cuvântului către Dumnezeu și Tatăl). Iar alta urmărească și meșteșugească, precum este ceea ce cu vopsele se face, și cu altă materie lesnicioasă, despre care este cuvântul aici. Și firescul chip adică se osebește cu adevărat după ipostas de pricinuitoarea sa, fiindcă, Tatăl și Fiul sunt două ipostasuri. Nu se osebește după fire, fiindcă Ei una sunt după firea omenirii. Iar cel meșteșugesc este dimpotrivă, după ființă adică se osebește de întâiul chip, căci întâiul chip este însuflețit și viu om, iar chipul lui este neînsuflețit și materie moartă. Pentru care și acest al 7-lea sinod a zis în a 6-a praxă a sa: **Că Icoana nu este după ființa întâiului chip, iar după ipostas, adică după urmarea ipostasului este una cu întâiul chip. Că un ipostas este a închipui, și a-l întâiului chip; fiindcă întâi chip se vede în Icoană, și Icoana se înființează întru întâiul chip, că umbra de la trup, și a se despărți de el este cu neputință. Fiindcă ipostasul se închipuiește, și nu firea. Și fiindcă la fiecare Icoană se scrie numele firii, adică acesta este chiar chip de om, ci numele ipostasului, adică cum că este a lui Hristos; sau a lui Ioan, sau a altuia. Pentru aceasta și sinodul în praxa mai de sus zice, că Icoana se aseamănă cu întâiul chip numai cu numele, și după așezarea mădularelor celor ce-l caracterizează.**

I Io 2:15 Nu iubiți lumea, nici cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubește lumea, iubirea Tatălui nu este întru el; 16 Pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume. 17 Și lumea trece și pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac. 18 Copii, este ceasul de pe urmă, și precum ați auzit că vine antihrist, iar acum mulți antihriști s-au arătat; de aici cunoaștem noi că este ceasul de pe urmă. 19 Dintre noi au ieșit, dar nu erau de-ai noștri, căci de-ar fi fost de-ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci ca să se arate că nu sunt toți de-ai noștri, de aceea au ieșit. 20 Iar voi, ungere aveți de la Cel Sfânt și știți toate. 21 V-am scris vouă, nu pentru că nu știți adevărul, ci pentru că îl știți și știți că nici o minciună nu vine din adevăr. 22 Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Iisus este Hristosul? Acesta este antihristul, cel care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. 23 Oricine tăgăduiește pe Fiul nu are nici pe Tatăl; cine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl.

I Io 4:1 Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cereți duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume. 2 În aceasta să cunoașteți duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu. 3 Și orice duh, care nu mărturisește pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antihrist, despre care ați auzit că vine și acum este chiar în lume. 4 Voi, copii, sunteți din Dumnezeu și i-ați biruit pe acei prooroci, căci mai mare este Cel ce e în voi, decât cel ce este în lume. 5 Aceia sunt din lume, de aceea grăiesc ca din lume și lumea îi ascultă. 6 Noi suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ascultă de noi; cine nu este din Dumnezeu nu ascultă de noi. Din aceasta cunoaștem Duhul adevărului și duhul rătăcirii.

Pentru că înfricoșate lucruri se lucrează în veacul de apoi, că și Antihrist întru acel veac va să vie să-și lucreze ale lui înșelăciuni prin ascultătorii lui cei înșelați de dânsul, căci atâta se luptă de mult diavolul ca să ducă preoți Creștini întru pierzare, în cât dacă i-ar fi prin putință și pre cei aleși sa îi amăgească, și să-i ducă cu dânsul la muncile cele vecinice. Că și pre Domnul l-au ispitit prea vicleanul în pustie, neștiindu-l că este Dumnezeu, și l-au suit în munte înalt, întru o clipeală de vreme și i-a arătat toată lumea, și i-a zis: „mie îmi sunt date toate acestea și cui voiesc le voi da, numai să te închini mie și ți le voi da ție“; că știa diavolul de venirea lui Hristos, dar nu știa când; pentru aceasta ispita pe toți dreptii. Că și Antihrist va să vie la sfârșitul veacului acestuia, cu chipul blând, și smerit și milostiv, și va petrece în pustie, în post și în rugăciuni, cu chipul numai, și morți va învia, și leproși va curăți, însă toate le va face cu năluciri. Pentru ca din pustie va veni și de acolo se va umplea de toată puterea satanei, carele va locui într'însul, precum zice sfântul Efrem Sirul; atunci se va dezlega satana din iad, și va locui într'însul.⁷⁴

Că tot omul ce-l judecă pe altcineva se află ca un Antihrist al lui Hristos, de vreme ce i-a răpit dregătoria și stăpânirea ce l-a dat Tatăl, făcându-se el judecător mai înainte decât Dânsul”.⁷⁵

⁷⁴ M. Zosima PASCAL, Prodromit, *Sfârșitul Omului*, Ed. Mitropoliei Chișinăului și Moldovei, București, ⁵1937, pp. 10, 121-123.

⁷⁵ *Patericul...*, Pentru ca să ne păzim, să nu judecăm niciodată, 8.

Pe eretici si adunările lor îi anatematizează si sinoadele ecumenice. Sfinții Părinți demascau si înfierau aceste învățături greșite, ucigătoare de suflet iar pe cei care le îmbrățișau îi numeau urători de Hristos si antihriști.⁷⁶

Mat 24:4 Răspunzând, Iisus le-a zis: Vedeți să nu vă amăgească cineva. :5 Căci mulți vor veni în numele Meu, zicând: Eu sunt Hristos, și pe mulți îi vor amăgi.

Așadar: 1. cine minte, tăgăduind învățătura adevărată despre Hristos cel smerit, petrecând în neascultare, spre propria slavă, prefăcându-se doar la arătare că este smerit, chiar dacă ar ieși dintre noi (chiar fiind ieromonah Ortodox sau chiar protosinghel), chiar de ar face minuni mari, dar propovăduiește cele ce plac lumii (plăcerea împreunării ca sursă de sănătate și ecumenismul), 2. dacă nu mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup, deci are trăsături turpești unice, inconfundabile și îl pictează cu alte trăsături, ale altui om, 3. dacă judecă pe alții ca un „bici al lui Dumnezeu”, 4. dacă îmbrățișează pe eretici prin ecumenism sau uniaticism, chiar dacă ar veni în numele lui Hristos sau al misiunii Lui, dar 5. **își prezintă propria persoană în locul lui Hristos, pictat sau scris**, și propria învățatură în locul minunatei învățături a Evangheliei, **se cheamă și este antihrist**:

În limba greacă:

Αντι (= anti = în locul/contra)

+

Χριστός (= Hristos)

=

Αντιχριστος (= antihrist = în locul sau contra lui Hristos)

Ioan 5:43 Eu am venit în numele Tatălui Meu și voi nu Mă primiți; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veți primi. Mat 24:24 Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putință, și pe cei aleși.

Vă rog să urmăriți cu atenție, fără prejudecată, cum s-a pictat pe sine, în locul lui Hristos, urmărind, parcă, cu osârdie, să reproducă toate fotografiile pe care le avem cu sfinția sa.

⁷⁶ <http://www.angelfire.com/linux/viataortodoxa/sinod_gergia.html>, vineri, 14 august 2015.

1. IMBERB

A) HIPNOTIZATOR MIEROS, ANDROGIN

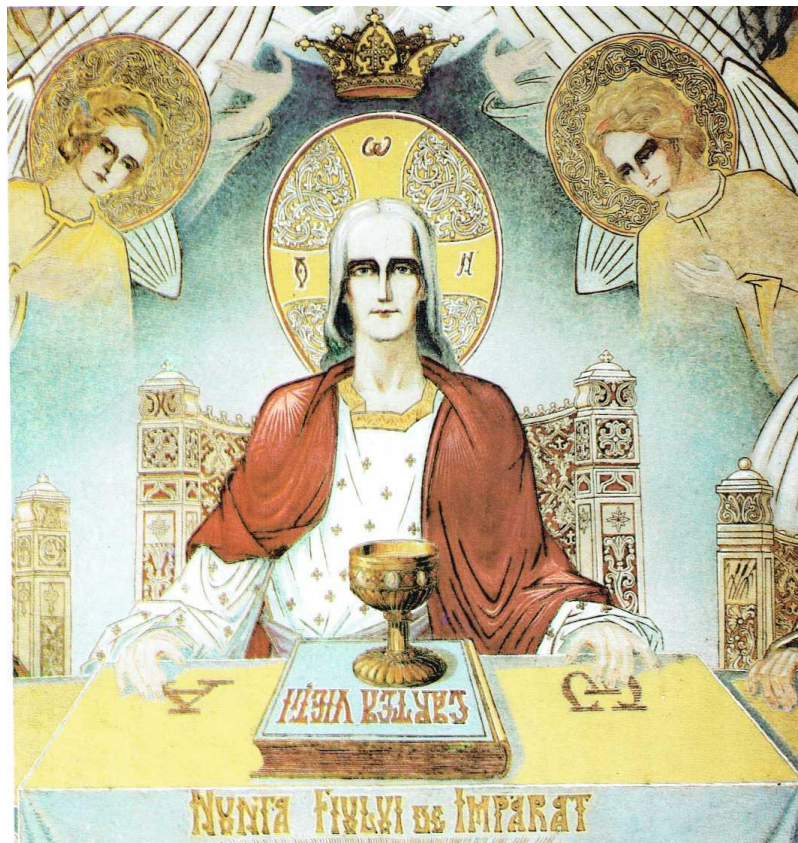
B) HIPNOTIZATOR DUR

C) HRISTOSUL MINCINOS BĂRBIERIT

Părintele Arsenie Boca a îndrăznit în tablouri să bărbierească fața celui pe care îl prezenta drept Domnul nostru Iisus Hristos. Aceasta deoarece îl credea androgin, cel puțin după înviere.

Despre necuviincioasa pictură de la Drăgănescu, în care Părintele Arsenie Boca bărbierește pe Domnul nostru Iisus Hristos (sau mai bine zis se bărbierește pe sine, fiindcă persoana pictată nu este Mântuitorul, ci sfinția sa), ne atrage atenția și Pidalionul:

Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi [deci zugravii Ortodocși nu se iau după vedenii, ci după Sfânta Scriptură – n.n.]. Sau de nu știu ei, să întrebe pe cei ce știu ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe ori încă prea necuviincioase și împotriva Evangheliei. Precum a zugrăvit pe Domnul la înjumătățirea Praznicului Cincizecimii copil tânăr, și fără de barbă învățând, de vreme ce Domnul atunci era Bărbat desăvârșit după Botez. [se subînțelege că și la nunta din Cana, ca și la înjumătățirea praznicului Cincizecimii, dar și în veșnicie Domnul nostru Iisus Hristos este Bărbat desăvârșit, după Botez. Deci, de unde acest obicei de-L picta nu numai ca pe un copil fără barbă, dar și ca un bărbat necuvios, care are obiceiul de a se ciumpăvi, ca într-o reclamă pentru lamele de ras? Sau cine ar fi îndrăznit să se atingă de marginea bărbii lui Hristos – în afară de Părintele Arsenie Boca și pictorii din apus în tablourile lor hulitoare, semn de ignoranță teologică avansată și lipsă hâdă de evlavie? Lev 19:27 Să nu vă încrețiți părul capului vostru, nici să stricați fața bărbii voastre. Lev 21:5 Să nu-și radă capul, să nu-și tundă marginea bărbii și să nu-și facă tăieturi pe trupurile lor pentru morți. 6 Să fie sfinți ai Dumnezeuului lor și să nu pângărească numele Dumnezeuului lor, că ei aduc jertfă Domnului și pâine Dumnezeuului lor și de aceea să fie sfinți. Lev 21:5 Capul să nu vă radeți, nici să vă retezați barba, nici să vă faceți tăieturi pe trup pentru morți. 6 Sfinți să fie Dumnezeuului lor, și să nu spurce numele Dumnezeuului lor, pentru că jertfele Domnului, darurile Dumnezeuului lor ei le aduc, deci să fie sfinți. Lev 19:27 Să nu vă tundeți rotund părul capului vostru, nici să vă stricați fața bărbii voastre. – n.n.] [...]

Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de

*ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.*⁷⁷

De aici să înțelegem că nu numai Părintele Arsenie Boca era ori necunoscător, ori neascultător al Sfintei Predanii Ortodoxe, dar și că vedeniile sfinției sale erau demonice, fiindcă îngerii sau dracii nu sunt reprezentați în iconografia Ortodoxă cu barbă, ci ca tineri imberbi, primi luminați, cei de-al doilea întunecați, iar reprezentările din iconografie arată cum apar ei la Sfinți:

Deci în praxa a 5-a a acestui sinod, citindu-se cuvântul lui Ioan al Tesalonicului, întru care dovedește, că se cuvine a se închipui Îngerii precum s-au văzut de mulți simțitoarește de multe ori, cu chipul trupurilor lor. Au răspuns Tarasie, că a dovedit părintele acesta că se cuvine a se zugrăvi Îngerii, pentru că sunt scriși împrejur, și pentru că s-au arătat la mulți ca oameni. Iar cu socotința lui Tarasie s-a unit și sinodul. Însă trupuri însușite ale îngerilor tâlcuiesc oarecare mai noi teologi, că sunt trupurile cele vremelnice, pe care le-au luat ca să se facă cu ele văzuți ochilor, lipite către ei din ființa aerului. Iar numitul Ioan zice în praxa a 5-a, că pentru aceasta se închipuiesc Îngerii, pentru că au trupuri subțiri. Aducând și martori la aceasta pe marele Vasilie, pe marele Atanasie, și pe dumnezeiescul Metodie. Că cu subțiri trupuri după aceștia sunt și îngerii, dar nu cu totul desăvârșit fără trupuri ca Dumnezeu. Că zice marele Vasilie în capul 16 al cuvintelor celor pentru Sfântul Duh, despre Îngeri: „Pentru aceasta și în loc sunt, și văzuți se fac, în felul trupurilor lor arătându-se celor vrednici.” Încă și dumnezeiescul Ilarie zice, că tot cel zidit, este și trupesc, (cap 2 la Matei) ci și Origen cu trupuri subțiri a înțeles pe Îngeri (despre începătorii cartea 1 cap 7, și cartea 2) și Tertulian în multe locuri, și mai ales în voroava cea pentru trupul lui Hristos (cap 6) și Iustin, și Clement Stromateul (cartea 3) și Atenagora în Apologie (adică dezvinovățire); și Ciprian (pentru haina feciorească), și Ambrozie (în cartea pentru Noe și pentru corabie) și Eusebie (în cartea 5 pentru evanghelică pregătire), și Sulpichie Sevurul (pentru Bisericeasca Istorie), și Lactantie (cartea 2 a introducerilor) și Augustin. Iar pe lângă toți aceștia și marele Macarie Egipteanul. Și vezi capul 67 al lui Simeon Metafrastului în Filocalie, fața 270. [...]

*Iar deși papa Grigorie în epistolia cea către Leon Isavrul (foaia 712 a tomului al 2-lea din sinodiale) zice că nu închipuim pe Tatăl Domnului Iisus Hristos; dar aceasta nu prost a zice, ci că nu-l zugrăvim după dumnezeiască fire; că aceasta cu neputință zice, este a se zugrăvi, și a se închipui firea lui Dumnezeu. Care și sinodul acesta face, și toată soborniceasca Biserică, și nu că nu-l zugrăvea pe el precum s-a arătat proorocului; că de nu l-am zugrăvi pe el nicidecum, pentru ce să zugrăvim atât pe Tatăl, cât și pe Duhul Sfânt, în chip de Îngeri, de bărbați tineri, precum s-au arătat lui Avraam?*⁷⁸

D) MUTILAREA FILOCALIEI

Părintele Arsenie Boca, fiind sponsor al Filocaliei (*Datorită abonamentelor masive ce le-a procurat P.C. Sa suflute.*⁷⁹), încearcă să o muteze. Îl oprește la timp Părintele Profesor Dumitru Stăniloae.

Ca să nu ne mirăm prea mult că L-a lăsat pe Mântuitorul fără barbă, Părintele Arsenie Boca L-a lăsat și fără bărbie, și fără gură, și fără jumătate din emisfera dreaptă a capului, în celebra copertă a Filocaliei⁸⁰. I-a lăsat doar ochii, aducând aminte de adorarea inimii lui Hristos din Catholicism (Ortodocșii fiind evlavioși nu adoră organele lui Dumnezeu ci Persoana și Trupul Său întreg. Ceea ce nu au îndrăznit evreii să facă, să rupă trupul lui Hristos, îndrăznesc pictorii din catholicism, la care s-a afiliat acum și preacuvioșia sa). În

⁷⁷ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

⁷⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, Patriarh al Constantinopolului, †Neofit Scriban, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

⁷⁹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2002.pdf>>, descărcat 07.07.2013 14:42:24, ⁴2005, Vol. II, pp. 5-6.

⁸⁰ <http://www.teognost.ro/fotografii/manuscise/Arsenie%20Boca/Filocalia_1.htm>, vineri, 28 august 2015.

realitate, după cum observați, nu sunt ochii Domnului nostru Iisus Hristos, ci tot ai Părintelui Arsenie Boca, cu lucrarea lor de o viață de a hipnotiza. Deși, fiind la începuturile acestei practici, parcă sunt mai puțini sălbatici, decât la testamentul său pictat de la Drăgănescu. Nicăieri nu spune Sfânta Tradiție că Mântuitorul lumii, Maica Domnului sau vreun Sfânt, ar fi avut această lucrare de străfulgerare cu ochii, pe care o relatează toți ucenicii Părintelui Arsenie Boca, fără excepție, când povestesc prima lor întâlnire cu magnetul de la Prislop, aducând argumente, fără să vrea, că au fost hipnotizați.

Sesizând această problemă, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae a schimbat coperta Filocaliei, atât înainte de căderea comunismului, cât și la reeditarea ei de după revoluție. Aceasta a fost, de fapt, și singura contribuție proprie intelectuală a Părintelui Arsenie Boca, pentru editarea Filocaliei, de care fac atâta vâlvă ucenicii înverșunați ai sfinției sale. Contribuția reală a fost încurajarea cu bani și îndemn a Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, și, pentru o mică vreme, munca de dactilograf. Era perioada inițială a carierei publice a preacuvioșiei sale, când avea nevoie de autoritatea teologică a tâlcuitorului Filocaliei, pentru a fi propulsat în opinia publică.

Filocalia este o capodoperă a Sfintei Biserici și, ca orice lucrare bisericească, este sobornicească, contribuind ierarhi, preoți, diaconi, monahi și mireni.

Paternitatea textului românesc al Filocaliei, ca și a renumelui Părintelui Arsenie Boca, însă, îi aparține Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, care prin smerenia sa de a se considera nevrednic, neînsemnat și a transfera altora meritele prea cucerniciei sale, prin darul de a fi mulțumitor celor ce l-au ajutat, a dobândit harul Sfântului Duh să O tâlcuiască dumnezeiește,

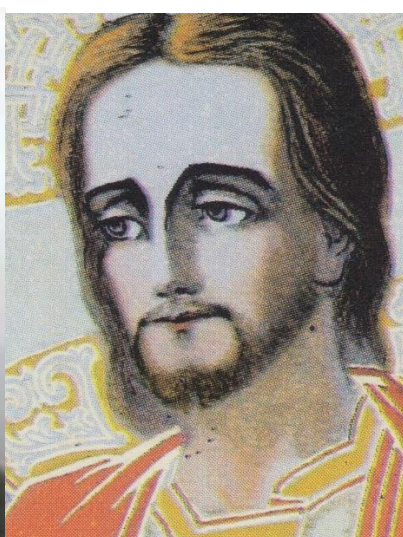
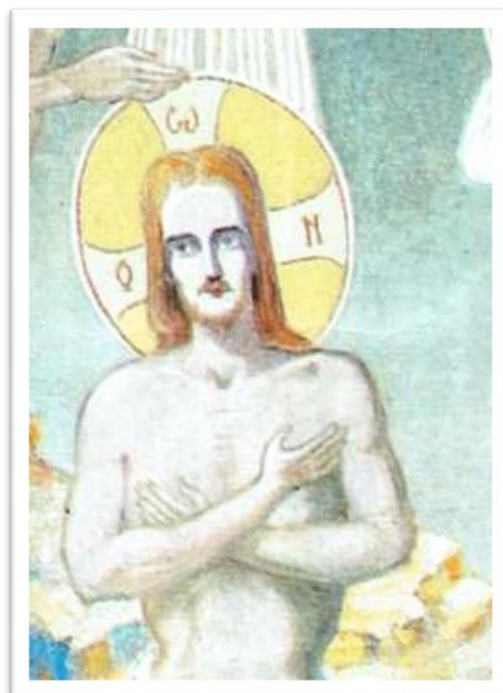
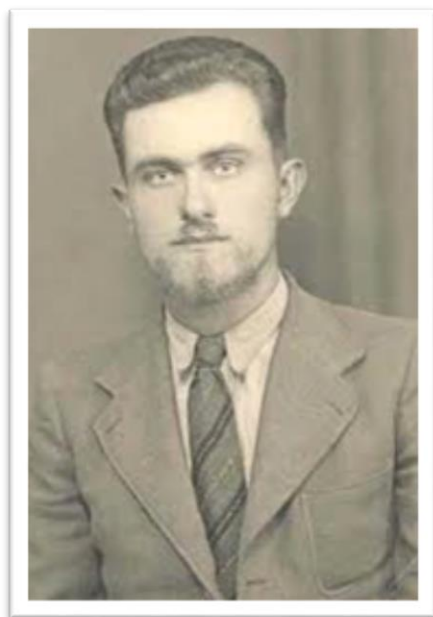
descoperind înțelesurile revelate Sfinților Părinți.

Depe Filocalia și limitarea contribuției Părintelui Arsenie Boca doar la sponsorizare, puteți citi mai multe amănunte în capitolele:

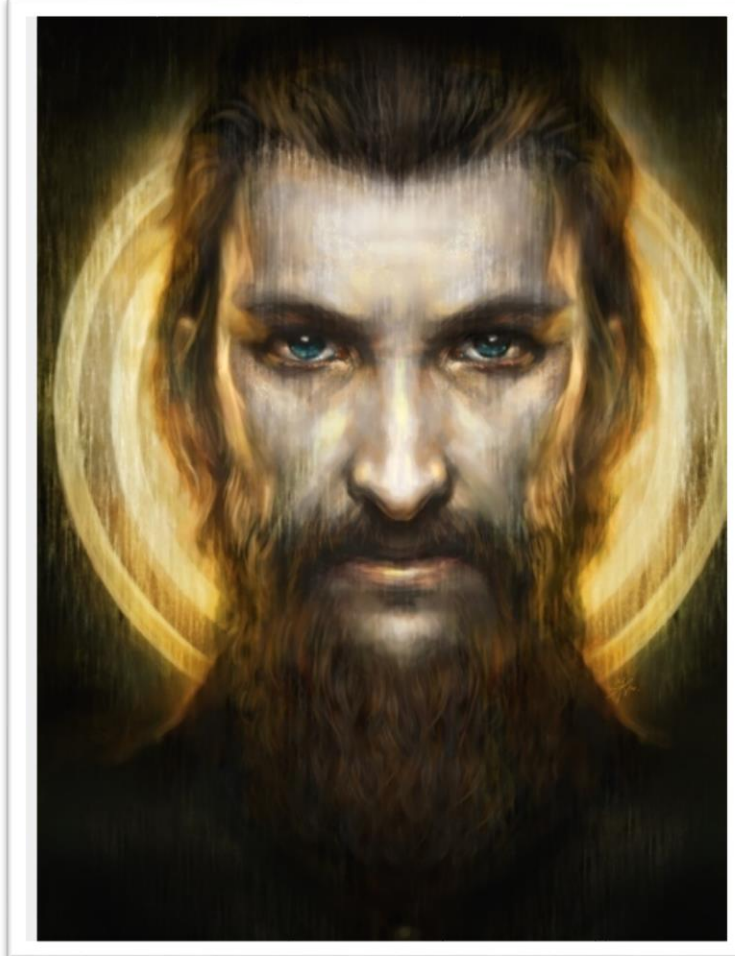
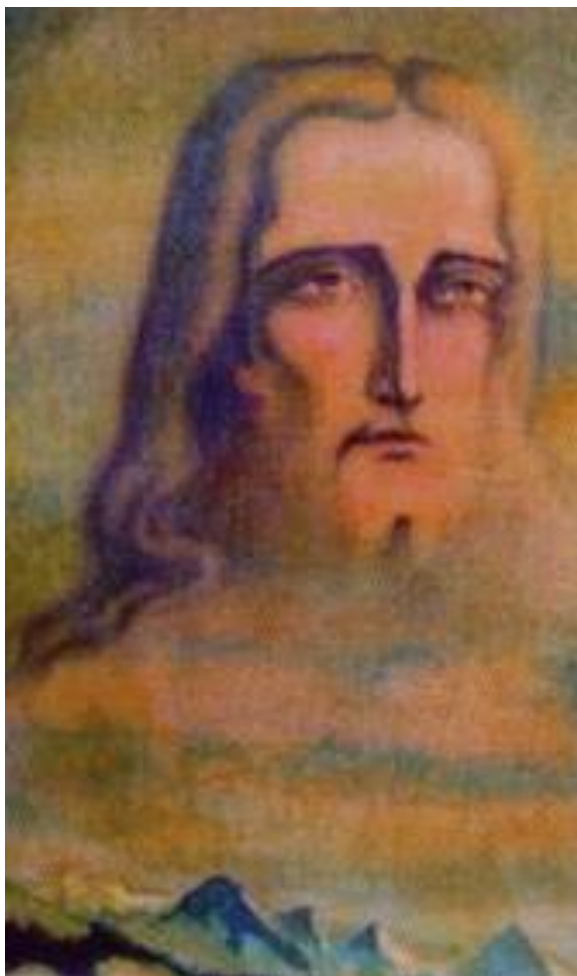
Mutilarea Filocaliei

Părintele Stavrofor Profesor Doctor Dumitru Stăniloae

2. CU BARBĂ MICĂ ȘI OCHI ALBAȘTRI

3. CU BARBĂ MARE ȘI OCHI ALBAȘTRI

Iată o oribilă caricatură a Mântuitorul pictată de Părintele Arsenie Boca, deasupra Făgărașului, ce sugerează un om disprețuit, oarecum absent și pierdut în visare, ca în aburii băuturii, lipsit de dragostea împărătească și atentă la noi, înfrânată și delicată, răstignită și jertfelnică a lui Hristos. Se vede că este o reverie demonică. Vă rugăm să o comparați, fără o privire insistentă, fiindcă produce vătămare sufletească, cu o altă producție artistică de artă deviantă, aflată în dreapta, în care se arată CUM I-AU SURPRINS ESENȚA ȘI CUM L-AU ÎNȚELES PICTORII STRĂINI PE PĂRINTELE ARSENIE BOCA ȘI CUM ÎI APROBĂ ADMIRATORII (mai ales admiratoarele) SFINȚIEI SALE)

<http://wolfie-chama.deviantart.com/art/Arsenie-Boca-266254958>

Arsenie Boca by [Wolfie-chama](#) [Watch Digital Art](#) / [Drawings & Paintings](#) / [People](#) / [Portraits](#) ©2011-2015 [Wolfie-chama](#)

"Arsenie Boca (29 septembrie, 1910 - 28 noiembrie, 1989) a fost un călugăr ortodox român, teolog și artist. A fost persecutat de comuniști și numit printre cei mai mari 100 de români." Datele sunt luate de la Wikipedia "haha. orz". Taboul l-am făcut pentru o expoziție ce s-a organizat în București, România, de către Asociația Caricaturiștilor din România. E drăguț să am ceva simetric în galeria mea, din când în când. Portretele 3/4 pot deveni destul de plictisitoare. Sper să vă placă! Pictat în Photoshop CS5.

"Arsenie Boca (September 29, 1910 — November 28, 1989) was a Romanian Orthodox monk, theologian and artist. He was persecuted by the Communists and named among the 100 greatest Romanians." Taken from Wikipedia haha. orz Painting for an exhibition being held in Bucharest, Romania by the Cartoonists Association of Romania. It's nice to have something that's symmetrical in my gallery once in a while, 3/4 portraits can get pretty boring. 🙄 Hope you like! Painted in Photoshop CS5

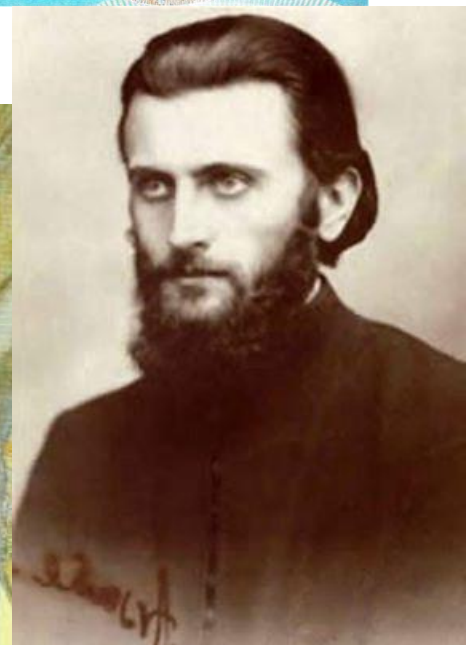
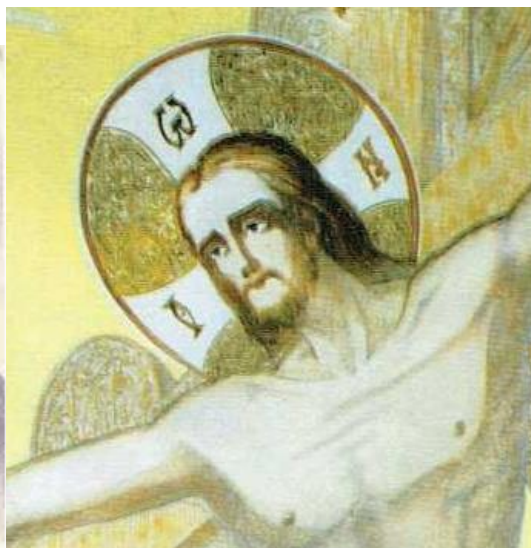
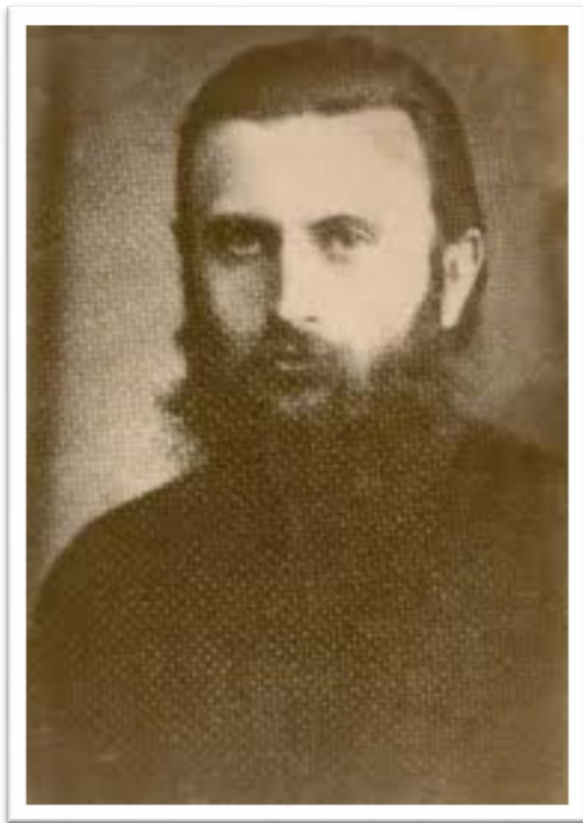
RoxanneD (4 zile în urmă) Colector de Artă Generală. Nu vă puteți imagina ce surpriză uluitoare este pentru mine, ca româncă, să dau de astfel de pietre prețioase pe Internet. Foarte bine realizat, ai surprins cu adevărat spiritul lui mare, și mă refer prin aceasta, mai ales la privirea lui fixă și adâncă, inconfundabilă. Răspuns ([RoxanneD 4 days ago](#)) Hobbyist General Artist You can't imagine what an astounding surprise it is for me, as a Romanian, to stumble upon such gems on the Internet. Very well done, you truly captured his great spirit, and by that I'm referring especially to his unmistakable deep stare. Reply)

Wolfie-chama (1 zi în urmă) Artistă Digitală Profesională. Sunt bucuroasă a vă citi feedback-ul! Provocarea pentru mine în portrete este ca întotdeauna să captez caracterul și esența subiectului, în special ale figurilor istorice. Vă mulțumesc! Răspuns ([Wolfie-chama 1 day ago](#)) Professional Digital Artist

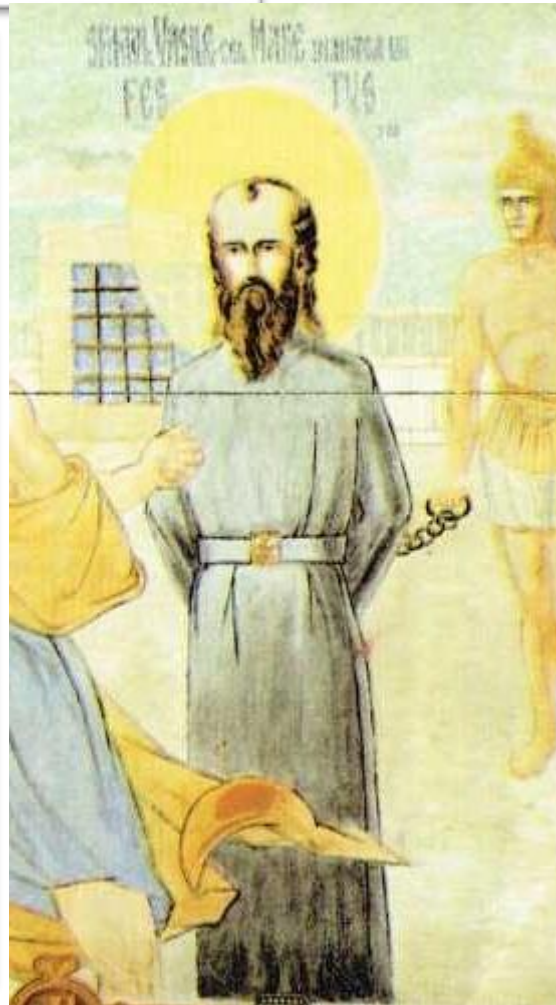
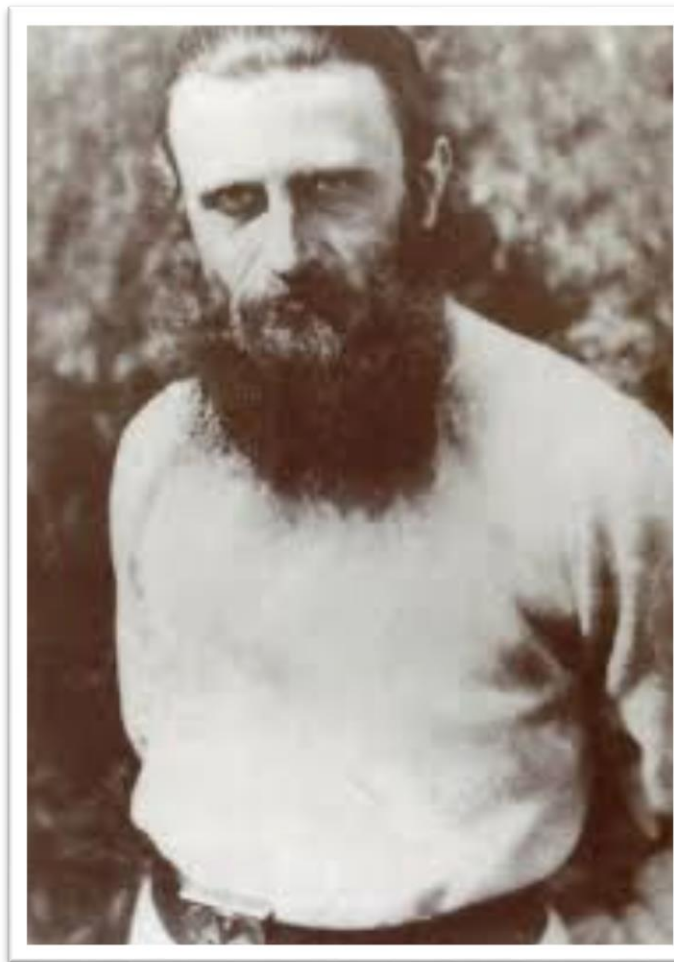
I'm glad to read your feedback! The challenge in portraiture for me is always in capturing the subject's character and essence, especially those of historical figures. Thank you! 🌹 [Reply](#)

Observăm cum artista digitală și deviantă, a sesizat un CEVA (fiindcă arta surprinde esențele), chiar dacă a vrut să facă o caricatură. Acel CEVA MISTERIOS cu impact înrobitor și înfricoșător asupra sufletului, care și pe noi ne-a impresionat sesizându-l ca un leitmotiv în multele scrieri ale ucenicilor despre sfinția sa, este amestecul de privire hipnotică și sălbăticie, comun cu al lui Babaji, pentru care Părintele Arsenie Boca a și fost numit: „Biciul lui Dumnezeu”.

Înainte morții ÎPS sa ȋGherasim Arhiepiscopul Râmnicului, ca rod al experienței duhovnicești de aproape 100 de ani, la cei care îl vizitau (pentru a-și cere iertare și rămas bun), le zicea, arătând o carte pe coperta căreia era fotografia din dreapta jos, de pe această pagină: „Cum pot să-l cinstească oamenii pe Părintele Arsenie Boca, socotindu-l Sfânt? Sfinții, dovedind experiența lor neclătinată în ascultare și urmarea de toată viața, cu răbdare, a lucrării Sfintei Biserici, apar cu părul și barba albe, iar acesta cum să fie Sfânt, așa necopt? Și uitați-vă și la privirea lui: nu are o așezare smerită, cum o are orice Sfânt”⁸¹

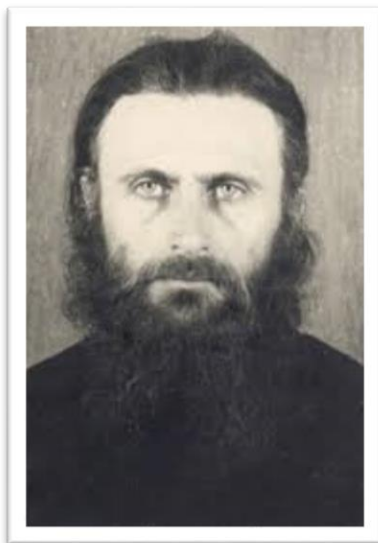
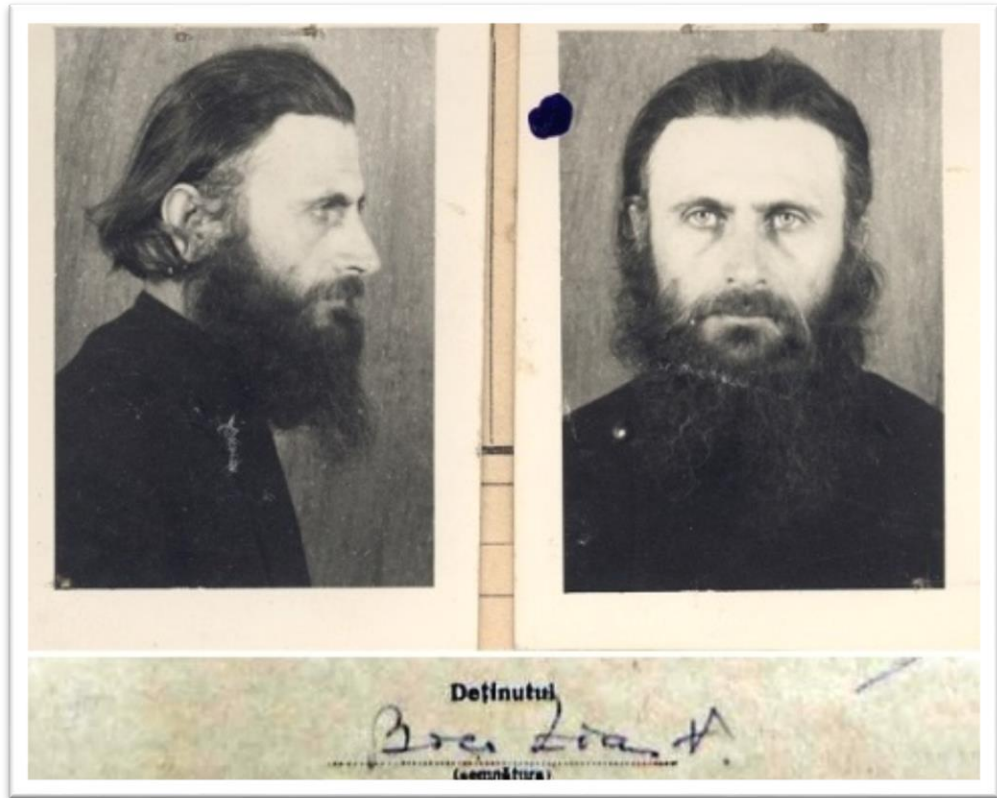
⁸¹ Redată de un Preot profesor doctor în Teologie de la București, care, din smerenie, nu a vrut să-și descopere numele, dorind în același timp să nu se implice în această dezbinare a Sfintei Biserici ce se face în legătură cu Părintele Arsenie Boca, la presiunea mass-mediei.

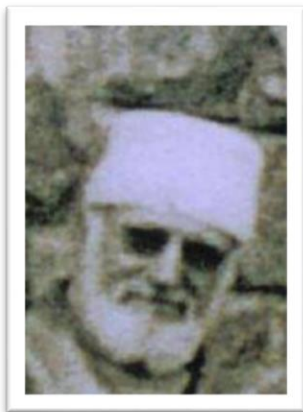

Poate și despre fotografia din stânga jos, dar și despre celelalte, spunea ÎPS ȋPimen următoarele cuvinte:

În postul Sfinților Apostoli, în 2014 eram la rând la spovedit la mănăstire la Sfântul Ioan. Dintr-o dată îl văd pe Înaltpreasfințitul ȋPimen prin curte și-l întreb: „Înaltpreașfințite, ce părere aveți despre fenomenul acesta cu Arsenie Boca? “ Înaltul spune: „Măi, îți spun, dar știi să taci? “. I-am spus că-mi pare rău, dar eu nu pot să tac. Mai ales dacă este vorba despre o rătăcire, de ce să tac? [...]I-am spus: Nu cumva, Înaltpreașfințite se cam ocupa cu vrăjitoria? Eu cam așa am văzut prin cărți. Înaltul îmi spune: „Măi, văd că știi”. Îmi spune: „Uită-te la el, uitate ochi vicleni are în fotografiile lui”. Înaltpreasfințitul spune că atunci când era la Neamț călugăr era un călugăr în mănăstire care aducea mereu de la Arsenie Boca cărți de hipnoză. Asta e mărturia Înaltpreasfințitului ȋPimen.⁸²

⁸² Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți: <<https://www.youtube.com/watch?v=UymldI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

Văzând ultima fotografie, din această pagină, preluată de aici⁸³, de la Preadmiratorii sfinției sale, ce nu pot observa nici evidențele ca să scape de amăgire, ne aducem aminte de cuvântul Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul, care, iată, nici el nu era de acord cu Părintele Arsenie Boca:

10. *Scumpetea hainelor este cauza multor răutăți*

Până acum am crezut că scumpetea hainelor este o simplă deșertăciune, dar mă tem că ea este hrănitorea slavei deșarte -

maica mândriei, calea curviei și hotar al aproape tuturor patimilor. Am spus că este hrănitorea și maică a slavei deșarte și a mândriei deoarece sufletul are un obicei înăscut: acela de a lua pe dinlăuntru forma cea [exterioară] a trupului. Și dacă trupul, cum am spune, poartă [haine] smerite, împreună se smerește și el [sufletul]. Iar dacă trupul poartă haine cu slavă deșartă și cu mândrie, se mărește și el în deșert cu acesta și se mândrește, după Sfântul Ioan Scărarul care scrie: „sufletul se face asemenea lucrărilor din afară și ia chipul celor ce le face și se întipărește de ele” (FR 10, Cuvânt 25, p. 314). Am zis că este și cale către curvie deoarece Marele Vasile zice: „A te îngriji de aranjatul părului și de haine mai mult decât e necesar este, după cuvântul lui Diogene, sau o faptă de om necugetat, sau o faptă de om ticălos” (P.S.B. 17, Omilia XXII Către tineri, p. 578). Ce înțelegi, Stăpâne al meu, prin „faptă de om ticălos”? Curviile. sau preacurviile. Dar prin cei ce rău norocosesc? Eu cred că se referă la aducătorii veștilor rele. Încearcă însuși cu de la sine [putere să explici]. Dar mai bine auzi [explicația] de la același Vasile, care, pogorându-se mai jos [la înțelegerea noastră], tâlcuiește cuvântul de mai sus spunând: „A căuta să fii elegant socot că este tot atât de rușinos ca și a trăi în desfrâu sau a strica altora casele” (ibidem). Iar dacă dumnezeiescul Pavel le oprește pe femei - care sunt în mod firesc niște ființe iubitoare de podoabă și împodobire - de la îmbrăcăminte cea de mult preț, zicând: Așijderea și femeile cu podoabă de cinste, cu sfială și cu întreagă înțelepciune să se împodobească pe sine; nu cu împletiturile părului, sau cu aur, sau cu mărgăritaruri, sau cu haine scumpe (1 Tim 2, 9), iar verhovnicul Petru a oprit și el acest [lucru] de la femei, zicând: A căror podoabă să fie nu cea din afară: a împletirii părului și a înfășurării aurului, sau a îmbrăcăminte hainelor (1 Ptr 3, 3), atunci îți poți da seama cu cât mai mult [cei doi Apostoli] au oprit acest lucru de la bărbați și de la arhierii care trebuie să păzească întru toate cinstea și podoaba.⁸⁴

Oare sfinția sa, citind atâta filozofie și religii comparate, nu a avut puțin timp să citească pe Sfinții Părinți? Sau nu a crezut în ei, ci în scrierile care îi cultivau plăcerea de sine?

⁸³ <<http://roncea.ro/2014/12/19/absolut-inedit-parintele-arsenie-boca-fotografiat-de-securitate-la-parastasul-lui-nichifor-crainic-fotografia-a-fost-descoperita-de-cercetatorul-florin-dutu-in-arhiva-cnsas-petitia-pentru-sfantul-a/>>, duminică, 23 august 2015.

⁸⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri*, diortosită după ediția de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1826 Ed. Egumenița, s.a., s.l., pp. 190-192.

Dar nici Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul nu era de acord cu Părintele Arsenie Boca:

Oamenii insetează după simplitate

Lucru bun este ca oamenii insetează după simplitate și au ajuns la punctul să facă moda din ea, deși nu sunt în mod simplu. Vin unii în Sfântul Munte cu niște haine decolorate. Ma întreb: "Aceștia nu lucrează pe ogoare, de ce sunt așa?" Unul vorbește taraneste din fire și te bucuri de el. Altul caută să vorbească taraneste și-ți vine să vomiti. Sunt și alții care vin cu cravate. Unul avea 6-7 cravate cu el. Într-o dimineață pe când se pregateau, și-a pus cravata, costumul etc. "Ce faci acolo?" – îl întreaba unul. "Ma duc la Părintele Paisie", spune. "Dar ce e asta ce porți?" "Le-am luat ca să-l cinstesc". "Bre, ce-am patit!"

Nu au deloc simplitate; de aceea există această stare. Atunci când oamenii duhovnicești nu trăiesc simplu, sunt bine investimentați, ei nu ajută tineretul.

Astfel, tineretul neavând vreun prototip, trăiește hoinărește. Pentru că atunci când vad creștini bine îmbracați, oameni stransi cu cravate, bine îngrijiti, nu află nici o deosebire față de oamenii lumesti, și se împotrivesc. Dacă ar fi văzut simplitate la oamenii duhovnicești, n-ar fi ajuns în starea aceasta. Insa acum și tinerii au duh lumesc, și aceia au randuiala lumească. "Așa trebuie să se poarte creștinii. Așa trebuie să fie aceasta, așa cealaltă..." și n-o spun dinlauntru, din evlavie, ci pentru că "asa trebuie". Atunci și tinerii spun: "Ce sunt lucrurile acestea? Să meargă la Biserică cu gatul strans! Haide, lasă-mă!" și își aruncă hainele, umblând goi. Se arunca în cealaltă extrema. Ai înțeles? Și toate acestea le fac din împotrivire. Deși au idealuri, însă nu au modele și sunt vrednici de mila. De aceea e nevoie să le centreze marimea de suflet și să-i miste prin viața cea simplă. Se manie atunci când acești oameni duhovnicești și preoții încearcă să-i tina cu mijloace lumesti. Insa atunci când află modestia, dar și simplitatea cu sinceritate, atunci li se creează probleme de conștiință. Căci atunci când cineva are sinceritate și nu ține cont de el însuși, este simplu, are smerenie. Toate acestea odihnesc și pe cel ce le are, dar sunt sensibile și pentru altul. Celălalt înțelege dacă te doare de el sau te prefaci. Un hoinar este mai bun decât un creștin prefacut. De aceea nu un zambet de dragoste prefacut, ci un comportament firesc – și nici rautate nici prefacatorie, ci dragoste și sinceritate. Mai mult mă mișcă unul care este bine aranjat launtric. Adică să aiba respect și dragoste adevărată, să se miste simplu, nu în formă, pentru că unul ca acesta rămâne numai în cele din afară și se face om lumesc, carnaval de lasat de sec.

Curăția launtrică a sufletului frumos a omului adevărat, înfrumusețează și exteriorul omului și acea dulcețată dumnezeiască a dragostei lui Dumnezeu, indulcește chiar și înfățișarea lui. Frumusețea launtrică a sufletului, pe lângă faptul că înfrumusețează duhovnicește și sfînteste pe om, chiar și la exterior, tradându-l harul dumnezeiesc, înfrumusețează și sfînteste chiar acele haine urate ce le poartă omul lui Dumnezeu cel harismatic.

Parintele Tihon își cosea singur fesul din bucăți de rasă, cu acul de cusut saci. Le făcea ca pungile și le purta, dar emanau mult har. Orice lucru vechi și nepotrivit purta, nu se vedea a fi urat, pentru a se înfrumuseța și el, de la frumusețea launtrică a sufletului. Odată l-a fotografiat un vizitator așa cum era, cu punga în loc de fes și cu o pijamă ce i-au aruncat-o în spate deoarece au văzut pe bătrân că îi era frig.

Iar acum toți cei care vad fotografia Parintelui Tihon, cred că purta mantie arhierască, fiind însă o pijamă verde și țarcată. Oamenii priveau cu evlavie și la zdrențele lui și le luau de binecuvântare. Mai mare valoare are un astfel de om binecuvântat, care s-a schimbat launtric și s-a sfîntit și pe dinafară, decât toți oamenii care-și schimbă mereu numai cele din afară (hainele lor) și pastrează launtric pe omul lor cel vechi cu pacate arheologice.⁸⁵

⁸⁵ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2007/10/03/cuviosul-paisie-despre-neoranduiala-launtrica-si-infatisarea-exteroara/>>, luni, 24 august 2015.

4. MUSTĂCIOS

Era împotriva purtării canonice a bărbii, de aceea a și rămas fără ea:

Și a mai fost o altă boală a mea... Am început să îmi las, din mândrie, barbă mare de tot, așa cum m-a învățat părintele Cleopa [nu era mândrie, ci ascultare de Sfinții Părinți, la care l-a dus smeritul Părinte Cleopa, care nu se abătea nici la stânga, nici la dreapta de la Calea Împărătească a Sfintei Biserici. Mândria a intervenit prin neascultarea de Sfânta Predanie, punându-se sub autoritatea unui rătăcit neascultător – n.n.]. Însă Părintele Arsenie mi-a zis: „Lasă, măi, soția să-ți aranjeze măturoiul ăla de bărboi, că nu ești pustnic, cum te crezi tu!”⁸⁶.

Iată mărturii pe care le aduc chiar ucenicii împotriva sfinției sale, fără să vrea, iubind mai mult părerile personale ale Părintelui Arsenie Boca (pe care îl consideră sfânt mai presus de toți Sfinții), provenite din amăgire, decât învățăturile Sfintei Biserici, deoarece sfinția sa nu i-a format în duhul căutării Sfinților Părinți care gândesc sobornicește, ci în dependența și admirația de preacuvioșia sa. Așa că, pentru ei, nu mai e păcat ce este păcat, ci ce nu-i place pictorului de la Drăgănescu. Este modul de a gândi al celor din catolicism, pe care atât de mult l-a admirat și urmat, în scris, în viață, dar mai ales în pictură, preacuvioșia sa:

„Depinde doar de voința și buna plăcere a Sanctității Sale”, scria Cardinalul Baronius, „ca ceea ce acesta dorește, să fie considerat «sfânt de către întreaga Biserică» [28], iar epistolele sale pastorale trebuie să fie socotite și respectate ca „Scrieri Canonice” [29].

Drept urmare logică a infailibilității reiese că învățăturile papale trebuie ținute cu o așa oarbă supunere, încât Cardinalul Berlamino însuși, care a fost proclamat „sfânt” de biserica romano-catolică, în celebra sa „Theologia” expune această chestiune cu cea mai mare naturalețe: „Dacă într-o zi papa ar cădea în greșală îndemnând la păcat și interzicând lucrarea virtuților, biserica ar fi obligată să creadă că de fapt păcatele sunt bune și virtuțile rele. Altfel, ar greși față de conștiința sa” [30].

Cardinalul Zambarella merge chiar mai departe, confirmând că: „Dacă Dumnezeu și papa iau parte împreună la un Sinod [...] papa poate face [acolo] cam tot ceea ce ar putea face și Dumnezeu [...] iar papa săvârșește tot ceea ce dorește, chiar și fărădelegi, și, în consecință, este mai presus decât Dumnezeu” [31].⁸⁷

Să vedem ce ne învață despre această problemă Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, Cea cu adevărat fără de greșală:

Și Mihail încă Chirulariul și patriarhul Constantinopolului, cu sinodul cel împreună cu el, ca-re se afla în viață în anul 1053 a adus mărturie împotriva tunderii bărbilor, care se află în car-tea întâia a apostoliceștilor așezământuri în capul al 3-lea zicând așa: „Nu vă veți smulge bărbile voastre; că frumseșea ziditorul Dumnezeu o a făcut să fie pentru femei, iar pentru bărbați cu dreptul a judecat a fi nepotrivită.” [...]

CANONUL 96 AL SFÂNTULUI ȘI ECUMENICULUI AL CINCI-ȘASELEA SINOD SAU MAI BINE A ZICE, AL ȘASELEA SINOD

Cei ce întru Hristos prin Botez s-au îmbrăcat, au mărturisit a urma petrecerea lui cea în trup. Deci pe cei ce părul capului spre vătămarea celor ce îi văd cu aflări de împletire îl împodobesc și îl gâtesc, și amăgitură din aceasta propun sufletelor celor neîntărite, cu certare potrivită părintește îi vindecăm, povățuindu-i pe ei și înțelepțește a vieții învățându-i, către a ceasta, lăsând amăgirea, și deșertăciunea cea din materie, către fericita și nepierzătoarea viață, mintea neîncetat să-și mute, și cu frică să aibă curată petrecere, și să se apropie de Dumnezeu cu curăția cea în viață după dorință. Și pe omul cel din lăuntru, mai mult decât pe cel dinafară, să-l împodobească cu fapte bune, și cu neprihănite năravuri, încât o rămășiță de amăgirea celui potrivit să poarte în sineși. Iar dacă cineva afară de canonul acesta ar face, să se afurisească.

TĂLCUIRE

⁸⁶ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p.35.

⁸⁷ †Pavel de BALLIESTER, Episcop de Nazianz, *Convertirea mea la ortodoxie*, <<https://ro.scribd.com/doc/49946520/Convertirea-mea-la-ortodoxie>>, luni, 24 august 2015, p. 12.

Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat, zice marele Pavel (Galateni: 3,27). Drept aceea adaugă canonul acesta, că cei ce s-au îmbrăcat întru Hristos, se cuvine și a petrece după dânsul, și a întrebuița toată curăția, și neîntinarea, și nu a-și împodobi trupul cu prisosință și cu dinadinsul. Și afurisește pe creștinii, cei ce-și împletesc părul capului lor, pieptănându-l și netezindu-l, și propunându-l ca pe o amăgire sufletelor celor neîntărite, și lesne întoarse spre păcat, atât pe ale bărbaților, cât și pe ale femeilor,²³⁹ cu certarea aceasta de afurisirii povățuind pe unii ca aceștia, îi învață să lase toată amăgirea, și deșertăciunea, și împodobirea trupului acestui materialnic și stricăcios, și să-și înalțe mintea lor către viața cea fericită și nesticăcioasă, apropiindu-se după putere de Dumnezeu, cu curățirea vieții, și împodobind mai mult pe omul cel din lăuntru cu moraluri bune, și cu bunătăți, adică pe suflet, mai ales decât pe omul cel din afară, adică pe trup, cu aceste amăgitoare și zadarnice împodobiri. Încât să nu aibă asuprași nici un semn al răutății diavolului, de care prin Sfântul Botez s-au lepădat.

239 Sub această afurisire a canonului acestuia cad, după Zonara, și cei ce nicicum nu pun brici pe capul lor, nici își taie perii capului, ci înadins îi lasă ca să se facă lungi până la brâu, ca ai muierilor. Asemenea și cei ce își vopsesc pletele ca să se facă roșii, sau ca aurul, sau îi leagă cu trestii ca să se facă creți. Sau pun peruci, și străin păr pe capul lor. Acestei afurisiri se supun și cei ce-și rad bărbile, ca să se facă drepte, și frumoasă în urmă, și nu crețe, sau pentru ca să se arate totdeauna ca niște tineri fără de bărbi. Și cei ce cu cărămidă înfocată își ard perii bărbii câți sunt mai lungi decât ceilalți, sau mai strâmbi, sau cu ținbistre își smulg perii feței ca să se arate frumoși. Sau își vopsesc bărbile, ca să nu se arate bătrâni. Așijderea și muierile cele ce se sulimenesc, și pun dresuri pe fața lor ca să se arate frumoase, și să tragă pe bărbați spre sataniceasca iubirea lor. O și cum ticăloasele îndrăznesc a necinsti chipul ce le-a dat Dumnezeu, cu aceste mici împodobiri? Ah! Și cum le va cunoaște Dumnezeu de sunt făpturi, și chipuri ale sale, când ele poartă altă față diavolească! Și alt chip satanicesc.⁸⁸

După cum vedem în studiul Sfintelor Icoane, numai tinerii imberbi (cărora datorită vârstei nu le-a mijit încă barba), famenii (de exemplu Sfântul Cuvios Pavel Xiropotamitul) sau îngerii nu au barbă, căci așa a fost în cazul lor voia lui Dumnezeu, neintervenind mâna omului spre ciuntirea din împotrivire. Chiar despre Sfântul Ștefan cel Mare, au fost discuții aprinse dacă a avut sau nu barbă, cunoașterea imaginii lui tradițională fiind cu barbă, până în secolul nouăsprezece (când a intrat mult stilul apusean și la noi), și fiind văzut, în realitatea duhovnicească de acum, cu barbă.

Chiar dacă a fost o dispută aspră, academică, ce a durat până la canonizare, dacă Sfântul Ștefan cel Mare a avut sau nu barbă, iar Sfântul Sinod, cu înțelepciunea lui, a iconomisit să fie pictat oficial doar cu mustață, până va trece moda acestui veac, pentru a nu tulbura lumea, Sfântul Ștefan ne cercetează însă și acum cu barbă, chiar și prin aceasta arătându-și dreapta credință pilduitoare, ca și fața lui să fie o Icoană a lui Hristos, cum și inima lui este Biserica cea mai frumoasă ctitorită de el, sfintele lui moaște fiind găsite, după martorii oculari la canonizare și unii istorici⁸⁹ îmbrăcate în haine monahale.

*Este bine să amintim aici o faptă minunată petrecută în Mănăstirea Putna în anul 1995, care i-a întărit în credință pe Dreptslăvitorii creștini. Înainte de Postul Mare, un creștin stăpânit de duhurile rele a venit pentru a i se face rugăciuni. În Duminica Ortodoxiei, săvârșindu-se Taina Sfântului Maslu, de față fiind și Prea Sfințitul Episcop Gherasim Putneanul, starețul mănăstirii a luat cutia cu moaștele Sfântului Ghenadie și a așezat-o pe pieptul celui bolnav care în acest fel s-a vindecat. Tânărul, luminos și plin de bucurie că a fost izbăvit de tirania dracilor, a spus că a zărit în timpul rugăciunilor care i se făceau cum i-au venit în ajutor trei sfinți care l-au încurajat și i-au adus o stare de pace. Creștinul a mărturisit că a văzut cu claritate chipurile celor trei sfinți ocrotitori ai mănăstirii Putna: Sfinții Ierarhi Ghenadie și Ilie Iorest (acesta din urmă l-a binecuvântat) și domnul Moldovei, Sfântul Ștefan cel Mare, care era îmbrăcat în haine voievodale foarte frumoase, **avea barbă** (Foto 97-99) și*

⁸⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 81-102, 233-234

⁸⁹ <<http://www.crestinortodox.ro/forum/showpost.php?p=147203&postcount=12>>, duminică, 29 septembrie 2013

purta sabie. După această minune, tânărul vindecat s-a călugărit și a pictat pentru prima dată icoana Sfântului Ghenadie pe care îl văzuse cum alunga pe draci cu toiagul arhieresc.⁹⁰

†IPS Teofan a blagoslovit să fie pictat și cu barbă⁹¹:

În Sfintele Icoane, pletele sugerează că Sfântul Ștefan cel Mare a ales, la sfârșitul vieții monahismul.

Deși unii ucenici mai înfocați îl prezintă ca silit să-și taie barba, alții că din chibzuință pentru a fi anonim și-a retezat-o (ca și cum securiștii nu-l recunoșteau și așa, ca și cum oamenii, dacă sfinția sa ar fi vrut să se retragă, nu l-ar fi ocolit și având barbă. Vedeți toate sunt pretexte ce slujesc ochilor lumii):

21. 08.1962: (După scoaterea din Mănăstire; în actul de excludere se preciza să-și lepede haina monahală și să-și cumpere un costum civil din banii pe care-i va primi. A făcut ascultare și și-a asumat anonimatul ca prima formă de apărare față de agenții care se aflau pe urmele sale): „Estate cca. 52 ani, statură înaltă, conformația corpului robustă, fața ovală, părul șaten,

⁹⁰ <<http://www.ortodoxia.md/articole-preluate/4158-canonizare-vrednic-sau-smintire-a-poporului-sfantul-tefan-cel-mare>>, sâmbătă, 10 august 2013.

⁹¹ <<http://www.doxologia.ro/sarbatoare/23950/icoane>>, sâmbătă, 24 august 2013.

părul încărunțit, sprâncenele drepte, nasul și gura mijlocii. **Poartă mustață în furculiță și ochelari de vedere cu sticle verzi cu lentile duble. îmbrăcat cu cămașă bej, servietă neagră**”⁶⁸.

3.02.1976: „Este pensionar, însă lucrează la domiciliu ca pictor decorativ bisericesc. La domiciliu este apreciat ca un om liniștit, respectos și având o conduită normală. Cu alte preocupări în afară de specialitatea sa nu este remarcat. Duce o viață complet rezervată față de vecinii din jurul imobilului, rareori este văzut să părăsească domiciliul. **Poartă barbă**”⁶⁹. [...] Așadar, Părintele Arsenie dorea să treacă cât mai neobservat, știindu-se sub lupa securiștilor, asumându-și anonimatul. Va purta iarăși barbă⁵²², după cum menționează o informatoare în 1976, dar deocamdată preferă să poarte doar mustață.⁹²

Totuși dacă ar fi iubit Sfânta Biserică nu s-ar fi ferchezuit să arate drăgălaș cu o mustață în furculiță a la Errol Flynn, cunoscut pentru rolurile sale romantice din filmele de capă și spadă, așteptând să iasă la pensie, ca să dea drumul la o leacă de barbă, ci ar fi luat pildă de la Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Proclu și de la alții. Aceștia, cum au fost eliberați din închisoare și-au și lăsat imediat să le crească barba, cum le-a dat-o Dumnezeu, ca să îplinească și în trup porunca lui Hristos „facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”, deși unora li se smulgea barba fir cu fir, altora li se rădea, periodic, iar ei râdeau de securiști că dau barba ca o cotă la stat. Ei nu au fost fricoși și

mici la suflet ca Părintele Arsenie Boca și au vrut să mărturisească și cu fața lor icoanei bărbatului desăvârșit în voia lui Dumnezeu și ascultarea față de învățătura Sfintei Biserici.

Iată, de pildă, cum a procedat Părintele Arsenie Papacioc:

Nu numai în cele mari s-a pocăit, ci și în cele mici, ceea ce îl arată ca pe un model vrednic de urmat, pentru trezvia sfinției sale la lucrarea smereniei.

De pildă, când era în închisoare, temnicerul i-a tăiat barba cu sila. Părintele Arsenie Papacioc s-a împotrivit (atâta acrivie avea să nu se lepede de Hristos, nici măcar în vreun amănunt al canoanelor ce ne învață despre înfățișarea exterioară!), dar temnicerul i-a spus:

„Nu ești călugăr, dacă călugăria ta stă în barbă!”

Părintele Arsenie a cugetat mult la cuvânt și a înțeles că era de la Dumnezeu, prin gura dușmanului său: să lucreze călugăria mai ales în omul cel dinlăuntru.

*Era un căpitan foarte rău. Mi-a luat barba și mi-a rețezat-o la jumătate (Barba tot așa era de lungă). Și zic: „Ai să răspunzi de asta în fața lui Dumnezeu!” Știți ce mi-a zis? „Lasă că nu stă călugăria în barbă” Când a vorbit vorba asta, zic: „N-ai vorbit dumneata, ci Duhul Sfânt!”*⁹³

⁹² Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 39-40, 234.

⁹³ <<http://vladherman.blogspot.ro/2012/07/viata-necenzurata-parintelui-arsenie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

Cu toate acestea Părintele Arsenie Papacioc nu s-a gândit (ca Părintele Arsenie Boca) să se camufleze că nu e călugăr și preot în spatele unei mustăți în furculiță, umblând în civil. Imediat cum a fost eliberat din închisoare (nici nu apucase să crească părul pe cap, după ce fusese ras), încetând constrângerea directă, Părintele Arsenie Papacioc nu a mai amânat nici măcar o zi, ci s-a îmbrăcat în dulamă preotească, lăsând din nou să-i crească barba.

De ce n-a făcut la fel, măcar din 1964, și Părintele Arsenie Boca, ci a ales să rămână în afara rânduielilor Sfintei Biserici Ortodoxe? Nimeni nu l-ar fi oprit, cu nici un pretext, să se retragă la o Sfântă Mănăstire și să-și plângă păcatele, mai ales că Maica Zamfira era rudă cu Patriarhul Justinian Marina (care a decedat în data de 26 martie 1977, nu înainte de a aranja ca toți călugării alungați din Mănăstire, și care au vrut să se întoarcă, să își regăsească locul lor). Sau poate tocmai Maica Zamfira să-l fi oprit? Sau a vrut chiar și sfinția sa datorită compromisului făcut în închisoare, cu masca – pentru oamenii care îl urmau cu fidelitate – că a fost silit prin hotărârea eparhiei să nu mai poarte haină monahală, pentru a-și acoperi, de fapt, propria slăbiciune. Dar hotărârea eparhiei nu l-a forțat să-și dea barba jos...

Ideea camuflajului Părintelui Arsenie Boca, pentru a nu fi recunoscut, în spatele mustății în furculiță și mâinilor prin buzunare, este o mare păcăleală. Îl vedem și cu mâinile în brâu, stând de vorbă cu o maică, foarte degajat și fotogenic. Dacă s-ar fi camuflat nu ar fi umblat de colo până colo în toată țara, pe la ucenici, ca să-i compromită.

Din fericire, Părintele Arsenie Papacioc nu a făcut așa. Și în aceasta a lucrat pocăința, respectând Sfintele Canoane:

9. Cum că toate cele rare și iconomicos și de nevoie urmate, ori din vreun obicei rău și de obște a zice, toate cele ce afară de canon s-au făcut lege sau canon, și pildă a Bisericii nu sunt; și vezi tâlcuirea apostolescului canon 68. Însă și iconomia aceasta și nevoia trecând, iarăși canoanele stăpânesc. Vezi subînsemnarea canonului 46 și canonul 13 al sinodului 1 [...]⁹⁴.

CANONUL 96 AL SFÂNTULUI ȘI ECUMENICULUI AL CINCI-ȘASELEA SINOD SAU MAI BINE A ZICE, AL ȘASELEA SINOD

Acestei afurisiri se supun și cei ce-și rad bărbile, ca să se facă drepte, și frumoasă în urmă, și nu crețe, sau pentru ca să se arate totdeauna ca niște tineri fără de bărbi. Și cei ce cu cărămidă înfocată își ard perii bărbii câți sunt mai lungi decât ceilalți, sau mai strâmbi, sau cu ținbistre își smulg perii feței ca să se arate frumoși. Sau își vopsesc bărbile, ca să nu se arate bătrâni. [...] Ah! Și cum le va cunoaște Dumnezeu de sunt făpturi, și chipuri ale sale, când ele poartă altă față diavolească! Și alt chip satanicesc.⁹⁵

⁹⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p.19.

⁹⁵ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 233-234

Lev 19:27 Să nu vă încrețiți părul capului vostru, nici să stricați fața bărbii voastre. Lev 21:5 Să nu-și radă capul, să nu-și tundă marginea bărbii și să nu-și facă tăieturi pe trupurile lor pentru morți. 6 Să fie sfinți ai Dumnezeului lor și să nu pângărească numele Dumnezeului lor, că ei aduc jertfă Domnului și pâine Dumnezeului lor și de aceea să fie sfinți. Lev 21:5 Capul să nu vă radeți, nici să vă retezați barba, nici să vă faceți tăieturi pe trup pentru morți. 6 Sfinți să fie Dumnezeului lor, și să nu spurce numele Dumnezeului lor, pentru că jertfele Domnului, darurile Dumnezeului lor ei le aduc, deci să fie sfinți. Lev 19:27 Să nu vă tundeți rotund părul capului vostru, nici să vă stricați fața bărbii voastre.

Dar Părintele Arsenie Boca, sărmanul, nu a rămas numai la această amăgire (a ferchezuirii din falsa gândire), ci, a mers mai departe cu necinstirea chipului lui Dumnezeu: ca să-L asemene cu sine, l-a bărbierit și pe Domnul Hristos (pe care îl credea androgin), arătând că nu din chibzuința sa ca să fie smerit și anonim, ci din îngâmfarea relei credințe și întunericul neștiinței Sfințelor Canoane s-a ras și l-a pictat și pe Mântuitorul atât de hidos. De aceea privind la pozele sfinției sale, redate în acest subcapitol, Părintele Gheorghe Anițulesei trăgea aceste concluzii juste:

Ținuta smerită a doi călugări scoși din mănăstire. ↑

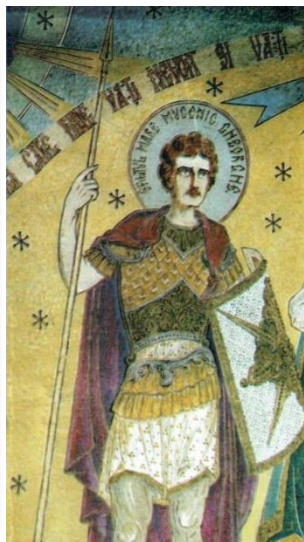
Oare nu era prea mare apropierea dintre Ieromonahul Arsenie Boca și maica Zamfira?

Părintele Proclu Nicău (Crăcăuani) nu a scos niciodată dulama de pe el. Și el a fost scos din mănăstire. Dacă tot am ajuns la pictură să lămurim lucrurile. Nu vă face impresia că majoritatea personajelor pictate seamănă cu: Boca? Mântuitorul este pictat fără barbă, iar Sf. Ioan Botezătorul este aproape autoportretul lui Boca. Se vedea pe sine...⁹⁶

Pentru că nu există Sfinți mustăcioși, Părintele Arsenie Boca a inventat sau mai bine spus (ca să nu îl acuzăm, fiind convinși că a fost o biată victimă a amăgirii), pentru a-l linguși că seamănă cu el, vedeniile i-au arătat mustața la Sfinți, ca să fie surprinsă în pictura de la Drăgănescu și această etapă a vieții sfinției sale, ca așezământul de acolo să fie cu totul închinat preacuvioșiei lui.

⁹⁶ Pr. Gheorghe Anițulesei, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 15-16.

Observăm la toate tablourile pictate de sfinția sa nu numai barba, dar și bărbia tăiate, după asemănarea sa. Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, ca să semene și mai bine cu preacuvioșia sa, i-a adăugat și ochi albaștri, dar nepricepându-se de fel la pictura evlavioasă (sau poate vedeniile batjocoritoare la adresa Sfinților erau așa) i-a trântit și un aspect necuvios de dandy distrat și visător (nici centura, nici genunchii nu stau la locul lor), iar Sfântului Mucenic Nicolae Oprea i-a dat un aspect sinistru de strigoi. Ce răbdare și smerenie au Sfinții că nu surpă pământul la Drăgănescu pentru a fi înghițiți în iad astfel de hule pictate. Ei au duhul cel lin al lui Hristos *Luc 9:54 Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și Ioan I-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?:55 Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască.*, lăsând acea clădire odioasă cu îngăduință, pentru o vreme, ca să ne trezim din amăgirea cu care suntem ispitiți de urătorul mântuirii noastre, prin săracul Părinte Arsenie Boca.

5. CU PANTALONI SCURȚI

Sarmanii mireni se imbraca asa cum e launtrul lor

– Parinte, da-mi o binecuvantare.

*-Te binecuvantez sa te faci carnaval duhovnicesc ca Sfanta Isidora1 cea nebuna; sa dobandesti prefacatoria cea buna. Vezi, sarmanii mireni sarbatoresc in fiecare zi prefacatoria lor lumeasca si se imbraca asa cum e launtrul lor. Demult, oamenii se imbracau pentru carnaval odata pe an, numai la Lasatul de sec2. Acum cei mai multi sunt mereu in carnaval. Adica, mai demult carnavalul tine o saptamana numai la Lasatul de sec de carne pentru Postul Mare. Acum vezi in fiecare zi... Fiecare se imbraca asa cum ii spune gandul. Au devenit cu desavarsire ciudati. Au innebunit! Putini sunt oameni adunati, modesti, fie barbati, fie femei sau copii. [...]Imi aduc aminte, cand eram in Sinai, ce era si acolo... nu ma intreba! Cat ma durea cand vedeam turistele ce veneau la manastire. In ce hal erau! Ca si cum as vedea icoane bizantine frumoase, aruncate la gunoai; numai ca acestea s-au aruncat singure.*⁹⁷

2013. -“Nimeni dintre cei ce se numără în cler să nu se îmbrace în haină nepotrivită tagmei sale, nici când stă în oraș, nici pe cale mergînd, ci să întrebuițeze îmbrăcămintea care este destinată pentru cei ce se numără în cler. Iar dacă vreunul ar face așa ceva să se afurisească pe o săptămînă”. -VI ec. 27 (VII ec. 16).

2016. -“Cel ce a fost îmbrăcat odată de episcop cu îmbrăcămintea neagră cu scopul de a intra în cler, nu-l mai poate dezbrăca deoarece a făcut declarația publică de a se consacra lui Dumnezeu și nu mai poate anula făgăduința făcută lui Dumnezeu și să batjocorească starea sfîntă ca femeile de la teatru”. -Balsamon-Sfîntul. Atan. II, p. 617.⁹⁸

Notăm că fotografia de mai sus, în care sunt surprinși la munte Părintele Arsenie Boca (mustăcios, în pantofi cu toc, pantaloni scurți, cu mâinile în buzunare și fular răsucit galant, ca o încununare a întregii ținute), și Maica Zamfira (în treci cu mâinile în buzunare) într-o călătorie de relaxare în familie, ca și celelalte fotografii personale ale sfinției sale din acest studiu, sunt preluate de la blogul prea marelui admirator al sfințiilor lor, domnul scriitor Victor Roncea⁹⁹.

⁹⁷ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2007/10/03/cuviosul-paisie-despre-neoranduiala-launtrica-si-infatisarea-exterioara/>>, luni, 24 august 2015.

⁹⁸ [erom. Nicodim SACHELARIE], *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

⁹⁹ <<http://roncea.ro/2014/11/28/petitie-pentru-canonizarea-parintelui-arsenie-boca-sfantul-ardealului-fotografii-inedite-din-arhiva-cnsas-preluate-de-civic-media-si-publicate-in-premiera-online-de-roncea-ro-la-25-de-ani-de-la-ple/>>,

marți, 25 august 2015

Părintele Arsenie Boca se plimba dezbrăcat în public, având un dereglaj al îmbrăcăminții și prin minus. Dacă am văzut mai sus, la capitolul barbă albă și dichisită, că Părintele Arsenie Boca avea un dereglaj la îmbrăcămintă, prin plusul îmbrăcării hainelor de lux, vom vedea acum că avea dereglaj la îmbrăcămintă prin minusul dezbrăcării publice. Cu amândouă nu sunt de acord Sfinții

Părinți:

5. *De ce [ne] aduce aminte îmbrăcarea hainelor*

întâi, după dumnezeiescul Gură de Aur, însuși faptul acoperirii trupului cu haine este o veșnică aducere-aminte de izgonirea cea din rai și de pedeapsa pe care au luat-o după călcarea poruncii [protopărinții noștri]. Aveam nevoie de haine și de acoperăminte moi cei ce mai înainte, în rai, eram acoperiți .de darul lui Dumnezeu și nu aveam [deci] trebuință de haine. Căci protopărinții, fiind goi mai înainte de neascultare și nerușinându-se, după cădere au cusut frunze de smochin și și-au făcut acoperământuri împrejurul trupului (Fac 3, 7). De aceea, care este motivul pentru care această amintire a pedepsei ar trebui să se facă cu haine strălucite și de mult preț? Deci îmbrăcămintea hainelor să se facă nouă veșnică aducere-aminte și învățătură despre căderea din bunătăți și despre pedeapsa pe care neamul oamenilor a primit- o pentru neascultare. Deci să ne spună nouă cei care își folosesc atât [de mult] imaginația - încât nici nu știu de acea îmbrăcămintă din lână de oaie, ci se îmbracă cu [haine] de mătase de ce, spune-mi, îți împodobesti trupul cu acestea și te bucuri de îmbrăcămintea cea de aici, neauzindu-1 pe Pavel cum zice: având hrană și îmbrăcămintă, cu acestea îndestulați să fim (1 Tim 6, 8)?

6. *Care este folosul hainelor*

în al doilea rând, folosul hainelor este, după Marele Vasile, acela de a proteja trupul: iama de frig, vara de căldură. El zice în Cuvântul către tineri: „Este oare vreo deosebire pentru un om cu mintea sănătoasă dacă îmbracă o haină scumpă sau una ieftină, atâta vreme cât și una și alta îl apără iama de frig și vara de căldură?” (P.S.B. 17, Omilia XXII către tineri, p. 578). Iar dacă ar fi de mătase și de mult preț, aceasta este o deșertăciune ce își are începutul sau dintr-o ascunsă imaginație, [sau] dintr-o poftă amăgitoare a inimii care [la rândul ei] ajunge din nou la un scop ascuns. Cu alte cuvinte: este umbră și fum, praf risipit în văzduh, baIoane umflate și sparte. Și, ca să grăiesc cu Solomon care a încercat mai mult decât toți niște haine ca acestea de mult preț, [lăudându-le] la început, [dar] defăimându-le pe urmă, zic: deșertăciunea deșertăciunilor [Ecc 1, 2] și voința a duhului [referință neidentificată]. Ce este [această] voință a duhului? Ne răspunde Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu: „pornirea cea fără de socoteală a sufletului și tulburarea omului, el fiind osândit la aceasta poate din [cauza] căderii celei vechi”. (Cuvânt la înmormântare, către Chesarie). Unei deșertăciuni ca acesteia se cuvine a urma, prea înțeleptul meu Stăpân, dar a primi să alergi după umbre și visuri mv aceasta te rog să nu o primești. [...]*

11, *Arhieriei, preoții și toți clericii se cade să poarte haine cinstite*

De aceea și Sinodul VI ecumenic poruncește în canonul 27 ca arhieriei, preoții și toți clericii să poarte haine cinstite, nefolosind [podoabele] cele exterioare și de mult preț. Căci zice: „Nimeni din cei ce se numără în cler să nu se îmbrace în haină care nu e a tagmei sale nici când se află în cetate și nici când călătorește undeva, ci să întrebuițeze îmbrăcămintea orânduită celor ce se numără în cler” (adică cea simplă și cinstită). „Iar dacă cineva ar face una ca aceasta, să se afurisească pe timp de o săptămână”. (Pr. C. Dron, op. cit., p. 273). De asemenea și cel de-al VH-lea Sinod în canonul 16 hotărăște așa: „Orice lux și împodobire trupească este străină de. rânduiala și așezarea preoției. Deci episcopii sau preoții care pun pe ei haine strălucitoare și arătoase trebuie să se îndrepte, iar dacă stăruie să se supună muștrării!;. Căci din vremuri îndepărtate orice bărbat cleric s-a înveșmântat eu haine potrivite și modeste. Căci zice Marele Vasile: «Tot ceea ce se ia nu din nevoie, ci pentru împodobire, se socotește fâlire» (P.S.B. 18, Regulile mici, întrebarea 49, p. 337). De aceea nimeni să nu se îmbrace în haine țesute din mătăsuri scumpe și nici să pună alte adaosuri colorate și împletite, căci am auzit prin limba cea grăitoare de Dumnezeu că cei ce poartă haine moi în casele împăraților sunt (Mt 11, 8)” (Pr. C. Dron, op. cit., pp. 423-424). Și iarăși zice Marele Vasile: „Ai văzut pe cineva cugetând înalt cu haină cu flori înconjurat și cu torturi

de mătase îmbrăcat și având și slujitori? De- faimă-1!" [referință neidentificată]. (Și Ioan cel cu limba de aur zice în Omilia a 11-a la Epistola către Timotei: „Vezi vreun om purtând haine de mătase? Să râzi de el!”). Iar dumnezeiescul Isidor Pelusiotul, tâlcuind ce reprezenta haina cea țesută de sus a Domnului, zice: „Cine nu știe simplitatea acelei haine pe care o folosesc săracii din Galileea? La ei, această haină este cea mai iubită și se face cu un oarecare meșteșug, ca pieptarele, țesându-se la război. Deci de vrei acestea, urmează hainei cele simple a lui Hristos. Căci gingășia aparține molesirii celei de aici [de pe pământ], iar nu luminii celei de sus.” (Epistola 94 către Caton Monahul). Iar sfinții prooroci ai lui Dumnezeu ce haine foloseau? Cu adevărat sobre, smerite și sărace. Auzi ce zice despre ei Clement, [cel ce a scris] Stomatele: „Ilie folosea ca îmbrăcăminte cojocul și își strângea mijlocul, cu brâu făcut din păr. Iar alt prooroc, Isaia, eră gol și desculț. De multe ori se înfășură și cu sac, [care era o] îmbrăcăminte de smerită cugetare. Iar dacă îl chemi și pe Ieremia, acesta avea numai centură de in. Și după cum trupurile cele bine hrănite dezgolindu-se arată mai clar floarea vârstei fot așa și frumusețea năravurilor, atunci când nu este întunecată de bîrfiri fără ca binele să fi fost [în prealabil] încercat, mare cuviință arată.” Iar dacă Sinodul local din Gangra anatemizează în canonul 12* pe cei care prihănesc pe cei ce poartă [haine] de mătase, tot același sobor, în. canonul 21, zice: „[...] lăudăm simplitatea și cumpătul în îmbrăcăminte [...] iar de la năzuințele spre moliciune și lux în îmbrăcăminte ne întoarcem [...]” (Arhid. prof. dr. Ioan N. Floca, op. cit., p. 192). [...]

Fie, Prea Sfinția ta să zicem așa: chiar dacă tu te împodobești, ești cu totul înțelept cu gândul și [aceasta se întâmplă] fie din pricina simplității tale celei din fire (după cum o astfel de simplitate și nesimțire au oarecare triburi din America care sunt atât de nesimțitoare încât trebuie ca toiagul să se facă pețitor pentru a se îndemna să-și ia mireasă - după cum scriu istoricii), fie din pricina acoperământului lui Dumnezeu, fie din pricina luării-aminte la sine; însă socotește singur: cine oare va da cuvânt lui Dumnezeu pentru sminteala în care cad acele ticăloase, pentru boldurile poftii care le trec prin inimă [la vederea] unei asemenea priveliști și pentru pierzarea pe care sufletele lor și-o pricinuiesc [încă] de aici? Iar câtă muncă pricinuieste sminteala arată Domnul zicând: Vai, omului aceuia prin care vine sminteala! Mai de folos i-ar fi lui ca să-și spânzure o piatră de moară la grumazul lui și să se înece în adâncul mării (Mt 17, 6-7)5.

Deci îți voi spune acum ce haine se cade să fie folosite. Sfântul episcop de Corint, atât la începutul [episcopatului] său cât și acum, are hainele din postav negru. Poartă și blană neagră, iar toate celelalte [haine] sunt negre ca la un monah. Așa se cade să faci și Prea Sfinția ta: hainele toate să fie toate negre, toate cinstite, toate monahale, așa încât să pricinuiască evlavie la toți cei care te văd și nu sudălmi sau săgeți ale dezmiardării.

Îți spun și părerea mea, spre mângâiere. Care este ea? Marele Antonie murind a poruncit ucenicilor săi să dea un cojoc de-al său Marelui Atanasie, patriarhul Alexandriei, iar altul episcopului Serapion. Aceștia le-au primit din tot sufletul și le îmbrăcau ca pe niște porfire împărătești. Deci de . iubești [dorești] și Prea Sfinția ta, îți trimitem o cămașă sau două de păr, sfetagorești* (* Adică aghioritice, din Sfântul Munte.) ca să le porți așa cum sfântul [episcop] de Corint și atâția alții arhierii și patriarhi le-au purtat și le poartă [încă]. Aceasta o facem ca să-ți aduci aminte prin ele de viețuirea monahilor săraci, îmbrăcați cu rupturi și smeriți.

Știu că ai să-mi reproșezi unele ca acestea: „Ce? Și pustnic se luptă să mă facă de îmi scrie unele ca acestea?”

Da, Stăpâne al meu! O, de-ar fi dat Dumnezeu! O, de-ar fi fost cu puțință! O, de s-ar fi făcut [lucrul acesta]! Să mă învrednicească Domnul a te vedea pustnic, îmbrăcat cu rupturi, purtător de opinci și de traistă - așa cum am văzut la Sfântul Munte și pe Sfântul Proin din Lacedemonia și din Halep. Atunci într-adevăr bucuria va fi deplină în inima mea. Ce, crezi c-ai să scapi? Scoate-ți [aceasta] din inima ta. Ai trăit cu arhierii - te-ai făcut arhieriu. începe a corespunda acum cu pustnicii, [și] pustnic desăvârșit cu adevărat vei deveni pe urmă. „Căci cu cine va vorbi cineva, cu acela se va asemăna” - după cum spune proverbul. [...]

16. Arhierii și preoții nu se cuvine să se scalde

Tot sub acest simț intră și spălarea capului și a picioarelor, [despre] .care ai auzit și mai sus la preasfințita între monahii mamă a lui Iuvin cât sunt de dăunătoare trupului tău celui tânăr. De aceea citim la Pateric că mulți Părinți veneau la nevoia de a trece râuri, dar se rușinau nu să spele, ci numai să-și dezgolească picioarele și erau răpiți de dumnezeiescul înger și într-o clipă se aflau pe celălalt mal.¹⁰⁰

Pentru că nu există sfinți în pantaloni scurți, Părintele Arsenie Boca s-a pictat pe sine în false proorocii și a inventat tablouri cu Sfinți în costum de baie:

¹⁰⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 183-185, 193-196.

Adică familiei Arsenie – Zamfira.

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Da, e episcop acum... stătea la picioarele sfintei Parascheva și așa ne-am împrietenit. Eu la un capăt, el la un capăt. Un părinte liniștit și bun... Da... l-a-a descoperit cineva pe Antonie acolo, cât eram la Iași, și l-au arestat. L-au depistat pe Antonie acolo... Julieta l-a scos și pe Dometie și a rămas cu Arsenie acolo. Și așa s-a făcut de maici [Mănăstire, n.n.] ...*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Cu Sfânta în familie...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Cu Julieta stareță.*

Și e normal acum să facă o serie întreagă de greșeli... Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...¹⁰¹

Ligia – nascuta in 1913, care in 1951 era deja casatorita si se numea dupa sot Ligia Bunescu. Sotul ei, teolog, de loc din comuna Buda-Drăgănescu – Ilfov, va fi preotul Savian Bunescu – parohul Bisericii de la Drăgănescu, pe care Parintele Arsenie o va picta incepand cu 1967/1968.¹⁰²

Pictura de la Drăgănescu nu este una obișnuită, în înțelesul că Părintele Arsenie nu s-a limitat strict la programul iconografic clasic.

Încercând să actualizeze mesajul Evangheliei, Părintele a introdus în pictura de aici, pe lângă scenele clasice, deja consacrate, și compoziții de-a dreptul șocante care au un rol vădit catehetic și care se adresează oamenilor zilelor noastre.

Dacă i s-a interzis să predice, o face acum într-alt chip, cu ajutorul penelului și al culorilor. Oamenii care-l căutau aveau ce învăța doar din lectura picturii, care le grăia direct, fără ocolișuri și pe înțelesul tuturor, „ca să nu mai orbescă și ei în noaptea neștiinței și a lipsei de sfat, de unde vin toate relele care chinuiesc pe oameni, întunecă vremile și prea adesea cruntă pământul”.⁵⁷ „Mica biserică de la Drăgănescu are norocul să simtă pe zidurile ei zugrăvite predicile fierbinți, pe care miile de oameni le ascultau la Sâmbăta de Sus. E o pictură nouă ca și predica de atunci.”⁵⁸ Ca „predica” de acum să fie cât mai convingătoare, Părintele, cu splendida-i caligrafie, așterne pe ziduri, lângă scenele reprezentate, numeroase sentințe scurte, lămuritoare, care reprezintă o sinteză a gândirii Sfinției Sale. [despre cum este caligrafia Părintelui se va exprima mai jos o profesionistă în ale artei. E de aceeași factură

cu sinteza gândirii și predicile sfinției sale – n.n.] Ele nu sunt simple vorbe de spirit, ci mai degrabă sunt așchiile țâșnite din coerența și vigoarea unui trunchi cu rădăcini adânci.⁵⁹

Ar mai fi foarte multe de spus și în ceea ce privește felul în care Părintele Arsenie a gândit programul iconografic în ansamblul lui, adică dispunerea fiecărei compoziții în parte, însă nu acesta este scopul lucrării de față. Totuși, nu se poate trece cu vederea o amplă compoziție pe care Părintele a zugrăvit-o pe absida altarului. Ea ne prezintă momente „Din viața și patimile Cuviosului Ștefan cel Nou, pe vremea

¹⁰¹ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvkM>>, duminică, 17 mai 2015.

¹⁰² <<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>>, vineri, 11 septembrie 2015.

*Împăratului iconoclast Constantin Copronimul, care a tiranisit biserica între anii 741-775; Iar cuviosul primind mucenicia la 53 de ani ai vârstei sale în 28 ale idelor lui noiembrie, cu vina de pe urmă: «Ștefan mi-a făcut temnița mănăstire!»⁶⁰ Este știut faptul că în nici o altă biserică nu este zugrăvită pe absida altarului mucenicia acestui Cuvios, care oricum este destul de rar reprezentată. Deci pictarea ei aici este firesc să ridice semne de întrebare, mai ales că ocupă un loc important în absidă, atât în ceea ce privește dimensiunea ei, cât și în ceea ce privește spațiul pe care se desfășoară, și anume cel din dreptul ochilor. Prin urmare, este limpede că Părintele Arsenie nu a pus întâmplător această compoziție aici. **Nu aș vrea să fiu înțeles greșit și să se creadă că, în cele ce urmează, doresc să accentuez doar latura profetică a personalității Părintelui Arsenie, însă, căutând un răspuns la semnificația amplasării compoziției cu pricina în acel loc însemnat, nu pot să nu observ asemănările dintre cele două vieți – a Cuviosului Ștefan cel Nou și a Părintelui Arsenie – și mai ales faptul că amândoi s-au săvârșit din viață în 28 ale lunii lui noiembrie!**⁶¹” (O sinteză a gândirii Părintelui Arsenie Boca în 800 de capete, Ed. Teognost, p. 34).¹⁰³*

Nu numai atât, dar pictează în loc de mâinile Maicii Domnului mâinile maicii Zamfira, picturile sfinției sale devenind astfel obiecte de cult de adorare și preacinstire a propriei sale familii, știut fiind că închinarea icoanei merge la cel reprezentat în ea:

Măicuța Zamfira Singurul meu ucenic!

Fragment din „Cuvântul la priveghere” rostit de Prea Sfințitul Părinte Dr. Daniil Stoienescu, Episcop-Loctiitor de Vârșeț

... Se va vorbi despre măicuța Zamfira de acum înainte, ca și până acum, de fapt, atâta vreme cât se va vorbi de prea cuviosul părintele nostru Arsenie. Pentru că, nu întâmplător, prin anii '77 - '78, aflându-mă numai cu Părintele și Măicuța aici, în casa de vizavi, în chilia de dincolo de ușa acestei sfinte biserici, mi-a spus Părintele, fiind de față și sfinția sa, maica Zamfira, că este „singurul meu ucenic”. Știți că Părintele nostru nu se juca cu cuvintele și a rostit această mărturisire, pe care iată, socotesc de cuviință să v-o destăinui în această seară de priveghere, de taină, de întâlnire și de despărțire deopotrivă de măicuța Zamfira.

„Singurul meu ucenic”..., cuvinte pe care ni le-a spus părintele Arsenie despre măicuța Zamfira. Iată ce recunoaștere! Iată ce însemnătate! Și ce greutate au aceste cuvinte. „Singurul ucenic” pe care Părintele și l-a recunoscut cu puțin timp înainte de plecarea la Domnul a fost și este măicuța Zamfira; poate de foarte mulți neînțeleasă, poate și de noi, uneori

¹⁰³ 57. Cărarea Împărăției , p. 157.

58. *Ibid.*, p. 171.

59. Caietul Părintelui Petru Vamvulescu (mss.), *Din cuvintele Părintelui Arsenie rostite...*

60. Cărarea Împărăției, p. 325.

61. În *Duminica Ortodoxiei*, „Gândirea”, Serie nouă, nr. 1-3/1999, p. 43.

Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

[E adevărat. Poate singura care cunoaște misterul cel întunecat al Părintelui Arsenie Boca, în toată semnificația și trăirea lui este maica Zamfira. Sfinția sa este coregizoare și cogeneratoare a devierii de la Prislop, este partașă și la conlocuirea ca bărbat și femeie în aceeași casă cu sfinția sa, și la puternicele ședințe de hipnoză, și la cunoașterea duhului apropiat care le slujea pentru proorocii și dominarea bieților creduli, și la pictura de la Drăgănescu, și la editarea rătăcitelor și rătăcitoarelor cărți ale Părintelui. Dacă și-ar fi dat seama predicatorul ce înseamnă maestrul și ucenița lui, niciodată nu ar mai fi propovăduit această cumplită rătăcire în doi, care atacă echilibrul duhovnicesc al unui neam întreg – n.n.].

Iată așadar, că această seară este potrivită pentru ca, prin rugăciune, prin cântare, prin lacrimă și prin priveghere, cu toții să odihnim dincolo, cum n-am reușit în această viață, sufletul și duhul măicuței Zamfira, care a trecut la Domnul, ca să se roage pentru noi, ca să se roage lui Dumnezeu și Maicii Domnului și ca să ducă mesaje inimilor noastre părintelui nostru Arsenie, împreună cu care se află acum în lumina lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt și „să ne fie nouă bine” în anii sau puținii ani pe care îi vom avea fiecare, după rânduiala lui Dumnezeu, pe acest pământ.

Și o a doua taină pe care v-o descopăr în această seară și pe care e bine să o țineți minte toate maicile și surorile acestei mănăstiri, viețuitorii, ostenitorii, închinătorii... Ori de câte ori veți privi icoana Maicii Domnului de aici de pe catapeteasmă, să știți că mâinile Maicii Domnului au fost pictate de părintele Arsenie după mâinile Măicuței Zamfira! Priviți! Cei și cele care ați cunoscut și ați văzut și v-ați oprit privirea asupra

mâinilor măicuței Zamfira, priviți aici mâinile Maicii Domnului care-L țin pe Mântuitorul Hristos în brațe. Iată cum a înțeles părintele nostru Arsenie destinul măicuței Zamfira, iată ce rol și ce importanță i-a recunoscut pentru viața noastră, pentru Ortodoxia românească, pentru monahismul românesc și, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta Mănăstire a Prislopului...

Întrebare: oare unghiile erau date cu roșu, sau ni se pare nouă?

Iată acum mâinile Maicii Domnului:

Și mâinile unei vrăjitoare celebre:

Cu ale cui mâini seamănă mai mult mâinile Maicii Zamfira?

Nu noi am pictat așa, ci Părintele Arsenie Boca, pentru a-și arăta admirația, respectul, iubirea și... preacinstirea față de Maica... Zamfira, dar, poate fără să vrea, și disprețul față de Maica Domnului.

Iată ce ne învață despre aceasta Pidalionul:

Că cu cât mai adeseori prin iconicească însemnare se privesc, cu atâta mai mult și cei ce le privesc pe acestea se deșteaptă către aducerea aminte, și dorirea prototipurilor celor întâi [adică cei care au fost pictați în tablou, prin redarea trăsăturilor feței lor – n.n.] . Și acestora a le da sărutare, și cinstitoare închinăciune. [...]

Cinstea aceasta însă, alt fel se face chipului celui întâi (adică însuși persoanei) și alt fel Icoanei (după Vlastar) că aceuia adică se face slujitorește, iar Icoanei, cu chip relativ. Icoană se zice, (grecește adică de la eikene) de la asemănarea ce are cu prototipul (întâiul chip). [...] Pentru aceasta și se protimisesc (a da întâietate) apoi Crucea, apoi Icoana lui Hristos, Icoana Născătoarei de Dumnezeu; și prin urmare Icoanele Sfinților, precum se arată aceasta în aceeași praxă; din cuvântul Sfântului Maxim, și de obște a zice, după rânduiala și vrednicia prototipurilor; așa urmează și rânduiala închinării chipurilor lor. Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele.¹⁰⁵

Să aplicăm acum acest canon, în cazul așezământului de la Drăgănescu. Suntem datori să respectăm ierarhia închinării Sfintelor Icoane în ordinea importanței persoanelor pictate ele, datorită cinstei diferite atribuită ierarhic persoanelor cinstite. Cunoaștem și taina sfințeniei Icoanelor prin care se cinstesc tocmai cei reprezentați pe ele. Cei reprezentați pe ele sunt cei ale căror trăsături s-au pictat, cu alte cuvinte icoana îl reprezintă pe omul cu care seamănă. Pe ea este pictată persoana al cărui chip s-a pictat.

¹⁰⁴ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 138-139.

¹⁰⁵ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 238-241.

Dacă noi privim chipul Părintelui Arsenie Boca, pictat de el însuși ca și cum ar fi Hristos, deoarece Hristos se adoră pentru că este Dumnezeu, atunci (poate fără să vrem) îl adorăm pe Părintele Arsenie Boca, întocmai ca pe Dumnezeu Atotțiitorul. Când privim chipul Părintelui Arsenie Boca pictat de el însuși ca și cum ar fi Sfântul Vasile cel Mare, sau Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, atunci cinstea pe care am vrea să o dăm Sfântului Ierarh sau Înainte-mergătorului o trimitem la Părintele Arsenie Boca.

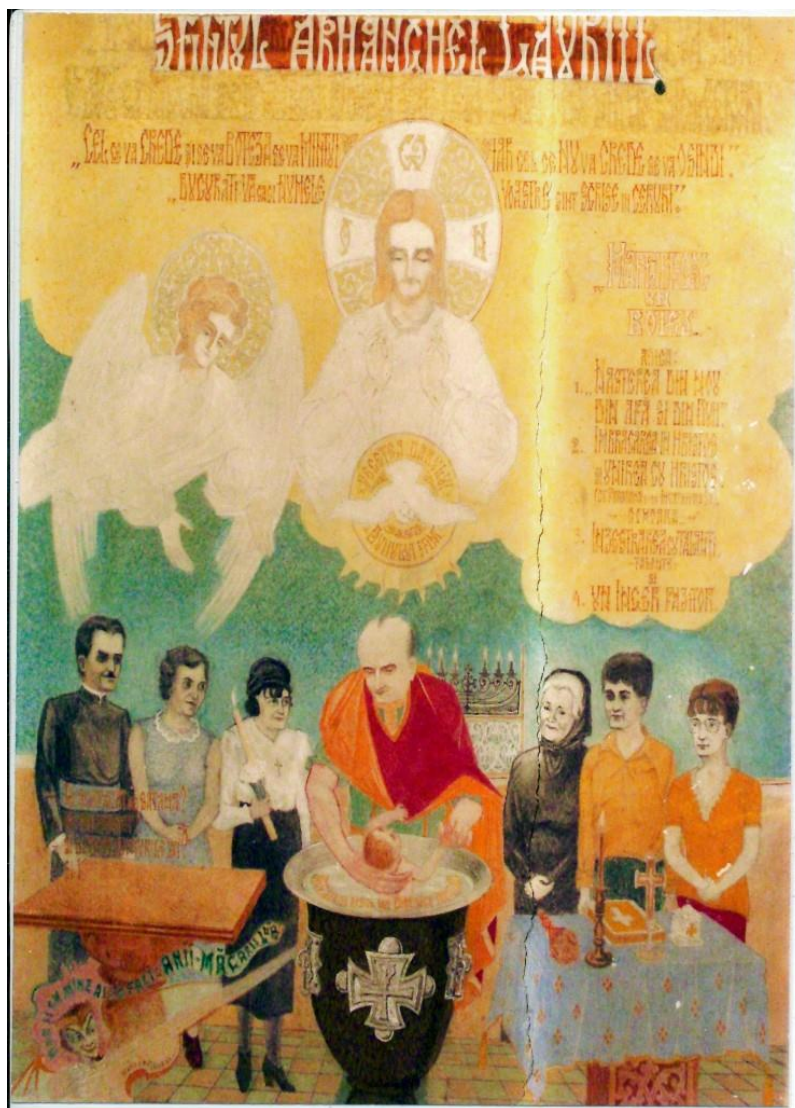
Când vrem să sărutăm mâinile Maicii Domnului ca să o preacinștim, sărutând tabloul pictat de Părintele Arsenie Boca cu mâinile maicii Zamfira (părtașe de atâtea ori la lucrarea celui mai mare păcat care este sinucierea), o preacinștim pe Maica Zamfira, fiind înșelați de autor, ca și cum ea ar fi vreo pururea fecioară, fără păcat personal și maică a lui Dumnezeu.

Cumplită amăgire!

Să ne mai mirăm de cinstea exagerată ce le-o acordă ucenicii, când se închină lor în acest fel? Ritualul pe care îl fac le inoculează în duh, în trăire, în simțire, hipnotizându-i cu această rătăcire de mari proporții... (poate fără să înțeleagă sau să dorească consecințele gestului lor).

Vina lor prin care pățimesc aceasta este că nu s-au smerit, ci s-au luat după mass-media și zvonuri. Nu au avut sărmanii ascultarea de a se lăsa sub ocrotirea, cugetarea și discernământul Sfintei Biserici și al Sfântului Sinod, pornind la o cinstire mai înainte de canonizarea celor de la Prislop și necercetând Sfânta Tradiție.

Neascultarea minții pripite duce la rezultate de acest fel, ba, în final, chiar și la pierderea mântuirii, dacă nu se aleargă imediat la pocăință, pentru a se birui uriașul ce omoară sufletul: neștiința.

La pictarea „Sfintei Familii”, se adaugă pe lângă pictarea mâinilor¹⁰⁶ Maicii Zamfira (în locul mâinilor Maicii Domnului) și pictarea (de prost gust și hulitoare la adresa Sfântului Botez) a opt membrii ai familiei surorii ei Ligia Bunescu:

La stânga învierii Domnului este pictat sfântul arhangel Gavriil în veșmânt alb, cu crin deschis în mâini, privind în jos de pe norul din cer. Înveșmântat în nor auriu, cu haină albă, Mântuitorul Iisus Hristos binecuvântează cu mâinile rănite Taina Botezului ce se săvârșește. El are la dreapta Sa un înger păzitor al pruncului nou botezat, cu mâinile întinse spre pruncul care primește Botezul în cristelnița cu sfânta cruce, de la un cucernic preot - părintele Grigorescu de la Biserica Boteanu din București, adeseori frecventată de Părintele Arsenie. In apa cristelniței plutesc cuvintele: „Botează-se robul lui Dumnezeu Cristian”. La dreapta și la stânga pot fi identificați șase membri ai familiei noului botezat din familia preotului paroh Savian Bunescu. La dreapta se află o masă cu sfeșnic, sfânta Evanghelie și sfânta cruce. Deasupra preotului slujitor, zboară porumbelul Duh Sfânt în alb, cu nimb auriu, înconjurat de cuvintele: „Pecetea darului Duhului Sfânt”,

¹⁰⁶ Taiate cu lama, păstrând urmele cicatricilor.

care-și revarsă harul în șapte limbi de foc peste fiecare prunc nou botezat.

La stânga sunt cunoscutele cuvinte:

- Te-ai lepădat de Satana?

-M-am lepădat.

- Și de toate lucrurile lui?

-Și! ...

Sub aceste cuvinte, de sub masa pregătită pentru Botez, diavolul cu un șarpe pe cap, zice privind furios spre cristelniță: „Dar și cu mine ai să faci anii măgăriilor”. Vrajmașul diavol își ține dreapta pe corzile de săgeți ale unei chitare care ating cristelnița, corzi pe care scrie: „Muzica pieirii”, ca o amendare a petrecerilor necreștinești ce urmează, de obicei, după săvârșirea marilor Taine ale Bisericii: Botezul și Cununia.

Sus, în dreptul Mântuitorului Hristos citim cuvintele: „Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui, iar cel ce nu va crede, se va osândi. Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri” (Marcu 16,16; Luca 10,20). Iar în dreapta reprezentării Botezului, Părintele Arsenie se explică:

Mărturisesc un Botez

Adică:

1. Nașterea din nou din apă și din Duh

2. îmbrăcarea în Hristos și unirea cu Hristos (cu persoana și învățătura Sa) - comoara -

3. înzestrarea cu talant! (talente)

4. Un înger păzitor¹⁰⁷

În realitate, după cum susține Părintele Savin Bunescu (după ce se scuză că de fapt și preacucernicia sa, și Părintele Arsenie Boca sunt smeriți) în filmarea: *Pr. Arsenie Boca - pictura bisericii de la Drăgănescu*¹⁰⁸, în realitate, pe lângă antihrist și antiarhanghelul Gavriil, în acel tablou toți sunt membrii familiei Maicii Zamfira:

Ecaterina, mama Maicii Zamfira (femeia îmbrăcată în negru);

Părintele Savin Bunescu (cumnatul);

Preoteasa Ligia Bunescu (sora);

Băiatul și nora lor (rude de gradul 3 cu Maica Zamfira);

Cristian, copilul lor ce se botează (rudă de gradul 4);

Părintele Marcel Mihaescu, Consilier Economic la Arhiepiscopiei Bucureștilor și slujitor la Sfânta Biserică Sfânta Maria Miron Patriarhul, Mavrogheni, cel ce săvârșește taina Sfântului Botez și soțul nașei lui Cristian (rudă de gradul 5);

Preoteasa (soția preotului ce botează) și nașa lui Cristian (rudă de gradul 5).

Aceasta confirmă faptul că așezământul de la Drăgănescu este o afacere de familie închinată Părintelui Arsenie Boca și arsenismului. Nu e de mirare că intrând în ea mulți au simțit că li se întunecă mintea și își pierd credința.

Alții, însă, se lămuresc:

Andreea on 22 iunie 2015 la 9:11 am said:

Va multumesc pentru ca ati deschis acest subiect de discutie.

Trebuie sa va spun ca, la insistentele unei colege de serviciu, care este "fana" Arsenie Boca, m-am dus la Draganescu.

Asa ca va descriu ceea ce am vazut, atingand doar cateva aspecte, deocamdata:

– caracteristicile arhitecturii bisericii: – la exterior arata decent, este o bisericuta amarata de cimitir, insa ingrijit varuita si vopsita.

Surpriza neplacuta vine inasa la interior, unde sunt niste stangacii mari, niste contravantuiri urate, care nu au fost decorate cum trebuie cu ajutorul picturii, A.B. ne-luand in considerare acest aspect estetic, pe care il intalnim la toate bisericile ortodoxe, unde si cel mai amarat arculet este decorat cu niste floricele. Adica pictura lui A.B. nu este in acord cu arhitectura, el nereusind sa decoreze elementele structurale care, din aceasta cauza, se vad in toata uratenia lor, si a preferat sa utilizeze campurile mari pentru a-si manifesta "geniul" artistic.

¹⁰⁷ Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 146-147.

¹⁰⁸ <<https://www.youtube.com/watch?v=-DFwWDwrjY>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

– pictura: – impresia pe care mi-a facut-o este ca nu este deloc stralucita: – culorile sunt foarte sterse, nicidecum asa de vii cum apar pe internet. Dominanta este un fond ocru sters – prafos.

– stilul: – este mixt, avand influente art-nouveau, bizantine (in decoratia fondurilor cu entre-lacs-uri), dar si de o uratenie si o "obraznicie" maxima acolo unde ii infatiseaza pe diavoli si pe oamenii "cazuti" ai lumii sale contemporane. (A-propos, de ce il infatiseaza pe acel barbat in pantaloni scurti, cand tocmai el este acela care se imbraca astfel in excursiile sale montane?!!)

– tehnica: – este tempera, cu zone mari in care culoarea este opaca, dar si in care a reusit sa realizeze niste tente transparente. Nu am vazut nici un pointilism, asa cum afirma unii neaveniti.

– GRAFICA: aici este cuiul lui Pepelea. Cred ca o analiza clara o poate face doar un grafolog priceput in tulburari de personalitate, caci pe peretii de la Draganescu sunt tot felul de tipuri de scrisuri: veche romaneasca, cursiva, un fel de Times New Roman, etc. Sunt cel putin sase-sapte feluri de scrisuri diferite, atat ca stil, cat si ca marime. Unele sunt atat de mici, ca nici nu pot fi citite de aproape. Concluzia este ca omul a fost cam tulburat.

.....
Urmatoarele capitole care ar trebui discutate sunt:

- motivatia si "inspiratia" picturii;
- acordul sau dezacordul cu erminille;
- inovatiile (Francisc de Assisi, Ulfila, catedrala Sf. Petru – desi nu prea seamana cu ea);
- expresivitatea chipurilor (care tine de un fel de pietism strain duhului ortodoxiei);
- inspiratia steineriana sau de alta natura a unor scene (a se vedea Invierea lui Hristos, cu valuri transparente);
- caracterul "profetic".

Va multumesc!¹⁰⁹

În legătură cu caracterul profetic, iată ce zvon a bântuit pe internet, lansat de admiratorii fără discernământ ai Părintelui Arsenie Boca:

Profeția pictată a părintelui Arsenie Biserica din Drăgănescu.

Pe pojghița varului de frescă din pronaosul bisericii din Drăgănescu, pe care Arsenie Boca a pictat-o începând cu anul 1968, părintele a strecurat inexplicabil câteva imagini premonitoare, neobișnuite prin actualitatea lor: telefonul mobil, turnurile gemene incendiate pe 11 septembrie la New York sau naveta Discovery.¹¹⁰

Sau:

Totuși, pictura este considerată profetică și atrage atât de mulți turiști, încât se organizează adevărate tururi de vizitare a Bisericii, fiind pus la dispoziția pelerinilor și un ghid turistic care explică fiecare secvență în parte cu o multitudine de detalii. Secvențele care au făcut deja vâlvă în presa românească sunt cele care par să illustreze mari evenimente petrecute la nivel mondial, dar pictate cu mulți ani înainte ca ele să fi avut loc. De exemplu, părintele Arsenie Boca a pictat turnurile gemene americane în clipa distrugerii lor la 11 septembrie 2001. Pe aceiași pereți, a fost identificat și un desen ce pare să înfățișeze cifra 11, ca o profeție și a altor catastrofe petrecute ulterior la data de 11: atentatul de la Madrid din martie 2004 sau tsunami-ul din Japonia din martie 2011.

O secvență care dă fiori prezintă o zi de duminică așa cum se desfășoară ea astăzi în cele mai multe dintre casele românilor: familia stă în jurul televizorului, se relaxează pe fotolii confortabile, discută la telefon. Figura soției evocă prea puțin personalitatea unei mame tradiționale, femeia este machiată din cale afară, poartă bijuterii mari, este îmbrăcată modern. Îngerul păzitor al familiei îi cheamă pe aceștia la Sfânta Liturghie, dar nimeni nu se duce.

¹⁰⁹ <<https://theologiepatristica.wordpress.com/2015/06/21/de-ce-pictura-parintelui-arsenie-boca-e-necanonica-discutie/>>, luni, 21 septembrie 2015.

¹¹⁰ <<http://www.fundatiaarsenieboca.ro/Articole-preluate-din-pres%C4%83-%C5%9Fi-internet/profeția-pictată-a-parintelui-arsenie-boca.html>>, luni, 21 septembrie 2015

Oamenii sunt ocupați să se distreze. În jurul lor, știința (prin intermediul sateliților, a navelor cosmice, a gadgeturilor), l-a exclus deja pe Dumnezeu din viața pământenilor.

La capitolul profeții, părintele Arsenie Boca a însemnat pe pereții bisericii de la Drăgănescu până și data morții sale, 28 noiembrie, pictându-l cu propriul său chip pe Sfântul Ștefan cel Nou, prăznuit la data de... 28 noiembrie.

Alte profeții așteaptă încă să fie deslușite. De exemplu, printre sfinții ilustrați de Arsenie Boca la Drăgănescu se numără și Sfântul Francisc de Assisi (catolic), lucru ce iscă în prezent mari frământări și discuții în rândurile ortodocșilor. Există și o tulburătoare scenă a botezării unui prunc; alături de membrii familiei care asistă la momentul solemn poate fi recunoscut un bărbat purtând strai de preot catolic, în timp ce un alt preot, în straie colorate scufundă copilul în apă. Diavolul stă cu mâna întinsă, căutând încă din clipa aceea sfântă să pună stăpânire pe sufletul celui mic.¹¹¹

Noi am spune că mai degrabă este vorba de o pictură futuristă de proastă calitate, în care (Ce bine ar fi! Ar fi un semn de pocăință!) la fel de bine Părintele Arsenie Boca și-ar putea expune simbolic propria amăgire și amânare de întoarcere la Hristos din cauza și împreună cu Maica Zamfira, pictându-se cu pantaloni scurți și ochelari, alături de femeia vieții sale machiate fățarnic și preocupat de știință și genetică în loc de adevărata înțelegere a credinței și mistagogiei Sfintei Euharistii, mergând de Sfântul proroc Ilie să ghicească Dorinei, în loc să meargă la Sfânta Liturghie.

De ce spunem aceasta?

Tainic pentru asemănarea dialogului între înger și omul în pantaloni scurți, cu viața Părintelui Arsenie Boca:

Dedesubt se afla intrarea într-o clădire modernă cu etaj, cu o terasă deschisă spre stânga, sub spațiul verde ce se vede departe în zare, cu patru piramide albe, iar sus pe clădire se observă trei antene pentru sateliți și telecomunicații, una îndreptată în sus și două oblice. Pe peretele interior al încăperii se află un mapamond, reprezentând harta lumii cu cele cinci continente. În partea dreaptă se deschide o ușă, a cărei perdea este dată la o parte pe jumătate, de o tânără soție, femeie modernă, îmbrăcată sumar, după ultima modă, în galben, cu ochi puternic fardați și păr coafat. Lângă perete străjuiește o coloană - hotar între cer și pământ - pe o podea în carouri de marmoră. Lângă o masă cu televizor și telefon deasupra stă comod pe un fotoliu verde, picior peste picior, un om modern, reprezentant al lumii contemporane, destul de tânăr, cu ochelari și pantaloni albaștri scurți, având pe centura lui gravat globul pământesc. El privește rătăcit și rătăcitor cu o falsă încredere în sine, ținând telefonul în mână dreaptă și pregătindu-se pentru a vorbi sau a-și încheia convorbirea „telefonică” cu îngerul în alb din colțul stâng de sus, care-i apare în fața ferestrei terasei, deasupra unei rachete sau navete spațiale cu cinci propulsoare, care lasă în urma ei fum, foc și dezastru.

îngerul arată cu degetul spre cer spunând: „Sus totul este gata, veniți la nuntă...”

Pe peretele camerei apare scris cu roșu - în viziunea Părintelui Arsenie răspunsul omului, de azi și de mâine, la chemarea îngerului:

-M-am însurat,

- Mi-am rotunjit țarina,

- Mi-am cumpărat cinci milioane de cai putere,

- Caut locuință pe altă planetă,

-... Așa că... rogu-te să mă ierți - nu pot veni.

- Nu mai avem această preocupare.

La acestea, îngerul Domnului are ultimul cuvânt-sentință:

- „Ce-ai câștigat dobândind lumea toată, dar ți-ai pierdut sufletul?!”

- Cu știința ați dezlănțuit cataclismul științelor (stihțiilor) asupra voastră,

Așa vă trebuie !

Ați început sfârșitul lumii...!”

¹¹¹ <https://www.descoperimlumeaimpreuna.ro/blog/biserica-din-dragescu>, luni, 21 septembrie 2015

Explicit, însă, iată de ce este vorba de o pictură futuristă nereușită, kitsch, iar nu o profeție: Părintele a pictat așezământul de la Drăgănescu între anii 1968-1983.

Parintele Arsenie Bica va ajunge la Draganescu prin purtarea de grija a Maicii Zamfira [...]

*In anul 1968 el a inceput pictarea bisericii parohiale din localitatea Draganescu, lucrând la aceasta pentru mai bine de 15 ani.*¹¹³

Pe atunci era deja funcțional telefonul mobil. Dacă ar fi fost prooroc ar fi pictat măcar un smartphone, dacă nu vreo phabletă sau tabletă:

Primii ani

În 1910, inventatorul și omul de afaceri suedez Lars Magnus Ericsson pune în practică conceptul de telefonie mobilă instalându-si un astfel de dispozitiv în mașina sa. Prin intermediul unei antene bifilare, reușește să se conecteze cu rețeaua de telefonie națională în timp ce se deplasa prin țară.[1]

În 1946, inginerii sovietici G. Saphiro și I. Zaharcenko testează cu succes un telefon montat într-un autovehicul care, pe o rază de 20 de kilometri, se putea conecta la rețeaua locală.[2]

Conceptul de bază de telefonie celulară se naște în 1947, când cercetătorii își dau seama că, prin introducerea unor zone celulare pot îmbunătăți substanțial eficacitatea convorbirilor. Astfel, în decembrie 1947, Douglas H. și W. Rae Young, ingineri la firma americană de cercetare Bell Laboratories, propun construcția unor celule hexagonale ca relee pentru telefoanele mobile.[3] Philip T. Porter (tot de la Bell Labs) propune ca turnurile celulare să fie plasate în vârfulurile unor hexagoane imaginare, astfel ca emisia-recepția să se desfășoare în trei direcții. Dar în acea perioadă, tehnologia aferentă nu se dezvoltase încă și nici frecvențele specifice nu erau alocate. Abia prin anii 60', Richard H. Frenkiel și Joe S. Engel (de la Bell Labs) fac descoperiri care revoluționează electronica.[4]

Totuși telefoane mobile prin care se puteau forma numere existau deja înainte de 1950. Astfel, în 1948 serviciul de telefonie mobilă fără fir este disponibil în aproape 100 de orașe americane și majoritatea autostrăzilor.[4]

Primul telefon mobil complet automat, numit MTA (Mobile Telephone System A) a fost dezvoltat de Ericsson și lansat pe piață în Suedia în 1956. Avem de-a face cu primul sistem care nu necesită control manual, dar avea dezavantajul greutateii (cântărea 40 kg!).[3] MTB Produce o versiune mai evoluată, cântărea "doar" 9 kg și a fost introdus în 1965 și ajunsese până la 600 la desființare.

În 1957, radio-inginerul sovietic Leonid Kuprianovici din Moscova a creat un telefon portabil numit după inițialele sale LK-1 sau "radiofon". Acesta era prevăzut cu antenă, rotiță pentru formarea numerelor și putea comunica cu o stație-bază. Avea o greutate de 3 kg, raza de acțiune 20-30 km, iar timpul de funcționare al acumulatorilor ajungea până la 20-30 de ore. Kuprianovici și-a patentat invenția în același an, 1957 (#115494/01.11.1957). Stația de bază a lui LK-1 se putea conecta la rețeaua locală de telefonie mobilă putând astfel deservi mai mulți clienți. În 1958, Kuprianovici și-a reprojctat telefonul ajungând la o versiune "de buzunar" de 500 gr.

În 1958, URSS începe să dezvolte serviciul național de telefonie mobilă Altay. În 1963, acest serviciu se înființează și la Moscova, iar în următorii ani în 30 de orașe ruse.

*Prin anii 60' se aduc o serie de îmbunătățiri, mai ales prin contribuțiile lui Frenkiel și Engel de la Bell Labs, care pun în practică o serie de descoperiri din domeniul electronicii și al computerului.*¹¹⁴

¹¹² Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 164.

¹¹³ <<http://www.crestinortodox.ro/biserici-manastiri/biserica-draganescu-95957.html>>, luni, 21 septembrie 2015.

¹¹⁴ https://ro.m.wikipedia.org/wiki/Istoria_telefonului_mobil#Primii_ani>, luni, 21 septembrie 2015

Toate aceste aparate au fost inventate înainte de a se apuca Părintele Arsenie Boca să picteze la Drăgănescu. Putea afla de ele din gazete, de la ucenici, de la securiști sau... de la draci.

Despre navele spațiale, vedem că primii care le-au „proorocit” și desenat au fost Jules Verne în 1865 și americanii, în 1934. Oare și ei erau văzători cu duhurile Părintelui Arsenie Boca?¹¹⁵

De la Pământ la Lună

De la Pământ la Lună (în franceză *De la Terre à la Lune*) este un roman *științifico-fantastic umoristic* scris de *Jules Verne* în 1865. Scrierea este una dintre cele mai vechi din acest gen. Romanul descrie povestea unui președinte al unui club de arme din *Baltimore* după *Războiul Civil American*, a rivalului său, un producător de arme din *Philadelphia* și a unui francez care a construit o enormă *navă spațială* / armă numită *Columbiad* în formă de obuz care va fi lansată în spațiu spre *Lună*. Povestea este, de asemenea, notabilă pentru că Verne a încercat să facă unele calcule surprinzător de apropiate de cele reale, mai ales având în vedere lipsa totală a oricăror date cu privire la subiect în acel moment.

Iată că Jules Verne a „proorocit” și... numele navei spațiale Columbia!

Iar această pictură „profetică” este din 1872

<https://en.wikipedia.org/wiki/Flash_Gordon>, luni, 21 septembrie 2015

¹¹⁵ <https://ro.wikipedia.org/wiki/De_la_P%C4%83m%C3%A2nt_la_Lun%C4%83>, luni, 21 septembrie 2015

Flash Gordon este eroul unui serial de aventuri spațiale, schițat inițial de Alex Raymond ca benzi desenate. [1] Prima oară a fost publicat în 7 ianuarie 1934

Iată și pictura lui „profetică”, după logica ucenicilor Părintelui Arsenie Boca ↓ :

Proiectul navetelor spațiale a fost contemporan cu pictarea așezământului de la Drăgănescu:

The Space Shuttle was a partially reusable low Earth orbital spacecraft system operated by the U.S. National Aeronautics and Space Administration (NASA). Its official program name was Space Transportation System, taken from a 1969 plan for a system of reusable spacecraft of which it was the only item funded for development. [10] The first of four orbital test flights occurred in 1981, leading to operational flights beginning in 1982.

Dar lansarea primelor rachete a avut loc în 1950:

Many orbital expendable launchers are derivatives of 1950s-era ballistic missiles.

Iată ce citim despre naveta spațială Columbia:

Naveta spațială Columbia

Naveta Spațială Columbia (OV-102) a fost prima navetă spațială a flotei NASA. Prima ei misiune, STS-1, a durat de pe 12 aprilie până pe 14 aprilie, 1981.

<[https://ro.wikipedia.org/wiki/Naveta spa%C8%9Bial%C4%83 Columbia](https://ro.wikipedia.org/wiki/Naveta_spa%C8%9Bial%C4%83_Columbia)>, luni, 21 septembrie 2015.

Astfel de fotografii, ne aducem aminte, că circulau pe atunci și la noi. Aveam cu toții acces la ele. Cu atât mai mult Părintele Arsenie Boca ce avea atâtea relații, a făcut rost de ele pentru a le picta „profetic”, fiind îndrăgostit din tinerețe de aviația și înălțimea mai presus de avioane, promisă de draci. Lucru care se vede și din preocupările sfinției sale:

La prima întâlnire cu Părintele Arsenie Boca, la Drăgănescu... m-a trimis în biserică să văd picturile făcute de sfinția sa. După un anumit timp. Părintele a venit în biserică și am purtat o discuție despre pictură, pe care a făcut-o inspirat din Biblic și Sfânta Tradiție. Părintele mi-a spus că i-a

*plăcut mult fizica și matematica, vrând să se facă aviator, dar nu s-a făcut chiar dacă nu a renunțat încă la ideea de a zbura. (Prof. C.F.)*¹¹⁶ [desigur că nu putea zbura cu naveta spațială, dar cu ajutorul demonilor și a imaginației, pe care o ajutau fotografiile cu navete, da – n.n.]

*După ce a terminat liceul la Brad, Părintele Arsenie dorea să meargă la aviație. Dar s-a mâhnit mult și a plâns, că, neavând bani să plătească garanția cerută, a trebuit să renunțe. Atunci, rugându-se înaintea sfintei icoane a Maicii Domnului, ca Samuel Proorocul, a auzit un glas din cer, care i-a zis: „Nu mai plânge, Ziare, că te voi înălța eu cu mult mai mult decât avioanele”. Această mărturie mi-a spus-o călugărul nevăzător Sebastian, de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus (Brașov).*¹¹⁷

Iată și

Naveta spațială Enterprise Prima oară a zburat pe 12 august 1977 (pe 18 februarie 1977 a efectuat primul zbor, însă a fost vorba despre un zbor captiv, fiind fixată pe avionul Boeing 747 destinat transportului navetelor).

https://ro.wikipedia.org/wiki/Naveta_spa%C8%9Bial%C4%83_Enterprise, luni, 21 septembrie 2015

¹¹⁶ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 27-28

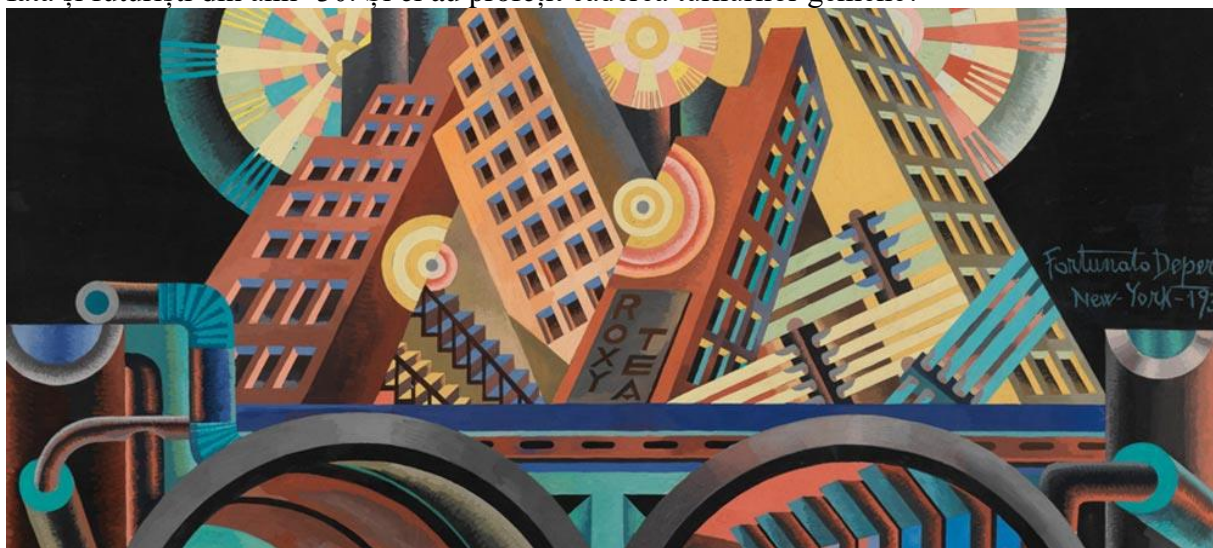
¹¹⁷ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13-14.

Iată cum pictau futuriștii din anii '70, contemporani cu zugrăvirea așezământului de la Drăgănescu:

Tot cu tentă religioasă, tot aceeași temă de cataclism mondial, dar... parcă aveau mai mult talent la desen.

Iată și futuriști din anii '30. Și ei au profețit căderea turnurilor gemene?

Tabloul de mai sus este pictat de Fortunato Depero în 1930 și este numit *Zgârie norii și tunelele*. Este foarte sugestiv pentru dezastrul din 11 septembrie 2001.

Dacă Părintele Arsenie Boca era prooroc de ce nu a pictat și un avion care intră în turnuri, ca să le putem identifica, fiindcă aceasta este imaginea clasică:

Unii se întreabă de unde a știut Boca de moartea Ceaușeștilor sau de cele două turnuri gemene din America. În emisiunea de la România TV din 23-05-2015, s-a spus, printre rânduri, un fapt lămuritor. Ceaușeștii, după ce au fost în 1989 la baba Vanga în Bulgaria și aceasta le-a prorocit că vor muri, au venit la Arsenie Boca, care le-a spus la fel. De unde a știut Vanga, a știut și Boca, adică de la draci. Ambii au profețit și dărâmarea turnurilor gemene din S.U.A. Eu cred că unii creștini se grăbesc să atribuie astfel de prorocii ca fiind de la Dumnezeu. Lucrurile astăzi sunt mai complicate. Adică, multe dintre războaie, revoluții, atentate etc. sunt plănuite în hrubele demonice ale masonilor chiar cu zeci de ani înainte.

Pe bancnota de 20 de dolari din 1971 apare exact scena intrării avioanelor în cele două turnuri gemene, iar despre Revoluția din România se știe că a fost pregătită cu cel puțin 10 ani înainte. Au spus-o de nenumărate ori istoricii și analiștii politici

în mod public. Cu un an înainte de moartea Ceaușeștilor, se știa de sforari și ziua, locul și ora execuției. Așa că Boca putea să fi aflat de undeva sau dracii au fost de față când sforarii au pus la cale totul și l-au pus în temă, cum zice Sf. Isac Șirul: „Dracii pe cei înșelați și bolnavi de slava deșartă îi face proroci Dacă ne uităm cu atenție în Scriptură, la prorociile cu privire la pedepsirea cetății Ninive sau Sodoma, vom vedea că acestea cheamă poporul la pocăință.

Prorociile lui A. Boca sunt ca să impresioneze. Hristos a refuzat să sară de pe aripa Templului, adică a face spectacol spre a impresiona. Spectacolul este lucrarea diavolului spre a atrage faima. Cuviosul Damian Taumaturgul, chemat de starețul Teodosie spre a se ruga pentru cel bolnav, venea în duh de ascultare, plângând și considerându-se nevrednic de această harismă sfântă, îl ungea pe cel bolnav cu ulei sfințit și se ruga lângă dânsul mult timp cu lacrimi și suspine. Prin Harul lui Dumnezeu toți se vindecau și plecau sănătoși. (Patericul Lavrei Peșterilor, pag. 149).

În cartea Obiectivul Bratu, pag. 72, declară A. Boca; „Legionarii au asasinat pe Iorga și pe Madgearu...” Studiile făcute de istoricul Gh. Buzatu arată că Traian Boieru, ucigașul celor doi, era agent N.K.V.D. infiltrat în mișcarea legionară. Profesorul Ion Coja spune că autopsia lui Iorga a arătat că gloanțele găsite în trup erau de calibrul 22. Astfel de gloanțe erau folosite pe atunci doar de agenții N.K.V.D. în misiunile externe. Cum de clarvăzătorul n-a știut asta și-i acuză pe legionari degeaba?¹¹⁸

De altfel unde sunt pictate turnurile gemene de Părintele Arsenie Boca? Noi nu le-am văzut...

Iată ce a pictat sfinția sa, din care au dedus ucenicii că ar fi proorocia accidentului celor două turnuri gemene:

¹¹⁸ Pr. Gheorghe Anițulesei, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 19-20.

Ne întrebăm: unde este fumul, unde sunt avioanele, unde este măcar distanța păstrată între clădiri, unde este forma lor? Unde sunt zgârie norii. Sunt doar două pete de cer, desfăcute de imaginea unei hidoase siluete ce decolează într-o trombă de reacție (pictată ca în benzile desenate S.F., de proastă calitate, autorul hulind că așa cineva ar putea fi Hristos), pe cre ucenicii obsedați de sfințenia profetică a dascălului lor le interpretează ca fiind turnurile gemene. De aceea oridecâte ori veți citi despre această profeție celebră, răspândită numai sub formă de idee text, nu veți avea alăturată și această imagine, fiindcă ar fi prea evident că e o minciună. Cu greu am depistat, din mai multe descrieri asociate și o imagine neclară încercuită de la ProTv (care deși are o așa de performantă aparatură, totuși a lăsat neclară special tocmai imaginea ce ar fi putut demonstra falsul acestei proorocii mincinoase¹¹⁹), la ce pictură se referă adepții înfierbântați. Vedeți cum trag de păr orice, doar ca să construiască imaginea unui proroc de canonizat? Nouă ni se pare forțată și asocierea cu dolarii, dar acolo tot mai este o urmă de asemănare. Însă în pictura de mai sus chiar că este vorba de o interpretare numită în limbaj psihiatric idee delirantă, la fel ca și asocierea unor pete pe beton cu chipul Părintelui Arsenie Boca (vă rugăm să observați că și în imaginea de mai jos tot ProTv-ul a adăugat conturul negru ca să tragă mai mult de păr asemănarea. Mai jos aveți imaginea originală).

O idee delirantă este o idee falsă, care nu corespunde realității. Caracteristica sa esențială este simplă: ea duce la convingerea completă a persoanei. Diferența între această convingere, considerată de neînlăturat, și o idee falsă nedelirantă este deseori greu de stabilit. Deosebirea constă în deosebi în gradul de certitudine a bolnavului referitor la această convin-

gere. [...]Mecanismele delirului sunt în număr de patru:

Interpretarea. Un raționament fals este realizat pornind de la o constatare justă. De exemplu, vecinul meu a tras perdelele pentru a informa serviciile secrete despre prezența mea.

Intuiția. O idee imediată se impune drept certitudine la bolnav. De exemplu, sfârșitul lumii va fi mâine.

¹¹⁹ <<http://stirileprotv.ro/special/atentatul-de-la-1-1-septembrie-anuntat-intr-o-fresca-a-unei-biserici-din-romania-ce-spune-preotul.html>>, marți, 29 decembrie 2015.

Imaginația. Produsul imaginației se pune în mișcare, asemenea unui roman. De exemplu, trebuie să pregătesc sosirea extraterestrilor și să anunț lumea de venirea lor.

Halucinațiile. Bolnavul vede obiecte sau aude voci care nu există în realitate. [de aici putem înțelege și mecanismul psihiatric al deselor vedenii și visuri cu Părintele Arsenie Boca – n.n.]¹²⁰

Delirul mistic este delirul ce are ca temă centrală ideile delirante mistice sau religioase. De la început, dorim să separăm semantic noțiunea de delir – tulburare de conștientă cu modificarea stării de luciditate (din latinescul delirium – aiurare) – de cea de idee delirantă (din latinescul de lira – alături de brazdă), prin care se înțelege o tulburare de gândire caracterizată printr-o idee sau un sistem de idei patologice ce au următoarele trăsături:

Un mod eronat de judecata care domina gândirea bolnavului și îi modifica în sens patologic

comportamentul;

Impenetrabila la contraargumente logice, imposibil de confruntat în ciuda contradicțiilor evidente cu realitatea;

Incompatibilă cu o atitudine critică, bolnavul fiind incapabil să-i recunoască esența patologică.

O definiție mai simplă a ideii delirante este aceea a unei idei în dezacord cu realitatea, dar în a cărei realitate crede bolnavul, impenetrabilă la argumentele logicii formale și care-i modifică concepția despre lume, comportamentul și trăirile.

Ideile delirante au și un aspect afectiv, delirurile fiind susținute de un suport afectiv și volitiv cu o mare energie care le conferă forță, intensitatea și durabilitatea, vorbindu-se despre o grupare ideo-afectivă, ideile fiind însoțite de o mare încărcătură emoțională. În funcție de conținutul lor tematic, ideile delirante pot fi împărțite în idei de persecuție, hipocondriace, de gelozie și erotomanice, de filiație, de grandoare, de relație, de influență, metafizice, de invenție, de reforma, mistice etc. Ideile delirante nu apar izolate, ele având tendința de a se articula și sistematiza, restructurând gândirea într-un mod particular, realizând diferite tipuri de deliruri, mai mult sau mai puțin sistematizate, mai mult sau mai puțin bizare. Delirul modifică afectivitatea și percepția individului, angajând întregul psihism al acestuia.

În delirul mistic, bolnavul are convingerea că este purtătorul unei misiuni de ordin moral, religios, spiritual. El este menit fie să reinstaureze armonia și pacea în lume și să răspândească pacea și credința, fie să-i curețe de păcate pe semenii săi și să îndepărteze demonii. În țesătura delirului, de inspirație biblică, apar adeseori tulburări de percepție de tipul halucinațiilor vizuale sau auditive, în care bolnavul aude și vede îngeri, diavoli sau sfinți și profeți.

Ca și în alte deliruri, debutul delirului mistic este de cele mai multe ori insidios, progresiv, putând dura săptămâni, luni sau chiar ani. În faza predelirantă, bolnavul are tendința de a se izola, poate deveni suspicios, iritabil, preocupat excesiv de semnificația unor evenimente, gesturi, simboluri, schimbându-și treptat felul obișnuit de a trai până atunci. Este receptiv la orice ar putea să-i servească drept argument pentru susținerea falselor sale credințe. Treptat, ajunge să fie inabordabil în fața unor explicații logice. În debutul brusc, bolnavul are revelația, intuiția principalei sale idei delirante în jurul căreia construiește apoi delirul.

Delirul mistic poate apărea în orice tip de psihoza. Îl întâlnim în schizofrenia paranoidă, în care bolnavul are tendința de a se identifica cu Iisus sau chiar cu Dumnezeu. De cele mai multe ori, bolnavul adoptă modul de comportament, felul de a se îmbrăca și de a vorbi al reprezentării pe care o are despre sfinți [vă dați seama ce grav este că să ajungi ca pe sfinți și chiar pe Dumnezeu să-i faci la față asemenea ție? – n.n.]. Ideile mistice pot fi însoțite de

¹²⁰ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Delir#Temele_ideilor_delirante>, miercuri, 30 decembrie 2015.

*idei persecutorii, convingerea ca este victima unui complot, idei de influenta în care bolnavul crede ca asupra sa se exercita influenta exterioara a diavolului sau a lui Dumnezeu care vorbește prin gura lui, a forțelor oculte ale unor secte. Pot apărea și idei delirante de transformare sau posesiune, în care bolnavul are convingerea ca în propriul corp a intrat un duh, un demon sau un înger. De asemenea, putem întâlni delirul mistic în tulburarea afectiva bipolară cunoscută și ca psihoza maniaco-depresiva, fie în faza depresiva – în episodul depresiv major, cu elemente psihotice, melancoliforme, fie în episodul maniacal, expansiv, unde este trăit ca o stare de exaltare. În depresia majora cu elemente psihotice, ideile delirante se pot însoți de idei de ruina și de idei de inutilitate, nedemnită și umilință, bolnavul considerându-se nevrednic de dragostea lui Dumnezeu sau a semenilor săi, refuzând să primească orice fel de ajutor, atenție sau compasiune. Pe de alta parte, în episodul maniacal, alături de delirul mistic, apare de cele mai multe ori un delir de grandoare și omnipotență. **Bolnavul are convingerea ca este o persoana însemnată care poruncește celorlați, îi păstorește. Delirul mistic se poate manifesta și în psihozele din epilepsie (în special din epilepsia temporală), în care pot apărea viziuni, senzații sublime însoțite de o lumina strălucitoare (denumita de William James fotism sau ceea ce neurologii de azi considera a fi aura vizuala). [...]***

Autori: dr. Letiția Dobranici și dr. Eugen Ștefănuț ¹²¹

Oricine a avut covorașe cu pete, sau a privit către norii albi pe cerul albastru, dacă s-a uitat (fără paza minții față de simțire) la ele, a văzut cum acestea sugerau tot felul de forme, variabile, de animăluțe sau de oameni.

Acest fenomen se numește pareidolia, un fenomen psihologic generalizat în lumea căzută, care nu se preocupă de lupta împotriva robiei simțirii și imaginației.

Ce este pareidolia?

*Pareidolia este un fenomen psihologic definit ca o iluzie sau o interpretare gresita, acesta consta in perceperea unor stimuli externi (in genere imagini, uneori sunete) ca fiind semnificativi si interpretati precum obiecte familiare, cunoscute. De cele mai multe ori stimulii percepti sunt vagi, aleatorii si obscuri inasa sunt percepti concret ca fiind clari, distincti si precisi. Etimologia cuvântului provine din grecescul **para** (care inseamna pe langa, cu, alaturi de) si din **eidolon** (diminutivul cuvântului grecesc **eidōs** care inseamna imagine sau forma). Se presupune ca pareidolia este un efect secundar al creierului uman generat din nevoia de a recunoaste cu viteza sporita anumite obiecte comune precum chipurile sau trupurile umane. Mai cu seama, fenomenul in cauza reprezinta un soi de instinct, oarecum manifestat astfel dintr-o inertie psihologica. [...]*

Domeniul religios este probabil de departe cel mai des intalnit in care avem de-a face cu acest fenomen. De-a lungul timpului, in special in ultimii ani, mass-media a prezentat varii cazuri de aparitii ale persoanelor religioase in diferite obiecte cotidiene si banale. Cele mai multe includ aparitii ale personajelor biblice (Isus, fecioara Maria) cat si coranice (inscriptia Allah). Trei cazuri mai aparte au atras atentia in mod deosebit. Cel mai cunoscut a avut loc in anul 1978 cand o mexicana a observat ca urmele de arsuri de pe tortilla pe care tocmai o gatise reprezentau chipul lui Isus Hristos, atunci s-a iscat o mare valva in presa si mii de oameni au venit la fata locului pentru a vedea tortilla respectiva.

Un alt caz celebru este cel al unui sandwich cu branza pe care a aparut chipul fecioarei Maria, acest sandwich a fost vandut pe eBay cu 28.000 \$ de catre americana Diane Duyser. Celebrul caz in care un bucatar a descifrat inscriptia numelui Allah pe o halca de carne nu iese nici el din discutie cu toate ca a fost mai putin mediatizat. De asemenea, tot in domeniul religios, diferite practici europene antice de divinizare implicau interpretarea unor

¹²¹ <<https://www.facebook.com/notes/misticism-%C8%99i-delir-mistic/761313213883034/>>, miercuri, 30 decembrie 2015

*umbre in forma de obiecte apeland astfel la pareidolia. [azi avem aceasta în ghicitul în cafea – n.n.]*¹²²

După cum observăm, dacă aceasta devine un fenomen din cauza căruia îți conduci viața religioasă ea devine idolatrie a simțirii și imaginației.

91. *Ca să nu ne înălțăm din deșertăciune, amăgiți de simțuri, bine este să luăm aminte la cel ce zice: Mergi poporul meu, intră în camera inimii tale, ascunsă oricărei închipuiri sensibile, în locașul acela fără idoli, luminat de neputinire și de umbrirea sfântului har [...]*

8. *Lasă-te stăpânit de Dumnezeu și stăpânește-ți simțirea și nu te lăsa tu, care ești mai bun, stăpânit de cel*

mai rău.[...]

12. *Bună este simțirea și bune sunt cele supuse ei, ca lucruri ale Bunului Dumnezeu. Dar nu se pot asemăna câtuși de puțin cu mintea și cu cele inteligibile. [...]*

41. *Este cu neputință minții să se îndeletnicească cu cele inteligibile, de nu va tăia afecțiunea față de simțire și față de cele supuse simțurilor.*

42. *Simțirea e dusă de o împătimitire firească spre cele supuse simțurilor și fiind atrasă de acelea trage după sine și mintea.*

43. *Încovoai simțirea spre slujirea minții și nu-i da vreme ca să o tragă ea pe aceea spre sine. [...]*

Iar pentru mai deplina lămurire a acestora, să spunem puține cuvinte despre felurile cunoștinței. Dintre cunoștințele de aici, una este după fire, iar alta este mai presus de fire. A doua se va limpezi din cea dintâi. Cunoștința după fire numim deci pe toată aceea pe care o poate câștiga sufletul prin cercetare și căutare, folosindu-se de particulele și puterile firii: despre zidire și despre cauza zidirii, atâta cât poate înțelege sufletul legat de materie. Căci s'a spus în „Cuvântul despre simțire și închipuirea minții”, că lucrarea minții s'a tocit prin unirea și amestecarea cu trupul și de aceea nu poate ajunge în atingere cu formele inteligibile, ci are trebuință, pentru a le cugeta, de închipuire, care are o fire idolească, de despărțire materială și de grosime. Prin urmare e trebuință de forme pe măsura minții din trup, ca să le poată sesiza pe acestea. Deci mintea fiind astfel, orice cunoștință ar primi prin metoda ei naturală, o numim naturală.

*Iar cunoștință mai presus de fire este aceea care se ivește în minte într'un chip mai presus de metoda și de puterea ei, adică atunci când cele cugetate întrec [depășesc, transcend] măsura [analogia] minții împreună cu trupul, fiind cunoștința care se potrivește minții fără trup. Aceasta vine numai de la Dumnezeu, când află o astfel de minte bine curățită de toată împătimitirea materială și stăpânită de dragostea dumnezească.*¹²³

Interpretarea tortillei ca fiind chipul Mântuitorului provine și de la lipsa bunului simț al evlaviei și sfialei religioase, datorită îndepărtării lumii de adevărata slujire bisericească (discretă și plină de bun gust de frumusețe, care cultivă simțul tainei, iar nu banalitatea minunii). Pe de altă parte este datorată tocmai necunoașterii adevăratului chip canonic al Mântuitorului și credinței eretice că îl putem picta oricum, după cum ni se pare nouă că ar fi, după ce idei avem noi despre El, sau după cum ne place simțirii (erezie

¹²² <<http://www.descopera.org/pareidolia/>>, miercuri, 30 decembrie 2015.

¹²³ 153, 27, 14, 237

practicată în toate picturile Părintelui Arsenie Boca, în tablourile pe sticlă, în pictura apuseană de la renaștere încoale și în arta universală contemporană) de unde și varietatea persoanelor atât de diferite între ele ce reprezintă pe hristosul mincinos al tablourilor religioase. În realitate, sfințenia icoanei este tocmai asemănarea cu prototipul, de aici și asemănarea între toate Sfintele Icoane Ortodoxe autentice, dar aceasta a ajuns să fie cunoscută de puțini... Practic, azi cine poartă barbă într-o lume imberbă, are ceva din Isus, nu-i așa (am scris special cu un singur i, după cum numește lumea pe cel care este imaginea ei falsă despre Domnul nostru Iisus Hristos)?

Dar lipsa de evlavie, din păcate, nu a rămas doar în apus. A ajuns să se regăsească și la noi, datorită mass-mediei din partea lumii și a... Părintelui Arsenie Boca din partea falsei biserici:

„Dacă vă uitați cu atenție, pata cu negru parcă e părul revărsat pe umeri, cum e în icoana lui Hristos. Fața a rămas albă și acolo vedeți punctele albe, parcă sunt ochii. Și celălalt ieșit în față tot la o față de om te-ai putea gândi, la Fecioara Maria”, spune preotul Vasile Popescu. „Se pare că e o treabă cerească, venit de la Dumnezeu”, spune primarul comunei Runcu, Adrian Câmpeanu, venit să pună o lumânare.

Total! Îi văd și eu pe amândoi! Dar doar în a doua, în care băiatul de la grafică de la ProTV [vedeți cum tot ProTV-ul se ocupă de manipulare, ca apoi să batjocorească pe creștini? – n.n.] a decis să ne ajute imaginația. În prima sunt doar două pete de umezeală pe o stâncă. Nici măcar nu sunt proporționale. Iisus e în prim plan și Fecioara Maria undeva, în fundal? Nu înțeleg perspectiva. 4/10. Și asta doar din cauză că am dat 2/10 frunzei anterioare și aici e clar o îmbunătățire. [...]

În 2012 ceva semnificativ s-a întâmplat în Târgu Jiu, pentru prima oară în mulți ani. Într-o simplă frunză uscată dintr-un simplu ficus, dintr-un simplu birt, localnicii spun că l-au văzut pe Iisus. Atât de cutremurător, încât preotul Constantin Aniteșcu, profund [cutremurat a declarat](#): „Prefigurarea chipului Mântuitorului este vizibilă și ceea ce mi-ați arătat este o mare minune și ar trebui să ne cutremurăm.”

Am făcut un printscreen și m-am chiorât la frunză din toate unghiurile. Am belit ochii. Am mijit ochii. Am făcut un pas înainte și unul înapoi. Stânga unu, dreapta doi. Da, parcă e o față acolo. Dar mai mult seamănă cu [Voldemort](#) decât cu Iisus. Aș zice că e o apariție de nota 2/10. [alții spun că văd în frunză pe baba Vanga – n.n.]

Uneori, Iisus apare și în copac

În 2013 Ialomița a intrat pe [lista locurilor sfinte](#) alături de Ierusalim, Betleem și altele. **În seara de Crăciun, cerul s-a luminat și chipul lui Iisus a apărut pe un copac, fix în locul în care i s-a stricat mașina unui șofer, care a văzut cum iese flacăra sfântă din copac. Imediat au venit pelerinii să se roage și să se spele pe față cu apa care picura din copac. „Minune mare ce-i aici, minune mare! A coborât Iisus de atâta răutate și ne arată Dumnezeu dușmănie. Când am pus mâna acolo, am simțit ceva, ca atunci cum simți când te duci la biserică”** [vă aduceți aminte de declarațiile Părintelui Petru Vamvulescu despre dezgroparea oaselor Părintelui Arsenie Boca și de apa din mormânt? Vom vorbi despre această amăgire la capitolul *Are părintele arsenie boca sfinte moaște? Sfârșit dramatic – n.n.*], a declarat un pelerin, complet mistuit de zel.

E chiar un miracol! În sfârșit văd clar și eu un chip și da, de ce nu, nu-l cunosc pe Iisus, dar ar putea fi! Plus lumină și alte chestii. 9/10! Doar că dup-aia a apărut partea a doua a știrii:

Se pare că Iisus arăta atât de bine comparativ cu ceilalți Iisusi desenați aleator de natură, pentru că nu era desenat aleator de natură, ci de un vânzător de pepeni din vara anterioară care se plictisea cât își aștepta clienții. Cum rămâne însă cu lumina, apa sfântă care curge din copac și simțirea aia autentică, exact ca la biserică mă întreb? Păi rămân doar dovezi că, dacă niște fanatici vor să-l vadă pe Iisus, să construiască o poveste mistică cu lumini și simțiri, tot ce le trebuie e un copac pictat. Dacă tăcea din gură pictorul, până acum, la copac, se mai găseau zece gură-cască martori la minuni, care să jure cu mâna pe inimă că au văzut lumini și au simțit simțiri. Îți dai seama că în câteva zile sătenii deja construiseră mitologie în jurul copacului. Până acum ar fi construit deja o biserică, dacă nu se scula pictorul vânzător de pepeni să le strice povestea cu realitatea lui. Notă finală 1/10. Pentru trișat.¹²⁴

Dacă au îndrăznit să hulească pe Mântuitorul cu astfel de falsuri și năluciri, ne mai mirăm că li se năzare că văd pe Părintele Arsenie Boca pe mămăligă, pe pereții băilor și că ar avea Sfinte Moaște?

Dar dacă pareidolilor le mai și dai vreo interpretare proorocească, ești convins de ea din toată mintea (încredințată orbește până la robie simțirii, imaginației și părerii proprii) ei se prefac în idei delirante, iar dacă începi să le faci reclamă avem deja agravare spre delir mistic, care poate ajunge chiar și la paranoia:

Paranoicul este influențat de delir, pot apărea halucinații auditive sau vizuale, dar nu atât de frecvent ca în cazul schizofreniei sau al parafreniei. Individul are o gândire normală, iar brusc îi apar idei preconcepute cum că ar fi urmărit, înșelat, nedreptățit [însă nu numai atât, aceste idei preconcepute sunt doar exemple, poate exista și o paranoia fanatică, pe tema convingerilor religioase, dar desprinse de realitate. De aceea vedem în mistica Ortodoxă fuga de imaginație, de nădejdea mincinoasă în Dumnezeu și de permanentul contact cu vederea realității prin smerenie (nu umilință falsă, forțată, care și ea poate fi un simptom al aceleiași probleme psihiatrice). Toți știm cât de echilibrați și realiști sunt adevărații duhovnici – n.n.]. De asemenea, persoanele normale pot avea aceste suspiciuni, însă diferența este că în cazul paranoicilor, aceste îndoieli au o durată de cel puțin o lună, până ajung la stagiul de obsesii. În acest fel, indivizii își construiesc viața pe baza obsesiilor, iar sistemul de gândire devine unul bolnav. Pe lângă acestea, paranoicul își poate juca foarte bine rolul când vine vorba de ideile sale, astfel încât devine credibil, mai ales în cazul persoanelor apropiate [de unde și puterea de convingere între cunoscuți despre miraculosul mormânt de la Prislop – n.n.].¹²⁵

Prin asocierile pe care le fac oamenii bolnavi petelor, li se poate pune diagnosticul obsesiilor pe care le au. Am putea defini, fără să greșim din punct de vedere medical, o astfel de asociere „arseniomanie”.

Testul Rorschach și citirea rece

Publicat de G.F. la data: 21 - august - 2012, categoria: [Coltul scepticului](#), [Demistificari](#)

¹²⁴ <<http://www.vice.com/ro/read/iisus-si-arsenie-boca-n-au-nimic-mai-bun-de-facut-decat-sa-apara-pe-pereti-garduri-copaci-si-gratare-395>>, miercuri, 30 decembrie 2015

¹²⁵ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Paranoia#Paranoia_megalomaniac.C4.83>, miercuri, 30 decembrie 2015.

Testul Rorschach e un test psihologic proiectiv de personalitate in cadrul caruia sunt folosite zece modele abstracte standardizate, iar interpretarea lor de catre subiect devine un etalon pentru analiza functiilor intelectuale si emotionale.

Testul original a fost creat in 1921 de catre psihiatrul elvetian Hermann Rorschach, iar testul are o asemanare incantatoare cu un joc de societate. Unei persoane ii sunt aratate 10 pete de cerneala si trebuie sa spuna cu ce anume seamana fiecare pata.

Petele ambigue au semnificatii diferite pentru persoane diferite. Pot fi lilieci si fluturi, rochii diafane si papioane, maimute, monstri si ursi ce escaladeaza munti. Dupa interpretarea lui de catre un expert, raspunsul privitorului in privinta formelor petelor, ar contine, aparent, un portret complet transparent al personalitatii lor.

Testul este considerat "proiectiv" deoarece se considera ca pacientul isi va proiecta personalitatea sa reala asupra petelor de cerneala. Modelele sunt ambigue intentionat, entitati lipsite de structura. Promotorii testului considera ca reprezinta o modalitate de sondare a zonele greu accesibile ale psihicului pacientului sau a subconstientului sau. Psihologii care aplica aceste teste se considera experti in interpretarea interpretarilor pacientilor.

S-a sugerat ca folosirea petelor de cerneala de catre Rorschach a fost inspirata de catre doctorul Justinus Kerner care, in 1857, a publicat o colectie de poeme, fiecare din ele fiind inspirata de o pata de cerneala.

Psihologul francez Alfred Binet a folosit petele de cerneala la crearea unui test de creativitate. Mai tarziu, experimentele psihologice in care petele de cerneala erau folosite, s-au inmultit, avand ca scop studierea imagiantiei si a constiintei.

Dupa studierea a 300 de pacienti cu probleme mentale si a 100 de subiecti de control, in 1921, Rorschach a scris cartea „Psihodiagnostic”, care va forma baza testului cu pete de cerneala (dupa testarea a sute de pete de cerneala, el a ales un set de 10 pete pentru diagnosticare), dar a murit in anul urmator. Desi a activat ca vice-presedinte a Societatii de Psihanaliza Elvetiene, Rorschach a intampinat greutati in publicarea cartii, iar aparitia sa a atras foarte putina atentie.

In 1927, editura Hans Huber a cumparat cartea lui Rorschach din inventarul lui Ernst Bircher. Huber a devenit publicatorul testului si al cartii, Rorschach fiind inregistrat ca marca inregistrata a editorului elvetian Verlag Hans Huber, Horegreffe AG.

Dupa moartea lui Rorschach, testul a fost imbunatatit de Samuel Beck, Bruno Klopfer si altii. John E. Exner a sumarizat unele dintre imbunatatiri si in acelasi timp a incercat sa faca rezultatele mai riguroase din punct de vedere statistic. Sistemul Exner este popular in S.U.A., in timp ce in Europa se folosesc de obicei alte metode, cum ar fi cele descrise in cartea lui Evald Bohm, care sunt mai apropiate de testul original si se bazeaza pe principiile psihanalizei.

Rorschach nu a intentionat sa foloseasca petele pentru teste de personalitate generala, el intentiona sa le foloseasca pentru diagnosticarea schizofreniei. Din 1939 testul a inceput sa fie folosit ca test proiectiv de personalitate, un scop fata de care Rorschach a fost mereu sceptic.¹²⁶

Numerologia în jurul cifrei 11, ca și data comună a morții Părintelui Arsenie Boca împreună cu a Sfântului Cuvios Ștefan cel Nou, sunt niște speculații. În legătură cu orice alte cifre s-ar fi găsit coincidențe cu evenimente răsunătoare, și în orice zi ar fi murit s-ar fi găsit un Sfânt pictat, care a adormit, sau a avut vreun eveniment tocmai în ziua morții sfinției sale. Dacă însă este adevărat că precuvioșia sa a pictat

¹²⁶ <<http://www.descopera.org/testul-rorschach-si-citirea-rece/>>, marți, 29 decembrie 2015

pentru a-și arăta data morții sale și nu din evlavie pe Sfântul Mucenic Cuvios Ștefan cel Nou, este foarte grav: mândria sfinției sale nu are limite, dându-le îndreptățire dracilor care i-au proorocit când va muri să se poată ține cuvânt și să-l omoare tocmai atunci. Ne intrigă comparația cu Sfântul care a fost omorât tocmai pentru că acesta apăra Sfintele Icoane autentice. Ne întrebăm cu câtă râvnă ar fi luptat acesta împotriva erezilor hulitoare de la Drăgănescu, dacă le-ar fi văzut fiind încă în viață. Ne gândim și cât de măhnit trebuie să fie acum că este alăturat de oamenii fără discernământ tocmai caricaturistului de la Drăgănescu, adversarul cel ascuns al Sfintelor Icoane (căci scrie nume de sfinți peste imaginile proprii, pentru a fi cinstit el însuși și batjocorește pe Sfinți prin hidoșenia schițată pe pereți dedicată lor, dar ridicată la rang de estetică sfântă, de oamenii cu ochii stricați și robiți de privirea lui amăgitoare sau de prejudecata că ar fi sfânt, născută din zvonuri, scamatorii, năluciri și multe alte false minuni).

5. TESTAMENTUL PĂRINTELUI ARSENIE BOCA: EGOISMUL AUTOLATRU

După cum am văzut până acum, din toate picturile sfinției sale, testamentul duhovnicesc al Părintelui Arsenie Boca este de fapt:

iubirea de sine, dusă la nivelul autolatricii,

care ne va vorbi întotdeauna, că sfinția sa nu poate fi model de sfințenie și nici canonizat de Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, neputând a se ruga pentru alții, când are nevoie de atâta rugăciune din partea tuturor:

Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale.

*Sfinte Prea Cuvioase Părinte Arsenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!*¹²⁷

Această asemănarea a picturii cu autorul ei, atât prin trăsăturile feței, cât și prin tematica lor corespunde cu ideologia pictorului Bisericii Drăgănescu¹²⁸:

*O greutate a chipului Domnului Hristos o mai constituia și etnicitatea pictorilor. Grecii puneau, în mod reflex, ceva din etnicul și clasicitatea artei lor; ceea ce caracterizează stilul bizantin până astăzi. Perioada Renașterii chiar a pus preț pe această etnicitate a pictorilor în reprezentarea chipului Domnului Hristos. Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui. Exemplul cel mai izbitor al genului l-a dat un pictor ungur, Muncaci: Iisus înaintea răstignirii, privind pe cei doi tâlhari răstigniți deja. Operă de mare valoare cu subiect religios. Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile. Toate neamurile, toți oamenii să-și recunoască în El chipul lor de obârșie, chipul devenirii lor eternitate. Grea temă și poate cea mai grea a picturii. Leonardo da Vinci a prins această notă în Cina cea de Taină, într-un desen, dar în pictură n-a mai prins îndeajuns această rezolvare. Michelangelo a izbutit acest chip universal al omului, în chipul lui Adam, la creație.*¹²⁹

Însă este contrară învățaturii Ortodoxe:

Iar închinăciunea cea cu atârnare și cu ținere, de mijloc fiind, între cea slujitorească și între cea fără împărțășire, aceasta chiar se dă Sfintelor Icoane, se zice însă cu atârnare, fiindcă Icoana (adică chipul), nu se zice de sineși, ci către oarece, și cu atârnare; că chipul este chip al celui ce se închipuiește. Drept aceea pentru atârnarea aceasta și ținerea ce are către cel ce se închipuiește după asemănarea ipostasului adică, și după numele cel scris pe ea, împreună se cinstește și împreună se închină cu cel închipuit, cu o închinăciune adică, de același nume însă și împărțășitoare [împreună închinarea la tablourile de la Drăgănescu lui Hristos după nume, Părintelui Arsenie Boca după asemănare - n.n.], și aceasta nu după toate și fără schimbare, precum zice Teodor Studitul în epistolia cea către Atanasie. Că lui Hristos

¹²⁷ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 193.

¹²⁸ Și practicii sale de a se uita mult în oglindă, din motive religioase, după mărturisirea Părintelui Profesor de mai jos.

¹²⁹ *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 16. Probabil se socotea pe sine chipul universal al omului, un nou Adam, închinând întreaga compoziție, vieții sale. De aceea pune și mucenicia Sfântului Cuvios Mărturisitor Ștefan cel Nou, ca cel prăznuit de ziua morții lui, fiindcă vedeniile icoanelor (ucenicii susțin că a pictat ce a văzut în vedenii) vorbeau despre sine și concepția sa personală hinduso-greco-catolică despre univers. Ce duh le insuflează?

celui închipuit slujitoarește precum am zis ne închinăm, iar chipului Lui cu atârnare pentru ținerea cea către Acela; asemeni și însuși Sfinților și trupurilor lor, ca unor slujitori și robi ai lui Hristos ne închinăm cu închinăciune cuviincioasă slugii, pentru apropierea lor cea către Hristos, iar **Icoanelor lor cu atârnare ne închinăm pentru ținerea ce au ele către dânșii, din asemănarea ipostasului lor, și din numele lor cel scris pe ele**, [ce ruptură, schismă, despărțire, dezbinare, tulburare, în bietul suflet, să vrea să se închine, după nume, lui Hristos și să închidă ochii ca să nu se închine, după asemănare, Părintelui Arsenie Boca - n.n.]

precum sinodul cel mai de sus din vremea lui Nicolae patriarhul au rânduit; [...]

Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele. [Deci închinătorii de la Drăgănescu se închină prin tablourile de acolo Părintelui Arsenie Boca cu închinarea cuvenită lui Hristos, fiindcă sfinția sa este închipuit pe ele având asemănarea sa la care a adăugat numele de Iisus Hristos Mântuitorul, devenind astfel înlocuitorul lui Hristos, deci antihrist. Ce durere pentru un neam întreg ademenit spre amăgire - n.n.] **Drept aceea Părinții acestui sfânt sinod în oarecare voroave a lor, au zis, că lemnele închipuirii Crucii, când se vor strica se ard. Și zugrăveala Icoanelor și chipul când se va strica desăvârșit, scândura se arde ca un lemn prost; unii însă pentru evlavie le îngroapă. Sfintele Icoane nu trebuie a se unge cu Sfântul Mir, [...]**

Pentru că noi nu ne închinăm lor pentru că sunt miruite, sau pentru că sunt sfințite cu rugăciuni, ci îndată ce vedem chip Sfânt, fără a cerceta măcar despre Mir și rugăciune, ne închinăm lui, și pentru numele Sfântului, și pentru asemănarea ce are cu acela a căruia este chipul. [...] Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscușiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.¹³⁰

Să nu ne mirăm că pictorul de la Drăgănescu s-a pictat pe sine în locul lui Hristos. Credința lui în legătură cu transformarea unei persoane în alta, prin reîncarnarea/metempsihoza lui Ilie, în înger, apoi în Ioan, apoi iar în înger, apoi în Zian, îl făcea nu numai să îl picteze pe Hristos ca pe sine, ci și să arate ucenicilor sfinției sale pe un Hristos mincinos în sine, ducându-i la o confuzie vecină cu nebunia, datorită credulității și nelămuririi lor în Ortodoxie, deoarece erau formați chiar de el:

În cartea Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca, Făgăraș 2008, pag. 48: „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate. » Iar dânsul a zis: «Folosiți-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.»” Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.¹³¹

De aceea este o strânsă legătură între antihrist și păgânism, fiindcă se dorește făptura adorată în locul Ziditorului. Tot așa este o strânsă legătură între pictarea propriei persoane în locul lui Hristos și a sfinților, și credința păgână a sfinției sale în reîncarnarea ca o excepție, dorită și pentru el. Aceasta i-a făcut și pe ucenici să fie amețiți și să-l confunde cu Sfântul Ioan Botezătorul, cel mai mare bărbat născut dintre femei, în tendința lor exagerată de a-l preacinsti pe Părintele Arsenie Boca (comparându-l cu Sfinții Arhangheli, Sfinții Apostoli Pavel și Andrei, cu Sfinții Prooroci Moise – pentru a se compara pe sine însuși, în taină, prin sugestie, poate fără să-și dea seama cu Sfântul Ierarh Grigorie de Nyssa autorul aghiografiei lui – ,

¹³⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 240-243.

¹³¹ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 5, 9-10.

Daniel, Ilie, ba chiar și cu Maica Domnului ceea ce este singura Rugul Aprins, nears de focul dumnezeirii. Ba ce este mai îngrozitor – vai nouă! – nu se sfiște să-L compare chiar cu Sfântul Duh sau cu Hristos):

„Iară și iară cu pace” despre Părintele Arsenie

*„După acestea, am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având putere mare, și pământul s-a luminat de slava lui” (Apocalipsă 18,1) „Cântărește de trei ori cuvintele și de șapte ori ceea ce scrii”, spunea Preacuviosul Părintele nostru Arsenie Boca, cel „zidit acum întru tăcere”, până la înviere. Chipul de icoană al Părintelui Arsenie, sculptat - într-o viziune - peste ani și ani, pe un versant nordic al Munților Făgărașului, cu vedere dinspre Olt, ca o efigie protectoare a neamului; după cum și Sfinția Sa L- a văzut și L-a reprezentat în pictură pe Mântuitorul Iisus Hristos, deasupra acestor munți, se reflectă și în cartea d-lui Florin Duțu pe care o avem deschisă în față: „Și cărțile au fost deschise” (Apocalipsă 20, 12) **Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie** (și nu o aghiografie!).*

[corect. Mai bine spus tanatografie. Θάνατος thánatos în limba greacă = moartea. Scrierea despre cum a pierit un suflet prin amăgire și cum a însălmântat moartea în popor – n.n.] .

Această carte ne aduce aminte de faptul că adevărata „Viață a lui Moise” nu putea fi nicidecum scrisă și tâlcuită magistral de către Sfântul Grigorie de Nyssa numai decât după eventualele „dosare de la CNSAS” din Egiptul faraonilor, ci numai după scrierile biblice inspirate din Exod, Levitic, Numeri și Deuteronom, referitoare la marele legiuitor. La fel nici Viața Sfântului Prooroc Daniel n-ar putea fi scrisă și descrisă vreodată după „dosarele de la CNSAS” din Babilon, ci după minunile și revelațiile din cartea proorociei sale, din Istoria Susanei și din Istoria omorării balaurului și a sfărâmării lui Bel. De asemenea, într-un mod fals și incomplet s-ar fi putut reflecta prima parte a vieții Sfântului Apostol Pavel de după convertire, în „dosarele de la CNSAS” ale „dregătorului regelui Areta” din Damasc (II Corinteni 11, 32) și cu totul altfel ar fi putut scrie singur sau împreună cu Tit, Sfântul Apostol Timotei, „o viață” aghiografică a marelui apostol al neamurilor.

*Tot așa, credem noi, și în cazul sau situația de față a Preacuviosului Părintelui nostru Arsenie Boca de la Prislop, a cărui viață în Hristos, biografie și mai ales aghiografie de așezat în Sinaxar, se reflectă și se oglindește mai mult decât în orice altceva, în „dosarele” de pe lerinaj ale miilor și zecilor de mii de credincioși care-l caută cu dragoste și i se roagă cu credință la crucea de la mormântul Sfinției Sale de la Sfânta Mănăstire Prislop. Dosarele „de urmărire” de la CNSAS ale celui ce L-a urmat neabătut pe Hristos, **Părintele Arsenie Boca - „Omul îmbrăcat în haină de in”, „îngerul cu cădelnița de aur” și „Arhanghelul” de la Prislop, în viziunea teologică, în concepția duhovnicească și în mărturisirea Noastră arhierescă nu pot reflecta vreodată altceva decât întunecata perspectivă antihristică, dintr-o perioadă la fel de antihristică, asupra „celui mai mare om născut din femeie” (Matei 11, 11; Luca 7,28)***

[ce interesant, fără să-și dea seama mărturisește că ceea ce spune preasfinția sa este o perspectivă întunecată antihristică. Adică tocmai modul cum îl prezintă pe Părintele Arsenie Boca (ca fiind cel mai mare om născut din femeie, stâlcind Sfânta Scriptură care zice Luc7:28 Zic vouă: Între cei născuți din femei, nimeni nu este mai mare decât Ioan; sau Luc 7:28 Că zic vouă: mai mare proroc între cei născuți din muieri decât Ioan Botezătorul, nimeni nu este) se împotrivesc voii lui Hristos și îl înlocuiește pe El în aprecieri. Preasfinția sa vrea să ne învețe că sunt ex aequo doi născuți cei mai mari între femei, Părintele Arsenie Boca și Sfântul Ioan Botezătorul, contrazicând pe însuși Hristos care zice: Mat 11:11 Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul; (fiindcă totuși cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el Îl reprezintă chiar pe Hristos care era mai mic ca vârstă omenească cu 6 luni și era născut din Fecioară), iar faptul că nu s-a născut arată că nici nu se va naște, Sfântul Ioan Botezătorul fiind la stânga Dreptului Judecător și Maica Domnului la dreapta. Nici nu va fi vreun altul ca el, doar unul fiind la stânga, ca mijlocitor Mat 20:23 dar a ședea de-a dreapta și de-a stânga Mea nu este al Meu a da, ci se va da celor pentru care s-a pregătit de către Tatăl Meu. Așadar Hristos, din smerenie spune că nu este a lui a da, dar preasfinția sa îl așază pe Părintele Arsenie Boca la egalitate cu cel de la stânga

lui Hristos, arătându-se mai mare ca Hristos. Hristos ne-a spus acel cuvânt, arătându-ne că Sfântul Ioan Botezătorul este cel mai mare bărbat (nu om, cum eretic parafrazează preasfinția sa, ca de obicei răstălmăcind Sfânta Scriptură din orbirea pentru idolul său. Că cel mai mare om născut din femei este Maica Domnului) născut între femei chiar și – n.n.]

pe pământ românesc și a celei mai mari personalități creștine răsărite pe același binecuvântat pământ daco-roman, de la Sfântul Apostol Andrei până astăzi.

[unde ești tu Ștefane voievod, unde sunteți voi Sfinților Ocrotitori Dimitrie și Parascheva, Ioan Casian, Gherman al Dobrogei, Teodora de la Sihla, Ioan Iacov, Grigorie Dascălul, Andrei Șaguna, Neagoe Basarab, Brâncovenilor și toți sfinții născuți pe pământul Românesc? Veniți să ne scăpați! Iată preasfinția sa nu vă vede, orbit fiind de magul de la Prislop și o țară întregă v-a uitat fiind întunecată de lucrările demonice de acolo! – n.n.]

Icoana părintelui Arsenie, zugrăvită și transfigurată prin contemplații scripturistice (III Regi 19, 11-12; Apocalipsă 7, 1; 8, 3-4), viziuni patristice (Avva Arsenie 27 și 38),

[vai nouă că-l face ca prefigurată de Sfânta Scriptură și de Sfântul Cuvios Arsenie cel Mare! – n.n.]

mărturii contemporane și metafore spirituale, pregătește canonizarea unui adevărat „rug aprins”

[mai degrabă spin aprins:

Jud 9:8 S-au dus odată copacii să-și ungă împărat peste ei. Și au zis către măslin: Domnește peste noi! 9 Iar măslinul a zis: Lăsa-voi eu oare grăsimia mea, cu care se cinstește Dumnezeu și oamenii se mândresc și mă voi duce să umblu prin copaci? 10 Atunci copacii au zis către smochin: Vino tu și domnește peste noi! 11 Dar și smochinul a răspuns Să-mi las eu oare dulceața mea și fructul meu cel bun și să mă duc să cârmuiesc copacii? 12 Apoi au zis copacii către vița de vie: Vino tu de domnește peste noi! 13 Și vița de vie a zis către ei: Cum să-mi las eu mustul meu care veseleşte pe Dumnezeu și pe oameni și să mă duc să cârmuiesc copacii? 14 În cele din urmă au zis toți copacii către un spin: Vino tu și domnește peste noi! 15 Iar spinul a zis către copaci: Dacă voi mă puneți cu adevărat împărat peste voi, atunci veniți și vă odihniți sub umbra mea; iar de nu, atunci va ieși foc din spini și va arde cedrii Libanului.

– n.n.].

În acest sens, sfântul lui Dumnezeu și canonizarea lui de către Biserica Ortodoxă, s-ar putea asemăna cu rugul aprins din Sinai și stâlpul de foc din pustie. Prin canonizare, „rugul aprins” devine „stâlp de foc” pentru neam, popor și țară. Prin canonizare, „rugul aprins” se transfigurează în „stâlp de foc” și luminează ca și „stâlp de foc”, între țărmul Mării Roșii și malul Iordanului.

[iată că depășește marginile țării și o înlocuiește cu Părintele Arsenie Boca și pe Maica Domnului, care este Rugul Aprins a toată lumea, preînchipuit la Muntele Sinai între țărmul Mării Roșii și malul Iordanului – n.n.]

Sau, prin canonizare, rugul aprins” devine „stâlp de foc”, se transfigurează în „car de foc” [acum îl face ca pe Sfântul Prooroc Ilie – n.n.] și rouează ca „limbă de foc” [acum îl înlocuiește și harul Sfântului Duh cu Părintele Arsenie Boca !!! – n.n.] a Duhului Sfânt. „După acestea, am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având putere mare, și pământul s-a luminat de slava lui” (Apocalipsă 18, 1). Tot așa și pământul românesc se luminează și se va lumina tot mai mult de slava, harul și darul, harisma și personalitatea Preacuviosului Părintelui nostru Arsenie de la Prislop și de evlavia curată și cultul ortodox pe care poporul nostru le are față de Sfinția Sa.

[după atâtea exagerări nu este de mirare că numește starea de hipnoză colectivă indusă în popor de demoni (prin false minuni, vise și vedenii colective și particulare) ucenicii cu autoritate în cuvânt (victime nefericite la rândul lor, ca și cel ce a scris această laudă ieșită din fire) și mass-media ca fiind evlavie curată și cult Ortodox, când lipsește tocmai Ortodoxia vieții și învățăturilor sfinției sale, care este exact scopul și miezul canonului canonizării pentru ca cel canonizat să devină un adevărat model de dreaptă credință – n.n.]

Parcurgând cu atenție și cu dragoste cuprinsul bogat al cărții d-lui Florin Duțu - până în prezent, cea mai documentată biografie a Părintelui Arsenie, fără pretenția de a fi nicidecum completă sau exhaustivă nu putem ajunge decât la concluzia inspirată de la sfârșitul Evangheliei Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan: „Sunt și alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus - care nu sunt scrise în cartea aceasta (Ioan 20, 30) - și care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărțile ce s-ar fi scris. Amin.” (Ioan 21, 25), cuvinte pe care le-am putea traduce astfel: sunt și alte multe lucruri, fapte, minuni și semne; cuvinte, învățături și sfaturi; rugăciuni, viziuni și tăceri; experiențe, trăiri și simțiri pe care le-a avut sau le-a făcut Preacuviosul Părintele nostru Arsenie, care nu sunt scrise în cartea aceasta și care, dacă s-ar putea scrie de cineva cu de-amănuntul, cred că nici ui tainica și profetica chilie a Sfinției Sale de sub Fereastra Sâmbetei din Munții Făgărașului, n-ar putea încăpea cărțile ce s-ar fi scris, ce se scriu și ce se vor mai scrie despre Sfinția Sa,

[vedeți că mesajul Părintelui Arsenie Boca este mesajul lui antihrist? Nu numai sfinția sa se prezenta pe sine ca pe Hristos, ci și ucenicii cei mai autorizați fac același lucru – n.n.]

care, ascuns în taina cuvintelor Sfântului Prooroc Ieremia: „Turn te-am pus în mijlocul poporului Meu și stâlp, ca să afli și să urmărești drumul lor...” (Ieremia 6, 27), spunea printre altele: „Călugării sunt chemați să umple lumea de duhul Parusiei și să pună jăratec pe lemnul uscat al lucrurilor”, pentru a le reaprinde prin Duhul Sfânt.

[dar nu să-i facă pe oameni amăgiți de frica proorociilor și sfârșitului lumii ca pe sărmanii amăgiți de adventiștii, care nu pot înțelege nici evidențele cele mai accentuate ale falsității doctrinei lor, rațiunile lucrurilor alunecându-le pe lângă minte, datorită propriilor prejudecăți și robiri date de arhiconi (teologii iadului, ce răstălmăcesc Sfânta Scriptură). Iar lemnul uscat este, după Sfântul Ierarh Grigorie Teologul păcatul. De ce vrea Părintele Arsenie Boca să aprindă cu jerică păcatul părerii de sine că lucrează cu Sfântul Duh? – n.n.]

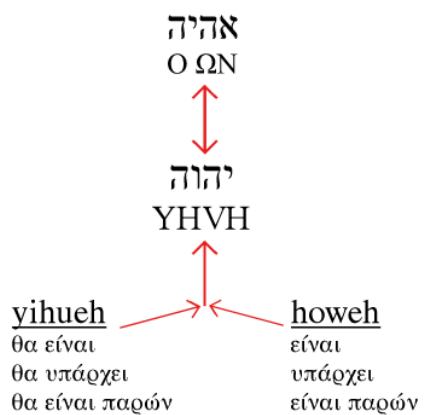
Hățăgel, 9 august 2013¹³²

Această înfricoșătoare întunecare a ucenicilor nu este întâmplătoare ci a fost cultivată hipnotic de sfinția sa. Căci pecetea apostoliei lui și specificul universal prezent în tot ce a făcut este SINELE. Dragostea lui cea mai mare a fost sinele și centrarea pe sine este atotprezentă (mascată poate și pentru sine de dorința misiunii spre Hristos). Ea este atât de vizibilă și în propriile vedenii (adresate sieși), și în falsele sale minuni (adresate celor fără carte), și în învățăturile sale scrise (adresate cărturarilor), și în oribilitățile pictate de el (adresate tuturor), pretutindeni și în toată viața.

¹³² Florin Duțu, „Și cărțile au fost deschise”, *Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie*, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 9-12.

E. PICTURA PĂGÂNĂ

sau care este semnul păgân adăugat la numele Ὁ ὢν (CEL CE SUNT)¹³³ AL Sfintei Treimi?

Ὁ ὢν

¹³³ Ἐγώ εἰμι ὁ ὢν ἰn limba greacă înseamnă Eu sunt Cel ce sunt, indicând aseitatea (a fi prin Sine) pe care o are numai DUMNEZEU.

1. MĂRTURIA UNUI CONTEMPORAN

Al 2-lea sector îl reprezintă anumite aspecte ale altor tehnici din punctul nostru de vedere oarecum indiferente; pt. că în alte spații teo-cosmice generale se folosește o formulă ontologică de multe ori diferită. Putem integra formula aceea ontologică fără dificultate într-o viziune creștină. Dar, pentru practica curentă e probabil mai puțin productiv, așa încât nu cred că are pt. un creștin obișnuit neapărat un scop direct să stea de exemplu în poziția cocostârcului. Îți asigură însă un control nervos desăvârșit. Pe de altă parte e neutră cumva, pt. că în poziția aceasta a cocostârcului poți foarte bine să spui din adâncul inimii „Doamne Iisuse...” Eficient devine în momentul în care sunt anumite mantră sugerate, respectiv anumite texte care preluate fără diferențiere dintr-un spațiu teo-cosmic diferit, te introduc în lumea ideatică a spațiului teo-cosmic respectiv, și atunci aici există într-adevăr o problemă mare. N-am voie de exemplu, să mă apuc să rostesc un Hare Krishna pt. că mă introduc în cu totul alt univers ideatic și de credință; în schimb nimeni nu mă împiedică să rostesc rugăciunea inimii.

O primă concluzie: folosirea unor tehnici ascetice trebuie făcută cu discernământ în așa fel încât să fie subordonată integral existenței duhovnicești creștine și, în particular, creștine ortodoxe. Face cineva aceasta? Atunci se găsește pe drumul cel bun. În căminul facultății prin 1928 era student Părintele Teodor Bodogae, părintele Arsenie Boca și cu tatăl meu¹³⁴. Și erau colegi de dormitor. Și Arsenie stătea ore în șir în fața unei oglinzi și se uita între ochi; și l-au întrebat „ce faci acolo?” „Păi, zice, uite fac exerciții de concentrare” Păi, de unde, cum? Avea o carte de hatha-yoga. Învăța o tehnică de acolo. I-a fost păgubitoare?

Cred că nu. I-a fost într-un fel păgubitoare pentru că ajunsese să poarte în anii din urmă ochelari de soare inclusiv datorită faptului că avea o privire grea, când se uita spre tine aveai senzația că te răscolește până în adânc. Era și necruțător în anumite privințe, dar avea o delicatețe sufletească și n-avea nevoie neapărat de privirea lui grea ca să știe tot ce-ai făcut și ce n-ai făcut de-a lungul vieții. Avea capacitatea asta.

Aceasta este o primă percepție a acestor tehnici ascetice.¹³⁵

2. AUM

OM, numele (lucrarea tainică a) zeilor (dracilor). Înlocuitorul și împotrivorul lui 'O öv [ho on] adică a Numelui lui Dumnezeu. AUM treimea răului. Înlocuitorul și împotrivorul Sfintei Treimi.

Traducerea textului de aici: <<http://en.wikipedia.org/wiki/OM>>, vineri, 13 martie 2015, despre semnificația numelui „AUM”:

1. **Om / Aum** (, în Devanagari ca ओं OM [o], औं Aum [əũ], sau ओ ३ म् om [OM]) **este o mantră și un sunet mistic de origine hindusă (India geografic și Nepal), sacru și important în diferite religii**, cum ar fi hinduismul dharmic, budismul și jainismul. Silaba este menționat ca omkara (omkāra ओंकार) sau aumkara (औंकार aumkāra), literal "silaba om", și în sanscrită este uneori menționată ca Pranava, literal "ceea ce este sunat cu voce tare".

2. Om sau Aum este scris ओ ३ म् (Om [om]), unde ३ este pluta ("de trei ori mai lung"), care indică o lungime de trei Morae (adică, timpul necesar pentru a spune trei silabe) – o vocală nazală prelungită la mijloc și rotunjită la sfârșit -, deși există și alte enunțuri în funcție de tradițiile la care se face referință. **Acesta este plasat la începutul celor mai multe texte hinduse ca incantație sacră să fie intonat la începutul și sfârșitul unei lecturi a Vedelor sau înainte de orice rugăciune sau mantră. Acesta este folosit la sfârșitul invocării zeului ca o invitație să ia parte la sacrificiu (anuvakya). [...]**

II. Numele, fonologie și reprezentare scrisă

Numele sanscrit pentru silabă este Pranava, din rădăcina „nu” = "să strige, sunet", verbal pra-nu- fiind atestat ca "a fredona sau a intona" în Brahmana, și luat în sensul specific de a "la rosti silaba OM" în Upanișada Chandogya și Sutra Shrauta. Termeni utilizați mai rar sunt akṣara (lit. simbol, caracter) sau ekākṣara (lit. un simbol, caracter), și în vremuri mai târzii forma omkāra devine predominantă. [...]

¹³⁴ Părintele Zosim Oancea [n.n.].

¹³⁵ Curs IFR 04.03.2014 – Facultatea de Teologie Ortodoxa Sf. Ierarh Andrei Saguna din Sibiu, minutele 30'40"- 36'23", Părintele Prof. Dr. Dorin-Zosim Oancea.

Simbolul OM este o ligatură tipografică în Devanagari ओ (U + 0913) + ॐ (U + 0901) (Om, codificate în Unicode la U + 0950, varianta tibetană ཀླ ། la U + 0F00, varianta Tamil ௐ la U + 0BD0, iar versiunea chineză 唵 la U + 5535). [...]

Silaba "OM" este descrisă pentru prima dată ca o entitate mistică atotcuprinzătoare în Upanișade. Astăzi, în întreaga artă hindusă, de-a lungul Nepalului și Indiei, "om", poate fi văzut practic peste tot, un semn comun al teologiei și filozofiei hinduse. Hindușii cred că, de la începutul creației, divinul, atotcuprinzătoarea conștiință a luat forma primei vibrații de origine, manifestată ca sunetul "OM". [1] Înainte de începutul creației a fost "Shunyākāsha", golul sau vidul. Shunyākāsha, însemnând literal "fără cer", este mai mult decât nimicul, pentru că totul exista atunci într-o stare latentă de potențialitate. Vibrația "OM" simbolizează manifestarea lui Dumnezeu în formă ("Saguna Brahman"). "OM" este reflectarea realității absolute, numite "Adi Anadi", fără de început sau sfârșit și îmbrățișând tot ceea ce există¹³⁶. Mantra "OM" este numele lui Dumnezeu, vibrația Supremului. Atunci când luate literă cu literă, AUM reprezintă energia divină (Shakti) unite în cele trei aspecte elementare: Bhrahma Shakti (crearea), Vishnu Shakti (conservarea) și Shiva Shakti (eliberare, și / sau distrugerea)^{137, 138}.

Să vedem cum se folosește AUM, în mod practic:

Aceste exercitii le învățam și practicam acolo în grup și fiecare singur acasă. Aveam sedinte de meditație la ore fixe, care trebuia să le facă fiecare acasă, fiind controlate telepatic de la distanță de instructor sau chiar de la București de Bivolaru, din câte am înțeles. Mai târziu mi s-a implantat, pentru că într-adevăr se plantează ceva, un sunet despre care ziceau că este neînregistrabil pe aparate, o anumită rezonanță din cuvântul Haum [AUM – n.n.] prelung. Concret: intram câte unul în sală unde instructorul, stând pe un scaun, ne pune capul între genunchi, ne pune mâinile cumva pe cap, după câte mai tin minte, și scotea acel sunet. Când l-am auzit nu mi-a plăcut, mi s-a părut chiar urât, dar am ținut asta pentru mine, după care spunea că avem această "mantră", iar noi în timpul sedintelor de grup sau personale, trebuia să-l căutăm în minte concentrându-ne. După ce prin concentrare eliminam toate simțurile, trebuia să-mi pun în minte că eu sunt Rama-Krishna, Hristos sau alt maestru și după ce făceam această unire sau identitate mintală, începeam să caut în minte "mantra" sau acest sunet pe care îl recepționam ca pe un zumzet al unui roi de albine sau murmurul unei ape, cântec de fluier sau alte sunete. Această concentrare dura între 20-30 minute. Eu am primit o singură mantră, despre care am vorbit și pe care am practicat-o, dar un coleg cu care practicam această nebunie, ar fi auzit că în final se vor implanta, nouă sau zece mantră, în decursul a cinci sau șapte ani, cât urma să țină acest curs. Când se făcea în grup au fost cazuri de horcăieli și de lesin. [...]

În afara cursurilor apăreau și reviste de yoga, primul număr fiind în 1991, vara. E suficient să citești acest număr și să știi ce fel de yoga se face la noi: Tantra-Yoga. Sigur, se învață și asanasuri care fac parte din Hata-Yoga, se învață și Laya-Yoga, dar ceea ce se face mai mult,

¹³⁶ Este vechea hulă păgână că materia este veșnică, întocmai la fel ca și Făcătorul. După elini (hindușii sunt și ei de credință elinească, manifestată însă în specificul lor național) Dumnezeu doar a organizat o materie amorfă preexistentă din veșnicie, nu este și Creatorul ei.

¹³⁷ Paramhans Swami Maheshwarananda, The hidden power in humans, Ibero Verlag, page 15., ISBN 3-85052-197-4.

¹³⁸ Sau treimea diavolească a răului, copierea răstălmăcită și înlocuirea demonică de tip modalist a Sfintei Treimi, preluată și de Sabelie. Vedem că arhiconii doresc să îl înlocuiască pe Dumnezeu cu trei dumnezei creatori, proniatori și eliberatori, dar nu se pot abține să nu își dezvăluie și ura ca distrugători, introducând prin „AUM” nu numai panteismul, ca în nota de mai sus, ci și dualismul: binele și răul (distrugerea, moartea) sunt amândouă din veșnicie, dumnezeiești, iar nu o consecință a căderii.

Așadar „AUM” este anti Sfânta Cruce. Sfânta Cruce ne arată: starea de jertfă veșnică a supremei iubiri între Persoanele Sfintei Treimi, arată căderea noastră datorită răului, despărțirea de bine prin înfruptarea din pomul cunoștinței dualiste și întruparea lui Hristos din dragoste răstignindu-Se pentru a ne elibera de moarte și de robia materiei și a ne dăruia asemănarea cu Tatăl. „AUM” se opune tuturor înțelesurilor Sfintei Cruci. „AUM” hulește că: Făcătorul este și distrugătorul, că este veșnic și impersonal, deci fără iubire, schimbător și nestatornic, iar materia este și ea veșnică întocmai ca El; căderea nu există fiindcă răul nu este un accident (prin lipsa binelui) ci o calitate care neapărat trebuie să fie egală cu binele ca să fie totul echilibrat. „AUM”, așadar, distruge pe Dumnezeu, face Dumnezeu din creație și proclamă răul ca bine. Deci „AUM” sau „OM” conține tainic în sine muzica sirenelor, a îngerilor căzuți fiind este esența și originea tuturor minciunilor ucigașe de om. Cine folosește această mantră în minte, rațiune, dor, cuget, intuiție, opinie, glas, imagine sau icoane, cum poate fi numit creștin?

asta e: Tantra-Yoga. Bogat ilustrată cu fotografiile ale basoreliefurilor de pe templele tantrice, cu tot felul de fotografii care ar putea apare cu succes într-o revistă pornografică. Este si un interviu cu Bivolaru care are si o concluzie desenată : este schitat un diavol asezat cu spatele care priveste satisfăcut si superior spre o femeie care este în fata lui întinsă pe jos, sfârșită de puteri, având pe față o urmă de extaz. Deosebit de sugestiv, desenul este pus, asa cum spuneam, în loc de concluzie si ca un argument hotărâtor. Am vorbit cu mai multe persoane care au practicat yoga si nici acum nu pot să-mi explic un lucru: atât eu, cât si celelalte persoane, am citit această revistă, dar amănuntele pe care vi le-am spus acum le-am văzut numai după ce am renunțat la yoga. E un fel de vrajă, sau poate altceva, care te face să nu vezi, la început, decât lucrurile care-ti plac, urmand ca încetul cu încetul să le accepti si pe celelalte, pe care atunci nu le-ai văzut sau nu le-ai înțeles, sau ai spus că nu sunt importante.¹³⁹

[aviz celor îndrăgostiți de Părintele Arsenie Boca și nu vor să bage în seamă semnele diavolești din picturile sfinției sale – n.n.]

Vedem mai jos că simbolul „AUM” diferă de la o limbă la alta, dar, în cele mai multe cazuri, se repetă acea „căciuliță” care, din păcate, a fost adăugată tocmai deasupra numelui tainic al lui Dumnezeu în icoana de mai sus, pictată la Biserica din Drăgănescu, după cum susțin ucenicii lui, după o vedenie pe care a avut-o autorul ei.

Nu numai atât, dar, după cum vedem în fotografiile de mai jos, zeii lor poartă acest semn sau căciuliță, tocmai pe cap, exact ca în icoana de mai sus.

¹³⁹ Pr. Ioan FILARET, *Creștinism și Yoga?*, Ed. s.n., s.l., s.a., <<https://www.scribd.com/doc/30775773/Creștinism-si-Yoga-Pr-Ioan-Filaret>>, duminică, 4 octombrie 2015, pp. 3, 22, 26, 34-37.

Arma (simbolul) zeilor (dracilor), înlocuitoarea și împotrivoarea Troiței sau a Sfintei Cruci.

II. Trident¹⁴⁰

Traducerea textului de aici: <<http://en.wikipedia.org/wiki/Trident>>, sâmbătă, 14 martie 2015.

Tridentul / traident / este o suliță cu trei componente. Acesta este utilizat pentru pescuitul cu suliță și în istorie ca o armă de vârf. Tridentul este arma lui Poseidon, sau Neptun, zeul mării în mitologia clasică. În mitologia hindusă, este arma de Shiva, cunoscut sub numele de trishula (sanskrită pentru "tri-lance"¹⁴¹). [...]

IV. Etimologie

Cuvântul "Trident" vine de la cuvântul francez *trident*, care la rândul său provine din cuvântul latin *tridens* sau *tridentis*: *tri* "trei" și *dentes* "dinți". *Trishula* în sanscrită este compus din *tri* त्रि "trei" + *șula* शूल "spin".

Echivalentul grecesc este τρίαίνα (*tríaina*), de la trianja Proto-greacă (de trei ori).

Tridentul în Stema Ucraina este cunoscut ca Tryzub (Тризуб), traducerea literală a cuvântului "trident".

V. Folosirea cuvântului

În limba greacă, romană, și mitologia hindusă, tridentul se spune că are puterea de control asupra oceanului.

VI. Lupte

Tridentul, cunoscut sub numele de *dangpa*, este prezentat ca o armă în sistemele artelor marțiale coreene din secolele 17-18.

În Roma antică, într-o parodie a pescuitului, este celebră folosirea tridentelor de un tip de gladiatori numiți *retiarius* sau "luptători cu plasa". *Retiarius*, în mod clasic, era pus în arenă să se lupte cu *Secutorul* își arunca o plasă să-și imobilizeze adversarul și apoi folosea tridentul să-l omoare.

VII. Simbolism / mitologie

Shiva este un Dumnezeu hindus care deține un trident în mână. În legendele hinduse și basme, Shiva folosește această armă sfântă pentru a lupta împotriva negativului sub forma de răufăcătorilor. Tridentul reprezintă zeitatea în cei trei aspecte ale sale creator, păstrător și distrugător.

În mitologia greacă, Poseidon a folosit tridentul său pentru a crea sursele de apă din Grecia și calul. Poseidon, fiind zeul mării, a fost, de asemenea, cunoscut sub numele de "Cutremurătorul", pentru că atunci când a lovit pământul în mânia sa a provocat cutremure puternice și a folosit tridentul lui să stârnească valuri mareice, tsunami și furtuni de mare. În paralel cu originile sale pescărești pescuit, tridentul este asociat cu Poseidon, zeul mării, în mitologia greacă, echivalentul zeului roman Neptun.

În mitologia Romană, Neptun a folosit, de asemenea, un trident a crea noi organisme de apă și a cauza cutremure. Un exemplu poate fi și *Neptun și Triton* al lui Gian Bernini.

În taoism religios, tridentul reprezintă Treimea taoistă, Cei Trei Puri. În ritualurile taoiste, un clopot trident este folosit pentru a chema prezența zeității și convoca spiritele, deoarece tridentul semnifică cea mai înaltă autoritate a Cerului.

Trishula de zeului hindus Shiva. O armă a lui Hanuman, un personaj din Ramayana, cum este descris în de Sud-Estul Asiei (mai ales în Thai).

Simbolul sau Blazonul planetei Neptun în astronomie și astrologie.[...]

¹⁴⁰ <http://en.wikipedia.org/wiki/Trident>, sâmbătă, 14 martie 2015

¹⁴¹ Trisuliță sau trisulă.

Shiva holding the Trishula, Sanga, Nepal

Traducerea textului de aici: <http://en.wikipedia.org/wiki/Trishula>>, sâmbătă, 14 martie 2015

Trishula (sanskrită: त्रिशूल trīśūla, Malay: trisula, Telugu: trisoolam, Tamil: thirisulam, malayalam: ത്രിശൂലം trisoolam, Thai: trisoan sau tri) este un tip de trident din Asia de Sud și Sud-Est. Acesta este de obicei folosit ca un simbol religios hindus-budist. Cuvântul înseamnă "trei lance" în Sanskritand Pali.

În India și Thailanda, termenul se folosește adesea pentru a denumi o armă

cu mânerul scurt[...].

[cum observa o credincioasă mirată de hulele pictate la Drăgănescu: Sfânta Cruce adună cele de sus, cele de jos, cele din laturi, iar trishula este cu brațele paralele, plecând de la unitate și dezbinând fără posibilitatea unirii, îndreptându-le tăios împotriva Sfintei Treimi, din ură, ca și cum ar vrea să o împungă și să o distrugă prin Shiva, nebunia demonică. Dar cum să îl distrugi pe Dumnezeu? Alungându-L din sufletele oamenilor, să nu mai fie prezent în voința lor, ci doar în ființa lor. De aceea hinduismul face marele atac împotriva persoanei, chipul Sfintei Treimi în creație. – n.n.]

IX. Symbolism

Symbolismul Trisulei este polivalent și bogat. Trishula este folosită de dumnezeul hindus Shiva și se spune că au fost folosită pentru a rupe capul original al lui Ganesha. Durga deține, de asemenea, trishula, ca una dintre multele arme ale ei. Există multe alte zei și zeițăți, care dețin arme trishula.

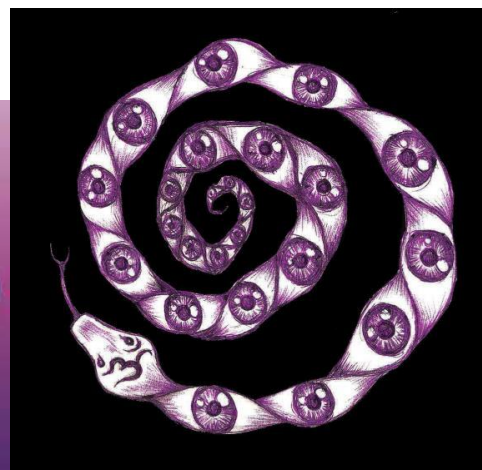
Cele trei puncte au diferite semnificații care, lucru obișnuit în religia hindusă, au multe povești în spatele lor. Ele sunt de obicei folosite să reprezinte diverse trinități-creație, întreținere și distrugere, trecut, prezent și viitor, cele trei guna. Când le privim ca o armă a lui Shiva, trishula folosește pentru a distruge cele trei lumi: lumea fizică, lumea strămoșilor (reprezentând cultura desprinsă din trecut) și lumea minții (reprezentând procesele de detectare și acțiune) [Vrea să distrugă tot ce mântuiește Hristos și lumea văzută și cea nevăzută. Atacă, însă, și credința strămoșească, adică legătura noastră vie cu Sfinții Părinți, Predania sau hotarul ce nu trebuie mutat. – n.n.] . Cele trei lumi sunt presupuse a fi distruse de Shiva într-un singur plan non-dual a existenței, care este extazul exclusiv [Ce sinistră lucrare demonică. Ce minunată armă este Sfânta Cruce care vindecă firea și distruge distrugerea întărind dumnezeiește mintea prin pocăință! – n.n.] .

În corpul uman, trishula reprezintă, de asemenea, locul unde trei nadis principale, sau canalele de energie (ida, pingala și shushmana) se întâlnesc la frunte [Exact locul privirii stăruitoare a pictorului, descrisă de Părintele Profesor mai sus. – n.n.] . Shushmana, cel central, continuă în sus chakra a 7-a sau centrul de energie, în timp ce celelalte două se sfârșesc la frunte, unde se află a 6 chakra. Punctul central al trisulei reprezintă Shushmana, și de aceea este mai lung decât celelalte două, reprezentând ida și pingala.

Chakra 6: (Ajna) Meditația asupra ei acordă și presupune siddhi (puteri oculte), care te pot introduce rapid într-altul imediat cum ți-ai dorit și te fac omniscient. Cine ajunge aici se unește cu Brahmanul și are capacitatea de a crea, conserva și distruge cele trei lumi.¹⁴³

¹⁴² <http://en.wikipedia.org/wiki/Trishula>, sâmbătă, 14 martie 2015

¹⁴³ <https://en.wikipedia.org/wiki/Chakra#Ajna>>, joi, 8 octombrie 2015.

Chakra 7: (Sahasrara) Cine ajunge la această etapă [meditația asupra ei – n.n.] se renaște în siddhi (puteri oculte) și se transformă în divin, având posibilitatea de a face tot ceea ce își dorește.¹⁴⁴

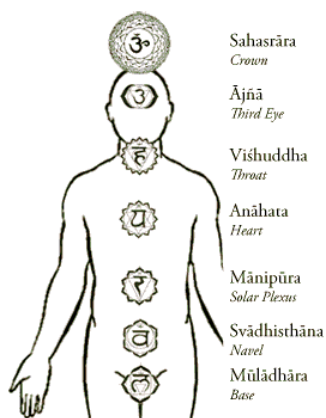
[Parcă cea mai potrivită cu așezarea trișulei în tabloul Sfintei Treimi este Chakra a 7-a, având formă de nimb și fiind pusă deasupra creșetului.

Dar uitați-vă ce lucruri interesante: chiar AUM are formă de șarpe cu trisulă deasupra, dar un șarpe format dintr-o trishulă în față (iar TRISHULA este la rândul ei un AUM întors). AUM pare a fi un șarpe cobra încoronat.

Dar și forma grafică a numărului lui antihrist, celebrul 666, îl limba greacă, limba originală a apocalipsei este foarte sugestivă:

ca și cum ar fi numele lui Hristos (HS = χς), în care se bagă un șarpe ξ (foarte asemănător cu AUM sau TRISHULA), pârâșul sau clevetitorul (=diavolul). Cum l-a înșelat diavolul pe bietul Părintele Arsenie Boca să pună deasupra unei Persoane dumnezeiești, în tabloul Sfintei Treimi, tocmai pecetea și furca dracilor, adică chiar emblema îndrăcirii, sau pecetea lui antihrist! Nici antihrist nu va îndrăzni să își pună pecetea pe vreuna din Persoanele Sfintei Treimi. El o va pune doar pe oamenii ce se vor lepăda de Hristos. – n.n.]

¹⁴⁴ <<https://en.wikipedia.org/wiki/Chakra#Sahasrara>>, joi, 8 octombrie 2015.

[vedem că prin orice cărare, semnul adăugat de Părintele Arsenie Boca, ne readuce tot la „AUM”. Iar chakrele simbolizate de Trishula reprezintă tocmai stagiul de vrăjitorie la care ajunsese sfinția sa prin înșelarea că este un ales și face minuni pentru Hristos. Observăm, de asemenea că, după cum la noi, Ortodocșii, Sfânta Cruce este simbolul de taină al Troiței (Sfânta Treime, Dumnezeu „O ăv CEL CE ESTE”), așa, la păgâni, trisula este legată de simbolul esoteric „AUM” (treimea creării și menținerii distrugerii). – n.n.]

X. Alte semnificații

- *Trishula poate uneori desemna, de asemenea, simbolul budist a triratna.*
- *Zeița Durga deține o trishula printre alte arme și attribute ale mâinilor ei și la echiparea ei, a primit arme cerești atât de la Shiva cât și de la Vishnu.*
- *În Nepal, trishula este simbolul electoral al Partidului Comunist din Nepal.*
- **Un cuvânt asemănător, Trishul, este cuvântul romani¹⁴⁵ pentru "cruce".**
- *In Yu-gi-oh! Trishula este un monstru care poate alunga câte 1 card din mâna (viitorul), câmpul (prezentul) și cimitirul (trecutul) adversarului.*

Ca să ne poată păcăli, hindușii (și dracii care i-au insuflat pe ei și i-au înșelat pe Părintele Arsenie Boca prin vedenii), prezintă chakrele ca pe niște porți energetice științifice asociate unor părți din trup, cu rol în echilibrarea lui, comunicarea lui cu exteriorul și în sănătate. Astfel, pentru a ne atrage spre practicarea hinduismului, le descriu ca făcând parte din fire și că ar putea fi folosite de orice om, indiferent de credință, fără implicație religioasă, cum adeseori spun chiar ei „yoga este un fel de spălat pe dinți” (ei desigur nu adaugă și continuarea: *Psa 3:7 Scoală, Doamne, mântuiește-mă, Dumnezeul meu, că Tu ai bătut pe toți cei ce mă vrăjmășesc în deșert; dinții păcătoșilor ai zdrobit. :8 A Domnului este mântuirea și peste poporul Tău, binecuvântarea Ta.*) De aceea le prezintă în demonofanii, sau le predau la ucenici sub formă de scheme sau simboluri diavolești (și au libertatea să le poată adăuga și la aparițiile înșelătoare ce imită Sfinții, dacă le dai dreptul la aceasta prin dorința de a primi vedenii și mentalitatea ecumenistă. Aceasta o fac ei ori constrânși de Dumnezeu – ca cel treaz cu mintea să își dea seama că este înșelat, ori îngăduit de Dumnezeu – *1Co 11:19 Căci trebuie să fie între voi și eresuri, ca să se învedereze între voi cei încercați.* Diavoliile doresc să transmită lumii ideea ecumenistă că se poate practica orice religie + yoga fără consecințe, pentru a o înșela, în mod ocult să o facă păgână și să o pregătească pentru venirea lui antihrist).

În realitate, însă, fiecare chakra este legătura cu un zeu (drac) ce pune prin ea, ca printr-un zăpăc, stăpânire și pe trup și pe suflet. Așadar când citiți chakra tâlcuiți înțelepțește pecete demonică. Aceasta se imprimă în om fie direct prin invocarea zeilor cu ajutorul mantrelor dedicate fiecăruia (și/sau prin meditație și/sau imaginație caracteristice), fie indirect prin învoirea cu ideea că cele de mai sus n-ar fi dăunătoare (datorită propriei credințe nelămurite). Pentru a nu fi influențați de bioenergie (vrăji) și vederea simbolurilor ce o transmit, trebuie să înțelegem că singurul mod de a ne vindeca firea (și nu doar de a sădi în noi un confort înșelător) este a practica ascetica și mistica Ortodoxe, fiind singurele insuflate de Duhul Adevărului, neabătându-ne de la porunci, dogme și credință. Orice alt mod de a lucra asupra voinței, poftei, mâniei, rațiunii, simțirii, inimii, minții, trupului prin orice religie, cât de superioară ar părea ea, nu numai că nu o vindecă, ci o îmbolnăvește mai rău sădind fie plăcerea senzuală de sine, fie plăcerea sufletească de sine, fie amândouă, rodind avarieri grave, uneori ireversibile.

Vă dăm mai jos un tablou sugestiv, care arată ce sunt de fapt chakrele, atunci când nu mai sunt ascunse în mod ocult, prin simboluri. Vă rugăm să observați că fiecare din ele este locuită de un drac.

¹⁴⁵ Limba țigănească.

पुत्री द्वा गवती

हं श्री
हाकिनी, याकिनी

शंभुं
श्री काल
भैरव वरु, त्रिशू वक्र
उरु ज्ञानाय पंचवैत
रुद्रात्मिकि सुखयुग
काली वरु
शिवकि का

शं
रुद्र त्रलिग

हं हं

श्रीं श्रीं श्रीं

श्री वासा
यत्र सासा

हं, श्री काल कृष्ण वरु, त्रिशू द्वि वक्र,
उरु ज्ञानाय सदानि वरु, त्रिशू नमिक
त्रिशू युग, शिव वरु, काकि यति॥

शुभं हा वरु श्रीं
यत्र सासा
हं हं
विश्व नम

शं साकिनी
शासा काली

श्रीं
श्री सिद्धि लक्ष्मी

शुभं
विशान वा कृती॥

यं वा यरु ह त्रि वरु, त्रिशू नाह
ग वक्र, यद्वि भासाय, शुभ न

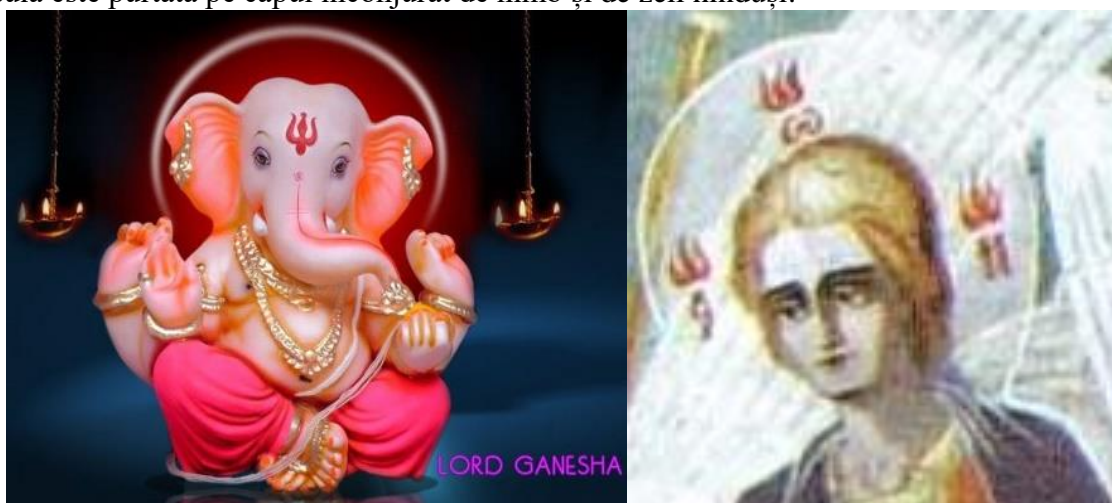
कां काकिनी वरु ना क
कुरी

Mai jos: Trishula brought as offerings to Guna Devi, near Dharamsala, Himachal Pradesh. (Trisule aduse ca ofrande¹⁴⁶ la Guna Devi, aproape Dharamsala, Himachal Pradesh.)

Dar trisula este purtată pe capul înconjurat de nimb și de zeii hinduși:

¹⁴⁶ Ce sinistru câmp idolatru, față de pădurea de Sfinte Cruci ce o reprezintă Cimitirul sau dormitorul unde așteaptă cei adormiți în buna credință învierea.

După cum vedem, adaosul acestui semn hindus, datorat fie pregătirii din tinerețe a pictorului, după cum singur mărturisește¹⁴⁷, fie vedeniilor sale, după cum susțin ucenicii săi, face ca în icoana de mai sus Numele cel Sfânt al lui Dumnezeu Sfânta Treime să fie reprezentat ca inferior, sub simbolul idolatru al lui AUM sau al trishulei.

Unii au zis că acest semn la Drăgănescu nu ar fi AUM sau Trishula, ci limbile ca de foc ale Sfântului Duh. Dar Părintele Arsenie Boa picta altfel limbile de foc de la Cincizecime, dându-i și acesteia o tentă ecumenistă, fiindcă iar vedem bazilica San Pietro, printre Sfintele Biserici Ortodoxe.:

¹⁴⁷ Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor. Mai mult chiar, mă preocupa, **studiind mistica** comparată a diferitelor religii superioare, ca să văd prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței. Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă. **Mă ajutau** la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea **Mircea Eliade la Calcutta**, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tipărea în Revista de filosofie din București, și-mi parveneau pe această cale.

Autobiografia **Ierom. Arsenie**, R. Vâlcea. 17 iulie 1945 citat din cartea *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 11.

În locul Trishulei din tabloul de la Drăgănescu sau atacul păgân al Părintelui Arsenie Boca asupra Persoanei

Luc 8:10 El a zis: Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde, ca, văzând, să nu vadă și, auzind, să nu înțeleagă.

Unii din ucenicii șocați ai Părintelui Arsenie Boca, s-au forțat „ca văzând să nu vadă” Trishula dracilor în tabloul Sfintei Treimi și au declarat cu vehemență că acele trei semne ar fi:

Fap 2:3 limbi ca de foc și au șezut pe fiecare dintre ei.

Iată ce s-a răspuns la această prejudecată:

Unii au crezut că pe nimbul reprezentării Sfintei Treimi, deasupra numelui Sfântului Duh, ar fi simbolul Sfântului Duh, aducând ca argument:

Evr 12:29 Căci „Dumnezeul nostru este și foc mistuitor”.

Dar acest cuvânt se referă la întreaga Sfântă Treime, deci nu pot fi o distincție doar pentru Sfântul Duh.

Iar cuvintele:

Fap 2:3 Și li s-au arătat, împărțite, limbi ca de foc și au șezut pe fiecare dintre ei.

se referă la Sfinții Apostoli, iar nu la Persoana Sfântului Duh. Cum să șadă Sfântul Duh deasupra Sfântului Duh? Aceasta ar fi tot o mare hulă, care ar însemna că ori sunt două Persoane ale Sfântului Duh, Una care trimite harul și alta care primește limba de foc, ori Sfântul Duh nu este Dumnezeu, fiindcă este circumscris, deci există doar un loc în care se află și deasupra căruia se poate trimite o limbă de foc, harul Sfântului Duh. Dar cum să aibă nevoie Sfântul Duh să primească harul Sfântului Duh, în chip de limbi de foc, dacă este chiar harul Lui și El este Dumnezeu fără hotar, deci necircumscris?

Oribile hule, concluzii eretice de la o pictură necanonică. Acestea să nu fie în veac printre ortodocși!

Poate că unii, din dorința de a găsi scuze Părintelui Arsenie Boca, ar spune că acel semn, este totuși indiciu că Sfântul Duh trimite harul Sfântului Duh.

Dar nici așa nu este canonic. Iată de ce:

Citim în Pidalion (Sfântul Nicodim Aghioritul, †Neofit, Patriarh al Constantinopolului, †Neofit Scriban, et alii, Pidalion, cărma Bisericii Ortodoxe, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p. 241):

„Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi. Sau de nu știu ei, să întrebe pe cei ce știu ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe ori încă prea necuviincioase și împotriva Evangheliei.[...]

Acestea și alte asemenea necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscușiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale căroră sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.”

Iar în Pravila Bisericească (Ierom. Nicodim Sachelarie, Pravila bisericească, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.):

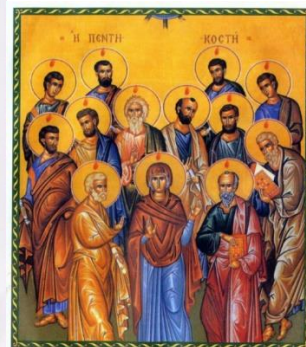
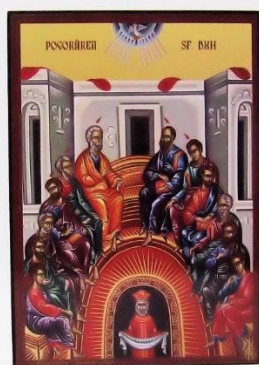
” 927. - “însuși Dumnezeu, Cel ce dintâi a născut pe Fiul Său, Unul Născut și Cuvântul Lui, icoana Lui cea vie, naturală și chip cu totul asemenea veșniciei Lui (Colos, 1, 15; II Cor. 4, 4; Ev. 1, 3). Dumnezeu a făcut apoi pe om după chipul și asemănarea Sa (Fac. 1, 26-27). Adam a văzut pe Dumnezeu și a auzit sunetul pașilor Săi, umblând după amiază și s-a ascuns în

paradis (Fac. 3,8). Iacov a văzut pe Dumnezeu și s-a luptat cu El (Fac. 32, 25-32). însă este clar că Dumnezeu S-a arătat lui ca om. Moise a văzut ceva ca spatele omului (Ex. 33, 23). Isaia L-a văzut ca pe un om șezând pe tron (Is. 6, 1). Daniel a văzut asemănare de om și ca un fiu al omului, venind spre Cel bătrân în zile (Daniel 7, 13). însă nimeni n-a văzut firea lui Dumnezeu (Ioan 1, 18; I Tim. 6,16) ci numai chipul și icoana Celui care avea să vie, deoarece Fiul și Cuvântul cel nevăzut al lui Dumnezeu avea să se facă om cu adevărat, pentru ca să Se unească cu firea noastră și să Se arate pe pământ... Avraam a văzut pe Dumnezeu (Gen. 17, 1) dar nu firea lui Dumnezeu, căci “pe Dumnezeu nu l-a văzut nimeni niciodată” (Ioan 1, 18), ci icoana lui Dumnezeu și căzând la pământ i S-a închinat,”

Așadar, reprezentarea lui Dumnezeu, se face după cum El însuși S-a arătat și nu amestecând între ele descoperirile fiindcă li se schimbă sensul duhovnicesc pe care a vrut să ni-l arate Dumnezeu. La stejarul lui Mamvri Sfântul Duh nu poate fi reprezentat ca porumbel, sau manifestându-se prin trimiterea de limbi de foc, fiindcă nu este conform cu cele scrise în Sfânta Scriptură.

Iar tridentul pictat deasupra numelui lui Dumnezeu, nu este tot una cu limbile de foc. Vă lăsăm să apreciați dumneavoastră prin alăturarea imaginilor. Cu ce seamănă mai mult semnul din tabloul Părintelui Arsenie Boca: cu o limbă de foc, pictată în Sfintele Icoane Ortodoxe sau cu tridentul lui Shiva/semnul OM (AUM) din hinduism?:

1. Limbile ca de foc, din Sfintele Icoane Ortodoxe ale Pogorării Sfântului Duh:

2. *Semnele (ca niște furculițe sau trisule și nu ca niște limbi de foc, cum vedem mai sus în Iconografia Ortodoxă) adăugate de Pr. Arsenie Boca în tabloul sfinției sale despre Sfânta Treime, tocmai deasupra Numelui Cel Sfânt al lui Dumnezeu (ca și cum ar avea nevoie de vreo completare, tocmai numele Persoanei Duhului Sfânt. Nu este și aceasta o sugerare tocmai a ereziei numită Filio-que, care vrea să spună că Duhul Sfânt este mai mic, și decât Tatăl și decât Fiul, fiindcă are două cauze, și de aceea are nevoie de completare la numele Său de Dumnezeu „Cel ce este”? Aceasta ar fi în prelungirea concepțiilor uniate ale sfinției sale, prezente atât de evident la Drăgănescu. Să nu fie aceasta în veac, Amin!):*

1. *Trishula lui Shiva:*

2. *AUM (OM), partea din acest cuvânt care este comună pentru aproape toate limbile:*

3. *Chakrele 6 și 7, în culoarea vrăjitorească violet, ce vrea să înlocuiască jertfa lui Hristos (sau dăruirea smerită = atotputernicia lui Dumnezeu) cu posesia egoistă a celorlalți și a puterii diavolești (Fac 3:4 Atunci șarpele a zis către femeie: „Nu, nu veți muri! :5 Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” desigur că aceștia sunt ochii deschiși ai lui Shiva) și semnul lui antihrist (al treilea):*

4. *Iar limbile ca de foc din tabloul Pogorării Sfântului Duh (cu tentă ecumenistă prin pictarea teoriei ramificațiilor în care este inclusă și bazilica San Pedro printre ramuri), pictate chiar de Părintele Arsenie Boca la Drăgănescu, sunt acestea:*

Așadar cu ce seamănă mai mult semnul adăugat de Pr. Arsenie Boca deasupra numelui lui Dumnezeu? Cu o limbă ca de foc sau cu o trisulă, semnul lui antihrist, adăugat în numele lui Dumnezeu?

Ca să vedeți că diavolii dau vedenii huli-toare la adresa Sfintei Treimi tocmai prin seme-nele de mai sus și hindușilor originali (nu nu-mai Părintelui Arsenie Boca), să priviți acest tablou păgân de mai jos. În el se arată conto-pirea persoanelor adormite prin hipnoză și di-zolvarea lor în impersonal, care este dorința cea veche și nebunească a dracilor de a ne dis-truge.

De aceea și scopul tehnicilor yoga este de a forța în chip practic omul spre înrobire prin anularea personalității. Pentru aceasta ele ac-centuează asemănarea dobitocească (ce ne-a venit deja prin cădere, când mintea s-a pus în slujba simțirii) prin poziții ce imită animalele și pun mintea în hipnoză prin imaginație, con-

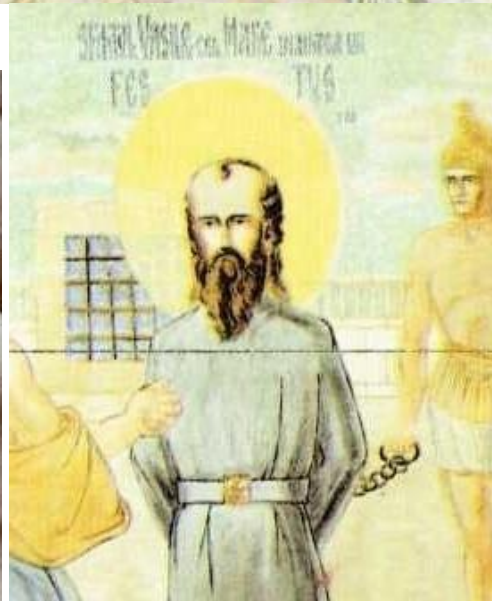
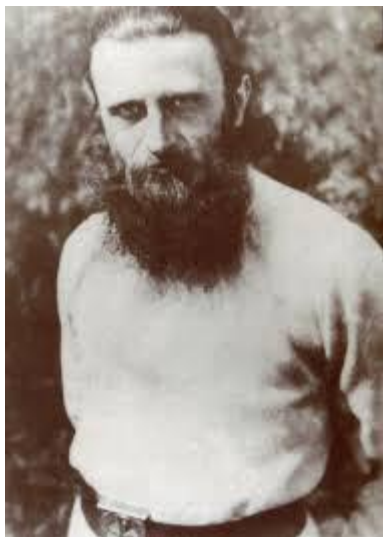
centrarea cultivată la trup și invocarea demonilor prin mantre.

Pentru a ne convinge că aceasta este binele suprem, arhiconii care au inventat și calea yoga instituie (prin insuflările și vedeniile lor) teoria fericirii prin neantizare sau a prefacere a At-manului – persoana – în Brahman – impersonalul ridicat la rang de dumnezeu suprem. Și yo-ghinii vor să se unească cu dumnezeul lor, dar crezându-l impersonal încearcă să se asemene cu el și se forțează pentru a se depersonaliza, devenind mai întâi dependenți de gurușii lor. Ei cultivă și își doresc din toată inima să fie împlinită în ei contopirea cu Nirvana (mai rea ca nimicul) și lucrează împotriva firii pentru dobândirea ei.

Din fericire Dumnezeu susține firea și nu se nimicesc, ceea ce ar fi cea mai de pe urmă răutate, dar în schimb, respectându-le propria lor alegere, îi părăsește (Dumnezeu întărește libertatea persoanei, o respectă și niciodată nu ne forțează). Astfel că ei se îndrăcesc, diavolii punând stăpânire pe persoanele lor pe care chiar yoghinii le-au dorit anulate, chemându-i cu osârdie și forțându-și trupul spre năluciri și senzații tari. Această știință demonică a îndrăcirii au dezvoltat-o diavolii după cercetarea firii omenești fiindcă nimic nu urâsc mai mult decât persoana, singura capabilă de iubire și libertate. Persoanele sunt chipul Persoanelor dumnezeiești, ele asigură firea omenească și îngerească cu posibilitatea de a iubi sau a urî. Dacă dobândesc prin lucrare asemănarea cu Suprema iubire (care este Taina Tainelor din Sfânta Treime și rostul întrupării și jertfei Fiului lui Dumnezeu pentru noi) atunci iubesc. Dacă se îndreaptă cu plăcerea spre sine, fie prin simțuri înspre trup, fie prin dorința de a deveni dum-nezei cu puteri autonome, fără de Hristos, înspre suflet, atunci urâsc, devenind asemenea dra-cilor și înrobiți lor.

Semnele arătate de draci și folosite de Părintele Arsenie Boca și hinduși în picturile lor numite Trishula și AUM, sunt simbolul precis al antitreimii antipersonale diavolești. Cu alte cuvinte ele simbolizează răul suprem: Impersonalul (numit de hinduși prin zeificare Brahman – inventat de arhiconi ca să înlocuiască firea Dumnezeiască). El este considerat superior lui Trimurti (Treimea supremă a răului păgân formată din Brahma, Vishnu, Shiva – care sunt inventați de draci, ca să înlocuiască în chip ironic și hulitor pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh). Astfel că aceste semne, ce înlocuiesc Sfânta Cruce (fața Sfintei Treimi către noi – de aceea numită și Troiță) sunt unele din cele mai agresive peceți ale lui antihrist și hule supreme la adresa Dumnezeului Suprema iubire, Făcătorul, Atotțiitorul și Mântuitorul nostru.

Acest atac direct împotriva persoanelor (și indirect împotriva lui Hristos și a Sfintei Treimi) este făcut și de înlocuirea în pictură a persoanelor sfinte cu persoana pictorului înrobite de vedenii, prin reprezentarea asemănării cu sine (sau a tuturor trăsăturilor fizionomice ale au-torului), dar cu păstrarea numelui sfântului:

Și multe altele...

Această abatere gravă de la Sfintele Canoane duce la dizolvarea importanței unicității irepetabile a fiecărei persoane. Pasul următor este relativizarea și, în final, aneantizarea tuturor persoanelor. De aceea este cel mai mare atac la adresa Sfintei Treimi. Aceasta este, poate, cea mai gravă învățătură a Părintelui Arsenie Boca și rădăcina tuturor rătăcirilor. Persoanele se mai numesc ipostase tocmai pentru că ele susțin firea și îndreaptă activitățile firii, prin alegere, către ceea ce doresc [Cuvântul IPOSTAS (ὀποστάσις greacă) înseamnă „suportul structurii” sau „substanța de bază”, și este realitatea fundamentală care susține orice altceva – n.n.].

Iată ce ne învață Sfântul Cuvios Ioan Damaschin despre persoană:

Cele comune și universale sunt atribuite și celor particulare care sunt sub ele. Comun este ființa, ca specie, iar particular ipostasa. Este particular nu că ar avea o parte a firii, căci nu are o parte din ea, ci particular prin număr, spre exemplu: individul. Ipostasele se deosebesc prin număr și nu prin fire. Ființa este afirmată de ipostasă, pentru că ființa este desăvârșită în fiecare din ipostasele de aceeași specie. Pentru aceea ipostasele nu se deosebesc între ele în ceea ce privește ființa, ci în ceea ce privește accidentele, care sunt însușiri caracteristice, însușirile caracteristice, însă, aparțin ipostaselor și nu firii. Ipostasa se definește: ființa împreună cu accidentele. Pentru aceea ipostasa posedă comunul împreună cu particularul și existența în sine. Ființa, însă, nu există în sine, ci este considerată în ipostase. Prin urmare, dacă pătimește una din ipostase, atunci întreaga ființă pătimește, căci a pățimit ipostasa, și se spune că a pățimit în una din ipostasele ei. Dar nu este necesar ca să sufere toate ipostasele de aceeași specie cu ipostasa care suferă. [1]

[1] Sfântul Cuvios Ioan Damaschin, *Dogmatica*. Ed. cit., p. 89.

Astfel că atacul împotriva persoanei avariază tot: firea și accidentele, comunul și particularul, existența în sine. Așadar, acest atac este sursa tuturor nefericirilor și ereziilor.

Prin aceasta noi nu vrem să îl acuzăm pe Pr. Arsenie Boca că ar fi fost viclean și a făcut special propagandă hinduismului antitrinitar și antihristic.

Problema vieții lui este marea amăgire. S-a luat după vedenii și pe acestea le-a și pictat. Noi nu vrem să îl acuzăm personal, ci să vădăm învățăturile și pilda mincinoasă transmisă nouă, pentru a nu ne vătăma. Deci nu facem atac la persoană, ci dezbatem o învățătură de credință.

Adevărul este cel mai important pentru mântuirea noastră, fiindcă El este Persoana lui Hristos și Singurul capabil să întărească persoanele în iubirea după asemănarea Sfintei Treimi, scopul întrupării Lui:

Ioan 17:15 Nu mă rog ca să'i iei pre ei din lume, ci ca să'i păzești pre ei de cel viclean. 16 Ei din lume nu sunt, precum și eu din lume nu sunt. 17 Sfințește-i pre ei întru adevărul tău; cuvântul tău adevăr este. 18 Precum pre mine m'ai trimis în lume, și eu i-am trimis pre ei în lume. 19 Și pentru dânșii eu mă sfințesc pre mine însumi, ca și ei să fie sfințiți întru adevăr. 20 Și nu numai pentru aceștia mă rog, ci și pentru cei ce vor crede prin cuvântul lor întru mine; 21 Ca toți una să fie; precum tu, Părinte, întru mine, și eu întru tine, ca și aceștia întru noi una să fie; ca să crează lumea că tu m'ai trimis. 22 Și eu slava care mi-ai dat mie, o am dat lor ca să fie una, precum noi una suntem; 23 Eu întru ei și tu întru mine, ca să fie ei desăvârșit întru una, și ca să cunoască lumea că tu m'ai trimis și i-ai iubit pre ci, precum pre mine m'ai iubit. 24 Părinte, pre cari i-ai dat mie voiesc ca unde sunt eu și aceia să fie împreună cu mine; ca să vază slava mea, care ai dat mie, pentru că m'ai iubit pre mine mai 'nainte de întemeierea lumii. 25 Părinte drepte și lumea pre tine nu te-a cunoscut, iar eu te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut, că tu m'ai trimis pre mine. 26 Și am arătat lor numele tău, și'l voi arăta, ca dragostea cu care m'ai iubit pre mine, întru dânșii să fie și eu întru ei.

Faptul că tablourile pictate de preacuvioșia sa nu sunt canonice, ci au în ele semne păgâne, arată că vedeniile proveneau de la demoni și nu de la Sfântul Duh. La acestea se adaugă și învățăturile eretice clare pictate și scrise, de care s-a făcut cercetare amănunțită în acest studiu. Nu vrem să spunem prin aceasta că era păgân, ci doar un biet amăgit pe care dragostea ne îndeamnă să nu îl judecăm, dar nici să îl urmăm, ci doar să ne rugăm pentru el.

Nu numai atât, dar Sfânta Biserică Ortodoxă nicidecum nu a fost de acord să aibă în locașurile Sale picturi după vedenii personale, ci numai după Sfânta Tradiție.

A venit odată la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie să șteargă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: „n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace în întuneric”. De aceea, nu l-a putut înțelege întru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.^[1]

[1] Pr. Petru Vamvulescu, Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

Sfântul Sinod de la Cartagina CANONUL 91, 87

A plăcut, ca pretutindena, prin țarini, și prin vii, altare ca cum spre pomenire de mucenici făcute, întru care nici un trup, ori Moaște (rămășițe) de mucenici, se arată a fi învistierite, de este cu puțință, de episcopii cei de loc să se răstoarne. Iar de nu se iartă aceasta pentru gâlcevil publicului, gloatele să se sfătuiască, să nu se adune la locurile acelea. Și acei ce cugetă drept, cu nici o superstiție (credință deșartă) să se lege de acest fel de locuri. Și cu totul nici pomenire de mucenici să se săvârșească, de nu cumva ori vreun trup, ori oarecare rămășițe vor fi, ori din vechime se predanisc. Iar câte prin visuri, și prin zadarnice descoperiri ale unor oameni, oriunde se află altare așezate, cu tot chipul unele ca acestea se vor netrebnici.

[Sinod 7, can. 9]

TĂLCUIRE

Oarecare ca cum pentru evlavie, ori pentru oarecare vedenii, și zadarnice descoperiri ce le-au văzut în vis zideau case de rugă în nume de mucenici, prin țarini, și prin vii, pentru aceasta canonul acesta rânduieste, că, dacă în acest fel de jertfelnice, nici trup întreg, nici bucăți de trupuri, și rămășițe (Moaște) de mucenici se află învistierite, sau să fie veche predanie, că s-au aflat cândva. Adică, dacă nici cu sfinte mucenicești Moaște s-au sfințit, nici prin obișnuita rugăciune a arhierului, sau a iereului s-au zidit. Atunci să se risipească, de se va putea. Ori de o popresc aceasta gloatele; atunci pe ele trebuie a le înțelepți și a le sfătui arhieriei, ca să nu se adune într-însele cu evlavie, nici să se amăgească cu disedimonie (credință deșartă) și înșelăciune, că s-ar fi zidit din dumnezeiasca descoperire; [„că diavolul întuneric fiind, de multe ori se închipuiește în îngerul luminii, după dumnezeiescul Pavel, ca să amăgească sufletele oamenilor” (II Corinteni: 11,14)], ci nici pomeniri de mucenici să săvârșească într-însele. Ci dimpotrivă, cu tot chipul să se netrebnicească, și de la evlavie să se scoată.^[1]

160. - “Așijderea, s-a hotărât, ca pretutindena, altarele, (bisericele) când sînt ridicate prin țarini sau vii, ca și cum ar fi întru pomenirea mucenicilor, însă, în ele nu se dovedește a fi așezat vreun trup și nici moaște ale mucenicilor, de este cu puțință, să se distingă de episcopii locului; iar, dacă aceasta nu se poate face din cauza tulburării poporului, totuși oamenii să fie sfătuiți să nu se mai adune acolo și pentru ca cei drept credincioși să nu se lege de aceste locuri, înșelați fiind de vreo superstiție, acolo să nu se săvârșească nicidecum pomenirea mucenicilor, decât numai dacă ar fi vreun trup sau rămășițe (de ale mucenicilor), sau dacă s-au predanisc din vechime, în chip sigur, cum că acolo a fost locuința, moșia, sau locul patimilor vreunui mucenic. Toate altarele (bisericele) care se ridică undeva în urma visurilor și ale fal-selor descoperiri ale unor oameni de rând, în tot chipul trebuiesc distruse” -Cart. 83.^[2]

[1] Sfântul Nicodim Aghioritul, †Neofit, Patriarh al Constantinopolului, †Neofit Scriban, et alii, Pidalion..., Ed. cit., p. 383.

[2] Ierom. Nicodim Sachelarie, Pravila bisericească, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

Nu înțelegem de ce se comentează atât de intens acest semn, negreșit hulitor, al trisulei, care este doar prima etapă în dezvăluirea rătăcirilor de la Drăgănescu, uitându-se cu totul de toate celelalte abateri grave din pictura Părintelui Arsenie de la Prislop, care vădesc caracterul

demonic al vedeniilor: pictarea ereticilor cu nimb, considerarea romano-catolicismului ca o ramură a Sfintei Biserici prin pictarea clădirii San Pietro ca fiind Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, și reprezentarea obsesivă a propriului chip al pictorului, a asemănării cu sine a tablourilor, trecând peste teologia icoanei care ne învață că Sfințenia chipurilor depinde de asemănarea cu Persoana sfântă pictată (nu cu pictorul) și de prezența numelui acelei persoane, nealterat? Nu este oare aceasta o trecere cu dinadinsul peste evidențe, doar de dragul apărării unei prejudecăți? Chiar dacă nu vor să confirme evidența că semnul pus deasupra numelui lui Dumnezeu (și ce semn ar putea oare îmbogăți numele lui Dumnezeu, însăși adăugarea este un semn de necunoaștere a teologiei numelor lui Dumnezeu și Sfintelor Icoane) este unul păgân, de ce nu vorbesc de celelalte lucruri ce nu se mai pot răstălmăci?

Oare dacă Pr. Arsenie Boca se considera la fel de sfânt la înfățișare cu Domnul Nostru Iisus Hristos, cu Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, cu Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, cu Sfântul Mare Mucenic Gheorghe și cu ceilalți în locul cărora s-a pictat pe sine, noi suntem obligați să credem aceasta? Și dacă înlocuiește icoana lui Hristos cu icoana sa, nu este aceasta lucrarea celui care va vrea să se pună în locul lui Hristos, adică a lui antihrist?

Această asemănarea a picturii cu autorul ei corespunde cu ideologia pictorului Bisericii Drăgănescu[1]:

O greutate a chipului Domnului Hristos o mai constituia și etnicitatea pictorilor. Grecii puneau, în mod reflex, ceva din etnicul și clasicitatea artei lor; ceea ce caracterizează stilul bizantin până astăzi. Perioada Renașterii chiar a pus preț pe această etnicitate a pictorilor în reprezentarea chipului Domnului Hristos. **Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui.** Exemplul cel mai izbitor al genului l-a dat un pictor ungur, Muncaci: Iisus înaintea răstignirii, privind pe cei doi tâlhari răstigniți deja. Operă de mare valoare cu subiect religios. **Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile. Toate neamurile, toți oamenii să-și recunoască în El chipul lor de obârșie, chipul devenirii lor eternitate.** Grea temă și poate cea mai grea a picturii. Leonardo da Vinci a prins această notă în Cina cea de Taină, într-un desen, dar în pictură n-a mai prins îndeajuns această rezolvare. Michelangelo a izbutit acest chip universal al omului, în chipul lui Adam, la creație.[2]

Însă este contrară învățaturii Ortodoxe:

„Iar **închinăciunea** cea cu atârnare și cu ținere, de mijloc fiind, între cea slujitorească și între cea fără împărtășire, aceasta **chiar se dă Sfintelor Icoane, se zice însă cu atârnare, fiindcă Icoana (adică chipul), nu se zice de sineși, ci către oarece, și cu atârnare; că chipul este chip al celui ce se închipuiește. Drept aceea pentru atârnarea aceasta și ținerea ce are către cel ce se închipuiește după asemănarea ipostasului adică, și după numele cel scris pe ea, împreună se cinstește și împreună se închină cu cel închipuit, cu o închinăciune adică, de același nume însă și împărtășitoare, și aceasta nu după toate și fără schimbare, precum zice Teodor Studitul în epistolia cea către Atanasie. Că lui Hristos celui închipuit slujitorește precum am zis ne închinăm, iar chipului Lui cu atârnare pentru ținerea cea către Acela; asemeni și însuși Sfinților și trupurilor lor, ca unor slujitori și robi ai lui Hristos ne închinăm cu închinăciune cuviincioasă slugii, pentru apropierea lor cea către Hristos, iar Icoanelor lor cu atârnare ne închinăm pentru ținerea ce au ele către dânzii, din asemănarea ipostasului lor, și din numele lor cel scris pe ele, precum sinodul cel mai de sus din vremea lui Nicolae patriarhul au rânduit; [...]**

Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele. Drept aceea Părinții acestui sfânt sinod în oarecare voroave a lor, au zis, că lemnele închipuirii Crucii, când se vor strica se ard. Și zugrăveala Icoanelor și chipul când se va strica desăvârșit, scândura se arde ca un lemn prost; unii însă pentru evlavie le îngroapă. Sfintele Icoane nu trebuie a se unge cu Sfântul Mir, [...]

Pentru că noi nu ne închinăm lor pentru că sunt miruite, sau pentru că sunt sfințite cu rugăciuni, **ci îndată ce vedem chip Sfânt, fără a cerceta măcar despre Mir și rugăciune, ne închinăm lui, și pentru numele Sfântului, și pentru asemănarea ce are cu acela a căruia este**

chipul.[...] Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale căroră sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate. [3],

Analizând, așadar, cum este pictura Părintelui Arsenie Boca, vom descoperi și de unde veneau vedeniile sfinției sale și cine erau „sfinții” pe care îi picta și cu care vorbea. Mai mult, va fi pentru noi evident și dacă celelalte învățături (scrise) ale sfinției sale au fost sau nu Ortodoxe, dacă putem sau nu a le urma, fiind insuflate de același duh și având același mesaj ca și cele pictate, doar că cele din urmă au fost prelucrate printr-o experiență și meditație stăruitoare în ele de toată viața:

Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale^[4].

După cum vedem, biserica de la Drăgănescu nu seamănă cu Maica Domnului, cum ar trebui, ci cu Părintele Arsenie Boca. Prin ea nu ne vorbește Hristos, ci acela care s-a pictat pe sine în locul Mântuitorului.

Aceasta nu este o frază metaforică, nu este o figură de stil, ci surprinde esența picturii de la Drăgănescu. Pentru aceasta vă recomandăm să priviți fără prejudecată studiul de mai jos, să vă convingeți că biserica de la Drăgănescu este pictată de autorul ei cu diferite fotografii despre sine ale sfinției sale din diferite etape ale vieții. Este impresionant că nici o fotografie ce ne-a rămas cu sfinția sa nu lipsește de pe pereții bisericii. Se pictează ca Sfântul Vasile cel Mare, ca Sfântul Paisie de la Neamț, ca Sfântul Ioan Botezătorul, ca Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ca Sfântul Mucenic Nestorie și în foarte multe locuri ca Mântuitorul lumii. Mesajul este cam așa: **eu (autorul picturii) țin locul Atotfăcătorului.**

Așadar, dacă vrem să-l cunoaștem cu adevărat pe preacuvioșia sa, să studiem tablourile din ea, să le comparăm cu Sfintele Icoane (cu teologia și canoanele lor insuflate de Sfântul Duh). Dacă vor fi la fel să le cinstim, dacă cele dintâi vor fi doar altfel (din neștiință) să le dezvăluim greșelile și să nu le repetăm, ca să nu cădem din har, însă, dacă cumva... se vor împotrivi Adevărului... să înțelegem că și Părintele și duhul ce l-a inspirat nu sunt după voia lui Dumnezeu și, cu milă înțelegătoare, dar și cu tărie, să le respingem fățiș, ca să nu ne pierdem mântuirea.

[1] Și practiciile sfinției sale de a se uita mult în oglindă, din motive religioase, după mărturisirea Părintelui Profesor de mai sus.

[2] Biserica de la Drăgănescu – „Capela Sixtină” a Ortodoxiei românești „O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic”, Deva, 2005, p. 16. Probabil se socotea pe sine chipul universal al omului, un nou Adam, închinând întreaga compoziție, vieții sale. De aceea pune și mucenicia Sfântului Cuvios Mărturisitor Ștefan cel Nou, ca cel prăznuit de ziua morții lui, fiindcă vedeniile icoanelor (ucenicii susțin că a pictat ce a văzut în vedenii) vorbeau despre sine și concepția sa personală hinduso-greco-catolică despre univers. Ce duh le insufla?

[3] Sfântul Nicodim Aghioritul, †Neofit, Patriarh al Constantinopolului, †Neofit Scriban, et alii, Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 240-243.

[4] †PS Daniil Stoenescu, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu – „Capela Sixtină” a Ortodoxiei românești „O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic”, Deva, 2005, 193.

2 gânduri despre „Biserica din Drăgănescu – o sinteză a învățăturilor Părintelui Arsenie Boca”

1. **OpenMind** spune:

[22 iunie 2015 la 11:09](#)

In legatura cu simbolul din aureola Sfantului Duh, interpretarea dvs este gresita, dovada se afla chiar in scrierile parintelui Arsenie Boca. „Duhul, focul – căci Dumnezeu e numit și „foc mistuitor” (Evrei 12,29), a devenit o realitate interioară așa de ascunsă, încât marea mulțime a creștinilor nici nu se mai întâlnesc cu El” (ingerul cu cadelnita de aur). Nu e singurul citat din carte in care parintele spune ca Duhul Sfant e „foc”. ce-a desenat acolo nu este un simbol hindus cu o flacara... parintele era impotriva hinduismului, a pictat si yoga la sectiunea „lozincile iadului”. asta vine ca o dovada si impotriva acuzei ca parintele era practicant de hatha yoga. Deci reprezentarea din pictura este pentru a sublinia ca Duhul Sfant este „foc”, si ca acela este Duhul Sfant din Sfanta Treime, in reprezentare. Si chiromantia e in cel mai rau caz o superstitie, e pur si simplu interpretarea unor linii din palma dupa niste teorii, o fac si copiii din joaca...poate era parintele curios in tinerețe daca intradevar e o legatura intre trasaturile de personalitate ale oamenilor si liniile din palma, dar nu implica nimic demonic asta. E ca si cum ar scrie intr-o carte ca oamenii cu nasul mare is destepti si ai vorbi cu oameni cu nasul mare sa vezi daca-s destepti. Am citit lucruri interesante aici dar cred ca ar trebui sa fiti mai echilibrat in analiza, adica sa studiatii scrierile parintelui si sa vedeti ca el condamna de fapt multe lucruri de care e acuzat, inclusiv spiritismul si yoga. spiritismul il condamna si in pictura si in Cararea Imparatiei.

Răspunde

2. [Adevărul Despre Arsenie Boca](#) spune:

[17 august 2015 la 15:16](#)

E adevărat ce spuneți dumneavoastră: Părintele Arsenie Boca are scrieri în care combate hinduismul ca doctrină. Dar tot în scrierile sfinției sale vedem că susține hinduismul ca o excepție, fără a-l numi așa. La fel face și cu origenismul și cu ecumenismul, după cum puteți vedea în studiul despre ereziile scrise:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonic-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoielnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/f-invaturile-eretice-scrise-ale-parintelui-arsenie-boca/>

În legătură cu limbile de foc, v-am răspuns mai sus. Chiar dacă ar fi limbile de foc pictate fără talent, ca niște furculițe și nu ca niște limbi, tot ar sugera o erezie: că limbile de foc ar veni asupra Sfântului Duh. Nu numai atât, dar confundă arătarea Sfintei Treimi la stejarul Mamvri cu Cincizecimea, Pogorârea Sfântului Duh, ceea ce nu este canonic, căci se amestecă înțelesurile descoperite de Dumnezeu, diferite la fiecare arătare în parte. În prima se arată că cele Trei Persoane sunt Un Dumnezeu, iar în a doua se arată că Sfântul Duh se pogoară ca să ardă patimile, să aprindă inimile de dragostea lui Dumnezeu și să dea limbi de foc Apostolilor care să adune lumea în Adevărul și iubirea Dumnezeiască, ce curăță toate și le unește pe toate. Este ca și cum ar amesteca cineva mai multe texte din Sfânta Scriptură, din contexte diferite, și ar susține o idee eretică proprie, care nu are legătură nici cu un context nici cu altul, zicând că este adevăr dovedit din Biblie.

Vă rugăm să studiați mai întâi dogmatica Ortodoxă și apoi scrierile Părintelui Arsenie Boca, pentru a putea surprinde rătăcirile sfinției sale.

La o citire simplă, după aparențe, este un apologet ortodox, deoarece se declară așa, dar când începe să predea ortodoxia cum o înțelege sfinția sa, vedem cu stupoare că predă învățături date anatema de toate cele 7 sinoade ecumenice.

Pare că este împotriva ecumenismului, dar tâlcuind tabloul eretic pictat de sfinția sa despre Sfânta Biserică Luptătoare, susține că romano-catolicismul este o ramură a Sfintei Biserici Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, reprezentată prin Vatican. Prin aceasta propovăduiește teoria eretică a ramificațiilor.

Mai mult, privirea în oglindă, de care vorbește Pr. Prof. Dorin Zosima Oancea, este foarte pregnant oglindită în tablourile de la Drăgănescu, în care s-a pictat pe sine la toate vârstele, după cum ați observat în studiul de mai sus. Nu credem că și-a luat fotografiile ca model, după

care s-a pictat ca Mântuitorul, Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, Sfântul Ierarh Vasile cel Mare și ceilalți. Noi credem că prin această lucrare de a se privi în oglindă s-a îndrăgostit de sine și, de aceea, vedeniile demonice după care a pictat îl prezentau pe el însuși ca Mântuitorul lumii. Această asemănare cu sine a majorității tablourilor din Drăgănescu sunt doar o confirmare a practicii Hatha Yoga, de a se privi în oglindă, de care vorbea Pr. Prof. Dorin Zosima Oancea, combătută de Sfântul Nicodim Aghioritul:

„De aceea rog pe Stăpânul meu să se depărteze de o dulceață deșartă și prihănită ca aceasta. Să nu ai oglinzi în Mitropolie, iar dacă ai, să le lepezi ca pe niște lucruri cu totul necuviincioase vredniciei tale dumnezeiești. Pentru că folosirea acestor oglinzi nu numai că pricinuieste multe căderi vrednice de muștrare, ci îi aruncă pe mulți în necuvioase și de răs îndrăgiri, asupra lor înșiși, ei devenind pilde ale veacurilor trecute.” (Sfântul Nicodim AGHIORITUL, Paza Celor Cinci Simțuri, diortosită după ediția de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1826 Ed. Egumeni-ța, s.a., s.l., p. 131).

În privința ghicitului în palmă, ideea imprimării personalităților în dungile palmei și ea este îndoielnică, dar mărturia femeilor din sat ce ziceau „Hai la popa vrăjitorul!” și veneau buluc, nu îl arată doar ca un student al trăsăturilor psihice văzute în palmă, căci ele s-ar fi plictisit de astfel de studii științifice, ci ca unul ce le ghicea și sugestiona ce să facă în viață, vrăjindu-le și atrăgând astfel mulțimile la el. Vă rugăm nu răstălmăciți sensul cuvintelor Părinților, dacă doriți cu adevărat să aflați adevărul și nu doar de a demonstra o idee prejudecată răspândită prin mass-media că Părintele Arsenie Boca ar fi Sfânt.

Vă dăm, mai departe, pentru a vedea că susținea hinduismul, pe lângă practicarea lui de care singur mărturisește, și un text în care vrea să ne convingă despre reîncarnarea posibilă, ca o excepție, susținând-o cu citate din Sfânta Scriptură, răstălmăcite și schimbate (că Ilie s-ar fi prefăcut în înger, care s-ar fi prefăcut în Ioan, care s-ar fi prefăcut iar în înger), deși părea la început că atacă metempsihoza cu o tărie apologetică (dar, de fapt, o atacă numai la arătare și doar în automatismul ei):

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonice-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoielnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/h-din-invatu...i-arsenie-boca/>

Nu numai atât, dar însuși Părintele Arsenie Boca confirmă cele spuse de Pr. Profesor Dorin Zosima Oancea:

„Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor. Mai mult chiar, mă preocupa, studiind mistică comparată a diferitelor religii superioare, ca să văd prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței. Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă. Mă ajutau la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea Mircea Eliade la Calcutta, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tipărea în Revista de filosofie din București, și-mi parveneau pe această cale.

Toate acestea mă interesau să le aflu și să le probez în vederea călugăriei.”

(†PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu – „Capela Sixtină” a Ortodoxiei românești „O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic”, Deva, 2005, pp. 9-13)

Vedeți că nu numai a studiat dar a și practicat yoga, fiindcă Mircea Eliade este cel mai mare susținător internațional al practicilor și credințelor hinduse, și practicant zilnic al ei? Și nu e vorba doar de Hatha-Yoga, fiindcă nu pomenește doar de hinduism ci de religii (deci mai multe) pe care le mai și consideră superioare. Și nu se oprește aici, ci le și probează. Și pentru ce? Pentru călugărie!!!

Dar aceasta este o mare amăgire, am spune o absolută amăgire. Să practici alte religii, să le consideri superioare, uitând că sunt insuflete de demoni, care vor să abată de la adevăr,

prin subtilitățile asemănării părute, și tocmai în vederea călugăriei, care este absolutul ortodox!!!

Cumplită amăgire frate și vă rugăm, cu lacrimi vă rugăm, nu vă lăsați înșelat de aparențe și mergeți mai departe prin studiul Sfinților Părinți, care ne arată că minunile (magnetul impersonal de la Prislop) sunt pentru necredincioși, iar pocăința (numai în Adevărul deplin) este pentru cei ce vor să se mântuiască.

Și vă mai rugăm ceva: iertați-ne dacă v-am mâhnit cu ceva.

Vă mulțumim că ne-ați atras atenția asupra neclarităților din studiul nostru și vă așteptăm cu drag să mai comentați și să mai sesizați orice neregulă sau nuanță greșită, pentru a nu ne abate de la adevăr și a nu mâhni pe Dumnezeu.

Am fi vrut să fie mai mare soborul celor ce au scris acest studiu, ca înmulțindu-se dragostea să se risipească greșelile. Așadar așteptăm pe oricine cu orice fel de critică, dar fără duh de dușmănie. Noi nu vrem dezbinare în Sfânta Biserică, cu nici un pretext, cu atât mai mult pe marginea activității unui ieromonah ortodox. Și noi îl iubim pe Pr. Arsenie Boca și nu vrem să-i facem vreun rău, ci doar a arăta ce îl vatămă și ce ne vatămă din cele transmise de sfinția sa.

Doamne ajută!¹⁴⁸

Dar învățăturile Părintelui Arsenie Boca păgâne, din păcate, nu se rezumă numai la pictură, ca să zicem că Părintele Dorin a mințit, iar noi i-am răstălmăcit tablourile. Preacuvioșia sa, ca de obicei, se poartă și prin dogme cameleonice, sugestiv și cu dublu înțeles. Astfel că și în învățăturile scrise pe față se arată că este împotriva păgânismului, dar în realitate îl susține în ascuns, dându-i ca și gurușii o mască biblică, științifică și canonică. Lucrul acesta este nu numai hulitor, dar și mult păgubitor, deoarece înșală pe mulți oameni neînvățați în Ortodoxia Sfinților Părinți și nici cu subtilitățile înțelesurilor, care iau de bune (simplist) doar cele declarate direct, aruncate pe hârtie ca un praf în ochiul minții. Iar minunile comune cu ale păgânilor, latinilor și vrăjitorilor, neîntâlnite la nici un Sfânt Ortodox, confirmă că și lucrarea sa lăuntrică era, precum pictura și scrisul, păgână. Astfel că întreaga sa lucrare cameleonice, face o propagandă eficientă, urâtă lui Dumnezeu, atât cărturarilor cât și celor fără carte, pentru întoarcerea la închinarea la idoli sau pentru primirea lui antihrist.

Cum ar putea fi un asemenea om model de Sfânt Ortodox?

¹⁴⁸ <<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/biserica-din-draganescu-o-sinteza-a-invataturilor-parintelui-arsenie-boca/>>, vineri, 9 octombrie 2015

Dumnezeul nostru nu e un Dumnezeu care a părăsit lumea în seama legilor, iar El s'a retras undeva în afara ei (deism); **El nu e nici confundat cu natura (panteism), cu marele "tot", - căci atunci cum s-ar putea naște „totul” în „parte”, ci Dumnezeu nostru e o ființă transcendentă dar în legătură cu lumea, o energie activă, creatoare, care transmite lumii ceea ce aceasta de fapt caută și spre care de fapt tinde: plenitudinea existenței în unitatea universală. Această putere, Duhul Sfânt, se împreună cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu.**

Dar faptul istoric, petrecut pe planul realității omenești, a zămislirii și nașterii Fiului lui Dumnezeu în Fiul Omului mai are și alte semnificații. **Cu Iisus apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui Iisus, care nu se naște după legile firii numai, ci, peste ele se suprapune o naștere spirituală, generația spirituală a lui Iisus.**

„Noul neam duhovnicesc, cel al lui Iisus, nu-i un neam care se naște pe pământ, după legile lumii animale, un neam neîncetat ispășit de poftele inferioare. **Desfacerea de odinioară a omului de Dumnezeu, înseamnă pentru om pierderea integrității, a neprihănirii, pierderea chipului androgin, care constituie chipul său ceresc, pacificat de ispășirile lăuntrice.**

Hristos se naște din Fecioara, ca să sfințească din nou alcătuirea feminină și s-o unească principiului masculin, ca bărbatul și femeia să devină androgini, cum a fost Iisus". (I. Boehme, „Misterium magnum" C.v. cit. de Berdiaeff). [...] Maica Domnului.

In ea, **natura feminină devine fără prihană și naște prin Duh.** Astfel se naște noua generație omenească, generația lui Iisus, nemuritoare, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților. [...]

Învățătura și cultul fecioriei au fost întotdeauna aprofundate în creștinism; dimpotrivă, învățătura despre căsătorie, sfințirea zămislirii n-a fost îndeajuns. Revelația sensului mistic și pozitiv al iubirii dintre bărbat și femeie (eros și nu agape) aparține problematicii conștiinței creștine. **Sensul mistic al iubirii, dogmatic e nedezvoltat, și, ceea ce găsim asupra acestui subiect la învățătorii Bisericii, e sărăcăcios și neîndestulător.**

Creștinismul Părinților ne învață să câștigăm fecioria prin ascetism, dar nu ne descoperă nicidecum sensul mistic al iubirii, ca pe-o cale ducând la feciorie, la restabilirea chipului integral al omului și a vieții veșnice. Creștinismul are motiv să îndreptățească și sfințirea căsătoriei și familia omeniilor păcătoase; el apără și spiritualizează viața genurilor decăzute (I Timotei 2,15), dar nu spune nimic asupra transfigurării sale, asupra venirii unui nou gen. Această transfigurare nu e pusă în lumină în creștinism, ca multe altele. [...] Biserica învață că genul decăzut și împărțit se transformă, în Fecioara Maria, în feciorie și maternitate iluminată, primind într-însa Logosul lumii, care se naște de la Duhul.

Dar se pare că **nici o deducție n-a fost făcută în ceea ce privește căile pozitive de iluminare și transfigurare a vechiului element rasial, al genurilor.** Sensul religios și pozitiv al iubirii, legătura care-l unește înseși ideii de om, ca ființă integrală, nu e revelat. **Aceasta rezultă din dezvoltarea nedeplină în creștinism a conștiinței antropologice. Iubirea, ca și atâtea alte lucruri ale vieții creatoare a omului, rămân neexplicate și nesfînțite, afară de lege - într-o oarecare privință - și sortite unui tragic destin în lume.**

Iubirea, prin natura sa, ocupă același loc ca mistică. Ea e și spirituală și nu poate fi asimilată organizației fizice și trupești a vieții omenești. Iubirea e legată ideii inițiale de om. **Nu avem o viziune a sensului religios al iubirii, decât simbolic, ca legătură între Hristos și mireasa Sa, Biserica.**" (N. Berdiaeff, "Esprit et liberte", pp. 220-222).

Buna Vestire ar trebui să însemneze, pentru oameni, o ridicare reală, nu numai doctrinară, a căsătoriei la rangul de taină, și deci cu roade capabile de taină.

Nașteri de sus, suprapuneri de taină, Fiul lui Dumnezeu în Fiul omului, atârnă neînchipuit de mult de înălțimea sau josnicia la care-i trăită viața. Dacă o atitudine mișcă Cerul spre pământ, o alta îl izgonește, ca și când nici n-ar fi Cer.

Buna-Vestire taie hotarul între Sfinți si oameni de nimic.

Prislop.

25.III.49.¹⁴⁹

Trei învățături diavolești se găsesc în predica Părintelui Arsenie Boca, tocmai de Buna-Vestire:

1. Panteismul provenit din confundarea tipic eretică a dogmelor Persoanei, firii și energiilor;
2. Androginia hristosului mincinos propovăduit de Părintele Arsenie Boca, care ar fi genul în care sunt chemați bărbații și femeile să devină;
3. Acuzarea Sfinților Părinți de ignoranță și lipsă de profunzime în legătură cu sensul mistic al iubirii, zămislirea și transfigurarea omului. Hulirea creștinismului că ar fi nedeplin ca învățatură, cel puțin din punct de vedere al conștiinței antropologice și al neexplicării... iubirii!

Panteismul:

Dumnezeul nostru nu e un Dumnezeu care a părăsit lumea în seama legilor, iar El s'a retras undeva în afara ei (deism); El nu e nici confundat cu natura (panteism), cu marele "tot", - căci atunci cum s-ar putea naște „totul” în „parte”, ci Dumnezeu nostru e o ființă transcendentă dar în legătură cu lumea, o energie activă, creatoare, care transmite lumii ceea ce aceasta de fapt caută și spre care de fapt tinde: plenitudinea existenței în unitatea universală. Această putere, Duhul Sfânt, se împreună cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu. [...]Maica Domnului.

In ea, natura feminină devine fără prihană și naște prin Duh. Astfel se naște noua generație omenească, generația lui Iisus, nemuritoare, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților. [...]Biserica învață că genul decăzut și împărțit se transformă, în Fecioara Maria, în feciorie și maternitate iluminată, primind într-însa Logosul lumii, care se naște de la Duhul.¹⁵⁰

Ca de obicei Părintelui Arsenie Boca, condus de caracteristica cea mai pregnantă a personalității sale, duplicitatea încâlcită (provenită din întunericul înșelării cultivat de demoni - prin Yoga, religii superioare și vedenii mincinoase - și pecetluită în mintea sfinției sale prin neascultare), mai înainte de a afirma o erezie, o infirmă ca titlu, pentru a nu fi acuzat de ea. Dar este posibil să nici nu înțeleagă sensurile ei, deoarece a străbătut teologia ca prin pipăire într-o negură deasă.

În fraza de mai sus combate deismul și panteismul definindu-le, ca apoi să propovăduiască panteismul.

Pentru Părintele Arsenie Boca Sfântul Duh se împreunează ba cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu, ba cu Fecioara și naște din ea rațiunea lumii, astfel că Ea nu mai este Maica Domnului ci Maica lumii, care astfel se naște de la Duhul.

Logosul sau Cuvântul sau Rațiunea lumii acesteia nu este Domnul nostru Iisus Hristos Logosul, Cuvântul și Rațiunea lui Dumnezeu:

Ioan_8:23 Și El le zicea: Voi sunteți din cele de jos; Eu sunt din cele de sus. Voi sunteți din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta.

Nici Sfântul Duh nu naște rațiunea lumii acesteia despărțite de Dumnezeu, pe care lumea nici nu-L primește, nici nu-L cunoaște:

Ioan_14:17 Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; voi Îl cunoașteți, că rămâne la voi și în voi va fi!

Logosul Născut de Maica Domnului trece din lumea aceasta la Tatăl:

Ioan_13:1 Iar înainte de sărbătoarea Paștilor, știind Iisus că a sosit ceasul Lui, ca să treacă din lumea aceasta la Tatăl, iubind pe ai Săi cei din lume, până la sfârșit i-a iubit.

¹⁴⁹ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 60-62.

¹⁵⁰ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 60-62.

Pe creștini, adevărații fii ai Maicii Domnului, lumea îi urăște, fiindcă nu sunt din ea, cum nu este nici Hristos Fiul Ei:

Ioan_15:19 Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște. Ioan_17:14 Eu le-am dat cuvântul Tău, și lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume.

Lumea este judecată, iar stăpânitorul sau rațiunea ei irațională, care a făcut-o să cadă prin faptul că a îndemnat-o să se îndumnezeiască fără dumnezeu, mutându-și plăcerea de la Dumnezeu adevărat către sine, va fi aruncat afară. Cum să fie el născut de Maica Domnului?

Ioan_12:31 Acum este judecata acestei lumi; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.

E adevărat că se spune:

Ioan_8:12 Deci iarăși le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.

Dar aceasta pentru că Fiul Fecioarei este Logosul dumnezeiesc, rațiunea după care s-au făcut toate din creație, dar nu rațiunea lumii căzute care zace în cel rău:

1 Ioan 5:19 Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întreagă zace sub puterea celui rău.

Mântuitorul este lumina lumii, câtă vreme este în lume, așadar nu este lumina lumii în raționalitatea ei subfirească, ci câtă vreme este ea deschisă pentru ca prin pocăință să ajungă din nou la raționalitatea ei vindecată după Logosul dumnezeiesc. Dacă ea părăsește pocăința, suferă părăsirea de către Lumina ei:

Ioan_9:5 Atât cât sunt în lume, Lumina a lumii sunt.

În realitate Părintele Arsenie Boca nu cunoștea sau contrazicea teologia Ortodoxă.

Chipul cel viu al lui Dumnezeu este născut mai înainte de veci din Dumnezeu Tatăl, iar la plinirea vremii din Maica Domnului, nicidecum din lume.

Chipul Chipului cel viu al lui Dumnezeu, ca și făptură îl are orice om prin facere sau naștere firească din părinții săi, iar îngerii îl au prin creație, iar Chipul Viu al lui Dumnezeu ca Persoană, este Iisus Hristos. El nu se naște din acțiunea unei puteri numite Sfântul Duh, asupra lumii, ci Naște mai înainte de toți vecii din Tatăl și Se întrupează (ia firea omenească din Persoana Fecioarei), născându-se la plinirea vremii din Născătoarea de Dumnezeu.

Luc 1:35 Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema.

Sfântul Duh nu este o putere, ci o Persoană a Sfânta Treime, iar puterea Celui Preaînalt, este o Altă Persoană, Fiul lui Dumnezeu, numit Iisus Hristos după unirea în Sine a Firii Dumnezeiești cu Firea Omenească luată din Persoana Maicii Domnului, iar nu din lumea impersonală.

Deci zice îngerul: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, roditor făcând pântecele tău și zidind trup Cuvântului Celui de o ființă”. Iar „puterea Celui Preaînalt” -este Fiul lui Dumnezeu, pentru că Hristos este „Puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 24) - „te va umbri”, adică „te va acoperi, dinspre toate părțile te va înconjura”. Căci precum găina își umbrește puii săi, pe toți cu aripile sale cuprinzându-i, așa și „Puterea lui Dumnezeu” pe Fecioara toată o au cuprins, și aceasta este „a umbri”..¹⁵¹

Maica Domnului este Persoana numită Născătoarea de Dumnezeu. Nu natura (firea) feminină naște, cum susține Părintelui Arsenie Boca:

Maica Domnului. In ea, natura feminină devine fără prihană și naște prin Duh. Astfel se naște noua generație omenească, generația lui Iisus, nemuritoare, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților.

Aceasta ar însemna că toate femeile (căci toate au firea feminină) nasc pe Dumnezeu. Aceasta nu este valabil mai presus de fire decât la Maica Domnului, iar după duh doar la femeile Ortodoxe care lucrează pocăința, sau voia lui Dumnezeu. Așadar nu este o lucrare a naturii, ci una mai presus de ea, sau una a voinței libere (a alegerii):

¹⁵¹ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 29-33.

Mat 12:50 Că oricine va face voia Tatălui Meu Celui din ceruri, acela îmi este frate și soră și mamă.

Așadar, a fi fără prihană, ține de voia omului să facă voia lui Dumnezeu, nu de natură. Nu toate femeile sunt fără prihană, ci doar cele care se luptă pe viață și moarte cu voia proprie, până o biruiesc, trecându-și natura prin curățire, iluminare și desăvârșire. Maica Domnului este modelul cel fără de prihană pentru toate femeile, dar nu toate o urmează.

Haideți acum să vedem cum a avut loc cu adevărat Buna-Vestire:

Acesteia binevestindu-i îngerul i-a zis: „Bucură-te cea plină de dar, Domnul este cu tine”276. Ea s-a înspăimântat din pricina cuvântului, iar îngerul a zis către ea: Nu te teme, Marie, căci ai găsit har la Domnul și vei naște Fiu și îi vei pune numele Iisus”277. „Căci el va mântui pe poporul lui de păcatele sale”278. Pentru aceea cuvântul Iisus se tălmăcește mântuitor. Iar ea nedumerindu-se a zis: Cum va fi mie aceasta, pentru că eu nu cunosc bărbat?”279. Iarăși zice îngerul către ea: „Duhul cel Sfânt se va pogori peste tine și puterea celui prea înalt te va umbri. Pentru aceea și Sfântul născut din tine se va numi Fiul lui Dumnezeu”280. Iar ea a zis către el: „Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău”281.

Deci după asentimentul sfintei Fecioare, Duhul cel Sfânt s-a pogorât peste ea potrivit cuvântului Domnului, pe care l-a spus îngerul, curățind-o și dându-i în același timp și puterea de a primi Dumnezeirea Cuvântului și puterea de a naște. Atunci a umbrat-o înțelepciunea enipostatică și puterea prea înaltului Dumnezeu, adică Fiul lui Dumnezeu, cel deoființă cu Tatăl, ca o sămânță dumnezeiască și și-a alcătuit Lui din sânghiurile ei sfinte și prea curate, trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător, pârga frământăturii noastre. Nu și-a alcătuit corpul pe cale seminală, ci pe cale creaționistă, prin Duhul Sfânt. Nu și-a alcătuit forma trupului treptat prin adăugiri, ci a fost desăvârșit dintr-o dată. Însuși Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcut ipostasă trupului. Căci Cuvântul dumnezeiesc nu s-a unit cu un trup care exista aparte mai dinainte, ci locuind în pântecul Sfintei Fecioare, și-a construit, fără ca să fie circumscris în ipostasa lui, din sânghiurile curate ale pururea Fecioarei, trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător, luând pârga frământăturii omenești, și însuși Cuvântul s-a făcut ipostasă trupului. În chipul acesta este simultan și trup: trup al Cuvântului lui Dumnezeu și trup însuflețit, rațional și cugetător. Pentru aceea nu vorbim de om îndumnezeit, ci de Dumnezeu întrupat. Căci fiind prin fire Dumnezeu desăvârșit, același s-a făcut prin fire om desăvârșit. Nu și-a schimbat firea, nici nu avem o iluzie de întrupare, ci s-a unit după ipostasă în chip neamestecat, neschimbat și neîmpărțit cu trup însuflețit, rațional și cugetător, care are în el însuși existența, pe care l-a luat din Sfânta Fecioară, fără ca să se schimbe firea Dumnezeirii Lui în ființa trupului și fără ca să se schimbe ființa trupului în firea Dumnezeirii Lui și fără ca să rezulte o singură fire compusă din firea Lui dumnezeiască și din firea omenească pe care a luat-o.

CAPITOLUL III Despre cele două firi contra monofiziților

Firile s-au unit unele cu altele fără să se schimbe și fără să se prefacă. Firea dumnezeiască nu s-a îndepărtat de simplitatea ei proprie, iar firea omenească nici nu s-a schimbat în firea Dumnezeirii, nici n-a devenit inexistentă și nici din cele două firi nu s-a făcut o singură fire compusă. Firea compusă nu poate să fie deoființă cu nici una din cele două firi din care a fost compusă, deoarece din naturi deosebite rezultă ceva deosebit. Spre exemplu: corpul este compus din cele patru elemente, dar nu se spune că este deoființă cu focul, nici nu se numește foc, nici aer, nici apă, nici pământ și nici nu este deoființă cu vreunul din acestea. Dar dac ă, după cum spun ereticii, Hristos ar fi fost după unire dintr-o singură fire compusă, atunci s-a schimbat dintr-o fire simplă într-o fire compusă și în realitate ei nu mai este deoființă nici cu firea simplă a Tatălui nici cu aceea a mamei. O astfel de fire nu este compusă din Dumnezeire și omenire, nici nu este în Dumnezeire și omenire și nu va putea fi numit nici Dumnezeu, nici om, ci numai Hristos. Iar cuvântul Hristos nu va fi numele ipostasei, ci, după cum ei gândesc, al unei singure firi.

Dar noi învățăm că Hristos nu este dintr-o fire compusă, nici că a rezultat ceva deosebit din naturi deosebite, după cum rezultă omul din suflet și corp, sau după cum corpul rezultă din

cele patru elemente și din cele deosebite, acelea și. Mărturisim că Hristos este din Dumnezeire și omenire, același este și se numește Dumnezeu desăvârșit, și om desăvârșit²⁸², din două și în două firi. Cuvântul Hristos spunem că este numele ipostasei; acest cuvânt nu indică numai o singură natură, pe cea omenească sau pe cea dumnezeiască, ci arată că este din două naturi. Căci El însuși s-a uns pe sine: a uns ca Dumnezeu corpul cu Dumnezeirea Lui, iar ca om a fost uns; căci El este și Dumnezeu și om. Dumnezeirea e ungera umanității. Căci dacă Hristos ar fi dintr-o singură fire compusă, și dacă este deoființă cu Tatăl, atunci va fi și Tatăl compus și deoființă cu trupul, lucru absurd și plin de toată blasfemia.

Cum va fi cu puțință ca o fire să primească deosebiri substanțiale contrare? Cum este cu puțință ca aceeași fire să fie în același timp zidită și nezidită, muritoare și nemuritoare, circumscrisă și necircumscrisă?

Dacă ei susțin că Hristos are o singură fire, ei vor spune că ea este simplă și prin aceasta vor mărturisi sau că El este numai Dumnezeu și vor introduce o iluzie de întrupare, și nu întrupare, sau că este numai om, după cum susține Nestorie²⁸³. Unde mai este atunci adevărul că este desăvârșit în Dumnezeire și desăvârșit în omenire? Și când vor putea ei sus ține că Hristos are două firi, dacă ei spun că după unire El are o singură fire compusă? Este evident fiecăruia, însă, că Hristos înainte de unire are o singură fire.

Ceea ce face ca ereticii să rătăcească este faptul că ei identifică noțiunea de fire și ipostasă. Când spunem că oamenii au o singură fire, trebuie să se știe că nu spunem aceasta referindu-ne la definiția sufletului și a corpului, căci este cu neputință să spunem că sufletul și corpul comparate unul cu altul sunt de o fire. Dar pentru că ipostasele oamenilor sunt foarte multe, toți primesc aceeași definiție a firii, căci toți sunt compuși din suflet și corp, toți participă firii sufletului și posedă ființa corpului și o specie comună. Spunem o singură fire a ipostaselor celor multe și diferite. Cu toate acestea fiecare ipostasă are două firi, este compusă din două firi, adică din suflet și corp.

Cu privire la Domnul nostru Iisus Hristos nu se poate admite o specie comună. Căci nici nu a fost, nici nu este, nici nu va fi cândva un alt Hristos din Dumnezeire și omenire, în Dumnezeire și omenire, acela și și Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit. Prin urmare nu se poate vorbi cu privire la Domnul nostru Iisus Hristos de o singură fire compusă din Dumnezeire și omenire, după cum se poate vorbi cu privire la individ (om) de o singură fire compusă din trup și suflet. Aici este un individ. Hristos, însă, nu este un individ și nici nu există specia Hristos, după cum există specia om. Pentru aceea spunem că unirea s-a făcut din două firi desăvârșite, din cea omenească și cea dumnezeiască; ele nu s-au amestecat, nici nu s-au confundat, nici nu s-au combinat, după cum au zis urgisitul de Dumnezeu Dioscur²⁸⁴, Eutihie²⁸⁵ și Sever²⁸⁶ și ceata lor blestemată; și nici nu s-au unit printr-o unire personală sau morală sau printr-o unire de demnitate sau de voință sau de cinste sau de nume sau de bunăvoință, după cum au spus urătorul de Dumnezeu Nestorie, Diodor²⁸⁷, Teodor al Mopsuestiei²⁸⁸ și adunarea lor cea diavolească; ci prin unire, adică după ipostasă, fără schimbare, fără confundare, fără prefacere, fără împărțire și fără depărtare. Mărturisim o singură ipostasă în două firi desăvârșite a Fiului lui Dumnezeu întrupat. Afirmăm că Dumnezeirea și omenirea au aceeași ipostasă și mărturisim că după unire se păstrează în el cele două firi. Nu așezăm pe fiecare din firi deosebit și separat, ci unite una cu alta într-o singură ipostasă compusă. Spunem că unirea este substanțială, adică reală și nu imaginară. Iar când spunem substanțială nu înțelegem că cele două firi au dat naștere unei firi compuse, ci că sunt unite una cu alta în chip real într-o singură ipostasă compusă a Fiului lui Dumnezeu și stabilim că se păstrează deosebirea lor substanțială. Ceea ce este creat a rămas creat, iar ceea ce este necreat a rămas necreat; ceea ce este muritor a rămas muritor, iar ceea ce este nemuritor a rămas nemuritor; ceea ce este circumscris a rămas circumscris, iar ceea ce este necircumscris a rămas necircumscris; ceea ce este văzut a rămas văzut, iar ceea ce este nevăzut a rămas nevăzut. Unul strălucește prin minuni, iar celălalt s-a supus ocărilor.

Cuvântul își împropriază cele omenești — căci ale Lui sunt toate cele ale sfântului Lui trup — împărtășește corpului cele ale Lui proprii, potrivit modului comunicării însușirilor, din cauza întrepătrunderii reciproce a părților și a unirii după ipostasă și pentru că a fost unul și același cel care a lucrat atât pe cele dumnezeiești cât și pe cele omenești în fiecare din cele două forme cu tovarășia celeilalte. Pentru aceea se zice că s-a răstignit Domnul slavei²⁸⁹, deși firea Lui dumnezeiască nu a pățimit. Tot astfel se mărturisește că Fiul omului era în cer înainte de patimă, după cum însuși Domnul a spus²⁹⁰¹⁵². Unul și același a fost Domnul slavei, care a fost prin fire și cu adevărat Fiul omului, adică om. Cunoaștem că atât minunile cât și patimile sunt ale Lui, de și același cu altă natură făcea minunile și cu alta suferea patimile. Aceasta pentru motivul că știm că după cum se păstrează unitatea ipostasei Lui, tot astfel se păstrează și deosebirea substanțială a firilor. Și cum s-ar păstra deosebirea, dacă nu s-ar păstra cele care se deosebesc unele de altele? Iar deosebirea este ceea ce face ca lucrurile să se deosebească între ele. Așadar în ce privește modul prin care se deosebesc firile lui Hristos una de alta, adică cu privire la ființă, spunem că El se unește cu extremitățile: în virtutea Dumnezeirii Sale se unește cu Tatăl și cu Duhul; iar în virtutea omenirii Sale se unește cu Maica Sa și cu toți oamenii. Dar cu privire la modul prin care sunt unite firile Lui, spunem că se deosebește de Tatăl și de Duhul, de Maica Sa și de ceilalți oameni. Firile se unesc în ipostasa Lui și au o ipostasă compusă, în virtutea căreia se deosebește de Tatăl și de Duhul, de Maica Sa și de noi.¹⁵³

Vedeți că Ceea ce face ca ereticii să rătăcească este faptul că ei identifică noțiunea de fire și ipostasă. același lucru îl face și pe Părintele Arsenie Boca să rătăcească. Pentru sfinția sa nu Persoanele dumnezeiești crează și lucrează prin energii în lume, nu Maica Domnului naște, ci firea sau natura, sau energiile (activitățile firii) fac aceasta oarecum automat, fiind confundate cu Persoanele care în realitate au în ele firea, dar o și stăpânesc, prin voință liberă având inițiativa/acceptarea lucrării sau nelucrării ei. De aceea și mesajul de Prislop este o mântuire automată prin minuni care transmit puteri și rezolvări, dar nu implică libertatea lucrării persoanei prin pocăință. De aceea Părintele Arsenie Boca susține hinduismul în care atmanul se confundă cu brahmanul, adică persoana cu impersonalul, devenind amorfă, ca într-o contopire cu firea care nu mai are decizii libere, ci lucrează automat. Minunea fără adevăr depersonalizează, pocăința întărește personalitatea, eliberând de tot ceea ce este amorf.

¹⁵² 274 Matei I, 16; Luca I, 27.

275 Evrei VIII, 14, 13.

276 Luca I, 28.

277 Luca I, 30-31.

278 Matei I, 21.

279 Luca I, 34.

280 Luca I, 35.

281 Luca I, 38.

282 Tradus prin corectarea textului ediției din Migne PG, după ediția de la Verona, 1531, f. 63r. 84

283 Nestorie, patriarh al Constantinopolei de la 428 - 431, a ajuns reprezentantul ereziei care îi poartă numele. Despre Nestorie să se vadă D. Fecioru, op. cit., nota 5, p. 172.

284 Dioscur, patriarhul Alexandriei de la 444 - 451, a fost unul din cei mai înverșunați apărători ai lui Eutihie (+ după 451).

285 Eutihie, arhimandritul unei mănăstiri de lângă Constantinopol, mort după 451, a fost scânteia care a dezlănțuit monofizitismul. Punctele doctrinale ale sale se reduceau la următoarele două: a) Hristos nu este deoființă cu noi; b) după unire n-a avut decât o singură fire.

286 Sever, episcopul monofizit al Antiohiei, mort după 530, a fost cel mai subtil și cel mai bun teolog monofizit, înverșunarea cu care combate hotărârile sinodului de la Calcedon (451) și le justifică prin aceea că doctrina sa este identică cu doctrina Sfântului Chiril al Alexandriei (+ 444).

287 Diodor, episcopul Tarsului, mort înainte de 378, a fost întemeietorul școlii exegetice din Antiohia. Din pricina doctrinei sale hristologice poate fi socotit, după cum spune Sf. Chirii al Alexandriei, drept izvorul ereziei nestoriene.

288 Teodor, episcopul Mopsuestiei, a trăit în sec. IV. Despre Teodor să se vadă: D Fecioru, op. cit., nota 3, p. 184.

289 I Corinteni II, 8.

290 Ioan I, 13.

¹⁵³ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 82-87

Firea se înțelege sau abstract — căci nu există prin sine însăși — sau comun în toate ipostasele de aceeași specie, unindu-le și se numește fire considerată în specie, sau integral prin adăugarea accidentelor, așa cum există într-o ipostasă [ipostasa sau persoana este firea + accidentele, deci persoana îngerului nu se poate face persoană omenească, neputându-i lua nici firea nici accidentele – n.n.], și se numește fire considerată în individ; ea este aceeași cu cea considerată în specie [...]

Mai mult: în toți oamenii există voința și nu la unii există, iar la alții nu există; dar ceea ce se observă în chip obștesc la toți caracterizează firea care este în indivizii de sub ea; prin urmare, omul este prin natură volițional.

Cele comune și universale sunt atribuite și celor particulare care sunt sub ele. Comun este ființa, ca specie, iar particular ipostasa. Este particular nu că ar avea o parte a firii, căci nu are o parte din ea, ci particular prin număr, spre exemplu: individul. Ipostasele se deosebesc prin număr și nu prin fire. Ființa este afirmată de ipostasă, pentru că ființa este desăvârșită în fiecare din ipostasele de aceeași specie. Pentru aceea ipostasele nu se deosebesc între ele în ceea ce privește ființa, ci în ceea ce privește accidentele, care sunt însușiri caracteristice, însușirile caracteristice, însă, aparțin ipostaselor și nu firii. Ipostasa se definește: ființa împreună cu accidentele. Pentru aceea ipostasa posedă comunul împreună cu particularul și existența în sine.

*Ființa, însă, nu există în sine, ci este considerată în ipostase.*¹⁵⁴

Așadar, în cele două nașteri ale lui Hristos după firea dumnezeiască și cea omenească (nu în nașterea lui înnoită în noi, după har, care ne scoate din lume, deci nu se naște din lume), avem de a face cu 4 Persoane (Tatăl, Fiul, Sfântul Duh și Maica Domnului), 2 firi (Dumnezeiască și Omenească) și 2 lucrări sau energii (necreată dumnezeiască și creată, omenească) care împreună lucrează (sinergie). Mai participă și Persoana Îngerească a Sfântului Arhanghel Gavriil, ce are Fire Îngerească, cu lucrarea ei îngerească, ce slujește binevestind taina.

Părintele Arsenie Boca toate le încâlcește:

După sfinția sa Dumnezeu (Treimea, deci Trei Ipostase) este o energie activă (lucrarea) ce transmite plenitudinea existenței (deci firea) universului (beneficiarul), care astfel exista mai înainte (cum zic și păgânii că zeii nu au creat lumea din nimic, ci dintr-o materie amorfă a organizat-o dându-i formă. Ceva echivalent cu Big-Bang-ul).

Cum s-ar spune pe românește: cocoșul și găina (două ipostase) este frecarea, cucurig-ul și cotcodăcitul (lucrările) ce transmite forma ovală, gălbenușul, albușul, coaja și plodul (deci firea) oului (beneficiarul) care exista mai dinainte, dar nu avea plenitudinea existenței sale, fiind un punct vidat, fără formă. Apoi clocirea din găină se așează pe ou.

Astfel Părintele Arsenie Boca anulează cele Trei Persoane Dumnezeiești care în realitate mai întâi crează din nimic prin energia (lucrarea) ziditoare a lor universul și apoi îi transmit prin pronie și judecată energia (lucrarea) lor proniatoare și judecătoare din Firea lor Dumnezeiască, firii lui create (tot de Dumnezeu) a universului, în final Întrupându-Se și făcându-Se Om.

Aceasta ar corespunde în exemplul de mai sus cu realitatea că cocoșul și găina se împreunează prin frecare, strigă cucurig-ul și respectiv cotcodăcesc, zămisind plodul, care va fi înconjurat de albuș, gălbenuș, coajă, adică fiind cuprins într-un ou de formă ovală, pe care apoi găina îl clocește.

De aceea Părintele Arsenie Boca nu înțelege cum de **El nu e nici confundat cu natura (panteism), cu marele "tot", - căci atunci cum s-ar putea naște „totul” în „parte”.**

Nașterea lui Hristos ca Persoană Dumnezeiască prin firea omenească care este circumscrisă, adică este într-o parte din univers, chiar dacă firea dumnezeiască este necircumscrisă, ne având loc unde se găsește, fiind omniprezentă. Însă Dumnezeu nu este marele „tot” fiindcă nu este prezent în voia cea rea. Dumnezeu este totul într-o parte și într-o parte nimic. Este totul într-o parte ca prezentă, dar într-o parte nimic ca fire. Panteismul aceasta susține: că universul este de fire dumnezeiască, nu se naște Dumnezeu care este mai presus de toate, în peștera din Betleem ca om.

¹⁵⁴ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 89, 96-97.

Panteist este Părintele Arsenie Boca când vrea să ne convingă că energia dumnezeiască care este Dumnezeu este o putere care este Sfântul Duh, care se unește cu lumea și naște din ea omul și îngerii și chiar pe Fiul lui Dumnezeu. Aici este un conglomerat de pnevmatomahism, arianism și panteism.

Pnevmatomahism că îl înjosește pe Sfântul Duh, micșorându-L de la Persoană la o putere.

Arianism că îl face pe Chipul lui Dumnezeu celui Viu din Fiu al Fecioarei ca Om și Fiu al lui Dumnezeu ca Persoană Dumnezeiască, fiu al lumii, deci creatură lumească.

Panteism că împreunează Sfântul Duh cu lumea pentru a o face să nască, deci ridică lumea la nivel de fire dumnezeiască și mireasă firească a Sfântul Duh care este Dumnezeu.

Această putere, Duhul Sfânt, se împreună cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu.

Dacă ar fi fost Ortodox, Părintele Arsenie Boca ar fi spus așa:

Sfântul Duh trimite harul său în lumea cea căzută pentru a restaura chipul viu al lui Dumnezeu și să-L ridice la asemănare prin nașterea de sus:

*Ioan 3:3 Răspuns-a Iisus și i-a zis: Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu. Ioan 3:4 Iar Nicodim a zis către El: Cum poate omul să se nască, fiind bătrân? Oare, poate să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască? Ioan 3:5 Iisus a răspuns: Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște **cineva** din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ioan 3:6 Ce este născut din trup, trup este; și ce este născut din Duh, duh este. Ioan 3:7 Nu te mira că ți-am zis: **Trebuie să vă nașteți de sus.** Ioan 3:8 Vântul suflă unde voiește și tu auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul.*

Spunând că **cineva** trebuie să se nască arată persoana nu firea (care este numită de *ceva*), iar arătând că nașterea duhovnicească se face de sus, ne arată că nu din lume se naște chipul cel viu al lui Dumnezeu.

Ioan 1:1 La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. [vedeți, nu din lume era Chipul cel viu al lui Dumnezeu – n.n.] 2 Acesta era întru început la Dumnezeu. 3 Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. [deci El a făcut și lumea, cum Să se nască din ea ca și chip, pe care chip el l-a dat oamenilor, când a făcut-o. S-a născut din Maica Domnului, nu din lume, la plinirea vremii, ca om, fiind mai înainte Persoană dumnezeiască și chip viu al lui Dumnezeu – n.n.] 4 Întru El era viață și viața era lumina oamenilor. 5 Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o. [...] 9 Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume. 10 În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut. [deci, cum s-a născut din ea? A venit în ea, prin Maica Domnului. Maica Domnului nu este totuna cu lumea – n.n.] 11 Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit. 12 Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, 13 Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut. [nici măcar creștinii, ca și chip al lui Dumnezeu viu, deci restaurat la asemănarea cu El, nu s-au născut din lume, ci din Dumnezeu – n.n.] 14 Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr.

[Cuvântul, Chipul cel ipostatic al Tatălui, este Unul-Născut din El, nu din lume. S-a făcut trup, luând firea omenească din Maica Domnului, deci și chipul omenesc al lui Dumnezeu, pentru a-l face asemănare deplină, deci viu și înviat. Doar S-a sălășluit prin naștere din Fecioară între noi, cei din lume. Deci nu S-a născut nici El (nici ca Dumnezeu, nici ca om) din lume, după cum nu ne naștem nici noi (chipurile Lui vii și înviate prin harul Lui la asemănare) din lume, ci din El (lăsându-L pe El să se nască în noi, dacă prin voință ne despărțim de lume și împlinim voia Tatălui) – n.n.]

Ce să spunem despre bietul Părinte Arsenie Boca înșelat de filozofia deșartă și mincinoasă a acestei lumi? S-a apucat precum Origen să se arunce în marea înțeleșurilor teologice, fără să știe să înoate. Nu putem decât să-l plângem că nu a fost în ascultare de Sfânta Biserică și nu a învățat Sfânta Predanie dată nouă de Sfinții Părinți:

*Sfantul Grigorie Palama vorbeste de **posibilitatea cunoasterii si a unirii cu Dumnezeu. El afirma ca nu exista natura (fiinta) nelucratoare, care sa nu se manifeste in afara prin energii.***

Numai inexistentă este nelucrătoare și neenergetică. **Orice persoană care are natură proprie poate fi cunoscută prin manifestările ei.** Sfantul Grigorie Palama vede în lucrările lui Dumnezeu relațiile lui cu altceva, deci relațiile cu lumea creată. Natura dumnezeiască nu este însă relație, fiind așezată peste toate.

Nu lucrarea se cunoaște din ființă, zice Palama, ci ființa se cunoaște din lucrare. Ființa rămâne dincolo de orice relație, de orice împărțire, ascunsă în transcendența absolută. Toate numirile ce le dă lui Dumnezeu nu se referă la ființa Lui care e mai presus de înțelesul oricărui nume ci la lucrările Lui care vin în lume : numirile "viață", "lumina", "înțelepciune", "Dumnezeu", "ființa dumnezeiască" nu exprimă ascunsul ființei, ci puterile și lucrările de "viață născătoare", "de ființă făcătoare", și de înțelepciune dată", "îndumnezeitoare", care coboară la noi. "E fără nume această ființă supraființială, zice Palama, ca una ce e mai presus de orice nume. Chiar și numirile ce și le-a dat Domnul însuși : Eu sunt cel ce sunt, Dumnezeu, lumina, adevărul și viața, numiri pe care teologii le atribuie prin excelență dumnezeirii celei mai presus de dumnezeire, și acestea sunt nume de lucrări".

Dupa cum distincția fire - ipostasuri, cu toate că e reală, nu are drept consecință împărțirea lui Dumnezeu în trei ipostasuri independente între ele și prin ființă, tot astfel distincția fire – energii în Dumnezeu nu poate avea ca rezultat împărțirea lui Dumnezeu în două realități ontologice independente între ele. Precum Persoanele împărtășesc modul intratreimic de existență al lui Dumnezeu, tot așa energiile, împărtășesc modul relațiilor Lui extra-treimic, înspre lume, și nu pot fi gândite și înțelese independent de ființa dumnezeiască

Sfantul Grigorie Palama a apărut în disputele teologice ca apărător al monahilor isihasti. Acești monahi, îndeletnicindu-se cu lucrarea trezviei și a rugăciunii neîncetate, "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine pacatosul!", vedeau lumina necreată a lui Dumnezeu. Adversarii isihastilor negau posibilitatea vederii lui Dumnezeu, spunând că Dumnezeu nu poate fi văzut de către om. **Respingând distincția dintre ființă și energii în Dumnezeu, și astfel excluzând orice posibilitate de comuniune reală a omului cu Dumnezeu.** Sfantul Grigorie Palama a răspuns că isihastii nu vad Ființa lui Dumnezeu, ci energiile necreate care se revărsa din Ființa Lui.¹⁵⁵

Panteiștii, precum și Părintele Arsenie Boca, confundă ființa cu energiile dumnezeiești astfel că prefac comuniunea reală a omului cu Dumnezeu în contopire și unire a firilor, anulând astfel distincția dintre Ziditor și făptură, dar și rolul Persoanelor care se unesc prin lucrările firii ce se află în Ele, ajungând în final la un nimic sau Nirvana, atotdevorator.

Androginia hristosului mincinos al Părintelui Arsenie Boca.

Dar faptul istoric, petrecut pe planul realității omenești, a zămislirii și nașterii Fiului lui Dumnezeu în Fiul Omului mai are și alte semnificații. **Cu Iisus apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui Iisus, care nu se naște după legile firii numai, ci, peste ele se suprapune o naștere spirituală, generația spirituală a lui Iisus.**

„Noul neam duhovnicesc, cel al lui Iisus, nu-i un neam care se naște pe pământ, după legile lumii animale, un neam neîncetat ispitit de poftele inferioare. **Desfăcerea de odinioară a**

¹⁵⁵

<http://www.crestinortodox.ro/sarbatori/sfantul-grigorie-palama/sfantul-grigorie-palama-marturisitor-energiilor-necreate-88140.html>, miercuri, 17 februarie 2016.

omului de Dumnezeu, înseamnă pentru om pierderea integrității, a neprihănirii, pierderea chipului androgin, care constituie chipul său ceresc, pacificat de ispitele lăuntrice.

Hristos se naște din Fecioara, ca să sfințească din nou alcătuirea feminină și s-o unească principiului masculin, ca bărbatul și femeia să devină androgini, cum a fost Iisus". (I. Boehme, „Misterium magnum” C.v. cit. de Berdiaeff).¹⁵⁶

Dar aceasta contrazice chiar Sfânta Scriptură:

(ROBac) *Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.*

(LXX) *καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ’ εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς.*

Vedeți? Sfânta Scriptură în care nu credea Părintele Arsenie Boca, sau pe care o răstălmăcea, ne spune clar: *i-a făcut bărbat și femeie, ἄρσεν καὶ θῆλυ* [arsen che thelu] *ἐποίησεν αὐτούς*, nu *l-a făcut bărbato-femeie, sau androgin, sau hermafrodit, sau yinyang*, cum hulesc păgânii.

(ROBac) *Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos.*

(GNT) *μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ,*

Vedeți? Sfânta Scriptură căreia i se împotriva hulind Părintele Arsenie Boca, ne spune clar: starea la care vom ajunge cu toții în veșnicie, de identificare după har cu Dumnezeu, de unitate și unire între noi ca rod al credinței dusă la înțelepciune (în care nu mai este nimic la mijloc între noi și El) este deplinătatea vârstei lui Hristos înviat, care nu este androginia (bărbato-feminismul), ci cea de bărbat desăvârșit, adică **ἄνδρα τέλειον [andra telion]**.

Astfel că Părintele Arsenie Boca hulește atât în ceea ce privește starea noastră originală, cât și în ceea ce privește finalitatea noastră și realitatea lui Hristos.

(ROBac) *Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.*

(LXX) *καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ’ εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς.*

Vedeți, Sfânta Scriptură în care nu credea Părintele Arsenie Boca, sau pe care o răstălmăcea, ne spune clar: *i-a făcut bărbat și femeie, ἄρσεν καὶ θῆλυ* [arsen che thelu] *ἐποίησεν αὐτούς*, nu *l-a făcut bărbato-femeie, sau androgin, sau hermafrodit, sau yinyang*, cum hulesc păgânii.

Ce înseamnă androginia?

*ANDROGINIE s. f. 1. Anomalie congenitală care constă în prezența caracterelor sexuale secundare masculine la o persoană de sex feminin. 2. (Zool.) Hermafroditism. – Din fr. androgynie.*¹⁵⁷

Iată că Părintele Arsenie Boca nu se lasă și concretizează prin pictura lui hulitoare un hristos hermafrodit.

Și nu se oprește aici, ca și cum nu ar fi fost de ajuns, ci mai ne îndeamnă și pe noi să devenim bărbato-femei. Probabil, idealul creștin pentru Părintele Arsenie Boca era contopirea cu femeia (datorită obsesiei de viață pe care a avut-o față de Maica Zamfira), iar adevăratul nou gen yinyang, androgin, diferit de genul bărbătesc și genul femeiesc, noua generație de oameni, neamul lui Iisus (după sfinția sa) ar trebui să arate cam așa:

¹⁵⁶ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 60-62.

¹⁵⁷ <<https://dexonline.ro/definitie/androginie>>, miercuri, 17 februarie 2016.

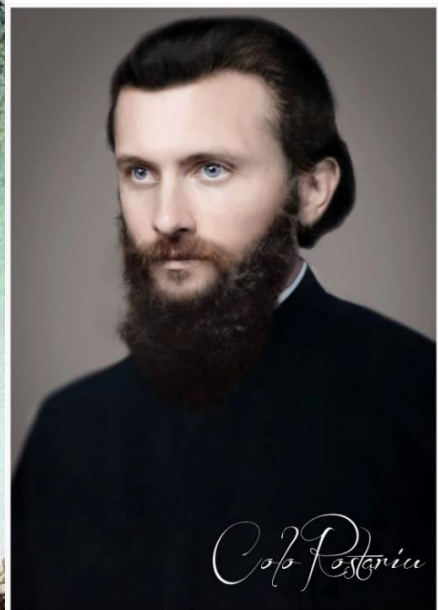
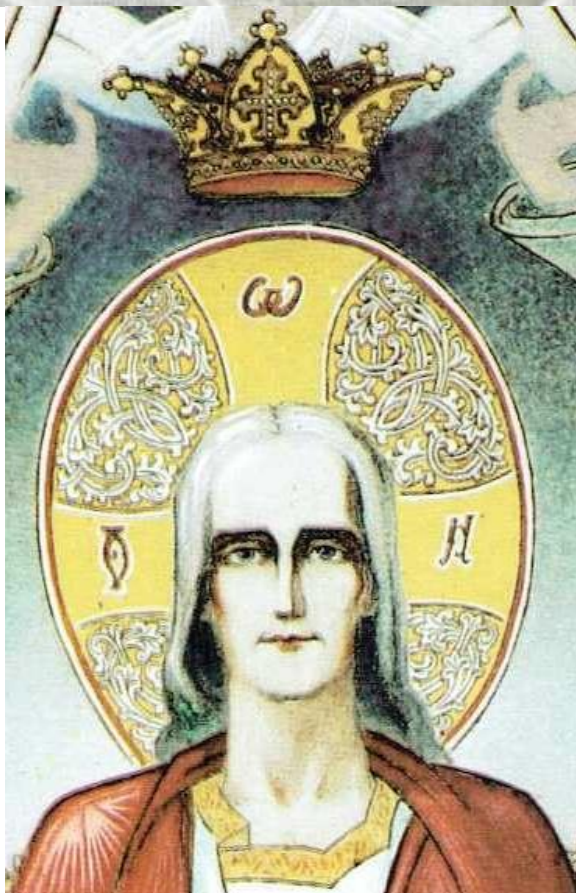
More feminine

Original

More masculine

Gravitatea unei astfel de afirmații este foarte mare și implică multe erezii, provenind tot din abordarea păgână a Părintelui Arsenie Boca, în duhul „mișcării harismatice” New-Age, de care toată viața sa a fost pătruns atât ca ideologie, cât și ca practici oculte:

Yin și Yang sunt două concepte religioase care își au originea în filozofia și metafizica chineză. Aceste concepte reprezintă forțele primordiale și complementare ce compun universul și toate componentele acestuia.

*Yin (Chineză: 陰/阴; pinyin: yin; se traduce literal prin "loc întunecos, pantă (deal) nordică, mal (râu) sudic; noros, sumbru") este elementul întunecat; el este trist, pasiv, sobru, **feminin**, introvertit, intim, și corespunde nopții.*

*Yang (陽/阳; yáng; "loc însorit, pantă (deal) sudic, mal (râu) nordic; strălucire solară") este elementul luminos; este fericit, plin de vitalitate, activ, strălucitor, **masculin** și corespunde zilei. Yin este adeseori simbolizat de apă și de pământ, în timp ce Yang este simbolizat de foc și vânt.*

Yin și yang sunt concepte fundamentale în filozofia și cultura chineze.

[...]

O descriere a modului de funcționare a principiilor yin și yang găsim la Bruce Lee, citat de Cyrille Javary:

Atâta vreme cât vom persista în a separa yin și yang nu putem spera să-i atingem... dacă cineva vrea să ajungă undeva cu bicicleta nu va putea să împingă ambele pedale concomitent căci va rămîne pe loc. Pentru a avansa trebuie să împingă o pedală și să putem accelera antrenarea lanțului și să o elibereze pe cealaltă, simultan. Mișcarea completă constă în împinge/eliberează. Împingerea este urmarea eliberării și fiecare dintre ele devine, respectiv, cauza celeilalte. [iată un sofism. În realitate cele două pedale nu sunt yin și yang, ci același tip de pedale, iar ceea ce mișcă bicicleta este aceeași mișcare de răsucire a lor de către același om. Toate lucrurile din univers se unesc, de fapt, nu prin dualism, ci prin Dumnezeu – Omul Hristos. – n.n.]

Într-adevăr, cuplul yin-yang poate fi reprezentat sub forma unor forțe sau tendințe complementare care constituie infrastructura dinamică a universului. Astfel, filozofia yin-yang poate

fi explicația adecvată a schimbărilor în univers (atît pe plan uman, cît și pe cel al fenomenelor naturii).

În basmele occidentale, inevitabil binele distruge răul. Însă în Orient, ideea fundamentală este de a armoniza cele două forțe, reprezentate de Yin și Yang. Astfel, când una dintre cele 2 forțe încearcă să se extindă (să o înghită pe cealaltă), automat apare în interiorul ei, în forma absolută și perfectă (cercul), forța opusă. Pentru a elimina total una dintre cele 2 forțe, trebuie distruse amândouă. Pe scurt nu poate exista una fără cealaltă, iar în orice rău exista cel puțin o fărâmă de bine la fel cum în orice bine exista o urma de răutate.¹⁵⁸

Iată cum yin și yang este o invenție drăcească numită dualism, care vrea să spună că și binele Dumnezeu și răul satana sunt din veșnicie, ba chiar și Dumnezeu are ceva rău în El. Noi știm însă, de la Sfinții Părinți, că răul în sine nu există, este doar refuzul binelui, datorită alegerii libere, folosite împotriva Făcătorului ei Atotmilostiv.

Definiția răului

Răul nici nu era, nici nu va fi ceva ce subzistă prin firea proprie. Căci nu are în nici un fel ființă, sau fire, sau ipostas, sau putere, sau lucrare în cele ce sunt. Nu e nici calitate, nici cantitate, nici relație, nici loc, nici timp, nici poziție, nici acțiune (ποίησις), nici mișcare, nici aptitudine, nici patimă (pasivitate, afect) contemplată în chip natural în vreo existență și în nici una din acestea toate nu subzistă prin vreo înrudire naturală. Nu e nici început (principiu), nici mijloc, nici sfârșit. Ci ca să-l cuprind într-o definiție, voi spune că răul este abaterea (ἐλλειψις) lucrării puterilor (facultăților) sădite în fire de la scopul lor și altceva nimic. Sau iarăși, răul este mișcarea nesocotită (ἀλόγιστος) a puterilor naturale spre altceva decât spre scopul lor, în urma unei judecăți greșite. Iar scop (τέλος) numesc cauza celor ce sunt, după care se doresc în chip firesc toate, chiar dacă Vicleanul, acoperindu-și de cele mai multe ori pizma sub chipul bunăvoinței și înduplecând cu viclenie pe om să-și miște dorința spre altceva din cele ce sunt și nu spre cauză, a sădit în el necunoștința cauzei.¹⁵⁹

Astfel că prin androginie, Părintele Arsenie Boca devine și propovăduitor al dualismului.

Dar să vedem cât de rău este și mitul androginului propriu zis și cum provine el de la draci din păgânism și antropozofie, ce constituie noua spiritualitate, al cărui reprezentant de frunte la noi este Părintele Arsenie Boca.

Mitul androginului

Miturile și legendele i-au inspirat dintotdeauna pe artiștii plastici în operele lor: miturile cosmogonice, miturile sfarsitului lumii. Eu voi prezenta în continuare câteva aspecte referitoare la mitul androginului.

¹⁵⁸ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Yin_%C8%99i_Yang>, miercuri, 17 februarie 2016.

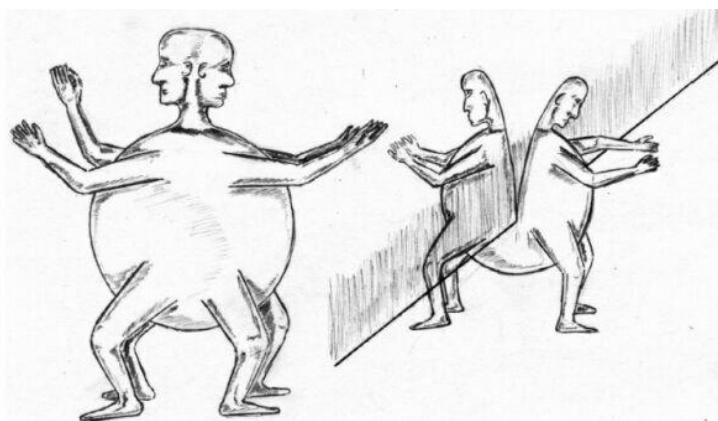
¹⁵⁹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., p. 29.

Mitul androginului apare in cosmogoniile si relegiile arhaice, dar si in constructele gnostice sau teosofice cele mai sofisticate. Il regasim deasemea in literatura moderna si in preocuparile poetilor suprarealisti.

O versiune cunoscuta a acestui mit este relatata de Platon, in Banchetul, prin intermediul personajului numit Aristofan, expicand astfel modul in care a aparut iubirea.

La inceput traiau pe pamant fiinte androgine, de forma sferica, compuse din doi barbati, doua femei sau o femeie si un barbat lipiti spate in spate. Puterea lor era nemarginita. Zeii, temandu-se de aceasta putere, au hotarat sa ii desparta. Jumatatile astfel separate au inceput sa moara de tristete si de dor. Vazand ca raman fara supusi, zeii au cautat o modalitate de a le da noilor oameni un motiv pentru a trai. In acest scop a fost creat Eros, pentru a semana iubirea in lume. De atunci, cele doua jumatati se cauta una pe alta toata viata, iar daca se regasesc, formeaza fiinta perfecta de odinioara.

Forma sferica a androginului ne duce cu gandul la viziunea pitagoreica a Cosmosului inchis, format din cercuri concentrice. Ideea de Cosmos se afla in legatura cu cea de Ordine si Armonie, opunandu-se unui univers deschis, marcat de imperfectiune.

Androgin, Leonardo da Vinci

S-a incercat stabilirea unei legaturi intre mitul androginului lui Platon si traditia biblica a caderii in pacat. Scottus Eriugena considera ca separarea sexelor face parte dintr-un proces cosmic. Diviziunea Substantelor a inceput in Dumnezeu si s-a continuat progresiv, pana in fiinta umana, separata in femeie si barbat. Unificarea Substantelor trebuie sa inceapa in om si sa se infaptuiasca din nou pe toate planurile fiintei, inclusiv in Dumnezeu. In Dumnezeu nu exista diviziune, el este Tot si Unu. Aparitia sexelor este o consecinta a pacatului, dar va lua sfarsit prin reunificarea fiintei umane, care va fi urmata de unirea

cercului terestru cu Paradisul. Hristos a anticipat aceasta reintegrare, caci inviind, nu a fost "nici barbat, nici femeie, desi se nascuse si murise barbat".

In cartea lui Zohar, referitor la pasajul "Sa facem omul dupa chipul si asemanarea Noastra", textul cabalistic spune ca Scriptura se foloseste de pluralul "sa facem" pentru a indica faptul ca omul a fost creat de cele doua esente divine simbolizate de barbat si femeie. "Dupa chipul Nostru" inseamna cei bogati; "Dupa asemanarea Noastra" inseamna cei saraci; caci barbatul simbolizeaza bogatia si femeia, saracia. Cele doua esente divine formeaza un intreg, iar aceasta contopire este evocata prin imagini sugerand dragostea: protectie, osmoza, generozitate.

Ingerul, figura plina de beatitudine, este de asemenea androgin: [fals. El nu are trup, deci nu este nici bărbat, nici femei, nici androgin. Este minte pură. După cum vom veda la Sfinții Părinți distincția dintre bărbat și femeie este numai una trupească și influențează mintea oamenilor prin simțire, pe care îngerii fiind doar inteligibili și nu senzuali, nu o au – n.n.] conceptie vizibila in intraga iconografie care ii este dedicata si in anumite teze teologice [eretice – n.n.] . El mediaza intre Cer si pamant, intre Dumnezeu si om.

Mai multe comentarii de tip midras sustin ca Adam a fost androgin. La Facere, Adam si Eva stateau spate in spate, lipiti de umeri, iar Dumnezeu i-a despartit printr-o lovitura de secure. Altii spun ca Adam era barbat pe partea dreapta si femeie pe partea stanga, iar Dumnezeu l-a taiat in doua jumutati.

Putem vorbi despre o bisexualitate universală, care deriva din bisexualitatea divină ce sta la baza oricarei existente. Tot ce este prin excelență trebuie să fie un total, să comporte coincidentia oppositorum la toate nivelurile. Fapt verificat prin androginia zeilor, cat si in ritualurile de androginizare, dar si in cosmogoniile care explica Lumea pornind de la un Ou cosmogonic.

Inca din cele mai vechi timpuri, fiinte divine neutre sau feminine procreaza singure. Din Haos (neutru) s-a nascut Erebe (neutru) si Noaptea (feminin). Terra a dat nastere singura cerului instelat. Hera i-a conceput singura pe Hefaistos si Tifeu.

La Labrada, in Caria, era adorat Zeus barbos cu sase mamele dispuse in triunghi pe piept. In Cipru, era venerata o Afrodita cu barba, numita Afroditos, iar in Italia, o Venus cu chelie. Majoritatea divinitatilor vegetatiei si fertilitatii sunt androgine.

Simbolul androgenului este investit cu puteri neobisnuite, androginia reprezentand rezistenta crescuta la uzura timpului. Pasarea Phoenix, care reinvie periodic din propria cenusa, a devenit inca din Antichitate simbolul renasterii promise.

Aceste mituri ale androginiei dezvaluie modele exemplare pentru comportamentul uman. Androginia este simbolic reactualizata prin ritualuri. La australieni, initierea in pubertate implica androgenizarea neofitului. Nu poti deveni un barbat adult pe plan sexual inainte de a fi cunoscut coexistenta sexelor, nu poti accede la un mod particular de a fi, fara a cunoaste un mod de a fi total.

In Grecia, Plutarh vorbeste despre cateva obiceiuri neobisnuite. In Sparta, cea care se ocupa de pregatirea miresei, o radea in cap si o imbraca in haine barbatesti. In Argos, mireasa purta o barba falsa.

In samanismul siberian, samanul cumula simbloic ambele sexe, ca semn al spiritualitatii, refacand astfel unitatea dintre Cer si Pamant, asigurand comunicarea intre Zei si oameni.

Balzac a reusit sa dea o stralucire aparte acestui mit al androgenului. Intr-un castel situat la marginea unui sat, traia o fiinta stranie, care ascundea un mare secret. Nu e vorba de un om ros de propriul destin, aflat in conflict cu societatea. Misterul sau tine de structura propriei sale existente. Personajul o iubeste si este iubit de Minna, care il vede ca pe un barbat, Seraphitus. El e iubit si de Wilfred, care il vede ca pe o femeie, Seraphita. Sepaphitus-Seraphita nu poate parasi viata pamanteasca inainte de a fi cunoscut iubirea. Aceasta e cea mai de pret perfectiune: a iubi cu adevarat si in acelasi timp doua fiinte de sexe opuse.

Decadentismul francez si englez revin sporadic la tema androgenului, dar acesta e vazut ca un hermafrodit morbid, satanic. Simbolul este degradat si inteles in planuri din ce in ce mai vulgar-concrete. Androgenul, conform decadentismului, era considerat ca o aberatie a Naturii, un semn de manie a zeilor, si prin urmare, era suprimat.

Semnificatia metafizica a omului perfect se degradeaza si sfarseste prin a disparea in a doua jumatate a secolului al XIX-lea.

Bibliografie:

Mefistofel si Androgenul, Mircea Eliade, Editura Humanitas 1995

Mitul androgenului, Jean Libis, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2005

Publicat de [Anca](#) la [13:06](#)

5 comentarii:

Anonim spunea...

Multumesc pentru informatii si imagini

Anonim spunea...

"Aceasta e cea mai de pret perfectiune: a iubi cu adevarat si in acelasi timp doua fiinte de sexe opuse".

Nu am mai intalnit o asemenea afirmatie, in opinia mea este impotriva normalitatii si naturii umane

Anonim spunea...

Cititi dincolo de cuvinte..

explicatia corecta face referinta la principiile yin-yang..

Dar aceasta s-a perimat cazind in vulgaritate si defetism ...

[SiMkO AIEx](#) spunea...

Nu chear defapt ii ceva chear normal pentru ca in Dumnezeu exista toate fețele unui om si prin fețe ma refer la orientati sexuale exemplu gay,lezbi si asa mai departe. Simko2012¹⁶⁰

Astfel că Părintele Arsenie Boca, pe lângă promovarea păgânismului, a contracepției și dependenței de împreunarea trupească și de secreția bărbătească numită „elixir al tinereții sănătății” și implicit al gomariei, se face și promotor al transsexualității, transgenerității, travestiului și implicit al sodomiei. Credem că prin aceasta și grupurile Queer și LGBT doresc și ei să fie canonizat ca „Sfânt al Ardealului” ca să aibă pricină de justificare înaintea Românilor.

*Toată această "luptă de clasă", împotriva "tiraniei bărbatului"¹³⁸, este în esență o luptă a "revoluției verzi" dusă împotriva feminității și maternității însăși. Exemplul cel mai concludent de "manipulare" politică este acela al Partidului Verzilor (Die Grünen) din Germania.¹³⁹ Acest partid a "omologat", în platformele sale politice, toate "revoluționarismele feminine": femeile sunt constrânse la activități casnice; la funcții "zootehnice" de procreare; sexualitatea ar fi restrânsă printr-o singură orientare;¹⁴⁰ să efectueze doar anumite meserii etc.¹⁴¹ Nu numai în S.U.A. și în cele mai multe state europene s-a ridicat problema în acest mod. **Asaltul "pretențiilor" feministe a adus la suprafață și acțiuni ale "minorităților sexuale" din România, după anii 1990.** Prin urmare, opinia publică a fost intoxicată de manifestări publice "pro-europene".*

Dacă în România homosexualitatea și lesbianismul erau amendate de lege, prin celebrul paragraf 241 din Codul Penal, a trebuit ca ulterior acesta să fie abrogat la presiunea "recomandărilor" Consiliului Europei. Pentru ca România să nu rateze invitația la aderarea în Comunitatea Europeană, politicienii români au fost nevoiți să elimine acel paragraf de lege sub motivația dreptului și libertății fiecărei persoane de a-și alege orientarea sexuală. Iată, deci, un act anticreștin îngăduit legal!

***La originea mișcării feministe se află principiul chinezesc tao-ist bipolar Yin-Yang.** Yin și Yang sunt două concepte religioase care își au originea în filozofia și metafizica chineză. Aceste concepte reprezintă forțele primordiale și complementare ce compun universul și toate componentele acestuia. Yin (lb. chineză: pinyin . yin\ se traduce literal prin "loc întunecos, pantă (deal) nordică, mal (râu) sudic; noros, sumbru") este elementul întunecat; el este trist, pasiv, sobru, feminin, introvertit, intim, și corespunde nopții.*

Yang (yáng; "loc însorit, pantă (deal) sudic, mal (râu) nordic; strălucire solară") este elementul luminos; este fericit, plin de vitalitate, activ, strălucitor, masculin și corespunde zilei. Yin este adeseori ^{138 139 140 141}¹⁶¹ simbolizat de apă și de pământ, în timp ce Yang este simbolizat de foc și vânt. Cele două dimensiuni se succed într-o ciclicitate automată.

New Age preia acești termeni pentru a-și justifica concepția conform căreia omul este androgin: bărbat-femeie sau femeie-bărbat. Hermafroditismul invocat este contrazis de Sfânta Scriptură care ne arată explicit și repetitiv: "Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie... femeie se va numi aceasta..."¹⁴² Deci, dualitatea sexuală a omului este reliefată din plin de Sfânta Scriptură. In Evanghelia de la Luca,¹⁴³ observăm că **Mântuitorul Iisus Hristos participă la nunta din Cana Galileii pe care o binecuvântează, reiterând actul unirii matrimoniale paradisiace dintre bărbat și femeie: "De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa.."**¹⁴⁴

Dimpotrivă, new age-ismul susține cu vehemență inutilitatea familiei monogame. Efectul este "cosmic", deoarece în locul lui Dumnezeu-Tatăl (care oricum în creștinism nu denotă

¹⁶⁰ <<http://istoria-artei.blogspot.ro/2009/10/mitul-androginului.html>>, miercuri, 17 februarie 2016.

¹⁶¹ 138 Kate Milet, *Sex und Herrschaft. Die Tyrannei des Mannes in unserer Gesellschaft*, München, 1971 — apud Bruno Wurtz, op. cit., p. 145; A se vedea: Alain Touraine, *Lumea femeilor*, cap. De la societatea bărbaților la societatea femeilor, trad. de M. Jeanrenaud, Editura Art, București, 2007, pp. 101-114.

¹³⁹ Pe larg la N. Achimescu, op.cit., pp. 240-244; B. Wurtz, op. cit., pp. 150-164.

¹⁴⁰ Cf. Alain Touraine, op. cit., pp. 74-86.

¹⁴¹ Bruno Wurtz, op. cit., p. 145.

dualitate "sexuală", căci Dumnezeu nu este nici masculin și feminin), trebuie pusă o "divinitate feminină" sau cel mult androgină.¹⁴⁵ Probabil așa se explică succesul între feministe al mișcării Sahaja Yoga, întemeiată și condusă de "Mama Zeiță", Nirmala Devi.

Nu este un lucru de trecut sub tăcere faptul că printre "feministele" anti-patriarhale sunt cele mai multe vrăjitoare. Pentru ele vrăjitoria este o probă că sunt independente, emancipate "spiritual" de instituțiile ecleziastice dominate de bărbați, în care femeile nu au acces la preoție, ele devenind doar un auxiliar în câmpul social de lucru al Bisericilor. Pretenția nu este nouă și a fost satisfăcută de Biserica Anglicană și de unele Biserici protestante în care femeile au fost hirotonite "preoți" și "episcopi" (sau "preotese" și "episcopese"?), ignorându-se faptul că Iisus Hristos a fost de genul masculin (nu feminin sau androgin).

Această așa-numită marginalizare sau excludere a femeilor de la actul sacramental eclezial a fost considerată de mișcările feministe drept o nedreptate și ofensă. Ele au trecut de cealaltă parte a "baricadei" realizând un soi bizar de ocultism. Sfânta Fecioară Maria a fost luată ca "zeiță ocrotitoare", fiind denumită "Marea Zeiță", în opoziție cu "masculinitatea" Sfintei Treimi. In New Age, "feminismul, ecologismul, neopăgânismul și vrăjitoria au o bază comună și se fecundază reciproc".¹⁴⁶¹⁶²

Gisela Graichen a intervievat o feministă vrăjitoare, Heidi Staschen, istoric de profesie, asupra cultului "Marii Zeițe" și a primit următorul răspuns: "In mișcarea feministă poate fi observată o tendință generală nouă spre magie, spre spiritualitate, spre Tarot; poate fi observată o crescândă preocupare față de esoteric, o întoarcere spre natură, o acceptare spre natură, o acceptare a naturii feminine și o strădanie de înfăptuire a armoniei din cei doi poli: capul și abdomenul, dintre raționalitatea tradițional bărbătească și sfera intuitiv-feminină".¹⁴⁷ In acest citat, "capul" — desemnează actul de conducere exclusiv masculin (mai ales în familie și în Biserică) cu sensul de "autoritate supremă" care coordonează rațional părțile (persoanele) dintr-o structură. "Abdomenul" — reprezintă locul procreării și dezvoltării foetusului până la naștere; cu alte cuvinte, "abdomenul" este simbolul fecundității, feminității. **Dorința feminismului este de a nivela gregar, până la confuzie, nu doar atribuțiile eminamente sociale, stabilite de o tradiție multimilenară, ci de a omogeniza și de a integra androginie diferențele sexuale.**

De asemenea, Franck Schaeffer scrie într-una din lucrările sale despre mișcarea feministă: "Nici o altă grupare nu a militat mai zgomotos pentru a trimite religia creștină tradițională în zona experienței personale, nici una nu a luptat mai crâncen pentru a perpetua ideea că adevărul religios iudeo-creștin este "împotriva progresului" și, prin urmare, nu are ce căuta în arena publică".¹⁴⁸¹⁶³ Autorul redă poziția luată de Christina Hoff Sommers, Profesor-Asociat de filosofie la Universitatea Clark, vis-à-vis de colegele ei feministe:

"...reclamațiile feministelor împotriva programei tradiționale se bazează pe faptul că întreaga cultură occidentală — cunoașterea dobândită de om în Apus vreme de o mie de ani — este un concept compromis de la bun început, de vreme ce tot ceea ce a fost înregistrat și transmis mai departe generațiilor următoare poartă amprenta patriarhală. Nu numai științele umane sunt contestate de feministe. Unul dintre domeniile supuse contestației celei mai vehemente de către feministe la ora actuală este critica tuturor domeniilor științifice. Noua mișcare feministă nu se preocupă de drepturile femeilor sau, spre exemplu, de includerea în programa tradițională, a realizărilor repurtate de femei. Scopul mișcării feministe actuale este să transforme înțelegerea noastră a întregului trecut, prezent și viitor. Cum? Convingând oamenii

¹⁶² "2 Cf. Facerea 1, 27; 2, 23.

¹⁴³ Lotca 2, 1-12.

¹⁴⁴ Facerea 2, 23-24; Matei 19, 5; Marca 10, 7-8; I Corinteni 6, 16; Efeseni 5, 31;

¹⁴⁵ B. Wurtz, op. tit., p. 148.

¹⁶³ ¹⁴⁰ Ibidem, p. 149.

¹⁴⁷ Ibidem, p. 150.

¹⁴⁸ F. Schaeffer, Dans de unul singur. Căutarea credinței ortodoxe în era falsei religii, trad., de M.S. Rădulescu, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2006, p. 37.

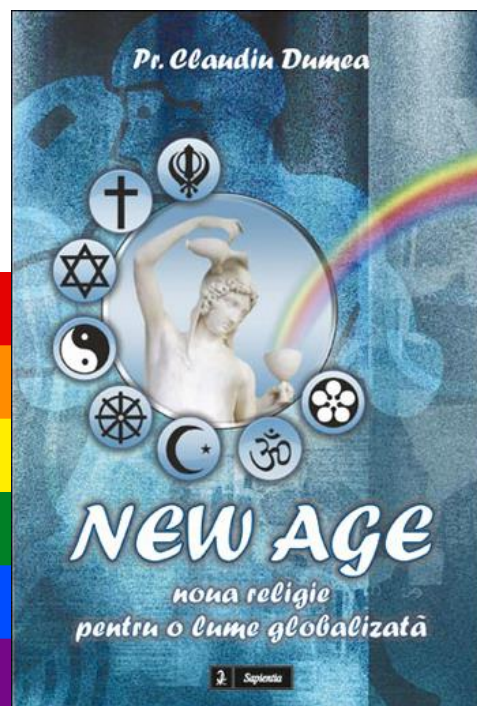
să accepte viziunea filosofiei feministe contemporane, aceea că sexul este aspectul cel mai important în relația dintre oameni”.¹⁴⁹

Nu întâmplător Sfânta Evanghelie după Luca, la începutul ei, pune în prim plan trei chipuri de mame: Sfânta Fecioară Maria, Sfânta Elisabeta și prorocița Ana. Evanghelia ne arată că nașterea lui Iisus Hristos a avut loc dintr-o "femeie" (Fecioara Maria). Creștinismul cinstește femeile în mod deosebit, eliberându-le din statutul înrobitor din semitism. însuși Dumnezeu face acest lucru Întrupându-L pe Fiul Său într-una din reprezentantele sexului feminin: Sfânta și Pururea Fecioara Maria.¹⁵⁰ De aici deducem și viziunea profetică a Maicii Domnului, care anticipează cinstirea ce i se va aduce peste veacuri, dar, totodată și faptul că unii, care se încred în rațiunea proprie mai mult decât în Revelația lui Dumnezeu, nu o vor recunoaște și nu o vor cinsti.¹⁵¹

Totuși, cine este "Marea Zeiță" a mișcărilor feministe? Este cumva vorba despre "divinizarea" Sfintei Fecioare Maria, Maica Domnului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu? Aceeași vrăjitoare Heidi Staschen răspunde: „Nu e vorba de o zeităte feminină anume, ci de mai multe nume vechi, pe care le cunoaștem din istorie: Diana, Aradia, Freya din sfera germanică, Brigid din cea celtică. I se mai spune EA cea Mare. Ea este aceea care, în mereu reluatul ciclului anual, se reînnoiește. Avem aici o desprindere clară de Dumnezeu demiurgic creștin care a creat totul, prin spirit, în decurs de șase zile. După modelul ciclului anotimpurilor, are loc și renașterea omului. Moartea nu pune capăt chiar la toate, ci e o tranziție spre o altă dimensiune.”¹⁵²

Este dovada cea mai clară că renunțarea virulentă și cu oprobriu la creștinism este activitatea predilectă a New Age. Revenirea în forță a elementelor antice păgâne ne arată negarea creștinismului și închinarea la zeii-idoli ai unor popoare de mult apuse.¹⁶⁴

Deci, Părintele Arsenie Boca propovăduind androginia lui Iisus și a neamului Său (iar mai jos și perimarea creștinismului și insuficienta înțelepciune a Sfinții Părinți în cunoașterea omului și a iubirii), devine un mare promotor al feminismului, revoluției sexuale (Queer și LGBT) și vrăjitoriei, sub acoperișul de curcubeu al New-Age-ului (Noii Spiritualități):

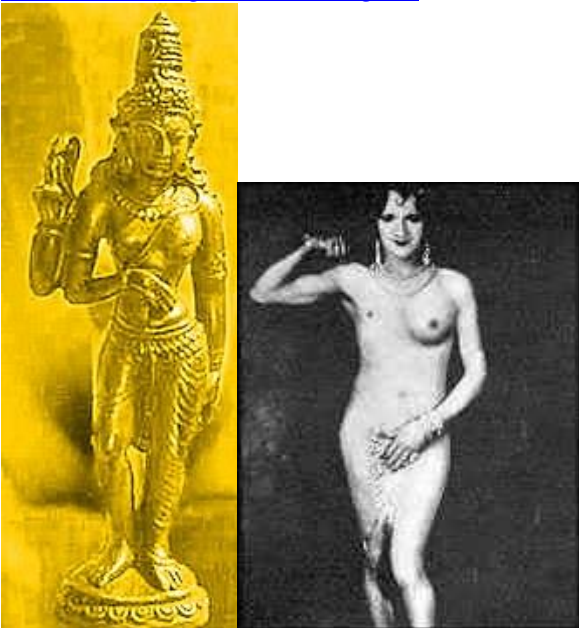
¹⁶⁴ CLOȘCĂ, Ciprian Marius, (2009), *Ortodoxia și noile mișcări religioase / Orthodoxy and the New Religious Movements*, Editura Lumen, Iași, România, pp. 210-214. www.edituralumen.ro, luat de aici:

<https://books.google.ro/books?id=aRkEBvTt45YC&pg=PT211&lpg=PT211&dq=androgin+iisus+hristos&source=bl&ots=7xU1gy4ogu&sig=aZmDimDG6ucZUm9Uj-WpfJnII3I&hl=ro&sa=X&ved=0ahU-KEwjz6LXzv4HLAhVC1iwKHachCXQQ6AEIIDA#v=onepage&q=androgin%20iisus%20hristos&f=true>, joi, 18 februarie 2016.

Cele 5 imagini de mai sus sunt (în ordinea apariției): steagul LGBT din 1970, simbolurile New-Age-ului și tablouri pictate de Părintele Arsenie Boca

[Mai multe imagini cu androgini.](#)

Sfinții Părinți au însă o altă abordare asupra acestei probleme.

Ei dau anatema chiar și numai schimbarea veșmintelor bărbatului cu ale femeii și femeii cu ale bărbatului (vă dați seama că nici nu se pune problema de schimbarea firii între bărbați și femei, sau din bărbați și femei în androgini):

CANOANELE SINODULUI DIN GANGRA [...]

CANONUL 13

Dacă oarecare pentru păruta nevoie ar schimba îmbrăcămintea, și în locul obișnuitei îmbrăcămînți muieresti, ar lua asuprași bărbătești, anatema fie. [Sinod 6, can. 62]

TÂLCUIRE

Multe femei învățându-se de eustatieni, dezbrăcându-se de obișnuitele muierestile îmbrăcăminte, se îmbrăca cu bărbătești, socotind adică, că cu aceasta, se vor îndrepta și se vor Sfinți. Pentru o fățarnicie ca aceasta dar, canonul acesta pe unele ca acestea le anatematizește. Vezi și pe al 5-lea și 51-lea apostolești.¹⁶⁵

Iată ce ne învață Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul despre diferența între bărbați și femei și unirea lor în Hristos, dar nu prin formarea androgenului, ci în chip duhovnicesc fiind întăriți fiecare de dogmele dumnezeiești, care îi susțin și leagă strâns. Dumnezeu nu își distruge creația, ci și-o îndumnezeiește, unind-o cu Sine:

“Și a zidit turnuri peste unghiuri“. Unghiuri poate a numit Scriptura diferitele uniri dintre fapturnile despărțite, care s-au realizat prin Hristos (5). Căci El a unit pe om înlăturând tainic în duh, deosebirea dintre bărbat și femeie, întrucât a eliberat în amândoi rațiunea firii de caracteristicile crescute din patimi.²⁹⁸ A unit apoi pământul, înlăturând deosebirea dintre paradisul sensibil și pământul pe care-l locuim.²⁹⁹ A unit de asemenea pământul cu cerul, arătând astfel firea lucrurilor sensibile ca una singură ce gravitează spre ea însăși. A unit iarăși cele sensibile cu cele inteligibile, dovedind că și firea celor create este una singură, aflându-se într-o strânsă legătură printr-o oarecare rațiune tainică, în sfârșit a unit într-un mod și după o rațiune mai presus de fire toată firea creată cu Creatorul. Și peste fiecare din aceste uniuni sau unghiuri a zidit turnurile întărite ale dogmelor dumnezeiești, care să le susțină și să le lege strâns (6).

298 των εν τοις πάθεσιν ιδιομάτων. Rațiunea firii umane e aceeași în bărbat și femeie. Dar patimile au greșit pe ea caracteristici deosebite în bărbat și femeie. De aceste caracteristici provenite din patimi curăță Hristos rațiunea firii omenești, arătând-o la fel în bărbat și femeie. Dar această uniformizare se realizează numai în duh, adică numai dacă se copleșește în ei viața trupeză - a simțirii - prin duhul care s-a deschis în adâncul lor prin Duhul dumnezeiesc și-a inundat toată existența lor. În duh bărbatul și femeia sunt la fel, numai trupul cu simțirile corespunzătoare îi diferențiază.¹⁶⁶

De aceea, cuvântul din Sfânta Scriptură:

Mat 22:29 Răspunzând, Iisus le-a zis: Vă rătăciți neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.30 Căci la înviere, nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer.

Înseamnă că și bărbații și femeile (prin înviere) vor primi trupuri duhovnicești, mintea lor ne mai fiind robită de simțire, ci vor fi lăudând pe Dumnezeu ca niște îngeri.

Îngerii nu sunt androgini după cum nu sunt nici bărbați, nici femei, fiindcă nu au trupuri, iar din trup și simțire (după cum am văzut mai sus), provine diferența după fire dintre bărbați și femei.

Îngerii sunt minți pure (deci nu apare diferența între ei prin gen), ci se deosebesc (după fire) în Tronuri, Heruvimi, Serafimi, Domnii, Puteri, Stăpânii, Începătorii, Arhangheli și Îngeri formând ierarhia cerească. Ei se mai împart (după voire) în Îngeri ai lui Dumnezeu și îngeri căzuți, după alegerea lor de a fi uniți sau

¹⁶⁵ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, [†Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN], et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p. 299.

¹⁶⁶ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 87, 199.

nu cu voia lui Dumnezeu, după cum și oamenii se împart (după voință) în oamenii lui Dumnezeu și oameni căzuți (tot după cum aleg).

De aici deducem că oamenii (când vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer), nu vor ajunge să fie androgini (fiindcă îngerii nu sunt androgini și neavând trupuri nu se împreună trupește, ci își transmit unii altora lumina voii lui Dumnezeu). Asemănarea cu îngerii în Împărăția Cerurilor ne arată că oamenii nu se vor mai împreuna trupește, ci în chip spiritual se vor unii în Hristos, transmițându-și unul altuia bogăția acestei uniri depline (personalizate după modul fiecăruia de a o înțelege), având cu toții voia lor unită cu a lui Dumnezeu precum îngerii. Va înceta timpul cu neajunsurile lui și stricăciunea luptătoare a noastră de pe pământ, prin care și soții între ei (chiar dacă se iubesc) au deosebiri de voință care îi duc la tulburare sau măcar la o ne deplinătate a unirii:

Zis-a avva Marcu către avva Arsenie: “Pentru ce fugi de noi?” Răspunse bătrânul: “Dumnezeu știe, că vă iubesc pe voi, dar nu pot să fiu și cu oamenii și cu Dumnezeu. Cele de sus, mii și milioane fiind, au numai o voie, oamenii însă, au multe voi. Deci nu pot să las pe Dumnezeu și să vin întru petrecerea cu oamenii”¹⁶⁷

Bărbații vor fi plini de iubire rațională față de Hristos, neostoită, neoprită de nimeni și nimic (precum este simbolizată acum prin dorința bărbătească față de frumusețea trupului femeiesc – dar în mod cu totul neasemănător și spiritualizat – și prin sensibilizarea bărbaților față de gingășia femeiască). Femeile vor fi pline de bărbăție înțelegătoare, datorită virtuții odihnite în desăvârșire (precum este simbolizată acum prin dorința femeiască față de puterea trupului bărbătesc – dar în mod cu totul neasemănător și spiritualizat – și prin uimirea femeii față de gândirea bărbătească). Cu toții vor ajunge la vârsta bărbatului desăvârșit (adică a avea mintea lui Hristos și a se identifica după har cu El. Aceasta se va face prin Sfânta Sofia, adică înțelepciunea Dumnezeiască, în care nu mai este nimic despărțitor, nici un interval față de El).

Efe 4:13 Până ce vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, întru bărbat desăvârșit, la măsura vârstei plinirei lui Hristos.

Efe 4:14 Ca să nu mai fim prunci, învăluindu-ne și purtându-ne de tot vântul învățăturei, întru amăgitura oamenilor, întru viclesug spre meșteșugirea înșelăciunii;

Dar aceasta nu se face magic, doar declarativ, prin apartenența formală la Ortodoxie și prin pelerinaje la Prislop, ci prin asceză, adică răstignirea pocăinței:

Gal 5:24 Iar cari sunt ai lui Hristos, trupul și-au răstignit împreună cu patimile și cu poftele.

Gal 6:14 Iar mie să nu'mi fie a mă lăuda fără numai în Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care mie lumea s'a răstignit, și eu lumei.

Gal 2:20 Cu Hristos împreună m'am răstignit; iar viez, nu de acum eu, ci viează întru mine Hristos; iar de viez acum în trup, prin credința Fiului lui Dumnezeu viez, carele m'au iubit și s'au dat pre sine pentru mine.

Așadar nu iubire mistică prin deducție filozofică, ci mai întâi asceza, prin care se ajunge la ea. Nu înviere androgină, ci răstignire și înviere. Aceasta este antropologia creștinismului, revelată de Hristos Dumnezeu – Omul, deci aceasta este realitatea firii, lupta și finalitatea ei.

Nici un om (cât de filozof), nici o religie (cât de superioară), nu poate aduce ceva mai înalt și mai adânc, care să vindece trecutul și să dea nădejde pentru viitor. Iar dacă aduce orice împotriva, de fapt derutează, scufundând (pe cei ce nu iau aminte), în amăgire.

Hulirea creștinismului ca învățătură nedeplină. Acuzarea Sfinților Părinți de ignoranță și lipsă de profunzime:

Învățătura și cultul fecioriei au fost întotdeauna aprofundate în creștinism; dimpotrivă, învățătura despre căsătorie, sfințirea zămislirii n-a fost îndeajuns. Revelația sensului mistic și pozitiv al iubirii dintre bărbat și femeie (eros și nu agape) aparține problematicii conștiinței creștine. Sensul mistic al iubirii, dogmatic e nedevelopat, și, ceea ce găsim asupra acestui subiect la învățătorii Bisericii, e sărăcăcios și neîndestulător.

¹⁶⁷ Patericul..., Pentru Avva Arsenie, 13.

Creștinismul Părinților ne învață să câștigăm fecioria prin ascetism, dar nu ne descoperă nicidecum sensul mistic al iubirii, ca pe-o cale ducând la feciorie, la restabilirea chipului integral al omului și a vieții veșnice. Creștinismul are motiv să îndreptățească și sfințirea căsătoriei și familia omenirii păcătoase; el apără și spiritualizează viața genurilor decăzute (I Timotei 2,15), dar nu spune nimic asupra transfigurării sale, asupra venirii unui nou gen. Această transfigurare nu e pusă în lumină în creștinism, ca multe altele. [...] Biserica învață că genul decăzut și împărțit se transformă, în Fecioara Maria, în feciorie și maternitate iluminată, primind într-însa Logosul lumii, care se naște de la Duhul.

Dar se pare că nici o deducție n-a fost făcută în ceea ce privește căile pozitive de iluminare și transfigurare a vechiului element rasial, al genurilor. Sensul religios și pozitiv al iubirii, legătura care-l unește înseși ideii de om, ca ființă integrală, nu e revelat. Aceasta rezultă din dezvoltarea nedeplină în creștinism a conștiinței antropologice. Iubirea, ca și atâtea alte lucruri ale vieții creatoare a omului, rămân neexplicate și nesfințite, afară de lege - într-o oarecare privință - și sortite unui tragic destin în lume.

Iubirea, prin natura sa, ocupă același loc ca mistica. Ea e și spirituală și nu poate fi asimilată organizației fizice și trupești a vieții omeneste. Iubirea e legată ideii inițiale de om. Nu avem o viziune a sensului religios al iubirii, decât simbolic, ca legătură între Hristos și mireasa Sa, Biserica." (N. Berdiaeff, "Esprit et liberte", pp. 220-222).

Buna Vestire ar trebui să însemneze, pentru oameni, o ridicare reală, nu numai doctrinară, a căsătoriei la rangul de taină, și deci cu roade capabile de taină.

Nașteri de sus, suprapuneri de taină, Fiul lui Dumnezeu în Fiul omului, atârnă neînchipuit de mult de înălțimea sau josnicia la care-i trăită viața. Dacă o atitudine mișcă Cerul spre pământ, o alta îl izgonește, ca și când nici n-ar fi Cer.

Buna-Vestire taie hotarul între Sfinți și oameni de nimic.

Prislop.

25.III.49.¹⁶⁸

Aici avem de a face cu o esență a învățăturilor Părintelui Arsenie Boca: disprețul față de creștinism și Sfinții Părinți, și admirația demonică față de filozofie și religiile superioare. Aceasta l-a marcat toată viața și l-a dus în cumplita înșelare de a se considera ieromonah Ortodox dar a practica în realitate sacerdoțiul noii spiritualități păgâne, ce vrea să înghită și deformeze creștinismul, considerat inferior ei.

Practic hulește Sfânta Cununie a nu fi deja Taină decât doctrinar, iar pe creștini și Sfinții Părinți îi categorisește drept oameni de nimic. Vom vedea la împreunarea trupească mai amănunțit această cădere a Părintelui Arsenie Boca și părerea sfinției sale că suferința Bisericii ar proveni tocmai de la faptul că preoțimea nu și-a însușit antropologia sa androgină:

Comportamentul, purtarea omului, se consemnează și se înscrie ca informație în codul genetic. Transcrierea e în flux continuu: a binelui sub Har și a răului sub Judecată sau recesivitate. Deci regenerare și degenerare, sunt cele două sensuri ale unei transcrieri a informației. Tot ce contravine destinației sau menirii omului e deviere către degenerare, infirmitate, monstruoșitate, ieșire din circuitul vieții și chiar moarte

Antropologia pastorală trebuie deschisă printr-un atac mult mai frontal al problemelor ei, decât simpla sudură între câteva ramuri ale științei despre om și câteva locuri ale Revelației, cum schițarăm până aici

REPERE

I. Lipsește o Antropologie pastorală în Teologie. (S-ar fi putut constitui un nucleu al ei și prin centralizarea atâtor și atâtor experiențe ale preoților cu oamenii, dacă mai marii i-ar fi văzut necesitatea și cineva ar fi fost îndrumat să le vadă într-o sistematizare.)¹⁶⁹

După cum vedem Părintele Arsenie Boca consideră că antropologia (rațiunea omului – despre care crede și susține că nici creștinismul, nici Sfinții Părinți, nici teologia nu o cunosc și nu o exprimă) constă în modificările genetice provenite în urma comportamentului. Numește în mod eretic Har fluxul informațional

¹⁶⁸ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 60-62.

¹⁶⁹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, 2009, pp. 238-254.

ce face bine genetic (regenerează) și Judecată fluxul care face rău genetic (degenerează). Lăsând la o parte că nici genetică nu știa (confundând noțiunile de mutație cu recesivitate, și necunoscând nici măcar câte perechi de cromozomi are omul), se vedește pe el însuși ignorant în ale teologiei.

Harul lui Dumnezeu lucrează prin **pronie** cu cei care se mântuiesc prin înfrânare și prin **judecată** cu cei care nu se înfrânează și au nevoie de suferință dăruită de Dumnezeu ca prin răbdare să-și dobândească sufletele. Iar acestea lucrează asupra minții, iar nu asupra genelor (lucrarea în trup fiind una secundară și nu numai prin acizii nucleici).

Antropologia Părintelui Arsenie Boca este deficitară (făcând apologia științei, nefiind mulțumit doar de câteva elemente științifice puse în genunchi, în slujba revelației), fiindcă provine din cugetarea trupestă. Acuzând teologia și Sfinții Părinți, de insuficiență fiindcă au abordat cunoașterea omului prin prisma revelației dumnezeiești, a cunoașterii de sus (care include și trupul, dar în realitățile lui esențiale), de fapt se acuză pe sine de totală neînțelegere a sinelui, ca să nu mai vorbim a omului în general, tăindu-se de la sursa de cunoaștere care l-ar fi putut scăpa din starea de cunoștință mincinoasă în care se afla. Disprețul este marca acestei suficiențe de sine descrise foarte frumos de Sfântul Cuvios Siluan Athonitul:

Așa, și mai mult încă, se chinuie și tânjește sufletul care a pierdut harul Duhului Sfânt și a fost dus în robie de gândurile cele rele.

Dar cine nu cunoaște harul, acela nici nu-l caută. Și așa, lumea s-a alipit de pământ și oamenii nu știu că nimic de pe pământ nu poate înlocui dulceața Duhului Sfânt.

Cocoșul de la țară trăiește într-o mică ogradă mulțumit cu soarta lui. Dar vulturul care zboară în înălțimi și vede de sus depărtările azurii, cunoaște multe țări, a văzut păduri și câmpii, râuri și munți, mări și orașe; dacă însă îi tai aripile și-l pui să trăiască împreună cu cocoșul în ograda de la țară, cât de mult îi vor lipsi cerul albastru și stâncile pustii!¹⁷⁰

În realitate Sfinții Părinți (și creștinii care le urmează) cunosc cu adevărat omul, mai presus de orice antropologie, fiindcă au această cunoștință de la Însuși Dumnezeu.

Iubirea mistică a omului cu Dumnezeu nu poate fi experimentată și, deci, cunoscută în nici o religie mai mult ca în creștinism, numit de Sfântul Ierarh Vasile cel Mare în Hexaimeron asemănarea cu Hristos, care în Persoana Sa Dumnezeiască unește pe Dumnezeu cu Omul, suindu-L pe acesta pe tronul Sfintei Treimi. Astfel că taina cea mare a nunții mistice dintre Hristos și Biserica (Trupul Său) nu poate fi imaginată, nicidecum trăită, de nici o altă religie, precum în smerita Ortodoxie. Ea nu deduce, ci experiază această iubire și spune tuturor cât de fericită este în cele pe care le-a pățimit.

Mai mult Sfinții Părinți, mai înainte de a scrie ceva, nu deduceau nimic, ci se uneau mistic prin iubire cu Dumnezeu devenind ei înșiși dumnezei după har. Astfel că Însuși Dumnezeu îi învăța realitatea.

1. Socotesc că patru sînt cauzele virtuților îmbinate în treimea desăvârșită, care au mișcat la această scriere de folos pe cel ce, pornit de la cea de la început, a trecut de curînd, de cea de la mijloc și a ajuns la treimea teologiei tainice. Cea dintîi este libertatea, adică nepătimirea sufletului, care a înaintat de la lucrarea ostenitoare la contemplarea naturală a zidirii și de acolo a intrat în întunericul cunoștinței lui Dumnezeu. A doua, curăția minții prin lacrimi și rugăciune, din care se naște cuvîntul harului și izvorăsc undele înțelesurilor. A treia este sălășluirea Sfintei Treimi în noi, din Care ies revărsările de lumină ale Duhului spre folosul fiecăruia din cei curățiți, pentru dezvăluirea tainelor împărăției cerurilor și pentru descoperirea vistierii lui Dumnezeu ascunse în suflet. A patra, este trebuința care silește pe tot cel ce a luat talantul cuvîntului cunoștinței, să-l propovăduiască, dată fiind amenințarea lui Dumnezeu, Care zice: «Slugă vicleană și leneșă, trebuia să dai argintul meu zarafilor și eu venind aș fi luat al meu cu dobîndă» (Matei XXV, 27). De aceasta temîndu-se și David, a zis: «Iată, buzele mele nu le voi împiedica, Doamne, Tu știi; dreptatea Ta n-am ascuns-o în inima mea; adevărul Tău și dreptatea Ta le-am grăit. N-am ascuns mila Ta și adevărul Tău de la adunare multă» (Ps. XXXIX, 11).

2. Începutul vieții după Dumnezeu este fuga totală de păcatul din lume, tăgăduirea voilor sufletului și mutarea cugetului pămîntesc, prin care, înălțîndu-ne spre cugetul dumnezeiesc,

¹⁷⁰ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 46.

ne facem din trupești duhovnicești, omorâți lumii cu trupul și înviați cu sufletul și cu duhul, întru Hristos.

3. *Cunoștința nemincinoasă a sufletului despre Dumnezeu, credința simțită cu disprețuirea celor văzute, și făptuirea virtuții, despărțită de toată iubirea de sine, sînt, după Solomon, frînghia întreită care nu va fi ruptă degrabă de duhurile răutății. 171*

De aceea Ortodoxia este adevărata fire a lucrurilor.

Dar poate vreun filozof cu mintea lui căzută în cugetare trupească, să fie mai înțelept și să deducă mai multe ca Sfinții Părinți? Poate el ști mai multe decât Însuși Atotștiutorul Dumnezeu?

Cred că nici un om sănătos la cap nu poate gândi acestea.

Atât de cumplit este păgânismul și raționalismul, încât cei asemănători lui Varlaam din Calabria și Părintelui Arsenie Boca cred că ei pot ști mai multe decât Sfinții Părinți, prin deducție, deci mai multe decât Dumnezeu. Atâta întunecare au pățimit. Astfel de lucrare luciferică au înghițit ei cu mintea.

Să vedem acum, ce ne învață despre aceasta Sfânta Scriptură:

1 Co 2: Și eu venind la voi fraților, venit-am nu întru înălțarea cuvântului și a înțelepciunii, vestind vouă mărturisirea lui Dumnezeu. 2 Că n'am judecat a ști ceva întru voi, fără numai pre Iisus Hristos, și pre acesta răstignit. 3 Și eu întru slăbiciune și întru frică, și întru cutremur mare am fost la voi. 4 Și cuvântul meu și propoveduirea mea nu era întru cuvinte îndemnătoare ale înțelepciunii omenești, ci întru arătarea Duhului și a puterii; 5 Ca credința voastră să nu fie întru înțelepciunea oamenilor, ci întru puterea lui Dumnezeu. 6 Și înțelepciunea o grăim întru cel desăvârșit; însă înțelepciunea nu a veacului acestuia, nici a domnilor veacului acestuia, cari sunt pieritori; 7 Ci grăim înțelepciunea lui Dumnezeu întru taină, cea ascunsă, care o au rânduit Dumnezeu mai înainte de veci spre slava noastră; 8 Care nimeni din domniile veacului acestuia nu o a cunoscut; că de o ar fi cunoscut, n'ar fi răstignit pre Domnul slavei. 9 Ci precum este scris cele ce ochiul n'a văzut, nici urechea n'a auzit, nici la inima omului nu s'au suit, acestea au gătit Dumnezeu celor ce îl iubesc pre dânsul. 10 Iar nouă ne-au descoperit Dumnezeu prin Duhul său; că Duhul forțele cercă, și adâncurile lui Dumnezeu. 11 Că cine știe din oameni ale omului, fără numai duhul omului care este într'însul? Așa și ale lui Dumnezeu nimeni nu le știe, fără numai Duhul lui Dumnezeu. 12 Iar noi n'am luat duhul lumii, ci duhul cel din Dumnezeu; ca să știm cele ce sunt de la Dumnezeu dăruite nouă. 13 Care și grăim, nu întru cuvinte învățate ale înțelepciunii omenești, ci întru cele învățate ale Duhului Sfânt; cele duhovnicești cu cele duhovnicești asemănându-le. 14 Iar omul cel sufletesc nu primește cele ce sunt ale Duhului lui Dumnezeu; că nebunie sunt lui, și nu le poate înțelege; căci duhovnicește se judecă. 15 Iar cel duhovnicesc le judecă toate, iar el de nimeni nu se judecă. 16 Că cine a cunoscut gândul Domnului, ca să'l învețe pre el? Iar noi avem mintea lui Hristos.

¹⁷¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul VI, Ed. cit., pp. 211-212.

6. DESPRE REÎNCARNARE

Mai sus avem pictați chiar de Părintele Arsenie Boca (de la stânga la dreapta) mai întâi pe Ilie, apoi pe Ioan. Ultima este fotografia cu Părintele Arsenie Boca.

Se vede și din aceasta că se credea reîncarnarea Sfântului Prooroc Ilie, transformat în duh, mai apoi în Ioan, apoi iar în înger, ca la sfârșit să fie... Zian.

Dar aceasta nu este numai opinia autorilor studiului de mai sus, ci chiar trista și păcătoasa realitate a mentalității pictorului de la Drăgănescu. Pentru aceasta vă redăm chiar cuvintele sfinției sale și mărturiile contemporanilor (atât dintre ucenici cât și dintre cei care au scăpat de robia preacuvioșiei sale).

TAINA LUI ILIE SI IOAN [și... ZIAN – n.n.]

Unii din ucenici totuși au reținut cuvântul lui Iisus despre înviere, care i-a scăpat lui Petru, și se întrebau între ei: „ce poate să însemneze a învia din morți?” Și nu găseau cu ce să se dumirească decât cu ce auziseră de pe la cărturari; deci L-au întrebat pe Iisus: „Pentru ce spun cărturarii că trebuie să vie mai întâi Ilie ?” - Se vede că Iisus provocase în sufletul cărturarilor întrebările îndoielilor ultime, care i-au determinat să ispitească Scripturile cu deadinsul. Ei așteptau pe Ilie, potrivit proorociei lui Maleahi 3,1, care să le confirme pe Mesia. Și a răspuns Iisus: „Adevărat, Ilie venind întâi, va rândui toate... Dar vă spun că Ilie a și venit, și au făcut cu el ce-au vrut - după cum e scris pentru dânsul.”

îngerul Gavriil, vestindu-i Zahariei nașterea unui prunc - pe care-l cerea în rugăciune - preciza: „El va merge înaintea Domnului, cu duhul și puterea lui Ilie” (Luca 1,17). Fiul Zahariei știm că a fost Ioan Botezătorul. (Cine știe, dacă tatăl său ar fi știut că pentru copilul acesta va avea să moară ucis între templu și altar, oare l-ar mai fi cerut ? - E o rânduială că noi nu știm viitorul: am zădărnici rânduiești providențiale.)

Dar Ioan era reîntruparea lui Ilie ? „Cu duhul și puterea lui Ilie” n-ar putea merge și altcineva, de pildă Ioan ? A fost un singur suflet, o dată în Ilie, a doua oară în Ioan ? Ar fi prin urmare vieți succesive ? „Reîncarnarea” ar avea baze în Revelație ?

Astea-s întrebările și misterul

Când Ioan a trimis din temniță o întrebare lui Iisus, cu prilejul acesta Iisus a mai precizat despre Ioan: „Ce-ați ieșit să vedeți ? - un prooroc ? Da, zic vouă, și mai mult decât un prooroc. Căci el este acela de care s-a scris: «Iată eu trimit înaintea feții tale pe îngerul meu, care va pregăti calea Ta înaintea Ta»”. Deci Ioan era Ilie sau era înger; sau Ilie era înger ?

Dacă după înviere toți vom fi ca îngerii, atunci răpirea lui Ilie la Cer să fi fost cauza transformării (strămutării - deși nu corespunde nici cuvântul acesta -) unui om în înger?

[până acum doar întrebări, frământări, pe care orice om nelămurit în dreapta credință și le poate pune. Nu și cel ce o trăiește, cum ar fi un Sfânt, iar dacă și le-ar și pune, ar primi răspunsuri Ortodoxe:

Intr-o zi ascultam în biserică o citire din prorocul Isaia, iar la cuvintele: „Spălați-vă și vă veți curați” [Is 1,16], mi-a venit gândul: „Poate că Maica Domnului a păcătuit vreodată, chiar și numai cu gândul”. Și, lucru uimitor, în inima mea, deodată cu rugăciunea, un glas mi-a spus lămurit: „Maica Domnului n-a păcătuit niciodată, nici măcar cu gândul”. Astfel, Duhul Sfânt a dat mărturie în inima mea curăției ei.¹⁷²

– n.n.]

Îngerii și oamenii sunt ordine distincte. Dogmatic.

[Deci, cunoștea. De ce o contrazicea? Oare credea că dogmatica Ortodoxă este o părere omenească precum a sfinției sale, nu știa că este descoperită de Sfântul Duh și întărită prin vărsarea sângelui mucenicesc pentru fiecare literă a ei? Sau punea, poate, descoperirile prin vedenii ale sfinției sale, mai presus de întreaga descoperire a Bisericii întregi? – n.n.]

Dar dacă Dumnezeu poate și din pietre să facă fii lui Avraam sau pe măgărița lui Balaam să vorbească omenește ? - Cine-I poate pune hotare?

[A făcut pe măgărița lui Valaam să vorbească omenește, dar nu a făcut-o om. A face din pietre fii lui Avraam, este un lucru minunat, nu prin schimbarea firii ci a voinții inimilor împietrite, dar a face din Avraam Iacov sau din Iacov Ismail, aceasta nu o face Dumnezeu datorită dragostei veșnice față de persoană, peste a cărui libertate niciodată nu vrea Să treacă. Pe cine să anuleze: pe Ilie, care a fost creat sau să nu-l creeze pe Ioan? – n.n.]

Că nu putea să fie înger mai înainte de aceea ne stau mărturie și cuvintele lui Iacov: „Ilie, om păcătos asemenea nouă a fost, dar cu rugăciune s-a rugat...” (Iacov 5,17). Dar ce mai înțelegem atunci prin „înger” ?

Întâi înțelegem făpturile cerești, cetele îngerilor. Al doilea înțeles e cel de „trimis” al lui Dumnezeu - cu o misiune.[deci... știa. Luc 12:47 Iar sluga aceea care a știut voia stăpânului și nu s-a pregătit, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătută mult.:48 Și cea care n-a știut, dar a făcut lucruri vrednice de bătaie, va fi bătută puțin. Și oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, și cui i s-a incredințat mult, mai mult i se va cere. Ioan 9:41 Iisus le-a zis: Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră. – n.n.] Pentru acest al doilea înțeles găsim la Maleahi că și preoții sunt numiți îngeri, când zice: „Buzele preotului cuprind știința și din gura lui căutăm să iasă învățătura, căci el îngerul Domnului Savaot este (Maleahi 2,7).

Dar în ce privește pe Ioan Botezătorul, echivalența înger = trimis, începe să nu mai fie mulțumitoare. Cuvintele; „Iată Eu trimit pe îngerul Meu înaintea feței Tale”, ar fi știrbite din înțeles.

[aceasta cine o decretează, cu ce o susține Părintele Arsenie Boca, cu vreo vedenie personală? Dar și Sfânta Biserică Ortodoxă îl pictează cu aripi ca de înger, arătând proorocia, vestirea și lucrarea ca a unuia fără de trup, cu atât mai mult că are trup, a Sfântului Ioan Botezătorul. Unde e știrbirea? Părintele nostru drag de ce nu-ți expui până la capăt ideile, de ce nu iei sfat de la Sfinții Părinți?! – n.n.]

Apoi, la Schimbarea la Fată a Domnului, vin de față si vorbesc cu Iisus, Moise si cu Ilie. Moise din iad. Ilie - din Raiu sau din iad?

[de ce nu a citit Sfinții Părinți ca să afle că Ilie a fost luat cu trupul la cer, nu a murit încă, ci va veni la a doua venire a Mântuitorului și va fi omorât atunci. Apo 11:3 Și voi da putere celor doi martori ai mei și vor prooroci, îmbrăcați în sac, o mie două sute și șazeci de zile. 4 Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Domnului pământului. 5 Și dacă voiește cineva să-i vatăme, foc iese din gura lor și mistuiește pe vrăjmașii lor; și dacă ar voi cineva să-i vatăme, acela trebuie ucis. 6 Aceștia au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele proorociei lor, și putere au peste ape să le schimbe în sânge și să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi. 7 Iar când vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, și-i va birui și-i va omorî. 8 Și trupurile lor vor zăcea pe ulițele cetății celei mari, care se cheamă, duhovnicește, Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor. 9 Și din popoare, din seminții, din limbi și din neamuri vor privi la trupurile lor trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca ele să fie puse în mormânt. 10 Iar locuitorii de pe pământ se vor bucura de moartea lor

¹⁷² Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 100.

și vor fi în veselie și își vor trimite daruri unul altuia, pentru că acești doi prooroci au chinuit pe locuitorii de pe pământ. 11 Și după cele trei zile și jumătate, duh de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat pe picioarele lor și frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei. 12 Și din cer au auzit glas puternic, zicându-le: Suiți-vă aici! Și s-au suit la cer, în nori, și au privit la ei dușmanii lor. Până atunci, însă, Sfântul Prooroc Ilie stă în rai. Dar se vede că nici acatistul Sfântului Prooroc Ilie nu l-a citit. Sau, dacă l-a citit, că nu este de acord cu el, deoarece îl pictează pe un fals Ilie, în scena Schimbării la Față, ca pe o fantomă, iar nu ca pe un om viu (vedeți că nu are picioare, ci este ca un duh ieșit din lampa lui Aladin):

– n.n.]

Dacă considerăm pe Ilie independent de Ioan, atunci a venit din Rai. Dacă Ioan era Ilie, atunci știm din Predanie că Ioan a fost înaintemergător al Domnului și în iad; în cazul acesta și Ilie a venit din iad.

[Acesta este un sofism. Pune răspunsul pe care îl dorește în realitățile de la care pleacă cu argumentația, între variantele posibile. Cum să fie Ioan Ilie, sau Ilie Ioan? De la o premisă falsă ajunge la o concluzie falsă. În loc să demonstreze că Ilie e Ioan, se folosește de această aberație ca de ceva posibil să fie real și pleacă mai departe cu construcția logică, pentru a nu observa ilogicul ipotezei. Cum ar spune cineva „dacă dracul este bun, înseamnă că răzvrătirea este o virtute, aceasta înseamnă că și eu, fiind răzvrătit sunt virtuos”. Este ceea ce vrea să spună Părintele Arsenie Boca: „dacă Ioan era Ilie, înseamnă că se poate strămuta Ilie în înger, îngerul în Ioan, Ioan în înger, îngerul în Zian. Deci eu (Zian) sunt Ilie”. Numai că ultima afirmație este mult mai gravă, fiindcă pervertește nu lucrările firii, nu alegerea voinții, ci firea însăși, ba mai mult, persoanele (decă firea + toate lucrările ei + accidentele + însuși ipostasul a cărui esență de exprimare personală este voința).

Dacă Părintele Arsenie Boca face referire la Sfânta Predanie că Sfântul Ioan este înainte mergător în iad, de ce îl consideră pe Ioan ca fiind Ilie, cum fac toți yoghinii ca să demonstreze reîncarnarea? Sfânta Tradiție ne spune foarte clar (prin toate: dogmatică, hronografie, viețile Sfinților, acatiste, erminia Ortodoxă a Bibliei și a iconografiei, cărțile de slujbă, toți predicatorii și Sfinții Părinți – mai puțin Părintele Arsenie Boca excepția excepțională a tuturor excepțiilor, după cum se prezintă pe sine și cum îl prezintă ucenicii sfinției sale) că sunt doi înaintemergători ai celor două veniri ale lui Hristos? – n.n.]

Că Ioan a fost înger sau era Ilie transformat de Rai în înger

[Acum și raiul are putere de a transforma. Face din Rai un alt Creator (Transformator)? Nu mai e Dumnezeu cel ce face minuni, ci Raiul...

Dar de unde această idee eretică? Îngerii sunt minți pure, Ilie are încă trup, și chiar Sfântul Ioan deși încă nu este înviat cu trupul, mintea sa este de om, în legătură cu Sfintele sale Moaște și însăși mintea omului, prin creație, este făcută a fi în legătură cu un trup, pentru a unii și cele văzute și simțite cu Făcătorul lor, acesta fiind scopul tuturor scopurilor. Mântuitorul **nu spune că vom fi îngeri, ci ca ei: Luc 20:34 Și răspunzând Iisus, au zis lor: fiii veacului acestuia se însoară și se mărită, 35 Iar cei ce se învrednicesc a dobândi acel veac și învierea din morți, nici se însoară, nici se mărită; 36 Că nici să moară nu mai pot; ci asemenea cu îngerii sunt, și fii lui Dumnezeu sunt, fiind fii ai învierii.** Aceasta are semnificația că nu se vom mai împreuna trupește soții cu soțiile lor sau mai tainic, că ne vom bucura prin trupurile duhovnicești, cuvântătoare sau înviate **fiind fii ai învierii** printr-o lucrare mai presus de trup (dar care nu va fi desființat), de Dumnezeu, **asemenea cu îngerii** (prin har și lucrarea de luminare și slavoslovire, fără îndulcirea nebunească din simțire) dar totuși diferit și mai presus de ei fiind **fiii lui Dumnezeu** (prin fire, deoarece firea noastră a fost luată în Persoana lui Dumnezeu – enipostaziată – fiind în perihoreză – întrepătrundere – cu firea Dumnezeiască și așezată pe tronul Sfintei Treimi prin Împăratul tuturor ca și prin Împărăteasca care este mai cinstită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, fiind stăpânitoare și peste soborul îngeresc) – n.n.],

rămâne iarăși o întrebare: de ce Ioan e reprezentat în icoane de Biserica veche, îndată după tăierea capului (și cu el pe tava Irodiadei) printr-un Ioan cu aripi: - semnele firii îngeresti ?

Deci îngerii pot reveni pe pământ în trupuri pământești, ori de câte ori sunt trimiși ? Reîncarnarea lor (deși numai unul, Ilie sau Ioan pune „problema” așa, - ca să nu generalizăm), nu mai e propriu-zis doctrina indiană a reîncarnării.

[după cum vedem Părintele Arsenie nu propovăduia reîncarnarea indiană, cel puțin la arătare fiind preot Ortodox, ci doctrina arseniană a reîncarnării lui Ilie ca o excepție și a întrupării îngerilor, înățătură ce iar aduce aminte de Origen. Sărmanul Părinte Arsenie Boca, devine astfel, din cal troian al ecumenismului și cal troian al hinduismului, poate fără să vrea. De unde oare o asemenea rătăcire, ce duce mintea la iad cu deznădejde? – n.n.]

Reîncarnarea se referă la oameni, - si deosebirea dintre om și înger e o deosebire de natură, nu numai de desăvârșire - , deci oamenii, forțați de karma, trebuie să se renască în vieți succesive, să-și ispășească, fără să știe, vinovății din viețile trecute, până când, învățând să se dezlipească de dorința vieții, nu mai contractă legături care să-i reclame, prin karma, la ispășiri. Purificarea aceasta, această „mântuire” indiană se face automat și necesită pentru un suflet perioade de zeci de mii de ani. E o teorie a „mântuirii”, dar nu e mântuirea.

Dacă doctrina aceasta ar exprima adevărul, toată iconomia mântuirii omului, descoperită nouă prin Hristos, ar fi inutilă. Mântuirea era automată. Însăși venirea lui Iisus n-ar mai fi avut rost.

Dar, fiindcă a venit Iisus și a pus cu adevărat problema mântuirii omului, reîncarnarea - „mântuirea” automată - nu are nici o bază în Revelație. Mai spune ceva și sfântul Pavel - deci tot Revelația este rânduitor oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata” (Evrei 9,27), deci nu e rânduitor să fie vieți succesive întrerupte de moarte.

[ce frumos combate reîncarnarea... numai că nu până la capăt, deoarece pleacă de la un principiu greșit. Sfinția sa vede greșeala reîncarnării doar în diferența că sufletul omului trece prin trupuri succesive, pierzându-și memoria și deci pocăința devenind inefficientă. Dar problema cea mai gravă a reîncarnării este că depersonalizează pe om dorind ca atmanul să se topească în impersonalul brahman. Dar, și din acest punct de vedere, doctrina arsenistă a reîncarnării nu numai că păstrează erezia dar o agravează. Nu numai că persoana lui Ilie se preface în Ioan, ca mai apoi să se prefacă în Părintele Arsenie Boca, după credința celui din urmă alimentată de vedenii, cum vom vedea mai jos, dar și persoanele îngeresti, nemai ținând Dumnezeu cont de firea lor se prefac în persoane omenești. Implică în hulele sfinției sale și pe Dumnezeu pe care îl face din Ziditor în distrugător al persoanelor și al firilor, tot cum propovăduiesc hindușii, mahomedanii, mormonii și... mulți alții, că adică Dumnezeu ar fi și autorul răului și al distrugerii. Deci, în arsenism, pe lângă anularea persoanelor avem de a face și cu anularea firilor, transmigația sau cum o numește chiar Părintele Arsenie Boca, promotorul acestei erezii **transformarea sau strămutarea lor.** Dar acest lucru pe care îl vedem și în hinduism, jainism, budism și elenism prin credința în metempsihoză, care susține că un individ se încarnează nu numai în trupuri omenești ci și în animale sau vegetale, idee prezentă

și la filozofii elini și la Mircea Eliade, mentorul atât de iubit al Părintelui Arsenie Boca. Strămutarea îngerilor își găsește, însă, echivalent în hinduism în erezia avatarurilor – n.n.]

Cu Ilie încă nu s-a terminat.

[așa de mult își dorește sfinția sa, să fie reîncarnarea lui Ilie, să nu se fi terminat cu metempsihoza lui, încât toate **limitele îngăduiului**, ale bunului simț și hotarele cele veșnice ale Sfintei Tradiții le încalcă, nevăzând că Ilie va veni ca înaintemergător al zilei celei înfricoșate a Domnului, în trupul său, deci nu a murit (deci nu s-ar fi putut reîncarna, chiar dacă ar fi existat excepția inventată de sfinția sa la metempsihoză), și va fi omorât, după cum am citit mai sus în Apocalipsă. Iar o altă dovadă, poate cea mai pertinentă că nu există reîncarnare, este tocmai Schimbarea la Față. Sfinții Apostoli, care îl cunoșteau personal pe Sfântul Ioan Botezătorul, au văzut cu ochii lor că nu este același cu Ilie, pe care l-au cunoscut din cele ce le vorbea cu Mântuitorul. Și-au dat seama, în felul acesta, după înfățișare și cuvânt că Sfântul Prooroc Ilie este o altă persoană și față de Hristos, dar și față de Sfântul Ioan Botezătorul. Față de Cel dintâi fiind chiar lângă El, pentru a se alunga credința superstițioasă că Mântuitorul ar fi Ilie *Mat 16:13 Iar venind Iisus în părțile Chesariei lui Filip, au întrebat pre ucenicii săi zicând: cine'mi zic Oamenii ca sunt eu, Fiul Omului? 14 Iar ei au zis: unii, Ioan Botezătorul; alții Ilie; iar alții Ieremia sau unul din proroci.* Iar față de cel de-al doilea, adică față de Sfântul Prooroc Ioan având Sfântul Prooroc Ilie o altă înfățișare și un alt fel de a fi, care definește persoana chiar mai mult decât trupul. Astfel că nu au spus că este Sfântul Ioan, cum ar fi fost logic dacă era el, fiindu-le cunoștința mai apropiată prin experiență, ci *Mat 17:4 răspunzând Petru a zis către Iisus: Doamne, bine este nouă a fi aici; de voiești, să facem aici trei colibi: ție una și lui Moisi una și una lui Ilie*, diferit, așadar, de Ioan – n.n.].

El e prevăzut, ca Ilie, înaintemergător, dar al zilei celei înfricoșate a Domnului, pe la coptul neghinei pământului: „Iată Eu vă trimit pe Ilie proorocul înainte de a veni ziua Domnului, cea mare și înfricoșată” (Matei 3,23).

Lăsat-am întrebările să se ciocnească de toate stăvilarele tainei și să-și dovedească zădărnicia, izbindu-se de limitele îngăduiului. Dincolo este împărăția marilor taine ale existenței. Dumnezeu ține ascunse în mister rânduieli neștiute de îngeri și oameni.

[Știute doar de Părintele Arsenie Boca? Numai că adevăratul creștinismul nu este esoteric ca și arsenismul și celelalte științe oculte, ci vorbește foarte mult de taina persoanei și a nestrămutării firii, putându-se schimba doar voirea. Noi nu știm, cu adevărat, decât cele pe care ni le-a descoperit Dumnezeu, dar aceasta ne-a descoperit-o cu siguranță Dumnezeu: Ilie nu poate fi Ioan nici Părintele Arsenie, fiindcă persoanele nu sunt interschimbabile, îngerii și ei persoane, nu se prefac în alții, dar nici nu pot deveni oameni, fiindcă firile sunt, prin Dumnezeu, în hotarele pe care El le-a zidit, și tot el le păzește ca să nu se piardă, nu fiindcă nu ar putea ci pentru că nu o vrea. Cine crede altfel se osândește, chiar de ar fi numai din îndoială, darămite să o mai și sădești unor oameni și așa atacați de ideile la modă ale hinduismului propovăduit cu putere de New Age. *Rom 14:23 Iar cel ce se îndoiește, dacă va mânca, se osândește, fiindcă n-a fost din credință. Și tot ce nu este din credință este păcat.* Sfinții Părinți, fiind insuflați de Sfântul Duh, când puneau întrebări de acest gen le și dădeau răspunsul, fiind în armonie cu ceilalți Sfinți, deoarece nu se conduceau după mintea proprie, ci cercetau ce a descoperit Sfânta Biserică. Și, dacă nu aflau la alți părinți purtători de duh, se rugau și rugăciunea lor le era ascultată, dând răspunsul adevărat:

Oarecari frați au venit la avva Antonie și i-au pus o întrebare din Levitic. Deci a ieșit bătrânul în pustie și a mers avva Ammona pe urma lui în ascuns, știind obiceiul lui și după ce s-a depărtat bătrânul, stând la rugăciune a strigat cu glas mare: “Dumnezeule, trimite pe Moise ca să mă învețe cuvântul acesta!” Și a venit glas vorbind cu dânsul. Deci a zis avva Ammona: “Glasul care vorbea, l-am auzit, dar puterea cuvântului n-am înțe-les-o”. Sf. BĂTRÂNI, m. P., Sf. †Grigorie DASCĂLUL et alii, PATERICUL, PENTRU AVVA ANTONIE, 28, (ed. cit, p. 9).

Zisu-ne-a nouă sfântul Antonie dându-ne cuvânt de folos: „Un an am săvârșit, rugându-mă lui Dumnezeu să-mi descopere locul drepților și al păcătoșilor, iar într-o noapte m-a strigat un glas de sus, zicându-mi: «Antonie, scoală și vin-o!» Știind eu pe cine mi se cade să ascult, am ieșit și uitându-mă, am văzut un uriaș, întunecat și înfricoșător, care ajungea până la nori, având mâinile întinse în văzduh, sub care era o mare de flăcări întinsă. Am văzut apoi suflete zburând ca niște păsări și acelea care treceau de mâinile aceluia erau mântuite, iar cele lovite de el cădeau în marea cea de foc. Și groaznic mai scrâșnea din dinți

pentru cei ce reușeau să scape, însă pentru cei ce cădeau, mult se bucura. Am auzit apoi iar glasul acela: «Înțelege ceea ce vezi; căci cei pe care i-ai văzut că au trecut în sus, sunt sufletele dreptilor care nu s-au supus fiarei acesteia și acum merg în Rai. Iar acesta este vrăjmașul care apucându-i pe cei vinovați, îi oprește surpându-i în iad căci au urmat voii lui și au fost stăpâniți de ținerea de minte a răului»". Sf. BĂTRÂNI et alii, Patericul, PENTRU AVVA ANTONIE, 3, (ed. cit, p. 6).

Dar, dacă era smerit, nu trebuia să facă aceasta. Era suficient să întrebe pe Părintele Profesor Dumitru Stăniloae. L-ar fi lămurit deplin.

În fel asemănător a procedat Sfântul Cuvios Epifanie:

- *Este adevărat ceea ce se spune, că tunetele și fulgerele sunt pricinuite de Proorocul Ilie, alergând cu carul său deasupra norilor și urmărind un oarecare balaur?*

- *Nu, fiul meu, nu este așa. Trebuie să fie omul peste măsură de prost ca să primească așa ceva. Acestea le-au plăsmuit oamenii cei nebuni cu mintea lor. Unii, asemenea acestora, au spus și că Hristos făcea înaintea iudeilor păsări de lut și, dându-le suflare, le lăsa să zboare sau mai ziceau că zăpada este făină care cade din cer și altele asemănătoare. Câte lucruri deșarte și mincinoase au scris ereticii! Pe acestea fiecare creștin trebuie să le lepede.*

Așadar, Ilie nu s-a ridicat la cer, nici nu șade în car, pentru că "nimeni nu s-a suit în cer; decât Cel Ce S-a pogorât din cer, Fiul Omului, Care este în cer" (Ioan 3, 13). Are însă harul de a-L face milostiv pe Dumnezeu și să trimită ploaie pe pământ în zile de secetă.

Ilie trăiește încă și este cu trupul său, dar nimeni nu-l cunoaște. Trăiește și Enoh și are legătură cu mulți, dar nimeni nu-l recunoaște. Trăiește și Ioan Teologul. Există și trăiește în lume ca mărgăritarul în noroi. A fost lăsat cu trupul pe pământ ca un trimis al lui Iisus Hristos, ca să-L facă milostiv față de păcatele noastre și să-L oprească să ne șteargă de pe fața pământului de fiecare dată când, cu dreptate se pornește asupra-ne mânia Sa cea dreaptă, văzând greșalele noastre înmulțindu-se.

Destui Sfinți i-au văzut. Nu au descoperit însă, din cauza necredinței și curiozității oamenilor. Aceștia trei vor trăi până la sfârșit. Se vor lupta cu antihrist și îl voi birui, lucru pentru care vor lua și cununa muceniei.¹⁷³

Vă dați seama ce ar fi spus Sfântul Andrei despre Părintele Arsenie Boca dacă îi numea proști șieretici pe cei ce credeau că Sfântul Prooroc Ilie pricinuieste tunetele și fulgerele, dar totuși erau convinși că Sfântul Prooroc Ilie este Sfântul Prooroc Ilie. Ce erezie gravă să crezi că Sfântul Prooroc Ilie nu este Sfântul Prooroc Ilie, ci ba înger, ba Ioan, ba Zian. Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost Sfânt i s-ar fi descoperit și Sfântul Prooroc Ilie, cum s-a descoperit la mulți, ca să nu mai propovăduiască erezii. Dar nu era nevoie de aceasta, ci doar să cunoască Sfânta Tradiție și să fie în ascultare de duhovnic. Dar din cauza necredinței și curiozității eretice și prostesți nu i s-a descoperit, ci a avut altfel de descoperiri și vedenii, de la duhurile mincinoase și ucigașe de oameni, care propovăduiesc erezii.

De ce nu i-a descoperit Dumnezeu? Fiindcă nici dacă l-ar fi văzut pe Sfântul Prooroc Ilie, nu ar fi crezut, deoarece nu credea în dogmatica Ortodoxă, ci în religiile superioare, Rudolf Steiner și Mircea Eliade:

Luc 16:27 Iar el a zis: Rogu-te, dar, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu, 28 Căci am cinci frați, să le spună lor acestea, ca să nu vină și ei în acest loc de chin. 29 Și i-a zis Avraam: Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei. 30 Iar el a zis: Nu, părinte Avraam, ci, dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi. 31 Și i-a zis Avraam: Dacă nu ascultă de Moise și de prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morți.

Și din acest motiv Părintele Arsenie Boca nu poate fi un model în Ortodoxie. Dacă sfinția sa ar fi avut trecere la Dumnezeu și ar fi dorit să afle adevărul mai presus de orice, ar fi avut adevărate vedenii pentru folosul lumii, ar fi aflat ceea ce căuta: *Mat 7:7 Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide.8 Că oricine cere ia, cel care caută află, și celui ce bate i se va deschide.. Căutând însă faima proprie, iar nu slava lui Hristos Adevărul, pe aceasta a și aflat-o, spre paguba sa veșnică.*

¹⁷³ Sfântul Andrei Cel Nebun pentru Hristos, Editura «Evanghelismos», București, 2005, pp. 170-172.

Probabil că cele pe care le susține aici sunt tot rodul unor vedenii, dar altfel, de la dușmanii cei mai mari ai Ortodoxiei Adevărata Credință care l-au înșelat, despărțindu-l de învățătura Sfintei Biserici, fiindcă prea mult credea în propria sa deșteptăciune și învățatură.– n.n.]

Poate că, gândindu-Se la aceste taine ale Tatălui, și vorbindu-le foarte de departe cu câțiva ucenici, Iisus s-a transfigurat și transpus în mister până la așa măsură că, venind apoi la ceilalți ucenici și la mulțime, pe care i-a găsit aproape certându-se, „toți s-au înfiorat și au alergat să I se închine.

[poate se înfiora mulțimea hipnotizată de la Prislop (sau ne înfiorăm cu toții cu durere și nespusă umilință a minții față de neputința neamului omenesc cum a putut să decadă atât de mult logica și credința unui om al bisericii, și pe deasupra și ieromonah), însă în Sfânta Scriptură este scris așa *Mar 9:15 Și îndată toată mulțimea, văzându-L, s-a spăimântat și, alergând, I se închina.* Se vede că Părintele Arsenie Boca nu citea sau nu credea în Biblia Ortodoxă. – n.n.]

Despre așa ceva nu avem știre să se mai fi întâmplat.

[dar nici această reîncarnare nu s-a întâmplat decât în mintea nedumerită a celor ca sfinția sa, ce nu știau Tâlcuirile date de sus, prin Sfinții Părinți, la Sfânta Scriptură, – n.n.]

Poate că ei au dezlegat „înfiorându-se și închinându-se” cel mai bun răspuns, vrednic de împărăția marilor Taine. [nicidecum. Înfiorarea este diavolească, iar împărăția următoarele roade Gal 5:22 Iar roadă Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândetele, înfrânarea poftelor. – n.n.]

Prislop. Joi XXX 14. XII.949 Marcu 9,10-16.¹⁷⁴

¹⁷⁴ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 271-273.

Iată cum vede Părintele Arsenie Boca pe Sfinții Prooroci Ilie și Ioan [rodul unui proces de metempsihoză, numită de el însuși rodul *transformării* (*strămutării* - *deși nu corespunde nici cuvântul acesta* -) unui om în înger cu aripi curcubeu, simbol al New-Age-ului]:

Iată cum vede Sfânta Biserică Ortodoxă pe Sfinții Înaintemergători ai venirilor lui Hristos, persoane cu totul diferite, de la zămislire începând, fără de sfârșit în veșnicie:

Din analiza după Sfinții Părinți a cuvântului de mai sus vedem că toate textele din Sfânta Evanghelie le-a înțeles Părintele Arsenie Boca după literă, ca să poată să-și justifice erezia. Aceasta este o dovadă evidentă că nu a putut ajunge la desăvârșire, neavând astfel cu nici un chip harul Sfântului Duh simțit în trup și în duh, deci nici Sfinte Moaște.

Însuși Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul ne arată că întemeietorul arsenismului, după cum se prezintă pe sine în gândirea sfinției sale, nu poate fi model de sfințenie în Sfânta Biserică Ortodoxă, îndreptându-se în fiecare zi spre moartea păcatului, neputând să trăiască viața cea fericită în duh:

Dar cel ce rămâne numai la litera Scripturii, are ca singură stăpânitoare peste fire simțirea (percepția), prin care se manifestă afecțiunea sufletului față de trup. Căci litera, dacă nu e înțeleasă duhovnicește, e mărginită în conținutul ei de simțire, care nu îngăduie să străbată înțelesul celor scrise

până la minte. Iar dacă litera se adresează numai simțirii, tot cel ce primește litera în chip iudaic numai ca istorie, trăiește după trup, suportând în fiecare zi prin aplecarea voii moartea păcatului, din pricina simțirii celei vii, neputând, să omoare cu duhul faptele trupului, ca să trăiască viața cea fericită în duh. “Căci de viețuiți după trup, veți muri”, zice dumnezeiescul apostol, “iară de omorâți cu duhul faptele trupului, veți trăi”. Drept aceea, aprinzând făclia, adică rațiunea care aduce lumina cunoștinței prin contemplație și fapte, să nu o punem sub obroc, ca să nu fim osândiți, ca unii ce mărginim la literă puterea necuprinsă de minte a înțelepciunii, ci în sfeșnic, adică în Sf. Biserică, pe culmea contemplației adevărate, ca să răspândească asupra tuturor lumina dumnezeieștilor dogme.¹⁷⁵

Nu se vede, oare, cu ochiul liber că sunt persoane diferite? Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca să fi studiat Erminia picturii bizantine, iar nu Bele-Arte, iar cât a stat la Sfântul Munte să fi văzut cu luare aminte Sfintele Icoane Ortodoxe și să fi respins vedeniile. Astfel ar fi crezut în Dogmatica Ortodoxă și nu în mintea proprie sau în învățăturile descoperite de jos.

Să vedem cum tâlcuiesc Sfinții Părinți Taina Persoanei și Tainele Sfinților Prooroci Ilie și Ioan ca fiind persoane diferite și Tainele Îngerilor ca fiind ipostase diferite, și, cu atât mai mult, față de oameni, având și firi diferite. Dacă ne va ajuta Dumnezeu vom putea înțelege mai apoi de ce ținea morțiș Părintele Arsenie Boca la această excepție (că Ilie ar fi fost prefăcut în înger, apoi reîncarnat în Ioan, apoi prefăcut în înger, din nou).

*Sfântul Ilie, Proorocul lui Dumnezeu, a fost răpit cu trupul într-un car de foc și este viu până acum, păzit de Dumnezeu în locașurile raiului. A fost văzut în trup de cei trei Apostoli în vremea Schimbării la Față a Domnului pe Muntele Tabor și iarăși va fi văzut în trup de oamenii cei muritori înaintea Venirii celei de-a Doua pe pământ a Domnului. În acea vreme, cel care odinioară a scăpat de sabia Izabelei, va pătimi de sabia lui Antihrist, nu numai ca Prooroc, ci și ca Mucenic, și va fi găsit vrednic de mai mare slavă de la Dătătorul de plată, Dumnezeu*¹⁷⁶

Dacă este încă în trup, cum s-ar putea reîncarna? Să adauge alt trup peste al său, să se facă iar mic să între în pântecele Sfintei Elisabeta? Dar toate acestea ar fi împotriva unei cugetări izvorâte dintr-o minte sănătoasă. Acest mod de a inventa pe tema credinței tot felul de păreri ce aduc aminte de hinduism sau alte gândiri deșarte este oprit de Dumnezeu prin Sfânta Scriptură: *1Ti 4:7 Iar de basmele cele spurcate și băbești te ferește și te nevoește pre tine spre buna credință.*

Trebuie să se știe că altceva este examinarea reală și altceva examinarea logică și altceva examinarea abstractă. La toate făpturile deosebirea ipostaselor se examinează real. Căci se examinează real Petru deosebit de Pavel. Dar se examinează logic și abstract ceea ce este comun între ei, ceea ce îi unește, ceea ce îi face unul. Căci gândim cu mintea că Petru și Pavel sunt de aceeași natură și au o natură comună, deoarece fiecare din ei este animal (ființă) rațional și muritor și fiecare este trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător. Această natură comună, deci, este examinată logic. Căci ipostasele nu sunt unele în altele. Fiecare are ceva special și particular, adică este despărțită în sine și are multe lucruri care o deosebesc de cealaltă ipostasă. Sunt depărtate în spațiu, se despart în timp, se deosebesc în felul de a gândi, în putere, în figură, adică înfățișare, în capacitate, în temperament, în vrednicie, în ocupație și în toate însușirile caracteristice, dar mai presus de toate în aceea că ipostasele nu sunt unele în altele, ci despărțite. Pentru aceea se zice: doi, trei și mai mulți oameni. Acest lucru se poate vedea la orice făptură.

[deci nici îngerii nici oamenii nu pot fi confunțați ca persoane, unele cu altele, ci se unesc, după fire, doar în chip abstract – n.n.]

Cu totul dimpotrivă la Sfânta Treime cea mai presus de ființă, deasupra tuturor și incomprehensibilă. Căci cu privire la Sfânta Treime ceea ce o unește și o face una este examinat real din pricina coeternității și din pricina identității ființei, activității și voinței, din pricina acordului felului de a gândi și din pricina identității stăpânirii, puterii și bunătății. Nu am spus asemănare, ci identitate și unitate de mișcare, căci este vorba de o singură ființă, o singură bunătate, o singură putere, o singură voință, o singură activitate, o singură stăpânire, una și aceeași, nu trei asemenea unele cu altele, ci una și aceeași mișcare a celor trei ipostase. Căci fiecare dintre ele nu are mai puțină unitate față de altă ipostasă ca față de sine însăși,

¹⁷⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 399-400.

¹⁷⁶ Mineiului pe iulie, citat de aici:

<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2009/07/20/despre-epoca-lui-antihrist-si-revenirea-prorocului-ilie-ca-%E2%80%9Eal-doilea-inaintemergator-al-venirii-lui-hristos/>, vineri, 19 iunie 2015.

în sensul că în toate privințele Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt unul, afară de nenaștere, naștere și purcedere. Iar deosebirea aceasta se înțelege numai pe cale abstractă. Căci cunoaștem un singur Dumnezeu; iar deosebirea o înțelegem numai în însușirile paternității, fîmii și purcederii, potrivit cauzei, cauzatului și desăvârșirii ipostasei, adică modului de existență. Cu privire la Dumnezeirea cea infinită nu putem vorbi ca despre noi de o depărtare spațială, deoarece ipostasele sunt unele în altele, nu în sensul că ele se amestecă, ci în sensul că sunt unite, potrivit cuvântului Domnului, care zice: „Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine”⁸³, între ipostasele Dumnezeirii nu există deosebire de voință sau de gândire sau de activitate sau de putere sau de altceva din acelea care dau naștere în noi la deosebire complet reală. Pentru aceea nu spunem că Tatăl și Fiul și Sfântul Duh sunt trei Dumnezei, ci, din contră, că Sfânta Treime este un singur Dumnezeu, Fiul și Duhul se raportează la o singură cauză; nu sunt nici alcătuiți, nici contractați în sensul contopirii lui Sabelie⁸⁴.

[dacă nici în cazul lui Dumnezeu, Care este Unul, Persoanele care au o asemenea întrepătrundere încât se deosebesc doar pe cale abstractă, Ele totuși nu se confundă, nici nu se amestecă, și, deci nu este vorba de aceeași Persoană ci de Trei, ce excepție ar putea fi la făpturi care toate se deosebesc real? Cum ar putea Gavriil să fie Mihail sau Ilie să fie Ioan sau, cu atât mai mult, cum ar putea să fie Gavriil Ilie, și Mihail să fie Ioan când se deosebesc și cu firile, primii fiind serafimi și ultimii fiind oameni? – n.n.]

Căci, după cum am spus, ipostasele Sfintei Treimi se unesc, nu în sensul că ele se amestecă, ci în sensul că ele există unele în altele; iar întrepătrunderea reciprocă a ipostaselor este fără contractare și fără amestecare. Ele nu sunt depărtate unele de altele, și nici împărțite în ce privește ființa, în sensul împărțirii lui Arie⁸⁵. Căci dacă trebuie să spunem pe scurt, Dumnezeirea este neîmpărțită în cele ce se împart, după cum în trei corpuri solare, care există unul în altul și sunt nedespărțite, avem o singură unire și apropiere a luminii. Așadar, când privim la Dumnezeire, la prima cauză, la singura stăpânire și la una și la aceeași, ca să spun așa, mișcare și voință a Dumnezeirii, la identitatea ființei, a puterii, a activității, a domniei, atunci avem în mintea noastră o unitate. Dar când privim la acelea, în care este Dumnezeirea, sau ca să spun mai precis, care sunt acelea din care este Dumnezeirea și care sunt de acolo din prima cauză în afară de timp, de aceeași slavă și nedespărțite, adică ipostasele Fiului și Duhului, atunci trei sunt acelea la care trebuie să ne închinăm. Un Tată, Tatăl, care este fără de început, în sensul că este necauzat. Căci nu este din cineva. Un Fiu, Fiul, care nu este fără de început, în sensul că nu este necauzat. Căci este din Tatăl. Dar dacă ai raporta termenul de „început” la timp, atunci și Fiul este fără de început, căci el este făcătorul timpurilor și prin urmare nu cade sub timp. Un Duh, Sfântul Duh, care este din Tatăl, nu în chip firesc, ci purces. Tatăl nu este lipsit de nenaștere, pentru că a născut, nici Fiul de naștere, pentru că a fost născut din cel nenăscut — dar cum? — și nici Duhul nu se schimbă în Tatăl sau în Fiul, pentru că purcede și este Dumnezeu, însușirea este ceva netrasmisibil; cum ar putea să rămână însușire ceea ce se transmite sau se preface? Căci dacă Tatăl este Fiul, atunci nu este cu adevărat Tată, căci unul este cu adevărat Tatăl. Și dacă Fiul este Tatăl, atunci nu este cu adevărat Fiu, căci unul este cu adevărat Fiu și unul Duhul Sfânt. [...]

Am spus în repetate rânduri că altceva este ființa și altceva este ipostasa, și că ființa indică specia comună și cuprinzătoare a ipostaselor de aceeași specie, spre exemplu: Dumnezeu, omul, iar ipostasa arată individul (persoana) adică Tatăl, Fiul, Sf. Duh, Petru, Pavel. [...]

„Se seamănă întru stricăciune, înviază întru nesticăciune; se seamănă întru slăbiciune, înviază întru putere; se seamănă întru necinste, înviază întru slavă; se seamănă trup sufletesc” — adică gros și muritor — „înviază trup duhovnicesc”⁸⁰⁸, ca și trupul Domnului după înviere, care a trecut prin ușile încuiate, care nu simțea oboseala și nu avea nevoie de mâncare, somn și băutură. „Căci vor fi, spune Domnul, ca îngerii lui Dumnezeu. Nu mai este căsătorie, nici naștere de copii”⁸⁰⁹. Căci spune dumnezeiescul apostol: „Petrecerea noastră este în ceruri, de unde și așteptăm pe Mântuitorul, pe Domnul Iisus, care va schimba trupul smereniei noastre ca să fie la fel cu trupul slavei Lui”⁸¹⁰. Nu vorbesc de o schimbare în altă formă — departe cu acest gând! — ci mai degrabă de o schimbare din stricăciune în nesticăciune.

[așadar, și după înviere, vom păstra trupurile noastre, nu vom fi îngeri fără de trup. Comparația cu îngerii se referă la faptul că vom trece prin ușile încuiate, nu vom obosi, nu vom avea nevoie de mâncare și celelalte. Vom avea trup înviat întru slavă ca a îngerilor, dar nu vom fi fără trupuri ca ei. – n.n.] [...]

Lucrurile, care au o existență contrară, acelea au contrar și felul de a exista, adică însușirile. Și cine nu va cădea de acord cu noi că toate existențele, toate cele care cad sub simțirea noastră, chiar și îngerii, se schimbă, se prefac și se mișcă în multe feluri! Cele spirituale, adică îngerii, sufletele și demonii, se schimbă potrivit voinței libere, care crește sau se micșorează, fie în progresul în bine, fie în îndepărtarea de bine. Celelalte se schimbă prin naștere și distrugere, prin creștere și micșorare, prin schimbarea însușirilor și mișcarea de la un loc la altul.

[lucrurile spirituale se schimbă potrivit voinței, dar nu își schimbă firea – n.n.] [...]

Așadar, îngerul este o ființă spirituală, veșnic mișcătoare, liberă, necorporală; slujește lui Dumnezeu și a primit în firea lui nemurirea în har. Care este, însă, natura și definiția ființei lui, numai ziditorul o știe.

[în nici un caz nu este om, care este legat de trup – n.n.]

Așadar, îngerul are o fire rațională, spirituală, liberă și schimbătoare în felul de a gândi sau de a voi [dar nu cu firea ci cu voirea – n.n.], căci tot ceea ce este creat este schimbător.

Numai ceea ce este necreat este neschimbător. Tot ceea ce este rațional este și liber. Așadar, pentru că îngerul are o fire rațională și spirituală, este liber; iar pentru că este creat și schimbător, are facultatea de a rămâne și a progresa în bine sau de a se îndrepta spre rău (cazul îngerilor căzuți n.n.).

Îngerul este incapabil de pocăință, pentru că este necorporal. Omul, însă, din pricina slăbiciunii corpului are parte de pocăință.

[vedem că, deoarece îngerii sunt raționali și liberi sunt persoane, iar fiindcă sunt incapabili de pocăință și sunt minți pure, nu pot fi minte omenească, capabilă de pocăință tocmai pentru că a fost făcută să se unească cu trupul care are slăbiciuni. Deci îngerii nu pot primi trup, nu se pot întrupa, nu se pot încarna. – n.n.]

Îngerul nu este nemuritor prin fire, ci prin har,

[deci, nu poate muri, ca să nu mai fie înger ci să se facă om – n.n.]

căci tot ceea ce are început are și sfârșit potrivit naturii lui. Numai Dumnezeu este veșnic, dar mai degrabă este mai presus de veșnicie. Căci cel care a făcut timpurile nu este sub timp, ci deasupra timpului. [...]

Dar noi spunem că sfinții părinți au numit mișcarea omenească în multe feluri, potrivit problemelor pe care le discutau. Au numit-o putere, activitate, deosebire, mișcare, însușire, calitate și patimă. Au numit-o putere, nu în opoziție cu cea dumnezeiască, ci pentru că este o putere care își are cauza în ea însăși și pentru că este neschimbătoare. Au numit-o activitate, pentru că este ceva caracteristic, care scoate la iveală ceea ce este asemenea în toate cele de aceeași specie. Au numit-o deosebire, pentru că ea face deosebirea între specii. Au numit-o mișcare, pentru că ea indică specia. Au numit-o însușire, pentru că ea constituie specia și se află numai în ea și nu în alta. Au numit-o calitate, pentru că ea este specifică speciei.

[deci, pocăința fiind caracteristică numai omului, îngerul nu se poate face om – n.n.] *Au numit-o patimă, pentru că se mișcă — căci toate cele ce sunt din Dumnezeu și după Dumnezeu, prin faptul că se mișcă, suferă, pentru că ele nu sunt prin ele mișcătoare și prin sine puternice. [...]*

Firea se înțelege sau abstract — căci nu există prin sine însăși — sau comun în toate ipostasele de aceeași specie, unindu-le [deci, îngerii nu pot fi oameni, fiindcă n-ar mai fi îngeri – n.n.] și se numește fire considerată în specie sau integral prin adăugarea accidentelor, așa cum există într-o ipostasă [ipostasa sau persoana este firea + accidentele, deci persoana îngerului nu se poate face persoană omenească, neputându-i lua nici firea nici accidentele – n.n.], și se numește fire considerată în individ; ea este aceeași cu cea considerată în specie [...]

Mai mult: în toți oamenii există voința și nu la unii există, iar la alții nu există; dar ceea ce se observă în chip obștesc la toți caracterizează firea care este în indivizii de sub ea; prin urmare, omul este prin natură volițional.

[tot așa este și cu pocăința. Îngerul neavând pocăință și nici trup, în veac nu va putea fi om – n.n.]

Cele comune și universale sunt atribuite și celor particulare care sunt sub ele. Comun este ființa, ca specie, iar particular ipostasa. Este particular nu că ar avea o parte a firii, căci nu are o parte din ea, ci particular prin număr, spre exemplu: individul. Ipostasele se deosebesc prin număr și nu prin fire. Ființa este afirmată de ipostasă, pentru că ființa este desăvârșită în fiecare din ipostasele de aceeași

specie. Pentru aceea ipostasele nu se deosebesc între ele în ceea ce privește ființa, ci în ceea ce privește accidentele, care sunt însușiri caracteristice, însușirile caracteristice, însă, aparțin ipostaselor și nu firii. Ipostasa se definește: ființa împreună cu accidentele. Pentru aceea ipostasa posedă comunul împreună cu particularul și existența în sine.

[deci ipostasele îngerești nu pot fi ipostase omenești, atât datorită diferenței între firi, cât și datorită diferenței între însușirile caracteristice, care deosebesc și ipostasele aceleiași firi între ele. Pe cine să nedreptățească Dumnezeu desființându-l pe ipostasul care se preface în altul sau pe cel în care s-a prefăcut cel dintâi. Pe cine să distrugă Dumnezeu pe Ilie care se face Ioan sau pe Ioan care nu mai este fiindcă de fapt este Ilie. Vai nouă, de o astfel de logică ilogică. – n.n.]

Ființa, însă, nu există în sine, ci este considerată în ipostase. [...]

Ceea ce face ca ereticii să rătăcească este faptul că ei identifică noțiunea de fire și ipostasă. Când spunem că oamenii au o singură fire, trebuie să se știe că nu spunem aceasta referindu-ne la definiția sufletului și a corpului, căci este cu neputință să spunem că sufletul și corpul comparate unul cu altul sunt de o fire. Dar pentru că ipostasele oamenilor sunt foarte multe, toți primesc aceeași definiție a firii, căci toți sunt compuși din suflet și corp, toți participă firii sufletului și posedă ființa corpului și o specie comună. Spunem o singură fire a ipostaselor celor multe și diferite. Cu toate acestea fiecare ipostasă are două firi, este compusă din două firi, adică din suflet și corp.

[așadar îngerul fiind dintr-o singură fire nu poate fi ipostas omenească. Ce păcat că Părintele Arsenie Boca a stat să se uite în oglindă cât a fost în facultatea de Teologie, în loc să învețe Dogmatica Ortodoxă, care l-ar fi scutit neînțelegerea noțiunilor de fire și de ipostas, cât și de înșelare – n.n.] [...]

Dumnezeu l-a pus pe Adam în paradis, care era atât spiritual cât și sensibil. În cel sensibil sălăsluia cu trupul pe pământ, dar cu sufletul trăia împreună cu îngerii, cultivând gânduri dumnezeiești și hrănindu-se cu ele. Era gol din pricina simplității sale și a vieții lui naturale; se urca numai către creator cu ajutorul făpturilor, bucurându-se și veselindu-se de contemplarea Lui.

Pentru că Dumnezeu a împodobit pe om în chip natural cu voință liberă, i-a dat poruncă să nu mănânce din pomul cunoștinței²⁵⁴. Dar despre pom am vorbit după puterea noastră destul în capitolul despre paradis²⁵⁵. Dumnezeu i-a dat această poruncă făgăduindu-i că dacă va păzi vrednicia sufletului, dând victorie rațiunii, cunoscând pe creator și păzind porunca Lui, va participa fericirii veșnice, va trăi în veci, ajungând mai presus de moarte. Dar dacă va supune sufletul corpului, dacă va prefera plăcerile corpului, neținând seamă de vrednicia lui, asemănându-se animalelor neînțelegătoare²⁵⁶, scuturând jugul creatorului și neglijând porunca Lui dumnezeiască, va fi responsabil de moarte și va fi supus stricăciunii și osteneții, ducând o viață nenorocită. Căci nu era folositor ca omul să dobândească nemurirea fără să fie încă ispitit și încercat, ca să nu cadă în mândria și condamnarea diavolului²⁵⁷. Diavolul din pricina nemuririi sale, după căderea lui de bunăvoie, s-a fixat în rău în chip neschimbat și fără posibilitate de pocăință. După cum iarăși și îngerii, după alegerea de bunăvoie a virtuții, s-au stabilit, prin har, în chip neschimbat în bine.

[ce diferențe mari, de netrecut, între îngeri, demoni și oameni. Ei au asemănări prin existența rațiunii și voinței, dar diferă între ei prezența/absența trupului și pocăinței. După înviere se vor asemăna mai mult, prin pierderea posibilității pocăinței, prin har, și prin spiritualizarea trupului, dar nici atunci, nu vor fi desființate diferențele între firi, cu atât mai puțin între persoane – n.n.]

Prin urmare, trebuia ca omul să fie încercat mai întâi, căci un bărbat neispitit și neîncercat nu este vrednic de nimic. Și în încercare să se desăvârșească prin păzirea poruncii, ca astfel să primească nemurirea drept răsplată a virtuții. Căci omul, fiind la mijloc între Dumnezeu și materie, prin păzirea poruncii, după ce se libera de legătura firească cu existențele, avea să se fixeze în chip nestrămutat în bine, unindu-se cu Dumnezeu potrivit unei stări sufletești speciale. [nici aceasta nu o poate face îngerul, neavând trup – n.n.] Prin călcarea poruncii, însă, îndreptându-se mai mult spre materie și smulgându-și spiritul său de la cauza lui, adică de la Dumnezeu, și-a impropriat coruptibilitatea, a ajuns pasibil în loc de impasibil, muritor în loc de nemuritor, are nevoie de legături trupești și de naștere seminală, s-a lipit, prin dragostea de viață, de plăceri, ca și când ele ar fi elementele constitutive vieții, și urăște fără nici o teamă pe cei care se sârguiesc să-l lipsească de ele, și a schimbat dragostea de Dumnezeu în dragoste față de materie, iar mânia contra adevăratului dușman al mântuirii a prefăcut-o în mânie față de ceilalți oameni. Așadar, prin invidia diavolului, omul a fost biruit. Căci diavolul invidios și urător de bine nu

suferea, el, care a căzut din pricina mândriei, să dobândim cele de sus. **Pentru aceea mincinosul momește pe nefericitul Adam cu nădejdea Dumnezeirii și după ce îl urcă la aceeași înălțime a mândriei, îl pogoară spre aceeași prăpastie a căderii.** [iată războiul vechi și nou. Să nu-l judecăm pe Părintele Arsenie Boca. Și noi putem oricând cădea într-o mai rea înșelare. – n.n.] [...]

Trebuie să se știe că îngerii, fiind ființe raționale, sunt înzestrați cu liberul arbitru. Și pentru că sunt creați sunt și schimbători. Acest lucru l-a arătat diavolul. El a fost creat bun de creator, dar, în virtutea liberului arbitru, el și cu puterile care au apostaziat împreună cu el, adică demonii, a ajuns descoperitorul răutății, în timp ce celelalte cete ale îngerilor au persistat în bine.

[și diavolul este deci, persoană, având voie liberă. Nici el nu se poate întrupa. – n.n.] [...]

Demonii nu au nici stăpânire, nici putere contra cuiva, decât numai dacă li se îngăduie de Dumnezeu în scopul mântuirii, cum este cazul cu Iov¹²³ și după cum este scris în Evangheliile despre porci¹²⁴. Dar o dată ce Dumnezeu le îngăduie, au putere, se schimbă și iau forma pe care o vor după fantezia lor.

Nici îngerii lui Dumnezeu, nici demonii nu cunosc cele viitoare; cu toate acestea proorocesc, îngerii proorocesc pentru că Dumnezeu le revelează și le poruncește să proorocească. Pentru aceea se realizează toate câte spun ei. Dar și demonii proorocesc: uneori pentru că văd cele ce se întâmplă departe, alteori prin coniectură. Pentru aceea de multe ori mint și nu trebuiesc crezuți, chiar dacă uneori spun adevărul, în chipul în care am arătat. Ei cunosc și Scripturile.

Toată răutatea și patimile necurate au fost născocite de ci. Li s-a îngăduit să ispitească pe om, dar nu au putere să forțeze pe cineva. Căci noi avem facultatea de a primi ispita sau de a nu o primi. Pentru acest motiv s-a pregătit diavolului și demonilor lui și celor care îl urmează, focul nestins și pedeapsa veșnică¹²⁵.

Dar trebuie să se știe că ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este căderea pentru îngeri. După cădere ei nu mai au posibilitatea pocăinței, după cum nu o au nici oamenii după moarte.¹⁷⁷

Să stăm și să plângem fraților cum s-au despărțit făpturile de Făcător, pierzându-și pocăința. Să ne umilim cu inimile și să-l rugăm pe Hristos să ne păstreze în smerenia Sa. Cu lacrimi să ne tânguim pentru rătăcirea Părintelui Arsenie Boca și să-L implorăm pe Domnul să oprească extinderea ei.

Iată cum ne explică atât de frumos, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, de care, din păcate, Părintele Arsenie Boca, deși a avut ocazia, nu a vrut să îl asculte, distincția de netrecut între îngeri și oameni, tocmai în ceea ce au comun, adică mintea, pentru a nu se spune că ar putea vreodată o persoană îngerească, să devină persoană omenească, prin întruparea minții ei:

Numai împreună, lumea sensibilă, având drept coroană omul, și lumea inteligibilă a îngerilor sunt un receptacol deplin al revelării lui Dumnezeu și al valorificării ei. Numai împreună, îngerii și oamenii, pot înălța o slavoslovie mai completă lui Dumnezeu.

[de ce să o descompleteze chiar Dumnezeu prefăcând un înger în om, în loc să creeze un alt om. După Părintele Arsenie Boca, Dumnezeu s-a epuizat în creativitate tocmai la facerea celui mai mare bărbat și a avut nevoie să-l trimeată pe Ilie. Dar nu ar fi spus Domnul că Ilie este cel mai mare bărbat și că s-a reîncarnat sau că Ioan este cel mai mare dar la fel cu Ilie, și chiar este Ilie. Sau că Ioan nu e născut dintre femei, ci înger întrupat? Pe cine să credem pe Părintele Arsenie Boca sau pe Mântuitorul ce ne spune: *Mat 11:11 Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuși cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el. Se nasc oare îngerii din femei?* – n.n.]

Așa trebuie să înțelegem că îngerii sunt creați pe de o parte pentru a-L lăuda pe Dumnezeu, pe de alta pentru a sluji lui Dumnezeu în solicitudinea Lui pentru oameni, pentru a fi trimișii lui Dumnezeu la oameni, pentru a fi "vestitorii" Lui și, prin aceasta, pentru a ajuta la ridicarea oamenilor la o lăudare comună a Lui cu ei; iar prin aceasta, a sluji la mântuirea lor. Dar aceasta înseamnă și o capacitate a îngerilor de a conduce pe oameni spre Dumnezeu. în același timp prin aceasta chiar îngerii își sporesc cunoașterea de Dumnezeu și slavoslovia lor, asociind-o și pe a oamenilor. **Corul îngeresc-uman e mai măreț decât corul simplu uman sau simplu îngeresc.**

[corul Ilie Ioan Gavriil Mihail este mai măreț decât unul din ei care îi înlocuiește pe toți prin metempsihoză – n.n.]

¹⁷⁷ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 20-27, 87, 179, 13, 38, 112, 96, 103, 89, 85.

Partea îngerească și cea omenească a corului se completează și se înfrumusețează reciproc. Fiecare din cele două părți câștigă, în elanul slavosloviei, de la cealaltă.

Unii Părinți au subliniat superioritatea îngerilor față de oameni, prin faptul că sunt "minți pure", neîmpreunate cu trupul și cu afectele care rezultă din aceasta. Dar alții, cum am văzut, au afirmat că mai mult omul e după chipul lui Dumnezeu, întrucât omul prin trup este și devine un "stăpân" al lumii ca și Dumnezeu, câtă vreme îngerii nu au această calitate.

Dar nevoia de lume pe care o au oamenii și capacitatea de a dispune de ea reprezintă și o ispită pentru ei de a se atașa de ea și de a se încrede în puterile lor creatoare. În calitatea de spirite întrupate stă și mărirea, dar și primejdia căderii lor. În dominarea afectelor se poate actualiza o nouă forță a spiritelor. Dar aceste afecte pot să și închidă înfinitele orizonturi spre care e chemat spiritul omenesc.

Greutățile de care e legată viața în trup pot dezvolta în om o responsabilitate proprie și nobila pornire de ajutorare cu fapta a semenilor săi, responsabilitate și capacitate de care e lipsit îngerul, dar pot dezvolta și egoismul și grija lumească exagerată.

În orice caz, omului i s-a dat mărețea misiune de a stăpâni materia prin spirit, de a o face transparentă pentru ordinea spirituală și dumnezeiască, de a actualiza moduri noi de revelare a spiritului și de ajutorare a semenilor, în primul rând modurile etice și estetice.

În schimb, spiritul pur sau îngerul are claritatea gândirii și un "amor intellectualis", greu de închipuit de ființa noastră. Dar până nu a fost consolidat în bine, a fost pândit și el de o altă formă de egoism, nefiind legat prin sânge de alte ființe, care pun o frână acestui egoism. A fost pândit de egoismul nelimitat al orgoliului cunoașterii și existenței prin sine, al libertății de grijile trupului. [...]

Nesepararea minții de omul total în cunoașterea lui Dumnezeu se datorește și faptului că cunoașterea deplină a lui Dumnezeu e în același timp o unire cu Dumnezeu a celui ce cunoaște. Dar de unirea aceasta nu are parte numai mintea înțeleasă ca parte pur spirituală a sufletului, ci sufletul întreg și chiar omul întreg. "Toate cele ce se mișcă își primesc stabilitatea în înfinitatea lui Dumnezeu". Toate se unifică în Dumnezeu și în înțelegerea trăită a omului, fără să dispară nici una³².

Sfântul Grigorie Palama respinge teoria lui Varlaam că mintea care se întâlnește cu Dumnezeu este o minte abstractă, detașată de persoana integrală. Ea este mintea în care se concentrează sau în care vibrează întreaga persoană alcătuită din suflet și trup, cu rezultatele experiențelor acumulate în ea, dar purificate, făcute curate. El condamnă teoria lui Varlaam zicând: "Cea mai mare rătăcire elină și izvorul a toată necredința... este a ridica mintea nu din cugetarea carnală, ci din trupul însuși, pentru a o face să se întâlnească acolo sus cu vederile mintale"³³. "Nu ni s-a spus "trupurile noastre sunt templul Duhului Sfânt care locuiește în noi"? (1 Cor. 6, 19). De ce a așezat Dumnezeu la început mintea (vouç) în trup? A săvârșit prin aceasta un rău? Noi socotim că e un rău ca mintea să fie în cugetări rele, dar nu e un rău să fie în trup, pentru că nici trupul nu e rău"³⁴. Sfântul Grigorie Palama nu vorbește de un trup golit de senzații, ci de un trup ale cărui senzații au fost purificate, îndreptate spre Dumnezeu. El socotește "inima", în care trebuie să se adune mintea (vouç), ca să experimenteze acolo harul lui Dumnezeu, cel mai lăuntric organ al trupului, dar în același timp ca centrul de întâlnire dintre trup și suflet și ca organul conducător (ἡγεμονικόν ὄργανον). Dar aceasta înseamnă că nu inteligența pură conduce pe om și nu ea întâlnește pe Dumnezeu, ci omul total în care înțelegerea și simțirea fac un tot. De abia acesta realizează rațiunea integrală a omului. Interpretând cuvântul Sfântului Macarie Egipteanul: "Acolo, deci, trebuie privit dacă și-a înscris harul legile Duhului", Sfântul Grigorie Palama zice: "Unde, adică, a colo? în organul conducător, în tronul harului, unde e mintea și toate gândurile sufletului, în inimă adică. Vezi că celor ce și-au ales să fie atenți la ei înșiși în isihie (liniște) le e cu totul necesar să-și readucă mintea și sa o închidă în trup, și mai ales în partea cea mai din lăuntru a trupului, pe care o numim inimă"³³.

După Sfântul Grigorie Palama, a lăsa mintea în cugetări abstracte dezlegate de ființa integrală a omului e o adevărată rătăcire. Omul acela e departe de sine, de realitate și de Dumnezeu.

Față de Varlaam, care cerea omorârea totală a părții pasionale a sufletului, Sfântul Grigorie Palama nu cere o anulare a acesteia, care se leagă de trup (iuțime și dorință), ci punerea ei în slujba binelui și a iubirii. "Dar noi am învățat că nepătimirea nu e aceasta, adică omorârea părții pasionale, ci mutarea lucrării de la cele mai rele spre cele mai bune și dumnezeiești prin deprindere... E a celui ce s-a îmbogățit cu virtuți ca cei pătimiși de plăcerile lor, a celui ce și-a supus iuțimea și pofta, care sunt partea pasională, părții cunoscătoare și rațională a sufletului"³⁴.

Inserarea intimă a spiritului în trup și calificarea lui începând din primul moment al existenței lui ca spirit întrupat sau ca suflet, nu înseamnă că sufletul nu poate exista după moarte și înainte de învierea trupului, prin faptul că nu mai este în trup. El duce cu el calificarea sa ca suflet al trupului, cu rădăcinile trupului adâncite în el în cursul vieții. Faptul acesta arată și el că sufletul e un factor deosebit de trup, fără ca să fie un spirit pur, necalificat prin trup, cu care a trăit într-un anumit loc și timp.

[aici e surprinsă nu numai distincția dintre mintea îngerească și cea omenească, dar se arată că și atunci când este desprinsă de trup mintea omenească are în ea adâncite rădăcinile trupului. Așadar, nici măcar fără trup, mintea omenească nu poate fi înger, ca persoanele îngerești să se poată întrupa. – n.n.] ¹⁷⁸

Să vedem cum tâlcuiesc Sfinții Părinți textele din Evanghelie pe care le răstălmăcesc hindușii și sârmanul Părinte Arsenie Boca:

Luc 1:17 Și va merge înaintea Lui cu duhul și puterea lui Ilie,

Și precum a lucrat darul [dumnezeiesc] cu duhul lui Ilie, așa și întru Ioan, pentru că și Ilie este înaintemergător al Venirii celei de a Doua, iar Ioan al celei Dintâi. încă și „cu puterea lui Ilie”, că aceleași pot venirile amândurora și a lui Ilie și a lui Ioan, căci la Hristos aduc. Dar și în alt chip a venit Ioan „cu duhul și cu puterea lui Ilie”, pentru că și el era pustnic și înfrânat la viață și muștrător asemeni lui Ilie. [vedeți că sunt doi, nu unul reîncarnat? Duhul lui Ilie nu înseamnă că a trecut sufletul lui Ilie în trupul lui Ioan, ci că erau într-un fel asemănător, în aceeași lucrare, având același har sau duh de la Sfântul Duh.– n.n.]¹⁷⁹

Mat 17:3 Și iată, Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El.

Șii pentru ce Moise și Ilie s-au arătat? Ca să se arate că El este Domn și al Legii și al Proorocilor, al viilor, dar și al morților. Ci Ilie este Prooroc și încă este viu (4 Regi2,11), iar Moise este detător de Lege, și a murit (Deuteronom 34,5-6). [...]

[dacă Ilie e viu, cum s-a reîncarnat, având încă trupul său? – n.n.]

Dar, de unde au cunoscut ucenicii că erau aceștia Moise și Ilie? Cu adevărat, nu din icoane, de vreme ce atunci a face icoane se părea oamenilor a fi lucru păgânesc. Se vede că din cuvintele lor i-au cunoscut pe ei, ci poate Moise va fi zis: „Tu ești Acela a Cărui Patimă am inchipuit-o mai înainte, injunghiind mielul și Paștele săvârșind” (Ieșir cap. 12). Iar Ilie: „Tu ești Acela a Cărui Inviere mai înainte am inchipuit-o inviind pe fiul văduvei” (3 Regi 17,22), și altele ca acestea.¹⁸⁰

[dacă ar fi fost același Ioan cu Ilie, l-ar fi recunoscut după înfățișare, că au fost ucenicii lui. Se vede clar că este vorba de o altă persoană, necunoscută lor decât prin cuvintele lui din Sfânta Scriptură – n.n.]

Mar_9:12 Iar El le-a răspuns: Ilie, venind întâi, va așeza iarăși toate. Și cum este scris despre Fiul Omului că va să pătimească multe și să fie defăimat? 13 Dar vă zic vouă că Ilie a și venit și i-au făcut toate câte au voit, precum s-a scris despre el.

Zicând că Ilie „va veni”, arată că încă n-a venit, dar va veni ca înaintemergător al Venirii celei de a doua și „va așeza la loc toate”, adică va întoarce la credința lui Hristos pe toți iudeii care se vor afla atunci ascultători, ca și cum așezându-i pe ei - care erau căzuți - intru moștenirea părintească. Iar zicând că „Ilie a și venit”, il arată pe înaintemergătorul Ioan. Și zice: „au făcut cu el câte au voit”, omorându-l, căci pentru că l-au lăsat ei [iudeii] pe Irod să-l omoare deși l-ar fi putut opri, [pentru aceea] ei l-au omorât. Deci atunci, mai străbătători [iscusiți la minte] făcându-se ucenicii, au înțeles că pe Ioan l-a numit „Ilie”, fiindcă el a fost înaintemergător al Venirii celei dintâi, precum Ilie va fi [înaintemergător] al Venirii celei de a doua.¹⁸¹ [deci sunt doi, nu unul – n.n.]

Exprimarea „Ilie a și venit” pentru desemna pe Ioan, adică a vorbi despre o persoană, folosindu-se de numele și pilda alteia care o preînchipuia, este specifică Sfințelor Scripturi și se cheamă alegorie, unul din cele patru modalități Ortodoxe de a tâlcui și înțelege Biblia (istoric, tropologic, alegoric și anagogic). Dar aceasta nu înseamnă că se prefac persoanele una în alta, cum ar deduce cineva ca Părintele Arsenie Boca

¹⁷⁸ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, Vol. 1, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, ²1997, pp. 300-304, 263-264.

¹⁷⁹ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 26.

¹⁸⁰ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 296.

¹⁸¹ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 299.

care are cugetare trupească, neînțelegând simbolurile. De aceea acest mod de înțelegere nu este accesibil decât celor care studiază Sfinții Părinți și nu celor ce își formează credința după părerea proprie, vedenii sau știință. Sfinții Părinți recurgeau întotdeauna la Sfânta Tradiție și numai când nu găseau răspuns acolo, se rugau lui Dumnezeu să le descopere direct.

Vedem că Însuși Mântuitorul ne arată cum să abordăm corect Sfânta Scriptură tocmai în legătură cu înțelegerea lui Ilie ca preînchipuire al lui Ioan sau Ioan ca prototip al lui Ilie, deși Hristos este Marele Prototip al tuturor:

Mat 11:13 Toți proorocii și Legea au proorocit până la Ioan. Mat 11:14 Și dacă voiți să înțelegeți, el este Ilie, cel ce va să vină. 15 Cine are urechi de auzit să audă.

„De voiți să primiți”, adică să judecați cu dreaptă socoteală și nu cu pizmă, acesta este Ilie despre care a zis Proorocul Maleahi că va să vie (Maleahi 3, 23), pentru că și Înaintemergătorul și Ilie au aceeași slujire. Ioan a venit mai înainte de Venirea cea dintâi, iar Ilie va veni mai înainte de Venirea ce va să fie”.

După aceea, arătând că aceasta este vorbă umbră și ascunsă

[deci nu-l judecăm pe bietul părinte că nu a înțeles-o. Nu era iscusit la astfel de cuvinte umbră ale Sfințelor Scripturi. Ne pare însă rău că nu s-a smerit să întrebe, deși l-a cunoscut chiar și pe Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, care precis l-ar fi lămurit, ci s-a luat după mintea sfinției sale și după scrierile hinduse în care s-a format și a dat un răspuns șovăielnic, care întunecă pe cititori – n.n.] - *anume că Ioan este Ilie – și că este trebuință de pricepere [înțelepciune] spre a o înțelege, zice [Iisus]: 11:15; Cine are urechi de auzit să audă îndemnându-i pe ei spre a întreba și [astfel] a învăța.*

[Așadar este nevoie de înțelepciune duhovnicească, deci smerită și a întreba, desigur pe Sfinții Părinți – n.n.]¹⁸²

Păcatului interpretării hinduse a Sfințelor Scripturi se adaugă ca o circumstanță agravantă faptul că tâlcuirile de mai sus sunt recomandate în toată Sfânta noastră Biserică, fiind o sinteză după toți Sfinții Părinți, și erau publicate și pe vremea Părintelui Arsenie Boca. Sfinția sa ori nu le-a citit, neglijându-le, ori le-a citit disprețuindu-le. Cu câtă durere trebuie să înțelegem noi acestea și să ne ferim de o astfel de primejdie, rugându-ne bunului Dumnezeu să-l ierte și să ne ierte și să ne miluiască și pe noi, acoperindu-ne cu purtarea Lui de grijă.

Mat 3:9 Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: Părinte avem pe Avraam, căci vă spun că Dumnezeu poate și din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam.

Prin „pietre” înțelegem și neamurile, dintru care mulți au crezut. Dar chiar și în inlelesul acesta zice Ioan, că și din pietre poate să facă Dumnezeu „fii lui Avraam”, căci „piatră” era pântecele Sarrei din pricina sterpiciunii. Dar ea a născut (Facere 11, 12; 21,1-2) Si iarăși a ridicat Domnul fii lui Avraam „din pietre”. Când? Atunci când răstignindu-Se El, văzând mulți pietrele despiciându-se, au crezut (Matei 27, 51).

[Din pietre poate face fii ai lui Avraam, dar dintr-o persoană o alta nu, fiindcă ar desființa libertatea celei transformate, și nu numai libertatea ci chiar ceea ce este esențial într-o persoană: modul unic de a fi, prefăcându-o în alta. Dar și cea în care se transformă ar fi jignită, că nu ar fi putut ea de la sine, să descopere pe Dumnezeu ci a avut nevoie de o alta. Și această jignire să fie adresată tocmai Sfântului Ioan, cel ce șade și mijlocește de-a stânga Mântuitorului. De ce să nu fie două bogății infinite, două feluri de a lăuda pe Dumnezeu și iubi, fiind două persoane, ci să se reducă la numai una. De ce să acuzăm pe Dumnezeu de faptul că e constrâns tocmai în bogăția cea mare a creării chipurilor Lui persoanele? Transformarea unei persoane în alta care nu se face nici în iad cu nimeni, nicidecum pe pământ, cu atât mai puțin a face din îngeri oameni. Dar, după cum tâlcuiesc Sfinții Părinți, vedem că Dumnezeu nici măcar materia impersonală și amorfă nu o preface în persoane, adică nici pietrele nu le face fii ai lui Avraam, decât în sens tropologic, adică de îndreptare a moravurilor în sensul despieririi inimii iudeilor și în sens alegoric, ca vindecarea de sterpiciune a Sarrei. Înnoirea cerului și pământului este prefacerea lor în duhovnicești pentru a fi potrivite cu trupurile noastre înviate, și astfel vor fi spiritualizate pentru și prin persoanele noastre în Hristos.

¹⁸² Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 240.

Nicidecum nu se va preface vreo piatră în vreun fiu al lui Avraam, Dumnezeu netrecând peste raționalitatea firii pe care El însuși ne-a dăruit-o prin creație – n.n.]¹⁸³

Dar ce ne spune Sfânta Scriptură:

Evr 9:27 Și precum este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata,

Cum așadar să moară cineva, chiar și Ilie, de două ori, dacă se reîncarnează în Ioan, și pentru cine ar fi judecat pentru Ilie sau pentru Ioan?

Surprindem însă în această întunecată răstălmăcire pe care o face Părintele Arsenie Boca Sfintelor Scripturi un păcat mai grav, specific celor ce nu au înțeles și trăit cum dorește Hristos Ortodoxia:

Dar cel ce vrea să înțeleagă Sf. Scriptură în lumina cunoștinței lui Hristos, ca referindu-se la suflet, trebuie să se exercite cu toată sârguința și în tălmăcirea numelor, care poate să lămurească tot înțelesul celor scrise. E nevoie să facă aceasta dacă vrea să ajungă la înțelegerea întocmai a celor scrise și să nu coboare în chip iudaic înălțimea Duhului la pământ spre trup, închizând (circumscriind) făgăduințele dumnezeiești și nestrucătoare ale bunurilor spirituale în stricăciunea bunurilor trecătoare, precum o fac unii dintre așa zișii creștini. Aceștia poartă în chip mincinos numele care derivă de la Hristos, dovedindu-se că tăgăduiesc prin faptele lor înțelesul lui și umblând pe o cale contrară lui Hristos, cum va arăta pe scurt cuvântul nostru.

Căci Dumnezeu a venit la noi făcându-se om, pe lângă alte pricini tainice pe care nu le poate pătrunde nici o rațiune, și pentru ca să plinească legea duhovnicește, prin înlăturarea literei, și să înalțe și să facă arătată puterea ei de viață făcătoare, depărtând partea care omoară. Iar partea legii care omoară este, după dumnezeiescul Apostol, litera, precum puterea de viață făcătoare a ei este duhul. Căci zice: “litera omoară, iar duhul face viu”.³³¹ (331 II Cor. 3, 6) Dar dacă-i așa, creștinii mincinoși de care vorbeam, au ales fâșiș partea contrară a lui Hristos și au ignorat toată taina întrupării.

[dar așa face Părintele Arsenie Boca nu numai la răstălmăcirea spre metempsihoză a Sfintelor Scripturi ci și când pune în gura lui Moise și a Sfintei Biserici înțelesuri genetice care îl vor duce la niște aberații științifice și antropologice devastatoare pentru el și pentru contemporani, după cum vom vedea mai jos la răstălmăcirea de tip hindus și orgonomic a împreunării trupesti cu mască endocrină – n.n.]

Ei nu numai că și-au îngropat prin literă toată puterea înțelegerii și n-au voit să fie după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (3), ci au ales mai bine să fie pământ, potrivit amenințării, și să se întoarcă la pământ, prin afecțiunea lor față de literă, ca față de pământ, în loc să aleagă legătura cu cerul, adică cu duhul, și să fie răpiți în văzduh, adică în lumina spirituală, întru întâmpinarea Domnului, în nori, adică în contemplațiile înalte, și astfel să fie totdeauna împreună cu El prin cunoștință

[ce păcat că Părintele Arsenie Boca a ales vedeniile superficiale și ieftine, refuzând contemplațiile înalte duhovnicești descoperite prin Sfinții Părinți, refuzând a fi prin cunoștință cu Hristos – n.n.]. *De aceea cu drept cuvânt se cade să ne scârbim de aceștia, întrucât se aleg cu o pagubă insuportabilă din pricina neștiinței, dar și ne întristăm, întrucât dau multe prilejuri Iudeilor spre întărirea în necredință. Dar noi lăsânu-i pe aceia să fie așa cum vor, să ne întoarcem la noi înșine și la Scriptură, începând cercetarea duhovnicească a capitolului de față cu tălmăcirea numelor.*

[...]

Așa am înțeles eu locul, după Puterea mea. Dacă poate cineva să vadă în cele spuse un înțeles mai înalt,

[mai înalt nu mai josnic, mistic iar nu mistificator, tainic iar nu esoteric, mai de preț, adică după Sfinții Părinți iar nu contradictoriu Sfintei Predanii – n.n.]

ne va face și nouă și lui bucurie, arătând acest înțeles mai de preț al celor scrise. Căci am spus mai înainte despre cuvântul Scripturii dumnezeiești, că rămâne totdeauna fără hotar (necircumscriș), hotărnicind (circumscriind) pe toți cei ce-l grăiesc, dar el însuși neputând fi hotărnicit de cei care-l grăiesc. Deci chiar de am spus ceva după puterea mea, și aceasta luându-mi o mare îndrăzneală, nu am îmbrățișat tot înțelesul celor scrise, acesta aflându-se înfinit mai presus de puterea mea.

Scolii

¹⁸³ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 164.

1. ***Precum Dumnezeu după ființă nu e supus cunoașterii, la fel nici cuvântul lui nu poate fi cuprins prin cunoștința noastră.***

2. ***Cei ce își lipsesc cugetarea în chip iudaic numai de literă, așteaptă făgăduințele bunurilor neprihănite în veacul acesta, necunoscând bunurile firești ale sufletului.***

3. ***Cel ce poartă “chipul celui ceresc”,³³⁶ se sârguiește să urmeze în toate duhului Sf. Scripturi, care conservă sufletul prin virtute și cunoștință. Iar cel ce poartă “chipul celui pământesc”, cultivă numai litera, care susține slujirea trupească prin simțuri, ce dă naștere patimilor.***

[...]

Cuvântul Sf. Scripturi, deși are margini (e circumscris) după literă, sfârșindu-se deodată cu timpul în care se petrec lucrurile istorisite, după duh, în înțelesurile lui mai înalte, rămâne totdeauna fără hotar (necircumscris). Și nimeni să nu spună că nu poate crede aceasta, știind că Dumnezeu care a vorbit e fără hotar (necircumscris) după natură. Căci cei ce voiesc să asculte cu inima curată sfatul Scripturii, se cuvine să creadă că și cuvântul grăit de El se aseamănă mai mult Lui.³³⁰¹⁸⁴ Fiindcă dacă Dumnezeu este cel ce a grăit, iar El este după ființă nehotărnicit, e vădit că și cuvântul grăit de El e nehotărnicit (1).

Așadar, chiar dacă cele petrecute figurat în timpul lui Ezechia au luat sfârșit, contemplând duhovnicește întâmplările istorisite care s-au sfârșit atunci, să admirăm înțelepciunea Duhului Sfânt care le-a scris. Căci în fiecare dintre cei ce se împărtășesc de firea omenească a așezat puțința ca să realizeze în sine așa cum trebuie și cum se cuvine înțelesul celor scrise. Astfel oricine vrea să se facă învățacel al cuvântului dumnezeiesc și să nu socotească nimic din cele prezente și trecătoare deopotrivă cu virtutea, poate deveni un alt Ezechia în duh. Ba și un alt Isaia, neîmpiedecat de nimic să se roage, să strige la cer, să fie auzit și să obțină de la Dumnezeu, printr-un înger, distrugerea și pieirea celor ce îl războiesc spiritual.

[...]

15. ***Ermonti și Memfivoste sunt materia și forma, iar cei cinci fii ai Merobei, încincita rea întrebuițare a simțurilor, împreunându-le pe acestea laolaltă, adică împletind simțurile cu materia și forma, în urma înțelegerii trupești a legii, cel ce mărginește înțelesul la literă pe de-o parte dă naștere patimei trupești, iar pe de alta, corupe rațiunile naturale.***

16. ***Patima și firea, după rațiunea existenței lor, niciodată nu există împreună.***

17. ***Cel ce nu crede că Scriptura este duhovnicească, nu-și simte puținătatea cunoștinței.***

18. Când David e înțeles ca lege, în sens iudaic, se tălmăcește “disprețuire”, pentru tradiția interpretării trupești a celor dumnezeiești, iar când înseamnă în sens creștin duhul, se tălmăcește “cel tare la vedere”, pentru contemplația cunoștinței ce se petrece în minte.

19. Prin sufletul Scripturii a înțeles duhul ei, iar prin trup litera.

Cei trei ani sunt cele trei legi, cea scrisă, cea naturală și cea a harului, care vin una după alta. Deci cel ce înțelege legea scrisă trupește, nu hrănește sufletul cu virtuți; la fel cel ce nu sesizează rațiunile lucrurilor, nu-și nutrește mintea din belșug cu înțelepciunea variată a lui Dumnezeu; iar cel ce nu cunoaște marea taină a harului celui nou, nu se veselește cu nădejdea viitoare îndumnezeiri. Așadar lipsa contemplației duhovnicești sub regimul legii scrise e urmată de lipsa înțelepciunii variate a lui Dumnezeu ce se poate primi prin legea naturală, iar aceasta e urmată la rândul ei de ignorarea îndumnezeirii ce se va da prin har în temeiul tainei celei noi.⁶⁵⁶¹⁸⁵

21. ***Cel cenu înțelege legea duhovnicește, chiar dacă legea a murit pentru el, dat fiind că nu-i mai servește trupește, dar mai păstrează înțelesurile coborâte ale legii, mai cruță încă pe copiii și pe nepoții lui Saul. De aceea e chinuit de foamea cunoștinței.***

22. ***Precum fața e pecetea caracteristică pentru fiecare, la fel cunoștința duhovnicească caracterizează și revelează dumnezeiescul. De aceea cel ce o caută pe aceasta, caută fața Domnului.***

23. David se mai tălmăcește “cel tare la vedere” și “minte străvăzătoare”.

¹⁸⁴ 330 Cuvântul Scripturii se aseamănă mai mult lui Dumnezeu cel necircumscris, decât omului mărginit, de la care 1-a împrumutat Dumnezeu. Căci în gura lui Dumnezeu cuvântul omenesc își lărgeste cuprinsul la infinit, potrivit cu cel ce îl folosește.

¹⁸⁵ 656 Este interesant că în această ordine a legilor, legea naturală e așezată după cea scrisă, fiind socotită pe o treaptă mai înaltă. Această ordine corespunde cu cele trei trepte ale urcușului duhovnicesc: a activității virtuoză, a contemplării naturale, a îndumnezeirii. Ordinea aceasta a legilor o înțelegem dacă o considerăm nu atât pe planul istoriei, ci pe al vieții fiecărui ins. Apoi dacă prin legea scrisă se înțelege în special legea celor zece porunci. Astfel fiecare om trebuie să înceapă de la împlinirea poruncilor, pentru a se ridica la contemplarea lui Dumnezeu în natură și apoi a se uni cu Dumnezeu.

24. Cel devenit în întregime trup prin jertfele sângeroase aduse după litera legii, iubește neștiința, socotind că porunca e numai spre plăcerea trupului.

25. **Cel ce slujește, zice, legii trupește, naște păcatul cu fapta ca materie și modelează consimțirea minții cu păcatul ca formă, prin plăcerile corespunzătoare simțurilor.** Iar cel ce primește Scriptura duhovnicește, omoară prin cugetările naturale pe înălțimea contemplației lucrarea păcatului ca materie și consimțirea cu păcatul ca formă, împreună cu modurile întrebuițării abuzive a simțurilor, în vederea plăcerii, ca pe niște fii și nepoți ai legii scrise.

26. Fără contemplația naturală nimeni nu cunoaște deosebirea simbolurilor legii de lucrurile dumnezeiești.

27. Prin spânzurare a înțeles scoaterea la iveală a literii omorâte a legii pe înălțimea contemplației, prin cunoștința în duh.

28. Prin "hotarul lui Israel" a înțeles toată rațiunea și tot modul contemplației, în care nu se poate menține deloc predania înțelegerii trupești a legii.

29. **Duhul zice, e dătătorul vieții, iar legea omorâtoarea vieții. Prin urmare nu poate lucra deodată și litera și duhul, precum nu există împreună ceea ce e făcător de viață cu ceea ce e făcător de stricăciune.**

30. Părticica ce se taie împrejur (prepuțul), e ceva natural și tot ce e natural e o faptă a creațiunii dumnezeiești. Iar fapta creațiunii dumnezeiești este "bună foarte", după cuvântul care zice: "A văzut Dumnezeu toate câte le-a făcut și iată erau bune foarte". Legea însă, poruncind înlăturarea acelei părțicele, prin tăierea împrejur, înfățișează pe Dumnezeu ca pe unul ce și-ar corecta în chip artificial propriul Său lucru, ceea ce chiar și numai a gândi constituie culmea împietății. De aceea cel ce înțelege în mod natural simbolurile legii, știe că Dumnezeu nu urmărește să corecteze firea în chip artificial, ci poruncește să fie tăiată pasionalitatea adăugată la rațiunea (constituția) sufletului și indicată tipic prin acea părticică trupească. Pe aceasta o leapădă cunoștința prin bărbăția voinței arătată în făptuire. Căci preotul care face tăierea împrejur închipuiește cunoștința ce mânuiește, ca pe un cuțit împotriva patimii, bărbăția rațiunii arătată în fapte. Așa e desființată predania trupească a legii, când duhul covârșește litera.

[...]

Deci cel ce se ține numai de litera Scripturii ca Saul, pe de o parte respinge rațiunile cele după fire, iar pe de alta, nu crede în chemarea neamurilor anunțată tainic de mai înainte, căutând în lege, așa cum o înțelege el, numai plăcerea trupului. Iar câtă vreme stăpânește această dispoziție trupească peste cei ce, înțelegând astfel legea, trăiesc numai după simțuri, nu se ivește în ea foamea cunoștinței duhovnicești (17). Pentru că foamea este absența bunurilor ce au fost cunoscute odată prin experiența însăși și lipsa totală a mâncărilor duhovnicești care întrețin sufletul. Căci cum va socoti cineva ca foame sau ca lipsă absența celor pe care nu le-a cunoscut niciodată? De aceea, cât trăiește Saul nu se ivește foamea, pentru că nu se simțea lipsa cunoștinței duhovnicești cât trăia litera legii și împărăția peste Iudeii cei pământești cu înțelegerea. Când însă începe să strălucească raza harului evanghelic și ia David împărăția peste cei duhovnicești cu înțelegerea, cu alte cuvinte legea înțeleasă duhovnicește, lucru care se întâmplă după moartea lui Saul, adică după sfârșitul literii (căci David se talmăcește "disprețuire" și "cel tare la vedere", primul înțeles potrivit-i-se din punctul de vedere al Iudeilor, întrucât litera copleșește duhul, iar al doilea din punctul de vedere al creștinilor, întrucât duhul biruiește litera) (18), atunci se simte foamea cunoștinței duhovnicești. Și anume o simte poporul credincios îndeobște și sufletul fiecăruia îndeosebi, când alege învelișul de dinafară al literii în locul contemplației tainice în duh și socotește, așa zicând, sufletul Scripturii mai de necinste decât trupul ei (19). Căci cu adevărat flămânzește poporul celor ce cred și au cunoscut adevărul, ca și sufletul fiecăruia, atunci când cade din contemplația duhovnicească prin har și ajunge în robia formelor și chipurilor literii, care nu hrănește mintea cu înțelesurile mărețe, ci umple simțirea cu năluciri pătimase prin figurile trupești ale simbolurilor Scripturii. Din această pricină se spune că foamea de cunoștința lui Dumnezeu se prelungește "trei ani unul după altul". Căci tot cel ce nu-și însușește înțelegerea duhovnicească a dumnezeieștii Scripturi, leapădă pe de o parte, deodată cu ea, asemenea Iudeilor, și legea naturală, iar pe de altă parte nu cunoaște nici legea harului, prin care li se dă celor călăuziți de ea îndumnezeirea.

Prin urmare foamea celor trei ani înseamnă lipsa de cunoștință care le vine din cele trei legi, din cea naturală, din cea scrisă și din cea a harului, corespunzător cu fiecare, celor ce nu caută prin contemplație înțelesul lor mai înalt. Căci nu poate cultiva cătuși de puțin știința Scripturilor acela care leapădă rațiunile

naturale ale lucrurilor în contemplarea sa și dă atenție numai simbolurilor materiale, negândindu-se la nici un înțeles duhovnicesc mai înalt (20). Pentru că atâta timp cât stăpânește numai latura istorică a Scripturii încă n-a încetat stăpânirea celor trecătoare și vremelnice asupra înțelegerii, ci chiar dacă a murit Saul, mai trăiesc copiii și nepoții lui, care sunt șapte la număr. Cu alte cuvinte din slujirea trupească și vremelnică a legii obișnuiește să se nască în cei iubitori de trup, pentru pricina amintită, o dispoziție pătimașă, ce-și are ca încurajare în rătăcire porunca arătată în simboluri (21). Pentru această pricină socotesc că nu s-a ivit foamete în zilele lui Saul, adică nu se simțea lipsa cunoștinței duhovnicești în vremea slujirii după trup a legii, ci în vremea harului evanghelic. Căci abia acum după ce a trecut împărăția literii, flămânzim când nu înțelegem duhovnicește toată Scriptura, pentru faptul că nu gustăm din slujirea cea tainică în duh, așa cum se cuvine creștinilor. Iar când ne trezim la simțire asemenea lui David și căutăm în fața Domnului (22), înțelegem limpede că harul cunoștinței s-a luat de la noi din pricină că n-am primit rațiunile cele după fire, pentru a intra la contemplația tainică în duh, ci suntem lipiți încă de, gândurile trupești din litera legii.[...]

4. Precum cel se se împreună cu o țiitoare nu are căsătoria legiuită, la fel cel ce se îndeletnicește cu învățarea legii trupește, nu are cu ea o conviețuire legiuită, născând din ea dogme nelegitime, care se strică odată cu viața trupului.

5. Cel ce-și însușește Scriptura trupește, învață din ea păcatul cu fapta, iar mintea i se deprinde să cugete la păcat. Acela învață din litera legii despre dezmierdări, împreunări desfrânate și ucideri, și se deprinde să socotească spurcată toată zidirea lui Dumnezeu. [...]

11. Scurtă recapitulare a celor spuse mai înainte, prin care se arată că cel ce înțelege legea trupește are învățătura despre ea ca pe o țiitoare, din care naște deprinderea și lucrarea patimilor, și-și aduce în casă lăcomia pântecelui, de parc-ar fi dumnezeiească, dând naștere modurilor care întinează prin rea întrebuițare simțurile, ca prin ele să stârpească rațiunile și semințele naturale din lucruri.¹⁸⁶

După ce am înțeles de unde provine rătăcirea Părintelui Arsenie Boca (și receptarea lui entuziastă de către cei ce vor să găsească în Ortodoxia tâlcuită de sfinția sa trupește prilejuri de a-și adormi conștiința pentru a-și satisface plăcerile având pretext că sunt sfințenie), să răspundem, dacă ne va ajuta Dumnezeu și la a doua întrebare:

De ce respinge reîncarnarea ca principiu general, dar o primește ca pe o excepție?

O respinge ca principiu general să nu fie vădit ca practicant și propovăduitor al hinduismului.

O primește ca pe o excepție deoarece este convins că și el este reîncarnarea Sfântului Prooroc Ilie, gândim noi că în urma unor vedenii ca aceasta:

După ce a terminat liceul la Brad, Părintele Arsenie dorea să meargă la aviație. Dar s-a mâhnit mult și a plâns, că, neavând bani să plătească garanția cerută, a trebuit să renunțe. Atunci, rugându-se înaintea sfintei icoane a Maicii Domnului, ca Samuel Proorocul, a auzit un glas din cer, care i-a zis: „Nu mai plânge, Ziane, că te voi înălța eu cu mult mai mult decât avioanele”. Această mărturie mi-a spus-o călugărul nevăzător Sebastian, de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus (Brașov).

[Poate de aici, comparând cu Sfânta Scriptură: 4Re 2:10 Răspuns-a Ilie: „Greu lucru ceri! Dar de mă vei vedea când voi fi luat de la tine, va fi așa; iar de nu mă vei vedea, nu va fi”. 11 Pe când mergeau ei așa pe drum și grăiau, deodată s-a ivit un car și cai de foc și, despărțindu-i pe unul de altul, a ridicat pe Ilie în vârtej de vânt la cer. să fi înțeles sfinția sa că este reîncarnarea lui Ilie, dar este posibil să fi avut și alte vedenii înșelătoare, după cum citim mai jos, care să îi fi spus aceasta direct – n.n.]

[...]

Ce taine minunate i-a descoperit Părintelui Arsenie Maica Domnului în Sfântul Munte Athos, prin Sfântul Serafim de Sarov, cum a auzit monahul Sebastian, cei nevăzător, de la Sâmbăta! Multe nu le-a putut mărturisi Părintele la nimeni.¹⁸⁷

Nu ar fi de mirare, deoarece acesta este un atac clasic al celui vechi de răutăți, pe care îl îndrăznește chiar și la cei ce resping arătările demonice, darămite la cei ce le iubesc, crezându-le cerești:

7. Ne spunea nouă avva Or: „Eu fiilor, știu un om oarecare în pustia aceasta, care zece ani mâncare pământescă n-a mâncat ci îngerul lui Dumnezeu îi aducea lui odată la trei zile mâncarea cerească și-i da în gură și aceea îi era în loc de mâncare și de băutură. Și știu că au venit la acela un pâlc de diavoli

¹⁸⁶ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 224-232, 458-461, 483-484, 485.

¹⁸⁷ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13-14.

luminați, strălucind în chipul unei cete de îngeri și o căruță de foc, cu cai de foc cu mulțime de ostași înarmați întocmai cum ar veni un îm-părat. Apropiindu-se de dânsul, i-au zis: «Omule, tu ai isprăvit toate faptele cele bune, vino acum și te închină mie și te voi lua în căruța aceasta și înălțându-te de pe pământ la cer ca pe Ilie Tesviteanul și te voi așeza la un loc împreună cu dânsul!» El auzind aces-tea, zicea în gândul său: «Eu în toate zilele și nopțile mă închin Împăratului și Dumneze-ului meu, deci cine este acesta de-mi zice să mă închin lui?» Acestea socotindu-le în gândul său, a răspuns aceleia: «Eu îl am pe Domnul Iisus Hristos, Împăratul, Dumnezeul și Mântuitorul meu, căruia pururea mă închin ziua și noaptea. Iar ție și se închină cei ce sunt cu tine!» Acestea auzind diavolul, îndată a pierit și s-a făcut nevăzut cu căruța cu cai și cu toate oștile lui. Acestea le spunea bătrânul ca despre altcineva, tăinuindu-și viața sa. Iar părinții care erau cu dânsul, ne-au spus nouă, că el însuși era acela, căruia i s-au întâmplat acestea.³¹¹⁸⁸

Că sfinția sa se credea Ilie, avem multe mărturii:

Una o aduce o uceniță a sfinției sale, care ne istorisește că nu numai teoretic se credea reîncarnarea lui Ilie și Ioan, dar făcea și demonstrații practice ucenicilor sfinției sale că este chiar așa:

În cartea *Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca, Făgăraș 2008, pag. 48*: „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate.» Iar dânsul a zis: «Folosiți-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.»” Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.¹⁸⁹

Este de mirare că îl picta pe Hristos cu înfățișarea sa, când își dădea sieși înfățișarea lui Hristos prin hipnoză? Vedeți că se arăta pe sine și ca Ioan și ca Ilie, ca să confirme că cele pe care le-a scris în Taina lui Ilie și Ioan vorbesc despre sine, că Ilie s-a reîncarnat în Ioan și Ioan în Zian?

Dar nu numai ucenicii sfinției sale aduc astfel de mărturii, ci și oamenii care și-au dat seama despre realitatea amăgită și amăgitoare a Părintelui Arsenie Boca. Una este adusă chiar de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, cuprinzând în ea credința multor fani ai Părintelui Arsenie Boca:

Mulți se simțeau atrași de fenomenul religios mai ales pentru o anumi-tă spectaculozitate, pe care o vedeau într-însul, lucru foarte dăunător, după cum spunea tata. De pildă, într-o vară, cu câteva zile înainte de Sfântul Ilie, fiind la Vlădeni, am întâlnit într-o după-amiază, pe când ne plimbam pe șosea-ua de deasupra gării, un grup de oameni. Erau bărbați și femei, vreo cinci, șase, care veneau din sus, de către varnițe.

S-au oprit, au salutat și văzând că au în față un preot au cerut să fie binecuvântați. Tata i-a întrebat încotro se duc. „Ne ducem la Mănăstire la Sâmbăta”, a răspuns cel mai în vârstă. Parcă-l văd și acum: era negricios, cu o barbă lungă, pe jumătate căruntă. „Pe jos? Doar e foarte departe”, a spus tata mirat. „Trebuie să fie vreo optzeci de kilometri.” „Da, părinte, dar trenurile sunt scumpe. Și vrem neapărat să fim acolo de Sfântul Ilie, fiindcă părintele Arsenie începe să vorbească păsărește și apoi se urcă cu căruța de foc la cer.”

Nu ne-a venit să credem. Omul vorbea cu un entuziasm de nedescris. Au plecat grăbiți ca s-ajungă la timp.

„Săracii oameni”, spunea tata. „Sunt naivi și dornici de extraordinar. Interpretează fiecare cuvânt așa cum vor ei. Ar trebui să fim mai atenți la felul în care ne exprimăm în fața lor și; să mai renunțăm la spectaculozități ieftine.”

A fost foarte abătut, ca de multe alte ori. „Așa se nasc rătăcirii periculoase în popor”, spunea. [...]

¹⁸⁸ Sfinții Bătrâni et alii, *Patericul...*, Pentru multe feluri de năluciri și înșelăciuni diavolești, cu care amăgește și înșală vrăjmașul pe mulți, vrând ca să-i smintească din calea mântuirii, să-i depărteze de Dumnezeu și să le fie în zadar osteneala lor, 7.

¹⁸⁹ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 5, 9-10.

După moartea tatei, într-o emisiune la Europa Liberă, dedicată personalității lui, pe lângă contribuții serioase, de un înalt nivel teologic, cum ar fi cea a părintelui Viorel Mehedințu de la Heidelberg, am auzit, spre surprinderea noastră, cuvintele unui monah bucureștean, paroh la o bisericuță centrală, Stavropoleos, care îl declara pe Stăniloae drept „ucenicul părintelui Arsenie”.

Abstracție făcând de faptul că, din punct de vedere cronologic, afirmația e neverosimilă, că de obicei studentul e ucenicul profesorului și nu invers, nimeni nu cunoaște lucrări teoretice fundamentale ale părintelui Arsenie care să-l fi determinat pe Stăniloae, oricum unul dintre marii dogmatişti ai lumii, de a se înrola în rândurile „ucenicilor” sus-numitului. Las deoparte faptul că tata nu avea suficientă „imaginație” pentru a admira pe cineva care „vorbea păsărește”, sau intenționa să „se ridice la cer cu căruța de foc a Sfântului Ilie”. Dacă precuviosul monah, de mai sus, numit pare-mi-se, Marchiș (sau Marchiș), este susceptibil la asemenea „fapte de credință”, este treaba lui. Dar simpatiile pe care le are nu-i dau dreptul de a strâmba adevărul. Ar fi mai de grabă de dorit să încerce a citi câteva pagini din opera lui Stăniloae ca să se lămurească asupra disponibilităților acestuia de a adera sau nu la anumite atitudini extravagante, câtuși de puțin în spiritul dreptei-credințe. Cine l-a cunoscut sau îi cunoaște cât de cât opera, știe că el nu a fost niciodată o persoană gata să se aflameze pentru spectaculozități ieftine și exaltări discutabile. S-a menținut ferm în cadrul învățaturii Bisericii și a pledat, dar de câte ori, pentru modestie, dreaptă socoteală, severitate a vieții monahale, conținut teologic al propovăduirii celor care, îmbrăcând haina călugărească, îmbracă odată cu ea și niște îndatoriri de viață aspră, ascetică, riguroasă, în spiritul buneii tradiții a Sfinților Părinți.

Vreau să accentuez încă o dată, cu toată răspunderea, ca una care am fost de față la aceste împrejurări, că tata a ținut mult la părintele Arsenie, atâta vreme cât acesta s-a menținut în limitele îndatoririlor de mai sus, încadrându-se strict în concepțiile și prescripțiile Sfinților Părinți și ale tradiției monahale.

Și a așteptat de la el realizarea unei înnoiri, a unei înviorări a religiozității populare, în acest cadru bine conturat. Dar, de la un anumit moment, când părintele Arsenie a adoptat alt mod de a vedea lucrurile, relațiile dintre ei s-au răcit, tata nu i-a mai aprobat felul de viață, iar părintele Arsenie n-a vrut să accepte critica și observațiile tatei. Și sentimentele lui Stăniloae în urma acestei îndepărtări se pot descrie printr-un singur cuvânt: dezamăgire profundă.¹⁹⁰

Ce păcat că Părintele Arsenie Boca s-a pierdut renunțând la linia Sfinților Părinți și apucându-o pe calea spectaculozității ieftine... cu multă durere să înțelegem aceasta și să plângem, dacă putem, pentru mântuirea lui.

Dar și Părintele Arsenie Papacioc mărturisește că a auzit aceasta chiar de la Părintele Arsenie Boca care o striga în gura mare, să o audă cât mai mulți, să-l laude, să-l iubească și să i se închine ca unui prooroc sfânt aflat în viață:

Părintele Arsenie Papacioc nu mințea când ne spunea (scriu din cele ce îmi aduc aminte): „Eu care l-am cunoscut pe Arsenie, acum când sunt întrebat de credincioși dacă este bine să-i citească Acatistul vreau nu vreau trebuie să le spun câte ceva, ca să nu se smintească, să nu-și pervertească credința. Eram odată mai mulți tineri la el, la Sâmbăta de Sus, și ne-a spus, printre altele: „Vedeți locurile acestea, pe aici am fost acum 300 de ani cu duhul lui Ilie”. Pentru că am văzut și auzit atâtea lucruri neortodoxe de la el când am fost călugărit și mi s-a pus numele Arsenie m-am întristat, înțelegând că mulți mă vor lua drept ucenicul lui. Apoi când m-am întâlnit cu el în București, când era dat afară din mănăstire, și mi-a spus:

„- Acum tu rămâi în locul meu!” Eu i-am răspuns:

„- Nu! fiecare cu locul lui”.¹⁹¹

Vedem că pentru Părintele Arsenie Boca nu este o problemă ca o persoană să fie în locul alteia, dacă se cheamă Arsenie, indiferent dacă are sau nu cu totul altă lucrare. Și ce frumoasă, ce sobră este, ce dor după adevăr a avut lucrarea Părintelui Arsenie Papacioc. Cu cât mai grav este însă că Părintele Arsenie Boca credea că poate fi înlocuit Ioan sau Arsenie cu Ilie, prin reîncarnare.

Nici Părintele Arsenie Papacioc nu poate substitui pe Părintele Arsenie Boca, nici Sfântul și Marele Prooroc Ioan Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului pe Sfântul și Marele Prooroc Ilie

¹⁹⁰ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

¹⁹¹ Cuvânt al Părintelui Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie. Din DVD-ul dat nouă, de către sfinția sa, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015.

Înaintemergătorul celei de a doua veniri, prin reîncarnare. În schimb Părintele Arsenie Boca înlocuiește, dar nu prin reîncarnare, ci prin repetarea vechii ispite, un protestant răătăcit de la Sfântul Munte:

A mers odinioară la Sf. Munte un Protestant din Germania și căuta să ia în bătae de joc simplitatea călugărilor.

A declarat în fața Epitropilor din Careia că el este Proorocul Ilie. Proestoșii au început a râde, crezând că au de-a face cu un nebun. Dar când a început el să le vorbească, au văzut că nu este nebun ci este o undiță primejdioasă pentru Ortodoxie.

Deci nepricepându-se ei cum să-i răspundă s-au sfătuit ca să găsească pe cineva dintre călugări cari să dovedească cu mărturii din Sfânta Scriptură că Protestantul este mincinos (iar nu prooroc cum zicea el). Atunci și-au adus aminte bătrânii de smeritul Dascăl Nicodim, care trăia la vremea ceea la o chilie, aproape de Careia. Cuv. Nicodim s-a prezentat ca de obicei îmbrăcat în niște zdrențe și încălțat cu opinci de porc. Când l-a văzut Protestantul a început a râde cu hohote. Atunci Bătrânii Proestoși i-au lămurit Cuviosului pentru ce este chemat, adică să dea răspunsul convenit proorocului mincinos.

Pricepând Cuviosul că ereticul își bate joc de călugări i-a zis:

"Va să zică ești Proorocul Ilie, Domnule".

"Desigur (a răspuns neamțul)!". Atunci Cuviosul i-a zis iarăși:

"Proorocul Ilie a avut tăierea împrejur, dar Dumneavoastră?" (o aveți?)

La întrebarea aceasta a rămas Proorocul cu gura căscată și a plecat fără să mai stea de vorbă cu opincarii din Sf. Munte. Toți carii veneau să ispitească pentru tainele credinții dacă se întâmpla ca să vorbească cu Dascălul cel flenduros, nu mai avea poftă să râdă, ci plecau îndată rușinați.

Cuviosul Nicodim Aghioritul n-a făcut semne și minuni în viață, dar viața lui întreagă a fost o întreagă minune, prin roadele bunătății care au umplut lumea. Învățăturile lui au luminat norodul creștinesc și au întărit Biserica Ortodoxă în vremurile cele mai grele.

După mărturisirile Sfinților Părinți, sfințenia omului nu se arată din săvârșirea minunilor ci din viața cea îmbunătățită. Minunile sunt lucrurile lui Dumnezeu și se fac mai mult pentru luminarea celor necredincioși și pentru întărirea celor slabi în credință, iar faptele cele îmbunătățite sunt roadele prin cari se cunosc sfinții.¹⁹²

Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca să-i fi urmat exemplul Sfântului Ioan Iacob de la Neamț sau al Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul și să propovăduiască Ortodoxia și smerenia... n-ar fi făcut minuni, dar ar fi avut, poate, și Sfinte Moaște. Dar chiar de nu ar fi avut, măcar s-ar fi putut mântui. Și ce poate fi mai minunat decât aceasta?

Gravitatea cea mare a acestei erezii propovăduită de draci prin scrierile și picturile Părintelui Arsenie Boca nu se oprește, din păcate, odată cu moartea sfinției sale. Diavolii vor să convingă pe Ortodocși cu orice chip să renunțe la unicitatea persoanei (fie prin ideea anihilării ei prin contopirea cu Brahmanul, fie prin substituirea unuia cu a altuia, măcar ca o excepție ce odată înghițită de minte ar duce-o încă un pas spre acceptarea nirvanei sau anihilării persoanei. Dar aceasta înseamnă, în final, nimicirea întregii creații care are ca principiu unificator persoana, și hulă la adresa lui Dumnezeu că ar fi făcut o zidire fără rost. Războiul acesta cumplit ideologic împotriva Persoanei îl fac dracii tocmai fiindcă îi arde, aceasta fiind capodopera creației și chipul lui Dumnezeu. Persoanele dumnezeiești sunt cele care susțin firea dumnezeiască și iradiază energia necreată, arătând că dragostea este izvorul a toate, iar chipul lor persoana omenească este zidită tocmai pentru a unii cele cinci mari despărțiri: cerul cu pământul, pământul cu raiul, bărbatul cu femeia, inteligibilul cu sensibilul, Creatorul cu creația. Ceea ce diavolul, fiind ură și dezbinare, nu poate suporta). Pentru aceasta demonii fac minuni legate de Părintele Arsenie Boca (care le-a dat dreptul la aceasta din viață, fiindcă el însuși a primit această credință distrugătoare prin vedenii și lecturi și a propovăduit-o prin scris și pictură, sub o mască Ortodoxă), la mormântul sfinției sale, care propovăduiesc tocmai păgânismul: pre existența sufletelor și reîncarnarea.

În cartea Noi mărturii..., pag. 119, ni se sugerează o erezie: cea a sufletelor preexistente. Omul înainte de concepție - sufletul, Omul înainte de naștere - fătul... Biserica învață că sufletul este creat de Dumnezeu în momentul zămislirii fătului. După moartea lui A. Boca, ucenicii au ajuns să boteze euforiile și închipuirile lor drept trăiri duhovnicești, necercetând să vadă dacă acestea sunt conforme cu învățătura și

¹⁹² Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon catre Sion*, Ed. cit., p. 144.

practica Bisericii. Pentru fanatici, Idolul niciodată nu se discută, se urmează orbește, se aplaudă frenetic și se apără cu orice preț, în ciuda oricăror argumente și dovezi. Ne întrebăm: ne mai trebuie astăzi discernământ și credință dreaptă pentru mântuire sau considerăm că merge numai cu iubirismul universal de tip New Age? Oamenii ajung să vadă în experiențe demonice lucrarea lui Dumnezeu. Vai de cei ce vor spune răului bine și binelui rău. Să nu ne păcălim, există o „spiritualitate” a diavolului foarte asemănătoare cu cea a lui Hristos. Mărturiile ucenicilor chiar de la moartea lui Boca sunt edificatoare în acest sens. În cartea Mărturii din Țara F.,, pag. 114, unul din cei ce au fost la înmormântare, Constantin Jurcovan din Recea, a spus că atunci când săpau groapa părintelui a apărut pe cer un nor alb, ca o ceață, pe care scria cu negru Enoh, cu litere tot din nori formate. Cei care au văzut au spus că a fost duhul lui Enoh în părintele Arsenie; La pag. 118 părintele Dumitru, mănăstirea Sf. Ilie - Albac ne povestește o întâmplare hazlie pentru un om sănătos la cap. La un an de la moartea lui Boca, pe drum înspre izvorul lui Boca de la mănăstirea Sâmbăta, s-a întâlnit cu „El” deghizat în babă. Ce-i mai grav, într-o înregistrare ce circulă pe internet, acest călugăr ține o conferință la Abrud în care povestește această nebunie în fața a cam 100 de oameni și nimeni nu realizează că acesta bate câmpii, ci toți sunt entuziasmați de marea minune. De aici, ca și din conferința maicii Marina Lupou la Cluj, în care povestește cum l-a văzut pe Boca în trei ipostaze, putem înțelege ce fel de credincioși sunt cei care, culmea cer în delirul lor canonizarea lui A. Boca.¹⁹³

Durere mare este în sufletul nostru că Părintele se află într-o astfel de primejdie ce îi atinge veșnicia. Și nu numai a lui, ci și a tuturor celor ce îl consideră Sfânt. Cum să nu doară că un preot Ortodox și călugăr s-a îndepărtat atâta de nădejdea noastră – dreapta credință? Un om cu o așa capacitate, ce ar fi putut aduce la adevăr atâția oameni să fie deturnat spre terenul mlăștinos al amăgirii de sine... și, dacă pe noi ne doare atât, cât trebuie să Îl doară pe Hristos, iubirea cea răstignită?

¹⁹³ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 20-21.

A venit odată la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie să șteargă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: "n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace în întuneric". De aceea, nu l-a putut înțelege întru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe care îi picta.¹⁹⁴

Vedem, așadar, că aceasta nu a fost o lucrare strict a Părintelui Arsenie Boca, izvorâtă din egoism sau dragoste trupească de sine și admirație față de propria față. Ea i-a fost insuflată de la vameșii văzduhului:

Efe 6:12 Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh.

Adică sus, de unde avea Părintele Arsenie Boca vedeniile și descoperirile. Aceasta este evident din roadele acestor vedenii care sunt nu numai urâte, dar și înșelate, propovăduind erezii.

Analizând, așadar, cum este pictura Părintelui Arsenie Boca, vom descoperi și de unde proveneau vedeniile sfinției sale și cine erau „sfinții” pe care îi picta și cu care vorbea. Mai mult, va fi pentru noi evident și dacă celelalte învățături (scrise) ale sfinției sale au fost sau nu Ortodoxe, dacă putem sau nu a le urma, fiind insuflate de același duh și având același mesaj ca și cele pictate, doar că cele din urmă au fost prelucrate printr-o experiență și meditație stăruitoare în ele de toată viața:

Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale¹⁹⁵.

După cum vedem, biserica de la Drăgănescu nu seamănă cu Maica Domnului, cum ar trebui, ci cu Părintele Arsenie Boca. Prin ea nu ne vorbește Hristos, ci acela care s-a pictat pe sine în locul Mântuitorului.

Aceasta nu este o frază metaforică, nu este o figură de stil, ci surprinde esența picturii de la Drăgănescu. Pentru aceasta vă recomandăm să priviți fără prejudecată studiul de mai jos, să vă convingeți că biserica de la Drăgănescu este pictată de autorul ei cu diferite fotografii despre sine ale sfinției sale din diferite etape ale vieții. Este impresionant că nici o fotografie ce ne-a rămas cu sfinția sa nu lipsește de pe pereții bisericii. Se pictează ca Sfântul Vasile cel Mare, ca Sfântul Paisie de la Neamț, ca Sfântul Ioan Botezătorul, ca Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ca Sfântul Mucenic Nestorie și în foarte multe locuri ca Mântuitorul lumii. Mesajul este cam așa: eu (autorul picturii) țin locul Atotțiitorului.

Așadar, dacă vrem să-l cunoaștem cu adevărat pe preacuvioșia sa, să studiem tablourile din ea, să le comparăm cu Sfintele Icoane (cu teologia și canoanele lor insuflate de Sfântul Duh). Dacă vor fi la fel să le cinstim, dacă cele dintâi vor fi doar altfel (din neștiință) să le dezvăluim greșelile și să nu le repetăm, ca să nu cădem din har, însă, dacă cumva... se vor împotrivi Adevărului... să înțelegem că și Părintele și duhul ce l-a inspirat nu sunt după voia lui Dumnezeu și cu milă înțelegătoare, dar și cu tărie, să le respingem fățiș, ca să nu ne pierdem mântuirea.

Pentru a vedea ce duh le insufla, ne rugăm Sfântului Cuvios Maxim Mărturisitorul să ne descopere:

Dar pentru cel ce vrea să vadă, cuvântul Scripturii indică aici două persoane și două case, pe care le desființează secera. Căci se zice: "Și va intra în casa furului și în casa celui ce jură strâmb în numele Meu". Prin cele două persoane a indicat cele două lucrări generale ale amăgirii diavolești, care le cuprind pe toate celelalte, sau cele două moduri ale lucrărilor. Iar prin cele două case a indicat cele două dispoziții generale ale omului, favorabile răătăcirii, care le conțin pe toate celelalte. De pildă când cel rău răpește prin vicleșugul amăgirii cunoștința înăscută a firii despre Dumnezeu, atrăgând-o spre sine, e "fur",

¹⁹⁴ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

¹⁹⁵ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, 193.

Această frază este chiar concluzia cărții, noi suntem de acord cu ea, mai puțin cu *Sfinția Sa* deoarece S MARE trebuie păstrat, în chip Ortodox doar pentru Dumnezeu și Maica Domnului. Am spune, mai potrivit, *sfinția sa*.

întrucât încearcă să se facă stăpân peste închinarea datorată lui Dumnezeu, sau cu alte cuvinte abate vederea mintală a sufletului de la rațiunile duhovnicești din fapte și circumscrie puterea cugetării numai la privirea înfățișării din afară a lucrurilor sensibile. Iar când abuzează de mișcările firești, atrăgând puterea de activitate a sufletului în chip sofisticat spre cele contrare firii și prin cele părute bune ispitește prin plăcere dorința sufletului spre cele rele, “jură strâmb” pe numele Domnului, ducând sufletul amăgit spre alte lucruri decât spre cele făgăduite. Deci este “fur” fiindcă răpește la sine cunoștința firii, având drept casă dispoziția iubitoare de neștiință a celor amăgiți. Și “jură strâmb”, fiindcă înduplecă puterea de activitate a sufletului să se ostenească zadarnic cu cele contrare firii, având drept casă dispoziția iubitoare de păcat a voii celor care îl ascultă (22).¹⁹⁶

Am văzut că Biserica de la Drăgănescu suferă, de la izvor, de o concepție eretică despre Sfintele Icoane și anume că **Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile și Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui** (spre deosebire de dogma Ortodoxă a Sfintelor Icoane care ne învață că **Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele**). **De aici esența egoistă a lucrării, pe care o recunosc, fără să înțeleagă chiar ucenicii preacuvioșiei sale:**

Călugărul pictat la intrare, pe peretele din stânga al bisericii din Drăgănescu - răstignit pe cruce, către care strigau potrivnicii: „Rabzi ca un prost!” este o imagine a Părintelui Arsenie¹⁹⁷.

Ca și celelalte lucrări ale sfinției sale au ca origine amăgirea din neascultare, bazată pe părerea de sine sădită într-o singurătate nesfătuită și încrederea în vedeniile amăgitoare diavolești. Și aceasta o recunosc, fără să vrea, ucenicii săi, sfinția sa, fără să-și dea seama, ba chiar și demonii, siliți de puterea de sus, chiar în vedeniile consemnate de el:

Cât am petrecut a Sfântul Munte, mi-am îndeplinit un plan bine stabilit de la început, pe trei palete:

1. lupta duhovnicească pentru desăvârșire¹⁹⁸, prin căutarea unui duhovnic și dialogul cu mai mulți călugări îmbunătățiți. Am cunoscut pe Părintele Nicodim, pe Părintele Porfirie¹⁹⁹, pe Părintele Arsenie Mandrea²⁰⁰, starețul de la Prodromul, schitul nostru românesc, care stă pe teritoriul Marii Lavre și este

¹⁹⁶ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 389-340.

¹⁹⁷ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

¹⁹⁸ De ce a căutat, oare, desăvârșirea și nu să pună început bun de pocăință, cum ar fi făcut-o orice creștin smerit, dar mai ales cel ce dorește să devină călugăr?

După cum spunea Sfântul Simeon al Tesalonicului călugăria este Sfânta Taină a Spovedaniei neîncetate:

Capitolul 52 Cum că cinul călugăresc la pocăință se cuprinde, și pentru ce se cheamă cin îngeresc și îmbrăcăminte de pocăință, și care este puterea acestuia

Într-această pocăință și prea sfântul cin al călugărilor se cuprinde, care este și se numește îngeresc, deoarece călugării se făgăduiesc a păzi și a urma curăției, neaverii, cântărilor, rugăciunilor, ascultării și îngerilor. Iar îmbrăcăminte a pocăinței se numește, pentru că călugărul cu acea taină se îmbracă pentru plângerea păcatelor. Fiindcă cinul călugăresc este smerit, simplu, lepădându-se de toate podobeale omenești, ca unul ce nu se amestecă nici cu griji, nici cu fapte, nici cu cuvinte lumești, ci mai ales fuge de dănsese. Căci acesta este semnul vieții celei mai presus de lume, care învață cum că cele văzute sunt stricăcioase și toate cele omenești trec, și cugetă și se lipsește de înțelepciunea cea de sus și își aduce aminte de moarte și de sfârșitul cel de aici. De aceea este și negru, de vreme ce-și aduce aminte de moarte și de plâns, și nu viețuiește într-această lume, ci dorește altă viață nestricată și către aceea se silește să ajungă. Drept aceea oricare va fi călugăr adevărat, după cum învață Pavel, el iubește pe Hristos și nimic nu-l poate despărți de dragostea lui Hristos, și dorește a muri și a fi împreună cu Hristos. Aceasta o arată aieva fugind în munți, în pustii, în mânăstiri pentru Hristos, și se nevoiește a fi una cu Hristos, pentru ca să locuiască întru Hristos cu Părintele și cu Duhul. Drept aceea și urmează în toate vieții lui Hristos. Se smerește, viețuiește întru sărăcie și supunere, de nimic nu se îngrijește din cele de aici, se răstignește lumii și se făgăduiește a-și păzi fecioria, a nu agonisi nimic și a se îndeletnici în posturi, rugăciuni și privegheri, și până la moarte a petrece întru acestea și într-altele asemenea, răbdând pentru Hristos pe toate, care toate sunt ale pocăinței lucruri. Acestea și fiecare credincios este dator a le păzi, afară numai de feciorie, care se cuvine călugărilor, căci numai călugării sunt mai cu seamă datori a o păzi. Iar și cei din lume, care încă nu s-au căsătorit, și fiecare ce s-a făgăduit a păzi aceasta și tot creștinul, mai cu seamă cel căzut în păcate (și cine este care să nu fi căzut nicidecum?) este dator a urma vieții lui Hristos și a face lucrurile pocăinței. Botezătorul, cel care e mai întâi după Ilie, închipuind cinul călugăriei, a învățat zicând: „Faceți roduri vrednice de pocăință, și pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor”; și pe fiecare în parte îl învață a vieții după cum se cade.

Sfântul Simeon ARHIEPISCOPUL TESALONICULUI, *Tratat asupra tuturor dogmelor credinței noastre ortodoxe, după principii puse de Domnul nostru Iisus Hristos și urmașii Săi*, Volumul I, Ed. Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, s.l., 2002, p. 101.

¹⁹⁹ Cât de îmbunătățiți au fost Părinții Porfirie și Dometie, se observă în vedenia treptelor.

²⁰⁰ Tot în vedenia treptelor observăm că cei trei nu și-au descoperit ispita acestui stareț și duhovnic al lor.

sub ascultarea ei, pe Părintele Dometie Trihenia și Spiridon de la chilia Sfântului Ipatie²⁰¹. Am fost și la Lacu, și la Colciu. **Dar mai ales am petrecut singur în preajma peșterii Sfântului Athanasie**²⁰²;

2 - cercetarea picturilor și a icoanelor cu ochiul de profesionist, nu doar ca un creștin închinător la icoane; nu mai sunt meșteri cum au fost odată, și **nu am avut de la cine învăța ceva în plus față de ce știam din țară**²⁰³.

3 - cercetarea manuscriselor românești din depozitul bibliotecii de la Prodromul și copierea unor Sfinți Părinți, pe care le-am și adus, și eu și Părintele Serafim, și i le-am dat Părintelui Dumitru Stăniloae ca să le folosească la editarea Filocaliei Românești²⁰⁴.

Intervin aici și spun că această discuție a avut loc chiar în București, în casa de pe strada Doctor Toma Petrini, în care locuia Părintele Arsenie. [din păcate, vedem că în toate cele trei „palete” ale planului „bine stabilit” a avut eșecuri. Dar cel mai mare a fost în lupta pentru desăvârșire, nefiind duhovnicească, neplecând de la curățire, apoi prin iluminare ci țintind direct desăvârșirea. Ar fi reușit, poate, dacă ar fi avut stabilite în minte principiile indispensabile acestei lupte datorite nouă chiar de Domnul nostru Iisus Hristos: *Luc 2:51 Și a coborât cu ei și a venit în Nazaret și le era supus. Luc 10:16 Cel ce vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă, și cel ce se leapădă de voi se leapădă de Mine; iar cine se leapădă de Mine se leapădă de Cel ce M-a trimis pe Mine. Ioan 15:10 Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne întru iubirea Mea după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân întru iubirea Lui. - n.n.] [...]*

Știi ca ești fecior si că nu te-ai atins de femei dar ești mândru ca ești pictor și că ai tăiat cadavre la facultatea de medicină din București²⁰⁵

Iată cum ar fi trebuit să se pregătească, dacă ar fi vrut să fie iconar Ortodox (vom îngroșa cele pe care nu le-a făcut Părintele Arsenie Boca – n.n.):

„ÎNDRUMĂRI CĂTRE CEL CE VOIEȘTE A DEPRINDE MEȘTEȘUGUL ZUGRĂVIEI

Cel care voiește a deprinde meșteșugul zugrăviei, mai întâi să se călăuzească singur desenând simplu și fără măsuri câtăva vreme, pentru ca să capete (o oarecare) îndemânare și să se arate priceput.

Apoi să se facă pentru el rugăciune către Domnul Iisus Hristos, (în ziua de Paști, după slujba vecerniei, în prezența meșterilor și calfelor. I Ucenicul să se închine) înaintea icoanei Născătoarei de Dumnezeu, (numită) „Povățuitoarea”, iar preotul, dând binecuvântarea („Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă fie”), să rostească (rugăciunile obișnuite:) „împărate ceresc... (Sfinte Dumnezeule... slavă... si acum... Prea sfântă Treime... Doamne, miluiește (de trei ori), slavă... și acum... Tatăl nostru...” și aceste tropare:)

²⁰¹ De Părintele Antipa Dinescu, tocmai starețul chiliei Sfântul Ipatie, cel care a încercat să-l smerească, nici nu pomenește măcar.

²⁰² Unii zic că de la rugăciune vine înșelarea. E o greșeală însă. Înșelarea vine de la rânduiala-de-sine [idiioritmie], iar nu de la rugăciune.

Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*,

<[https://www.scribd.com/document downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099<=1433884709&user_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ](https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099<=1433884709&user_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ)>, miercuri, 10 iunie 2015, p. 25.

Vedem, așadar, că deoarece a căutat desăvârșirea și nu pocăința, în această „paletă” a avut un mare eșec.

²⁰³ Pentru că nu a mers cu evlavie și uimirea ce se cădea atunci când vezi capodoperele iconografice din Sfântul Munte (cum vom vedea mai jos că este recomandat oricui dorește a deveni iconar), ci a cercetat cu ochi de profesionist, influențat de școala apuseană, atât prin formarea din familia sa mixtă (dar mai mult greco-catolică, deoarece și mama sfinției sale avea o evlavie axată pe performanță și arătări), cât și prin Facultatea de pictură, Belle Arte, nu s-a putut folosi nici de această „paletă”.

²⁰⁴ După cum am văzut, contribuția la Filocalie a Părintelui Arsenie Boca a fost predominant financiară și parțial de dactilograf. Puținul timp acordat copierii de manuscrise (din cele 66 de zile cât a stat și nu a vizitat Mănăstirile din Sfântul Munte, o parte le-a cheltuit spre a copia cu ochi de profesionist modele, altă parte ca să lucreze fizic pentru a avea aprobarea copierii manuscriselor, dar cea mai mare parte a stat în singurătate căutând desăvârșirea prin vedenii) a făcut să aducă puține cuvinte filocalice, în românește. Mult mai mare contribuție a avut Părintele Stareț al Sfintei Mănăstiri Sâmbăta de sus, Serafim, care a stat un an de zile în Sfântul Munte pentru a fi în ascultare și a copia manuscrise, în chip neîmprăștiat. Dar meritul adevărat al Filocaliei îl are Părintele Profesor Dumitru Stăniloae care a tâlcuit-o din limba greacă, de manuscrisele aduse românești folosindu-se doar pentru comparație. La aceasta Părintele Arsenie Boca nu a putut să-l ajute, neștiind limba greacă, după cum mărturisește chiar preacuvioșia sa. De aceea și în această „paletă” a avut un eșec.

²⁰⁵ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 43-44, 181.

„Mute să fie buzele păgânilor [care nu se închină cinstitei icoanei tale, cea zugrăvită de sfântul apostol și evanghelist Luca, ceea ce se cheamă Povățuitoarea]"2.

„Schimbatu-Te-ai la față în munte [Hristoase Dumnezeule, arătând ucenicilor Tăi slava Ta, pe cât li se putea. Strălucească și nouă, păcătoșilor, lumina Ta cea pururea fiitoare, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Dătătorule de lumină slavă Ție]"3.

Apoi (preotul), făcând semnul crucii deasupra capului ucenicului, să zică cu glas:

„Domnului să ne rugăm.

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Care nemărginit ești cu firea dumnezeirii și pentru mântuirea oamenilor, în vremile acestea mai de pe urmă, Te-ai întrupat în mod tainic din Măria Fecioara și de Dumnezeu Născătoarea și ai socotit vrednic lucru să fii zugrăvit; Care singur chipul preacuratei feței Tale l-ai zugrăvit în prea cinstita mahramă, și printr-însa ai vindecat boala eparhului Avgar și sufletul lui l-ai luminat spre cunoștința Ta, a adevăratului Dumnezeului nostru; Care prin Duhul Tău cel Sfânt l-ai înțelepțit pe dumnezeiescul apostol și evanghelist Luca a-i zugrăvit chipul prea curatei Maicii Tale, care Te poartă pe Tine ca pe un prunc într-ale ei brațe și-i zice lui [binecuvântându-l:] „Darul Celui născut din mine, prin mine, împreună cu el să fie”; însuși, Stăpâne, Dumnezeule al tuturor, luminează, înțelepțește sufletul, inima și cugetul robului tău... (cutare); și mâinile lui le îndreptează fără de prihană și prea bine **a zugrăvi chipul asemănării Tale și al prea curatei Maicii Tale și al tuturor sfinților, întru a Ta slavă și întru strălucirea și înfrumusețarea sfintei Tale biserici și spre iertarea păcatelor celor ce cu cinstire cuviincioasă le aduc acestora închinăciune și cu bună cucernicie le sărută, și cinstirea la cel înfățișat o înaltă; [deci, dacă e pictat Părintele Arsenie Boca ca Hristos, cinstea lui Hristos este înălțată Părintelui Arsenie Boca – n.n.] și-l izbăvește pe dânsul de toată diavoleasca uneltire, sporind în toate poruncile Tale, prin mijlocirile prea curatei Maicii Tale, ale sfântului slăvitului apostol și evanghelist Luca și ale tuturor sfinților Tăi. Amin**”.

(Apoi) ectenia (Slavă... și acum... Doamne miluiește (de 3 ori) și otpustul (Pentru rugăciunile sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin).

Iar după rugăciune, (ucenicul) să se îndeletnicească cu de-amănuntul la măsuri și la chipuri, și astfel, desenând destulă vreme, cu socoteală ostenindu-se și cu dumnezeiescul ajutor, prea bine va pricepe, precum în chip practic am văzut-o la ucenicii mei. **De aceea, cu mult dor am însemnat (aci procedeul acesta), pentru ca – întru slava lui Dumnezeu – să-l înfăptuiască și cei întru Hristos frați ai mei, cei de un meșteșug cu mine, câți adică vor iubi cartea mea, și care să se roage pentru mine. Iar dacă vreun invidios și rău cu năravul ar osândi această osteneală a mea lipsită de răutate, unul ca acesta să știe că nu vatămă pe altcineva, fără decât numai pe sineși,** după cel care a zis: „Rău lucru este invidia, dar are și oareșce bun întru dânsa, ea topește ochii și inima celui care o are”. Pentru că eu — precum o cunoaște Domnul — nu am făcut aceasta pentru alta, fără decât numai având dorire ca să-l ajut — pe cât îmi este cu putință — pe prea îndemânatecul ucenicul acela, tot al acestui meșteșug, carele și mult dorește ca să dobândească această carte a mea și către carele, cu multă dragoste, îmi voi îndrepta și cuvântul meu.

Cunoaște dară, o, ucenicule iubitor de învățătură, cum că de-ai voi cândva să te apuci de meșteșugul acesta, ți se cuvine ca să încerci [cu luare aminte ca] să afli vreun dascăl iscusit, pe care îl vei pricepe în scurtă vreme, dacă te va învăța precum am arătat mai înainte.

Iar de [ți se va întâmpla și] vei nimeri pe vreunul neînvățat și nemeșter, fă și tu precum [am făcut și] noi și caută ca să afli [biserici vechi, zugrăvite cu meșteșug, sau Icoane de dascăli învățați de la Sfetagora sau din Rusia, sau] oareșcare izvoade de la prea vestitul Manuil Panselinul [deci, nu la Belle Arte. Dacă în loc să disprețuiască pe iconarii din Sfântul Munte, Părintele Arsenie Boca ar fi stat câțiva ani să copieze cu osteneală Sfintele Icoane canonice și s-ar fi călăuzit după această Erminie și nu după Hegel, altfel ar fi arătat așezământul de la Drăgănescu și sfinția sa, pictând canonic, ar fi putut fi, poate, și canonizat,

dacă ar fi renunțat și la vedenii și nu s-ar fi luat după ele – n.n.] , și vreme destulă te ostenește la ele, schitând și desenând, în felul pe care ți-l vom arăta mai departe, până ce vei înțelege chipurile și măsurile acestuia. Apoi mergi la bisericile cele zugrăvite de dânsul, pentru ca să scoți copii sau izvoade, precum îți vom arăta.

Însă să nu faci lucrul tău prost și cum s-ar întâmpla, ci cu frica lui Dumnezeu și cu bună cucernicie, ca pe un dumnezeiesc lucru. Ia aminte dară [...] ca să nu cazi în greșeala neevlaviei, de vreme ce, după cum zice (sfântul) Vasile cel Mare, „cinstea icoanei se aduce către întâiul chip”, așa și cea împotriva, adică ocărârea și necinstirea icoanei, către întâiul chip (înfățișat) trece.

Iar tu, o, iubite, ia aminte bine, necruțând osteneala, ci cu prea multă râvnă și hărnicie să te iscusești și deplin să înveți meșteșugul acesta, pentru că **fiind de la Dumnezeu dat și orându-it, acesta este dumnezeiesc lucru.** Și aceasta este tuturor arătată de multe altele, dar mai ales de închinata icoană cea nefăcută de mână, în care Însuși Dumnezeu-omul Iisus Hristos, înfățișându-și prea sfântul Său obraz, i-o trimise lui Avgar, pe dumnezeiasca Sa închipuire, cea întru sfânta mahramă. Și cum că și Preacuratei Maicii Lui se arată cu plăcere un lucru bun ca acesta, le este tuturor cunoscut, când ea îl binecuvânta pe apostolul Luca, grăindu-i: „Darul Celui născut din mine, prin mine, împreună cu el să fie”. Și nu numai aceasta, ci și de la minunile cele nenumărate pe care le săvârșiră și le săvârșesc sfintele icoane ale Domnului nostru Iisus Hristos, ale Maicii lui Dumnezeu și ale sfinților celorlalți, se dovedește cum că lucrul acesta al meșteșugului zugrăviei este plăcut lui Dumnezeu.

Pentru aceasta dară, câți cu bună cucernicie și cu râvnă lucrează lucrul acesta, iau de la Dumnezeu har și binecuvântare.

Iar câți pentru a banilor iubire, cu lăcomie, fără evlavie și cu nebăgare de seamă acesta, bine sa ia seama, aducându-și aminte de cea a Iudei, a iubitorului de arginți și a celor de un nărav cu dânsul chinuire în focul Gheenei, din care cu toții să fim izbăviți prin mijlocirea rugăciunilor Născătoarei de Dumnezeu și prin ale Sfântului Apostol Luca și prin ale tuturor Sfinților. Amin.²⁰⁶

Vedem că tocmai studiul icoanelor din Sfântul Munte l-ar fi salvat, poate, nu numai de la amatorismul din tablouri, dar prin smerenie și învățătura sobră teologică, de la învățăturile mincinoase și de la neascultare.

Din păcate, ca în toate ale sale, nu a ascultat de învățătura Sfintei Biserici Ortodoxe, ci de cea a greco-catolicilor, în duhul căreia s-a format din copilărie. De aceea vedem în biserica din Drăgănescu, singura biserică din lume căreia i s-a făcut acatist²⁰⁷, inovații după părerea proprie, neconforme cu Predania, numite în Pidalion: *Grozăvii neasemănate*:

²⁰⁶ **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Sophia, București, 2000, pp. 22-27; 229-233.

²⁰⁷ *De aceea, [...], ne îngăduim să încheiem în duh liturgic, printr-un mănunchi de stihuri pentru „Acatistul” sfintei biserici ortodoxe române de la Drăgănescu, împodobită cu pictură de către Prea Cuviosul Părintele nostru Arsenie:*

Bucură-te, Pantocrator al lui Hristos-Dumnezeu,

Bucură-te, Icoană a învierii Domnului,

Bucură-te, Liturghie arhierescă, veșnică și nevăzută,

Bucură-te, Iconostas care ne rever și limbile de foc ale Duhului,

Bucură-te, Evanghelie a lui Hristos, zugrăvită în lumini cerești,

Bucură-te, sfântă Masă a Nunții Fiului de împărat,

Bucură-te, Cruce a călugărului răstignit,

Bucură-te, colibă a lui Iona de la margine de Ninive,

Bucură-te, capelă sixtină a Ortodoxiei românești,

Bucură-te, Voroneț al Munteniei și podoabă a Bucureștilor,

Bucură-te, nouă corabie a lui Noe, care plutești peste valurile tuturor vremurilor, Bucură-te, raclă și chivot a nevăzutei

Catedrale a Mântuirii Neamului,

Bucură-te, că de Dumnezeu ai fost aleasă și rânduită pentru a fi pictată de către Părintele nostru Arsenie,

Bucură-te, smerită și sfântă biserică de la Drăgănescu!

†PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești

"O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 10.

Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale căroră sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.²⁰⁸

²⁰⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, [†Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN], et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 240-243.

Despre aceste grozăvii au remarcat și alții:

Oana Iftime:

„Ce urmări smintitoare are pictura pr Boca începe să se vada, deja. Pe un site „ortodox” (<http://bdi2.wordpress.com/2010/10/15/27/>), se poate descărca un document despre „Biserici cu moaște în București”, unde autorul i-a pus și pe „sfintii” catolici, cu justificarea următoare: “Notă: cu privire la sfinții catolici: atâta vreme cât Sf. Pr. Arsenie Boca l-a pictat pe Sf. Francisc cu aureolă de sfânt (și pe care scrie ‘Sfântul Francisc de Assisi’; oricine poate verifica la fața locului) la Biserica Drăgănescu, este de dorit ca (măcar cei mari) să fie recunoscuți ca făcând parte din Ceata Sfinților și de aceea au fost cuprinși în aceste liste.”

Adaug și o observație să zicem tehnica. Reprezentarea acelu „hristos” “eteric” din pictura pr Boca contravine cu învățătura ortodoxă, în maniera ereticului Origen, condamnat, printre altele, și pentru ideile sale privind pre-existența sufletelor, respectiv necorporalitatea inițială a ceea ce aveau să fie oamenii, rezultați din caderea din treapta de corporalitate în treapta de corporalitate a unor entități inițial imateriale. Biserica a sesizat că asemenea idei lovesc și în Intruparea Domnului. **Canonic, Hristos nu este NICIODATA reprezentat „eteric”. Si aici rog pe specialistii în arta bisericească să mă corecteze, dacă gresesc.**

Iar dacă este adevărat ce spun chiar admiratorii pr Arsenie, că a fost muștrat de un ierarh pentru necanonicitatea picturii și ar fi răspuns că pictează așa fiindcă astfel a văzut el personajele sfinte, este chiar foarte grav. Ce altceva decât arată demonice pot fi astfel de viziuni, în care ‘hristos’ și ‘sfintii’ apar spectrali și diferit și în alte feluri de modul cum învătă Biserica, de sute de ani, ca sunt ei și trebuie reprezentați? Întreb, în acest context-chiar suntem dispusi să riscăm să ne închinăm la diavol, pictat sub forma unor imitații ale Mantuitorului și sfinților Sai? Numai fiindcă acele picturi aparțin pr Boca, fata de care avem o fascinație lipsită de prudență pe care o recomandă Biserica?”

Unul [un alt comentariu – n.n.] aparține doamnei Ana Elisabeta:

Și iată-ne la Învierea de la Drăgănescu: <http://www.crestinortodox.ro/reportaj/parintele-arsenie-boca-pictor-icoane-de-suflete-140378.html> Trece aproape neobservat că prin “Trupul Domnului” se vede marginea din spate a mormântului. (Nici nu mai amintesc că în iconografia ortodoxă nu se reprezintă acest moment al ieșirii din mormânt, care oricum ar trebui să arate ca ieșirea prin piatra care bloca intrarea în grotă-mormânt și nu ca ieșirea dintr-o groapă neacoperită.) Vedem suprapunerea a tot felul de halouri cu un maxim de strălucire, în mod bizar, într-un plan pe la jumătatea coapselor. Unul dintre aceste halouri are culoarea roșie!!!

Ar mai trebui spus, referitor la toate aceste “icoane”, că aurele sau nimburile sfinților, sau slavele cum se mai cheamă, sunt reprezentări ale luminii dumnezeiești necreate. În mod normal nu ar trebui să se vadă nimic prin ele! Singura situație în care vedem ceva printr-o sursă de lumină (de exemplu, flacăra unei lumânări) este atunci când din spate vine o altă lumină mai puternică. O flăcără va apărea transparentă într-o zi cu soare puternic. Care-i treaba, deci, cu aceste “halouri” transparente? Ce lumină reprezintă ele? E cu atât mai grav cu cât se spune că aceste reprezentări sunt rodul unor “viziuni” ale pr. Arsenie Boca. Însă nici varianta în care și-a permis inovații cu de la sine putere, fără să înțeleagă rostul și sensul reprezentărilor tradiționale, nu e în regulă.²⁰⁹

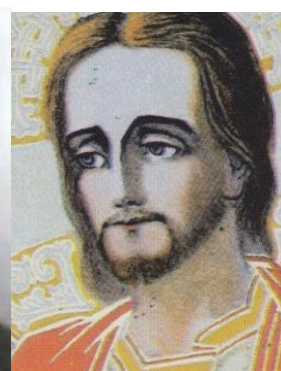
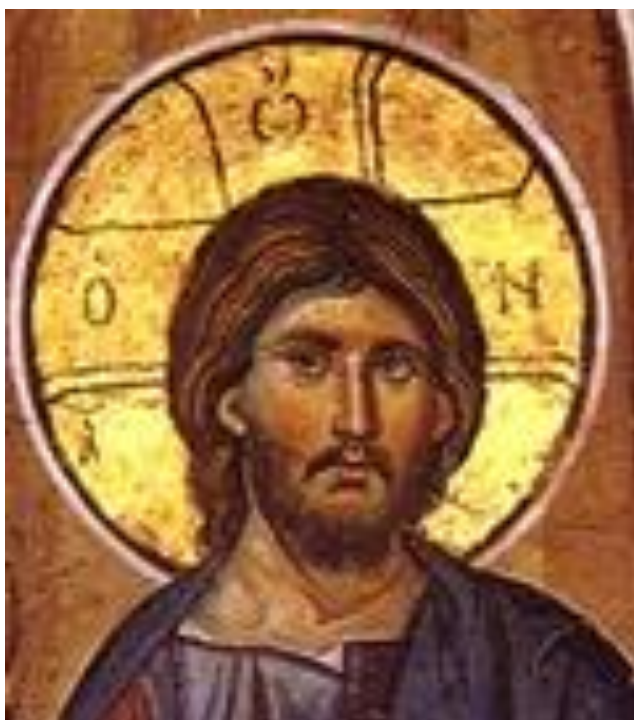
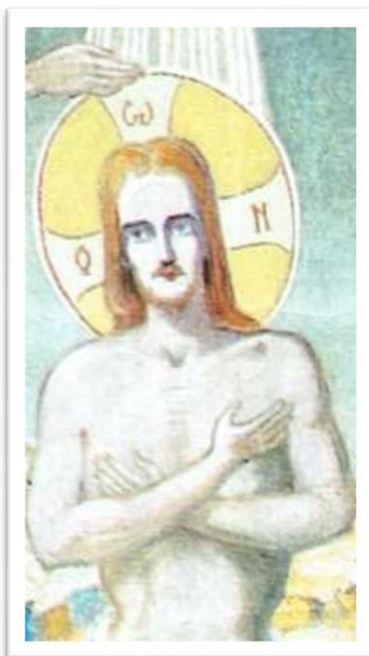
1. ANTIHRIST

In cadrul Sfintei Liturghii, după ce ne-am împartășit, a vorbit și IPS Mitropolitul nostru, dr. Laurentiu Streza, care l-a cunoscut pe Parintele Arsenie Boca și mergea la el când Parintele picta. Și l-a întrebat: “Parinte, de ce ai pictat așa pe Maica Domnului sau pe Mantuitorul?”

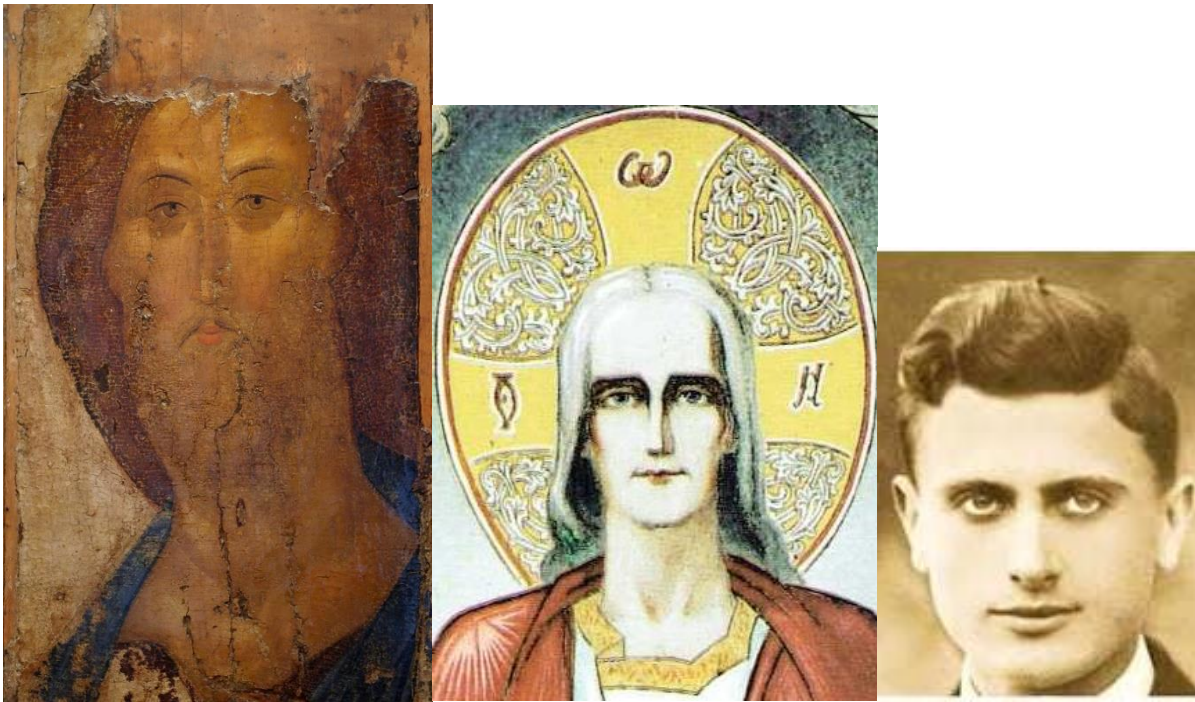
²⁰⁹

<https://theologiepatristica.wordpress.com/2015/06/21/de-ce-pictura-parintelui-arsenie-boca-e-necanonica-discutie/>, sâmbătă, 22 august 2015.

Si Parintele a raspuns: " Mie asa mi s-a aratat Maica Domnului, asa l-am vazut pe Mantuitorul si eu ii pictez asa cum i-am vazut eu". Acestea au fost lucruri adevarate care s-au petrecut, sigur, pentru cei care cred. Cu cei care nu cred trebuie sa mai avem rabdare ca sa creada si ei intr-o zi. [și noi credem, numai că cine i-a apărut era duhul lui antihrist, sau al unui hristos mincinos – n.n.]²¹⁰

²¹⁰ <<http://www.crestinortodox.ro/interviuri/despre-parintele-arsenie-boca-marturii-la-prislop-70514.html>>, sâmbătă, 12 decembrie 2015.

Se observă foarte ușor: Hristos este o persoană diferită de Părintele Arsenie Boca. Asemănarea Lui ne-a fost transmisă cu grijă, frică și cutremur de Sfânta Biserică Ortodoxă de mai mult de 2000 de ani, pentru a nu se pierde, mântuindu-ne prin Ea. Hristosul mincinos de la Drăgănescu este de fapt Părintele Arsenie Boca a cărui asemănarea ne este transmisă cu tupeu de mass-media, dorind ca să pierdem cunoașterea adevărată a lui Hristos. În primul caz fața hristosului mincinos exprimă ignoranță și iresponsabilitate, în al doilea turmentare de sine, în al treilea faza vicleană și disprețuitoare a celorlalți, vrând să-i domine prin priviri. De fapt, avem descrisă pe pereții de la Drăgănescu și evoluția stării pictorului ei, de la tinerețe până la sfârșit. Din păcate, nu am observat în nici un tablou al sfinției sale mărgăritarul de mult preț al pocăinței.

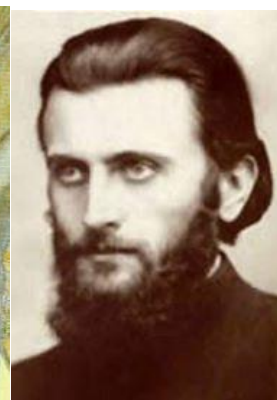
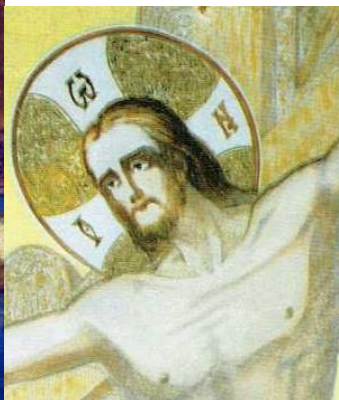
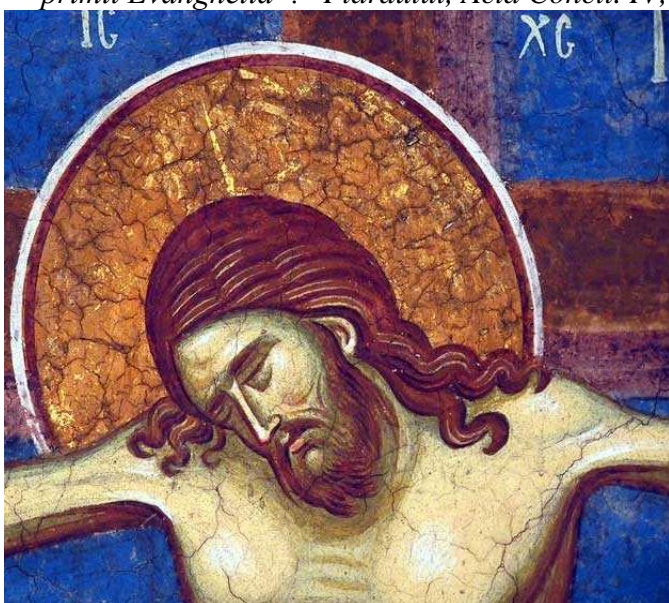
Să avem grijă, așadar, cui ne închinăm. Ca nu cumva să ne închinăm lui antihrist, prin chipul Părintele Arsenie Boca, aflându-se în stare de înșelare.

925. -Sfinții Părinți au avut grijă să înlătore orice icoană care ar reprezenta vreun chip necuviincios, sau simbol nepriceput ușor, ca să nu se dea prilej celor neștiutori sau necredincioși să defaime cele sfinte, zicînd că sînt himere mitologice, etc. "Pe unele icoane sfinte se pictează mielul cel arătat de Sfîntul Ioan Botezătorul, despre care el a vorbit ca despre mielul darului simbolic arătat nouă prin legea veche. (Ex. 12,3; Is. 53,7; F. Ap. 8, 32) în locul adevăratului miel Hristos, Dumnezeu nostru (Ioan 1, 29-36). Deci noi primim cu respect figurile proorocilor vechi ca pe niște simboluri și prototipuri ale adevărului mai înainte predanisite bisericii, iar noi cinștim cu mai mult harul și adevărul adică pe Iisus cel întrupat real, care a fost împlinirea simbolurilor legilor vechi. Deci numai ceea ce a fost real trebuie să se reprezinte prin picturi în fața oamenilor".

"Hotărâm ca de acum înainte, să se picteze pe icoane numai chipul cel real după înfățișarea omenească a lui Hristos [nu a altui om, care se dă drept Hristos – n.n.] , Dumnezeu nostru, cel ce a ridicat păcatele lumii, oprindu-se de a se mai zugrăvi în chipul mielului. Prin aceasta noi vom pricepe mai bine smerenia lui Dumnezeu Cuvântul (Ioan 1, 1-4) și ne vom aduce aminte de petrecerea lui în trup, de patimile și moartea Sa mântuitoare și desăvârșirea mântuirii lumii prin această întrupare și moarte". -VI ec. 82.

926. -"Hotărâm împreună cu toată sfințenia și stăruința, ca după cum se cinstește chipul cinstitei și de viață făcătoarei Cruci, tot așa să se cinstească și sfintele icoane cele zugrăvite cu vopsele sau făcute din mozaic sau din altă materie alcătuită cu iscusință, și așezate în sfintele lui Dumnezeu biserici, pe sfintele vase, pe veșminte, pe scânduri, pe pereți, așezate în case sau

la răspântii, atît icoana Domnului nostru Iisus Hristos și a Prea Curatei Născătoarei de Dumnezeu, cît și a cinstiților îngeri și ale tuturor sfinților, **căci cu cît vor fi în fața privitorilor, rîvnind amintirea și dorința după prototipul lor,** [deci, dacă vor fi pictați Părintele Arsenie Boca ca Hristos și Maica Zamfira ca Maica Domnului se va rîvni amintirea și dorința după Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira, dar aducându-le cinstire ca lui Hristos și Maicii Domnului – n.n.] **le vor săruta și cinsti, însă nu le vor adora pe deplin care, după credința noastră, se cuvine numai firii dumnezeiești, ci li se va da cinstea numai în felul cum ne închinăm cinstitei Cruci, Sfintei Evanghelii și celorlalte obiecte sfinte, cărora li se vor aduce tămâieri, luminări, precum era obiceiul în vechime. Deoarece cuvenita cinste dată Crucii trece asupra prototipului ei, adică se închină persoanei zugrăvite pe ea.**[deci, din moment ce Părintele Arsenie Boca s-a pictat pe sine pe Sfânta Cruce, cine se va închina la Crucea de la Drăgănescu se va închina la Părintele Arsenie Boca răstignit pentru a ne mântui pe noi. Dar Singurul care S-a răstignit pentru mântuirea noastră este Hristos, deci Părintele Arsenie Boca pictat pe cruce este antihrist – n.n.] *Astfel se va întări învățătura Sfinților Părinți, adică predania bisericii sobornicești, care de la o margine a lumii pînă la cealaltă, a primit Evanghelia”. –I Iardului, Acta Concil. IV, p. 417, Sinodul VII, praxa 7.²¹¹*

²¹¹ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

echivalentul a 3 piroane romano-catolice și anularea șarpelui de aramă

*Numai la Drăgănescu, Hristos Cel Răstignit Se desprinde din cuie, ne îmbrățișează și ne cheamă la Sine: „Veniți la Mine, toți cei necăjiți și împovărați!”*²¹²

În partea dreaptă, pe Crucea treflată de lemn, cu ornament în raze la intersecția brațelor sfintei Cruci, îl vedem pe Mântuitorul Iisus Hristos răstignit, **într-un mod cu totul unic, aparte și genial** [din păcate nu după Sfânta Tradiție. Numai un geniu al răului, poate dori aceasta, și să reușească a face pe oameni să se închine lui, crezând că se închină lui Hristos – n.n.]. *Domnul Iisus Hristos* [în realitate, după cum vedem în tablou, Părintele Arsenie Boca – n.n.] *privește senin, aproape zâmbind* [vă dați seama ce gravă abatere? Mântuitorul, pentru a ne vindeca toate suferințele, nu a lăsat firea Sa omenească să nu primească nici o mângâiere. Și de unde atunci zâmbetele? Era ceva de glumă dragostea jertfelnică pentru noi. Nu ci plină de toată seriozitatea. Mântuitorul nu a răs niciodată, doar a plâns pentru noi – n.n.], *plin de iubire, iertare și dor* [după cum se vede din privirea pictată la Drăgănescu era un dor străin. Ați mai văzut vreo Sfântă Icoană a răstignirii, cu Domnul având ochii deschiși? Noi nu, doar la cele din catolicism, sau la cele deviate spre el. Ochii închiși arată intensitatea suferinței interiorizate spre vindecarea lăuntrică a firii, dar și suferința morții pentru noi. Părintele Arsenie Boca dorește însă ca hristosul sfintei sale, nu numai să semene cu el la chip, dar să și lucreze ca el, folosind privirea spre hipnoză, cu o expresie de fericire tâmpă, pământească – n.n.], *având mâna dreaptă desprinsă din cuiul sfintei Crucii, într-un gest și act de chemare a tuturor oamenilor, prin dumnezeieștile cuvinte: „Veniți la Mine !...”* [desigur, această chemare nu este spre Hristos ci spre Părintele Arsenie Boca, deoarece pe cruce s-a pictat chiar pe sfinția sa – n.n.] (*Matei 11,28*). *La dreapta și la stânga sfintei Cruci, din două icoane sprijinite și legate de postamentul Crucii Domnului, privesc spre Mântuitorul Maica Domnului și sfântul apostol și evanghelist Ioan. [...]*

Mai departe, îl lăsăm pe însuși Părintele Arsenie să ne tâlcuiască „Biserica și lumea” printr-un text inedit, descoperit recent între manuscrisele Sfinției Sale, de la Așezământul monahal de la Sinaia: [...]

Sfinți Ierarhi, Vasile, Grigorie și Ioan Gură de aur, ar fi trebuit să vie Hristos a doua oară, așa de mult se înmulțiseră relele între creștini”. Acest mers negativ al libertății omenești a fost motivul ilustrării sabiei lui Cain cu textul: „Sabia pedepsește pe ucigași și confirmă pe sfinți”. E chiar legea ispășirii. „Cine ia pe alții robi, de robie are parte. Toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri”. Așadar sabia e lăsată de Dumnezeu în continuare, dar Dumnezeu i-a schimbat rostul. De asemenea i-a schimbat și morții puterea. Moartea pentru creștini nu mai e o sperietoare și o groază, chiar de-i forțată [dar nici o glumă ca pe crucea de la Drăgănescu – n.n.], *ci-i o eliberare de păcat, a trupului păcatului. „Nu vă temeți de cei ceucid trupul și mai mult nu pot face nimic!” Moartea fizică în creștinism e eliberare și bucurie* [fals, e jertfă, care este libertatea fericirii, nu o bucurie lumească, cum este ea pictată pe crucea de la Drăgănescu, unde antihristosul pictat de Părintele Arsenie Boca stă pe cruce ca la o conferință de proastă calitate – n.n.]. *Moartea, Jertfa Domnului Hristos, a schimbat sensul morții. Cine moare din pricina Domnului Hristos, e fericit: a dobândit viața veșnică. Nu mai este frică de moarte, decât unde nu e credință și pocăință. Deci iată tangența Bisericii istorice cu Biserica biruitoare din cer, susținută de dumnezeirea întemeietorului ei, contra vișorului răutății și morții. Această idee s-a arătat plastic prin legătura tangentă între sfințenia Bisericii, arătată prin raze și tonalitate deschisă, cu finalul superior al unei tâmpole de biserică, de pe a cărei tâmplă Domnul Hristos răstignit, desprinde o mână din cuie și cheamă cu extremă tărie pe oameni:* [după cum vom vedea, nu prin desprinderea din cuie cheamă, ci prin neclintirea pe Sfânta Cruce – n.n.], **„Veniți la Mine!”**

Sub acest final de tâmplă sunt notate cuvintele din „De unitate Ecclesiae” cap. IV, a sfântului Ciprian: „Extra Ecclesiam nulla salus”. De asemenea și cuvintele din simbolul

²¹² Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

credinței, stabilit de primele sinoade ecumenice „**Cred într-o singură, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică**”. Scrie cu roșu, nu numai ca rost cromatic de înviorare locală, ci și ca semn al multor lupte cu vrăjmașii împotriva Bisericii. Ce-a făcut trufașul cardinal Humbert aruncând anatema lui pe altarul Sfintei Sofii la 1054, a rupt unitatea, a pătat sfințenia Bisericii cu un păcat al trufiei; iar Biserica „sa” a primit jumătate de mileniu mai târziu aceeași faptă a altui neam trufaș: Reforma lui Luther, iar de atunci roiul neoproteștanților nu se mai termină și unitatea Bisericii nu se mai realizează decât la al VIII-lea sinod ecumenic - dacă va mai fi. Deci cine a ieșit din unitate, din sfințenie, din apostolicitate și sobornicitate? [vedeți cum leagă chiar sfinția sa, însuși, duhul tabloului religios pictat de el despre răstignire, cu ecumenismul și catolicismul? Dacă nu credeți aceasta, vă rugăm recitiți textul din capitolul *Basilica San Pietro* unde se vede cum este legat strâns de uniaticism.

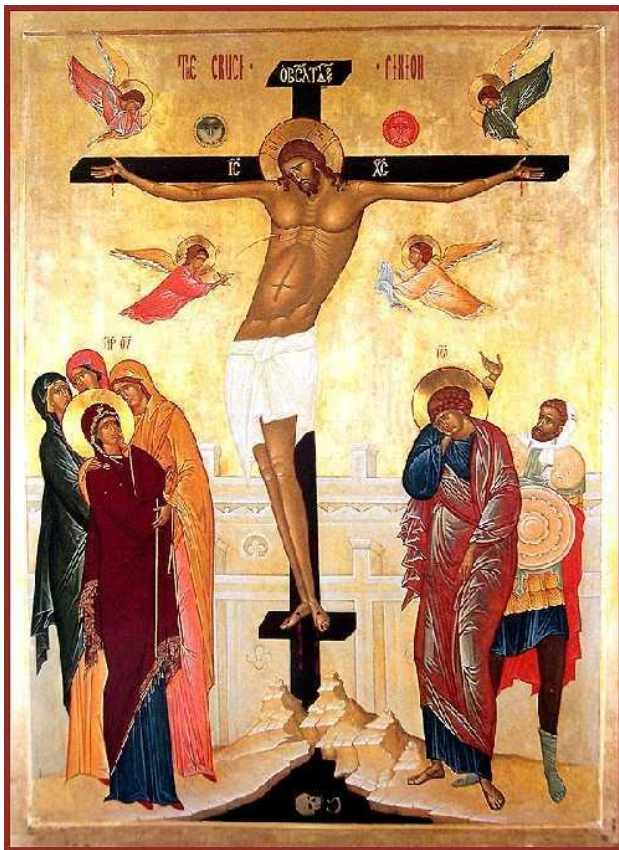
Tot a reușit „Prințul veacului acestuia”, să mai țină pe Domnul Hristos în agonie, pe cruce, cu una din patimile sale, Biserica luptătoare. Dar cu atât mai puternică e chemarea Domnului Hristos către creștini: „**Veniți la Mine**” cu cât e mai dureroasă smulgerea din cuie a unei mâini (a Providenței pe tot intervalul până la sfârșitul lumii) răstignite [unul din supliciile Sfintei Cruci este faptul că atunci când Mântuitorul își odihnea picioarele, trăgea de mâinile înfipite prin piroane în Sfânta Cruce. Astfel că smulgerea unei mâini de pe Ea, este o relaxare, nu o accentuare a durerii. Deci, Părintele Arsenie Boca habar nu avea nici măcar cum a suferit Domnul Hristos pentru el. – n.n.]. **Cine a văzut o clipă chipul lui Iisus Hristos îndurerat [pe crucea de la Drăgănescu chipul hristosului nu este îndurerat – n.n.]**, privind prin toți oamenii chemându-i, confirmă și mărturisește această chemare și privire. Aceeași chemare peste lume e și la răstignirea de pe boltă. **Suferința a fost în Ghetsimani, în lacrimile și picăturile de sânge. Acestea erau pentru Sine** [Ca și cum ca și cum ar fi avut vreodată nevoie, pentru Sine de durere, ca să se curățe de păcat. Ce hulă, este ca și cum ar fi avut Mântuitorul păcat personal, deoarece păcat strămoșesc nu avea, fiind zămislit din Fecioară. La fiecare recitare a textelor Părintelui Arsenie Boca ne îngrozim mai mult de întunericul minții sfinției sale și de hulele vărsate de diavolul prin el. – n.n.] ; dar când a spus apoi că „**pentru aceasta am venit**”, **adică pentru jertfa capitală** [adică, din punctul de vedere al Părintelui Arsenie Boca numai jertfa capitală este pentru noi, restul, le-a făcut în interes personal – n.n.], *privirea durerii, ne are pe noi în vedere.*²¹³

Să vedem acum ce ne învață despre aceasta Sfinții Părinți:

Încă și în alt chip [poți a înțelege]: două erau cele care stăpâneau neamul omenesc, anume dulceața [îndulcirea] și întristarea - deci prin amândouă acestea trecând Domnul, S-a aflat nebiruit. Căci L-a bătuit pe El mai înainte, în munte, ispititorul, prin dulceață [îndulcire] (Matei 4, 1-11; Marcu 1,12-13; Luca 4,1-13), dar după ce L-a aflat neprins de aceasta, mai pe urmă a adăugit meșteșugirea cea mare, întristarea, ca măcar prin aceasta să-L biruiască pe El; și, pentru aceasta, le-a pornit pe toate asupra Lui: pe ucenici a se lepăda (Matei 26,35,56), pe ostași a-L batjocori (Matei 27,28-31), pe cei ce treceau pe aproape, a-L huli (Matei 27,39-40; Marcu 15, 29-32) și, în scurt [a zice]] pe iudei a-L omorî - dar și așa L-a aflat pe El nebiruit, căci pe Cruce nu a putut ca prin întristare să-L plece pe Domnul să-i urască pe cei care-L răstigneau, ci neîncetat îi iubea și Se ruga pentru dânșii, zicând: „Părinte, nu le socoti lor păcatul acesta”³⁰ (Luca 23, 34). Vezi, cum a biruit [Mântuitorul] întru ceea ce se părea că este [El] biruit? Așadar, și înălțare și slavă a Lui I s-a făcut Crucea.²¹⁴

²¹³ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 173, 178

²¹⁴ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tălcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 101-102.

Diferențe:

- Forma Sfintei Cruci;
- În Sfintele Icoane Mântuitorul este răstignit cu Sângele țâșnind din coastă în potirul Sfintei Liturghii, și din răni șiroind deasupra craniului strămoșului Adam ca să-l mântuiască pe el, cu tot neamul lui cel binecredincios, exact cum sunt descrise patimile de Sfinții Părinți. În tabloul cu tema „Veniți la Mine!” Părintelui Arsenie Boca hristosul mincinos cu chipul sfinției sale, este parțial răstignit, nu numai deasupra Ortodocșilor, ci și deasupra Bazilicii San Pietro, sugerând că și pe latini îi mântuiește, dar nu prin sânge ci prin zâmbet, relaxare și priviri. Din trupul său nu curge nici un pic de sânge, dovedind prin aceasta că este un duh mincinos, iar nu un om răstignit. Prin aceasta diavolul ce i-a proiectat vedenia Părintele Arsenie Boca, din ură față de noi a vrut să desființeze și Sfânta Împărtășanie, și Sfântul Botez, și nașterea Sfintei Biserici, și dovada morții mai presus de fire (care nu a afectat nici măcar căldura trupului Mântuitorului, cu atât mai puțin nu i-a coagulat sângele. Numai latinii hulesc descriind o moarte firească în Hristos, în care sângele și apa sunt de fapt coaguli și plasmă). Așadar, tabloul de la Drăgănescu vrea să ascundă în mintea privitorului necunoscător, pentru a-l păgubi, trei mari taine (arătate nouă de Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan prin marea minune a curgerii sângelui și apei), contrazicând astfel Sfânta Evanghelie:

Ioan 19:34 Ci unul din ostași cu sulița a împuns coasta Lui și îndată a ieșit sânge și apă. 35 Și cel ce a văzut a mărturisit și mărturia lui e adevărată; și acela știe că spune adevărul, ca și voi să credeți.

Fap 2:23 Pe Acesta, fiind dat, după sfatul cel rânduit și după știința cea dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați luat și, pironindu-L, prin mâinile celor fără de lege, L-ați omorât, 24 Pe Care Dumnezeu L-a înviat, dezlegând durerile morții, întrucât nu era cu puțină ca El să fie ținut de ea. 25 Căci David zice despre El: „Totdeauna am văzut pe Domnul înaintea mea, căci El este de-a dreapta mea, ca să nu mă clatin. 26 De aceea s-a bucurat inima mea și s-a veselit limba mea; chiar și trupul meu se va odihni întru nădejde. 27 Căci nu vei lăsa sufletul meu în iad, nici nu vei da pe cel sfânt al Tău să vadă stricăciune. 28 Făcutu-mi-ai cunoscute căile vieții; cu înfățișarea Ta mă vei umple de bucurie”. 29 Bărbați frați, cuvina-se a vorbi cu îndrăznire către voi despre strămoșul David, că a murit și s-a îngropat, iar mormântul lui este la noi, până în ziua aceasta. 30 Deci el, fiind proroc și știind că Dumnezeu i S-a jurat cu jurământ să așeze

pe tronul-i din rodul coapselor lui, 31 Mai înainte văzând, a vorbit despre învierea lui Hristos: că n-a fost lăsat în iad sufletul Lui și nici trupul Lui n-a văzut putreziciunea.

Dacă vom lua seama bine, vom vedea că în cântările Prohodului, la starea a II-a se pomeneste despre pelican și anume iată cum zice:

„Ca un pelican, împun-gându-Te acum, Cuvinte, Învi-ezi pe fiii Tăi, revărsându-le dintru coasta Ta, izvor mântui-tor!”

Cuvintele Prohodului aseamănă jertfa cea de pe cruce a Domnului cu jertfa pelicanului, care își varsă sângele pentru viața puilor săi.

Căci după cum șarpele cel fi-resc otrăvește puișorii pelica-nului, tot astfel și vicleanul dia-vol intrând oarecând în șarpe, a otrăvit pe strămoșii noștri în rai, prin sfatul lui cel pierzător. Cu nimic nu s-au putut izbăvi strămoșii noștri din osânda cea

veșnică, decât numai prin sângele cel scump al Domnului. Toți cei născuți din Adam, aveau în firea lor otrava păcatului strămoșesc și pentru aceasta erau osândiți la moarte veșnică (ca și puii pelicanului din istorie).

Domnul nostru Iisus Hristos primește de bună voie (ca și pelicanul) să-i străpungă Sfânta Lui coastă cu sulița, pentru izbăvirea zidirii Sale. Din Sfânta Lui coastă s-au deschis două izvoare de mântuire: sângele și apa. Aceste izvoare mântuitoare alcătuiesc temelie Sfintei noastre Biserici, căci după cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur, sfânta noastră Biserică este plă-mădită din Coasta Domnului.

Și anume, apa care a ieșit din coasta Domnului închipuie Taina Sfântului Botez, iar sângele închipuie Taina Sfintei Împărtășiri. Fără aceste două Taine nimeni nu se poate mântui, căci ele sunt cheile mântuirii.

După cum odinioară în rai, când dormea strămoșul Adam, a luat ființă Eva (maica noastră de obște după trup) tot astfel pe Stânca Golgotei, în vremea când Domnul era adormit cu som-nul morții, a luat ființă Sfânta Biserică, care este maica noastră duhovnicească.²¹⁵

Dar când au venit la Iisus și L-au văzut că murise, s-au oprit de a le mai sfărâma. Unul dintre ostași, ca să facă plăcere iudeilor nerecunoscători, a întins sulița și L-a împuns pe Hris-tos în coasta dreaptă și îndată a ieșit sânge și apă; apă, pentru ca să se vadă că era om, sânge, pentru ca să se vadă că era mai presus de om. Sau altă explicație: sânge din pricina împărtășirii cu dumnezeieștile sfințenii, iar apă din pricina botezului. Aceasta a văzut-o Ioan și a mărturisit-o, și adevărată este mărturia lui. El a fost de față la toate și le-a văzut și ceea ce a văzut a scris. Căci dacă ar fi mințit, n-ar fi scris și cele care par că sunt spre necinstirea învățătorului. Se spune că Ioan fiind de față atunci a strâns din coasta curgătoare de viață într-un vas preasfântul și dumnezeiescul Sânge

[...]

Loviturile cu palmele arătau slobozirea noastră. Scuiparea și purtarea necinstită cu El ară-tau cinstirea noastră. Cununa cu spini, îndepărtarea blestemului, hlamida de purpură, îmbră-căminte împărătească, în locul hainelor de piele. Piroanele, desăvârșita nemișcare a păcatu-lui nostru. Crucea, pomul cel din rai. Coasta împunsă preînchipuia coasta lui Adam din care a

²¹⁵ <https://sfioaniacobhozevitul.wordpress.com/partea2_cuprins/p2_049_izvorul_vietii/>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016.

fost făcută Eva, prin care a venit călcarea poruncii. Sulița arată că îndepărtează de la mine sabia cea de foc. Apa din coastă este icoana botezului. Sângele și trestia ne arată că Hristos ne-a dăruit, scriind cu litere roșii, vechea patrie. Se spune că în locul în care a fost răstignit Hristos, se afla căpățâna lui Adam.

Pricina pentru care locul în care a fost răstignit Domnul se numește locul Căpățânii este aceasta: pe vremea potopului, căpățâna lui Adam a fost scoasă afară din pământ și colinda de colo-colo despuiată de carne și stingheră; era o vedenie îngrozitoare pentru cei care o vedeau. Solomon, din respect pentru strămoș, împreună cu toată oastea, a acoperit-o cu foarte multe pietre. De asta a și fost numit de atunci locul acela: «pardosit cu pietre». Unii sfinți aleși spun, pe temeiul predaniei, că și Adam a fost îngropat acolo de un înger. Așadar, acolo unde era stârvul, acolo s-a așezat vulturul Hristos, veșnicul împărat. Noul Adam a tămăduit prin lemn pe vechiul Adam, ce căzuse prin lemn.²¹⁶

Cuvântul lui Dumnezeu a stat cu trupul în mormânt, iar cu sufletul Lui curat și dumnezeiesc Se pogoară și în iad. Sufletul a fost despărțit prin moarte de trup și l-a dat în mâinile Tatălui.

Tot Tatălui l-a dat și propriul Său sânge, fără să-l fie cerut; iar sângele Lui a fost preț de răscumpărare pentru noi. Sufletul Domnului n-a fost ținut în iad ca sufletele celorlalți sfinți. Cum putea, oare, să fie ținut, o dată ce n-avea asupra Lui, ca ceilalți drepti, nimic din păcatul strămoșesc? Dar nici dușmanul nostru, diavolul, n-a luat sângele prin care am fost răscumprați, cu toate că noi eram în stăpânirea lui. Cum putea, oare, să ia sângele Lui din altă parte decât de la Dumnezeu? Dar, oare, tâlharul de diavol putea să-l ia chiar pe Dumnezeu? Domnul nostru Iisus Hristos a locuit trușește în mormânt și cu Dumnezeirea, care era strâns unită cu trupul.

A fost împreună cu tâlharul în rai; a fost și în iad, după cum s-a spus, împreună cu sufletul Lui îndumnezeit. într-un chip mai presus de fire Hristos Dumnezeu necuprins era cu Tatăl, împărășind împreună cu Duhul. Era pretutindeni; Dumnezeirea n-a suferit nimic în mormânt, după cum n-a suferit nimic pe Cruce. Trupul Domnului a suferit și stricăciune, adică despărțirea sufletului de trup, dar nicidecum stricăciune în înțelesul unei putreziri a trupului și o nimiră desăvârșită a mădularelor.²¹⁷

Prin aceasta se vede cum pictura rătăcită a Părintelui Arsenie Boca nu are de a face cu Ortodoxia, decât ca să o contrazică și să o astupe. El nu a citit sau nu a înțeles nici măcar sinaxarele Triodului, atât de la îndemână tuturor. S-a condus numai după vedenii și propriile păreri, care contrazicând Sfânta Tradiție nu puteau fi de la Sfântul Duh (Care nu este schimbător, contrazicându-Se pe Sine), ci de la dracii care în taină îl surpau, abătându-l de la Hristos, Singurul ce l-ar fi putut scăpa de ei. Dar în același timp ne întindeau și nouă, celor de acum, curse cu răbdare, ca (dacă vom crede în minunile rătăcite ale sfinției sale) să ne abatem de la înțelepciunea cea de Sus și revărsată prin smerenia lui Hristos spre noi (ajunsă până la noi prin laptele cel înțelegător al Sfintei Biserici care ni-l dă ca prin niște sâni prin Sfinții Părinți și Sfintele Ei Icoane canonice).

- Poate cea mai gravă diferență este că privind pe Hristos Răstignit în Sfintele Icoane, noi Îl vedem pe Împăratul Slavei, golit de Sine până la ultima coborâre a Trupului. Îl vedem cum se jertfește cu toată adâncimea Lui, pentru noi, și cum gustă drojdia ultimă a paharului suferințelor lăuntrice. Dimpotrivă, hristosul pictat de Arsenie Boca este un om relaxat, nu numai cu tot confortul comunist al celui ce vine de la un film, ci mai mult, ca și cum ar fi venit de la sala de gimnastică și SPA, chemând pe oameni la petrecere, făcând reclamă masajelor plăcute la care a fost supus. Vă rugăm să priviți ce trup grosolan, athletic și bine hrănit i-a pictat personajului său, Părintele Arsenie Boca și ce privire sigură de sine are, indiferentă și persuasivă în interes personal. Și prin toate acestea este atât de diferit de Trupul lui Hristos cel ascetic, postitor și subțiat de suferințe, adâncit prin închiderea ochilor în durerea Lui uimitoare (ce depășește firea și imposibil de cunoscut pentru noi), gustând din dragostea Sa neînțeleasă moartea, pentru a ne-o face slugă. Practic tabloul Părintelui Arsenie Boca nu este numai antihristic (fiindcă îl înlocuiește pe Hristos cu sinele obișnuit în confort), ci și eretic prin

²¹⁶ <<http://www.doxologia.ro/viata-sfant/sinaxar-sfanta-marea-zi-vineri>>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016.

²¹⁷ <<http://www.doxologia.ro/viata-sfant/sinaxar-sfanta-marea-zi-sambata>>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016.

contrazicerea, ba chiar anularea întregi iconomii și goliri de Sine a lui Hristos. El atentează prin expresia sa la mărturisirea smereniei lui Hristos și a mântuirii prin suferință a făpturii.

Pentru a înțelege gravitatea unui astfel de tablou hulitor, este necesar studiul Sfinților Părinți:

*Trupul lui Iisus, întrucât provenea din Sfântul Duh, în chip minunat și mai presus de fire, pregătit pentru un scop atât de înalt, adică să devină lăcașul sufletului îndumnezeit al lui Hristos, era foarte nobil și desăvârșit și deci și foarte simțitor și atât de plâpând, încât din pricina acestei gingășii Domnul a fost numit vierme, după părerea unor învățători: „**Eu sunt vierme și nu om**” (Ps. 21,6). Pe lângă aceasta mai era și foarte slăbit din cauza sudorii ca de sânge, pe care o vărsase în timpul vegherii de noapte întreagă și pentru lupta grozavă cu sine, din grădina Ghetsimani.*²¹⁸

Ia aminte, iubitele, la starea lui Iisus când era pe Cruce. Pătrunde până în adâncul inimii Lui și aruncă privirea și asupra prea sfântului Său suflet, și-L vei vedea luptându-Se după fire între două suferințe potrivnice, amândouă foarte mari și anume bucuria și întristarea, trăgând de El ca doi călăi și sfâșindu-L lăuntric nemăsurat mai mult decât suferința trupească cea din afară.

A pățimit de bucurie pentru două pricini:

- a. *Pentru că știa că patimile și moartea pe care le primea erau după plăcerile Părintelui ceresc și că ele aveau să aducă eliberarea de păcat, izbăvirea de diavoli și mântuirea multor suferințe; și*
- b. *Pentru că avea o nespusă dragoste și dorință de a pătimi, care – în loc să se stingă în mijlocul atâtor dureri și poveri, ca și un cuptor a crescut mereu cu flăcări tot mai mari, pricinuind în inima lui Iisus o nepotolită sete de a suferi tot mai mult și de aceea a și zis: „Mi-e sete” (Ioan 19,28). De aceea pentru a se arăta plăcut Părintelui ceresc ar fi stat pe Cruce nu trei ceasuri, ci până la sfârșitul lumii*

[deci de unde ideea eretică că S-ar fi smuls de pe Cruce, nelăsând toate mădulare pironite pe Ea? Pictarea cu o mână smulsă este practic a împlini hulitor prin penel dorința diavolului, de a-L clinti pe Hristos din dragostea Lui răstignită. Ea exprimă în același timp și curiozitatea pe care a avut-o satana de a vedea dacă cu adevărat Hristos este Fiul lui Dumnezeu (și, în felul acesta, de a împiedica Mântuirea neamului omenesc prin cruce), ispitind să afle aceasta prin gurile nerecunoscătorilor iudei *Mat 27:39 Iar trecătorii îl huleau, clătinându-și capetele, 40 Și zicând: Tu, Cel ce dă râmi templul și în trei zile îl zidești, mântuiește-Te pe Tine Însuși! Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce! 41 Asemenea și arhieriei, bătându-și joc de El, cu cărturarilor și cu bătrânii, ziceau: 42 Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu poate să Se mântuiască! Dacă este regele lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, și vom crede în El. 43 S-a încrezut în Dumnezeu: Să-L scape acum, dacă-L vrea pe El! Căci a zis: Sunt Fiul lui Dumnezeu. 44 În același chip îl ocărau și tâlharii cei împreună-răstigniți cu El. – n.n.],*

fiind gata să sufere cu bucurie nu o moarte, ci mii de morți, dacă cei ce voiau să-L omoare n-ar fi păcătuit (145).

Această bucurie pe care o avea Iisus când a suferit, vrând s-o arate Solomon cel pașnic, a zis prin gura miresei care cânta: „Fiicele Sionului, veniți și vedeți pe Solomon cu cununa (de spini), cu care l-a încununat mama lui (Sinagoga) în ziua nunții lui și în ziua bucuriei inimii lui” (Cânt. Cânt. 3,11). Și cu cât această bucurie și dragoste a lui Iisus erau mai mari decât ura celor ce-L răstigneau, cu atât mai mari și mai grozave erau și suferințele născute din această dragoste pe care le-a simțit în sufletul și în inima sa.

[așadar bucuria nu îl făcea de loc să zâmbească, să privească sau să se relaxeze. Ea era ca un călău care îl făcea să sufere mai mult. De unde, așadar, zâmbetul indiferent al hristosului mincinos pictat de Părintele Arsenie Boca? – n.n.]

De asemenea a pățimit sufletul Domnului o durere nemăsurată:

²¹⁸ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, *Deprinderi duhovnicești*, Ed. Episcopiei Ortodoxe Alba Iulia, 1995, p. 231.

- a. **Pentru că orice lovitură și orice suferință primită în trupul Său nu era singură, ci amestecată cu mii de ocări, de batjocuri, cu mii de blasfemii și rușinări de la arhieriei, de la dregători, de la ostași, de la călători și de la întreg poporul:** „Și stătea poporul privind și-L batjocureau și dregătorii cu ei zicând: pe alții i-a mântuit, mântuiască-Se acum și pe Sine. Îl batjocureau și ostașii venind și dându-I oțet” (Luca 23,35). Și călătorii îl ocărau, clătinându-și capetele lor și zicând: „Mar 15:29 Iar cei ce treceau pe acolo Îl huleau, clătinându-și capetele și zicând: Huo! Cel care dărâmi templul și în trei zile îl zidești.30 Mântuiește-Te pe Tine Însuși, coborându-Te de pe cruce! 31 De asemenea și arhieriei, batjocorindu-L între ei, împreună cu cărturarii, ziceau: Pe alții a mântuit, dar pe Sine nu poate să Se mântuiască!”. Pentru că ticăloșii nu se mulțumeau să lovească numai trupul Domnului cu suferințe trupești, ci voiau să-I rănească și Prea Sfântul Său suflet cu ocări și batjocuri. De aceea avea dreptate Domn să se întristeze și să zică cu Proorocul: Psa 68:9 „Că pentru Tine am suferit ocară, acoperit-a batjocura obrazul meu.” după cum și Ieremia a zis despre Dânsul Plâ 3:30 „Să dea obrazul lui spre lovire și să se sature de ocară!”
- b. **Pentru că a primit moartea, care nu era lucru și făptură a lui Dumnezeu, nici urmare a legilor firii, nici din voia lui Dumnezeu, ci era potrivnică dumnezeieștii voiri, potrivnică și legilor firii:** Înt 1:13 „Căci Dumnezeu n-a făcut moartea”.
- c. **A suferit Domnul cu sufletul pentru că știa că prin patimile și moartea Sa aducea o ispășire și un canon îndestulător pentru toți oamenii de la Adam și până la sfârșitul lumii, deoarece, după cum învață Sfinții Părinți, toate păcatele lumii față de suferințele lui sunt ca picătura de apă în noianul mării.** Căci zice Sfântul Chiril al Ierusalimului: „Hristos a plătit mai mult decât datoram noi; cu atât mai mult cu cât este marea față de mica picătură de apă”. Aceasta a spus-o răspicat și Pavel: „Rom 5:20 iar unde s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul;”. **Și părerea multor teologi este că așa-i de bogată ispășirea pe care a adus-o Hristos cu patima Sa, încât este îndestulătoare să mântuiască și pe toți dracii, dacă ei ar vrea să se pocăiască. Și este așa, pentru că patimile și moartea suferite de Hristos au un preț așa de mare, încât dacă ar fi suferit numai o mică pătimire și bătaie, ar fi fost de ajuns pentru toate păcatele tuturor oamenilor, deci cu cât mai mult cât a suferit atâtea și atâtea? Deci, știind Domnul bogata și nemăsurata ispășire pe care o făcea pentru toți oamenii, căci zice: „2Co 5:14 dacă unul a murit pentru toți, au murit deci toți.”, precum și faptul că puțini oameni aveau să se împărtășească de plata și de folosul acestei ispășiri și că aveau să creadă și să se mântuiască abia un om dintr-un milion, iar toți ceilalți aveau să rămână în necredință nefolosindu-se de patima lui niciodată, ci mai degrabă aveau să-i hulească numele și să ocărăscă Crucea Lui, de aceea zic, Iisus S-a întristat fără măsură și a suferit până la moarte (146).**

Las la o parte cât de mult a întristat dumnezeiasca sa inimă nerecunoștința ucenicilor, din care unul L-a trădat, altul L-a tăgăduit, iar ceilalți au fugit lăsându-L singur (Matei 27,56); apoi, **îndeosebi nerecunoștința iudeilor, a poporului său ales și așa de iubit, căruia îi făcuse atât de multe binefaceri, pe care venise să-l mântuiască, iar el a ajuns până la atâta răutate încât să răstignească pe marele Său binefăcător, voind prin această nerecunoștință să-L nimească și trupește și sufletește.** Dacă Domnul, chiar înainte ca iudeii să-L răstignească văzând cetatea Ierusalimului, a plîns și a vărsat lacrimi de întristare pentru robia și distrugerea ce aveau s-o pătimească de la romani – după cum spune Sfântul Evanghelist Luca: „Luc 19:41 Și când S-a apropiat, văzând cetatea, a plâns pentru ea” – cu cât mai mult s-a întristat și a plâns pentru ei, văzând că-L răstignesc tocmai pe El, care venise să-i mântuiască (147)

[deci, de unde ideea că a zâmbit tocmai pe Cruce? – n.n.]

Dar dacă pieirea atâtor necredincioși și eretici a întristat inima lui Iisus, L-a mângâiat oare cel puțin mântuirea tuturor creștinilor Ortodocși? Vai! Nerecunoștința creștinilor a întristat și mai mult sufletul Domnului, pentru că știa câți dintre acești credincioși aveau să calce în picioare preascumpul Său sânge și patima Lui! Câți aveau să disprețuiască poruncile Lui! Pe câți avea să-i câștige diavolul! Și pe câți avea să-i înghită iadul, încât abia din mulți avea să se mântuiască unul! Pe toate acestea socotindu-le Domnul și văzând zădărnicit scopul pentru

care suferise atâtea patimi – adică mântuirea tuturor oamenilor și cât de puțini oameni aveau să se folosească de aceasta, sufletul Lui s-a întristat atât de mult, încât dacă n-ar fi fost nemuritor ar fi murit de întristare. Durerea Sa lăuntrică a fost așa de mare încât este cu neputință să o priceapă cineva în lumea aceasta ci numai în ziua judecății, după unii dascăli fiecare o va cunoaște mai deplin. Căci atunci o va arăta Domnul, ca să o vadă toți oamenii spre rușinea păcătoșilor. De aceea avea dreptate Iisus să strige cu Ieremia: „Plâ 1:12 Toți cei ce merg la voi pre cale, întoarceți-vă și vedeți de este durere, ca durerea mea,”.

Această suferință lăuntrică a Domnului a fost pricină ca să se plângă Iisus către Dumnezeu – Tatăl și să strige din partea omenirii suferinde, din pricina nesimțirii patimilor: „Mat 27:46 Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (La Coresios: Cuvânt la Sfintele Patimi); arătând prin aceasta că Tatăl se purta atunci cu omenirea Lui ca și cum ar fi părăsit-o, păstrând-o ca să nu moară mai degrabă, ci ca să stea mai mult în chinurile pe care le suferea. De aceea, pe acela pe care mai înainte Îl numea Tată, pentru dumnezeirea Sa, acum, din pricina mărimii chinurilor, nu l-a mai numit Tată, ci numai Dumnezeu, arătând că Tatăl se purta cu El ca și cu un străin, ba chiar ca cu un dușman, nedându-i altă mângâiere decât creșterea chinurilor. Vai, cât de vrednic de milă și de ciudat este acest lucru! Iisus Hristos putându-și îndulci suferințele, cum mai târziu a ușurat chinurile atâtor mucenici și totuși să bea pe de-a-ntregul și deplin paharul suferințelor, lăsând la o parte orice mângâiere și a lui Dumnezeu și a îngerilor și a oamenilor și din cer și de pe pământ!

[ce hulă să zici atunci că și-a smuls o mână de la suferință, pentru a se mângâia – n.n.]

Și putând cu puțină suferință să răscumpere toată lumea, a primit să se afunde într-un abis de chinuri (148)

*Acum, tu, păcătoșule, cunoscând acestea, te miri pentru ce Hristos a suferit în sufletul Său o patimă așa de mare și de neasemănată? Să știi, însă, că **nu-a răbdat-o pentru altceva decât ca să înțelegi mai adânc dragostea pe care o datorezi lui Dumnezeu și ura pe care trebuie s-o ai pentru păcat.***²¹⁹

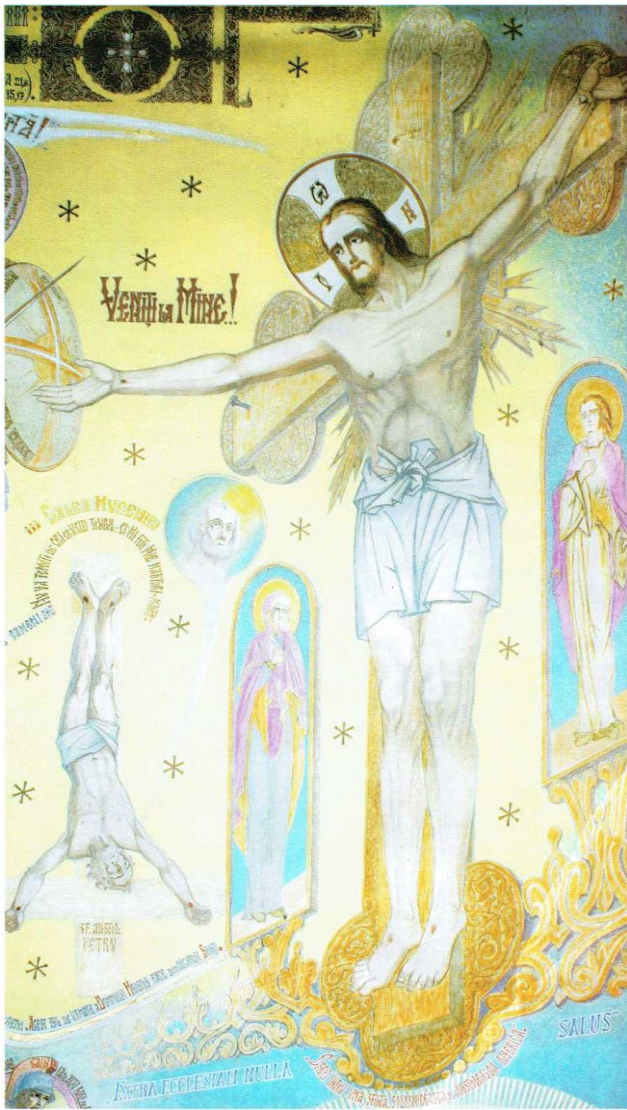
Vedeți că tabloul religios al Părintelui Arsenie Boca cu un hristos mincinos aflat în stare de bine și propagandă atacă tocmai pocăința? Unde se vede suferința Lui ca să ia aminte cel păcătos și să se schimbe? Este un hristos zâmbăreț, ce face gesturi atractive, aflat în promenadă pe o cruce fără dureri pentru a racola ucenici, privind cu ochi hipnotizatori în jur. Am spune că de dragul catehizării, ca să cheme pe câți mai mulți la Hristos, Părintele Arsenie Boca încalcă Erminia și inventează un gest atractiv. Sfântul Duh însă nu atrage prin gesturi comerciale, ci prin înțelesurile care hrănesc mintea. Duhul care l-a inspirat nu este, însă, dumnezeiesc, ci unul de un prost gust. Se înțelege aceasta și din faptul că actorii și cântăreții de la Circul american îl fac pentru a fi adorați și atractivi pentru mase. Trăiri similare (din slavă deșartă) nasc și gesturi similare, deoarece atitudinea trupului este o răsfrângere a stării sufletului.

Iată cum Părintele Arsenie Boca dorește să îl facă asemenea sieși pe Dumnezeu – Cuvântul, zugrăvindul răstignit în aceeași stare lăuntrică precum este Justin Bieber (încântat de sine și vrând să atragă fanii la el). Pe Hristos nu a putut să-L înjosească, fiindcă a pictat un hristos mincinos, dar în schimb ne-a arătat ce trăia sfinția sa când

*De copil zicea: „**Eu sunt Zian. Veniți la mine și eu vă voi duce la Hristos”**²²⁰ .:*

²¹⁹ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, *Deprinderi duhovnicești*, Ed. Episcopiei Ortodoxe Alba Iulia, 1995, p. 249-258.

²²⁰ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13.

E adevărat că nici scofâlcirea trupească și mutilarea hristoșilor mincinoși din tablourile apusene nu sunt binefăcătoare, fiindcă mută atenția la suferințele trupești și o oprește aici, nearătând suferința sufletească. Dar cu atât mai mult tablourile Părintelui Arsenie Boca sunt mai rele, fiindcă nu arată suferința de loc, ci doar distracția vânării sufletelor din interes personal și disprețul unui dominator, specifice sfinției sale. Și în starea lăuntrică amăgită hristosul mincinos al Părintelui Arsenie Boca seamănă cu preacuvioșia sa, nu numai în trăsăturile din afară ale chipului.

Sfintele Icoane Ortodoxe arată, însă, slava împărătească a unei suferințe ce pune accentul (prin ochii închiși) pe lumea lăuntrică, mult mai chinuită decât trupul, dar mult mai ascunsă, chemându-ne astfel, nu prin mijloace omenești de propagandă gestuală, ci prin smerenie la o urmare a căii Lui, a răstignirii de Sine discretă, ascunsă într-o taină de nepătruns, care începe cu universul minții, cel nevăzut, dar care aduce toate în stare de jertfă lină. Fața este o expresie a inimii, după cum spun Sfinții Părinți, în ea sunt sugerate toate cele dinlăuntru. Astfel că suferința interiorizată și smerită ce se reflectă în Trupul lui Hristos Îl face să iradieze de o viitoare înviere prin durere, dând sens morții biruite prin ea de trecere la viața de dincolo.

Cu totul opus este trupul hristosului mincinos al Părintelui Arsenie Boca, care are culorile bolnăvicioase ale convingerii cu orice chip, care încearcă viclenească libertatea privitorilor și zgândăre ochii prin luminile artificiale ale confortului lumesc de aici și de acum.

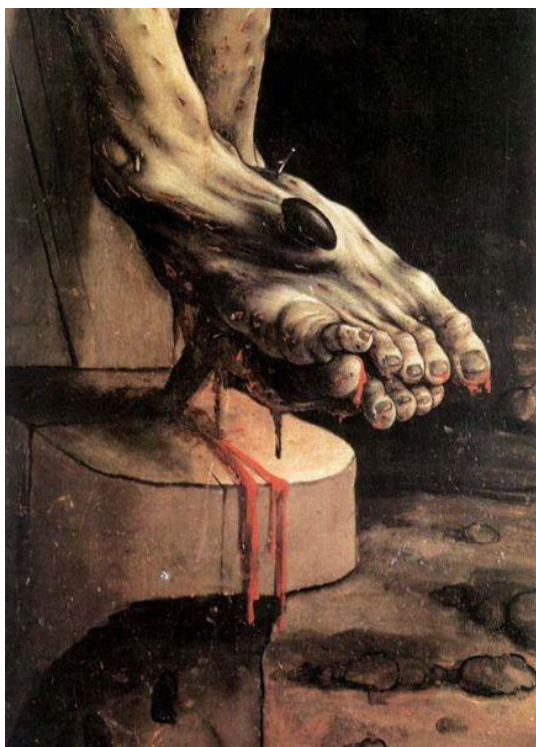
1. Cinstirea sfintelor icoane

[...]

Și, cu cinstirea cea cuvenită celor zugrăviți și închipuiți în icoane, le aducem icoanelor cinste și închinăciune; (însă) nu cu cinstea și închinăciunea cea cuvenită înseși Dumnezeirii, adică nu zicem cum că în icoană este însuși Hristos, sau Prea Sfânta Fecioară, sau sfântul acela care este zugrăvit, ci pe cinstirea arătată Icoanei o ducem sus, către întâiul chip. Pentru

că, dacă icoana aceea căreia îi aducem închinăciune este a lui Hristos, cinstirea arătată ei o aducem către însuși Hristos, Fiul lui Dumnezeu. [dacă este cu chipul Părintelui Arsenie Boca, deci a Părintelui Arsenie Boca, cinstirea ei o aducem către însuși Părintele Arsenie Boca, nu lui Hristos, chiar dacă este trecut numele Lui, acolo – n.n.] *Nu vopselelor le aducem cinstire și închinăciune, ci lui Hristos, Carele este în ceruri, pentru că „cinstirea icoanei trece către întâiul chip”, [după cum] zice sfântul marele Vasilie. Tot de asemenea zicem și pentru icoana Prea Sfintei Fecioare și pentru zugrăvirea și închipuirea tuturor sfinților.* [dacă Maica Domnului are asemănarea Zamfirei, ea se preacinstește nu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, dacă Sfinții au chipul Părintelui Arsenie Boca, el este cinstit în locul lor – n.n.]

[Așa și cea împotriva, adică ocărârea și necinstirea icoanei, către întâiul chip trece, și vom cădea în greșeala neevlaviei]. [vă dați seama acum, ce hulitor era pictorul de la Drăgănescu la adresa lui Hristos, a Maicii Domnului și a sfinților, dacă îi picta așa de urât, fără evlavie, mutilându-i prin adăugarea chipului său? Oamenii îl cinstesc pe Părintele Arsenie Boca când sărută cu cinste tablourile cu chipul lui pictat în locul lui Hristos, dar sfinția sa, prin aceleași tablouri, pentru că le dedică prin nume lui Hristos, dar le pocește prin pictarea cea urâtă a chipului său, Îl necinstește, mai ales că și mesajul teologic, din gesturi, semne, transparențe, texte, inovații pus în numele Lui, este tot unul eretic – n.n.]

[La Sinodul al șaptelea ecumenic, toată lupta sfinților părinți a fost pentru Sfintele Icoane și pentru podoaba sfintei biserici cu închipuirile sfinților, cărora li s-au închinat ei atuncia, poruncind și nouă asemenea. Iar pe cei ce s-au lepădat a se închina sfintelor icoane i-au dat anatemei, gonindu-i de la sfânta Biserică].

Cu dreptate dară (și noi) le închipuim și le aducem (cinstire și) închinăciune Sfintelor Icoane, iară hulitorii și necinstitorii să fie toți dați anatemei. [iată încă o anatema la care s-a supus Părintele Arsenie Boca – n.n.]

[Pentru îndreptarea zografilor la câteva greșeli, pe care ei le fac din nebăgare de seamă:

[...]

IV. Este un obicei papistășesc zugrăvirea lui Hristos pironit pe cruce cu trei piroane

[dar măcar ei îi lasă ambele mâini pironite pe cruce, un piron străpungând ambele picioare, care totuși ne arată că a suferit și a sângerat pentru noi, chiar dacă hidos. Cu cât mai grav este că deși Părintele Arsenie Boca pictează toate piroanele, o mână o smulge, acuzând pe Hristos de răstignire parțială. În măsura în care mâna lui Hristos este mai de preț decât pironul care a străpuns-o, în aceeași măsură hula Părintele Arsenie Boca este mai rea decât a latinilor – n.n.], iar nu cu patru, cum se adeverește din Istoria sfântului împărat Constantin cel Mare, care a pus un piron în coroana sa împărătească, de s-au împlinit cuvintele lui David: „... Pus-ai pe capul lui cunună de piatră scumpă”81; pe-al doilea l-a pus în frâul calului, de s-au împlinit cuvintele proorocului: „...Și cel din frâul calului «Sfânt Domnului !» va fi. 82; iar două le-a pus într-un turn înalt, spre întărirea [și paza] cetății. 83.

[...]

[Ascultă, zografe ! Sfânta Biserică, maica tuturor credincioșilor, prin prooroci și-a făcut gătirea; prin Hristos și-a așezat temelie; prin sfinții apostoli s-a zidit; prin sângele mucenicilor s-a zugrăvit [vă dați seama ce grav este să schimbi zugrăveala ei, mai mult, introducând relaxare în suferință – n.n.] ; prin strădaniile pustnicilor s-a umplut de buna mireasmă duhovnicească, iar prin cele șapte sinoade s-a întărit, gonind toate vicleșugurile eretice.

Așadar, frate zografe, lucrează-ți meșteșugul cu frică și cu mare băgare de seamă, întocmai după cum poruncesc sfinții părinți și după cum te povățuiește cartea aceasta, neabătându-te la alte așezări sau alte închipuiri eretice. Iar pentru lenea ta, sau pentru plata lucrului, să nu lași din cele poruncite de sfinții părinți și ale dascălilor vechi zografi, ca să nu cazi sub blestemul și afurisenia sinodului al șaptelea; [sărmanul Părintele Arsenie Boca ce a pătimit fiindcă a pictat după vedeniile diavolești, după propriile păreri culese din filozofie și după modelele apusene, deprinse la Belle Arte – n.n.] și păzește-ți și viața curată de spurcăciunile trupești, ca cel ce lucrezi cele sfinte. Și acestea urmând, vei fi locuitor raiului cu toți sfinții]88.²²¹

Contrazicând teologia Ortodoxă și sustrăgând asemănarea lui Hristos, pentru a o înlocui cu a Părintelui Arsenie Boca, vedenia răstignirii ne arată că a fost fabricată prin nălucire de draci, pentru a scăpa de focul ce-i arde din Sfânta Jertfă a lui Hristos. Astfel că lozinca „Veniți la Mine” nu este citat din Sfânta Evanghelie, ci o parafrază. Sfânta Evanghelie îndeamnă pe oameni să vină la Hristos, pentru a-L urma în starea Lui de Jertfă (jugul) lăuntrică (blândețea și smerenia inimii) și astfel a-și găsi vindecarea și odihna adevărată a împlinirii dureroase a voinței lui Dumnezeu: *Mat 11:28 Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi. 29 Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre. 30 Căci jugul Meu e bun și povara Mea este ușoară..* Lozinca din așezământul de la Drăgănescu îi îndeamnă pe oameni să vină la Părintele Arsenie Boca, ca la un hristos mincinos, care îi vrăjește prin priviri, hipnotizându-i să aleagă calea confortabilă și zâmbitoare a relaxării, care duce la marea amăgire a uitării de Dumnezeu.

²²¹ **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, pp. 22-27; 229-233.

B) PIRONIREA ÎN ÎNCHEIETURI

contrazice Sfânta Evanghelie. Deci, hristosul ce se arăta Părintelui Arsenie Boca era unul mincinos, având stigmatate.

După cum se observă cu claritate, în toate tablourile unde vrea Părintele Arsenie Boca să-L reprezinte pe hristosul său după răstignire, veți observa că este pironit în încheietura mâinii, iar nu în mână. Și acesta este un semn doveditor că vedeniile pe care le-a primit au fost năluciri alcătuite de un duh mincinos ce ura patimile lui Hristos și Sfânta Evanghelie:

Ioan 20:24 Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. 25 Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. 26 Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: Pace vouă! 27 Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios. 28 A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeuul meu! 29 Iisus I-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!

Oare Părintele Arsenie Boca nu a citit Sfânta Evanghelie, sau a considerat mai credibile vedeniile sfinției sale? Dacă da, noi nu putem să ne încredem în el, fiindcă Sfânta Biserică ne pune Sfânta Evanghelie la temelia întregii noastre existențe. După Sfânta Evanghelie a Sfinților Apostoli, nu după *Cărarea Împărăției și așezământul de la Drăgănescu* vom fi judecați:

Rom 2:16 În ziua în care Dumnezeu va judeca, prin Iisus Hristos, după Evanghelia mea, cele ascunse ale oamenilor.

Iar în Sfânta Evanghelie este scris clar semnul cuielor sunt în mâinile lui Hristos (= χερσιν [chersin], limba greacă), nu în încheieturile Lui (= συνδεσμων [sindesmon], limba greacă). Dar aceasta este foarte grav. Atunci cine este răstignitul desprins de pe cruce, cu ochii deschiși, fără sânge, cu găuri în încheieturi și asemănarea Părintelui Arsenie Boca? Desigur un duh mincinos. Aceasta nu numai că îl arată pe Părintele Arsenie Boca ca pe un zugrav de grozăvii neasemănate (care cade sub blestemul și afurisenia Sfântului Sinod al 7-lea ecumenic), dar atacă tocmai semnul de identificare al lui Hristos din veșnicie, arătând că cel reprezentat de sfinția sa este un altul, ce vrea să-L înlocuiască prin stigmatele care îi apăreau și Părintelui Arsenie Boca... probabil (după tablourile de la Drăgănescu) tocmai la încheieturi (deși, în vedenia celor două țigănci Părintele Arsenie Boca apare cu stigmatate în palme, vedeți capitolul *Francisc de Assisi*). După cum vom vedea mai jos, cel care are stigmatate este, de fapt, tocmai... antihrist. Așadar și prin pictarea stigmatelor la încheieturile mâinilor, Părintele Arsenie Boca îl pictează pe antihrist.

Despre stigmatate

*Părintele mi-a arătat cum să țin mâinile când mă rog, și în momentul în care Părintele [Arsenie Boca] a ridicat mâna, aveam senzația că e mâna lui Iisus! Aveam senzația că văd urmele cuielor în palme*²²²

Stigmatate sunt prezente și la greco-catolici, pe care atât de mult i-a iubit și propovăduit Părintele Arsenie Boca, învățăturile sfinției sale fiind îngemănate cu uniatismul. Vom îngroșa asemănările:

²²² Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 132-142

Rafila Găluț, Fecioara **stigmatizată** de la Bocsig (1910-1939)

- Rafila Găluț s-a născut pe 8 februarie 1910 la Bocsig, jud. Arad, fiind fiica lui Constantin Găluț și a Anei Zgerden.

- **a fost botezată** la 10 februarie 1910 în biserica greco-catolică "Sf. Gheorghe" din localitatea natală, de către Pr. Demetriu Nysztor.

- **credincioasă greco-catolică, de mică a fost foarte apropiată de Biserică. În 1931 dorește să devină călugăriță** în Congregația Maicii Domnului de la Blaj dar, datorită sănătății sale fragile, este sfătuită să renunțe.

- **tânăra fecioară din Bocsig a trăit o viață spirituală exemplară, spovedindu-se cel puțin o dată pe lună și primind foarte des Sf. Euharistie; a participat la Sf. Liturghie și la diferitele devoțiuni ale Bisericii Greco-Catolice: Sf. Rozar, Calea Crucii, Adorație euharistică, novenele către Sf. Anton de Padova și Sf. Tereza de Lisieux.**

- **în perioada 1931 – 1939 a purtat stigmatele** (rănilile Domnului), lucru confirmat nu numai de parohul locului, Pr. Petru Vancu, ci și de diferiți preoți și medici delegați din partea Episcopiei Lugojului să investigheze acest caz deosebit.

- **este interesant că în aceeași perioadă cu stigmatele Rafilei Găluț, Icoana Maicii Domnului aflată în biserica greco-catolică din Scăiuș, a lăcrimat în zilele 30 septembrie și 15 octombrie 1934.**

- **primul raport despre stigmatele Rafilei este trimis de Pr. Petru Vancu Episcopiei de Lugoj pe data de 11 noiembrie 1933.**

- **Episcopul Alexandru Nicolescu de Lugoj îl însărcinează pe Pr. Dr. Iuliu Rațiu să întocmească un chestionar cu 48 de întrebări care îi vor fi puse Rafilei despre stigmate și despre viziunile pe care ea spunea că le are, răspunsurile la chestionar fiind prezentate Episcopului împreună cu un raport pe data de 20 ianuarie 1934.**

- **Episcopia de Lugoj informează Congregația Bisericii Orientale (Dicaster al Sfântului Scaun) despre cazul Rafilei Găluț printr-o scrisoare adresată Cardinalului Luigi Sincero pe data de 15 aprilie 1934; documentele referitoare la acest caz sunt traduse și trimise Sf. Scaun pe data de 27 iulie 1934.**

- **alte culte au încercat să o convingă pe Rafila Găluț să renunțe la credința ei catolică, dar ea nu acceptă, susținând totă viața că unica Biserică întemeiată de Mântuitorul Isus Cristos este Biserica Una, Sfântă, Catolică și Apostolică.**

- **pe 30 august 1934 Sfânta Congregație pentru Biserica Orientală comunică Episcopului Alexandru Nicolescu că documentația referitoare la Rafila Găluț a fost transmisă Sfântului Oficiu.**

- **pe 10 septembrie 1934 Episcopul Alexandru Nicolescu transmite Congregației pentru Biserica Orientală concluziile preoților care au investigat cazul Găluț: Pr. dr. Dominic Niculăeș, Pr. Petru Herlo și Pr. dr. Iuliu Rațiu. Aceștia descriu stigmatele precum și viziunile Rafilei: viziuni cu Maica Domnului care îi vorbea și viziunile cu Isus Cristos.**

- **pe data de 16 septembrie Rafila Găluț este consultată la sediul parohiei greco-catolice Arad II-Șega de o comisie de medici formată din Dr. Nicolae Butean, Dr. Iuliu Vicas, Dr. Teodor Pop și Dr. Vasile Cucu. Medicii nu reușesc să dea o explicație științifică stigmatelor**

Rafilei. Ei au observat rănilile de pe frunte, de pe cele două palmi, de pe coastă și de pe picioare. S-a constatat că stigmatele nu apar la intervale fixe, ci la date anunțate de Maica Domnului.

- pe data de 1 octombrie 1934 **apariția stigmatelor se face în prezența medicului Teodor Vicas, a Pr. Petru Herlo și a Pr. Petru Vancu, redactându-se un proces verbal, document tradus și transmis imediat Sf. Scaun.**

- în zilele de 6-7 octombrie 1934 Rafila Găluț se află la Lugoj cu ocazia Congresului AGRU și a vizitei Regelui Carol II în oraș și este primită de Episcopul Alexandru Nicolescu la reședința episcopală, ocazie cu care Episcopul constată personal stigmatele. **Rafila Găluț se va ruga cu această ocazie în fața Icoanei Maicii Domnului de la Scăiuș adusă în pelerinaj la Catedrala greco-catolică din Lugoj. Raportul cu privire la vizita Rafilei la Lugoj este redactat de canonicul Marianescu.**

- pe data de 20 februarie 1935 Episcopia de Lugoj trimite un nou raport Congregației pentru Biserica Orientală referitor la cazul Rafilei Găluț.

- pe data de 27 mai 1935 Pr. Augustin Pop OSBM care ținea Misiuni populare la Bocsig în acea perioadă, înaintează Episcopiei de Lugoj un raport despre Rafila Găluț, în care aceasta este **definită de călugărul bazilian drept "o ființă favorizată de Dumnezeu", negăsind nicio explicație naturală pentru stigmate.**

- din 31 ianuarie 1936 stigmatele au sângerat tot la două săptămâni, câte 3 zile, până în 15 aprilie 1939, când Rafila Găluț a murit.

- în 1948 Episcopia de Lugoj a inițiat o nouă anchetă, încredințată Pr. Vasile Borda. Acesta a încercat să adune informații de la toți cei care au cunoscut-o pe Rafila.

- **calitățile Rafilei Găluț recunoscute de contemporani erau: evlavie, ascultare, răbdare, mortificări, curăție, modestie, credință simplitate, apostolat laic, iubirea aproapelui, stigmate și viziuni, chiar daruri profetice.**

- în 1979 se reface mormântul Rafilei Găluț, la cheltuieli contribuind și Prea Sfințitul Episcop Ioan Ploscaru de la Lugoj, care s-a ocupat în perioada comunistă de strângerea tuturor documentelor referitoare la fecioara stigmatizată de la Bocsig.

- după 1939 **numeroși credincioși greco-catolici, romano-catolici dar și de alte confesiuni, vin și se roagă la mormântul Rafilei Găluț cerându-i mijlocirea în nevoile lor sufletești și trupești.**

Doamne Isuse Cristoase care ne-ai arătat mărirea Ta prin darul stigmatelor fecioarei Rafila Găluț de la Bocsig, dăruiește-ne lumina necesară pentru a face voia Ta în viața noastră precum și a mărturisi adevărata credință a Bisericii Tale.

Tatăl Nostru ... , Născătoare ... , Mărire Tatălui ...

Preasfântă Fecioară Marie, Maica lui Dumnezeu și Maica noastră a tuturor, care te-ai arătat de mai multe ori fecioarei Rafila Găluț de la Bocsig, ajută-ne să primim adevărata lumină pentru a înțelege cu adevărat voia Fiului Tău, revelată prin viața Rafilei Găluț.

Tatăl Nostru ... , Născătoare ... , Mărire Tatălui ...

Bocsig, 18 octombrie 2008, cu ocazia pelerinajului Asociațiilor AGRU și ASTRU din Eparhia de Lugoj, condus de P.S. Alexandru Mesian, Episcop de Lugoj²²³

Iată altcineva dintre români, tot de formație greco-catolică ca și Părintele Arsenie Boca, având stigmate, viață (manifestată prin evlavie exterioară, la arătare, nu smerită și ascunsă) publică și misiune apologetică uniata, învățături și minuni, înainte și după moarte, ba și rugăciuni la mormânt, similare cu ale sfinției sale.

Stigmatele „fetei diavol”. Dar multe asemănări găsim și în semnele pe care le face diavolul în trupul Ortodocșilor vrăjiți. O româncă vrăjită făcând minuni asemănătoare cu ale Părintelui Arsenie Boca (având

²²³ <<http://www.tgcl.cnet.ro/rafila-galut-fecioara-stigmatizata-de-la-bocsig/>>, luni, 15 iunie 2015

inclusiv stigmatate). Observăm că datorită mândriei și dorinței de răzbunare nici slujbele de exorcizare nu aveau efect la ea. Vom îngroșa asemănările:

Poltergeist de România: povestea botoșanencei care a reușit cu puterea minții să îngrozească un sat întreg și să uimească lumea științifică

Eleonora Zugun, o botoșăneancă născută acum 110 ani, a fost numită de săteni „fata diavol“ și a fost considerată responsabilă pentru fenomene paranormale terifiante. A stârnit și interesul cercetătorilor din afara României, care au numit-o „Romanian Poltergeist“. Unul dintre nepoții Eleonorei povestește, pentru „Weekend Adevărul“, ce-și amintește despre „demonii“ din viața mătușii sale. În 1926, un renumit parapsiholog britanic, Harry Price, a dus-o în Londra pe o tânără pe care o numea „fata diavol“.

Pe numele ei adevărat Eleonora Zugun, fata avea 13 ani și era născută în satul Talpa din județul Botoșani. Despre ea se spunea că este posedată de un Poltergeist (un spirit neliniștit, malefic), fiind capabilă să mute și să arunce obiecte oricât de mari și de grele ar fi fost. Totodată, la intervale regulate, Eleonora Zugun se umplea de stigmatate: mușcăături, zgârieturi, umflături de origine necunoscută. Cercetată de oameni de știință britanici A fost dusă în Londra pentru a fi studiată de specialiștii englezi de la Laboratorul Național de Cercetare Psihică, după ce îi uimise pe savanții vienezi, care au cercetat-o la rândul lor. Interesați de cazul ei au fost nu numai specialiștii în fenomene paranormale, ci și trei membri ai Societății Regale din Marea Britanie: dr. R.J. Tillyard, dr. R. Fielding-Ould și profesorul Edward Heron-Allen. Era de 11 luni în Londra, iar fenomenele paranormale din laboratoarele institutului britanic se înmulțeau. Presa Commonwealth-ului dezbată cu lux de amănunte cazul și vorbea aproape zilnic despre „fata Poltergeist“ din România. Zgârieturile care apăreau în mod misterios pe fața Eleonorei FOTO soulask.com „Un grup de persoane servea ceaiul în laborator, când Eleonora a ridicat ceașca de pe masă, după care a țipat și a tras repede mâneca hainei de pe antebraț. Brusc, îi apăruseră urme de dinți adânc înfipti în carne, ca și cum cineva ar fi mușcat-o cu sălbăticie. Urmele dinților s-au colorat din roșu în alb, transformându-se în umflături uriașe. Într-o oră dispăruseră fără urmă“, se preciza în articolul „Fenomene uluitoare: fată posedată de diavol“, apărut în pagina 29 a publicației „Sunday Mail“ din Brisbane, Australia, pe 12 decembrie 1926. Fascinant subiect de presă Fascinația pentru Eleonora Zugun, „fata posedată“ a continuat în Commonwealth, ziarele considerând-o subiect de presă și la un an de la sosirea sa. „A fost adusă la Londra în luna septembrie a anului trecut (n.r. – 1926) de contesa Wassilko-Serecki la institut pentru a fi testată în privința manifestărilor de tip Poltergeist care i se atribuie și a misterioaselor semne care-i apar pe trup“, se arăta în articolul intitulat „O fată «fantomă» din România: mister neelucidat după mai multe teste“, apărut sâmbătă, 16 aprilie 1927, în pagina 11 a cotidianului „The Advertiser“, cu sediul în Adelaide, Australia. De altfel, pe toată durata testării ei în Laboratorul Național de Cercetare Psihică din South Kensington, Londra, a fost vizitată de numeroși reporteri de la diverse publicații ale vremii. Descrierile din presa internațională sunt doar o mică parte din povestea semi legendară care a înconjurat-o pe Eleonora Zugun cel puțin în prima parte a vieții ei. Sute de mărturii culese de parapsihologi și specialiști în paranormal de la începutul secolului al XX-lea îi creează un portret terifiant: o tânără posedată de un spirit și capabilă de activități paranormale rar întâlnite. Povestea ei începe însă în satul Talpa, acolo unde s-a născut și acolo unde, se spunea, a dobândit puterile paranormale și implicit a fost „posedată“. Totul a început când Eleonora avea 7 ani Eleonora Zugun s-a născut pe 24 mai 1913 într-o familie de țărani din satul Talpa, comuna Căndești, județul Botoșani. În satul ei natal, pușinii bătrâni care au mai auzit povești despre ea se feresc să deschidă subiectul. Îl consideră de rău augur. Singurul care vorbește nestingherit este un nepot al Eleonorei Zugun, care mai trăiește în Talpa. Se numește Marcel Zugun, are 60 de ani și este fiul fratelui mai mic al Eleonorei. Și-o amintește bine, ca pe o femeie cuminte și bună. Dar copil fiind, a apucat să audă povești de la bătrânii care au copilărit cu ea și mai ales de la Eleonora însăși. „Când am mai crescut, am devenit curios. Și am întrebat-o. Nu a vrut să vorbească despre așa ceva. Era o suferință prea mare. Până la urmă mi-a spus ea câte ceva...“, spune Marcel Zugun. Nepotul Eleonorei Zugun precizează că

totul a început când Eleonora avea 7 ani. Tot soiul de fenomene paranormale s-au dezlănțuit în Talpa din acel moment. Oamenii erau înfricoșați. „Mi s-a povestit că, **atunci când era mică, mergea pe drum și pietrele de pe marginea drumului se aliniau [mai ceva ca găinile și păsările – n.n.] și mergeau paralel cu ea.** Apoi s-a întâmplat că săreau și veneau în casă tot felul de lucruri, inclusiv pietre de la râu și spăreau prin casă. Odată, un vânător a fost chemat de bunicu' să vadă ce se aude în pod. **Când a urcat omul s-a trezit lovit și bătut** [totuși a scăpat mai ieftin decât securiștii paralizați de Părintele Arsenie Boca – n.n.] **de tot felul de obiecte, de cartofi, de tot ce era pe acolo**“, povestește Marcel Zugun. **Ba mai mult, Eleonora ar fi fost capabilă să și controleze astfel de fenomene, răzbunându-se pe cei care o umileau prin sat.** „Se spune că vărul ei o bătea când era mică. Și ea îi tot spusese: «Nu mă mai bate, că am să te fac să umbli în fundul gol prin sat». Și el nu a băgat-o în seamă și i-a tras o palmă. Nu au trecut zece minute și vărul ei umbla gol-puşcă prin mijlocul satului, rătăcit tot“, spune Marcel Zugun din ce i s-a transmis din familie. ; **Dusă** cu forța **la mănăstiri**, exorcizată și închisă în ospiciu „Au trimis-o prin vecini, că sperau ca duhul cel rău să o lase în pace. Credeau că doar în casă se propășise și acolo acționa. Încercam și ei ce puteam“, spune Marcel Zugun. Nici în casele vecinilor nu dispăreau, însă, fenomenele neobișnuite. Oamenii s-au speriat, spune nepotul. Șuşoteau și spuneau că este posedată de diavol. În speranța de a scăpa de acest diavol, părinții **au dus-o pe Eleonora la un preot. Au însoțit-o nu mai puțin de 40 de săteni. Au dus-o la preotul Măcărescu din satul Zamostea, un preot cunoscut pentru harul său de a lupta cu demonii.** Marcel Zugun nepotul Eleonorei Zugun descrie întâlnirea Eleonorei cu preotul Măcărescu, acasă la acesta într-unul dintre studiile sale, „Poltergeist Mediums“: „Imediat ce a intrat Eleonora în cameră, un platou din metal așezat pe un suport s-a spart brusc. Nici bine nu și-au revenit oamenii din șoc, că ferestrele interioare s-au spart în timp ce ferestrele exterioare au rămas intacte. În timp ce toate acestea se întâmplau, bătrânul preot, fiul său și învățătorul Teodorescu erau prezenți. Imediat au luat-o la fugă“. Fenomenele stranii nu s-au oprit aici, un băiat fiind rănit de o scândură în timpul manifestării de tip „Poltergeist“ din casa preotului, fiindcă ar fi pronunțat cuvântul „diavol“. Părinții Eleonorei **au continuat să o ducă pe la biserici și mănăstiri**, ajungând până la mănăstirea „Sfântul Ioan cel Nou“ de la Suceava, unde, la apariția fetei, o piatră ar fi spart un tablou al sfântului. Vestea despre „fata-diavol“ din Talpa se răspândise, circula din sat în sat și ajunsese deja la urechile specialiștilor de la Universitatea din Cernăuți. Între timp, spune Marcel Zugun, Eleonora a fost **închisă la mănăstirea Gorovei**, pentru a fi scăpată de „cel rău“ cu ajutorul călugărilor de acolo. Și Harry Price scrie într-o lucrare că tânăra a fost supusă unor practici de exorcizare, obligată la practici religioase. **Călugării îi citeau slujbe întregi. Fără rezultat. A fost închisă într-un azil**, despre care nici Marcel Zugun nu știe cu exactitate unde se afla, probabil la Cernăuți, dar știe de la mătușa sa, Eleonora, că **a fost supusă la tot felul de investigații, inclusiv la episoade de hipnoză.** Între timp, **ziarele din Bucovina vuiau, despre acest caz.** În special „Czernowitzer Morgenblatt“ și „Allgemeine Zeitung“ publicaseră articole detaliate despre cazul Eleonorei Zugun. În tot acest timp, căutată de jurnaliști, fata din Talpa, în vârstă de 12 ani **zăcea fie în sanatorii, fie la mănăstiri.** În cele din urmă, Eleonora Zugun se întoarce acasă și nu mai vrea să părăsească satul natal. **Este căutată de oameni de știință, pasionați de paranormal, și de jurnaliști.** „Au venit mulți oameni să o ia cu ei. Au fost și medici, și jurnaliști. Veneau să o ducă să o studieze, ba la București, ba în Franța, ba în Germania. Degeaba. **Dacă nu dorea să plece cu acele persoane, nu putea să o ia nimeni. Se strica mașina pe drum, șareta. Mureau caii. Se îmbolnăvea grav șoferul. Se întâmpla orice, dar pe ea nu o luau**“, povestește nepotul Eleonorei. Cu toate acestea, după ce a împlinit 13 ani, sătulă, probabil, să mai fie numită „drac“ în sat, **preferă liniștea sanatoriului. La sanatoriul din Cernăuți însă, spune Harry Price, este tratată ca în Evul Mediu, închisă într-o cameră întunecată. Se bănuiește că „victimă“ spiritelor întunecate care o bântuiau i-a căzut și un inginer german pasionat de paranormal. Se numea Fritz Grunewald și era din Berlin. Acesta a vizitat toate locurile pe unde a stat Eleonora și a adunat mare parte din mărturiile folosite mai târziu în lucrările de specialitate. Inginerul a ajuns să o cunoască și, spune Harry Price, l-a convins pe tatăl Eleonorei să o scoată din azil.**

S-a întors la Berlin și, când dorea să vină să o aducă pe Eleonora în capitala Germaniei, a murit brusc. Eleonora Zugun a fost internată din nou în sanatoriu, unde urma să-și petreacă tot restul vieții. Salvarea Eleonorei În același an, însă, tânăra a fost salvată din sanatoriu de contesa austriacă Zoe Wassilko-Serecki, preocupată și ea de fenomenele paranormale, care a reușit să o ia în custodie pe Eleonora. A dus-o în Austria, familia fetei fiind uimită de influența pe care o avea contesa asupra ei. I-a amenajat o cameră spațioasă în locuința sa din Viena. Mai mulți oameni de știință austrieci au fost invitați să o studieze. Fenomenele paranormale au început să se manifeste cu forță. Au început să apară stigmatele, adică mușcăături, umflături și zgârieturi pe mâinile și fața Eleonorei. În cele din urmă, a fost chemat specialistul Harry Price din Londra. Vrajită de bunică sau complexul „dracul”? Marcel Zugun spune că în sat circulă teoria că mătușa sa fusese „vrajită” de bunica ei, de la Buhai, prin intermediul unor mărgele. Totuși, concluziile publicate de Harry Price în urma cercetărilor în cadrul Laboratorului Național de Cercetare Psihică din Londra, au fost altele: „Stigmatele îi apar spontan în diferite părți ale corpului Eleonorei. Nu poate fi considerată responsabilă în mod conștient pentru producerea acestora. În condiții științifice ideale, s-a observat că mici obiecte din apropierea Eleonorei se pot mișca fără ca tânăra să le atingă”, potrivit articolului „O fată «fantomă» din România. Mister neelucidat după o serie de teste”, publicat în „The Advertiser” pe 16 aprilie 1927. Stigmatele care apăreau pe trupul Eleonorei Zugun În același articol, se încearcă o explicație: „Se sugerează că fata, speriată încă de foarte mică de poveștile cu «draci» spuse de țărani din satul ei, a dezvoltat complexul «dracul». Iar psihicul ei îi provoacă, prin mecanisme necunoscute, răni pe corp. Pentru capacitățile de a mișca obiecte fără a le atinge nu s-a găsit o explicație”. Confeționeră și căsătorită de două ori În 1928, când Eleonora Zugun a împlinit 15 ani, fără niciun eveniment marcant sau tratament, a devenit o adolescentă normală. Pur și simplu nu-i mai apăreau semne și nici nu mai părea „bântuită” de vreun duh. Automat a fost trimisă în România. Nu mai avea nimeni ce studia la ea. A devenit confeționeră la București. „A dus o viață normală de la 15 ani. Nu s-a mai întâmplat nimic. Nici ea nu mai vorbea despre asta. Greu de tot o convingeai să spună ceva. A stat și la București, după aceea s-a întors la Talpa, apoi s-a mutat la Dorohoi. Acolo s-a căsătorit. A divorțat și s-a recăsătorit tot acolo. La Dorohoi este și înmormântată. A trăit 83 de ani. Era foarte bună la suflet și ne plăcea să stăm cu ea. Nu avea nimic rău”, spune Marcel Zugun. Citește mai mult: adevarul.ro/locale/botosani/poltergeist-romania-povestea-botosanencei-reusit-puterea-mintii-ingrozeasca-sat-intreg-uimeasca-lumea-stiintifica-l-557afa2ecf376e35380b38/index.html

După cum vedem asemănările sunt mai mici, fiindcă în cazul fetei diavolul ataca de la stânga, arătându-și fața rea, nu ca în cazul fetei greco-catolice și Părintelui Arsenie Boca, când ataca de la dreapta, sugerând că sunt Sfinții, arătându-și în felul acesta fața vicleană, ce dorea să mimeze sfințenia.

Iată, însă, și **spovedania unui biet Ortodox înșelat de diavol** ce i se arăta sub chipul multor sfinți, care a primit, printre alte false daruri comune cu ale Părintelui Arsenie Boca și darul stigmatei, pentru a vedea că Ortodoxia nu ne scutește de înșelare, dacă nu suntem lămurii în ea și nu urmăm calea smerită a Sfinților Părinți. Vom îngroșa, ca de obicei, asemănările cu cazul nostru:

Spovedania unui înșelat

Scrisoarea aceasta a fost scrisă de un grec aflat în străinătate către Părintele Teodosie de la Mănăstirea athonită Sfântul Pavel, autorul cărții „Spiritismul, urâciunea pustiirii”, deoarece prin intermediul acesteia s-a regăsit pe sine și s-a slobozit din ghearele diavolului.

Părinte Teodosie,

Citind cartea sfinției voastre „Spiritismul, urâciunea pustiirii”, am simțit o mare nevoie să vă scriu ca să vă mulțumesc, dar și ca să mărturisesc, eu nevrednicul, pe scurt, despre marea înșelare în care am căzut. Vă rog să mă iertați că vă rețin și vă obosesc, scriindu-vă marile mele păcate.

Cu vreo zece ani în urmă, Părinte Teodosie, am cunoscut în Thesalonica un bărbat în vârstă, pe nume Vasilios, care se îndeletnicea cu hidromanția^[1]. Căra cu el o geantă în care-și avea „uneltele”. **Doream și eu mult să învăț acest mod de comunicare cu duhurile, însă, cu toate rugămintele mele, nu m-a învățat nimic. Mintea fiindu-mi mereu la aceasta, într-o noapte, în somn, a venit cineva și s-a așezat lângă patul meu. Mi-a spus că este „Sfântul Gheorghe” și că de atunci înainte mă va povățui și ocroti. Vă puteți da seama ce bucurie m-a cuprins!**

A doua zi dimineața am chemat-o pe sora mea, de 33 de ani, cu șapte ani mai mică decât mine, de curând măritată. Bătrânul Vasilios o pusese de multe ori pe sora mea să privească într-o cană de lut plină de apă. I-am spus că am pregătite cana, cuțitașul cu mânerul negru și că poate privi în apa din cană. Dar ea a râs și mi-a spus că, dacă nu va fi de față bătrânul ca să-i citească, ea nu va putea vedea nimic, pentru că încercase singură să privească în apă, dar fără să reușească ceva. **Dar spunându-i ce mi se întâmplase în somn, s-a așezat și s-a concentrat asupra cănii. După două-trei minute a început să vadă o biserică necunoscută nouă, de la capătul Acropolei, numită a Cuviosului David. În partea de sus a ei se afla o piatră din care curge agheasmă, numită a Cinstului Brâu al Maicii Domnului. Acolo trebuia să mergem să ne rugăm, să ne spălăm cu agheasmă, să luăm și cu noi – și în continuare vom avea comuniune cu duhurile. Și, într-adevăr, am acționat potrivit îndrumărilor duhului.**

De atunci au început să curgă răspunsurile-îndrumări la diferitele noastre întrebări. Și, încet-încet, odată cu trecerea timpului, am înaintat în această „știință” a satanei, ca apoi să venim în contact cu președintele de atunci al Societății Cercetărilor Spiritiste, Nikolaos Firi-hon – Barbeta. Acela ne-a rezolvat diferite nedumeriri referitoare la comuniunea pe care o aveam și, concret, m-a învățat cum să primesc „stăpânirea celor patru arhangheli” (Mihail, Gavriil, Rafail, Uriil). Nu-mi aduc aminte exact câte zile am postit. În fiecare zi citeam câțiva psalmi ai Prorocului David, apoi, cu sora mea, făceam comuniunea. Ea îi vedea pe cei patru „arhangheli” cum mă însemnează în chipul Crucii și-mi dau stăpânirea să supun duhurile viclene, să vindec nebuni, vrăjii și bolnavi. De asemenea, președintele ne-a dat „permisiunea de lucru”. De acum înainte eram deja profesioniști și lumea venea pe zi ce trecea, din ce în ce mai multă!

Ar trebui multe foi de hârtie să vă descriu amănunțit cele întâmplate, însă vă voi scrie foarte puține lucruri despre comuniunea pe care am avut-o cu duhurile. Nu am vrut să înaintez în „magia albă”, așa cum este de obicei ea numită de către spirițiști. Astfel permanentul nostru îndrumător, presupusul „arhanghel Gavriil”, într-una din învățăturile sale ne-a spus că **Evangelos (adică eu) este născut numai pentru bine. „Tu, roabă Kiriaki” (sora mea), „în cealaltă cămăruță poți da oamenilor diferite buruieni-ape” etc.**

Faptul că în anumite cazuri (bolnavi, împăcarea soților despărțiți etc.) nu aveam nici un rezultat îmi pricinuia nedumerire, de vreme ce îndrumătorul ne făgăduise că în toate vom avea izbândă; răspunsul lui, că „lipsește credința de la oameni”, precum și faptul că unele prorocii nu se împlineau și că ne spunea uneori cuvinte încurcate, potrivit cu puterea mea de pricepere – toate acestea m-au făcut să mă îndoiesc de „sfânta noastră comuniune”. De aceea i-am recomandat surorii mele să ne rugăm mai mult și să ne împlinim, pe cât se poate mai corect, îndatoririle noastre creștinești.

Am început să pun multe întrebări și să insist asupra întrebării: de ce luăm bani de la cei ce suferă, de vreme ce Domnul a spus: „În dar ați primit, în dar să dați”?, ca și multe altele. Dar fiindcă diavolul este mincinos și mult-meștesugăreț, găsea întotdeauna justificări potrivite. Din păcate însă, pe sora mea nu o prea mâhnea acest lucru, ci, dimpotrivă, era mulțumită că putea câștiga bani și că viața ei devenea mai lesnicioasă cu fiecare zi ce trecea. Astfel, fără ca eu să știu nimic, s-a înțeles cu bărbatul ei să mă alunge și să lucreze numai ei doi. În felul acesta, ar fi câștigat și mai mulți bani de la oameni, care le-ar fi rămas doar lor. Dar trebuiau să învețe să facă invocarea. De aceea, m-au întrebat pe mine într-o zi despre cum se face, iar eu, fără să gândesc nimic rău, i-am învățat. Fapta lor m-a mâhnit și mai mult, și mi s-au înmulțit îndoielile despre autenticitatea „sfintei comuniuni”.

A trecut destul de multă vreme în care am căutat să aflu omul potrivit, care să „vadă” în locul surorii mele. Am găsit până la urmă o femeie pe nume Hristini; ea era căsătorită, însă despărțită de bărbat, și avea o fetiță. Fiind săracă, a acceptat să lucreze împreună cu mine. A început instruirea, care consta într-un program zilnic de rugăciuni, paraclise, spălare cu agheasmă la diferite biserici unde izvora Agheasmă etc. Și, astfel, numita Hristini a început să „vadă” limpede și, de multe ori, cu ochii deschiși!

Îndrumătorul nostru era același „arhanghel Mihail”.

Acum însă aveam mai multă experiență și, pe lângă aceasta, mă rugam și studiam mai mult decât altă dată Sfânta Scriptură. Dar și aici satana devenise mai tare și mai meșteșugăreț decât înainte. Predici uimitoare și vindecări spectaculoase mă făceau să cred că de această dată dețin cu adevărat „sfânta comuniune”. Dar, ca un mincinos ce este, diavolul a intrat în contradicție, din pricina multor mele întrebări. De aceea a început să mă lingușească. Unde se oprește mintea omului! A început să mă îndrume prin acea femeie și să mă urce la înălțime cu egoismul, spunându-ne că eu și cu el purtăm aceeași îmbrăcăminte (uniforma romană de culoarea aurului a soldatului roman), numai că noi avem Crucea în față. Nu s-a mulțumit cu aceasta, ci a luat și chipul „Maicii Domnului” și ne-a vorbit; ne-a arătat țărmurile Asiei Mici, Constantinopolul, Sfânta Sofia, spunându-ne că foarte curând acestea vor deveni iarăși grecești.

Se apropia praznicul Bunei-Vestiri a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, 25 martie, și mincinosul „arhanghel Mihail” mi-a făgăduit că după sfârșirea slujbei de la biserică îmi va aduce un dar, de vreme ce-mi sărbătoresc ziua numelui^[2]. Așteptam cu multă nerăbdare să văd ce dar îmi va aduce „arhanghelul”. După ce ne-am despărțit la Biserica Sfintei Varvara, noi ne-am făcut îndatoririle noastre (am tămâiat, am stropit cu agheasmă locul comuniunii, am făcut invocarea ca întotdeauna). Apoi Hristini l-a văzut cu ochii deschiși pe mincinosul „arhanghel” cum i-a dat o „floare de crin”, iar ea mi-a „dat-o” mie, spunându-mi să fiu atent să nu o stric. Desigur, mai înainte acesta ne-a heretisit și binecuvântat, afirmând că crinul este adus din Muntele Sinai. Apoi mi-a dat o povăță: să iau aminte în viața mea la fapte, pentru că orice cădere și păcat va fi ca și cum aș călca în picioare acest „crin”. Desigur, nu am văzut niciodată crinul; numai Hristini îl vedea întotdeauna, lângă icoane. Și, când l-a dus la ea, casa a fost plină de mireasma lui vreme de trei zile!

După aceasta, diavolul mi-a pregătit o surpriză. Într-o zi, Hristini l-a văzut pe „Iisus Hristos” cum ne binecuvântează, mă îmbrățișează și mă sărută spunându-mi: „Fratele meu, am venit lângă tine ca să te sui pe cele patruzeci de trepte ale luminii și adevărului. De acum înainte voi veni în fiecare miercuri la ora 4 după amiază, ca să te îndrum și să te sui pe acele trepte. Îți dau ceva de la mine. Îți dau mâinile mele, ca să-i vindeci pe cei bolnavi.” Și într-adevăr, mâinile mele au început să vindece! Pe lângă aceasta, în mijlocul palmelor mele au apărut două pete negre. Odată l-am întrebat pe mincinosul „arhanghel” despre ele, iar el mi-a spus că sunt de la piroanele cu care a fost răstignit Domnul!

Apoi „Hristosul” mi-a mai spus: „Eu te voi povățui drept, deoarece cunosc această lume, am trăit-o cu trup când am venit pe pământ, în timp ce «arhanghelul Mihail» nu a trăit în trup, ca să-i cunoască bine pe oameni. Ești fratele meu mai mic, am ieșit din aceeași mamă, numai că eu am tată pe Dumnezeu, și atunci când învățam lumea, tu alergai în brațele mele” etc.

Atunci Hristini l-a „văzut” pe mincinosul „arhanghel” că se închină înaintea mea. Învățăturile sale erau pline de dragoste, pace și dăruire față de Dumnezeu. Apoi mincinosul „Hristos” ne-a suit la cele cerești, ne-a arătat raiul, pe însuși „Dumnezeu”, ne-a învățat cum slujesc îngerii, arhanghelii, sfinții etc. Ne-a mai arătat și iadul, și orice își poate închipui mintea noastră cea săracă! Mi-a mai înainte-vestit și moartea tatălui meu cu 6-7 luni mai devreme, însă fără să-mi spună o dată anume.

După aceasta mi s-a întrerupt comuniunea, pentru că, într-o zi când am pus-o pe Hristini „să vadă”, a văzut întuneric și a auzit un glas spunându-i: „Îți luăm lumina și o dăm iarăși fratelui tău, pentru că crinul pe care ți l-am dat și ție l-ai stricat, l-ai făcut bucăți”. Am întrebat-

o pe Hristini ce făcuse, iar ea i-a spus mamei mele că a „mers” cu bărbatul surorii sale, adică a făcut preacurvie.

Așa că am început din nou să caut un om care să „vadă”. De această dată, toți cei pe care îi găseam, după ce îi instruiam cu multă osteneală, plecau! Am pățit așa cu o femeie de curând măritată, cu al cărei bărbat aveam legături de prietenie. **De îndată ce am instruit-o și a început încet-încet să „vadă” și să am din nou comuniunea, a început să-mi spună că mă iubește și că, în fiecare zi, dragostea ei pentru mine se mărește, până când am fost nevoit să întrerup iarăși comuniunea. În cele din urmă, când am ajuns s-o instruiesc pe nepoata mea (23 de ani și măritată), mi s-a arătat satana sub numele de „Sfântul Nicolae”.**

Învățăturile au continuat, ca întotdeauna, cu cuvinte de dragoste și mântuire.

În viața mea am avut întotdeauna ghinioane. Nu am putut să dobândesc un serviciu statornic și nu am făcut nici o pricopseală. De asemenea, aveam multe neliniști în somn în timpul nopților, auzeam glasuri, aveam vise urâte, cearceaful era tras de pe mine. De multe ori simțeam cum mi se oprește respirația și mă apasă o greutate, de care mă ușuram și pleca de la mine ca o albină numai după ce, cu multă greutate, izbuteam să mă însemnez cu semnul Crucii. De asemenea, aveam întotdeauna o frică înăuntrul meu și **de multe ori mă înfuriam, dar atunci când îmi reveneam, plângeam pentru halul în care ajunseseam.** Acum, în ultima vreme, la sărbătorile la care participam (vreme de aproape trei ani am mers la Biserica Sfântului Terapont din Tumba de Jos, Thesalonic), Îl rugam mereu pe Domnul să-mi arate adevărul și să scap de eventuala înșelare.

Cu adevărat, Domnul și Mântuitorul nostru a auzit rugămințile mele și, într-o zi, când am mers la lucru (întrețineam ascensoare) în strada Dimitrios Gunari nr. 1, l-am găsit pe portarul de la bloc și am început o discuție cu el. Cuvintele lui m-au magnetizat. Am arătat celor ce erau cu mine ce trebuiau să facă, iar eu am continuat discuția cu fratele Gheorghios. Era un om simplu, binevoitor, în jur de 53 de ani, care scotea din gura sa neîncetat cuvintele lui Hristos. La sfârșit mi-a spus: „Ia această iconiță a Maicii Domnului și nu amâna! Începe din această clipă să devii un ostaș al lui Domnului!”

Atunci i-am spus că și eu propovăduiesc fiecărui om cuvântul lui Hristos, vindec bolnavi și am o comuniune sfântă, vorbesc cu Sfinții. Dar el m-a amuțit, spunându-mi: „Ești înșelat, frațele meu. Ești victima diavolului, ai căzut în cursa lui!”

Îndată a alergat și mi-a adus cărticica „Părinți duhovnicești contemporani de la Sfântul Munte Athos – Sava duhovnicul”, a Arhimandritului Heruvim (Karambelas) și mi-a arătat la pagina 87, unde se vorbea despre „îngerul care nu era înger, ci diavol”.

În după-amiaza aceleiași zile am chemat-o pe nepoata mea, am pregătit locul de rugăciune și de comuniune și am **pus-o să „vadă”, pe jumătate hipnotizată ca întotdeauna. Vă scriu și cuvintele invocării: „În numele Dumnezeului celui viu, săvârșim chemare către povățuitorul nostru, Sfântul Nicolae”.**

Și îndată am primit „bună seara” și binecuvântarea lui:

– Sunt iarăși lângă tine, robule al lui Dumnezeu Evanghelos. În ce vrei să te povățuiesc?

– Sunteți Sfântul Nicolae?, am întrebat.

- Da, robule al lui Dumnezeu Evanghelos, ca întotdeauna și acum, în ultima vreme.

– Atunci, vă rog să-mi spuneți: ce gândesc în această clipă?

– Ce întrebare este aceasta? De ce ești tulburat?

– Vă rog să-mi răspundeți la întrebare.

- Așadar, ți s-a zdruncinat credința. Păcat.

Eu am continuat să insist și atunci acela mi-a spus că mă gândesc acum la Hristos, la Biserica, la faptul cum să mă apropii și mai mult de Domnul.

– Acestea le gândesc în fiecare zi – dar în această clipă la ce mă gândesc?

– Robule al lui Dumnezeu Evanghelos, îl pui la încercare pe Sfântul Nicolae, care a primit poruncă de la Domnul să te ocrotească și să te povățuiască?

– Pe Sfântul Nicolae îl cinstesc, și mă închin lui ca și tuturor Sfinților lui Iisus Hristos, însă pe tine te leg cu numele Sfintei Treimi să te arăți sub chipul tău adevărat.

Îndată nepoata mea s-a tulburat cumplit și m-a rugat să alung acel monstru de lângă ea!

Apoi am îngenuncheat și am mulțumit Domnului și Dumnezeuului nostru, și Îi mulțumesc și Îi cer iertare în fiecare zi că m-a învrednicit să scap de marea înșelăciune a satanei. Mă rog și pentru fratele Gheorghios, care mi-a ieșit în cale. Acum mă aflu în Germania, de la 1 mai 1974, și locuiesc la 20 de kilometri de Stuttgart. Avem în apropiere o biserică ortodoxă grecească, unde iau parte în fiecare Duminică și praznic la Dumnezeiasca Liturghie. De la biserică am cumpărat cartea sfinției voastre, care mi-a folosit mult, mi-a dăruit curaj și putere. Mă rog mereu Domnului să vă ocrotească și să vă lumineze, ca să mântuiți cât mai multe suflete. Caut să mă spovedesc, dar mai întâi aștept răspunsul sfinției voastre ca să-mi spuneți dacă știți vreun duhovnic grec, aici, în Germania.

Și încă ceva. Scrisoarea adresată sfinției voastre am început-o la 29 mai și, cu multă osteneală, o termin astăzi, 10 iulie. De fiecare dată când stau să vă scriu mi se oprește mintea, amețesc și satana îmi pune mereu piedici. Dar, cu toate că îmi aduce gânduri urâte, deznădejdi, ele țin puține minute, după care mă liniștesc. Mă rog Domnului nostru Iisus Hristos să mă ierte și să-mi dea puterea și curajul să merg înainte. Și cred că voi ieși din mocirla păcatului și voi merge cu pas statornic înspre El. Rău este că nu am oameni care să mă sprijine, ci mă lupt singur, rugându-mă și citind Sfânta Scriptură, precum și orice altă carte sfântă găsesc.

O, Dumnezeuul meu, cât de mare bucurie aș simți dacă m-aș afla, fie și pentru câteva clipe, lângă sfinția voastră!

Părinte Teodosie, în încheiere, mă rog eu, păcătosul, nevrednicul și neînsemnatul, ca Domnul nostru Iisus Hristos să vă dea pe mai departe putere și luminare pentru a dărâma temnițele de fier ale satanei și a slobozi cât mai multe suflete. Aici, în străinătate, aștept leacul Sfinției Voastre, ca să mi se închidă rănilor, pentru că **în decursul acestor ani satana mi-a făcut multe răni în suflet. Am făcut multe greșeli, multe păcate mari**, încât mă scârbesc de sine-mi. Nu vreau să mântuiesc numai sufletul meu, ci și pe cele bolnave ale atâtor frați, care trăiesc aici, în străinătate.

Cu evlavie, vă sărută mâna nevrednicul Evanghelos I. Gugusis.

11. 07. 1974

Iubiți cititori, cele petrecute iubitului Evanghelos sunt atât de revelatoare, încât trebuie să-i pună pe gânduri pe toți acei „iluminați” care sunt „povățuiți” și „scriu” având drept îndrumători pe „Maica Domnului”, pe „Sfinți”, pe „Îngeri”. Există probabilitatea de 99% ca ei să fie povățuiți într-o manieră sistematică de către diavolul. Noi aceasta am putut face, să le tragem semnalul de alarmă al pierzării lor; de ei ține să-l primească.

Traducere din neogreacă de Ieroschim. Ștefan Nuțescu, din revista „Cuviosul Filotei din Paros”, nr. 29, mai-august 2010

Apărut în nr 17 al revistei [Familia Ortodoxa](#)

^[1] Vrăjitorie care se bazează pe observarea caracteristicilor apei (culoarea, transparența, formele, umbrele, reflexiile și unduirile).

^[2] În greacă, la Buna-Vestire se zice *Evanghelismos*.²²⁴

Toți copiii lui Dumnezeu ar trebui să observe că lecuirea de înșelare se face prin alții, prin spovedanie și sfat, cu o singură condiție: omul să nu fie mulțumit de sine și să-l caute cu sinceritate, din toată inima pe Hristos. Părintele Arsenie Boca a făcut oare așa?

Dar și **învățații latini (din catolicism) recunosc că (cel puțin unele din) stigmatetele (și alte minuni de la ei, în stilul Părintelui Arsenie Boca) sunt date de draci. Vom îngroșa asemănările:**

Diavolul poate face minuni?

²²⁴ <<http://www.familiaortodoxa.ro/2012/09/27/spovedania-unui-inselat/>>, luni, 10 august 2015.

– **Minunea**, înțeleasă ca intervenție nemijlocită a lui Dumnezeu în lumea empirică, se dovedește ca atare **dacă depășește puterile lumii create**. Printre exemplele cele mai clare se află învierea morților. În acest sens, nu este simplă delimitarea de „minunile” spiritelor rele, a căror putere depășește facultățile omenești. Fiind ființe create, le este, desigur, imposibil să producă o creație din nimic (pentru care este nevoie de putere infinită). Nu pot face nici preziceri legate de fapte ce depind de libertatea lăuntrică a omului, fiindcă diavolul nu are putere asupra lăuntrului omului. Acest lucru este limpede în cazul posedatilor: demonii pot pune stăpânire pe trupul posedatului, dar atunci când vorbesc prin el în timpul unei crize provocate de exorcism, conștiința omului este, în mod normal, suspendată. Dimpotrivă, Dumnezeu știe să conducă din interior voința omului, fără să o constrângă.

Pentru diavol nu este nici o problemă, de exemplu, să facă statui să plângă, să provoace extaz și stigmat, să manipuleze aparate fotografice, să determine vorbirea în limbi sau să producă miresme minunate. Datorită cunoștințelor excepționale privind lumea naturală, poate face, în măsură limitată, și afirmații despre viitor, dezvoltate ținând seama de influența factorilor ce pot fi recunoscuți în prezent. Poate descoperi și lucruri ascunse, necunoscute omului (cu excepția secretelor lăuntrului omului). Un exemplu cunoscut pentru lucrarea diavolului în evenimente pseudomistice aflăm în Spania secolului al XVI-lea, în viața călugăriței Magdalena a Crucii (1487-1560). De la vârsta de cinci ani avea o mulțime de extaze și viziuni. Ea istorisea că Sfinții Dominic și Francisc ar fi pregătit-o pentru participarea la Prima Împărtașanie. Deja cu trei luni înainte de apropierea de Euharistie primea zilnic împărtașania „în chip mistic”, de fiecare dată scoțând un țipăt. La vârsta de 17 ani a intrat în mănăstirea clariselor de la Cordoba. A primit stigmatul și, prin clarviziune, putea găsi obiecte ascunse. La depunerea voturilor perpetue, călugărițele au fost uimite de prezența îndelungată a unui porumbel, interpretat ca prezență a Sfântului Duh.

Carol I, regele Spaniei, i-a cerut, printre altele, să binecuvânteze stindardele regale și haina fiului său, Filip. Și Cardinalul Cisneros și mulți alți reprezentanți ai Bisericii au fost atrași de această călugăriță „carismatică”. Chiar Sfântul Părinte personal i-a adresat clarisei spaniole rugămintea de a mijloci pentru el în rugăciune. Sceptici au rămas doar unii contemporani mai meditativi, cum ar fi Sfântul Ignățiu de Loyola și Sfântul Ioan din Avila. Îndoiele lor s-au confirmat când, în 1542, clarisele din Cordoba, consternate de conducerea laxă a superioarei lor, au ales o succesoare. Atunci, „călugărița-minune” a fost cuprinsă de convulsii. Descoperindu-se, la exorcismul întreprins după aceea, o prezență demonică, Inchiziția a deschis un proces împotriva Magdalenei. În cadrul acestuia, ea a mărturisit că, în anul 1504, ar fi încheiat un pact cu diavolul, care urma să se termine în 1544. Facultățile ei paranormale au încetat. După ce și-a abjurat greșelile, a făcut pocăință timp de mai mulți ani, nu a mai putut fi aleasă în funcții în cadrul ordinului și a dus, până la moarte, o viață model. Cu alte cuvinte, diavolul îi poate duce de nas, timp de mai multe decenii, chiar pe cei mai înalți conducători ai Bisericii. Un asemenea exemplu ne îndeamnă la prudență în fața evenimentelor de astăzi.²²⁵

Vedem, din cele de mai sus, că minunile (de pildă fotografiile care plâng), simțirile de la mormânt, proorociile, descoperirile lucrurilor ascunse, convulsiile, facultățile paranormale din copilărie, intrarea în Mănăstire, stăreția, dragostea de Francisc de Assisi, admirația unor oamenilor politici de vârf, a unor oameni din clerul Ortodox, depunerea făgăduințelor monahale, vederea sub forma unor Sfinții, minunile fotogenice, miresmele minunate și stigmatul Părintelui Arsenie Boca sunt demonice, de tip romano-catolic, sau mai bine zis greco-catolic, datorită formației sale de acest gen, după tatăl său pe care l-a apreciat și la copiat atât de mult.

Diavolul poate duce de nas mai multe decenii pe tot felul de oameni, care îl invocă, prin rugăciunea adresată Părintelui Arsenie Boca, fiindcă acesta a fost instrumentul prin care a amăgit atâția ani (continuându-și lucrarea și la mormântul de la Prislop, și oriunde se face pomenirea sfinției sale).

²²⁵ <<http://lumea.catholica.ro/2010/03/fenomenul-medjugorje-si-discernerea-spiritelor/>>, luni, 15 iunie 2015.

În realitate, stigmatete, sunt semnele lui antihrist, după cum ne arată Sfânta Scriptură și Sfinții Părinți:

Să recurgem așadar la adevărul Sfintelor Scripturi:

Ce înseamnă stigmata = στίγματα?

Iată cum este dat sensul acestui cuvânt în indicii Strong la Sfânta Scriptură:

„G4742

στίγμα

stigma

stig'-mah

From a primary word στιζω stizō (to “stick”, that is, prick); a mark incised or punched (for recognition of ownership), that is, (figuratively) scar of service: - mark.”

Adică în limba română:

„G4742

στίγμα

stigmat

stig'-mah

De la cuvântul inițial στιζω STIZO

[care a dat în limba engleză cuvântul "stick"(a înfige, a împlânta, a lipi (timbre, fotografii) |a îndura, a suferi), care este echivalent cu „prick”(- înțepătură, împunsătura - a înțepa - a marca cu puncte (o harta) |a îndemna - a pișca - a se acri, a da pînteni calului],

un semn incizat sau perforat (pentru recunoașterea dreptului de proprietate), care este, (la figurat), o cicatrice a slujirii: - semn.”

Limba română fiind plămădită în Ortodoxie ne spune clar ce sunt stigmatete:

„STIGMATIZĂ, stigmatizez, vb. I. Tranz. 1. A arunca asupra cuiva sau a ceva disprețul public, a condamna cu toată severitatea; a înfieră, a dezonora. 2. (Înv.) A aplica (cu fierul roșu) stigmatul pe corpul sclavilor sau al delincvenților. - Din fr. stigmatiser.

Sursa : DEX '98”

Este așadar vorba așadar de smerenia Sfântului Apostol Pavel de a se considera rob înfierat al lui Hristos, prin rănilor primite de la prigonitorii lui, care îl considerau infractor, disprețuindu-l.

Vedem că însuși citatul dat în sprijinul faptului că și Sfântul Apostol Pavel a avut stigmatete este rupt (în mod tipic eretic) din textul-context:

„Gal 6:14 Iar mie, să nu-mi fie a mă lăuda, decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume! 15 Că în Hristos Iisus nici tăierea împrejur nu este ceva, nici netăierea împrejur, ci făptura cea nouă. 16 Și câți vor umbla după dreptarul acesta, - pace și milă asupra lor și asupra Israelului lui Dumnezeu! 17 De acum înainte, nimeni să nu-mi mai facă supărare, căci eu port în trupul meu, semnele Domnului Iisus. 18 Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru, fraților! Amin.”

Așadar dacă s-ar păstra logica trupească latină că semnele Domnului Iisus pe care le poartă Sfântul Apostol Pavel în versetul Gal 6,17 sunt semnele cuielor ar însemna că aceeași logică se păstrează și pentru versetul Gal 6,14 adică:

„Gal 6:14 Iar mie, să nu-mi fie a mă lăuda, decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume! ”

Cu alte cuvinte că atunci când scria epistola Sfântul Apostol Pavel o dicta fiind răstignit pe cruce [și nu numai el ci întreaga lume, fără vreo excepție – n.n.]. Ori după cum citim în Viețile Sfinților Sfântul Apostol Pavel a fost mucenicit prin decapitare [și ne-a existat vreun moment în istorie în care toți oamenii de pe pământ să fi fost răstigniți, fiindcă altfel nu am mai fi existat noi... toți ar fi murit – n.n.]

Dar după cum răstignirea este duhovnicească așa și semnele rănilor sunt duhovnicești. Ele sunt durerile propovăduirii Evangheliei care peste tot era prigonită. Aceste dureri Sfântul Apostol Pavel nu dorea să le aibă ca să se îngâmfe cu ele și să se laude că are rănilor pe care

le avea Hristos și că el ar fi ca și Hristos (cum fac antihriștii papiști ce se văd ca niște hristoși, uneori chiar mai mari decât Hristos, ca în cazul lui Francisc de Assisi, cel fără de Hristos) [dar perforat de draci ca să fure identitatea trupească a lui Hristos: rănilor mari de pe trup, să se îngâmfe, considerându-se pe sine că a suferit ca El și că îi poate ține locul. Iar, mai apoi, toată lumea trupească să aibă o dovadă că e Sfânt, să fie canonizat în apus ca atare, ca tot mai mulți să primească prin el, mai eficient, amăgirea. De altfel diavolul lucrează mai departe minuni mincinoase prin pomenirea lui – n.n.].

Sfântul Apostol nu le cerea, ci le primea cu bucurie, fiind rânduite de Hristos pentru a se încunună Sfântul Apostol și (fiind în dureri) a nu se slăvi pe sine, și a nu fi slăvit de alții, și a se vedea de toată lumea (de atunci până în veșnicie) cum că deși prigonită de toți și neaducând nici un beneficiu trupesc, Evanghelia biruiește, aceasta fiind cea mai mare minune și dovadă a învierii, căci dacă nu l-ar fi văzut Sfinții Apostoli pe Hristos înviat nu și-ar fi dat viața în răni, pentru o minciună, fără a avea vreun beneficiu pe pământ. [adică propovăduirea apostolică a fost fără interes personal, după asemănarea iconomiei lui Hristos, adică a jertfei lui smerite. Iar semnele Domnului Iisus sunt tocmai lucrările cu trupul a faptelor de a iubi pe alții mai mult decât pe sine, după cum ne-a învățat Hristos. Rănilor și cicatricile pe care le-a primit Sfântul Apostol Pavel le considera, din smerenie, ca și stigmatizarea unui sclav, prin care este evident tuturor, că aparține unui anumit stăpân. Rănilor făcute în scopul Evangheliei (iubirii celorlalți mai mult decât pe sine de dragul unirii cu Dumnezeu în Hristos) arată tuturor că acela este robul Domnului. Autorul acestui text de pe forum este multă râvnă, dar un pic neclar, nu are concizie și de aceea am fost nevoiți să-l completăm – n.n.]

Iar dacă privim trupește rănilor Domnului Hristos purtate de Sfântului Apostol Pavel, acestea nu erau stigmatul latine ci multe cicatrici adunate în urma nenumăratelor torturi la care a fost supus de oameni, iar nu de draci ca la papiști.

„2Co 11:23 Sunt ei slujitori ai lui Hristos? Nebunește spun: eu mai mult ca ei! În ostenele mai mult, în închisori mai mult, în bătăi peste măsură, la moarte adeseori.

2Co 11:24 De la iudei, de cinci ori am luat patruzeci de lovituri de bici fără una.

2Co 11:25 De trei ori am fost bătut cu vergi; o dată am fost bătut cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am petrecut în largul mării.

2Co 11:26 În călătorii adeseori, în primejdii de râuri, în primejdii de la tâlhari, în primejdii de la neamul meu, în primejdii de la păgâni; în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații cei mincinoși;

2Co 11:27 În osteneală și în trudă, în privegheri adeseori, în foame și în sete, în posturi de multe ori, în frig și în lipsă de haine. ”

Vedeți, nicăieri nu se spune că a fost împuns cu piroane în mâini.

De altfel rănilor lui Hristos nu se rezumă doar la semnul cuielor, acelea sunt doar „buletinul Său de identitate” prin care este identificat El față de toți ceilalți, prin care se distinge El de restul sfinților [care au primit alt fel de răni, sau chiar dacă au fost răstigniți și omorâți de evrei (nu înfierați de draci ca slugi ale lor), după modelul răstignirii lui Hristos, la înviere se vor vindeca, nepurtând nici aici, nici în viața veșnică aceste răni care sunt slava lui Hristos, pecetea dragostei lui unice, pentru noi – n.n.] cum vedem în Duminica Tomii. [Multele și felurile – n.n.] Rănilor lui Hristos sunt descoperite de Sfântul Arhanghel Gavriil:

(Așa cum au fost ele spuse de Îngerul Domnului Sfântului Ierarh Dimitrie al Rostovului vezi „Drumul Crucii” Protos. Nicodim Măndiță²²⁶)

„109 suspinuri umilite

67200 picături de lacrimi

1180225 picături sângerate din ochi și Trup

78 tras și târât de păr și barbă

7 poticnit și căzut Ghetsimani – Ana arhiereul

172 lovituri la picioare și fluieră când îl împingeau până la poticnire

²²⁶ Protos. Nicodim MĂNDIȚĂ, *Drumul Crucii*, Ed. Bunavestire, Bacău, s.a., pp. 97-98.

23 ridicat de păr + funia de la grumaz

28 tifle peste obraz și gură și între ochi

25 lovituri peste grumaz

28 lovituri peste cap și piept

102 palme + palma de fier a lui Malh peste gură

[de s-a auzit în toată curtea arhiereului, au rămas semnele degetelor vinete pe față, s-au clătinat dinții în gură, S-a prăbușit la pământ, I-a curs mult sânge pe gură și pe nas – n.n.]

1 izbitură de moarte de stâlp

3 ori trântit la pământ

6666 biciuri noduroase rău înveninate și cu lanțuri de fier în muchii

5000 răni deosebite

1199 vânătăi

1000 împunsături cu spinii cumplit de ghimpoși (cui de 5) cununa de spini se pune și se scotea de 50 de ori

40 de lovituri cu trestia și toiegele peste cap și cununa de spini au intrat ghimpii unii mai adânc decât alții

5 ghimpi până la creier din care 3 au rămas și după înviere

100 de ori scuipat în față

20 tras într-o parte și alta de nas cu batjocură

30 de ori scuturat de urechi

5 ori căzut greu sub povara Crucii spre Golgota

19 lovituri de moarte

Bătut la stâlp cu toiege de spini clenciuroși

Răni cumplite - după firea omenească ar fi trebuit să moară în drumul Crucii dacă Dumnezeu nu întârea omenirea

Slăbit adeseori până la istovire completă > ostașii au fost nevoiți să-l silească pe Simon Cirineul să-i ducă Crucea”

Așadar orice sfânt ce primește și doar o palmă, [sau are un bob de lacrimă din durerile dragostei – n.n.], sau un suspin umilit, sau oricare din cele enumerate mai sus poartă rănilor Domnului Iisus.

În afară de asta Sfântul Vasile cel Mare ne spune că nu este corectă tâlcuirea aceasta:

„Isa 53:5 Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin **rănilor** Lui noi toți ne-am vindecat.”

Ci aceasta:

„Isa 53:5 Iar el s-a rănit pentru păcatele noastre, și a pățimit pentru fărădelegile noastre, certarea împăcării noastre pre dânsul, și **cu rana** lui noi toți ne-am vindecat. ”

fiindcă rănilor Domnului Iisus s-au unit toate într-o singură rană. Nu era loc nerănit pe Trupul Său. [deci, oricine este rănit, cu orice fel de rană, în stare de jertfă, în numele lui Iisus Hristos, poartă în trupul lui, semnele Domnului Iisus – n.n.]

Cu toate acestea după înviere Domnul păstrează din toată rana Sa doar trei ghimpi în creier, semnele cuielor și împungerea din coastă pentru a fi recunoscut, spre deosebire de ceilalți sfinți care sunt vindecați prin rana Lui.

Așadar orice zgaibă căpătăm pe trupul nostru pentru Domnul face parte din rana Sa dar sfinții nu capătă semnul cuielor, rana din coastă și ghimpi în creier pentru că acestea sunt cele ce-L fac cunoscut pe Domnul. Și chiar dacă cineva ar fi torturat la fel, la înviere va fi vindecat fiindcă semnele acelea sunt slava lui Hristos.

Deci, dacă ar fi stigmatelor rănilor lui Hristos atunci ar trebui să înțelegem că Sfântul Apostol Pavel a murit răstignit:

Fil 3:10 Ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și să fiu primit părtaș la patimile Lui, făcându-mă asemenea cu El în moartea Lui,

Fil 3:11 Ca, doar, să pot ajunge la învierea cea din morți.

Vedeți că aici este apropierea și mai mare de moartea Domnului. Dacă zice să fie asemenea cu El în moartea Lui înseamnă prin cugetarea trupească latină să se răstignească.

Dacă tăierea capului este același lucru cu răstignirea atunci și stigmatul este același lucru cu semnul cuielor. Dar dacă tăierea capului (prin care a mucenicit Sfântul Apostol Pavel) este doar asemenea cu patimile Domnului (cărui nu i-a tăiat nimeni capul) este evident că stigmatele sunt doar asemenea cu rănilile Domnului prin faptul că Domnul suferă pentru noi fără vină pe când noi suferim pentru Cel fără de vină fiind vinovați de toate păcatele lumii. Deci moartea și adevăratele stigmatul sunt asemenea dar nu identice fiindcă Hristos nu e vinovat pe când noi suntem. Hristos suferă și moare pentru noi și păcatele noastre iar noi nu suferim și murim numai pentru El, ci și pentru noi, noi având păcate, El nu. Asemănarea este în rănire și faptul că murim pentru păcat și ne dăruim jertfă Tatălui.

[deosebirea este că noi avem totuși, oricine am fi, măcar un foarte mic interes personal: nevoia de a ni se ierta păcatele, de a învia, de a ne mântui și de a fi fericiți cu El în veșnicie. Care de fapt este cel mai mare interes personal. Numai Dumnezeu nu are nevoie de nimeni în dragostea Lui, fiind Sfânta Treime, ci se face nevoie din compasiune și iubirea părintească ce ne-o poartă, El fiind singurul care este prin Sine. Noi, toți ceilalți, făpturile Lui avem nevoie de El ca să fim, ca să fim veșnici și, dacă vrem, ca să fim veșnic fericiți prin iubire fără interes personal ce ne-o poartă. – n.n.]

În afară de asta rănilile piroanelor lui Hristos se numesc în Sfânta Scriptură așa:

Vechiul Testament:

„Zaharia 13:6

(LXX) και ἐρῶ πρὸς αὐτόν **Τί αἱ πληγαὶ αὐταὶ ἀνὰ μέσον τῶν χειρῶν σου;** και ἐρεῖ Ἄς ἐπλήγην ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἀγαπητῷ μου.

(ROB1914) Și voi zice către el: **ce sunt rănilile acestea în mijlocul mâinilor tale?** [vedeți că nu în încheieturi, ci în mijlocul mâinilor. Nu numai că Părintele Arsenie Boca nu știa greaca, dar nici Sfânta Scriptură nu o citise cu înțelegere, ci doar cu însemnări personale rătăcite, modificând-o după propria părere, fiind, și din acest punct de vedere, asemenea ereticilor din apus – n.n.] Și va zice: **cu care m-am rănit în casa iubitului meu.**

(ROBA) Și dacă va fi întrebat: „**De unde ai rănilile acestea la mâini?**” El va răspunde: „**Am fost lovit în casa prietenilor mei!**”

(Vulgate) et dicitur ei quid sunt **plagae istae in medio manuum tuarum** et dicit his **plagatus sum in domo eorum qui diligebant me** ”

[...]

Isaia 53:5

(LXX) αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν και μεμαλάκισται διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· παιδεία εἰρήνης ἡμῶν ἐπ’ αὐτόν, **τῷ μόλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν.**

(ROB1914) Iar el s-a rănit pentru păcatele noastre, și a pățimit pentru fărădelegile noastre, certarea împăcării noastre pre dânsul, și **cu rana lui noi toți ne-am vindecat.** [vedeți? Rana lui ne-a vindecat, nu ne-a îmbolnăvit prin stigmatul. Chiar dacă cineva va fi rănit după asemănarea rănilor lui, prin aceasta se va vindeca de păcate, iar la înviere se va vindeca și trupește – n.n.]

(ROBA TEST) Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănilile Lui noi toți ne-am vindecat.

(Vulgate) ipse autem vulneratus est propter iniquitates nostras adtritus est propter scelera nostra disciplina pacis nostrae super eum et **livore eius sanati sumus**

Isaia 49:16

(LXX) ἰδοὺ ἐπὶ τῶν χειρῶν μου ἐζωγράφησά σου τὰ τείχη, και ἐνώπιόν μου εἶ̃ διὰ παντός·

(ROB1914) Iată **pre mâinile mele am zugrăvit zidurile tale,** și înaintea mea ești pururea. [De aici se vede că singurul care este și ca Dumnezeu, și ca Om însemnat în mâini cu icoana bisericii lăuntrice, dar și de ziduri, nu poate fi decât Hristos Dumnezeu – omul. Orice alt răstignit nu ar putea purta rănilile și ca Dumnezeu după fire, ci doar ca om, Dumnezeu după har. Și înțelegem astfel și reciproca, că și pe zidurile Bisericii trebuie zugrăvit doar Hristos cum a fost

el în realitate, cu aceeași asemănare a trăsăturilor feței și cu semnele cuielor în mâini, sau palme (iar nu la încheieturi), nu numai ca să arătăm că în acel lor precis a fost pironit (și să respectăm adevărul istoric trupesc), dar ca să și mărturisim prin pictură tocmai această proorocie, care ne învață că Dumnezeu a fost răstignit în Hristos (purtând ca o zugrăveală cu sânge pe mâinile Lui, lucrările Lui, dragostea zidurilor Ierusalimului – vederea păcii – adică Sfânta Biserică Ortodoxă, Singura în care se vindecă firea fapturii și ajunge la pace cu Dumnezeu). Nu că firea dumnezeiască ar putea fi împunsă, ci că Persoana a II-a a Sfintei Treimi, Fiul firesc al Tatălui, a fost cel răstignit, nu vreun antihrist cu asemănarea Părintelui Arsenie Boca. – n.n.]

(ROBA TEST) *Iată, te-am însemnat în palmele Mele; zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!*

(Vulgate) *ecce in manibus meis descripsi te muri tui coram oculis meis semper*

Isaia 53:10

(LXX) *καὶ κύριος βούλεται καθαρίσαι αὐτὸν τῆς πληγῆς· ἐὰν δὴ περὶ ἁμαρτίας, ἡ ψυχὴ ὑμῶν ὀψεται σπέρμα μακρόβιον· καὶ βούλεται κύριος ἀφελεῖν*

(ROB1914) *Și Domnul va să-l curețe pre el de răni, de se va da pentru păcat; sufletul vostru va vedea sămânță îndelungată.*

(ROBA TEST) *Dar a fost voia Domnului să-L zdrobească prin suferință. Și fiindcă Și-a dat viața ca jertfă pentru păcat, va vedea pe urmașii Săi, își va lungi viața și lucrul Domnului în mâna Lui va propăși.*

(Vulgate) *et Dominus voluit conterere eum in infirmitate si posuerit pro peccato animam suam videbit semen longevum et voluntas Domini in manu eius dirigetur*

Isaia 53:10

(LXX) *ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, δεῖξαι αὐτῷ φῶς καὶ πλάσαι τῇ συνέσει, δικαιοῦσαι δίκαιον εἰς δουλεύοντα πολλοῖς, καὶ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν αὐτὸς ἀνοίσει.*

(ROB1914) *Și va Domnul cu mâna sa să scoată din durere sufletul lui, și să-i arate lui lumină, și să-l facă cu știință, și să îndrepteze pre cel drept, care bine slujește multora, și păcatele lor el le va purta.*

(ROBA TEST) *Scăpat de chinurile sufletului Său, va vedea rodul ostenețelor Sale și de mulțumire Se va sătura. Prin suferințele Lui, Dreptul, Sluga Mea, va îndrepta pe mulți, și fărădelegile lor le va lua asupra Sa.*

(Vulgate) *pro eo quod laboravit anima eius videbit et saturabitur in scientia sua iustificabit ipse iustus servus meus multos et iniquitates eorum ipse portabit*

Așadar și atunci când este pomenit ca Slugă, Domnul nu are stigmată ci rană, căci toate rănilile Sale, după cum spune Sfântul Vasile cel Mare, prin mulțimea lor s-au unit întru Una.

Noul Testament:

„(ROB1914) *Deci au zis lui ceilalți ucenici: am văzut pre Domnul. Iar el le-a zis lor: de nu voi vedea în mâinile lui **semnul cuielor**, și de nu voi pune degetul meu în **semnul cuielor**, și de nu voi pune mâna mea în coasta lui, nu voi crede.*

(ROBA TEST) *Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, **semnul cuielor**, și dacă nu voi pune degetul meu în **semnul cuielor**, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.*

(GNT) *ἔλεγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι μαθηταί· ἐώρακαμεν τὸν Κύριον. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν **τύπον τῶν ἥλων** [**tipon ton hilon**], καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν **τύπον τῶν ἥλων** καὶ βάλω τὴν χεῖρα μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω.*

(Vulgate) *dixerunt ergo ei alii discipuli vidimus Dominum ille autem dixit eis nisi videro in manibus eius **figuram clavorum** et mittam digitum meum in **locum clavorum** et mittam manum meam in latus eius non credam ”*

*Vedeți că nu e vorba de stigmată (στιγματα), ci de **semnul cuielor** (τὸν τύπον τῶν ἥλων [**tipon ton hilon**] **figuram clavorum**)? [După cum este un alt cuvânt, este și o altă realitate. Stigmatete sunt semne de sclav, făcute cu fierul înroșit sau cu sula în ureche, chiar și fără să vrea, pe când **semnul cuielor** sunt **Semnele Împăratului Care a venit pentru a fi pironit în mâini din dragostea noastră– n.n.**]*

Și nu numai atât, dar acestea sunt semnele distinctive prin care este recunoscut și acum, și în veșnicie NUMAI Domnul Hristos ca pecete a faptului că este [și – n.n.] Domn [ca om – n.n.] și Dumnezeu.

„Ioan 20:26 Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: Pace vouă!

Ioan 20:27 Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios. [se observă că vederea mâinilor și coaste lui Hristos ne aduce credința în El, iar nu în altul, deci Îl identifică, fiindcă numai El este Dumnezeu – om adică și Domn, și Dumnezeu – n.n.]

Ioan 20:28 A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeul meu! ”

Slava lui Hristos sunt tocmai patimile sale și deci semnul său cel distinctiv:

„Apo 5:6 Și am văzut, la mijloc, între tron și cele patru fiițe și în mijlocul bătrânilor, stând un Miel, ca înjunghiat, și care avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul. 7 Și a venit și a luat cartea, din dreapta Celui ce ședea pe tron. 8 Și când a luat cartea, cele patru fiițe și cei douăzeci și patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului, având fiecare alăută și cupe de aur pline cu tămâie care sunt rugăciunile sfinților. 9 Și cântau o cântare nouă, zicând: Vrednic ești să iei cartea și să deschizi pecețile ei, fiindcă ai fost înjunghiat și ai răscumpărat lui Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din toată seminția și limba și poporul și neamul; ” [se observă că vrednicia lui Hristos, și deci și slava Lui, ca om, este tocmai înjunghierea (ce s-a făcut în coastă) și curgerea sângelui Său pentru răscumpărarea tuturor. Părintele Arsenie Boca când îl pictează fără să-I curgă sânge din coastă Îl necinstește, iar când se pictează pe sine în locul Lui, vrea să mute slava Sa către sine. din fericire, însă, noi ne dăm seama, prin aceasta, nu numai că arătarea era un duh fără de sânge, căci nu avea trup, dar mai mult că este vorba de duhul lui antihrist, care nu-și va da sângele pentru nimeni, fiind cumulul întregului egoism al persoanelor căzute, draci și oameni. – n.n.]

Dar pentru că satana vrea ca antihrist să ia locul în toate lui Hristos, îl arată pe fiul său [fiul minciunii – n.n.] și ca înjunghiat, și ca miel, și ca înviat, pentru a ne înșela:

„Apo 13:3 Și unul din capetele fiarei era ca înjunghiat de moarte, dar rana ei cea de moarte fu vindecată și tot pământul s-a minunat mergând după fiară. [se observă că mulțimea închinătorilor nu este un semn de sfințenie, ci de amăgire – n.n.] [...] 11 Și am văzut o altă fiară, ridicându-se din pământ, și avea două coarne asemenea mielului, dar grația ca un balaur 12 Și toată stăpânirea celei dintâi fiare ea o pune în lucrare, în fața ei. Și face pământul și pe locuitorii de pe el să se închine fiarei celei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. ”

Acest lucru a fost vestit de Domnul nostru Iisus Hristos foarte clar:

„Mat 24:4 Răspunzând, Iisus le-a zis: Vedeți să nu vă amăgească cineva. 5 Căci mulți vor veni în numele Meu, zicând: Eu sunt Hristos, și pe mulți îi vor amăgi. [vedeți că mulți sunt cei amăgiți? Deci, degeaba vin mulți la mormântul de la Prislop, dacă sunt amăgiți de un hristos mincinos – n.n.] ”

Diavolul face antrenamente pentru a vedea în fiecare generație cine este mai potrivit pentru antihrist, care se aseamănă în fals mai mult cu Hristos, căci antihrist îl va copia în toate, singura diferență, care îl va face diametral opus, este că va căuta slava sa iar nu a Tatălui:

„Ioan 5:43 Eu am venit în numele Tatălui Meu și voi nu Mă primiți; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veți primi. [cât de evident este acest semn distinctiv și la Părintele Arsenie Boca. Tot timpul se pune pe sine, sau părerea proprie, mai sus decât pe alții și centru al lucrării lui – n.n.] 44 Cum puteți voi să credeți, când primiți slavă unii de la alții și slava care vine de la unicul Dumnezeu nu o căutați? [aici este pricina pentru care ucenicii sfinției sale cad în necredință. Au slava de la oameni că sunt ucenicii sfinției sale – n.n.] ”

„Mat 24:11 Și mulți prooroci mincinoși se vor scula și vor amăgi pe mulți. [...] 22 Și de nu s-ar fi scurtat acele zile, n-ar mai scăpa nici un trup [vedeți cât de mare este amăgirea că va cuprinde toată lumea. Ce să ne mirăm că doar o țară, mai ales în Ardeal, a fost înșelată prin mass-media și lucrări diavolești – n.n.] , dar pentru cei aleși se vor scurta acele zile. 23 Atunci,

de vă va zice cineva: **Iată, Mesia este aici sau dincolo, să nu-l credeți.** 24 Căci se vor ridica **hriștoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși.** 25 Iată, v-am spus de mai înainte. 26 Deci, de vă vor zice vouă: **Iată este în pustie [la Prislop – n.n.], să nu ieșiți; iată este în cămări [la Drăgănescu – n.n.], să nu credeți.** 27 Căci precum fulgerul iese de la răsărit și se arată până la apus, așa va fi și venirea Fiului Omului.”

Vedeți Hriștoșii mincinoși au ieșit și la Assisi și la Pietrelcina [și la Vața de sus – n.n.] și în pustie și în cămări dar să nu mergem după ei chiar dacă au dat semne (stigmat) mari căci stigmatele sunt semne că vor să se pună în locul lui Hristos, căutând slava lor iar nu a lui Hristos.

Așadar stigmatele sunt unele din multele feluri de peceți ale lui antihrist, căci **anti nu înseamnă numai contra ci și în locul. Vor să se pună în locul suferințelor lui Hristos, ca și cum ei ar fi răstigniții lumii.**

Din Sfinții Părinți:

Viețile Sfinților Proroci Editura Cartea Ortodoxă București - Sofia prima ediție pag. 662-667

Că Hristos își va păstra și la Judecata de Apoi rănila piroanelor, rana de sulită, capul rănit de spini și Sfânta Cruce, fiind cele prin care va fi identificat. Dar nici atunci dușmanii Lui nu se vor pocăi

12. Va fi străpuns și doborât [Zaharia 12:10; 13:7]

Atunci [...] **își vor aținti privirile înspre Mine, pe Care ei L-au străpuns și vor face plângere asupra Lui, cum se face pentru un fiu unul născut și-L vor jeli ca pe cel întâi născut [Zaharia 12:10; cf. Ioan 19:37].** Și încă: Sabie, deșteaptă-te împotriva păstorului Meu, împotriva tovarășului Meu, zice Domnul Savaot [Zaharia. 13:7].

Sfântul Hipolit vorbește despre ziua când Domnul și Dumnezeu nostru Se va întoarce. „Atunci, fiul pierzării va fi scos înainte, el, batjocoritorul și pârâșul, laolaltă cu demonii și cu slujitorii lui, va fi adus de către îngeri neînduplecați și nemitarnici. Și aceștia îi vor da pe ei focului celui veșnic și viermelui celui neadormit și întunericului de afară. Iar poporul evreilor Îl va vedea cu chip de om, așa cum S-a arătat El atunci, în vremea când S-a intrupat din Feci-oara, iar ei L-au răstignit. **Și le va arăta lor urmele cuielor, în mâinile și în picioarele Lui; și le va mai arăta rana de sulită, din coastă, și capul rănit de spinii din cunună și cinstita Sa Cruce.**

Atunci, o dată pentru totdeauna - continuă Sfântul Hipolit -, **poporul evreilor va cunoaște toate acestea și toți vor plânge și se vor tângui, după cum mărturisește și prorocul: își vor aținti privirile asupra Lui, pe Care ei L-au străpuns [cf. Zaharia 12:10; cf. Ioan 19:37]; dar nimeni nu le va sări într-ajutor și nimeni nu va fi cuprins de milă, pentru că ei nu se pocăiesc și nici nu se întorc de la fărădelegile lor. Drept pentru care se vor duce la pedeapsa cea veșnică, dimpreună cu demonii și cu pârâșul.**²²⁷

De ce nu s-a vindecat Hristos de rănila Sale prin înviere?

B. Și dacă va fi întrebat: „**De unde ai rănila acestea la mâini?**” El va răspunde: „**Am fost lovit în casa prietenilor mei!**” [Zaharia 13:6]. Sfântul Chiril al Alexandriei, referindu-se la înălțarea Domnului, ne spune că, atunci când Unul-Născut, Fiul lui Dumnezeu, S-a înălțat la ceruri având trupul cu Sine, aceasta a fost ca un nou semn pe cer. Iar „cetele îngerești s-au minunat când au văzut că împăratul pământului, Stăpânul celor din înalțuri, are chip asemenea cu omul. Atunci au întrebat: Cine este acesta, care vine din Edom (prin Edom se înțelege pământ) în roșeața hainelor sale din Bosfor (prin care se înțelege trup sau carne), atât de mândru în veșmântul Său...? [Isaia 63:1]. Iar prin Bosfor trebuie să înțelegem, aici, fie trup, fie patimă, fie amărăciune. Apoi, **îngerii au mai întrebat:**

Ce sunt rănila acestea din palmele Tale? Iar El le-a răspuns: Am fost lovit în casa prietenilor mei!” [Zaharia 13:6]. **Și tot așa cum a făcut și cu Toma, care s-a îndoit, împlinind în felul**

²²⁷ Sf. Hipolit, Appendix to the Works of Hippolytus, în ed. cit., p. 252.

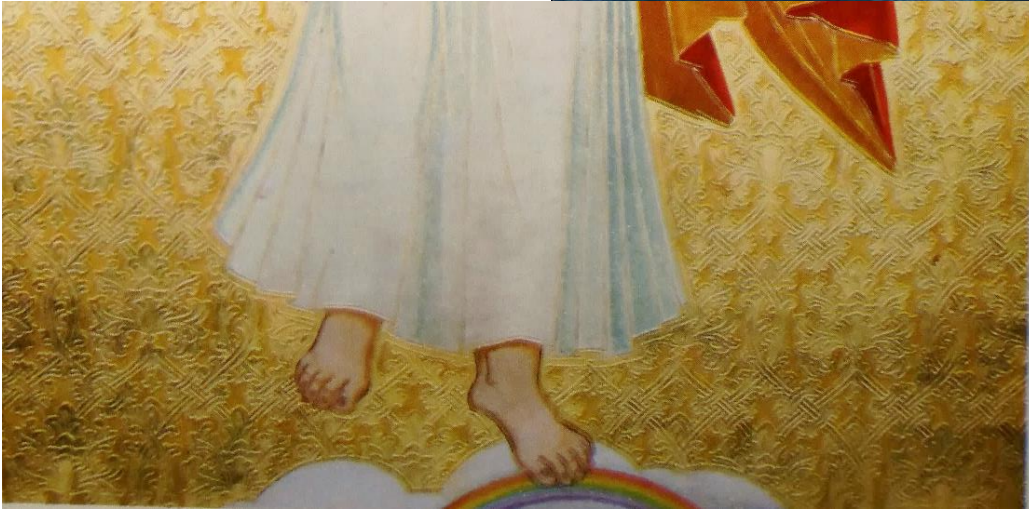
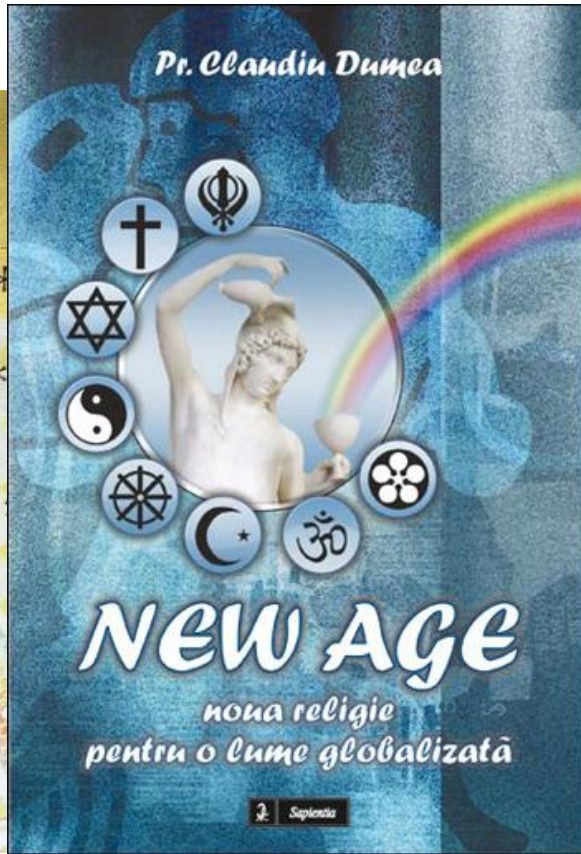
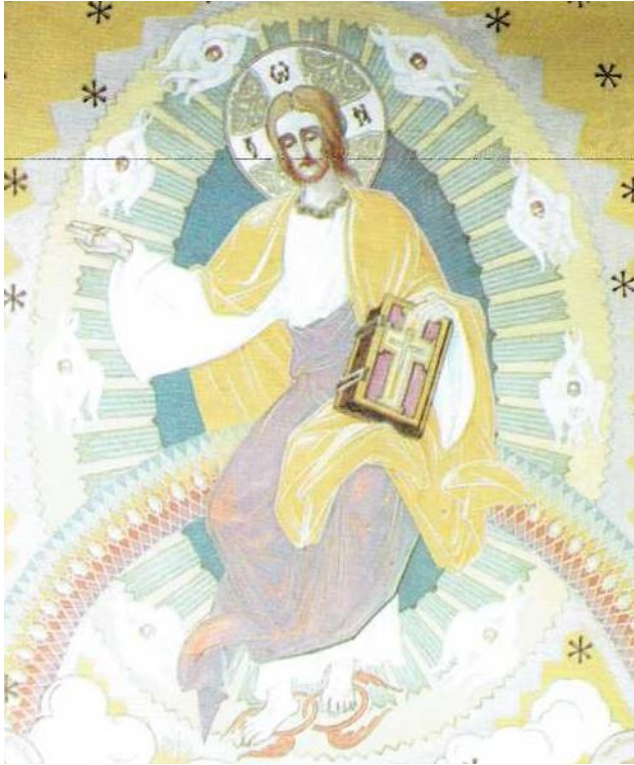
acesta rânduiala mântuirii după înviere, i-a arătat semnele cuielor în palmele Lui și l-a chemat să-și pună mâna și să-I vadă rana de suliță din coastă [cf. Ioan 20:26-28]; tot astfel, când a fost în ceruri, i-a încredințat pe sfinții Săi îngeri că mult iubitul Său popor Israel fost-a pe bună dreptate lepădat și îndepărtat. Pentru aceasta, le-a arătat lor veșmântul Său înroșit cu sânge și rănilile din mâini, iar aceasta nu pentru că erau răni ce nu puteau fi trecute cu vederea - căci, atunci când a înviat din morți, El a pus capăt la toată stricăciunea și tot ceea ce ține de aceasta -, ci pentru ca, după cum însuși a spus: înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri să se facă cunoscută acum, prin Biserică, începătoriilor și stăpâniilor, în ceruri, după sfatul cel din veci, pe care El l-a împlinit în Hristos Iisus, Domnul nostru [Efeseni 3:10-11]. Căci, tot așa ca și atunci când, după ce S-a sculat din morți, cu bun înțeles S-a arătat El lui Toma și l-a chemat să vadă urmele cuielor și rana suliței [cf. Ioan 20:26-28], la fel și atunci când S-a înălțat la ceruri, El S-a vădit întru totul sfinților îngeri, ca să le fie spre mărturie că pe bună dreptate Israel a fost alungat și lepădat din înrudirea cu Domnul. Pentru aceasta, El a arătat veșmântul Său pătat cu sânge și rănilile din mâini, și nicidecum pentru că nu S-ar fi putut tămădui de ele. Căci atunci când a înviat din morți, El a pus capăt stricăciunii, iar odată cu aceasta și rănilor. Însă pe acestea le-a păstrat, întru înțelepciunea dumnezeiască, spre descoperire prin Biserică, precum a spus: Pentru ca înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri să se facă cunoscută acum, prin Biserică, începătoriilor și stăpâniilor, în ceruri, după sfatul cel din veci, pe care El l-a împlinit în Hristos Iisus, Domnul nostru [Efeseni 3:10-11] - după cum spune Sfântul Apostol Pavel în epistolă.²²⁸²²⁹

Observați că Părintele Arsenie Boca, în mod greșit, l-a pictat pe hristosul său mincinos la înălțare, fără semnul piroanelor din mâini și din picioare. Această greșeală o fac și dintre Iconarii Ortodocși care nu cunosc prea bine teologia. Însă păcatul cel mare (pe lângă neasemănarea cu Hristos, și punerea în rîndul Sfinților a lui Francisc de Assisi) al acestui tablou este că l-a pictat călare pe curcubeu, care este simbolul cel mai folosit al New-Age-ului, căruia toată viața i-a slujit (fiind mare admirator al lui Rudolf Steiner) și care are ca specific tocmai ecumenismul, hinduismul, falsele minuni, falsele simțiri și este steagul LGBT din 1970.

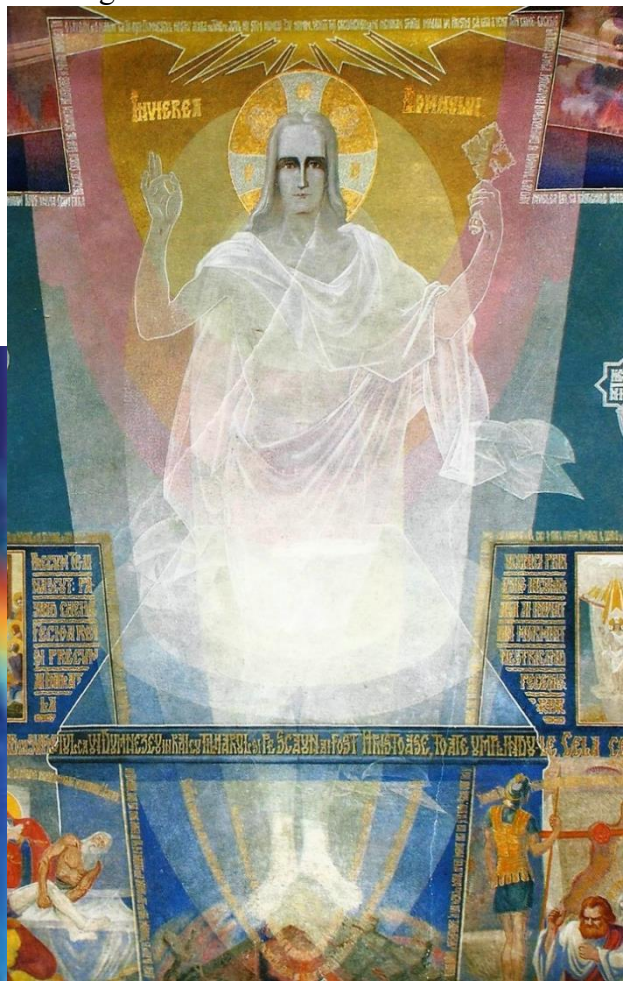

²²⁸ ' Sf. Chiril al Alexandriei, Commentary on the Gospel of Saint Luke, 5, în ed. cit., p. 108.

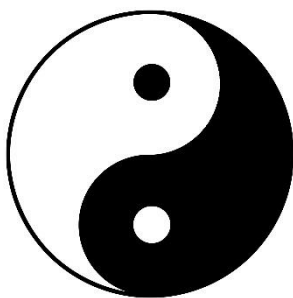
²²⁹ <<http://www.crestinortodox.ro/forum/printthread.php?t=8836&pp=10&page=95>> și următoarele, luni, 15 iunie 2015

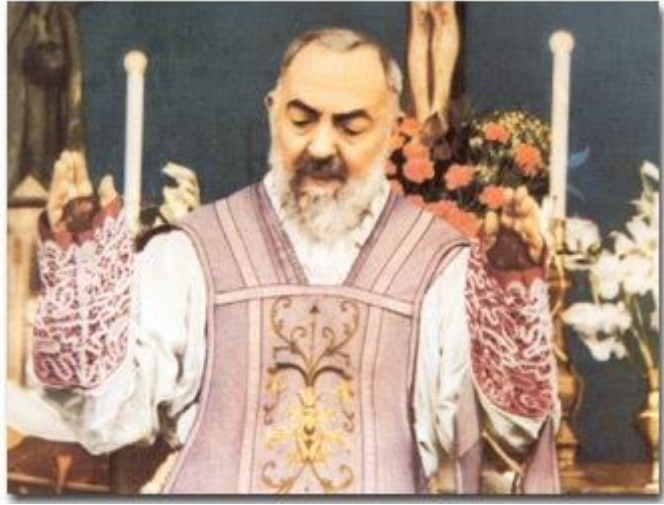
Iată încă ceva interesant în tabloul de jos New-Age: stigmatul la acel bărbat-femeie (chiar dacă are barbă ca și Conchita Wurst) curcubeu, mai are o asemănare cu hristosul mincinos pictat de Părintele Arsenie Boca, pe lângă hermafroditismul și culorile curcubeului... stigmatul de la încheieturile mâinilor

Dracii urăsc rănilile cele slăvite ale lui Hristos, și, de aceea, ori de câte ori au ocazia nu le arată în vedenie, iar dacă sunt obligați de context să le nălucească ba le mută locul, ba îl arată pe hristosul lor mincinos ca fiind altceva decât *Iac 3:2 bărbat desăvârșit*, [deci... cu barbă – n.n.] *în stare să înfrâneze și tot trupul*., Îl prezintă de pildă ca serafim sau androgin fără barbă, doar ca să nu mai fie rănilile adevărate ce îi ard pe ei, sau să zică lumea că un înger e mântuitorul lumii, fiindcă și Lucifer, spun unii, a fost din ceata serafimilor, iar dracii, ca și îngeri căzuți, sunt imberbi. De altfel însemnarea tocmai la încheieturile mâinii cu stigmatul, poate fi în legătură cu cicatricile Maicii Zamfira (ale cărei mâini le-a pictat cu obrăznicie și în tabloul dedicat Maicii Domnului, în locul mâinilor Ei) dobândite de pe urma tentativei de suicid, fiindcă hermafroditismul arătării, poate indica contopirea Părintelui Arsenie Boca cu Maica Zamfira ca un alt Yin și Yang, format la rândul lui ca un stigmat ce are înlăuntrul său o tăietură cu două perforații:

Să observăm acum, modul în care produc dracii (serafimul căzut), stigmatul în bieții înșelați, torturându-i cu multă cruzime în trup și smintindu-le mintea prin plăcerea de sine, că ar fi ca și Hristos, deci antihriști, fără să-și dea seama, ca să-i poată chinui și în veșnicie. Însoțim acest tablou latin cu Francisc de Assisi, cu o Sfântă Icoană ce arată cum năluceau diavolii vedeniile primite de Părintele Arsenie Boca la Sfântul Munte, ca și visele sorie Frăsina, ucenița sfinției sale (îndrumată greșit să le primească, spre o mai mare amăgire, chiar de el):

După cum se observă stigmatel diavolești de la cei considerați Sfinți în catolicism, sunt de un sadism extrem. Ele, însă, măcar păstrau locul și erau cu sânge, aducând aminte de patimile lui Hristos (spre

deosebire de hristosul cel mincinos al Părintelui Arsenie Boca, neomenesc, tocmai pentru că nu are sânge, cum nici dracii nu au).

Totuși, și la Padre Pio, beatificat de papa Ioan Paul al I-lea, stigmatele erau... un fals.

Cele stigmate sunt sângerare semne că se spune ar părea misterios pe palme, picioare, uneori pe fata și partea unor "mistic".

Aceste semne indică faptul că purtatorul participă la Patimile lui Hristos, până la punctul de a arăta chiar în aceeași traume fizice. Mâine CICAP participă la un program la TV, pe tema pentru ocazie, aici este poziția științei.

Luigi Garlaschelli CICAP demonstrează modul în care pot obține în mod artificial "stigmate".

Cele stigmate sunt un fenomen care depinde de tradiția culturală a purtătorului. Nu există exemple cunoscute de nu stigmatizate creștini, de exemplu. Spread numai după Saint Francis, stigmatizat prima poveste, care a arătat de 1224. Semnele unghiile în mâinile, de asemenea, sunt pozițiile în care iconografia tradițională le înfățișează, centrul de palmier, și nu - așa cum se pare că ar fi folosit în loc de timpul lui Hristos - în încheietura mâinii.

Ele nu sunt chiar sigur de exact cum a fenomenului ar crește. Există cazuri de încredere în care oamenii de știință au fost martori la apariția stigmatelor în formare, nici nu au fost vreodată efectuate observații riguroase și neîntrerupte pentru a determina dacă acestea dispar în mod natural după un timp.

Pentru a explica, în plus față de ipoteza fenomenului supranatural, a fost făcut unele presupuneri:

1. dermatologice Afecțiune, înțeles greșit de către cei predispuși să-l interpreteze ca pe un semn supranatural.

2. fenomen psihosomatic: personalitatea isteric este comun apariția de tulburări și leziuni pe corp cauzate de psihicul. Pentru că există trăsături de personalitate similare printre multe misticii și isteric, chiar și pentru fenomenele stigmatele ar putea fi din cauza sugestie sau auto-sugestie. Mai mult decât atât, în ciuda citit ocazional dimpotrivă, nu a fost niciodată posibil să se producă stigmatele prin hipnoza.

3. leziuni auto-provocate mai mult sau mai puțin conștient: misticul poate afecta palmele într-o perioadă de extaz, uneori săpat doar piele și unghii; alteori, sa dovedit a fi destul de fraudă deliberată, în scopul de a faima, profit, sau o interpretare greșită a sensului de credință.

Părintele Giacomo Piccirillo, călugăr fotograf oficial al mănăstirii lui Padre Pio, a primit ordinul să acopere și să fotografieze corpul decedatului [Padre Pio – n.n.]. În declarația oficială a lansat, iar apoi a publicat, că, la aproximativ 02.30 la 23 septembrie 1968 a fost avertizat că Padre Pio a murit și a mers imediat la patul celui decedat, i-a sărutat mâinile, a ajustat aparatul de fotografiat și apoi mai marele lui i-a poruncit să fotografieze corpul.

Părintele Giacomo scrie: "Care a fost surpriza mea: am văzut că rana a dispărut complet și din mâna stângă și din cea dreaptă și că nu arată nici un semn de cicatrice. În cele din urmă, la fel a fost și în zona pieptului, care nu a prezentat nici măcar un semn de cicatrice. Nici jos, la picioare nu a existat nici rană sau cicatrice."

Părintele Carmelo, Superiorul Capucinilor, se scapă și el cu o informație zicând: "De la dispariția stigmatelor a rămas un secret cunoscut doar de câțiva dintre noi, considerând necesar să se lase corpul la picioare acoperit cu ciorapi și mâinile cu mănuși cu un deget, nu pentru a ascunde adevărul, ci pentru că la acel moment nu era necesar să se facă public faptul dispariției. [ce gândire perversă diavolească. Nu pentru a ascunde adevărul, doar pentru a nu-l face public. Cum s-ar spune nu pentru a minți, ci pentru a păcăli. Cât de departe este gândirea latină de Sfânta Scriptură Iac 5:12 să vă fie vouă ce este da, da, și ce este nu, nu, ca să nu cădeți sub judecată – n.n.]. Cunoașterea lui ar fi generat interpretări pripite false și ar fi fost o cauză de scandal pentru cei slabi. Asa ca am poruncit o ascultare cu sancțiuni ca să se interzică cu orice chip să se sărute altfel decât prin mănuși... Poate cineva mă judecă cu răutate, dar mie nu mi-a păsat de nimic.

[Unuia mai mare i-]am dezvăluit adevărul în dimineața aceea, dar mi-a spus că m-am salvat pentru că Padre Pio a fost atât de îmbrăcat așa în viață, astfel că au considerat că este oportun să-l lase la fel și la moarte. Toată lumea a crezut că stigmatele au rămas ca și înainte și, faptul că nu mai văd rănilor ar avea o explicație și o clarificare din mai multe motive imposibil.

[Doar mai târziu] superiorii mei au aprobat o acțiune de informare, , din motive de prudență și precauție, pentru a nu afla despre Padre Pio în acel moment atât de delicat. Părintele Clemente mi-a cerut-o declarație scrisă: am refuzat să o fac ".²³⁰

[latinii ca să se poată canoniza rătăciturile lor, i-au pus mănuși și ciorapi nu din smerenie, pentru a ascunde darurile lui Dumnezeu, ci din viclenie, ca să nu vadă oamenii că Padre Pio nu mai are stigmate. Deci mănușile pot ascunde și ce are cineva, și ce nu are. Nu cumva, după cum se deduce din declarațiile contradictorii ale martorilor oculari la înmormântare, tot așa să fi făcut ucenicii Părintelui Arsenie Boca. I-au învelit mâinile în dulamă, nu pentru a nu se vedea că a fost chinuit, ci pentru a ascunde tocmai că nu a fost torturat. Se sugera astfel că moartea martirică zvonită de Părintele Savin Bunescu este adevărată, dar mascată. Și aceasta a fost o cărămidă în construcția imaginii de martir, care dă atât de bine la canonizare. Duhul iubitor de catolicism al Părintelui Arsenie Boca a acționat eficient în familia și ucenicii sfinției sale, care s-au comportat la îngroparea sa ca și superiorul capucinilor de mai sus – n.n.]

În realitate, nici în tinerețe Padre Pio nu a avut stigmate, ci și le-a provocat chimic, pentru a dobândi faima de Sfânt. Așa este la cei ce cugetă trupește sfințenia, cum sunt și latinii. Au nevoie de dovezi trupești pentru a-și spori slava deșartă și nu se sfiesc să mintă, pentru a și le fabrica, când interesele superioare (de manipulare a mulțimii o cer).

Faimosul sfânt al Italiei, Părintele Pio, și-a falsificat stigmatele de pe mâini care aduceau aminte de rănilor lui Iisus, susține o carte a unui istoric din Peninsula, citată de Daily Mail.

Biserica a fost convinsă că rănilor de pe mâinile Părintelui Pio, care au sângerat timp de 50 de ani, erau autentice. La fel au crezut și milioanele de adepți ale fostului călugăr capucin, adepți care mai credeau că Pio are puteri tămăduitoare și abilitatea de a fi în două locuri în același timp.

Părintele Pio, pe numele real Francisco Forgione, a murit în 1968 și a fost canonizat de Papa Ioan Paul al II-lea în 2002. În cartea sa, istoricul Sergio Luzzatto susține că Părintele Pio a folosit acid carbonic pentru a întreține sângerarea.

El mai spune că a descoperit documente care îi susțin teza, și anume o scrisoare de la un farmacist italian care i-a livrat călugărului acidul carbonic.

Luzzatto merge chiar mai departe și afirmă că Vaticanul a pus sub semnul întrebării veridicitatea rănilor lui Pio, dar a cedat și a decis să îl canonizeze în urma presiunii publice.²³¹

[nu cumva să se întâmple același lucru și la noi. Nădăjduim, însă, că la noi fiind un sobor de ierarhi, insuflați de Sfântul Duh nu se va petrece așa ceva – n.n.]

²³⁰ <http://www.questotrentino.it/articolo/12255/padre_pio_il_mistero_delle_stigmate.htm>, luni, 4 ianuarie 2016.

²³¹ <<http://www.razbointrucuvant.ro/recomandari/2011/11/17/padre-pio-avea-stigmate-false-iar-vaticanul-stia/>>, luni, 4 ianuarie 2016

Se observă că nu Sfântul Duh împinge mulțimea să aibă evlavie la un om ca la un Sfânt. Ci tatăl minciunii. Sfântul Duh al Adevărului împreună-lucrează doar cu cei ce caută, mai presus de orice, pocăința în Hristos. Iar aceștia sunt puțini:

*2Pa 18:11 Și toți proorocii prooroceau același lucru, zicând: „Du-te împotriva Ramotului din Galaad, și vei izbuti, că Domnul îl va da în mâinile regelui”. 12 Trimisul care se dusese să cheme pe Miheia i-a grăit, zicând: „**Iată proorocii proorocesc toți într-un glas de bine regelui; să fie și cuvântul tău asemenea cu al fiecăruia din ei; proorocește și tu de bine**”. 13 Miheia însă a zis: „**Viu este Domnul, ce-mi va spune Dumnezeuul meu, aceea voi prooroci**”. 14 După aceea a venit el la rege, iar regele i-a zis: „Miheia, să mergem noi oare la război împotriva Ramotului din Galaad sau să ne lăsăm?” Iar acela a zis: „Duceți-vă, că veți izbuti, căci aceia vor cădea în mâinile voastre”. 15 Și i-a zis regele: „De câte ori să te jur eu oare în numele Domnului, ca să grăiești numai adevărul?” 16 Atunci Miheia a zis: „Am văzut pe toți fiii lui Israel risipiți prin munți ca oile care n-au păstor, iar Domnul mi-a zis: **Aceștia neavând domn, să se întoarcă fiecare la casa lui cu pace!**” 17 Zis-a regele lui Israel către Iosafat: „Nu ți-am spus eu oare, că el nu-mi proorocește de bine, ci numai de rău?” 18 Iar Miheia a zis: „Ascultați așadar cuvântul Domnului: Am văzut pe Domnul șezând pe tronul Său și toată oștirea cerească stătea de-a dreapta și de-a stânga Lui. 19 Atunci Domnul a zis: „Cine din voi ar putea să ducă în ispită pe Ahab, regele lui Israel, ca să se ducă și să cadă în Ramotul din Galaad?” Și a răspuns unul una și altul alta. 20 Atunci a ieșit un duh și a stat înaintea feței Domnului și a zis: „Eu îl voi duce în ispită”. Și a zis Domnul: „în ce chip?” 21 Acela a zis: „Mă duc și mă fac duh al minciunii în gurile tuturor proorocilor lui”. Iar Domnul a zis: „Tu îl vei duce în ispită și ai să izbutești. Du-te și fă așa! 22 Și acum iată a slobozit Domnul pe duhul minciunii ca să **între în gurile acestor prooroci ai tăi. Dar Domnul n-a grăit de bine pentru tine**”.*

Psa 88:6 Lăuda-vor cerurile minunile Tale, Doamne și adevărul Tău, în adunarea sfinților.

Ier 5:1 Fărădelegile Ierusalimului au trecut peste măsură. „Cutreierați ulițele Ierusalimului, uitați-vă, cercetați și căutați prin piețele lui: nu cumva veți găsi vreun om, măcar unul, care păzește dreptatea și caută adevărul?”

Ier 9:5 Fiecare înșală pe prietenul său și nu spune adevărul; și-au deprins limba la minciună și viclenesc până obosesc.

*Ioan 8:42 Le-a zis Iisus: **Dacă Dumnezeu are fi Tatăl vostru, M-ați iubi pe Mine**, căci de la Dumnezeu am ieșit și am venit. Pentru că n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis. 43 **De ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Fiindcă nu puteți să dați ascultare cuvântului Meu.** 44 **Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni și nu a stat într-un adevăr, pentru că nu este adevăr într-un el. Când grăiește minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii.** 45 **Dar pe Mine, fiindcă spun adevărul, nu Mă credeți.** 46 Cine dintre voi Mă vedește de păcat? Dacă spun adevărul, de ce voi nu Mă credeți? 47 Cel care este de la Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; de aceea voi nu ascultați pentru că nu sunteți de la Dumnezeu.*

Rom 1:25 Ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii, în locul Făcătorului, Care este binecuvântat în veci, amin!

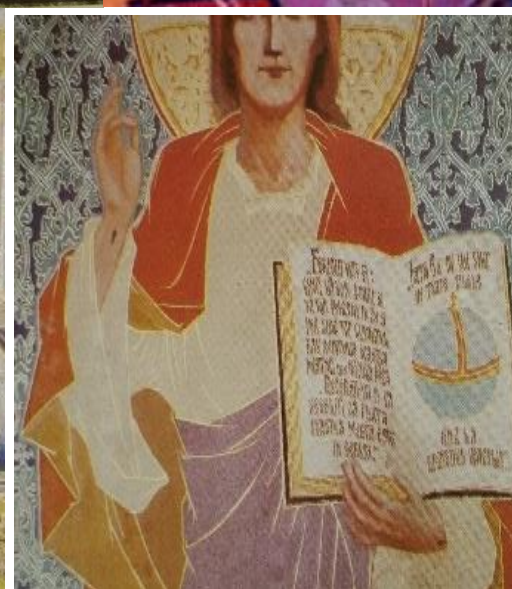

Pentru mai multe amănunte despre cum se pot produce stigmatetele, puteți citi și:
<<http://www.massimopolidoro.com/misteri/esiste-una-spiegazione-scientifica-per-le-stigmatete.html#.VonPHeiLSZ8>>, luni, 4 ianuarie 2016.

În tablourile Părintelui Arsenie Boca, nu este o întâmplare ci o erezie punerea la încheieturi a stigmatelor. O face în toate tablourile, intenționat, așa fiind învățat de vedeniile rătăcitoare ale sfinției sale.

Pentru obiectivitate, alăturăm detaliul unei Sfinte Icoane Ortodoxe cu rănilor din mâinile și coasta lui Hristos, pline de sânge, alăturată la o parte din tablourile religioase ale Părintelui Arsenie Boca, cu stigmatetele duhurilor fără de sânge, pictate de sfinția sa ca arătări în locul lui trăsăturilor adevărate ale lui Hristos.

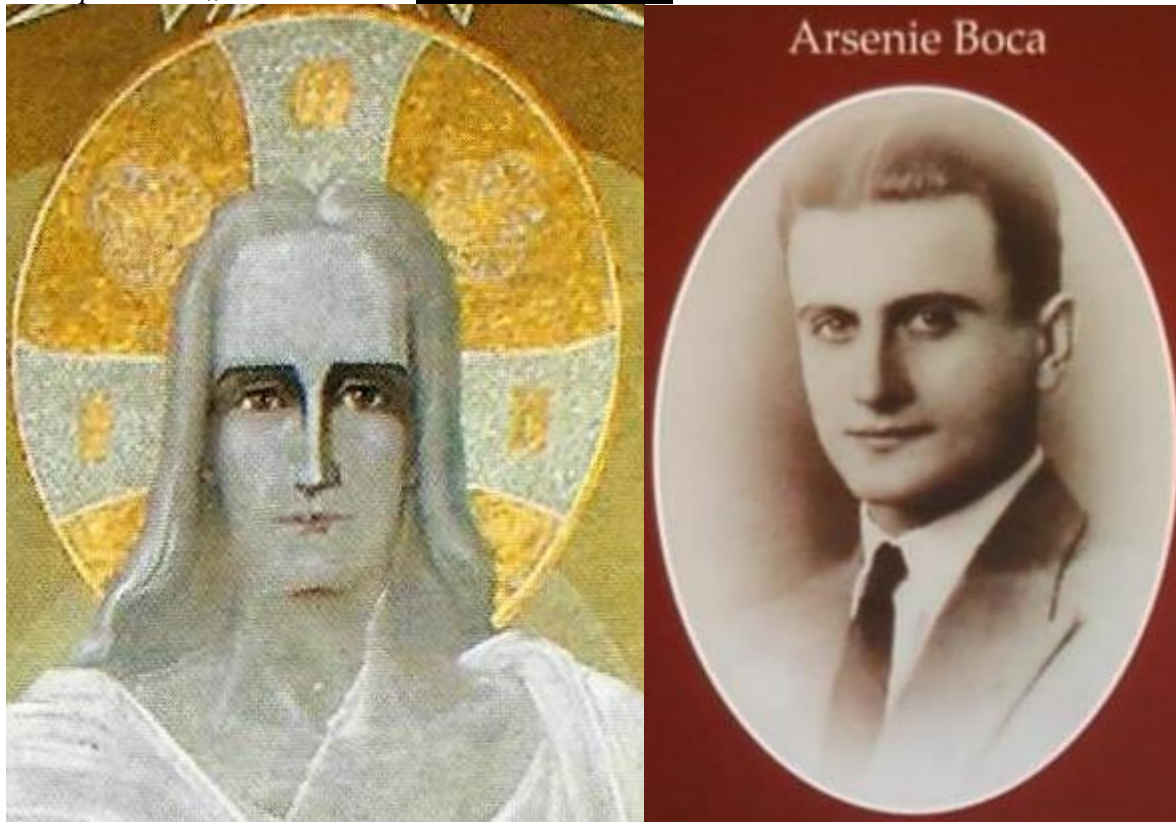

Pe lângă prezența peste tot a stigmatelor din încheieturi, în locul semnelor cuielor din mâini, în pictura de la Drăgănescu mai observăm ceva: batjocorirea lui Hristos, prin fețe hidoase și atitudini nepotrivite:

1. În primul tablou vedem un hristos mincinos cu fața Părintelui Arsenie Boca rasă ca-n palmă și androgenă spre feminizată, cu străduința de a ne înduioșa printr-o hipnoză mai moale, semănând cu o îndrăgosteală fantomatică dintr-un film artistic siropos, departe de dragostea bărbătească și echilibrată a Ortodoxiei. Practic avem asemănarea cu ochii mieroși și lingușitori ai lui Zian, care caută să-i atragă pe toți la el, prin orice mijloace, chiar și sub pretextul că-i duce la Hristos:

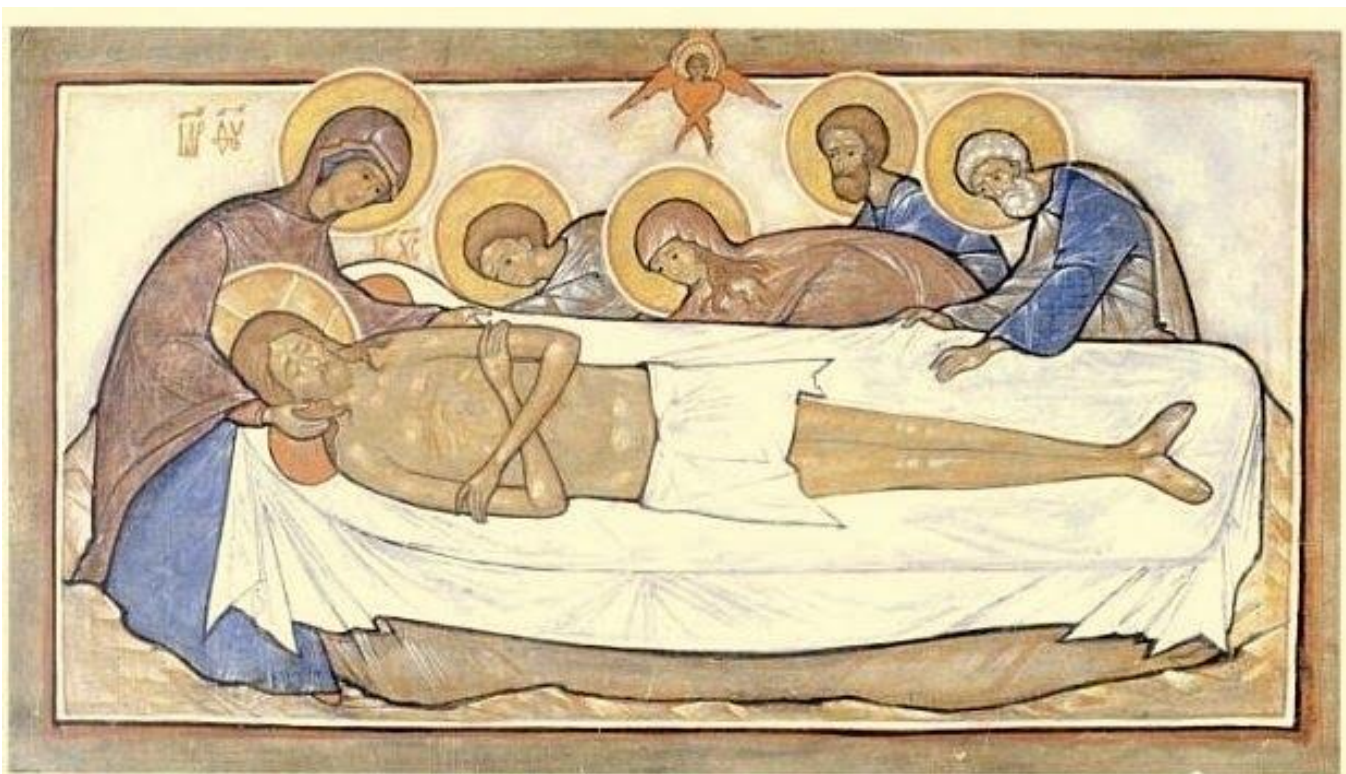
De copil zicea: „Eu sunt Zian. Veniți la mine și eu vă voi duce la Hristos”²³².

5. În al doilea vedem un cadavru hidos, fără sânge (ce ne produce aceeași reacție de pierdere a credinței, descrisă mai jos de către F.M. Dostoievski) însoțit de o femeie cu fața împietrită, ca a unei actrițe slabe de la operă (ce e pusă să joace rolul Maicii Domnului) și târât cu greu (datorită trupului greoi de sportiv ce se prefacă că e mort, neavând nimic din frumusețea împărătească și demnă a lui Hristos) de doi halterofili indecenți: unul meditativ (dar tot ca la operă), altul indiferent și absent (deabia așteptând să scape de corvoada neplăcută), în locul Sfinților Iosif (cel cu bun chip) și Nicodim (care au atâta evlavie, frică, uimire și sfială Sfântă în adevăratele Sfinte Icoane).

²³² Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13.

Mai sus, spre deosebire de tablourile de la Drăgănescu, se observă echilibrul, frumusețea, evlavia, frica, cutremurul și tăcerea adâncă a tainei, la toți cei ce-L înconjoară pe Domnul Hristos.

Aici se vede adâncă plecăciune, dar este evident că avem de a face cu aceleași persoane sfinte, ca în toate Sfintele Icoane ale acestui suspin al vremii, cu totul altele decât cele pictate de maestrul de la Drăgănescu.

6. În al treilea tablou al Părintelui Arsenie Boca reproduș mai sus, în pâlcul reprezentărilor cu stigmatе în încheieturi, vedem un hristos-măscărici cu ochii holbați telescopic, ce aduce aminte de Zian Boca de la Facultatea de Teologie, plimbându-se relaxat și privind de sus către cel de lângă el, ca și cum i-ar spune: „Hai, noroc, vecine, să dăm mâna!”, fiind înconjurat de aura violet (lumina diavolească) a vrăjitorilor din gama de vârf, de mari manipulatori ai lumii. De altfel, după cum observați,

vedeniile Părintelui Arsenie Boca se cam învârt în jurul curcubeului, dar insistând pe nuanța de violet. Admiratorii panteismului fac o descriere vrăjitorilor „violeti” care se potrivește foarte bine cu tipul psihologic al sfinției sale:

Violeții sunt persoane dinamice, carismatice, prevăzătoare și riguroase. Datoria sau misiunea lor este să stimuleze omenirea și să-i conducă în noua era a bogăției și a împlinirii. Violeții sunt atât în posesia intuiției, cât și a cunoștinței. Mai mult decât atât, au puterea fizică și rezervele care sunt necesare în realizarea schimbărilor în viața lor și în viața altora. Violeții combină caracteristicile albastre și roșii la un nivel nou al existenței și al vibrării. Violeții pot inspira și motiva societatea în căutarea unor noi modalități pentru crearea unui viitor armonios, unde oamenii trăiesc fără războaie, unde planeta este considerată un organism viu, unde suntem creatorii propriilor noastre vieți și meșterii destinului nostru. Violeții învață lumea că universul are grijă de noi, indiferent de care religie, convingere sau societate aparținem sau în care ne-am

născut. Dacă ne conectăm la puterea universală, înțelegem fluxul de energie universal, “materia” din care suntem alcătuiți cu toții, și dacă ne aliniem Universului, ne va sprijini fără restricții până la infinit. Violeții au o pasiune enormă pentru viață. Dacă acest flux de energie funcționează, vor fi la puterea lor maximă. Violeții trebuie să observe că universul este plin de energie și dacă s-au conectat o dată cu Energia de Viață Universală, vor primi sprijin nelimitat. Dacă violeții își găsesc locul în univers, atunci înțeleg rolul pe care trebuie să-l interpreteze în această mare producție cosmică și simt această legătură internă cu puterea universală. Vor fi sprijiniți necondiționat. Violeții par întotdeauna norocoși. Se întâmplă des, să nu trebuiască să muncească prea tare pentru succesele lor. Pentru ei viața este o magie. Violeții au nevoie în relațiile lor de emoții sexuale și de stimulări. Sunt foarte sensibili față de partenerul lor și simt imediat ce fel de gânduri au legate de ei. Violeții pot fi foarte pretențioși și posesivi într-o relație. Își concentrează toată atenția sentimentală către partenerul lor. Pentru că se unesc așa de ușor în totalitate cu dragostea lor trebuie să fie conștienți de propria lor individualitate și nu au voie să se piardă în relație. Violeții au o predilecție atât de mare către partenerul lor, încât uită să mențină prietenii, chiar și pe cele care țin de-o viață. Violeții sunt dispuși să aleagă în general meserii care le oferă independență și libertate creativă. Violeții sunt atrași de multe ori de domeniul mass-mediei sau al comunicării, datorită personalității și carismei lor magnetice. Știu cum să se folosească de mijloacele existente pentru a realiza schimbări valoroase și importante pe această planetă și să facă înțeles ceea ce au de spus.

Alte domenii de care se ocupă violeții includ filozofia, religia, ecologia, muzica, literatura, arta și tehnologiile umanitare, futuristice, proiecte și dezvoltări.

Meseriile tipice „violet” sunt: actor, muzician, artist, autor, interpret, proiectant, producător, director, fotograf, psiholog, asistent social, profesor spiritual, politician, proprietar de magazin, explorator.

Citește mai multe despre aura energetică.²³³

²³³ <<http://adisandu.ro/hobbyuri/ezoteric/aura-violet/>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

Întorcându-ne la pierderea credinței prin tablouri religioase, este momentul analizării unui alt aspect al picturii de la Drăgănescu. Pentru a-l înțelege să studiem celebrul tablou religios al lui Hans Holbein:

- E... e o copie după Hans Holbein, spuse prințul după ce examina tabloul, și, după cât pot judeca, fără a mă pretinde mare cunoscător, e o copie excelentă. Am văzut originalul în străinătate și nu pot să-l uit... Dar... ce ai?

Într-adevăr, fără să se mai ocupe de tablou, Rogojin o luă brusc din loc, pornind înainte. Desigur, felul acesta distrat și repezit de comportare a lui Rogojin se putea explica întrucîtva prin acea stare ciudată de extremă surescitare de care părea să fie stăpînit în acele momente; și totuși, prințul rămase surprins și contrariat de această întrerupere bruscă a conversației, pe care n-o începuse el, precum și de faptul că Rogojin nici nu-i răspunse la întrebare.

- Ascultă, Lev Nikolaevici, de mult voiam să te întreb: tu crezi în Dumnezeu sau nu crezi? reluă tot atît de neașteptat Rogojin, după ce făcu cîțiva pași.

- Ce întrebare ciudată și... cum te uiți! exclamă fără voie prințul.

- Îmi place să privesc tabloul acesta, murmură Rogojin după un moment de tăcere, uitînd parcă iarăși de întrebarea lui.

- Tabloul acesta? strigă prințul, lovit deodată de un gînd neașteptat. Tocmai tabloul acesta! Păi, eu cred că privind tabloul acesta, unii ar putea mai degrabă să-și piardă credința decît să se întărească în ea!²³⁴

Hristos mort - o reprezentare ce refuza Învierea

[Mărește imaginea.](#)

Tabloul "Trupul mort al lui Hristos în mormant" (1521), aparținând pictorului Hans Holbein, a fost și va fi, de-a lungul timpului, un subiect controversat, privit din perspectiva

²³⁴ F.M. DOSTOIEVSKI, *Idiotul*, <<https://gawrylyta.files.wordpress.com/2011/10/feodor-mihailovici-dostoievski-idiotul.pdf>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

invataturii ortodoxe. *Desi in titlu se face referire la Hristos, acel cadavru pictat nu are nimic in sa de-a face cu Mantuitorul*

[se observă că indiferent de titlul și numele puse tabloului, din punct de vedere al efectelor ce îl are asupra sufletului, contează mai mult trăsăturile fizice pictate ale persoanei (și mesajul desprins din ele, trimis ochiului și prin el în minte). Sau, mai mult, efectele sunt amplificate atunci când se dă tabloului un titlu și/sau nume sfinte. Dar și celebritatea autorului contează.

De aceea consecințele dăunătoare asupra credinței sunt sporite, față de efectele picturii lui Hans Holbein, cel puțin la Români de: 1. punerea mesajelor hulitoare de la Drăgănescu sub numele Sfintei Treimi, al lui Hristos și al Sfinților, dar și 2. de bolnăvicioasa celebritate a Părintelui Arsenie Boca, prezentat nu numai ca un ieromonah Ortodox, ci și ca Sfânt. – n.n.],

Cel care "cu moartea pe moarte a calcat". Realismul nordic prezent in aceasta reprezentare functioneaza pentru privitor ca o ruptura intre doua lumi in care nu mai exista o alta comunicare decat un transfer de teama si mila. Aceste sentimente sunt amplificate pe de-o parte, de iluzia tridimensionala creata de pictor, iar pe de alta, de dimensiunile destul de neobisnuite (lat de aproape doi metri si numai de vreo treizeci de centimetri inaltime), astfel incat privitorul are impresia ca se afla cu adevarat inaintea un cadavru. Tabloul se afla in prezent in muzeul Kunstmuseum din Basel.

"Hristos mort" si Feodor Dostoievski

Exista marturii in privinta faptului ca primul contact al marelui scriitor rus Feodor Dostoievski cu aceasta reprezentare, in timp ce se afla in Berna, Germania, i-ar fi provocat acestuia o criza de epilepsie. Dostoievski marturiseste ca Hristos era "atat de mort", incat fusese foarte aproape sa-si piarda credinta, deoarece se afla inaintea unui trup care refuza sa mai invie.

[cunoaștem persoane care intrând în așezământul de la Drăgănescu, s-au tulburat așa de tare de pictura de acolo, încât au fost nevoite să iasă repede afară, ca nu cumva să-și piardă sau strâmbe credința.

Altele, însă, nu și-au dat seama, au încercat să-și schimbe modul de a privi, din cauza faimei de Sfânt a Părintelui Arsenie Boca și au ajuns să facă comentarii ciudate asupra picturii, ca și cum n-ar fi ceva mai frumos ca acolo, schimbându-și comportamentul din echilibrat în plutitor aflat într-o stare anormală (continuă) de beatitudine, iradiind distrat a fericire - tipică celor înșelați. Au început să se manifeste exagerat în ritual, cunoscând și frecventând toate hramurile, dar mai ales cele legate de Părintele Arsenie Boca, desprinzându-se, concomitent, din ce în ce mai mult de realitate. Când le vedeai starea deplorabilă și încercai să-i aduci către Sfinții Părinți, arătându-le cât de cât căderea Părintelui Arsenie Boca (pentru a ieși din capcana duhovnicească hipnotică în care au intrat doar prin admirarea picturii sfinției sale fără pază), se tulburau, se impacientau, negau tot și neavând argumente plecau supărați. Jalnică mutilare sufletească doar prin privirea unor reproduceri pictate a vedeniilor demonice și încredințarea cu naivitate zvonurilor despre false minuni.

De aici se deduce, oarecum cu înfiorare, ce efecte au asupra sufletului chiar vedeniile drăcești directe. Aceasta ne îndatorează spre mai multă compasiune față de Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira, ca și față de ucenicii – victime ale lor, dar și mai multă răvnă în a feri pe oameni de a merge la Drăgănescu, pentru a fi preveniți și a scăpa de primejdia capturii demonice prin ochi. Practic, până cineva nu este întărit în cunoașterea Sfintei Predanii, după cum se poate pierde prin citirea unor cărți eretice, tot așa, sau mai mult, se poate pierde mergând la așezământul de la Drăgănescu și la Prilsop.

Din fericire, cei mai puțini sensibili, care au căliți ochii fie în Sfânta Tradiție fie în arta de calitate, mergând la Drăgănescu se lămuresc și despre pictură și despre autorul ei, după cum cei care cunosc dogmatica Ortodoxă se lămuresc mai mult de rătăcirea sectarilor, citindu-le cărțile:

Andreea on 22 iunie 2015 la 9:11 am said:

Va multumesc pentru ca ati deschis acest subiect de discutie.

Trebuie sa va spun ca, la insistentele unei colege de serviciu, care este "fana" Arsenie Boca, m-am dus la Draganescu.

Asa ca va descriu ceea ce am vazut, atingand doar cateva aspecte, deocamdata:

– caracteristicile arhitecturii bisericii: – la exterior arata decent, este o bisericuta amarata de cimitir, insa ingrijit varuita si vopsita.

Surpriza neplacuta vine inasa la interior, unde sunt niste stangacii mari, niste contravanturii urate, care nu au fost decorate cum trebuie cu ajutorul picturii, A.B. ne-luand in considerare acest aspect estetic, pe care il intalnim la toate bisericile ortodoxe, unde si cel mai amarat arculet este decorat cu niste floricele. Adica pictura lui A.B. nu este in acord cu arhitectura, el nereusind sa decoreze elementele structurale care, din aceasta cauza, se vad in toata uratenia lor, si a preferat sa utilizeze campurile mari pentru a-si manifesta "geniul" artistic.

– pictura: – impresia pe care mi-a facut-o este ca nu este deloc stralucita: – culorile sunt foarte sterse, nicidecum asa de vii cum apar pe internet. Dominanta este un fond ocru sters – prafos.

– stilul: – este mixt, avand influente art-nouveau, bizantine (in decoratia fondurilor cu entre-lacs-uri), dar si de o uratenie si o "obraznicie" maxima acolo unde ii infatiseaza pe diavoli si pe oamenii "cazuti" ai lumii sale contemporane. (A-propos, de ce il infatiseaza pe acel barbat in pantaloni scurti, cand tocmai el este acela care se imbraca astfel in excursiile sale montane?!!)

– tehnica: – este tempera, cu zone mari in care culoarea este opaca, dar si in care a reusit sa realizeze niste tente transparente. Nu am vazut nici un pointilism, asa cum afirma unii neaveniti.

– GRAFICA: aici este cuiul lui Pepelea. Cred ca o analiza clara o poate face doar un grafolog priceput in tulburari de personalitate, caci pe peretii de la Draganescu sunt tot felul de tipuri de scrisuri: veche romaneasca, cursiva, un fel de Times New Roman, etc. Sunt cel

putin sase-sapte feluri de scrisuri diferite, atat ca stil , cat si ca marime. Unele sunt atat de mici, ca nici nu pot fi citite de aproape. Concluzia este ca omul a fost cam tulburat.

.....
Urmatoarele capitole care ar trebui discutate sunt:

- motivatia si "inspiratia" picturii;
 - acordul sau dezacordul cu erminille;
 - inovatiile (Francisc de Assisi, Ulfila, catedrala Sf. Petru – desi nu prea seamana cu ea);
 - expresivitatea chipurilor (care tine de un fel de pietism strain duhului ortodoxiei);
 - inspiratia steineriana sau de alta natura a unor scene (a se vedea Invierea lui Hristos, cu valuri transparente);
 - caracterul "profetic".
- Va multumesc!²³⁵– n.n.]

Aceasta experienta a avut un mare impact asupra scriitorului incat va face referire la acest tablou in romanul "Idiotul". In acest sens, este interesanta exclamatia printului Maskin vis-a-vis de tabloul lui Holbein: "In fata acestui tablou unii ar putea mai degraba sa-si piarda credinta decat sa se intareasca in ea".

Dostoievski va dezvolta aceasta perspectiva, prin prisma personajului Ipolit, care intr-o scrisoare a sa, ofera o talcuire in duh ortodox a acestei reprezentari:

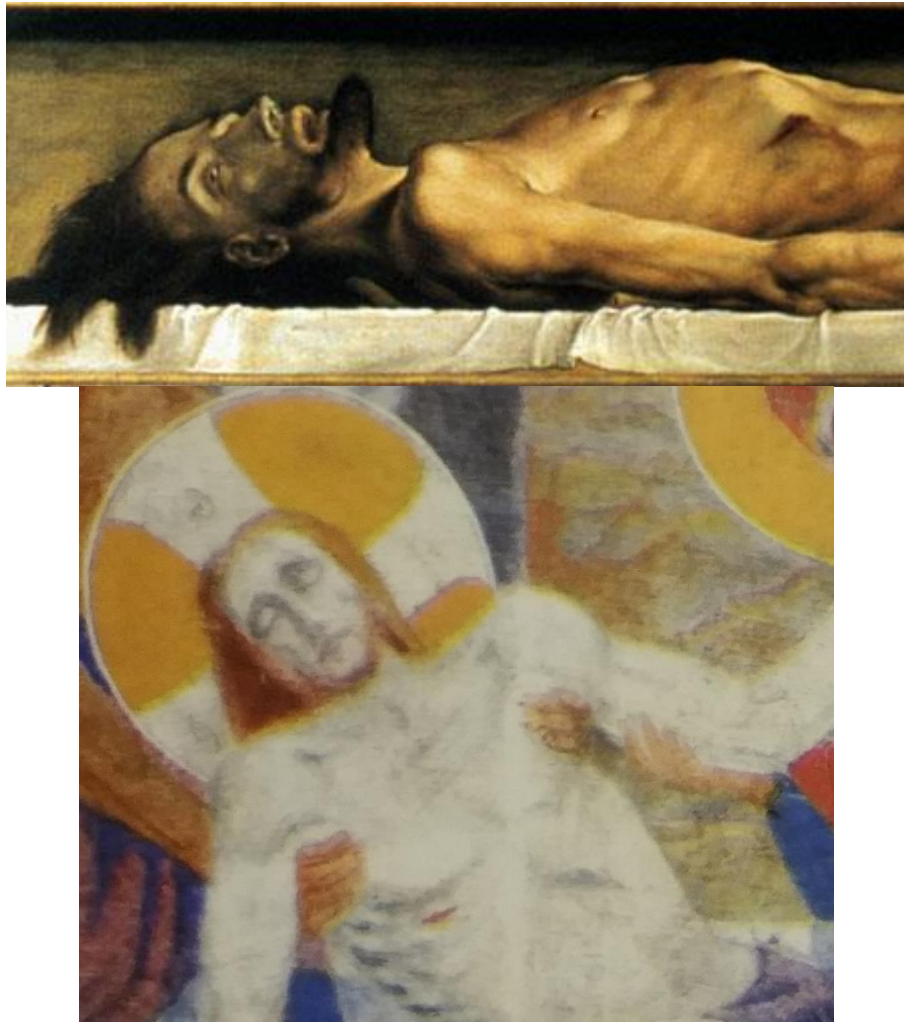
"In unele momente ma lasam prada unei nelinisti si unei tristeti nemasurate, incat Kolea pleca extrem de ingrijorat. Cand m-am ridicat sa incui usa in urma lui, imi veni deodata in minte un tablou pe care-l vazusem in dimineata aceea la Rogojin, in una dintre odaile cele mai sumbre ale acelei case, deasupra unei usi. Chiar el mi-a atras atentia in treacat asupra acestui tablou. Desi nu prezenta nici o valoare din punct de vedere artistic, am ramas in fata lui vreo cinci minute, caci mi-a facut totusi o impresie puternica, provocandu-mi o stranie tulburare

Tabloul acesta il reprezinta pe Hristos in momentul cand e coborat de pe cruce. Am avut totdeauna impresia ca pictorii care zugravesc momentul rastignirii si al coborarii de pe cruce il infatiseaza de obicei pe Hristos cu un chip de o neobisnuita frumusetate; ei cauta sa-i mentina aceasta frumusetate chiar si in momentele cand a fost supus la cele mai cumplite chinuri. Or, aici, in tabloul lui Rogojin, nu vezi nimic asemanator; aici apare intr-adevar cadavrul unui om care a suferit suplicii groaznice inainte de a fi fost rastignit, care a fost lovit, schingiuit, torturat de soldati, batut de multime atunci cand isi purta crucea, in sfarsit, care a indurat vreme de sase ceasuri (dupa socoteala mea) inspaimantatorul chin al rastignirii. Iti dai numaidecat seama ca este chipul unui om care cu putin inainte fusese coborat de pe cruce, cu alte cuvinte, departe de a fi teapan, el pastreaza inca mult din viata si caldura, incat pe trasaturile fetei mortului intarzia o expresie de suferinta, ca si cum ar fi continuat s-o simta si dupa ce si-a dat sufletul (pictorul a prins si a reusit sa redea de minune acest amanunt important); in schimb fata, in aspectul ei fizic, n-a fost crutata deloc; e zugravita cu un realism neindurator; e foarte natural si asa trebuie sa fie cadavrul unui om dupa asemenea cazne.

[din păcate, în tabloul de la Drăgănescu, nu este reprezentată nici măcar această suferință exterioară, ci o teatralitate acră și indiferentă a unui personaj silit să joace un rol neplăcut, schițând un ușor zâmbet ironic pe sub mustața abia schițată – n.n.]

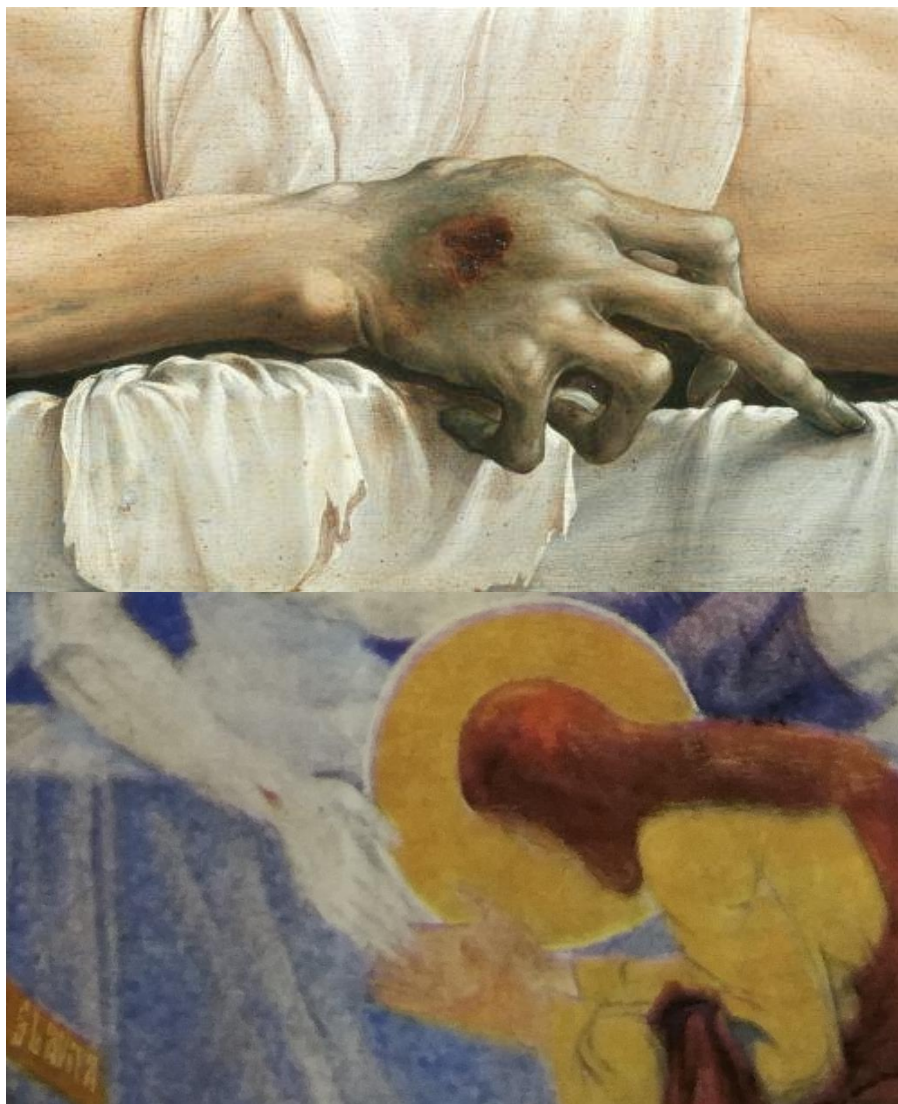
²³⁵

<https://theologiepatristica.wordpress.com/2015/06/21/de-ce-pictura-parintelui-arsenie-boca-e-necanonica-discutie/>;

Stiu ca, potrivit credintei adoptate de biserica inca in primele secole ale crestinismului, Hristos a suferit cu adevarat si nu numai in aparenta si ca, prin urmare, trupul lui rastignit pe cruce a fost cu totul supus legilor firii. Fata din tablou e tumefiata, acoperita cu vanatai si rani sangerande, oribile; ochii cascati, cu pupilele piezise; albul enorm al ochilor incremenit si cu luciri sticloase. Dar, lucru curios, cand te uiti la cadavrul acesta al omului sfarsit in chinuri si torturi, se naste o intrebare cu totul bizara si cat se poate de interesanta: daca toti discipolii lui Hristos, aceia care au devenit mai tarziu principalii lui apostoli, femeile care-l vegheau, stand in picioare langa cruce, daca, intr-un cuvânt, toti adeptii si adoratorii lui i-au vazut trupul in halul acesta (si cu siguranta ca el arata intocmai asa), cum de au putut sa mai creadă, la vederea acestor falnice ramasite, ca martirul acesta va invia? Si te mai intrebi, fara sa vrei, daca moartea e asa de hidoasa si daca legile firii sunt atat de puternice, cum ai putea sa le invingi? Cum sa le invingi, daca nu a putut sa le invinga nici chiar acela care, in viata fiind, silea firea sa i se supuna, acela la a carui porunca: "Talita kumi!", o tanara fata s-a ridicat in picioare, acela la glasul caruia Lazar a iesit din mormant?

[la Drăgănescu ne punem întrebarea: cum un astfel de sportiv mulțumit de sine și bine hrănit, ironic, disprețuitor și dornic de a ne câștiga de partea lui, din interes personal și dragoste trupească de sine, hipnotizându-ne pentru a ne anula libertatea, ar fi putut vreodată să moară pentru noi? – n.n.]

[după cum observăm, măcar în tabloul lui Holbein este pictat unul din semnele cuielor într-o mână suferindă, pe când în tabloul Părintelui Arsenie Boca este vorba de un firav stigmat într-o încheietură de mână de pictor, răsfățată, adorată și memorată de femei *Nu poate fi o țigancă! Are o mână fină ca de pictor! [...]* De altfel, cuvintele Părintelui Arsenie atunci au fost: *Toate acestea le vei trăi, dar numai după ce vei trece prin ele și le vei aduce aminte! [...]* Părintele mi-a arătat cum să țin mâinile când mă rog, și în momentul în care Părintele [Arsenie Boca] a ridicat mâna, aveam senzația că e mâna lui Iisus! Aveam senzația că văd urmele cuielor în palme ²³⁶ – n.n.]

Când privești tabloul acela, cercetându-l, natura ti se nazare in chip de fiara enorma, muta si neinduplecata sau, mai bine zis, oricat de ciudata ar parea comparatia, ca o masina imensa, de constructie moderna, care, surda si nesimtitoare, a insfacat, zdrobind in maruntaiele ei, o fiinta magnifica, fara de pret - o fiinta care ea singura valora cat intreaga natura cu toate legile ei, cat intreg universul, care poate ca n-a fost creat decat pentru a da nastere acelei fiinte! Tabloul acesta parca e menit anume sa trezeasca ideea unei puteri oarbe, sfidatoare, de o vesnicie stupida careia totul ii e supus si care fatal ti se impune. Oamenii care stateau in jurul mortului si care nu sunt zugraviti pe aceasta panza au trebuit, probabil, sa simta o consternare de nespus si o durere imensa in seara aceea in care li s-au naruit dintr-o data toate sperantele, ba aproape si credinta ce se infiripa. Fara indoiala, s-au

²³⁶ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 132-142.

imprastiat de la locul crucificarii prada unei spaime extraordinare, cu toate ca fiecare dintre ei purta o idee mare, care de-acum incolo nu mai putea sa le fie smulsa [...]"

"Hristos mort" si parintele Nicolae Steinhardt

La aceeasi reprezentare face referire si parintele Nicolae Steinhardt in "Jurnalul fericirii". Acesta marturiseste ca din ea "lipsesc razele de lumina pornite din cer, tragedia e ireversibila, fara de leac; savarsitu-s-au nu numai chinul si proorocirea, ci si toata tevatura, gata, moartea nu e clinica, invierea e izgonita printre amagiri si desarte nobile nadejdi, niciodata nu va trai trupul acesta rasucit, sangerand, gaurit, terfelit, sfartecat. [Invierea](#) este cu totul imposibila. Asa spune Dostoievski - fatis - ca-i apare Hristos in tabloul lui Holbein."

Coborarea de pe cruce si Punerea in mormant

Potrivit traditiei iconografice ortodoxe, reprezentarile in care Hristos apare ca fiind mort sunt "Coborarea de pe cruce" si "Punerea in mormant". Fiecare detaliu al reprezentarii lui Hristos in tabloul lui Holbein contrazice insa traditia ortodoxa

[la fel și în tablourile Părintelui Arsenie Boca este contrazisă Sfânta Tradiție, dar din extreme opuse. La prima extremă păstrează natura umană a Mântuitorului, nu însă conformă cu realitatea (subțiată de post, rugăciune și neatingerea de plăcere), ci bine hrănită (chiar răsfățată). La cealaltă extremă, în tablourile de după înviere, este prezentat nu ca un om înviat (duhovnicesc), ci ca un duh (o vedenie extrem de colorată – știut fiind că lumina necreată nu este colorată, dar arătările drăcești sunt - și orientală, ca în picturile țigănești ale zeilor hinduși) – n.n.]

Daca in Apus incepand cu Renasterea, arta subliniaza in special natura umana a Mantuitorului, intr-un realism maxim, in Rasarit, trupul Sau, coborat de pe cruce sau pus in mormant, pastreaza caracteristicile dumnezeirii. Acest fapt face ca in icoanele ortodoxe, ce pastreaza linia traditiei, sa nu-L intalnim pe Hristos sub chipul unui cadavru, ci mai degraba sub cel al unui adormit. Un trup ce nu prezinta insemnele mortii, ci unul in care pulseaza invierea proxima.

[aici este o mare greșeală a comentatorului, pornită din râvna pentru a separa cu limpezime contradicțiile. Deși este pictat ca un trup care stă să învie, are totuși în el semnele suferințelor și trupești (rănile și sângele) și sufletești (adâncirea înăuntru și în taină, dar care totuși transpare vizibil și pe față). Moartea Lui este ca o adormire, dar totuși este moarte, fiindcă fără o adevărată moarte nu ar fi înviere, ci o aparență de înviere, ceea ce este o mare erezie. Toate sunt străbătute de lumina învierii, inclusiv moartea, dar sunt și reale, și prezente.

În Ortodoxie nu se merge pe nici o latură exclusivă. Ea cuprinde în Sine toată realitatea, până la marginile opuse. Chiar și răul îl vede, cum și este, ca pe o deviere, o desprindere de la bine, inexistentă prin sine, dar totuși descriindu-l și învățându-ne cum să ne luptăm cu el, arătându-l că nu este firesc, ci împotriva firii. De aceea Ortodoxia se mai cheamă și Catolicitate (nu catolicism) în sensul de deplinătate (nu universalitate geografică ca în catolicism).

Pulsarea învierii și adormirea nu exclud suferința, care, însă, spre deosebire de tablourile teroriste din apus, nu este violentă (amorfă, fără sens, carnală, închisă în cușca mincinoasă de netrecut a realității ultime și căzute de aici), ci duhovnicească (plină de sensuri mântuitoare pentru minte, deschisă spre adevărata realitate ce depășește ultimul, realitatea fără de margini, fără timp și spațiu, cea a veșniciei) – n.n.]

In acest sens, pictorul Sorin Dumitrescu arata diferenta dintre un tablou religios sau un film, precum "Patimile lui Hristos" al lui Mel Gibson, de factura apuseana, si o icoana ortodoxa traditionala, prin trairile fundamentale diferite pe care, fiecare dintre acestea, le naste in privitor. In timp ce primele dau nastere unor sentimente, icoana da nastere unei "simtiri intelegatoare", o traire pusa in miscare de harul dumnezeiesc

[aici domnul Sorin Dumitrescu surprinde și diferența dintre tablourile religioase de la Drăgănescu și Sfintele Icoane Ortodoxe. De aceea nu a fost de acord nici cu ele: *De aceea, nu l-a putut înțelege intru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.*²³⁷

De aici noi desprindem limpede și cu tărie, din exemplul negativ al sfinției sale, că un adevărat iconar Ortodox, dacă vrea să se mântuiască și să scape de rătăcire, trebuie să se documenteze cu osârdie după Sfânta Tradiție și să respingă toate vedeniile mincinoase. În nici un caz să nu stea de vorbă cu dracii nici în minte, nici în simțirea vedeniilor, chiar dacă îi spun că îi aduc descoperiri de sus, pentru a nu ajunge să picteze în duh apusean sau extrem oriental, mincinos, eretic și hipnotic, păgubitor pentru minte, suflet și trup, cum a făcut Părintele Arsenie Boca, crezând că are dar de la Dumnezeu. De altfel Părintele Savin Bunescu ne declară în filmulețul *Pr. Arsenie Boca - pictura bisericii de la Drăgănescu*²³⁸, că Părintele Arsenie Boca a vrut să picteze așezământul de la Drăgănescu, ca o recunoștință pentru darul ce i l-a dat dumnezeul lui. „Darul” acesta al vedeniilor, pentru care a mutilat o bisericuță tocmai prin pictarea lui pe pereți, este piatra de moară pusă la gâtul sfinției sale de dumnezeul lui mincinos, care i-a stricat tot ce a făcut. Și ce este mai grav, i-a vătămat sufletul său și al ucenicilor săi, fiind o mare ispită pentru noi și Sfânta Biserică Ortodoxă din România *Mat 18:6 Iar cine va*

²³⁷ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

²³⁸ <<https://www.youtube.com/watch?v=-DFwWDwrjY>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

sminti pe unul dintr-aceștia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării. – n.n.]

Teologia Apuseana accentueaza suferinta, tinzand sa ramana la forma sa bruta, in timp ce Ortodoxia o transfigureaza, fara a vedea in ea un scop in sine, ci o cale spre Inviere.

[deci nici nu o anulează ca teologia Părintelui Arsenie Boca (desprinsă din propria sa experiență, fiindcă prin hipnoză nu a suferit în viață mai deloc, fugind de durere atât în realitate cât și în pictură, crezând, din amăgire, că și Mântuitorul a făcut ca sfinția sa) – n.n.]

In acest sens, tabloul lui Holbein [și al Părintelui Arsenie Boca – n.n.] contravine erminiei iconografice ortodoxe, reprezentandu-L pe Hristos, doar potrivit naturii Sale umane

[căzute în grosolănie (când reprezintă un hristos mincinos înainte de înviere), sau (potrivit himerei din vedeniile sfinției sale de după înviere) doar ca un duh. Sfinția sa crezând că sufletele sunt preexistente și că trupul nu este important (la fel ca și Origen),

că sufletele omenești se pot preface în unii îngeri și că îngerii se pot transforma în om, l-a pictat pe Mântuitorul ca pe un duh – n.n.] .

Incheiem amintind paradoxul pe care ni-l adreseaza Ipolit, in romanul "Idiotul", potrivit caruia pana si Hristos ar fi putut deznadajdui, daca I s-ar fi dat posibilitatea sa priveasca aceasta reprezentare inaintea patimirilor sale: "Si daca insusi invatatorul lor si-ar fi putut vedea acest chip in ajunul suplicului, s-ar mai fi suit oare pe cruce, ar fi murit asa cum a murit?"

[este o întrebare provenită din nelămurirea în Ortodoxie. Iată ce ne spun despre aceasta Sfinții Părinți:

De aceea, prin zbuciumul și lupta care a avut loc în inima Răscumpărătorului, chiar înainte de patima Sa (în grădina Ghetsimani – n.n.) Domnul Iisus a suferit toate chinurile Sale; și le-a suferit strânse la un loc, toate patimile pe care avea să le sufere în curând aievea, una câte una și despărțite între el. Ba, lucru și mai necuprins, atunci în grădină, Domnul a suferit și chinurile pe care nu avea să le sufere în timpul, patimilor, precum: prăsirea prea sfintei Sale Maici, rana groaznică pe care a făcut-o ostașul în coasta Sa după moarte, faptul că trupul Să-u a rămas atâta vreme neîngropat și neîmbălsămat, pecetluirea mormântului și altele asemenea. Apoi frica și spaima de relele ce avea să le sufere, îngrădind tot sângele în inima lui Iisus Hristos, a găsit aici, ca un zid puternic, dragostea Lui pentru Tatăl și pentru noi, de care fiind împins înapoi, a ieșit afară prin porii prea sfântului Său trup, căzând pe pământ ca o sudoare groasă și grea ca sângele: „Luc 22:44 Iar El, fiind în chin de moarte, mai stăruiitor Se ruga. Și sudoarea Lui s-a făcut ca picături de sânge care picurau pe pământ.”²³⁹ – n.n.]

Iata inca o intrebare pe care ti-o pui fara voie cand privesti tabloul acela.

[întrebarea care ne-o punem cu voia: cât de mâhnit a fost Mântuitorul știind de mai înainte cum va fi batjocorită suferința și învierea Sa de un biet ieromonah Ortodox căzut în amăgire și cum vor prelua această batjocură ucenicii rătăciți ai săi? Aceștia nu numai că îl urmează și îl admiră fără discernământ, ci chiar îndrăznesc să îl declare Sfânt, canonizând astfel și batjocurile de la Drăgănescu. Vai nouă! Sărmanii de ei! – n.n.] ”

Radu Alexandru²⁴⁰

Așadar, pictarea stigmatelor în încheieturi, în loc semnelor cuielor în mâini, nu este o greșală minoră, ci un atac la slava și identitatea Mântuitorului, dovedind și prin aceasta, că Părintele Arsenie Boca l-a pictat pe anthihrist, dedicându-i spre robie deplină chipul sfinției sale.

²³⁹ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, *Deprinderi duhovnicești*, Ed. Episcopiei Ortodoxe Alba Iulia, 1995, p. 218.

²⁴⁰ <<http://www.crestinortodox.ro/paste/sfintele-pasti/hristos-mort-reprezentare-refuza-invierea-124328.html>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

și Sfinții Săi

Mântuitorul se arată ucenicilor cu Trupul Său înviat, duhovnicesc, dorind să dovedească realitatea învierii trupurilor. El se face nevăzut sau văzut, dar nu semivăzut. Trece prin ușile încuiate, dar nu ca o fantomă.

Duhurile au o oarecare materialitate, față de Dumnezeu, dar sunt diferite de trupurile înviate. Ele nu au trupuri de loc, ci doar se arată nouă așa, ca să-i putem înțelege. În Sfintele Icoane nu se arată niciodată trecând prin uși și ferestre, și nu fac niciodată așa, pentru a nu ne speria. Aparițiile îngerești au acest mod de a lucra, ca un refren prezent peste tot: . Doar fantomele și strigoii fac așa, nedumerindu-ne mintea ca să o robească, fiindcă dracii vor să dovedească tuturor că sunt duhuri speciale și să tulbure sufletul prin neobișnuit. La fel s-au arătat și Părintelui Arsenie Boca, înșelându-l ca să-l picteze pe hristosul său mincinos așa, trecând ca o fantomă prin uși, contrar voinței lui Hristos care prin toate mijloacele și prin toți Sfinții Părinți ne arată că și-a păstrat Trupul chiar și pe tronul dumnezeirii, făcându-L cuvânt și foc dumnezeiesc, mai mult decât sunt îngerii. Nu numai atât dar Sfinților Apostoli le arată trupul duhovnicesc al Său, cu toate dovezile și prin toate mijloacele încredințându-i că este trup înviat (tocmai pentru a ne preda și nouă credința în realitatea învierii).

Părintele Arsenie Boca, însă, încearcă să ne convingă prin pictură, că Hristos după înviere a fost o nălucă. Sărmanul, hristosul ce i s-a arătat lui în vedenie, chiar așa a fost.

Luc 24:36 Și pe când vorbeau ei acestea, El a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă. 37 Iar ei, înspăimântându-se și înfricoșându-se, credeau că văd duh. 38 Și Iisus le-a zis: De ce sunteți tulburați și pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră? 39 Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am. 40 Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și picioarele Sale. [vedeți că ucenicii erau înfricoșați că văd duh? Ce ar fi fost că Hristos să le apară ca o fantomă prin ușă, așa cum și-a pictat Părintele Arsenie Boca hristosul mincinos. Din potrivă, le dă să-I pipăie mâinile și picioarele ca să se încredințeze că are trup. – n.n.] 41 Iar ei încă necrezând de bucurie și minunându-se, El le-a zis: Aveți aici ceva de mâncare? 42 Iar ei i-au dat o bucată de pește fript și dintr-un fagure de miere.

1Co 15:39 Nu toate trupurile sunt același trup, ci unul este trupul oamenilor și altul este trupul dobitoacelor și altul este trupul păsărilor și altul este trupul peștilor. 40 Sunt și trupuri cerești și trupuri pământești; dar alta este slava celor cerești și alta a celor pământești.

[nicăieri nu pomenește Sfântul Apostol Pavel de trupurile îngerilor, pentru că nici nu au. În schimb face deosebirea între trupurile firești, ce se seamănă, și cele duhovnicești care înviază. Dacă duhurile nu au trup, ce să semene? Așadar altfel este trupul duhovnicesc, altfel duhul. Deci nu poți picta un trup duhovnicesc (tocmai când Cel care îl are vrea să arate că nu este duh, ci trup înviat) ca un duh fantomatic ce trece prin ușă. În schimb dracii, care se arătau Părintelui Arsenie Boca în tot felul de scenete cu temă religioasă, nu se pot abține să nu se dezvăluie că sunt fantome, ca sfinția sa, dacă nu își folosește rațiunea naturală să își dea seama că este înșelat și să se pocăiască, să fie osândit mai mult (mai ales că disprețuia așa de mult pe proști). Pe de altă parte chiar așa a fost porunca lui Dumnezeu, ca noi, văzând pictura sfinției sale, să ne lămurim că a fost amăgit și să-l evităm, pentru a nu ne contamina de la preacuvioșia sa. – n.n.]
41 Alta este strălucirea soarelui și alta strălucirea lunii și alta strălucirea stelelor. Căci stea de stea se deosebește în strălucire. 42 Așa este și învierea morților: Se seamănă (trupul) întru stricăciune, înviază întru nestricăciune; 43 Se seamănă întru necinste, înviază întru slavă, se seamănă întru slăbiciune, înviază întru putere; 44 Se seamănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc. Dacă este trup firesc, este și trup duhovnicesc. 45 Precum și este scris: „Făcutu-s-a omul cel dintâi, Adam, cu suflet viu; iar Adam cel de pe urmă cu duh dătător de viață”; 46 Dar nu este întâi cel duhovnicesc, ci cel firesc, apoi cel duhovnicesc. 47 Omul cel dintâi este din pământ, pământesc; omul cel de-al doilea este din cer. 48 Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; și cum este cel ceresc, așa sunt și cei cerești. 49 Și după cum am purtat

chipul celui pământesc, să purtăm și chipul celui ceresc [cine ar privi tablourile de la Drăgănescu, crezând că așa a fost Hristos, ar vrea să ajungă și el strigoi, ca și arătarea din ele, ca să semene cu dumnezeul lui. Icoanele sunt carte pentru ochi. O adevărată Sfântă Icoană ne învață, ca și Sfânta Evanghelie, realitatea mai presus de fire a trupului înviat, care este nevăzut, dar se poate face văzut instantaneu, nu treptat ca în filmele de groază și în arătările demonice ale Părintelui Arsenie Boca – n.n.] . 50 *Aceasta însă zic, fraților: Carnea și sângele nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu, nici stricăciunea nu moștenește nestricăciunea.* 51 *Iată, taină vă spun vouă: Nu toți vom muri, dar toți ne vom schimba,* 52 *Deodată, într-o clipeală de ochi la trâmbița cea de apoi [deodată, nu treptat ca fumul și fantomele transparente prin ziduri – n.n.] . Căci trâmbița va suna și morții vor învia nestricăcioși, iar noi ne vom schimba.* 53 *Căci trebuie ca acest trup stricăcios să se îmbrace în nestricăciune și acest (trup) muritor să se îmbrace în nemurire* [deci nu să transpară prin ziduri – n.n.] . 54 *Iar când acest (trup) stricăcios se va îmbrăca în nestricăciune și acest (trup) muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci va fi cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință.* 55 *Unde îți este, moarte, biruința ta? Unde îți este, moarte, boldul tău?”.* 56 *Și boldul morții este păcatul, iar puterea păcatului este legea.*

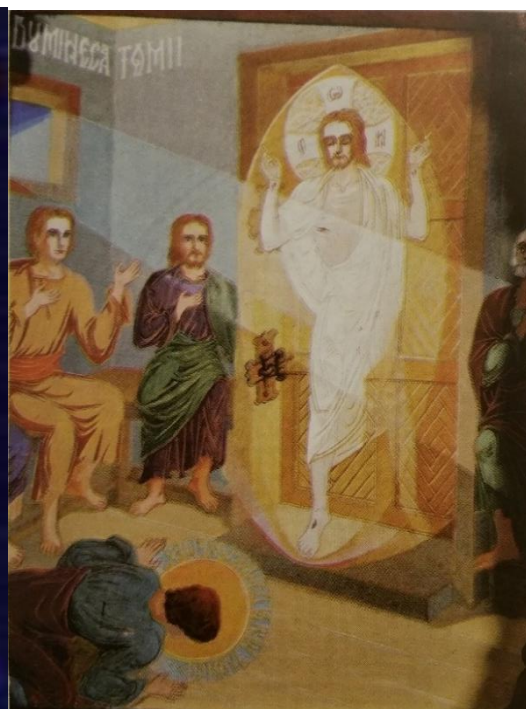
Luc 24:30 Și, când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat și, frângând, le-a dat lor.31 Și s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut; și El s-a făcut nevăzut de ei. [Când li s-au deschis ochii minții, au înțeles că în euharistie se află Hristos. Și Mântuitorul s-a făcut nevăzut ochilor simțirii. Nu a dispărut ca un fum sau o fantomă, treptat, ca ei să creadă că e duh, sau că e în altă parte decât în Sfântul Trup sub chip de pâine. Vederea simțirii vedea pâine, iar mintea înțelegea că este Hristos. Ce ar fi însemnat să-L vadă ca un fum ce intră în pâine? Ar fi înțeles că rămâne și pâinea dar în care se bagă Hristos, străin de ea, dar care o posedă. Însă minunea cea mare este că pâinea se preface în Trupul lui Hristos. Iar posesiile sunt specifice dracilor:

17. *Un frate oarecare s-a mâniat pe alt frate și stând la rugăciune cerea de la Dumnezeu răbdare și să ia de la dânsul acea mânie. Rugându-se astfel, a văzut ca un fum ieșind din gura lui și îndată i-a trecut mânia.19*

18. *Un frate oarecare flămânzind a vrut să mănânce de dimineață și se lupta cu gândul să nu mănânce până nu se vor împlini trei ceasuri din zi. Luând posmagi, i-a pus în apă să se moaie, iar dacă au trecut trei ceasuri din zi, a șezut să mănânce și căutând spre mâncare cu mare poftă, fiind foarte flămând, și-a zis: „Mai bine este să mai aștept puțin să nu mănânc până ce se va împlini nouă ceasuri din zi”. Iar dacă s-au împlinit, s-a sculat la rugăciunea pentru masă și atunci a văzut cu ochii lui pe vrăjmașul diavol ca un fum ieșind de sub șervetul unde-și gătise el să mănânce pâine. Îndată atunci i-a trecut foamea scăpând și de lăcomia pântecelui și de nesăturare.17 – n.n.]²⁴¹*

Se înțelege acum, că hristosul mincinos ce s-a arătat Părintelui Arsenie Boca este de fapt un drac. Așa sunt arătările lui, ca un fum. Astfel de reprezentări sunt desenate și pe copertile care prezintă creștinismul ca fiind o variantă mai umilă a hinduismului, care ascunde o parte din Sfânta Evanghelie a lui Ioan ca să nu se prindă creștinii. Așadar Părintele Arsenie Boca face parte și prin pictură din familia lor:

²⁴¹ *Patericul...*, Pentru smerenie și umilință, 17-18.

Ce este interesant, aceste reprezentări cu stafii ale Părintelui Arsenie Boca reprezintă grafic tocmai întâlnirea Mântuitorului cu Toma, care s-a convins de realitatea învierii nu văzând un duh, ci pipăindu-I rănilile. Tocmai prin aceasta și-a dat seama că Hristos a înviat, și este Domn (ca om) și Dumnezeu. El s-a chinuit mult întristându-se din lupta cu necredința, așteptând în lacrimi toată săptămâna luminată ca să-L poată vedea și el ca ceilalți Sfinți Apostoli pe Mântuitorul înviat. A trecut prin aceasta și pentru nevoia felului său de a fi îndoielnic, dar l-a lăsat Dumnezeu așa și pentru noi, până s-a convins prin această pipăire sfântă de adevărul învierii. Astfel am putut și noi să-L atingem cu mintea pe Hristos prin experiența lui, cu frică și cutremur, să ne întărim în credință și în nădejdea că Mântuitorul se pogoară până și la neputința îndoielilor noastre, ale celor necredincioși și grosolani, lăsându-ne chiar și să Îl pipăim personal, dacă Îl căutăm cu sinceritate, dorindu-L.

*Ioan 20:24 Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. 25 Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: **Dacă nu***

voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.

[se vede clar că Toma nu a vrut să-L vadă trecând prin uși, ca un fum – n.n.]

26 Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc

[Sfântul Apostol Ioan, martor ocular al întâlnirii, nu a zis că „**a venit Iisus trecând ca o umbră prin ușile încuiate**” ci că **ușile încuiate, a stat în mijloc** deci, S-a făcut din nevăzut, văzut, dintr-o dată, și nu prin ușă, ci în mijloc. Cum să credem mai mult pe Părintele Arsenie Boca decât Sfânta Evanghelie? Dar sfinția sa de ce nu a citit-o, iar dacă a citit-o de ce a crezut mai mult vedeniilor sale? Nu cumva avea mai multă încredere în sine decât în cel ce a văzut Apocalipsa? Cum am putea avea ca model de Sfânt pe cineva atât de amăgit? – n.n.]

și a zis: Pace vouă! 27 Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios.

[se vede clar că Toma nu a mărturisit de cum L-a văzut, cum sugerează tabloul Părintelui Arsenie Boca în care Toma cade la pământ spunându-și mărturia, imediat la vederea primului picior trecând prin ușă, neașteptând ca fantoma să-l tragă pe cel de-al doilea. A făcut mai întâi ascultare, și-a pus degetul în semnul cuielor și mâna în coastă și văzând că nu e nălucă sau duh, ci om cu trup, având rănila răstignirii, deci identificându-L ca fiind Hristos cel mort, și-a dat seama că a și înviat, că nu este o înșelare diavolească ce apare ca un fum prin ușă, s-a întărit bărbătește și L-a mărturisit – n.n.]

28 A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeu meu! 29 Iisus I-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!

[aici ne arată Însuși Mântuitorul importanța acestei verificări a învierii: dacă un evreu atât de evlavios, încât nu face hatârul memoriei Învățătorului Său, ca să ia drept bună ce spun ceilalți, ci de dragul adevărului preferă să sufere, să plângă, să aștepte, să fie chiar grosolan necredzând nici măcar vederii, ci numai pipăitului, dar să nu mintă lui Dumnezeu. El vrea să cunoască prin toate mijloacele accesibile lui dacă este în mod real înviat Hristos și nu este doar un zvon sau vreo amăgire nălucitoare diavolească. Încredințându-se, apoi, Îl mărturisește ca Domn și Dumnezeu, dându-și chiar și viața pentru El ca o pecete a credinței lui adevărate din vedere și pipăire. Atunci și noi putem, chiar dacă nu vedem și nu pipăim cu simțirea, ci doar cu mintea prin raționament evlavios (un așa îndoielnic grosolan, care nu a vrut să creadă nici măcar pe Apostoli până ce nu a pipăit, nu și-ar fi dat viața pentru a mărturisi pe Hristos că a înviat, dacă nu i s-ar fi dovedit chiar prin pipăirea Celui înviat că este așa, deci și noi putem crede din toată inima că Hristos a înviat!), să ne întărim în această credință fără de care nu ar avea nici un rost să fim creștini – n.n.]

1Co 15:14 Și dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră. 15 Ne aflăm încă și martori mincinoși ai lui Dumnezeu, pentru că am mărturisit împotriva lui Dumnezeu că a înviat pe Hristos, pe Care nu L-a înviat, dacă deci morții nu înviază. 16 Căci dacă morții nu înviază, nici Hristos n-a înviat. 17 Iar dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credința voastră, sunteți încă în păcatele voastre; 18 Și atunci și cei ce au adormit în Hristos au pierit. 19 Iar dacă nădăjduim în Hristos numai în viața aceasta, suntem mai de plâns decât toți oamenii. 20 Dar acum Hristos a înviat din morți, fiind începătură (a învierii) celor adormiți. 21 Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om și învierea morților. 22 Căci, precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia.

Nu era Toma împreună cu ucenicii, căci se poate ca, el, încă să nu se fi adunat din risipire [împrăștiere³⁸]²⁴². Și ce este aceasta: „carele se zice Geamăn”?

*Aceasta este tâlcuire a numelui „Toma”. Căci, precum „Chifa se tâlcuiește Petru”^{3!}) (Ioan 1,42), așa și „Toma, se zice” - adică se tâlcuiește - „Geamăn”. **Și, cu cuvînța pomenește***

²⁴² 38 E vorba de risipirea, de împrăștierea Apostolilor, care s-a petrecut în vremea Patimilor Mântuitorului și, despre care însuși Domnul le-a vestit mai înainte ucenicilor.

[Evanghelistul] de tâlcuirea aceasta a numelui, ca să ne arate nouă că un îndoicios [îndios⁴⁰²⁴³, șovăielnic] oarecare era el, și, mai dinainte, dintru început, avea acest fel de obicei [nărav], precum îl arată și numele.

Și, grăindu-i ceilalți ucenici despre Domnul, el „nu credea”, nu ca pe niște mincinoși pe ei socotindu-i, ci lucrul învierii părându-i-se a fi cu neputință; pentru aceasta și este muștrat, ca un iscoditor mai presus de măsură [cuvăință, cumpăt]. Căci, precum a crede lesne este lucru al ușurimii minții, tot astfel, foarte a se împotrivi este al moșiciei și al grosimii [grosolăniei].

[vedeți că mai degrabă Dumnezeu se pogoară la cel care se împotrivesc cu moșicie și grosolănie, decât la cel ușor cu mintea, ce poate fi abordat și înșelat de draci? Ușuraticilor care cred lesne le spune să nu creadă! Nu să nu creadă în Hristos și Sfânta Tradiție, ci să nu creadă: nici în semne, nici în minuni, nici în proorocii, nici că este Hristos undeva, în vreo vedenie, sau vreun alt loc decât Sfânta Biserică Ortodoxă. Să nu creadă oricărui duh ci să cerceteze duhurile (deci și cele mai subtile și subțiri probleme, stări, gânduri, imagini, simțiri și vedenii), dacă sunt de la Dumnezeu sau nu, comparându-le cu Sfânta Predanie și punându-le la lumina discernământului călit în smerita cugetare și sfat.

Mar 13:21 *Și atunci dacă vă va zice cineva: Iată, aci este Hristos, sau iată acolo, să nu credeți. Se vor scula hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor face semne și minuni, ca să ducă în rătăcire, de se poate, pe cei aleși.*

I Io 4:1 *Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cereați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume.*

– n.n.]

Și vezi că a zis că nici ochilor [săi] nu [va] crede, ci a adăugat și aceea: „De nu voi pune mâna mea”. Și de unde știa că „semne” avea „coasta” [Domnului]? Fiindcă auzise de la ucenici. Și pentru care pricină nu îndată i Se arată lui [Mântuitorul], ci „după opt zile”? Ca, învățându-se el de la cei împreună cu dânsul ucenici și pe aceleași auzindu-le, spre și mai multă dorință să se aprindă și mai credincios, pe urma, să se facă [să devină]. Și, vrând să arate Stăpânul că și atunci era de față, când Toma grăia graiurile necredinței, către cei împreună cu el ucenici, nu așteaptă ca, de la acela să audă ceva de acest fel, ci El mai înainte apucând, plinește cele ce [le] poftea, pentru că graiurile lui le-a zis [Domnul].

[se observă că Hristos nu apare ca o fantomă prin ușă, nu vine de undeva, din afară, ci este de față tot timpul, făcându-se, însă, văzut când este mai folositor sufletului ucenicilor – n.n.]

Și vezi că mai întâi l-a certat, căci zice: „Adu mâna ta”, iar după aceea l-a sfătuit: „Nu fi necredincios, ci credincios”.

[se vede limpede că mai întâi la certat, apoi Sfântul Apostol Toma s-a închinat. Nu s-a trântit la pământ de cum l-a văzut, așa cum sugerează prin pictură Părintele Arsenie Boca – n.n.]

De unde este arătat că, din necredință este îndoiala, și, în zadar, unii îi fac har [hatâr, favoare] lui Toma, zicând că într-adins nu a crezut lesne, căci iată: Domnul îl numește pe el „necredincios”. Și vezi-l pe cel care mai înainte era necredincios, cum, din pipăirea coastei, Bogoslov [Cuvântător de Dumnezeu] preabun s-a arătat. Căci, pe cele două firi și un Ipostas al unuia Hristos a învățat [vestit, mărturisit]. Pentru că, zicând: „Domnul meu”, a însemnat [arătat] firea cea omenească, deoarece la oameni se zice numele acesta: „Domnul” - precum [și] aceea: „Doamne, de l-ai luat tu pe El” (Ioan 20,15); iar, zicând: „Dumnezeul meu”, a arătat Ființa cea dumnezeiască; și, așa, [a mărturisit] că Unul și Același este „Domn” și „Dumnezeu”.

[una din minunile adevărate ale acestei Duminici, nu este atât apariția Mântuitorului, cât mai ales roada ei, adică schimbarea sufletului Sfântului Apostol Toma, de la necredință la culmile teologiei și iconomiei. Dar aceasta este cu atât mai mare cu cât adâncul necredinței era mai grosolan. Părintele Arsenie Boca prezentând ca un credul pe Sfântul Apostol Toma, hulește și

²⁴³ 40 Adică unul care este șovăielnic lăuntric și stă între două socotințe.

minunea Duminicii dedicate lui și prin el nouă, a înnoirii Învierii, a înnoirii minții, a învierii minții prin Hristos – n.n.]

Și, arătându-ne nouă Domnul că acesta este lucrul credinței - a primi cele care nu se văd - grăiește: „Fericiți cei ce nu au văzut, și au crezut”.

[Să ne învățăm de aici că cel fericit nu este cel ce are vedenii, care sunt pentru cei necredincioși ca Părintele Arsenie Boca, ci cel ce nu vede și crede, pe baza înțelepciunii minții, care operează cu cele nevăzute, nevăzută fiind și ea – n.n.]

Și-i însemnează [arată] aici pe ucenici, care nici „semnul cuielor” și nici „coasta”, pipăind-o, au crezut; și, nu numai pe aceia, ci și pe cei care {mai} pe urmă au crezut. Și nu, lipsindu-l pe Toma de fericire, a zis aceasta {Domnul}, ci mângâindu-i pe cei ce nu au văzut.

[vedeți că și Sfântul Apostol Toma este fericit? Tot așa și cel ce preferă să se chinuie cu necredința decât să fie credul, de dragul Adevărului, rugându-L pe Dumnezeu să-l scape de necredință. Tot așa, mai apropiați de Dumnezeu sunt cei care nu vin la Sfânta Biserică văzând manifestările de credulitate de prost gust de la Prislop și iraționalitatea lor, decât cei care se îmbulzesc la mormântul Părintelui Arsenie Boca căutând și primind semne și minuni. Numai să aibă grijă cei dintâi că Sfânta Biserică nu este Prislopul, ci diametral opusă lui, și să strige la Dumnezeu să-i miluiască și pe ei cu adevărata credință, ca să descopere raționalitatea Ortodoxiei cea uimitoare, antinomică, ce lămurește toate paradoxurile și hrănește mintea (dar este mai presus de ea) – n.n.]

Căci, de vreme ce, mulți zic că: „Fericiți sunt ochii care L-au văzut pe Domnul”⁴¹, îi mângâie pe aceștia [care nu au văzut], pentru că, acesta, mai vârtos [cu prisosință] este lucru fericit: a nu vedea, și a crede.

Și cum, trup nestricăcios [având Domnul], S-a arătat având semne și a fost pipăit de mâna omenească? Pentru că, acestea toate au fost pogorâre pentru neputința lor. Căci, trupul acela, care a intrat înăuntru, „fiind ușile încuiate” și atâta de subțire și de ușor a fost, de toată grosimea era slobod⁴².

[de unde se arată limpede că pictarea lui ca un fum ce trece prin uși este o hulă. Că fumul are totuși o grosime, dar Trupul lui Hristos nici pe aceasta nu o avea. Dimpotrivă pictarea Lui directă, în modul iconic, cu arcurile (îndoierile mai presus de fire ale mădulelor, pe care un trup sufletesc nu ar putea să le facă, ce descoperă ochilor proprietățile și posibilitățile firii nestricate de căderea în grosolănia naturii de acum), luminile, rotunjimile pnevmatice, arată duhovnicia sa (faptul că este duhovnicesc, cuvântător, transparent Duhului Sfânt și luminii necreate, iar nu luminii și umbrelor create), dar că se arată, totuși, simțurilor noastre pentru a ne întări în credință. Opacitatea luminoasă a Lui Îl arată nu ca pe un trup impenetrabil de lumină, ci dimpotrivă ca pe un purtător de lumină necreată mai puternică decât orice lumină creată. Dacă Îl pictăm transparent, hulim că lumina (sau chiar umbra) din spatele lui este mai puternică decât lumina ce o are în El, sau că El nu ar fi în totalitate plin de o lumină orbitoare, dar ascunsă până la limita suportabilului pentru a nu ne vătăma – n.n.]

Deci, arată acestea, ca să fie încredințată învierea și, pentru aceasta, înviază având semele Crucii și găurile piroanelor. De vreme ce și ceea ce a mâncat, nu pentru nevoia trupului, ci spre încredințarea învierii a mâncat (Luca 24, 42-43). Căci, precum mai înainte de Cruce, deasupra valurilor umblând (han 6,19), nu de altă fire [își] avea trupul, așa și acum, pipăicios [pipăibil, palpabil] și semne având, îl arată pe el; însă și nestricăcios îl poartă pe el [Domnul], măcar că, pipăit și văzut îl arată. Căci, acestea se arată pentru încredințare și nu pentru nevoia și legea trupului. Pentru că, tot ce se mănâncă, în afedron se duce și se preface⁴³ (Matei 15,17), care lucru nu a fost după înviere, la Hristos, ci, de oarecare putere nevăzută și dumnezeiască se mistuiau cele care se mâncău, numai spre încredințarea învierii luându-se [mâncându-se acelea].

Și vezi, cum, pentru un om - pentru Toma zic -, nu a judecat [a socotit] Domnul a fi lucru nevrednic a Se pogori neputinței și „coasta” a-Și arăta, ca să mântuiască un suflet care nu credea Așa și noi, nu trebuie să defăimăm pe nici unul, măcar, orișicât de mic [ar fi].²⁴⁴

[această bunătate a lui Hristos, care ne este și nouă pildă, este hulită, sau cel puțin anulată de tabloul Părintelui Arsenie Boca dedicat Duminicii Tomii, prin faptul că Toma nu mai este lăsat cu libertate să pipăie, ci șocat de vedenia nefirească a unei stafii intrând prin ușă – n.n.]

Diavolii perversi atacă tocmai această încredințare importantă asupra realității pipăibile a învierii și asupra uriașei iubiri de oameni a lui Hristos (Care se coboară până și la cei mai grosolani dintre necredincioși), făcând pe Părintele Arsenie Boca să picteze un Toma credul ce cade la pământ imediat cum vede un duh ce intră prin ușă, deci fiind un naiv ce crede în vedenii, aflat în înșelare. Cine privește un astfel de tablou și crede că este adevărat, își pierde și el credința atât în învierea lui Hristos ca om, cât și în dumnezeirea Lui, căzând în bănuiala că toți creștinii sunt așa creduli și de fapt învierea lui Hristos e o nălucă. Sau poate crede că Domnul nostru Iisus Hristos este o apariție similară cu extraterestrilor, zeilor, fantomelor, stafiilor, ielelor și fetei Morgana, fiindcă apare la fel ca ei, punându-l în troaca amestecată a New-Age-ului. Deci pictura Părintelui Arsenie Boca îndeamnă fie la necredință, fie la înșelarea prin acceptarea cu ușurință a vedeniilor, fie la păgânisme sau credințe superstițioase, vrăjitoarești. Aceasta este și sugestia transmisă de diavoli, înșelând pe bietul pictor de la Drăgănescu să se creadă un ales căruia i se descoperă taine cerești și mijloace geniale artistice de a le transpune.

Astfel că avem în fața noastră patru modele, și două căi între care avem de ales, una evanghelică și una rătăcită:

1. Calea prezentată de Sfânta Evanghelie a celor ce iubesc (din râvnă pentru adevărul lui Dumnezeu) mai mult realitatea, decât ceea ce spun oamenii, verificându-l cu mintea lui prin Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție și trei moduri de a o face aceasta: a. cei care primesc și minunile cele oferite lor de Hristos spre întărirea credinței, fără să le ceară; b. cei care cer cu grosolanie dovezi de credință de la Hristos, pentru a fi siguri că nu se înșeală și c. cei care nu au nevoie de dovezi palpabile, fiind fericiți de către Domnul că nu au văzut și au crezut. Așadar Domnul nu fericește pe cei ce au vedenii sau dovezi. Însă se coboară și la cei ce au nevoie fără să îndrăznească să o ceară și la cei ce le cer cu grosolanie, dar nu cu scopul de a se lăuda cu minunile, ci din nevoia de a crede adevărat, de a verifica dacă cele pătimate sunt conforme cu Sfânta Tradiție, pentru a nu se înșela și pentru a nu-L trăda pe Dumnezeu sau virtutea. Nici Maica Domnului, pilda, începătoarea și mai marea tuturor credincioșilor, datorită neînțelesei și covârșitoarei Sale smerenii, nu a primit instantaneu Buna-Vestire, până nu a înțeles teologic iconomia lui Dumnezeu și nu s-a încredințat mai întâi că nu îi va fi vătămată Fecioria, analizând cu multă prudență ceea ce Îi oferea Sfântul Arhanghel Gavriil, deși îl cunoștea de atâta vreme:

*Luc 1:26 Iar în a șasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, 27 Către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria. 28 **Și intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei. 29 Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?***

[smerenia nu primește laude, dar nu le respinge în afară, ci în sine, ca să rămână ascunsă, deci adevărată, iar nu superficială. Însă până vom dobândi pe cea lăuntrică, măcar pe cea din afară să o practicăm, ca să nu ne otrăvim cu îndulcirea laudelor – n.n.]

*30 Și îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. 31 Și iată vei lua în pântece și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. 32 Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. 33 Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit. 34 **Și a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?** 35 Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema. 36 Și iată Elisabeta, rudenia ta, a*

²⁴⁴ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Ioan*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2009, pp. 453-455.

zămislit și ea fiu la bătrânețea ei și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită stearpă. 37 Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință. 38 Și a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Și îngerul a plecat de la ea.

Și gestul ei ne arată prudența, înlăturarea grabei de a primi, spre a chibzui: „Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte!”:

Se observă că nici îngerii nu apar ca un fum, și nu trec ca o stafie prin uși, ci apar acolo unde sunt trimiși de Dumnezeu direct, fără vicleșugul strecurat înăuntru al șarpelui.

2. Calea oferită spre momeală de duhurile necurate Părintelui Arsenie Boca și prin sfinția sa nouă, a credului, a celui ce se consideră un ales scutit de înșelare și vrednic să i se arate Dumnezeu, care nu ține cont nici de Sfânta Scriptură, nici de Sfânta Tradiție, nici de rațiunea naturală ci primește instantaneu, fără prudență, fără a cerceta vedeniile pe care le are, aruncându-se imediat la picioarele lor.

Noi am ales căile Sfintei Evanghelii, dumneavoastră?

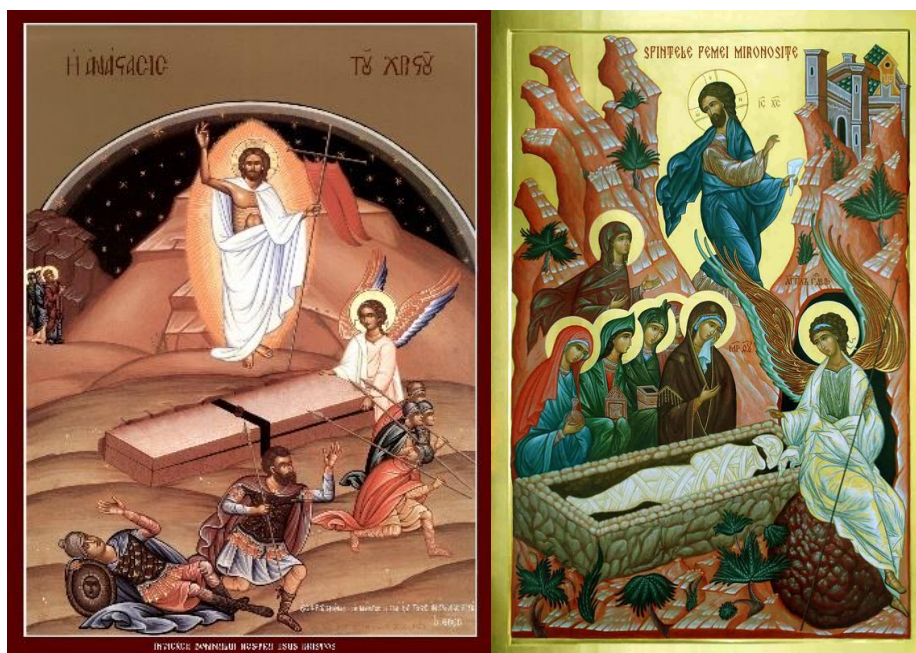
Iată puse față în față, Calea cea dreaptă cu multe posibilități a Sfintei Evanghelii și *Cărarea împărăției* pierzării, ondulată și șerpuită:

După cum se vede, și din punct de vedere al culorilor, și al compoziției, și al duhului hipnotic care îl respiră, tabloul stafiei hermafrodite ce iese din mormânt, pictată de Părintele Arsenie Boca este mai apropiată de viziunea iluminării mincinoase a lui Buda, decât de învierea lui Hristos din Sfintele Icoane. După cum spune Părintele Savin Bunescu acest tablou halucinant este „cum n-a mai făcut nimeni pe pământ [...] dacă îi proiectezi o lumină dintr-o parte, ai impresia că se desprinde de pe perete”²⁴⁵. Cu alte cuvinte este făcut pentru a impresiona vederea trupească în chip hipnotic, prin stimularea imaginației, și a te centra pe măreția și geniul pictorului de la Drăgănescu, care și-a făcut atât de ingenios autoportretul, fiind dăscălit de maestrul nălucirilor prin simțiri:

Diametral opuse față de aceste imagini (făcute să atragă simțurile și să captureze mintea, proiecție a unor imaginații bolnăvicioase, străbătută de idei și experiențe hinduse), sunt Sfintele Icoane ale învierii lui Hristos, care prezintă realitatea cea uimitoare a iconomiei mântuitoare:

Iată ce spune despre acestea Pidalionul:

Și luptători de Icoane (iconomahi) au stătut nu numai cei ce au fost în vremea împăraților celor luptători de Icoane, ci și arienii mai înainte, și în urmă toți cei ce slăveau o fire în Hristos, și acum toți luterocalvinii. Din aceste zise se dovedește că rău fac latinii, cei ce nu scriu numele Sfinților tuturor pe Icoanele lor, căci după cele hotărâte de acest sinod, Icoana, adică

²⁴⁵ Pr. Arsenie Boca - pictura bisericii de la Drăgănescu, <<https://www.youtube.com/watch?v=-DFwWDwrjY>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

chipul, se aseamăna cu acela al căruia este chipul, ci și se sfințește, atât de la caracter, cât și de la numele cel închipuit.

[cu cât mai rău face, când cineva pune numele unui Sfânt pe chipul Altuia. Mai rău decât atât este să pui numele unui Sfânt pe chipul cuiva care nu este Sfânt. Dar cine poate exprima răutatea și egoismul celui care pune numele lui Hristos pe chipul său? Proporția este mărită atât de mărimea numelui, cât și de mărirea egoismului, cu cât Dumnezeu este mai mare ca Sfinții și iubirea pătimașă de sine mai mare decât iubirea pătimașă de alții. – n.n.]

Dumnezeiescul Grigorie al Tesalonicului zice, că se cade a se scrie numele lui Iisus Hristos încă și pe Crucile cele nezugrăvite, ce se înfig pe la căi, sau pe la uși, sau și la alte părți. Ca de la nume să se cunoască că sunt ale lui Hristos, și nu ale tâlharilor celor ce s-au răstignit împreună cu Hristos. De nevoie este însă, să adăugăm și aceasta aici, că cei ce țin Icoane Sfinte la praznicile oarecăror Sfinți, și se poartă cu ele încolo și încioace, sărind cu necuviință ca niște îndrăciți, și spunând ca când cele viitoare, și arătând lucruri ascunse, și alte mincinoase proziceri, și vrăji făcând, aceștia zic, se cuvine prea greu a se canonisi de către arhierii și duhovnici, pentru că înnoiesc superstițiile (disidemoniile) elinilor și ale păgânilor, și trebuie a se îndrepta cu aspre pedepse de către Sfânta Biserică.

[cu cât mai rău este, însă, să pictezi în Sfânta Biserică superstițiile păgânilor. Dar infinit mai rău este să le prezinți ca Icoane Sfinte și Adevărate, ducând prin vedere poporul ce-L caută pe Hristos la Arsenie, Buda sau duhurile mincinoase ale zeilor și ale lui antihrist – n.n.]

Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi. Sau de nu știu ei, să întrebe pe cei ce știu ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe ori încă prea necuviințioase și împotriva Evangheliei. Precum a zugrăvi pe Domnul la înjumătățirea Praznicului Cincizecimii copil tânăr, și fără de barbă învățând, de vreme ce Domnul atunci era Barbat desăvârșit după Botez. A zugrăvi pe Apostolul Pavel la înălțare, și la Pogorârea Duhului Sfânt, de vreme ce el s-a făcut ucenic al lui Hristos după acestea, și după uciderea cu pietre a lui Ștefan. A zugrăvi Învierea lui Hristos, nu din mormânt ieșind, și pe ostași împrejurul mormântului fiind și străjuind, și pe Îngeri pe piatră șezând, precum zice Evanghelia; ci zugrăvind, pe Hristos în iad pogorându-se, și pe Adam și pe Eva de mâinile Lui fiindu-se, și ușile și încuietorile iadului zăvorâte; și mulți draci întunecați fiind acolo, și pe toți patriarhii și proorocii care nu sunt icoană a învierii, ci închipuire a pogorării Domnului în iad, fiind sufletul despărțit de trup; că sufletul singur cu puterea cea dumnezeiască ce avea s-a pogorât în iad, iar trupul zăcea în mormânt mort; iar la înviere iarăși s-a unit sufletul cu trupul, și aceasta este învierea. Pe lângă acestea, nu se cuvine a zugrăvi la Icoana Pogorării Duhului Sfânt un om dedesubtul Apostolilor, și a însemna lumea, ci în locul acestuia, se cade a zugrăvi pe Proorocul Ioil, ce zice: „Voi turna din Duhul meu peste tot trupul”, precum așa au oarecare vechi Icoane. Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusii zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale căroră sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.²⁴⁶

Multe greșesc zugravii din cele ce le-a greșit și Părintele Arsenie Boca, dar nu așa de grav. Lăsarea lui Hristos fără barbă au făcut-o pictându-L greșit ca și copil, dar nu prezentându-L ca pe un adult ras. N-au pictat pe Mântuitorul înviind cu mormântul pecetluit, ci pogorând la Iad, dar nu ca Părintele Arsenie Boca trecând prin mormântul despecetluit, ca un strigoii. N-au surprins, poate, întotdeauna asemănarea cu cei ale căroră sunt chipurile, dar nu s-au pictat pe ei înșiși, în plus și așa de hidoși. Nu au avut poate cunoștințe depline din Sfânta Scriptură, dar nici n-au pictat din învățăturile rătăcite ale apusului, păgânismului, păreriile proprii și din vedeniile rătăcite, la o asemenea intensitate ca pictorul de la Drăgănescu. Dacă acelea sunt

²⁴⁶ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

grozăvii neasemănate, ce putem spune despre hidoasa și hulitoarea pictură a Părintelui Arsenie Boca care nu din neștiință sau rău obicei, ci din îndărătnicia de a-și urma propria rătăcire și de a nu asculta de nimeni și nimic, a făcut toate cele din viața sfinției sale.

Părintele Savin Bunesu spunea în filmulețul *Pr. Arsenie Boca - pictura bisericii de la Drăgănescu*²⁴⁷ că „toți iconarii din lume sunt proști, fiindcă sunt doar meșteșugari, pe când Părintele Arsenie Boca este un unicat în lume, deoarece era teolog, care a gândit mult cum să picteze dogmele Ortodoxe și a avut și darul unui geniu care a reușit să le transpună în practică cum nimeni altul nu a putut, cu înștiințare de sus”.

Noi, însă, observăm cu totul dimpotrivă: iconarii adevărați se pregătesc cu tehnici și studii conform Erminiei Ortodoxe, cercetează Sfânta Scriptură și Dogmatica Ortodoxă pentru a nu se abate nici la stânga, nici la dreapta de la Sfânta Predanie. Vom vedea, mai jos, cât de cunoscătoare a teologiei Ortodoxe este Erminia și cum urmează întocmai Sfânta Evanghelie. Ce frumoase și artistice sunt realizările lor. Poate unii greșesc în unele amănunte, luându-se după unele modele frumoase, dar greșite pe alocuri, însă toți păstrează asemănarea, pe cât pot ei, a Domnului Hristos. Uneori poate este mai puțin reușită, dar se vede că este Același Dumnezeu și Om.

La Părintele Arsenie Boca vedem cu totul pe dos. Formarea sfinției sale s-a făcut la Belle Arte, a studiat știința, filozofia din afară (elinească), religiile superioare, tablourile eretice ale apusului și hinduismul. Cât a stat la Sfântul Munte nu a cercetat zugravii de acolo, și nu s-a inspirat după minunatele Icoane ce se găsesc de sute de ani reflectând Sfânta Predanie, ci s-a instruit în vedenii amăgitoare, care i-au spurcat mintea și apoi viața. Teologia expusă și vedeniile transpuse în pictura sfinției sale sunt toate sunt legate cu putere de catolicism și hinduism. A dori să gândești și să concepi ceva original, să faci inovații, să pictezi nu a mai fost pictat, ca și cum de abia din gândirea ta Sfânta Biserică poate începe a exprima corect adevărul, a te vedea pe tine superior înaintașilor tăi în credință, ține nu numai de trufia compusă din mândrie și slavă deșartă, ci și de o totală ignoranță a Ortodoxiei, a Cărei esență este acest cuvânt din Sfântul Cuvios Ioan Damaschin:

Prin urmare, Dumnezeu, cunoscând toate și îngrijindu-se dinainte de folosul fiecăruia, ne-a descoperit să cunoaștem numai ceea ce este de folos și a trecut sub tăcere ceea ce n-am putut să purtăm. Pe acestea deci să le iubim și în acestea să rămânem, nemutând hotarele veșnice⁶⁰ (60 Pilde XXII, 28.) și nedepășind dumnezeiasca predanie.²⁴⁸

Toți Sfinții, fără excepție, au luat aminte le cei dinaintea lor, și le-au urmat exemplul, fiindcă noi am primit învățătura de la Hristos, Dumnezeu – Cuvântul care a transmis-o Sfinților Apostoli, aceștia urmașilor apostolici, iar aceia celor de după ei... până la noi. Avem descoperirea deplină nu într-un trecut mort, ci în ziua veșniciei, care la plinirea vremii a venit la noi, și această descoperire este din ce în ce mai nouă. Progresul nostru este să adâncim cele primite, nu să le schimbăm sau să le contrazicem. Dar adâncirea nu poate veni din originalitatea părerilor noastre, ci din smerirea minții față de gândirea celor vechi și înțelegerea în armonie cu ei, aplicată la contextul nostru ce nuanțează și personalizează această înțelepciune la realitatea contemporană. Înnoirea este așadar descoperirea Sfintei Tradiții veșnic noi, nu o revoluție eruptă din părea noastră ce nu ține cont de cei vechi. Inovația este în realitate o dezbinare de Mentea Bisericii, deci de Hristos, întotdeauna bizuindu-te pe părerea ta. Înnoirea este gândirea dragostei în soborul minților unite în Hristos, totdeauna cerând sfat. Prima este egoismul cel vechi lucrând în minte. A doua este dragostea mai presus de sine a minții față de ceilalți, sau legea darului, sau porunca cea nouă a dragostei lui Hristos.

1Co 4:15 Căci de ați avea zeci de mii de învățători în Hristos, totuși nu aveți mulți părinți. Căci eu v-am născut prin Evanghelie în Iisus Hristos¹⁶ Deci, vă rog, să-mi fiți mie următori, precum și eu lui Hristos.

2Te 2:15 Deci, dar, fraților, stați neclintiți și țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră.

2Te 3:6 Fraților, vă poruncim în numele Domnului nostru Iisus Hristos, să vă feriți de orice frate care umblă fără rânduială și nu după predania pe care ați primit-o de la noi.

²⁴⁷ <<https://www.youtube.com/watch?v=-DFwWDwrjY>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

²⁴⁸ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 11.

Așa că noi observăm, cercetând atât estetic, cât și dogmatic, că pictura Părintelui Arsenie Boca nu poate fi model în Sfânta Biserică Ortodoxă nefiind numai urâtă (grozăvie), nici numai pierzând asemănarea cu Sfinții (neasemănată), ci fiind și eretică, păgână, și de suflet pierzătoare (hulind pe Hristos și îndemnând la hule prin gândire și viață imorală prin simțire).

Poate ne-ar nedumeri frecvența confuziei și denumirii Sfintei Icoane a Pogorării la Iad ca fiind Icoană a învierii. Vom cerceta și un studiu folositor pe această temă, fiindcă ne atrage ne atenția asupra bolilor văzute de toți în pictura de la Drăgănescu, chiar dacă are o concluzie greșită (că obiceiul împământenit de a face confuzia de mai sus, ar fi gândirea iconografică Ortodoxă. El este un obicei, iar nu o Sfântă Tradiție).

Această greșeală răspândită provine și este îngăduită, atât datorită confuziei învierii sufletului cu cea a trupului, ce se face foarte des azi, dar și aspectului practic financiar. Nu trebuie să mai comanzi 11 icoane ale învierii, pentru a se potrivi cu cele 11 voscresne (adică cele 11 pericope din Sfânta Evanghelie care predică despre înviere) ce se citesc la utrenie (consecutiv în 11 duminici la rând, apoi începând din nou cu prima - dacă vă uitați în calendar, pe lângă numărul glasului de cântat, este trecut și numărul voscresnei de rând). Sunt cântări din slujbă alcătuite pentru a se potrivi cu voscreasna din acea duminică, adică cu episodul respectiv ce descrie o parte din evenimentele de după înviere. Tot așa ar trebui asortată și Sfânta Icoană ce descrie acel fapt mântuitor. Unii, ne având fonduri, preferă să pună în toate duminicile doar o Sfântă Icoană a Pogorării la Iad (dar pe care să scrie Învierea Domnului, ca să aducă aminte măcar cu numele de ea). Ceea ce este o minciună, fiindcă acest eveniment este sărbătorit în Sfânta Biserică Ortodoxă în Sâmbăta Mare și nu în toate duminicile de peste an. Deși în învierea sufletelor, ce conduc și trupurile, este concentrată esența învierii trupurilor, totuși această abatere este numită în Pidalion grozăvie neasemănată. Cu toate acestea ea păstrează realitatea unui fapt al lui Hristos și asemănarea cu El, deci tot ne încarcă de sfințenie.

Cu cât mai gravă este abaterea Părintelui Arsenie Boca care se pictează pe sine (tocmai în manifestările hinduse pe care le-a provocat hipnotic în închisoare, prin apariții, dispariții și sugerarea că ar trece prin uși), și nu se rezumă numai la atât, ci mai spune că așa a făcut Hristos (în loc să se facă pe sine asemenea Domnului, crează un hristos asemenea preacuvioșiei sale), prin autoportret chiar exprimându-se direct că sfinția sa este Mântuitorul. Astfel că cine privește, sau atinge, sau (Doamne ferește!) sărută vreun tablou pictat de el se umple de hule și vătămare demonică, punându-se sub tirul hipnotic diavolesc, pătimind aceeași primejdie ca și cum s-ar atinge de un obiect vrăjtit bisericesc. Fiindcă vrăjitorul cel mai periculos este cel care face vrăji cu obiectele bisericești, fiind numit ghitie

Hristos iesind din mormant

Desi Apusul cunoaste iconografia "Pogorarii la iad", aceasta tema existand la Roma incepand cu sec al VI-lea, fiind intalnita, de-a lungul timpului intr-o serie de picturi, sculpturi si vitralii, acesta a insistat in sa pe reprezentarea lui Hristos iesind din mormant, astfel incat aceasta a prevalat fata de cea a pogorarii la iad.

Cum a avut loc Invierea lui Hristos, cum era Domnul inviat, in ce mod a iesit din mormantul pecetluit? Evanghelistii nu dau raspunsuri la aceste intrebari. Ei vorbesc, si indeosebi Matei, care ofera cele mai multe amanunte, de un mare cutremur de pamant, de ingerul venit pentru a rostogoli piatra de pe mormant, de spaima soldatilor la vederea sa, de ceea ce ingerul vesteste sfintelor femei venite la mormant: "Nu este aici, caci S-a sculat precum a zis." (Mt. 28, 6). Toate acestea, Biserica le infatiseaza in slujbele sale: "Pazind pecetile intregi, Hristoase, ai inviat din mormant ... " [nu numai în slujbele sale ci și în cele 11 adevărate Icoane ale învierii – n.n.]

Indemnandu-i astfel pe credinciosi sa faca din inviere in insasi taina sa obiectul credintei lor, Biserica ortodoxa nu-si ingaduie sa infatiseze ca rod al imaginatiei - asa cum s-a intamplat in Apus, in opere artistice, [iar la noi apuseanul Parinte Arsenie Boca – n.n.] - momentul precis al invierii, adica pe Hristos iesind din mormant. Icoanele de data mai recenta, intalnite adesea si in bisericile ortodoxe, care-L infatiseaza pe Hristos iesind dintr-un mormant sub forma de cosciug,

[până aici, după cum am văzut, este canonic, cu condiția să fie mormântul pecetluit, doar ceea ce urmează de aici este apusean, prezent și la Părintele Arsenie Boca – n.n.]

cu trupul partial descoperit, si tinand in mana un steag (simbol profan al biruintei), cu un inger care tocmai a dat piatra la o parte nu au nimic de-a face cu traditia ortodoxa si contravin flagrant chiar relatarilor evanghelice.

[este adevărat. În Sfânta Evanghelie nu se pomenește de steag, în schimb se pomenește în Vechiul Testament în proorociile despre patimă și înviere: Cânt 2:4 El m-a dus în casa de ospăț și sus drept steag era iubirea. Isa 11:10 Și în vremea aceea, Mlădița cea din rădăcina lui Iesei, va fi ca un steag pentru popoare; pe Ea o vor căuta neamurile și sălașul Ei va fi plin de slavă. 11 În ziua aceea, Domnul va ridica din nou mâna Sa ca să răscumpere rămășița poporului Său dintre robii din Asiria și din Egipt, din Patros, din Etiopia, din Elam, din Babilon, din Hamat și din insulele mării. 12 El va ridica steag pentru neamuri și va aduna pe cei risipiți ai lui Israel și va strânge la un loc pe cei împrăștiați ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Isa 62:8 Juratu-S-a Domnul pe dreapta Lui și pe brațul Lui cel tare: „Nu voi mai da de aici înaintea grâul tău spre hrană vrăjmașilor tăi, și cei de neam străin, nu vor bea mustul tău, rodul muncii tale. 9 Ci numai cei ce îl vor fi adunat îl vor mânca și vor lăuda pe Domnul, și cei care vor fi făcut culesul vor bea vinul în curțile templului Meu cel sfânt!” 10 Intrați, intrați pe porți! Gătiți cale poporului, gătiți, gătiți-i drum, curățiți-l de pietre, înălțați un steag peste neamuri! 11 Iată, Domnul vestește acestea până la marginile pământului: „Ziceți fiicei Sionului: Mântuitorul tău vine! El vine cu plata, și răsplătirile merg înaintea Lui!” 12 Și ei se vor chema: „Popor sfânt, răscumpărați ai Domnului și fie și se va zice: „Cea căutată”, „Cetatea nepărăsită!” Ier 50:2 „Vestiți și faceți cunoscut între popoare, ridicați steag, spuneți și nu tăinuți, ci ziceți: Babilonul e luat, Bel e rușinat, Merodah e zdrobit, chipurile lui cele cioplite sunt batjocorite și idolii lui sfărâmați.

În Sfânta Evanghelie nu se pomenește de Hristos dezbrăcat prin înviere (deși cu adevărat a rămas fără giulgiu pe El, este îmbrăcat în haina slavei dumnezeiești), în schimb îi arată lui Toma coasta Sa, și același lucru se poate mărturisi și privitorului ce vrea să vadă învierea Lui, pentru a înțelege că prin rănile Mântuitorului, deci prin suferință, a venit și vine învierea tuturor.

În schimb nevoia ca îngerul să dea piatra la o parte pentru ca Hristos să iasă din Sfântul Mormânt, ar fi o mare erezie. Hristos a ieșit din groapă nesticând pecetele, iar aceasta este una din dovezile învierii și a faptului că după înviere are Trupul duhovnicesc și tot așa îl vom avea și noi. Așadar, după cum am văzut în Pidalion și vom vedea în Erminie A-L picta ieșind biruitor din Sfântul Mormânt pecetluit, cu semnul Său de biruință Sfânta Cruce (chiar și pe steag), și semnul patimilor Sale pe mâini și pe picioare, îmbrăcat (sau puțin dezgolit pentru a I se vedea rănile care au dus la înviere), când ostașii dorm, nu are nimic neevangelic, ci corespunde cu Sfânta Tradiție, după cum am văzut – n.n.]

Icoana modernista îl infatisează pe Mântuitorul înaltându-Se deasupra mormantului după ce un inger a dat la o parte piatra mare care îl pecetluia. Traditia Bisericii afirmă însă ca Hristos a ieșit din mormant în timp ce acesta a ramas pecetluit, așa cum a intrat în incapacitatea unde se adunaseră ucenicii Sai pe cand usile erau inchise , "de frica iudeilor".

De asemenea, piatra a fost pravalita de un inger dupa ce El iesise din mormant, pentru ca femeile mironosite care au venit la mormant sa poata vedea cu ochii lor ca mormantul este gol, ca Hristos inviase intr-adevar.

Un alt element este infatisarea lui Hristos cu un steag, pentru a sublinia biruinta Sa asupra mortii. Steagul este un simbol profan, in timp ce Crucea [numai că dacă pe steag este crucea, mai ales cea aurie ce simbolizează trecerea de la roșul sângerării patimilor, la lumina necreată ce ne-a venit prin Ea, nu mai este simbol profan ci sugerează o adâncă taină a Iconomiei – n.n.], pe care o tine Hristos uneori in descrierea traditionala a Invierii, este un simbol duhovnicesc. Leonid Uspensky si Vladimir Lossky atrag atentia asupra faptului ca, “in iconografia ortodoxa traditionala, momentul in sine al Invierii lui Hristos nu este niciodata descris.

[este o greșeală din neînțelegere și necitirea Erminiei. În Sfintele Icoane se poate prezenta aceeași Persoană în mai multe evenimente legate, fiindcă veșnicia conține în sine toate

momentele ca și cum ar fi contemporane. Și acum și pururea și în vecii vecilor, Amin! nu este o succesiune temporală ci o deschidere a timpului (care este veșnicia aflată în mișcare), prin fereastra vremii (momentului unirii cu Dumnezeu), înspre veșnicie (care este timpul oprit din mișcare). De aceea, ori de câte ori vedem pe Domnul nostru Iisus Hristos în Sfintele Icoane, are în Sine și Învierea (care nu mai este un moment, ci un eveniment care se petrece în timp, dar este în afara lui. Prin înviere se produce dezmărginirea în care firea nu mai este ținută în cușca timpului și spațiului, omul fiind deja în Dumnezeu). Cu atât mai mult avem în față aceste realități teologice ale iconomiei, când lângă Hristos înviat se află pictat Sfântul Mormânt **pecetluit**. Din moment ce în Pidalion, scris de un mare cunoscător al Sfintei Tradiții, Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul, ne învață așa, înseamnă că el a și văzut astfel de icoane conforme cu Sfânta Tradiție, și așa este gândirea Bisericii, dacă nimic din Sfânta Icoană nu contrazice dogma învierii.

A arăta pe Mântuitorul Înviat, deasupra Sfântului Mormânt pecetluit este tocmai strigătul credinței:

Icos 7:

Arătat-a făptură minunată, arătându-Se nouă, Făcătorul; că din Fecioară, mai presus de fire, S-a întrupat și din mormânt a înviat, nestrucând pecețile, și la apostoli prin ușile încuiate a intrat cu trupul. Drept aceea, minunându-ne, cu credință strigăm²⁴⁹

Cu totul altceva este, însă, a-ți imagina că a ieșit din mormânt ca un fum sau un duh necurat violet, cum îl pictează Părintele Arsenie Boca, ca și cum ar avea nevoie de timp ca să străbată piatra de deasupra mormântului. Aceasta este o mare erezie, neînțelegând realitatea duhovnicească a învierii, care se produce instantaneu *1Co 15:51 Iată, taină vă spun vouă: Nu toți vom muri, dar toți ne vom schimba, 52 Deodată, într-o clipeală de ochi la trâmbița cea de apoi. Căci trâmbița va suna și morții vor învia nestrucăcioși, iar noi ne vom schimba.*, deci nu are nevoie de timp ca să iasă din mormânt. *1Te 4:15 Căci aceasta vă spunem, după cuvântul Domnului, că noi cei vii, care vom fi rămas până la venirea Domnului, nu vom lua înaintea celor adormiți, 16 Pentru că Însuși Domnul, întru poruncă, la glasul arhanghelului și întru trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și cei morți întru Hristos vor învia întâi, 17 După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți, împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și așa pururea vom fi cu Domnul. Răpirea nu este totuna cu scurgerea, ridicarea strecurarea, cum se arată în pictura Părintelui Arsenie Boca. Ea arată aceeași stare în afara timpului și spațiului, după ce va fi prefacerea învierii. Cum să-L pictăm pe Mântuitorul după înviere ieșind din mormânt, ca și cum ar avea nevoie de timp și spațiu ca să facă aceasta, când El deja a dus firea omenească în afara timpului și spațiului. A ni se arăta Mântuitorul circumscris (într-un loc, sau într-un moment) este una (fiindcă noi suntem dependenți de acestea și El se pogoară la noi), pentru a ne încredința de realitatea învierii Sale, dar a se strecura ca un șarpe prin gaură, ce-și lasă pielea năpârlită, ieșind din mormânt ca un fum, este o mare hulă, care îl coboară în rândul gurușilor și vrăjitorilor, ce fac această trecere pestilențială prin hipnoză.*

Să vedem ce ne învață despre aceasta Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

Locul acestora, al necredinciosului și al păcătosului, nu e cunoscut celor ce cultivă cât de cât cunoștința tainică. Căci cuvântul “unde”, indică desigur un loc, care nu e lipsit de circumscriere spațială (17). Față de locul acestora, locul dreptului se deosebește prin aceea că el nu mai e înfățișat prin cuvântul “unde”, căci dreptul a primit prin har, ca loc mai presus de “unde”, pe Dumnezeu însuși, cum i s-a făgăduit. Căci Dumnezeu nu este “unde”, ci în chip absolut dincolo de orice “unde” și în El este locașul tuturor celor mântuiți, după cum s-a scris: “Fii mie Dumnezeu ocrotitor și loc întărit, ca să mă mântuiești”. (cu cât mai mult Hristos, care este și Dumnezeu și Om – n.n.) Și tot cel ce nu se va împărtăși de El, spre a primi

²⁴⁹ Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos.

din relația cu El fericirea (18), va fi asemenea unui mădular al trupului, lipsit cu totul de lucrarea de viață dătătoare a sufletului.

Sau iarăși, odată ce Dumnezeu va fi locul necircumscriș, nedistanțat⁵²⁵ și nesfârșit al tuturor celor ce se vor mântui, făcându-se pe Sine fiecăruia pe măsura patimilor însoțite de cunoștință pe care le-a suportat aici pentru dreptate, așa cum se arată sufletul în mădulele trupului, lucrând în ele după capacitatea proprie fiecărui mădular și legându-le la un loc ca să poată exista și susține viața (cu cât mai mult Hristos în care sunt toate patimile și suferințele noastre, și mai mult decât atât trăite pentru Dumnezeu – n.n.) **“unde se va arăta necredinciosul și păcătosul”, care sunt lipsiți de acest har? Căci cel ce nu poate să primească pe Dumnezeu în sine ca să lucreze în el fericirea, unde se va arăta, odată ce a căzut de la viața dumnezeiască cea mai presus de veac, de loc și de timp?**

Dacă rămânem deci la înțelesul dintâi, la cel afirmativ, credinciosul și păcătosul care se va arăta “unde va” nu va fi cătuși de puțin liber de viață circumscrișă, el neavând viața cea slobodă de orice circumscriere și dincolo de orice loc (dar învierea este tocmai primirea în dar a libertății, inclusiv de circumscriere, de hotare, de mărginire, deci de cele dimprejurul firii adică timpul și spațiul – n.n.). **Iar dacă primim înțelesul al doilea, cel negativ, e cazul să întrebăm unde se va arăta necredinciosul și păcătosul, odată ce nu va avea pe Dumnezeu, care îmbrățișează toată viața fericită și care va fi locul tuturor celor drepecți? Dacă n-are pe Dumnezeu însuși ca loc, cum se va afla în locașul și în așezământul fericirii din Dumnezeu? Și simplu vorbind, dacă dreptul se mântuiește cu multă greutate, ce se va înțelege de cel ce nici gând n-a avut de credință și de virtute în viața de aici?** (19).²⁵¹

– n.n.],

Spre deosebire de icoana învierii lui Lazar, atat Evangheliile, cat si Traditia bisericeasca nu spun nimic despre acel moment si nu spun cum a inviat Hristos. Nici o icoana nu o arata.”

[deci cât de mult greșește Părintele Arsenie Boca, când inventează cum a înviat Hristos, ca un duh ieșind din mormânt, cu cerculețe, culori și transparențe pe care și fantezia hindusă, și cea protestantă, și cea latină, și cea regizorală, le scornesc cu ușurință la fel, arătând că și cugetarea sfinției sale era una trupească, pământescă, după cum se va vedea mai jos. – n.n.]

Icoana Invierii intre traditie si improvizatie

Absenta redarii momentului Invierii arata caracterul sau de nepatruns pentru mintea omeneasca si, prin urmare, imposibilitatea de a-l descrie.

De aceea, in iconografia ortodoxa sunt doua reprezentari care corespund sensului acestui eveniment: “Pogorarea la iad”, descriind momentul care precede Invierea lui Hristos cu trupul [aici este o mare greșeală, cum să fie aceasta corespondentă cu Învierea, când la Pogorârea la Iad trupul era încă mort în mormânt? – n.n.] , **si “Mironositele la mormantul Domnului”, infatisand momentul ce a urmat Invierii cu trupul a lui Hristos.**²⁵²

Să vedem acum care sunt adevăratele reprezentări ale Învierii, cele mai răspândite în Sfânta Tradiție (recunoaștem că pictarea Mântuitorului ieșind din mormântul pecetluit este ceva rar, fiindcă nu a corespuns cu nevoia liturgică a voscresnelor, ci numai a mărturisit că Hristos a ieșit din mormânt fără a-i strica pecețile), și nu obiceiul luat de la cei vechi care au greșit (numit în Pidalion grozăvie neasemănată), dar căruia cei moderni i-au atribuit autoritatea Sfintei Predanii.

Iată adevărata Sfântă Predanie:

*Cele 11 voscresne*¹³³

*100. Învierea lui Hristos*¹³⁴

²⁵⁰ 525 ἀδιάστατος. Se mai poate traduce: lipsit de intervale. între Dumnezeu și omul mântuit nu va mai fi nici un interval; sau omul mântuit ajuns în Dumnezeu, sporește în El ca într-un loc continuu, fără intervale, netrebuind să facă salturi, sau să-și întrerupă sporirea. Pe de o parte viața în Dumnezeu e o odihnă, nemaitrebuind să schimbe “locul”, trecând dintr-un loc în altul, sau de la un lucru la altul, pe de alta e o înaintare eternă în desăvârșire.

²⁵¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 373-376.

²⁵² <http://www.crestinortodox.ro/comunitate/blog.php?user=nicol&blogentry_id=4092>, duminică, 3 ianuarie 2016.

Mormânt deschis puțintel [dar nu despecetluit, căci zice puțintel pentru a arăta că va fi deschis pentru mironosițele ce se apropie, Mântuitorul neavând nevoie de crăpătură ca Să iasă – n.n.], și doi îngeri, cu veșminte [albe] strălucitoare, șezând la marginea mormântului; și **Hristos, călcând deasupra acoperământului mormântului și binecuvântând cu mâna dreaptă, ține cu stânga un steag cu crucea de aur** [deci steagul, dacă are cruce de aur, este simbol al biruinței – n.n.]; și **mai jos de el. ostași: unii fugind, alții zăcând pe pământ ca niște morți**; și (se văd) de departe femei purtătoare de miruri [ținând în mâini năstrape cu miresme.

101. Îngerul vestind mironosițelor învierea¹³⁵

Mormânt deschis și un înger, purtând veșminte albe și șezând pe acoperământul mormântului, ține cu o mână o sulică, și cu cealaltă arată, înlăuntru în mormânt, giulgiul și năframa cu care Hristos fusese legat la cap; și purtătoarele de miruri, înaintea lui, ținând miresmele

102. Hristos arătându-se mironosițelor¹³⁶

Hristos stând binecuvântează cu amândouă mâinile; și de-a dreapta lui Fecioara Maria, iar de-a stânga Maria Magdalena în genunchi [cuprinzând] și sărutând picioarele Lui].¹³⁷

103. Petru și Ioan venind la mormânt¹³⁸

Mormânt, și Petru plecându-se înlăuntru vede giulgiurile [aruncate, și năframa, care fusese pe capul Lui, înfășurată într-un loc]; și Ioan stând afară se uită înlăuntru minunându-se; și în apropiere, Maria Magdalena plângând.

104. Hristos arătându-se Mariei Magdalena¹³⁹

Mormântul și înlăuntru doi îngeri șezând, îmbrăcați în haine albe; și Hristos, stând în picioare înaintea mormântului și ținându-și haina sa cu o mână, și cu cealaltă ținând o hârtie, grăiește: „Marie, nu te atinge de Mine...”¹⁴⁰. Și Maria, îngenuncheată înaintea Lui, căutând să-i apuce picioarele.

105. Hristos frângând pâine în Emaus¹⁴¹

Casă și într-însa masă cu bucate, și Luca și Cleopa șezând la masă, iar Hristos, șezând în mijlocul lor, ținând în mână o pâine, o binecuvântează.

106. Hristos, arătându-li-se apostolilor, a mâncat¹⁴²

Casă și înlăuntru apostolii și Hristos în mijlocul lor; și Petru înaintea Lui, ținând (în mână) un taler (mare) cu o jumătate de pește [fript] și cu un fagure de miere; iar Hristos cu dreapta binecuvântează talerul, și cu stânga ia din fagurele de miere și din pește.

107. Toma pipăind rănila Lui Hristos¹⁴³

Casă și Hristos în mijloc [nu intrând prin ușă – n.n.], având mâna dreaptă ridicată în sus, iar **cu cea stângă, trăgându-și îmbrăcămintea** [nu pășind gata dezgolit – n.n.], își dezgolește rana coastei din dreapta. Iar **Toma, stând lângă Dânsul, își pune cu frică mâna dreaptă în coasta Lui**, [nu se aruncă la pământ având scris pe nimb cuvintele – n.n.] și cu cealaltă ține o hârtie, care zice: „Domnul meu și Dumnezeuul meu”. Și ceilalți apostoli, stând împrejur, se minunează.

108. Hristos arătându-se apostolilor la Marea Tiberiadei¹⁴⁴

Marea și în mijloc o corabie, și apostolii trag mreaja cu mulțime de pești și Hristos, stând aproape de țărmul mării, îi binecuvântează. Și Petru, gol, înotând pe mare, vine către Hristos; și înapoia lui Hristos cărbuni aprinși și pește pus pe ei.

109. Hristos întrebându-l pe Petru de trei ori¹⁴⁵

Marea și o corabie priponită la marginea ei, și apostolii afară, și Hristos, stând și privind către Petru, ține o hârtie, grăindu-i: „Simone al lui Iona, Mă iubești?”¹⁴⁶. Iar Petru, stând înaintea Lui cu frică, îi zice: „Doamne, Tu știi toate, Tu știi că Te iubesc!”

110. Hristos arătându-se apostolilor în Muntele Galileei¹⁴⁷

Munte și Hristos stând deasupra și binecuvântând cu amândouă mâinile, și înaintea Lui Petru și ceilalți apostoli, avându-și mâinile întinse către El.

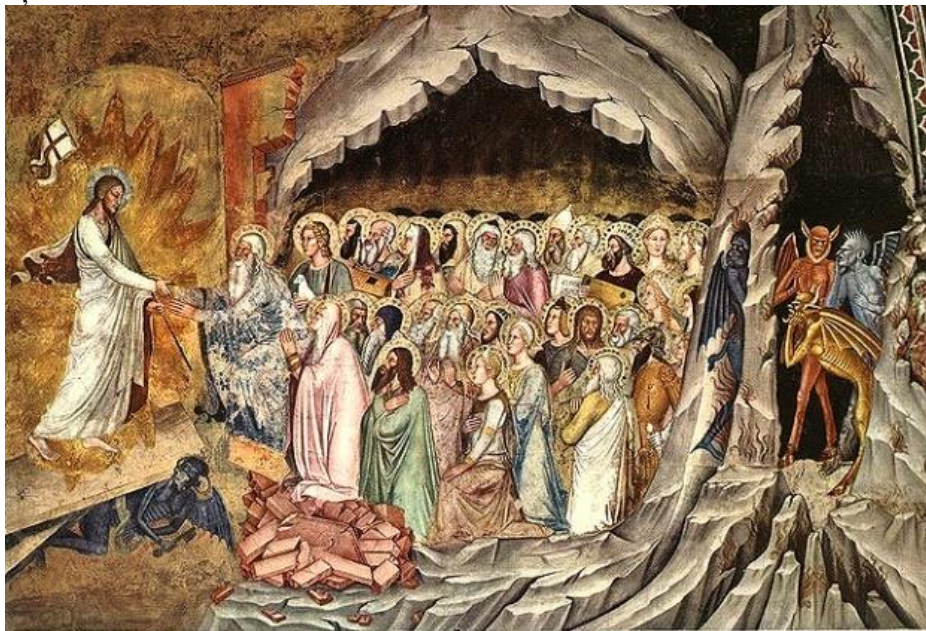
[...]

Nota 133. Textele evanghelice care servesc la zugrăvirea scenelor § 100-110 nu corespund întru totul, ca ordine, cu cele ce se citesc duminica în biserică, la utrenie. Textele din Erminie s-au ales urmărind firul istoric, în arătarea faptelor petrecute imediat după înviere,

fără vreo repetare. Citirea voscresnelor în biserică este aranjată astfel: Voscr. I din Matei 28, 16-20; II din Marcu 16, 1-8; III din Marcu 16, 9-20; IV din Luca 24, 1-12; V din Luca 24, 12-35; VI din Luca 24, 36-53; VII din Ioan 20, 1-10; VIII din Ioan 20, 11-18; IX din Ioan 20, 19-31; X din Ioan 21, 1-14; XI din Ioan 21, 15-25. **Din ele se pot alege și alte scene** [din ele, nu din părere proprie, din vederi hinduse, sau din vedenii – n.n.] [...]

voscreasnă - „evanghelia învierii“, care se citește la slujba de dimineață, la utrenie, pericopă în legătură cu învierea lui Hristos, slav. voiskresenie = înviere, duminică, 117-119.²⁵³

Iată pogorâri la iad sau învieri carnale, apusene, puse lângă tablourile Părintelui Arsenie Boca și Sfintele Icoane ale aceluiași moment:

După cum se observă atât la pogorârea la Iad apuseană și la cea a Părintelui Arsenie Boca este același duh al promenadei neimplicate a hristosului mincinos. În afară de aceasta este remarcabil că nu numai trupul Mântuitorului este pictat athletic, urât și pătimăș, dar și Sfântul și Marele Prooroc Ioan este prezentat musculos, lat în umeri și pregătit ca pentru o partidă de box, având aripile naziste cu care ne-a obișnuit Părintele Arsenie Boca (veți vedea despre acestea mai jos, când vor fi analizate picturile preacuvioșiei sale despre îngeri), susținând erezia emisă de sfinția sa că Ioan nu a fost om, ci înger (provenit din Sfântul

²⁵³ **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Sophia, București, 2000, pp. 117-120, 276.

Prooroc Ilie re)încarnat. În Sfintele Icoane Ortodoxe, la Iad Sfântul Ioan Botezătorul nu se prezintă nicio dată, cu aripi, fiindcă prezența lor nu vrea să spună că a fost metempsihoza unui înger, (cum păgânește înțelege Părintele Arsenie Boca) ci că a fost înger în trup, în sens monahal. Cu alte cuvinte Sfântul și Marele Prooroc Ioan, Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului, este începător al cinului îngeresc, care a biruit trupul prin lepădarea de înțeleșurile pățimașe (trupești) ale lumii, a dobândit prin pocăință izbăvirea de cugetarea trupească și a ajuns astfel o minte pură ca a îngerilor, deși prin fire avea trup.

Ba, mai mult, toți oamenii, dacă își curăță mintea și contemplă natural firea, sunt mai mari decât îngerii, tocmai prin trupul care îi smerește, dar face în același timp legătura firească cu întreaga creație materială, putând deveni împreună împărați cu Hristos. Pe când îngerii sunt numai duhuri slujitoare. De aceea diavolul, care turbează când înțelege acestea, sugerează celor ce se lasă amăgiți de el, că îngerii se pot preface în oameni și oamenii în îngeri, ca să se simtă el flatat, să strice legile creației, și să înjosească firea omească pe care Fiul lui Dumnezeu a enipostaziat-o (adică a luat-o în Persoana Sa, unind-o fără amestecare, fără schimbare, fără împărțire, fără despărțire cu firea dumnezeiască). Părând că face un compliment Sfântului Ioan Botezătorul, că ar fi un înger și cu sufletul, după adormire, de fapt îl înjosește și îi hulește și pe îngeri, ca și cum ar fi mers și ei în locuința morților. Dar se mai vede ceva. În vedeniile cu îngeri ale Părintelui Arsenie Boca veți observa acele aripi naziste și contorsionate, care lasă a se vedea că actorii ce îi apăreau sfinției sale, erau îngeri căzuți sau draci.

Evr 1:14 Îngerii oare nu sunt toți duhuri slujitoare, trimise ca să slujească, pentru cei ce vor fi moștenitorii mântuirii?

Rom 8:14 Căci câți sunt mânați de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Rom 8:15 Pentru că n-ați primit iarăși un duh al robiei, spre temere, ci ați primit Duhul înfierii, prin care strigăm: Avva! Părinte! Rom 8:16 Duhul însuși mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu. Rom 8:17 Și dacă suntem fii, suntem și moștenitori - moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă pătimim împreună cu El, ca împreună cu El să ne și preamărim.

Dar la pogorârea la Iad nici Mântuitorul nu avea trup, nici Sfinții. Astfel că acest contrast metaforic (înger **în trup**) pe care îl face Sfânta Biserică punând Sfântului Ioan Botezătorul aripi, când este în trup, sau imediat după decapitare (având pe tipsis capul său), pentru a se arăta că a avut lucrare îngerească deși a purtat trup, nu își mai are locul în iad. Aici, nemaivând trupul să contrabalanseze prezența aripilor, iar firea sufletească fiind foarte apropiată de firea îngerească (deși mintea omului din zămislire este făcută altfel, în legătură cu trupul, tocmai pentru a uni întreaga creație cu Dumnezeu, iar această legătură nu se pierde nici după moarte), dacă i s-ar pune aripi, privitorul ar aluneca înțelegător exact spre sensul păgân sugerat de Părintele Arsenie Boca, că omul este tot una cu îngerul, deci și un înger se poate întrupa, iar mai apoi reîncarna.

Mai mult, la pogorârea în iad accentul nu cade pe virtuțile sfinților, ci tocmai pe faptul că toți (inclusiv Sfântul Ioan Botezătorul, cel mai mare bărbat născut dintre femei), nu s-au putut mântui prin ei înșiși, ci au mers în locuința morților. Toți se mântuiesc numai prin Hristos, fără excepție, indiferent de cât de neprihăniți ar fi. Astfel că aripile virtuții nu își mai au locul aici, unde toată privirea trebuie să se întoarcă pe Hristos, el fiind accentul ce cristalizează toate în jurul Lui, pentru ca cei credincioși să fie smulși din latura și umbra morții *Mat 4:16 Poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședeau în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit*”.

Cu totul altă implicare a avut Hristos la pogorârea la iad. Un biruitor atotputernic prin... smerenie:

Iată surprinsă puterea lui biruitoare, și implicarea totală în a salva pe oameni din iad:

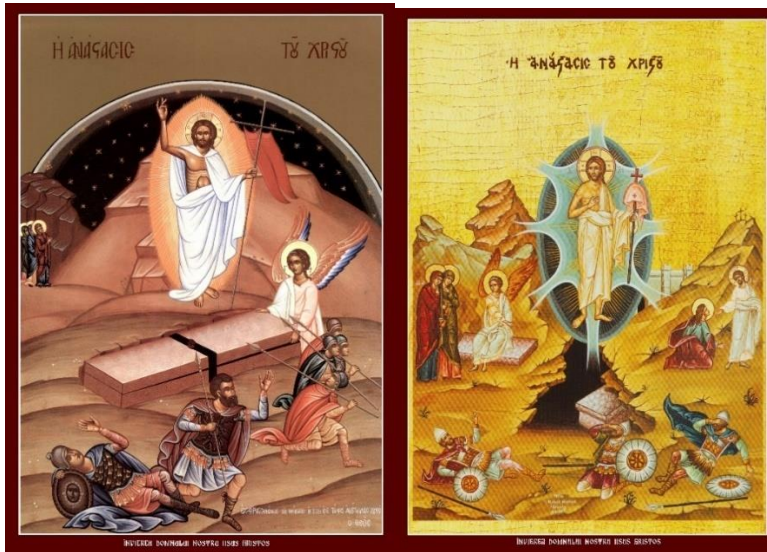
Iată și atitudinea lui smerită. Se observă cum nicăieri Sfântul Ioan Botezătorul nu are aripi. Iarși, peste tot este Hristos, dar la Părintele Arsenie Boca este pictată o altă persoană (de fapt este un autoportret după cum arăta sfinția sa ca student).

În pictura Părintelui Arsenie Boca se poate vedea cum trupul este carnal, în atitudine cavaleriească, ca în tablourile religioase din apus. Îi lipsește ascetismul, duhovnicia și compasiunea pentru oameni. De aceea înțelegem că a fost insuflat de aceleași duhuri, ca și pictorii latini:

Cu totul altfel este în Sfintele Icoane Ortodoxe. Trupul lui Hristos și al Sfinților este ascetic, duhovnicesc, nu imprimă nici o stare emotivă căzută, ci e plin de pace, tărie a tainei lăuntrice și milă. Ea nu atrage admirația, ci sobrietatea înțelesurilor și uimirea minții în fața tainei. În ele nu simțirea este biciuită, ci gândirea este îndemnată.

Iată învieri magice orientale (datorate intoxicării cu hinduism a Occidentului, prin New-Age), puse lângă Sfintele Icoane ale Învierii lui Hristos. Transparențe spiritiste ale trupului, culori violet sau rococo:

Cum zice Ecclesiastul *Ecc 1:9 Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi, și ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare. ci același kitsch.*

Cu totul altfel, alte teme, canonice, din Sfânta Evanghelie, altă teologie a icoanei, fără a ieși prin piatra mormântului un duh necurat sau o stafie, pe care să scrie Hristos, fără culori stridente, fără transparențe, ca

să ne învețe că Domnul Hristos și Sfinții Lui au în ei lumina necreată (mai puternică decât orice fundal, dar în același timp și tainică, de nepătruns) surprinzând atât realitatea trupului cât și duhovnicia lui.

Dar, mai mult, toate Sfintele Icoane Ortodoxe au pictate în ele aceleași Sfinte Persoane, pe care le poți recunoaște și fără numele scris, chiar dacă autorii lor sunt atât de diferiți între ei și au stiluri și tehnici deosebite.

Se împlinește cu Sfintele Icoane ce spune Sfântul Cuvios Ioan Damaschin, fiindcă ele seamănă cu Hristos:

*Căci prin bunăvoința lui Dumnezeu și a Tatălui, Fiul Unul-Născut și Cuvântul lui Dumnezeu, cel care este în sânul lui Dumnezeu și al Tatălui²⁶⁷, cel deoființă cu Tatăl și cu Sfântul Duh, cel mai înainte de veci, cel fără de început, cel care era dintru început și era cu Dumnezeu și cu Tatăl și era Dumnezeu²⁶⁸ și există în chipul lui Dumnezeu²⁶⁹, se pogoară aplecând cerurile, adică smerind fără să smerească înălțimea Lui cea nesmerită, se pogoară spre robii Lui printr-o pogoară inexprimabilă și incomprehensibilă. **Căci aceasta înseamnă pogoarea. Și fiind Dumnezeu desăvârșit, se face om desăvârșit și săvârșește cea mai mare noutate din toate noutățile, singurul nou sub soare²⁷⁰, prin care se arată puterea infinită a lui Dumnezeu. Căci ce poate fi mai mare decât ca Dumnezeu să se facă om? Și Cuvântul s-a făcut fără schimbare trup²⁷¹ din Duhul cel Sfânt și din Maria Sfânta Pururea Fecioară Născătoarea de Dumnezeu.**²⁵⁴*

Părintele Arsenie Boca, însă, din păcate, nu pictează nicăieri Ortodox, nici în alte tablouri dedicate altor evenimente din viața Mântuitorului, ci doar pendulează între cele două extreme: magic orientală și carnal apuseană, după cum și formarea sa a fost dusă la toate extremele atât hindusă prin Mircea Eliade, cât și uniata prin tatăl său. Și aceasta arată că pictura sfinției sale a fost inspirată, prin lecturi și vedenii, de duhurile mincinoase, potrivnice neamului omenesc. Iată aici, în loc de Hristos un djinn, însoțit de doi serafimi naștiți și strivind în spatele altarului ca într-un de-a v-ați ascunselea odios, în care o parte din cei pițiți se uită mai degrabă sub masă decât pe altar, striviți de presiunea arătării ce le vine din spate, ca și Jasmin, iubita lui Aladin.

Cu totul altfel sunt temele similare pictate conform adevărului revelat de Sfântul Duh (Care ne înțelepțește prin Sfinții Părinți, Sfintele Icoane și adevăratele vederi duhovnicești):

²⁵⁴ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 82.

După cum este evident, Mântuitorul slujește El însuși Sfânta Liturghie, nu stă în spate ca un vrăjitor sau djinn.

*Că Tu ești Cel ce aduci și Cel ce Te aduci, Cel ce primești și Cel ce Te împarți, Hristoase, Dumnezeuul nostru, și Ție slavă înălțăm, împreună și Celui fără de început al Tău Părinte și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.*²⁵⁵

De aici se observă că Părintele Arsenie Boca nu cunoștea, sau nu înțelegea nici Sfânta Liturghie Ortodoxă.

Dar nici creația nu o cunoștea, dând aspect desfrânat siluetei lui Adam și a Evei, iar creația Evei nefăcând-o din coasta lui Adam, ca în realitate. Ca și cum Dumnezeu – Cuvântul ar fi un ofițer al stării civile... tot fantomă. Se vede că Părintele Arsenie Boca credea nu numai că am fost creați de un demiurg, de lucifer, sau de un înger, sau că însuși Dumnezeu este un fel de strigoi, ci și că bărbatul și femeia sunt dependenți de împreunarea trupească, schițând-o aici cu timiditate, ca și cum Adam i-ar fi cerut mâna Evei și acum o primește.

²⁵⁵ <<http://biserica-boras.se/2011/01/sfanta-liturghie/>>, miercuri, 6 ianuarie 2016.

Altfel scriu Sfintele Icoane ale creării omului, iconografiile Ortodocși, fără undă de desfrânare, ci redând tocmai fecioria originii omului (cum poate omul a lua ființă fără împreunare), cu uimire în fața asemănării între Hristos și Adam, chipul Său:

Se observă că, spre deosebire de Sfintele Icoane, tabloul Părintelui Arsenie Boca cu stafia creatoare nu are nimic de a face cu Sfânta Scriptură, în nici un referat al Facerii:

Fac 1:27 Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.

Dar la Părintele Arsenie Boca nici măcar nu se vede chipul lui Adam, cum să semene atunci cu fantoma din fața lui? Dar nu se vede nici facerea lui Adam, nici zidirea din coasta lui a Evei, precum ne înfățișează lămurit Sfintele Icoane:

Fac 2:7 Atunci, luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie.

Fac 2:21 Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și, dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne. Fac 2:22 Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam.

Așadar ori Părintele Arsenie Boca credea în demiurg, un alt creator decât Dumnezeu – Cuvântul, ori credea că Fiul lui Dumnezeu este un strigoi. Dar nu numai pe El îl vedea ca fantomă, ci și sufletul omenesc, făcut după chipul Său. Iar dacă privim imaginea sufletului strigoi, pictată de Părintele Arsenie Boca, ne mai îngrozim de ceva. Sfinția sa credea că... dracii au fost făcuți de oameni:

Iată ce scrie mai sus, cu stilul rigid lipsit de delicatețe, cam nepotrivit cu duhovnicia și provenit din păneri al sfinției sale (cu totul diferit de modul direct simplu și puternic, provenit de la Sfinții Părinți pe care îl folosește Părintele Cleopa):

În partea dreaptă a imaginii picturii observăm năvala și asaltul „porților iadului”: pe mare se află balaurul, șarpele cel vechi doborât din cer, care șerpuiește peste valuri, cu gura înroșită larg deschisă și cu un corn verde deasupra capului. Din gura lui ies mai multe duhuri rele: un diavol cu două coame, cu ochii verzi și cu privirea cruntă, îndreptându-se către sufletul de sub balanță. Din mâinile noduroase cu câte patru gheare, diavolul lasă să cadă la vedere un sul desfășurat cu următoarele cuvinte ale Părintelui Arsenie:

Știi că:

"Pe pământ ți-am ajutat

Unul de altul am ascultat.

Mie mi te-ai dat în toate zilele.

Iată-ți vezi aci, poftele și firile![noi știm și credem Ortodox că doar Hristos este singura Persoană care are două firi, cea dumnezeiască și cea omenească. Omul are doar firea omenească. Părintele Arsenie Boca confundând firea omenească cu cea îngerească, poate vrea să sugereze că în sine poate veni și un înger care se poate preface om. Sau sfinția sa era convins că în sine are două firi, a sa și a celui ce îl înșela (neputând să se ascundă toată viața că a intrat în preacuvioșia sa), dar preacuvioșia sa crezând că este sufletul lui Ilie prefăcut în înger și locuind acum în el? Orice interpretare am face, nu știm în ce credea Părintele Arsenie Boca, dar credința sa era, după cum se vede și aici, în oricare din variante, eretică. – n.n.]

Contrazicere, tăgadă n-au fost între noi vreodată.

În lume ai fost gura noastră, cum să te lăsăm pe dinafară ?

Acum toate-s gata să-ți iai plata.

Mânca-l-ar tata..."

Alte duhuri rele cu diferite chipuri ies și se îndreaptă, împinse de flăcările gurii deschise a Șarpelui-diavol, înspre sufletul aflat la judecată, aducând, fiecare învinuirile sale: un țap aduce un sul pe care scrie „copilăria”, o fiară aduce un sul pe cap, iar un alt șarpe cu un sul deschis mânat de duhul desfrânării sub chipul unei femei stricate și dezgolite. De asemenea apar alți diavoli cu aripi de liliac de noapte, unul așezând pe talerul „Răului” un sul cu păcatele săvârșite de omul aflat la judecata particulară. În planul de jos, un text al Părintelui Arsenie explică nedumerirea și spaima de care este cuprins sufletul omului în fața acestei înfricoșate priveliști:

*„Nu ne cunoști ? Noi suntem «lumea și viața» ta,
Care ți-ai făcut-o chipul și asemănarea ta.*

Iubirile și răutățile tale pe pământ ne-au creat pe noi. [după cum am învățat în dogmatica Ortodoxă, dracii au fost îngeri, care au căzut. Dar au fost făcuți înainte de a fi creat omul. Nu poate fi vorba de păcatele din sul, deoarece acestea nu sunt persoane ca să vorbească, iar gestul mâinii cu gheară de lângă acest text, arată că cel care vorbește este un diavol. Nu numai atât, dar nu omul i-a făcut pe îngeri să cadă, ca să putem spune că i-a creat așa, în sensul că i-a adus în halul acela. Ci satana l-a amăgit pe om – n.n.]

Noi suntem egoismul tău. Noi suntem tu! [nu putem spune nici că păcatele, nici că diavolii ar fi persoana omenească, acel tu pomenit mai sus și minunatul chip al lui Dumnezeu, chiar dacă este îngropat în noroi. Părintele Arsenie Boca avea mari probleme și în înțelegerea firilor și în înțelegerea persoanelor și de aici s-a amăgit și în scrierile sale (învățând erezii), și în trăirile sale (confundând stările primite de la demoni, cu propria stare ce i se părea „sfințenie”, cu propria persoană, sau chiar cu prezența Persoanelor Sfinte Treimi prin harul Său). – n.n.]

Peste noi nu treci și de noi nu scapi în veci,

Pentru că sîntem una pentru totdeauna!!!²⁵⁶ [aici se vede clar că este vorba de crearea demonilor, fiindcă păcatele îl părăsesc pe om la moarte. El însă rămâne împreună cu dracii care îl chinuie, deși singurătatea este cea mai mare tragedie a iadului. Este o singurătate torturată de prezența altora la fel de singuri, care se blestemă unii pe alții, în chinurile prezenței demonice nălucitor de întunecate – n.n.]

CAPITOLUL IV Despre diavol și demoni

Dintre aceste puteri îngerești, înainte stătătorul cetei terestre, căruia Dumnezeu i-a încredințat pămîntului, nu a fost făcut rău prin natură, ci a fost bun, a fost făcut pentru bine și nu avea în el de la creator nici cea mai mică urmă de răutate; cu toate acestea n-a suferit luminarea și cinstea pe care creatorul i-a dăruit-o, ci, prin voința lui liberă, s-a îndreptat de la starea sa naturală la o stare contra naturii sale și s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu care l-a făcut¹²¹, voind să se împotrivească Lui. El este cel dintâi care s-a depărtat de bine și a căzut în rău. Răul nu este nimic altceva decât lipsa binelui, după cum și întunericul este lipsa luminii. Căci binele este lumina spirituală; în chip asemănător și răul este întuneric spiritual. Lumina deci, fiind creată de creator, a fost bună căci „Dumnezeu a văzut toate câte a făcut și iată foarte bune”¹²², dar a ajuns întuneric prin voința sa liberă. Mulțimea nenumărată de îngeri așezați sub el s-a dezlipit, i-a urmat lui și a căzut împreună cu el. Așadar cu toate că erau de aceeași natură cu îngerii, totuși au devenit răi, înclinându-și de bunăvoie voința lor de la bine spre rău.

Demonii nu au nici stăpânire, nici putere contra cuiva, decât numai dacă li se îngăduie de Dumnezeu în scopul mântuirii, cum este cazul cu Iov¹²³ și după cum este scris în Evangheliile despre porci¹²⁴. Dar o dată ce Dumnezeu le îngăduie, au putere, se schimbă și iau forma pe care o vor după fantezia lor.

Nici îngerii lui Dumnezeu, nici demonii nu cunosc cele viitoare; cu toate acestea proorocesc, îngerii proorocesc pentru că Dumnezeu le revelează și le poruncește să proorocească. Pentru aceea se realizează toate câte spun ei. Dar și demonii proorocesc: uneori pentru că văd cele ce se întâmplă departe, alteori prin conjectură. Pentru aceea de multe ori mint și nu trebuiesc crezuți, chiar dacă uneori spun adevărul, în chipul în care am arătat. Ei cunosc și Scripturile.

Toată răutatea și patimile necurate au fost născocite de ei. Li s-a îngăduit să ispitească pe om, dar nu au putere să forțeze pe cineva. Căci noi avem facultatea de a primi ispita sau de a nu o primi. Pentru acest motiv s-a pregătit diavolului și demonilor lui și celor care îl urmează, focul nestins și pedeapsa veșnică¹²⁵.

²⁵⁶ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 102-104.

Dar trebuie să se știe că ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este căderea pentru îngeri. După cădere ei nu mai au posibilitatea pocăinței, după cum nu o au nici oamenii după moarte.²⁵⁷

La înălțarea de lângă tabloul învierii hristosului său mincinos, Părintele Arsenie Boca îl pictează pe Mântuitorul ca pe eroul tăietor de capete din filmul *Highlander* (*Scoțianul*, la noi tradus ca *Nemuritorul*), exact în momentul îndrăcirii maxime, după ce a tăiat capetele tuturor contracandidaților săi la moarte, sau ca pe Lucifer în căderea sa:

Ortodoxii se închină, însă, nu paranormalului, ci lui Hristos cel înălțat la cer, aflat nu în dâra unei rachete spațiale, ca hristosul mincinos de mai sus, ci tronând pe mandorlă (slava sa necreată), sau lumina atât de strălucitoare încât este întunericul tainei care te orbește, pentru a-ți reda vederea nevăzută a minții:

²⁵⁷ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 39-40.

Nu numai pe Dumnezeu îndrăznește Părintele Arsenie Boca să-L picteze sub formă de fantomă, ci și pe Sfinții Îngeri, ba chiar și pe Sfinții proveniți din oameni, fără vreo rațiune teologică.

Unii ar putea zice că pictează așa numai când este vorba de duhuri. Duhul lui Dumnezeu, duhurile îngerești, și duhurile adică sufletele oamenilor. Fiindcă sufletele oamenilor, fără de trup, au asemănare cu nematerialnicia îngerilor, iar ei seamănă prin aceasta cu Dumnezeu. Am primi aceasta pentru a-i găsi sfinției sale o scuză înțelegătoare, dar nu putem dacă vrem să rămânem creștini, fiindcă cele nevăzute nu se pot picta, decât în felul în care s-au arătat după voia lui Dumnezeu simțurilor noastre ca să le înțelegem. Noi suntem datori să reproducem atât anghelofaniile cât și teofaniile exact așa ca în Sfintele Icoane Ortodoxe canonice. Numai ele, prin experiența de veacuri a Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit, au reușit să transpună în imagine cele cunoscute din Sfânta Tradiție, cu tot cu teologia Ei. Nu numai atât, dar este o așa de mare diferență între nematerialnicia îngerilor și firea Dumnezeiască, cu mult mai mare decât diferența între ei ca fără de trup, și noi cei trupești, încât în realitate comparația este cu totul inexactă, făcută doar de dragul înțelegerii noastre neputincioase.

Însă nici măcar acestui eventual pogorământ al ucenicilor nu se poate încadra Părintele Arsenie Boca. Iată, îi pictează ca fantome chiar și pe oamenii care nu muriseră încă (ca să aibă pretextul că s-a despărțit sufletul de trup și îl pictează numai pe el), ci erau încă în trupul sufletesc, stricăcios, cu grosimea materială supusă timpului, spațiului și simțurilor, așa cum suntem cu toții obișnuiți să îl vedem. De pildă, în scena

din dreapta jos a fantomei hristosului mincinos ce iese din mormânt „înviat”, este o scenă cu Sfântul Gamaliil (la vremea când era pecetluit mormântul, deci nici măcar nu avea de ce să fie acolo, după cum ne învață Sfânta Evanghelie) care apare tot ca o fantomă, deși pe atunci încă nu murise, după cum citim în Faptele Apostolilor, după înălțarea lui Hristos:

Fap 5:34 Și ridicându-se în sinedriu un fariseu, anume Gamaliel, învățător de Lege, cinstit de tot poporul, a poruncit să-i scoată pe oameni afară puțin, 35 Și a zis către ei: Bărbați israeliți, luați aminte la voi, ce aveți să faceți cu acești oameni. [...]39 dacă este de la Dumnezeu, nu veți putea să-i nimiciți, ca nu cumva să vă aflați și luptători împotriva lui Dumnezeu. 40 Și l-au ascultat pe el; și chemând pe apostoli și bătându-i, le-au poruncit să nu mai vorbească în numele lui Iisus, și le-au dat drumul.

Aceasta ne arată nouă că nu numai vedeniile hristosului mincinos erau de la draci, ci și aparițiile „sfinților” care-l vrăjeau. Deci „duhovnicul” mort de 200 de ani, care l-a inițiat în tot ritualul satanicesc al puterilor, hipnozelor și învățăturilor sale mincinoase, era... diavolul.

După ce am văzut cât de rătăcite sunt mesajele desprinse din pictura de la Drăgănescu, datorită ignoranței teologice a Părintelui Arsenie Boca, și vedeniilor drăcești pe care le-a pictat, să ne bucurăm acum de adevărata revelație, studiind cum descriu Sfinții Părinți trupului duhovnicesc al lui Hristos, de după înviere, redat de Sfintele Icoane Ortodoxe:

Domnul, Cel Care toate spre mântuirea noastră bine le rânduiește, „stă în mijlocul ucenicilor”, vrând să încredințeze învierea.

[pentru aceasta este nevoie să le arate că este chiar El, că este Dumnezeu și că este om, iar nu duh. ca să poată primi aceasta în mod înțelegător, ucenicii trebuie să fie scoși din starea de tulburare – n.n.]

Și [mai] întâi, prin obișnuitul cuvânt de heretisire [salutare] al păcii potolește turburarea lor [de aici înțelegem ce groază și tulburare ar fi avut dacă ar fi intrat prin ușă ca o fantomă – n.n.]. Încă și arată cum că este însuși El, învățătorul lor, Care Se îndulcea întru acest cuvânt de heretisire și cu acesta i-a întrarmat și pe ei când îi trimitea la propovăduire (Matei 10,12-13; Marcu 6,10; Luca 10, 5).

Dar, fiindcă prin acest grai nu s-a potolit turburarea sufletului lor, le arată lor dinspre altă parte că este Fiul lui Dumnezeu, Care știe inimile, căci zice: „Pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră?” Iar, cu adevărat, aceasta - a ști gândurile oamenilor - a lui Dumnezeu este, fără de îndoială. Aduce pe urmă și alta: pipăirea mâinilor și a picioarelor, căci zice: „Vouă vi se pare că duh sunt Eu, adică nălucă, precum multe [duhuri] ale celor morți, mai ales pe la mormânturi obișnuiesc a se năluci [exact cum fac nălucile Părintelui Arsenie Boca – n.n.]. Însă știți că duhul nici carne și nici oase nu are, iar Eu și carne și oase am, deși, mai dumnezeiești și mai duhovnicești”.

Căci trupul Domnului nu era duh, ci duhovnicesc era [deci, sunt diferențe între duhuri și trupurile duhovnicești – n.n.], adică afară de toată grosimea [îngroșarea], de duh ocârmuindu-se. Că trupul pe care acum îl avem este sufletesc, adică de suflet se ocârmuiește și de cele firești și sufletești felurimi și puteri i se dă viață. Iar trupul cel de după înviere Pavel-a numit

„duhovnicesc” (1 Corinteni 15,44), carele, adică, de duh dumnezeiesc i se dă viață și se ocârmuiește, iar nu de suflet - cu chip negrăit și duhovnicesc spre nesticăciune prefăcându-se și întru aceasta păzindu-se, Deci, în acest fel se cuvine a socoti că a fost trupul Domnului după înviere, duhovnicesc și subțire și afară de toată grosimea [îngroșarea]; și nici de hrană, nici de altceva având trebuință, cu toate că pentru încredințarea ucenicilor) a mâncat. Iar ceea ce a mâncat Domnul acum, nu firește a mâncat, ci cu iconomie, ca sa arate că însuși trupul cel ce a pățimit a înviat, iar acum trupului [Său] îi era firească a intra înăuntrul, fiind ușile încuiate și a se muta din loc în loc fără osteneală. [deci nu trebuia să se tragă încetul cu încetul, ostentându-se ca și un șarpe nălucitor prin ușă, studiind în același timp ce efect paralizant are asupra privitorului, cum ne învață pictura Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

Deci, necrezând încă ucenicii, și nici din pipăire adevărându-se, adaugă și alta, adică mâncarea, de oarecare dumnezeiască putere mistuindu-se cele ce se mâncău, căci tot ceea ce firește se mănâncă cu gura, mai apoi afară se aruncă²⁵⁸, însă acelea, precum s-a zis, nu firește erau mâncate, ci cu iconomie se mâncău.

Încă se par că au și oarecare umbroasă înțelegere cele ce atunci s-au mâncat [de către Domnul]. Căci mâncând El „o parte de pește fript”, însemnează cum că pe firea noastră, cea care înota în viața aceasta cea sărată, cu focul Dumnezeirii Sale uscând-o și toată umezeala pe care o avea din adâncurile apelor - iar mai ales să zic, ale valurilor - zvântând-o, dumnezeiască mâncare o a făcut pe aceasta - pe ceea care mai înainte era grețoasă, dulce mâncare lucrând-o lui Dumnezeu. Că aceasta însemnează „fagurele de miere”: dulceața cea de acum a firii noastre, care mai înainte era lepădată.

Sau - precum socotesc - și acestea însemnează: prin „peștele fript” pe fapta bună cea lucrătoare, care ridică de la noi multa umezeală și îngroșare, prin ajutorul cărbunilor celor pustnicești și sihăstrești; iar pe cunoștință, adică vedenia [vederea dumnezeiască], prin „fagurele de miere”, fiindcă dulci sunt cuvintele lui Dumnezeu [deci vedenie nu înseamnă nălucirea simțurilor pe care o avea regulat, din înșelare Părintelui Arsenie Boca, ci vederea nesensizată cu simțurile, ci înțeleasă cu mintea când se unește în chip nevăzut cu lumina necreată ICo 2:9 Ci precum este scris: „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”. – n.n.] (Psalm 18, TI; 118,103).

Încă este „fagure”, dar de viespi, înțelepciunea cea elinească; și este „fagure” de miere de albine înțelepciunea cea dumnezeiască. Căci Hristos este „albina”, mică adică la mărime²⁷ (Sirah 11,3)- căci scurt este cuvântul și slab la vârtute, și nu întru „puterea cuvântului” propovăduiește Pavel, ca să nu facă zadarnică Crucea²⁸ (1 Corinteni 1,17-18)-însă le este dorită și împăraților și celor de rând, spre sănătate sufletească mâncând [aceștia] ostenelele ei.²⁵⁹

Acum înțelegem mai adânc de ce Părintele Arsenie Boca a fost amăgit. Necitind această tâlcuire nu numai că nu a pictat trupul duhovnicesc înviat al Mântuitorului, ci un duh, care nu ar fi putut să mănânce, căci i-ar fi căzut mâncarea prin abdomenul transparent, dar nici nu a păstrat până la sfârșit peștele fript pe osteneala cărbunilor pustnicești și sihăstrești, nici nu a ajuns la vedenie, ci la vedenii amăgitoare și a preferat fagurele de viespi elinești și hinduși, în locul fagurelui albinei Hristos, găsit numai în Sfânta Predanie.

Părintele Arsenie Boca crezând în mod eretic că dracii sunt creați de oameni, oamenii creați de un duh demiurg, iar nu de Sfânta Treime, amestecă noțiunile. Astfel că în toate calcă Sfânta Tradiție, bizuindu-se pe propria gândire (necălită în Dogmatica Ortodoxă) și pe vedeniile avute de la cei care l-au învățat în taină hule și minciuni. Astfel că Îl hulește și pe Hristos ca și cum ar fi un duh, iar nu Dumnezeu întrupat, anulând realitatea și rostul iconomiei.

Duhurile sunt făcute spre a sluji pe om, iar omul este împăratul creației. Așadar, făcând pe Hristos duh, îi înjosește și mila dumnezeiască, și omenirea împărătească.

²⁵⁸ 26 După ce aparatul digestiv asimilează puterea hrănitore a celor mâncate, resturile, care nu mai sunt de folos, sunt eliminate în chip firesc.

²⁵⁹ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 343-344.

Un astfel de pictor, teolog al întinericului, considerăm că nu poate fi nici măcar propus la canonizare, dar să mai fie și considerat model de Ortodoxie.

D) ADEVĂRATA ICOANĂ A LUI HRISTOS

După cum vom vedea și în cazul Maicii Domnului chipurile hristoșilor mincinoși din pictura de la Drăgănescu nu seamănă nici între ele, nici cu chipul Mântuitorului. Atunci când seamănă cu cineva este vorba de autoportretele Părintelui Arsenie Boca, care surprind toate fotografiile pe care le avem cu sfinția sa, la diferite vârste. Practic, așezământul de la Drăgănescu, este un album de familie, desfășurat pe pereți, cu fotografiile sfinției sale și a familiei Maicii Zamfira. Nu știm cum a arătat familia preacuvioșiei sale ca să vedem dacă nu cumva i-a pictat și pe ei. Sfinția sa și ucenicii lui insistă pe ideea că tot ce a pictat a fost prin descoperire de sus. Este posibil și aceasta, să fie o descoperire de sus, de la vameșii văzduhului:

Efe 6:12 Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh.

Însă descoperirile Părintelui Arsenie Boca nu au cum să fie de sus de la *Ioan 3:31 Cel ce vine de sus este deasupra tuturor; cel ce este de pe pământ pământesc este și de pe pământ grăiește. Cel ce vine din cer este deasupra tuturor.*, fiindcă Acela este Hristos, Care și-a imprimat fața pe mahrama regelui Avgar, pe a Veronicăi și a lăsat prin Sfinții Apostoli Bisericii Sale, comoara de neprețuit a Chipului Său care nu se schimbă, fiind Dumnezeu – Om, iar nu duh nălucitor și schimbător.

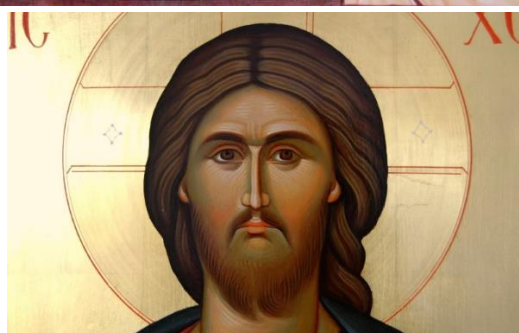
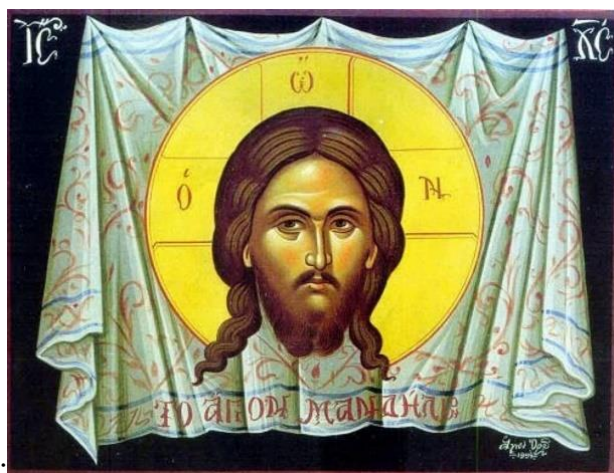
Domnul nostru Iisus Hristos, Care este Adevărul, nu are cum să mintă arătând Părintelui Arsenie Boca alt chip să picteze, decât Chipul Său real.

Ioan 14:6 Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.

Mat5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.

Dacă singura Cale de a merge la Dumnezeu Tatăl este Hristos, și așa este, atunci singura icoană care duce prin închinare la Hristos, ca El să ne ducă la Tatăl, este chipul pe care L-a avut în realitate. Este imposibil să fi lăsat atâția oameni să se rătăcească până acum, iar acum să ne arate nouă că adevăratul Său chip este fața Părintelui Arsenie Boca.

Iată cum arăta Domnul nostru Iisus Hristos

Vedeți că nu seamănă cu nici unul din hriostoșii mincinoși pictați de Părintele Arsenie Boca?

Dar nici ei nu seamănă între ei... deși ne-am străduit să îi grupăm după teme și asemănări. Ne apar în fața minții două explicații: ori i-au apărut draci diferiți, care nu prea seamănă între ei, ori același duh necurat a făcut fețe-fețe jubilând că poate să înșele (printr-un ieromonah Ortodox căzut) România cea cuminte (singura țară din lume Apostolică de la rădăcini). Diavolii nu au statornicie în năluciri, schimbându-și aspectul de fiecare dată, și de multe ori chiar și în cadrul aceleiași arătări.

Singurul cu adevărat statornic este Dumnezeu și, prin El, așa devin cei uniți cu El.

Vom citi cum este descrisă înfățișarea Mântuitorului de către Erminia Ortodoxă, bazându-se atât pe descrierile contemporanilor (deși unii dușmani ai Sfintei Predanii hulesc astăzi că aceste mărturii nu ar fi veridice, tot la fel cum pun în discuție diferite fragmente din Sfinții Părinți și din Biblie) cât și pe Sfintele Icoane transmise de la Sfinții Apostoli. Înfațișarea lor s-a păstrat cu frică și cutremur, asemenea Sfintelor Scripturi, pentru a nu fi modificată, măsluită sau pierdută, deși au trecut valuri înspăimântătoare de luptători împotriva chipului Mântuitorului.

Astăzi ceata cea întunecată a teologilor întunericului, nu se mulțumește doar să hulească Sfintele Icoane, nici să le scoată din viața publică (răuțâți evidente), ci a trecut la atacul mai viclean (vrând să deturneze de la închinare chiar pe cei aleși) prin inventarea tablourilor religioase. Satana dorește ca omul să fie derutat,

să nu mai știe cum arată Dumnezeu – Cuvântul întrupat și, așa, fie să se închine la actorii pictați de eretici (deci la antihriști), fie să ajungă să creadă că nu S-a putut păstra Chipul Său, sau că nu are vreo importanță, sau că Hristos este un personaj mitologic, sau că Adevărul este relativ. Ținta mai îndepărtată este ca prin toate mijloacele și să fie convins pe latura văzului să devină ecumenist.

Din păcate, Părintele Arsenie Boca și-a adus contribuția sa importantă la acest curent. El însă nu este nou. A început să atace pe Ortodocși de când au primit influențe din apusul căzut în Renașterea păgânismului.

Iată o suferință de acest fel, prin care a trecut un Ortodox evlavios și mâna de ajutor pe care a întins-o Hristos, ca să ne scape pe toți de această înșelare în privința Chipului Său (rătăcire care este o pregătire diavolească a oamenilor pentru a primi vedenii cu ei sau a-l primi și a i se închina lui antihrist ca și cum ar fi Hristos).

Un creștin, deznădăjduit și nedumerit de atâtea înfățișări ale lui Hristos, care nu seamănă una cu alta, (pe care a început a le vedea prin biserici de când s-a trecut de la pictura canonică la mângălirea după imaginația autorului sau după cine știe ce modele de oameni căzuți), a strigat din toată inima: „Cum arătai Tu Hristoase al meu, când trăiai pe pământ, să mă pot închina Ție, să-Ți pot săruta adevărata Ta Icoană?! Să știu pe Cine să iubesc?! Eu nu cred că ești o himeră, nici că ai mai multe fețe și nici că-ți schimbi înfățișarea ca dracii și zeii păgâni! Te rog, ajută-mă, că nu vreau să mă ador un dumnezeu străin!”.

Noaptea a auzit un glas: „Du-te la Sfânta Mănăstire Ivron, la dreapta intrării din stânga a Bisericii principale și ai să mă vezi pictat exact așa cum am fost Eu pe pământ.” Vedeți? Nu i-a arătat în vedenie, deși putea. Domnul nostru Iisus Hristos L-a trimis la Sfintele Icoane ca să ne învățăm că numai din

adevăratele Sfinte Icoane putem ști cu adevărat cum este Dumnezeu și că ne sfințim prin ele ochii și prin simțirea inteligibilă și mintea prin asemănarea Lui și a sfinților. Ca astfel să ne ferim de asemănarea oamenilor cu etichetă de sfinți, pentru a nu ne închina nici la Dumnezeu străin, nici lui antihrist, adică înlocuitor de Hristos, nici anti sfinților, înlocuitori de sfinți.

Sfânta Icoană a Domnului de la Sfânta Mănăstire Ivron, la dreapta intrării din stânga a Bisericii principale. Auzind minunea ei, am dorit, din țară, să o fotografiez, pentru a vedea toată lumea că, Hristos, are chipul exact așa cum este pictat în Sfintele Icoane Ortodoxe, iar nu după imaginația vătămată de patimi a pictorilor, ca în tablourile religioase provenite din Occident și ca în cazul picturilor de la Drăgănescu.

Nu seamănă nici cu unul, nici cu altul, nici cu vreun antihrist pictat de Părintele Arsenie Boca și celebrii maeștri apuseni, cum nu seamănă nici cu vreunul din kitsch-urile care ne inundă, numite generic de Pidalion *Grozăvii neasemănate*.

Să privim acum asemănarea chipului Mântuitorului cu Sfintele Icoane Ortodoxe:

Deși pictate în secole, stiluri și tehnici diferite, se vede că este vorba de aceeași persoană: Domnul și Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, căruia să-I fie slava în veci, amin!

Să cercetăm acum înfățișarea reală a Mântuitorului, descrisă de Sfânta Predanie. Vom **sublinia și în-groșa trăsăturile pe care nu le-a reprodus Părintele Arsenie Boca, ci le-a schimbat, după înfățișarea demonilor pe care i-a văzut în vedenii, sau după propriile păreri, culese din apus.**

1. *Chipul și statura lui Hristos precum îl mărturisiră singurii văzători cei dintru început A lui Gherman al Constantinopolei: Trupul Dumnezeu-omului este de trei coși de lung [~ 1,99 m – n.n.], puțintel plecat, cu **fata de culoarea grâului; cu sprâncene frumoase, legate împreună; cu ochii frumoși, [nasul] cu frumoase nări; părul capului rosietic și puțintel gal-ben (cu o suviță de păr pe frunte), cu barba neagră; și degetele prea curatelor Sale] mâini potrivit de lungi,** (și cu sandale sau fără încălțăminte în picioare). Și, în scurt, **arătând închi-puirea blândeții, precum este chipul aceleia ce L-a născut** și din care și-a plăsmuit firea ome-nească desăvârșită.*

[Din: Scrisoarea despre chipul lui Iisus Hristos, [trimisă de Publius] Lentulus. proconsul al Iudeei, către Senatul Romei, [găsită între manuscrisele de la Vatican].]

„Aici în Iudeea se află acum un bărbat plin de mari virtuți, care se numește pe sineși Iisus Hristos. Cei ce îi urmează Lui îl cinstesc ca pe fiu al lui Dumnezeu cel fără de moarte, iar ceilalți, străinii, îl socotesc pe El [un puternic] prooroc. El înviază morți, tămăduiește toate bolile numai prin al său cuvânt și prin punerea mâinilor asupra lor.

[Bărbatul acesta] este înalt la trup, [cu statura dreaptă, brațele frumoase, cu mâinile lungi] și cu **fata bine proporționată. Părul îl are pogorându-se neted [și fără luciul până la urechi, și se sfârșește în plete crețe [până la umeri și de la umeri în jos; de la frunte [prin mijlocul capului] părul este despărțit [în două (cu cărare), după obiceiul nazarinenilor], iar fața părului este astfel, încât cu greu se poate descrie [dacă are culoarea vinului sau este în floarea unei alune timpurii]. Fruntea Lui este lungăreată și netedă; ochii îi sunt [căprui și foarte] vioi; obrajii [fără nici o meteahnă] sunt plini de rumeneală [foarte plăcută]; nasul și gura [sunt făcute] cu bune măsuri și fără cusur]. Barba, având fața ca părul capului, [este destul de deasă și despărțită [în două], iar lungimea îi este de un deget. Fizionomia Lui este nobilă și delicată.**

Chipul Lui are blândețe și oarecare seriozitate sincât, de la prima vedere, atrage deodată și dragostea și respectul.

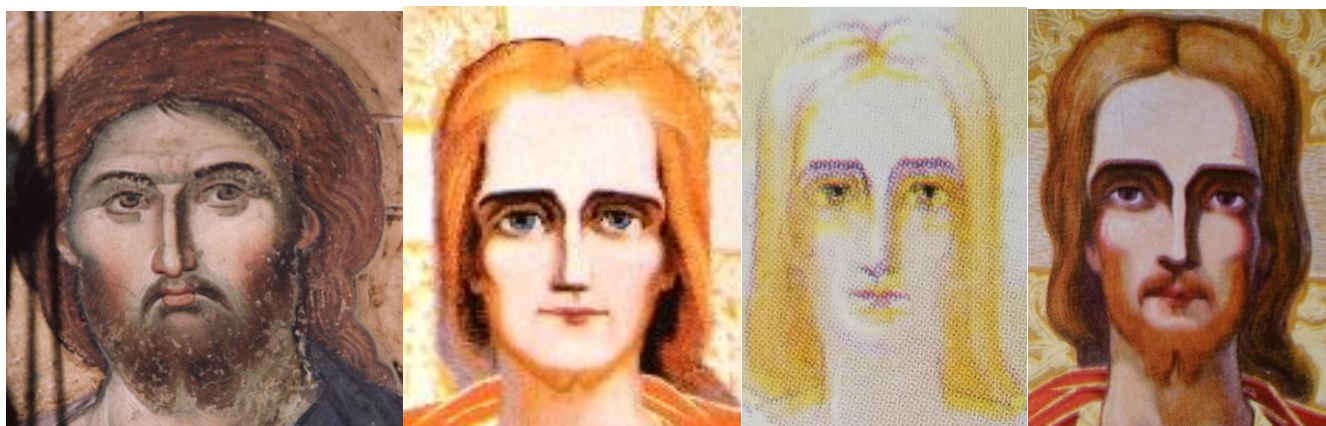
„Muștră cu bunăcuviință și îndeamnă cu blândețe... Niciodată nu l-a văzut cineva răsând, dar plângând de multe ori. Smerenia și înțelegerea Lui sunt cu deosebire rare. [El vorbește puțin, dar cu multă statornicie]. în sfârșit, **după înfățișarea Sa desăvârșită, este un om care întrece pe oricare dintre fiii oamenilor**”².

Se observă cu limpezime că Părintele Arsenie Boca nu a pictat chipul lui Hristos, ci mai mulți hristoși mincinoși (cu ochi albaștri, verzi sau maro, cu părul lins sau ondulat, blond roșcat, castaniu sau negru, cu sau fără barbă, cu sau fără mustață, în diferite culori, dar în general, ce au în comun, o privire lipsită de seriozitate, hipnotică și pierdută, cu tendințe de înrobire). Spre deosebire de Erminie fețele hristoșilor săi mincinoși sunt de paloare cadaverică, sau transparență fantomatică, ori prea alungite, ori cu pomeții prea evidenți, ori cu bărbia tăiată, cu sprâncene drepte, despărțite brutal în unghiuri, cu ochii holbați, fixiști, de culori diferite (albaștri, verzi-galbeni sau maro), [nasul] tubular, umflat la mijloc, cu prea multe unghiuri, retezat, și cu nările incluse în tub; cu părul capului roșu, negru, galben strident sau portocaliu, cu barba roșie, portocalie, neagră sau absentă (uneori prezentă dar fără mustață); cu degetele sale butucănoase și scurte disproporționat de mari față de restul trupului. Și, în scurt, arătând închipuirea ochilor fixați ca să înrobească tiranic, precum este chipul madonelor cu fețe de tot felul de disproporții dizgrațioase. Părul îl are ondulat sau făcut cu placa ca lins, arătând foarte asemănător cu al femeilor ce și-au îmbolnăvit firavele cosițe de prea multe tratamente cosmetice, fără șuviță de păr pe fruntea disproporționat de lată, pogorându-se uniform în jos, despărțit [în două prea evident (cu cărare prea brutală), nu după obiceiul nazarinenilor, ci al fetelor cochete], iar fața părului este astfel, încât cu greu se poate descrie datorită variațiilor atât de mari de transparențe și culori. Fruntea Lui este lată și dreptunghiulară, ca a Părintelui Arsenie Boca, ochii îi sunt holbați și fixați spre privitorul victimă, schimbând culoarea ca hipnotizatorii între verde, albastru, negru și maro; obrajii prea bombați ca la tigva de mort, lipsiți de rumeneală, arătând lipsa de viață specifică arătarilor de spectre, nasul și gura subțiri și încordate, lipsite de măsură și rigide, dând un aspect de om dur. Barba, având fața ca părul capului, [este variabilă: de la absentă, la lipsa mustății, la o prezență firavă ca în tunderea din secolul, sau având un cioc nefiresc. Fizionomia Lui este pătimășă, pierită și prea băgătoare în suflet.

Chipul Lui are o visare și o absență [încât, de la prima vedere, atrage deodată fascinația și respingerea ca reacție de apărare, iar dacă se trece peste aceasta, compătimirea pentru grava posesie care o roade în adânc.

Mustră ca un bici, iar pe cei ce se revoltă îi numește dezertori. A fost văzut râzând de i se vedea dantura, iar plângând de multe ori, pe vremea când dorea în public să se afirme ca un Sfânt, apoi a înghețat, ca înainte de a muri să mai plângă public odată. Smerenia este absentă, mai puțin falsă smerenie care încearcă de multe ori să o evidențieze, iar înțelegerea Lui este adânc avariata atât în teologie, cât și în artă și știință. El vorbește prea mult și se contrazice mereu. În sfârșit, după înfățișarea Sa atât de variabilă, este un om care întrece pe mulți în instabilitate, arătând că duhurile care l-au subjugat l-au condus pe foarte multe căi extreme.

Descrierea Ortodoxă nu corespunde cu fanteziile sfinției sale, ci numai cu Sfintele Icoane ale Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit:

Să privim cu luare aminte la fața hristosului mincinos ce vrea să ne fixeze și să ne înrobească prin privire, la barba ca de teatru lipită pe față și la mâinile sale disproporționate de butucănoase și mari, ca de om bolnav de acromegalie (sau gigantism) și observând acestea să înțelegem ce spunea Părintele Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa: *Mitropolitul Nicolae Bălan când a văzut că [Părintele Arsenie Boca – n.n.] avea talent la caricaturi, la trimes la școală,*²⁶⁰.

Dar să nu ne oprim aici râzând, ci să plângem, căci acestea sfinția sa le-a văzut în vedenii, în care diavolii îl batjocoreau și pe sfinția sa, și pe Hristos, și încearcă să ne batjocorească azi și pe noi, prin propunerea de canonizare, deși există astfel de mărturii de netăgăduit pentru rătăcirea sa.

Să nu lăsăm, fraților, ca Mireasa cea fără de prihană a lui Hristos, Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, să ajungă să fie luată în răs prin astfel de grozăvii neasemănate.

Efe 5:25 Bărbaților, iubiți pe femeile voastre, după cum și Hristos a iubit Biserica, și S-a dat pe Sine pentru ea,

Efe 5:26 Ca s-o sfințească, curățind-o cu baia apei prin cuvânt,

Efe 5:27 Și ca s-o înfățișeze Sieși, Biserica slăvită, neavând pată sau zbârcitură, ori altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă și fără de prihană.

²⁶⁰ Din DVD-ul dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015

Androginia hristosului mincinos al Părintelui Arsenie Boca.

*Dar faptul istoric, petrecut pe planul realității ome-nești, a zămislirii și nașterii Fiului lui Dumnezeu în Fiul Omului mai are și alte semnificații. **Cu Iisus apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui Iisus, care nu se naște după legile firii numai, ci, peste ele se suprapune o naștere spirituală, generația spirituală a lui Iisus.***

*„Noul neam duhovnicesc, cel al lui Iisus, nu-i un neam care se naște pe pământ, după legile lumii ani-male, un neam neîncetat ispitit de poftele inferioare. **Desfacerea de odinioară a omului de Dumnezeu, în-semnă pentru om pierderea integrității, a neprihănirii, pierderea chipului androgin, care constituie chipul său ceresc, pacificat de ispitele lăuntrice.***

Hristos se naște din Fecioara, ca să sfințească din nou alcătuirea feminină și s-o unească principiului masculin, ca bărbatul și femeia să devină androgini, cum a fost Iisus". (I. Boehme, „Misterium magnum"

C.v. cit. de Berdiaeff).²⁶¹

Dar aceasta contrazice chiar Sfânta Scriptură:

*(ROBac) Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; **i-a făcut bărbat și femeie.***

(LXX) και ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν και θήλυ ἐποίησεν αὐτούς.

Vedeți? Sfânta Scriptură în care nu credea Părintele Arsenie Boca, sau pe care o răstălmăcea, ne spune clar: **i-a făcut bărbat și femeie**, ἄρσεν και θήλυ [arsen che thelu] ἐποίησεν αὐτούς, nu l-a făcut bărbato-femeie, sau androgin, sau hermafrodit, sau yinyang, cum hulesc păgânii.

*(ROBac) Până vom ajunge **toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos.***

(GNT) μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως και τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ,

Vedeți? Sfânta Scriptură căreia i se împotriva hulind Părintele Arsenie Boca, ne spune clar: starea la care vom ajunge cu toții în veșnicie, de identificare după har cu Dumnezeu, de unitate și unire între noi ca rod al credinței dusă la înțelepciune (în care nu mai este nimic la mijloc între noi și El) este deplinătatea vârstei lui Hristos înviat, care nu este androginia (bărbato-feminismul), ci cea de bărbat desăvârșit, adică **ἄνδρα τέλειον [andra telion]**.

Astfel că Părintele Arsenie Boca hulește atât în ceea ce privește starea noastră originară, cât și în ceea ce privește finalitatea noastră și realitatea lui Hristos.

*(ROBac) Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; **i-a făcut bărbat și femeie.***

(LXX) και ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν και θήλυ ἐποίησεν αὐτούς.

Vedeți, Sfânta Scriptură în care nu credea Părintele Arsenie Boca, sau pe care o răstălmăcea, ne spune clar: **i-a făcut bărbat și femeie**, ἄρσεν και θήλυ [arsen che thelu] ἐποίησεν αὐτούς, nu l-a făcut bărbato-femeie, sau androgin, sau hermafrodit, sau yinyang, cum hulesc păgânii.

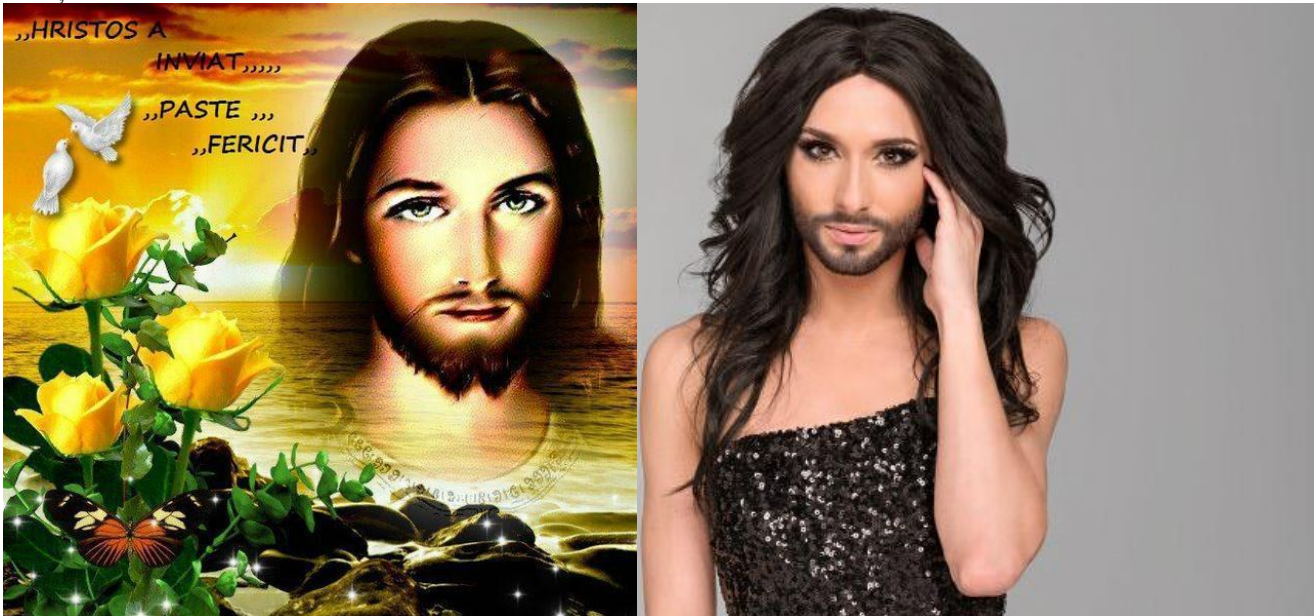
Ce înseamnă androginia?

²⁶¹ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 60-62.

ANDROGINIE s. f. 1. Anomalie congenitală care constă în prezența caracterelor sexuale secundare masculine la o persoană de sex feminin. 2. (Zool.) Hermafroditism. – Din fr. androgynie.²⁶²

Iată că Părintele Arsenie Boca nu se lasă și concretizează prin pictura lui hulitoare un hristos hermafrodit.

Și nu se oprește aici, ca și cum nu ar fi fost de ajuns, ci mai ne îndeamnă și pe noi să devenim bărbato-femei. Probabil, idealul creștin pentru Părintele Arsenie Boca era contopirea cu femeia (datorită obsesiei de viață pe care a avut-o față de Maica Zamfira), iar adevăratul nou gen yinyang, androgin, diferit de genul bărbătesc și genul femeiesc, noua generație de oameni, neamul lui Iisus (după sfinția sa) ar trebui să arate cam așa:

²⁶² <<https://dexonline.ro/definitie/androginie>>, miercuri, 17 februarie 2016.

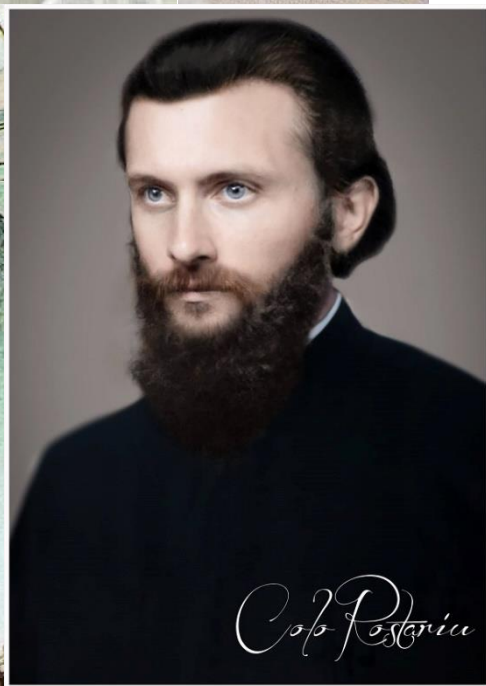
More feminine

Original

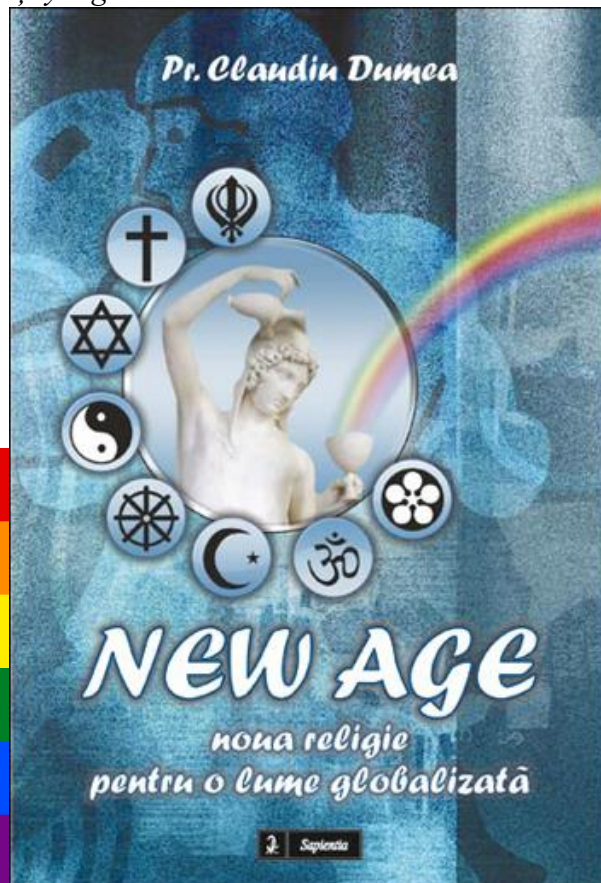

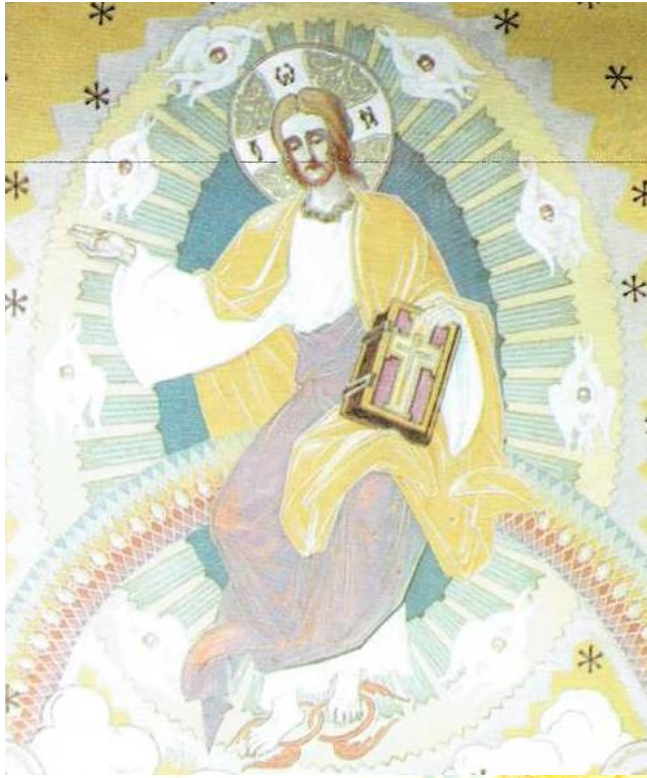
More masculine

Deci, Părintele Arsenie Boca propovăduind androginia lui Iisus și a neamului Său (iar mai jos și perimarea creștinismului și insuficienta înțelepciune a Sfinții Părinți în cunoașterea omului și a iubirii), devine un mare promotor al feminismului, revoluției sexuale (Queer și LGBT) și vrăjitoriei, sub acoperișul de curcubeu al New-Age-ului (Noii Spiritualități). Mai multe amănunte în capitolul *Atac păgân asupra firii și energiei. Panteism. Androginia hristosului mincinos - yin și yang*:

Această pictare a curcubeului nu este întâmplătoare, ea exprimă steinerismul profund al Părintelui Arsenie Boca și credința sfinției sale în reîncarnare.

Iată ce remarcă, în legătură cu acest subiect chiar un steinerian:

Arsenie Boca: reprezentarea iconografică a Învierii

Ioan Buduca

Am fost la biserica din satul Drăgănescu (lângă Mihăilești, județul Giurgiu) anume ca să văd reprezentarea iconografică a Învierii realizată de Arsenie Boca. Văzusem reproduceri fotografice ale acestei opere, dar nu eram lămurit: ce era atât de extraordinar în reprezentarea aceea? Toți comentatorii operei iconografice realizate de Arsenie Boca la Drăgănești remarcău singularitatea acestei icoane.

Acum știu. În reprezentarea iconografului Arsenie Boca, Învierea nu arată vederii noastre un trup. În limbajul teologic al Sfântului Pavel, nu avem a vedea, aici, trupul cel stricăcios al omului, ci avem a vedea trupul cel nesticăcios. Nu materialitatea unui trup fizic, ci spiritul care a construit prin eoni trupul fizic și următoarele (hiperfizice) ce vor fi să fie până la Învierea cea de obște. Dar cum să reprezinți tu, iconograf, un asemenea trup spiritual, pe care Pavel l-a văzut în drumul Damascului și apoi a fost orb câteva zile din pricina strălucirii sale? Cum să reprezinți o „explozie” de lumini spirituale?

Arsenie Boca a ales „explozia” în ROGVAIV (roșu-ornaj-galben-verde-albastru-indigo-violet) a curcubeului. Curcubeul fusese semnul celui de-al doilea legământ între Dumnezeu și oameni. Primul – fără semn exterior – fusese legământul din Rai (interdicția cu privire la Pomul Cunoașterii Binelui și Răului). Dar ROGVAIV-ul lui Arsenie Boca este totalmente transparentizat: roșu transparent, oranj transparent etc. Și, totuși, „explozia” aceasta de transparențe (de voaluri, dacă vreți) era chemată să reprezinte un trup, un altfel de trup. Cum? Nimeni, înaintea lui Boca, n-a îndrăznit să realizeze o icoană a Învierii în care trupul să fie invizibil. Așadar, model iconografic pentru acest trup invizibil Boca nu avea nici în iconografia bizantină, nici în pictura tradiției catolice. Singurul „model” era înscris în descrierea Sfântului

Pavel. Dar descrierea lui Pavel nu era amănunțită. Cum arăta capul? Cum arăta pieptul? Cum arătau membrele? Exista un al doilea „model”, dar acesta nu fusese oficializat de biserică la 1968, când pictează Boca. Și nu este nici astăzi. Acest al doilea „model” al trupului nesticăcios al Învierii este descris (dar este descris în așa fel încât nu-l poți vizualiza) în diverse locuri din opera de 354 de volume (în ediția germană) a antroposofului Rudolf Steiner. Sinteza acelor „locuri” a fost realizată abia în zilele noastre (în 2008, mai exact). Serghei O. Prokofieff, unul dintre cei mai importanți cercetători de azi ai operei lui Steiner, este cel care a reușit această sinteză în volumul Misteriul Învierii în lumina antroposofiei (în românește, la Univers Enciclopedic și Triade, 2011). Arsenie Boca a murit în 1989 și, neștiind limba germană, putem presupune că n-a avut acces la acele „locuri” steineriene. Cum în limba franceză, pe care o cunoștea, până în 1968 nu fusese tradusă ediția integrală a operei steineriene, ne-a mai rămas la îndemână să facem ipoteza că Boca ar fi putut avea acces fragmentar la acest al doilea „model”. Dar această ipoteză ar fi considerată jignitoare de cei care s-au constituit în paznici ai sanctificării lui Boca, pentru că, în viziunea lor teologică, steinerismul apare a fi o rătăcire eretică.

Cert este însă că „modelul” steinerian al Învierii este transpus iconografic, în integralitatea sa, pe peretele dinspre Nord al bisericuței din satul Drăgănescu. Mă grăbesc să pun aici concluzia acestor dileme ce ar rezulta din căutarea unor influențe prin lectură în ceea ce a reprezentat Arsenie Boca acolo, pe acel perete. Chiar dacă ar fi avut acea lectură, vizualizarea, reprezentarea vizualizabilă a Învierii n-are cum să vină de acolo, întrucât în conferințele lui Steiner nimic despre Înviere nu este comunicat în sensul în care ochii de carne ar putea percepe (sau vizualiza). Steiner a pretins (iar ucenicii săi cei mai apropiați au mărturisit că nu era vorba de o vană pretenție) că – în „călătoriile” sale extracorporale – a văzut chipul lui Iisus Hristos. L-a reprezentat, apoi, într-o lucrare monumentală sculptată în lemn, aflată astăzi la Dornach, lângă Basel. Dar n-a susținut niciodată că ar fi văzut el însuși trupul Învierii, deși una dintre cele mai „eretice” afirmații ale sale este aceea că, începând din prima treime a secolului al XX-lea, prezența trupului Învierii în ambianța eterică a Pământului a devenit accesibilă văzului spiritualizat și accesibilă prin inițierea acestui văz întru clarvedere. Ceea ce înțelegea Steiner prin clarvedere era rezultatul unui proces prin care intuiția noastră intelectuală (aceea prin care înțelegem problemele de geometrie, de pildă) era metamorfozată în intuiție-iubire, iar această intuiție-iubire învață să devină un organ văzător și cognitiv. În concluzie, așadar, iconograful Arsenie Boca ori deținea această intuiție metamorfozată în iubire văzătoare, ori a improvizat reprezentarea Învierii.

Cum improvizația în acest domeniu ar fi fost un păcat împotriva Sfântului Duh (și Boca știa asta mai bine decât o știe intelectul nostru prea puțin îmbisericit), suntem constrânși să acceptăm că iconograful bisericuței din satul Drăgășani a văzut trupul Învierii cu ochii lui. Cu ochii lui sufletești, firește. Ceea ce rămâne să frământăm spiritul nostru este întrebarea următoare: de ce trupul Învierii apare în reprezentarea lui Boca în perfectă corespondență cu descrierea non-vizualizabilă din textele antroposofiei steineriene?

Nu ROGVAIV-ul celor nouă voaluri transparente din reprezentarea lui Boca are a aduce întrebarea de mai sus în sufletele noastre, ci faptul că sunt nouă și că sunt organizate în grupe distincte de câte trei. Exact așa (adică de trei ori câte trei entități distincte) apare trupul Învierii și în descrierea steineriană. Prima grupă de trei entități în descrierea antroposofică a omului este grupul corpurilor fizice: cel propriu-zis fizic (mineral, în fapt), cel eteric (o substanță invizibilă care asigură viața corpului mineral) și cel astral (o substanță care face posibilă mobilitatea sufletească a vieții animale și umane). Al doilea grup de trei entități în viziunea antroposofică asupra omului este grupul celor trei „corpuri” sufletești. Ele se dezvoltă din substanța corpului astral prin continua rafinare a acestei substanțe, care rafinare este coordonată de sus, de la nivelul instanței spirituale pe care antroposofia o numește eu. Partea întrupată a acestei ipostaze spirituale este eul inferior. Partea încă neîntrupată este eul superior (sinele nostru celest sau, cum spune Biblia, chipul și asemănarea logosului în noi). Cele trei „corpuri” sufletești sunt numite în antroposofie în felul acesta: suflet al senzației,

suflet al rațiunii și suflet al conștiinței. Ele au o „istorie”. Abia în zilele noastre istorice are a se forma și a se desăvârși sufletul conștiinței, de pildă. Va fi pe deplin format, desăvârșit, abia peste câteva secole (în mileniul al patrulea) și, când va fi în deplina sa eflorescență, sufletul conștiinței se va manifesta prin facultatea de a simți prin empatie calitatea sau non-calitatea unui alt suflet, așa cum, prin rațiune, putem „simți” calitatea sau non-calitatea unei alte minți.

Așadar, dacă un clarvăzător poate vedea, azi, voalurile unui trup uman viu, ele îi apar ca fiind șase (fizic – eteric – astral – suflet al senzației – suflet al rațiunii – suflet al conștiinței). Ca să vezi toate cele nouă voaluri ale trupului Învierii, trebuie să vezi chiar trupul înviat al lui Iisus Hristos. În viitor (milenii ce nu pot fi numărate în acest fel de timp istoric), prin muncile eului, asistat de sinele nostru celest, vor avea loc și alte rafinări corporale. Substanța astrală va fi spiritualizată. Până acum a fost doar însuflețită. Apoi, substanța eterică va fi spiritualizată. Iar, la urmă, și substanța minerală va fi spiritualizată. Atunci, numărul voalurilor unui trup uman va fi nouă și acel trup va fi asemenea trupului Învierii lui Iisus Hristos – care, din acest punct de vedere, a fost o realizare profetică a ceea ce toate trupurile umane au a realiza în cursul evoluției lor antropogonice.

Trupurile Învierii de obște – precum trupul Învierii lui Iisus Hristos – au a avea nouă voaluri de substanțe distincte (trei de natură fizică, trei de natură sufletească și trei de natură spirituală), fiecare substanță fiind în corespondență directă cu muncile câte uneia din cele nouă ierarhii spirituale.

Rămâne să ne frământăm sufletul și mintea cum și de ce un văzător mistic precum Arsenie Boca și un văzător gnostic („eretic”) precum Rudolf Steiner au putut avea aceeași reprezentare a trupului Învierii.

Misteriul numărătorii. Da, există și un astfel de misteriu în antroposofie. Într-o viziune statică, fără timp, cele nouă voaluri ființiale ale trupului Învierii vor ieși la numărătoare de trei ori trei. Dar, într-o viziune dinamică, evoluționară, apar ca fiind șapte. De unde acest „iluzionism” al numărătorii? Din faptul că substanța fizică astrală și substanța sufletească pe care o numim sufletul senzației este una și aceeași. Altfel spus, ființialmente, aici avem consubstanțialitate. La fel se întâmplă și la trecerea de la sufletul conștiinței la prima „corporalitate” spirituală (astralitate transformată în spirit, ceea ce antroposofia numește sine spirituală): sufletul conștiinței și sinea spirituală sunt consubstanțiale în ființa lor.

Astfel că, în ordinea evoluționară a trupului, avem următoarele șapte voaluri: fizic – eteric – suflet al senzației (astral animat de simțuri) – suflet al rațiunii – sine spirituală (suflet al conștiinței spiritualizat) – spirit al vieții (eteric spiritualizat) – om spirit (fizic spiritualizat).

Iată de ce șaptele ROGVAIV-ului înscris în ființialitatea celor nouă voaluri substanțiale ale trupului din reprezentarea iconografică a Învierii realizată de Arsenie Boca are a uimi chiar și mai mult decât corespondența perfectă dintre grupurile trei ori trei din cele două reprezentări corporale: cea iconografică și cea static-steineriană.

În esență, gnoza steineriană se întemeiază pe o viziune evoluționară a omului, altfel spus, ea crede în reîncarnare și este, din pricina asta, o antropogonie, nu o antropologie. Straniu – sub raport dogmatic – este și faptul că, în reprezentarea Nunții Împărătești, Ioan Botezătorul și Ilie apar unul lângă altul, comeseni alăturați, ca și cum Arsenie Boca ar interpreta reîncarnaționist episodul evanghelic în care Iisus Hristos, la întrebarea ucenicilor despre identitatea lui Ioan, spune că Botezătorul este Ilie. Or, în dogmatica actuală a teologiei oficiale, și în ortodoxie, și în catolicism, doctrina reîncarnării este considerată o culme a rătăcirii în erezie. Dați-mi voie să cred că sanctificarea lui Arsenie Boca, atunci când va fi să fie oficializată sub presiunea deja formidabilă a opiniei populare, are să fie și un prilej pentru o mai dreaptă recunoaștere a caracterului non-eretic al operei steineriene și pentru curajul spiritual de a repune reîncarnaționismul în drepturile sale.²⁶³

Vedeți ce mare este miza canonizării Părintelui Arsenie Boca? Ea este totuna cu căderea Bisericii Ortodoxe Române în păgânism (asumarea credinței în antroposofie și reîncarnare).

²⁶³ <<http://www.revistaluceafarul.ro/index.html?id=4968&editie=191>>, luni, 14 martie 2016.

2. MADONE ANTI MAICA DOMNULUI

A) MADONA ZAMFIRA

Iată așadar, că această seară este potrivită pentru ca, prin rugăciune, prin cântare, prin lacrimă și prin priveghere, cu toții să odihnim dincolo, cum n-am reușit în această viață, sufletul și duhul măicuței Zamfira, care a trecut la Domnul, ca să se roage pentru noi, ca să se roage lui Dumnezeu și Maicii Domnului și ca să ducă mesajele inimilor noastre părintelui nostru Arsenie, împreună cu care se află acum în lumina lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt și „să ne fie nouă bine” în anii sau puținii ani pe care îi vom avea fiecare, după rânduiala lui Dumnezeu, pe acest pământ.

Și o a doua taină pe care v-o descopăr în această seară și pe care e bine să o fițeți minte toate maicile și surorile acestei mănăstiri, viețuitorii, ostenitorii, închinătorii... Ori de câte ori veți privi icoana Maicii Domnului de aici de pe catapeteasmă, să știți că mâinile Maicii Domnului au fost pictate de părintele Arsenie după mâinile Măicuței Zamfira! Priviți! Cei și cele care ați cunoscut și ați văzut și v-ați oprit privirea asupra mâinilor măicuței Zamfira, priviți aici mâinile Maicii Domnului care-L țin pe Mântuitorul Hristos în brațe. Iată cum a înțeles părintele nostru Arsenie destinul măicuței Zamfira, iată ce rol și ce importanță i-a recunoscut pentru viața noastră, pentru Ortodoxia românească, pentru monahismul românesc și, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta Mănăstire a Prislopului...²⁶⁴

Întrebare: oare unghiile erau date cu roșu, sau ni se pare nouă?

²⁶⁴ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 138-139.

Iată acum mâinile Maicii Domnului:

Și mâinile unei vrăjitoare celebre:

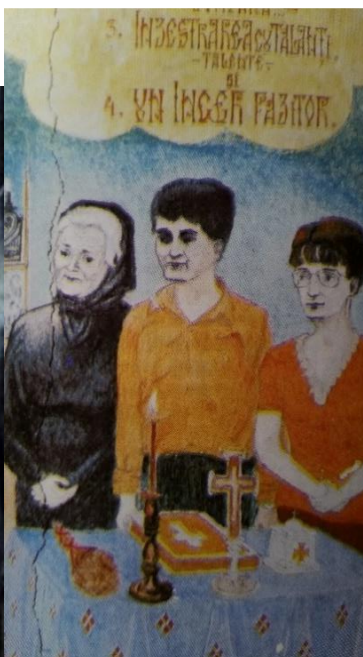
Cu ale cui mâini seamănă mai mult mâinile Maicii Zamfira?

Nu noi am pictat așa, ci Părintele Arsenie Boca, pentru a-și arăta admirația, respectul, iubirea și... preacinstirea față de Maica... Zamfira, dar, poate fără să vrea, și disprețul față de Maica Domnului.

Multă vreme ne-am întrebat dacă și fața din tabloul de mai sus nu a fost cumva și ea a Maicii Zamfira. Nu am reușit să vedem decât două fotografii cu sfinția sa din depărtare, cea în care Părintele Arsenie Boca poartă pantalonii scurți și cea în care se urcă amândoi în autobuz. Astfel că nu ne-am dat seama prea bine de cum arăta la chip.

Însă am avut o bucurie că Părintele Arsenie Boca a pictat pe mama ei, Ecaterina Constantinescu, fiindcă astfel putem întrezări câte ceva. Probabil că Maica Zamfira seamăna cu ea.

Este greu să reconstituim asemănarea, fiindcă trebuie să trecem prin prea multe etape: întinerirea Ecaterinei, clarificarea chipului Maicii Zamfira, observarea asemănărilor și deosebirilor, și compararea cu tablourile pictate de Părintele Arsenie Boca în care acesta vrea să ne convingă că a reprezentat-o pe Maica Domnului. Ca și în cazul reprezentărilor hristosului său mincinos, toate seamănă cu o etapă din viața Părintelui Arsenie Boca, dar nu prea seamănă între ele. Tot așa, nici în cazul tablourilor în care sfinția sa pretinde că a pictat pe Maica Domnului, nu seamănă la față unul cu altul, par a fi persoane diferite, deși pot fi și etape din viața aceleiași persoane. Necunoscând, ca în cazul Părintelui Arsenie Boca, succesiunea fizionomiei Maicii Zamfira, nu putem să ne exprimăm cu certitudine.

Însă este clar că avem totuși o oarecare asemănare, în trei din tablourile cu madona ale Părintelui Arsenie Boca (din care cel din centru, cel mai apropiat ca asemănare și poziționare cu imaginea Ecaterinei, este tocmai cel de care zicea Părintele Arsenie Boca că poartă pictate mâinile Maicii Zamfira, în locul mâinilor Maicii Domnului):

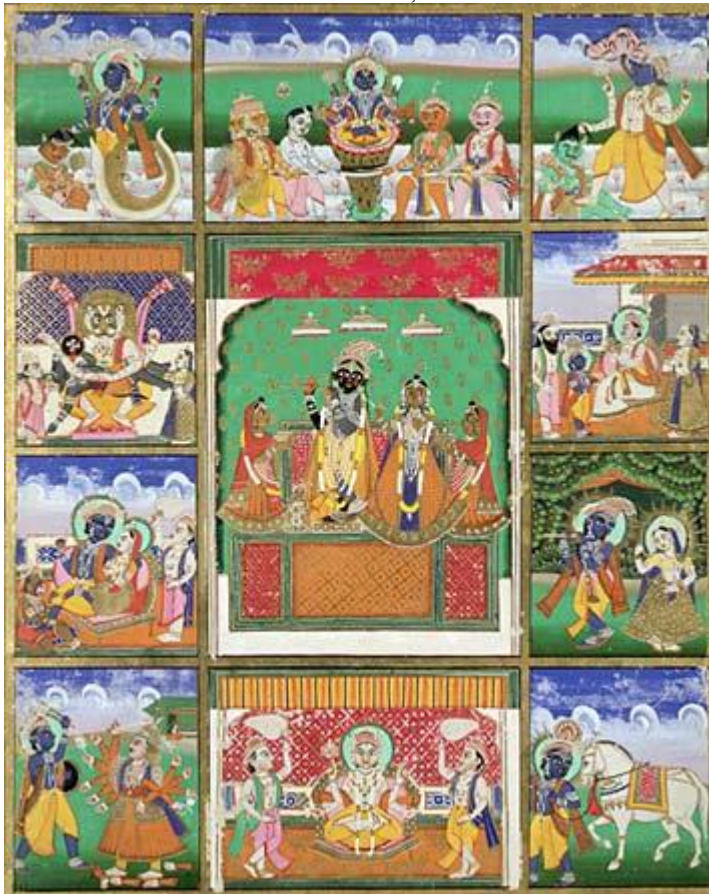
Chiar dacă tablourile din stânga reprezintă o persoană tânără, fără riduri, cu aripile nazale mai înguste și ochii negri (albaștri), totuși are aceeași bărbie dreaptă ca Ecaterina, nasul drept, sprâncenele drepte, plecând la aceeași distanță de nas. Mai în dreapta Maica Zamfira se află sora sfinției sale (preoteasa Ligia Bunescu), care după cum vedem, o ducea ceva mai rău ca precuvioșia sa, fiind mai puțin durdulie, mai trasă la față, mai încercănată și puțin cam tristă. Probabil că avea mai multe greutateți, suferințe și griji, datorită responsabilităților mai mari.

Interesant la Părintele Arsenie Boca este că persoane diferite seamănă între ele și în general cu sfinția sa, în schimb reprezentările aceleiași persoane nu seamănă una cu alta. Cu totul diferit este în cazul Sfințelor Icoane. Acolo fiecare persoană este identificabilă prin trăsăturile ei specifice, diferite de ale celorlalte persoane, dar care se păstrează la toți iconografi, indiferent de stil și perioada pictării lor. Astfel că, dacă se șterge numele, poți recunoaște Sfântul reprezentat după chipul și celelalte trăsături caracteristice. Deoarece Părintele Arsenie Boca nu a studiat Erminia Bizantină și modelele Sfințelor Icoane Ortodoxe (care eliberează mintea prin smerita urmare a realității consemnată de Sfânta Predanie, lăsând originalitatea să lucreze în sensul intensificării dragostei față de persoana pictată și măiestria delicateții surprinderii asemănării ei), nu a sesizat aceste lucruri de mare profunzime teologică. Precuvioșia sa a aplicat cele învățate la Belle Arte (care robesc mintea în libertinajul propriei imaginații și păreri, risipindu-se în tot felul de căutări de modalități originale de a rezolva probleme teologice și a căuta modele omenești cât mai apropiate de propria fantezie în legătură cu personajele pictate). Astfel că toate figurile din tablourile Părintelui Arsenie Boca și seamănă unele cu altele, parcă ar fi fotocopii ale autoportretului său, deci este greu de făcut o analiză precisă. Nu știm dacă această asemănare nu a influențat și deformarea trăsăturilor Ecaterinei și Ligiei. Însă întrebarea rămâne pusă și așteptăm precizări. Dacă nu... vom afla la Judecata de Apoi.

Iată cum toate persoanele seamănă între ele, doar atitudinile lumești parcă diferă în teatralitatea lor (dracii nu se pot abține să nu facă circ), când le pictează Părintele Arsenie Boca, care nu înțelegea taina unicității persoanei care se exprimă prin față. Aceasta provine din credința sfinției sale în metempsihoză [că persoanele (chiar și cele îngerești) pot să treacă prin mai multe trupuri, dar să rămână aceleași], sau este expresie a altei credințe hinduse, cea a avatarului:

În religia hindusă, avatarul este o manifestare trupească (încarnare) a unei ființe divine în formă de om sau animal. Iată cei zece avatari ai lui Vishnu: (în sens orar, din stânga-sus) Matsya, Kurma, Varaha, Narasimha, Vamana, Parshurama, Rama, Krishna, Buddha și Kalki. În centru, Krishna:

Interesant este că Părintele Arsenie Boca, datorită credinței că îngerii se pot întrupa în oameni (iar îngerii seamănă între ei), arată aceeași asemănare în mai mulți oameni contemporani, aflați unul lângă altul. Dar aceasta ne deslușește, încă odată, că vedeniile după care a pictat, erau diavolești, dracii luând chipuri asemănătoare, fiind îngeri căzuți și având lucrări similare de amăgire chiar și în cazul nefericit al Părintelui Arsenie Boca, Dumnezeu lăsând așa, ca doar, doar s-ar dezmetici și sfinția sa pe cale rațională.

În schimb, când e vorba de aceeași persoană, ipostazele sale parcă surprind alte figuri, cu alte asemănări, aparținând unor oameni diferiți. Este fie vorba de autoportretul Părintelui Arsenie Boca, pentru diferitele etape ale vieții lui, fie ceva mai sinistru. Sunt oameni care au înăuntru mai multe persoane. În psihiatrie această manifestare se numește schizofrenie. În viața duhovnicească se numește îndrăcire. Citim în Sfânta Evanghelie că au fost oameni ce nu au avut numai un drac, ci o legiune de demoni. Dracii, deși pictați la fel, pentru a li se arăta apartenența de firea îngerească, și asemănarea în ură și răutate, totuși sunt și ei

persoane, chiar dacă se preschimbă din ce în ce mai mult în indivizi (indivizii sunt unități ale speciilor, lipsiți de personalitate. În această stare te aduc patimile care zdrobesc libertatea unicității și omogenizează distincțiile la starea de dobitoacie. Dobitoacele nu sunt persoane non-umane, cum sugerează propovăduitorii pervertirii minții și inversării firii. Ele sunt indivizi. Dracii, dar și oamenii pătimiși se depersonalizează uniformizându-se prin separarea de Sfânta Treime, căzând în picaj spre nimic. A prefăce persoanele în indivizi este și scopul, și ținta hinduismului, care consideră nimicul ca dumnezeul lor mincinos. Dracii vor prin acele tehnici de yoga sau do, să depersonalizeze cât mai mult pe om, să-l lase fără de minte, pentru a se unii cu ei și a-l face asemenea lor, topit în ură. Numai iubirea distinge și apreciază ca pe o taină diferențele celuilalt, îmbogățindu-se în el. Ura vrea ca să forțeze voia tuturor a se supune voii, deci persoanei care urăște. Totuși chipul, cât de mult stâlcit, rămâne chip, astfel că totuși, și demonii, și pătimișii depersonalizați rămân persoane).

Când duhurile necurate intră în biata victimă în pâlcuri, își exprimă fiecare din membrii acelui pâlc personalitatea lui. Dar nu numai atât, un singur diavol nu poate fi statornic în nălucirea pe care o face, cum nu a fost statornic nici în slujirea lui Dumnezeu, astfel că înfățișarea pe care o abordează se schimbă uneori de la o clipă la alta, cu atât mai mult în vedenii diferite. A picta o Persoană Sfântă cu înfățișări diferite este tot una cu a o acuza de îndrăcire sau că a suferit operații estetice de schimbare a fizionomiei. În realitate, însă, având în vedere că Părintele Arsenie Boca tot ce a pictat a fost o reproducere a vedeniilor, după cum susține chiar sfinția sa, și aici găsim dovedită apartenența diavolească a arătărilor care le-a pățimit. Dracii chiar dacă jucau rolul sfinților și al sfintelor, nu puteau apărea niciodată la fel, ci schimbat, după cum le îngăduia Dumnezeu, ca dacă Părintele Arsenie Boca s-ar fi smerit și ar fi cercetat scrierile Sfinților Părinți despre vedenii, să vadă că aceasta este una din caracteristicile demonilor (schimbarea nălucirilor), iar dacă din prea multă rătăcire a trufiei, sfinția sa nu ar fi cercetat, nu s-ar fi trezit, măcar noi ceilalți să ne dăm seama și să ne ferim de modelul păgubos al preacuvioșiei sale, să scăpăm de ispita de a-l canoniza

Cele de mai sus nu seamănă între ele, dar nici cu primul tablou (în care Părintele Arsenie Boca zicea că a pictat pe Maica Domnului cu mâinile Zamfirei), nici cu Ecaterina, nici cu Ligia, dar pe Maica Zamfira nu o știm după chip. Poate vreo uceniță de la Prislop, dacă s-ar converti de la arsenism la Ortodoxie să ne spună cu care din fețele de mai sus, seamăna Maica Zamfira, sau măcar să ne aducă o fotografie cu sfinția sa, în care să-i observăm trăsăturile feței, deoarece pe internet nu prea se găsesc.

Se observă că nu numai femeile sunt diferite, dar și pruncii, aflați la aceeași vârstă, sunt diferiți. Scuză că s-ar fi schimbat fața prin trecerea vârstei nu poate fi, așadar, valabilă. Pur și simplu sunt pictați alți oameni, ca fiind aceeași Maică a Domnului și Același Hristos. Dar Ei au fost cele mai statornice persoane, neavând nici un diavol loc în Ei, fiindcă i-au ars. Nu au fost nici năluciri schimbătoare. De ce Părintele Arsenie Boca pictează hulind și surpându-ne credința în realitatea lor, relativizându-le înfățișarea, făcând-o schimbătoare, ca și cum nu ar fi existat sau ar fi fost cu fețe schimbătoare, lăsând astfel să se înțeleagă că sunt invenții omenești imaginate de fiecare om, după cum îl taie capul?

Persoanele reprezentate nu numai că nu sunt Hristos și/sau Maica Domnului, dar sunt niște kitsch-uri cu breton sau cărare pe mijloc, ori cu părul aranjat pe sub batic (deoarece dimensiunile capului acoperit sunt diferit proporționate, în funcție de tablou, ba mai umflat, ba mai subțiat). Picturile sfinției sale sunt lipsite atât de seriozitate, cât și de originalitate fiindcă se încadrează în stilul apusean cupidonofil, doar că și mai lipsite de bun gust artistic.

În Sfintele Icoane Ortodoxe, însă, fiindcă ele propovăduiesc adevărul neschimbător, indiferent de stil, tehnică și neam, este pictată întotdeauna aceeași persoană. Adică fie Maica Domnului, fie Hristos, toate seamănă la față între ele, incredințându-ne că a existat în mod real un singur model, unic cu adevărat, și tocmai acesta a fost pictat și transmis prin Sfânta Tradiție. Însă, nici una din Sfintele Icoane Ortodoxe nu seamănă cu nici una din femeile/vedeniile luate ca model de Părintele Arsenie Boca în locul Ei.

Am selecționat mai jos Sfintele Icoane Ortodoxe, cât mai diferite, tocmai pentru a vedea în diferențe asemănarea (provenită din faptul că au fost pictate aceleași Persoane: Domnul și Maica Lui).

Punând laolaltă Sfintele Icoane cu tablourile religioase în general și cu cele pictate de Părintele Arsenie Boca în special, dacă suntem raționali și credem în bunătatea lui Dumnezeu nu putem trage decât două concluzii contradictorii:

1. Ori Sfânta Biserică nu este insuflată de Duhul Adevărului și a greșit în toate Sfintele Ei Icoane fiindcă nu acestea nu seamănă cu vedeniile Părintelui Arsenie Boca (lucru pe care noi nu îl credem). Dar în acest caz și vedeniile Părintelui Arsenie Boca au greșit toate, mai puțin una din ele în care i s-a arătat adevărul (dar nu se știe care).

Acest lucru, însă, nu-l face Dumnezeu fiindcă El nu ne lasă în ceață într-o problemă atât de importantă: cum arăta Hristos și Maica Sa. Căci El *1Ti 2:4* *voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină.* *5 Căci unul este Dumnezeu, unul este și Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni: omul Hristos Iisus.* Cine este, însă, adevăratul Hristos unic, dacă nu a putut fi pictat la fel în toate icoanele? Trebuie să-L știm cum arată, ca să ne închinăm Lui. Dacă ne închinăm la icoana altuia, cinstea merge la acela și adorăm un hristos mincinos. Este neapărată nevoie a cunoaște cum arăta în realitate Hristos pentru a-L picta și, astfel, prin cinstirea Sfintelor Lui Icoane să-L adorăm chiar pe El, pe Cel adevărat, nu pe un altul, deoarece cinstea Icoanelor merge la cel închipuit pe ele. Sfânta Lumină de la Ierusalim se coboară numai la Ortodocși, nu pentru meritele noastre, ci pentru a confirma că la noi (inclusiv în Sfintele Icoane) se află Adevărul. Un adevărat Ortodox, așadar, va respinge această primă concluzie.

2. Ori, cum și este cu adevărat, toate vedeniile pe care le-a avut Părintele Arsenie Boca au fost de la draci (fiindcă nici unul din tablourile pictate după ele nu seamănă cu Sfintele Icoane în care au fost reprezentați Hristos și Maica Domnului - exact așa cum au fost Ei în realitate, doar că au fost surprinse trăsăturile

teologice ale trupului duhovnicesc). Asta înseamnă că pictura de la Drăgănescu pregătește în țara noastră terenul lui antihrist, relativizând chipul Mântuitorului și obișnuindu-ne să ne închinăm altuia cu închinarea ce se cuvine doar lui Hristos.

Iată ce ne învață despre aceasta Pidalionul:

Că cu cât mai adeseori prin iconicească însemnare se privesc, cu atâta mai mult și cei ce le privesc pe acestea se deșteaptă către aducerea aminte, și dorirea prototipurilor celor întâi [adică cei care au fost pictați în tablou, prin redarea trăsăturilor feței lor – n.n.] . Și acestora a le da sărutare, și cinstitoare închinăciune. [...]

Cinstea aceasta însă, alt fel se face chipului celui întâi (adică însuși persoanei) și alt fel Icoanei (după Vlastar) că aceluia adică se face slujitorește, iar Icoanei, cu chip relativ. Icoană se zice, (grecește adică de la eikene) de la asemănarea ce are cu prototipul (întâiul chip). [...] Pentru aceasta și se protimisesc (a da întâietate) apoi Crucea, apoi Icoana lui Hristos, Icoana Născătoarei de Dumnezeu; și prin urmare Icoanele Sfinților, precum se arată aceasta în aceeași praxă; din cuvântul Sfântului Maxim, și de obște a zice, după rânduiala și vrednicia prototipurilor; așa urmează și rânduiala închinării chipurilor lor. Sfințelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele.²⁶⁵

Să aplicăm acum acest canon, în cazul așezământului de la Drăgănescu. Suntem datori să respectăm ierarhia închinării Sfințelor Icoane în ordinea importanței persoanelor pictate ele, datorită cinstei diferite atribuită ierarhic persoanelor cinstite. Cunoaștem și taina sfințeniei Icoanelor prin care se cinstesc tocmai cei reprezentați pe ele. Cei reprezentați pe ele sunt cei ale căror trăsături s-au pictat, cu alte cuvinte icoana îl reprezintă pe omul cu care seamănă. Pe ea este pictată persoana al cărui chip s-a pictat.

Dacă noi privim chipul Părintelui Arsenie Boca, pictat de el însuși ca și cum ar fi Hristos, deoarece Hristos se adoră fiind Dumnezeu, atunci (poate fără să vrem) îl adorăm pe Părintele Arsenie Boca, întocmai ca pe Dumnezeu Atotțiitorul. Când privim chipul Părintelui Arsenie Boca pictat de el însuși ca și cum ar fi Sfântul Vasile cel Mare (sau Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul), atunci cinstea pe care am vrea să o dăm Sfântului Ierarh (sau Înainte-mergătorului) o trimitem tot la Părintele Arsenie Boca. Sau, mai grav, îl adorăm mai mult decât pe Hristos (deși mai mult ca adorarea nu există, ea este cultul latreutic, total adus numai lui Dumnezeu), fiindcă Hristos este Unul din Sfânta Treime și S-a întrupat din pururea fecioara Maria, având un singur trup, cu o singură față, arătând într-un singur fel, dar tablourile de la Drăgănescu ne sugerează că duhul Părintelui Arsenie Boca s-a întrupat ba în Hristos, ba în Sfântul Ioan Botezătorul, ba în Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, deci ar fi un dumnezeu mai mare ca Hristos, care are mai multe avataruri, printre care și Hristos. Ce hulă îngrozitoare, să nu fie în veac!

Când vrem să sărutăm mâinile Maicii Domnului ca să o preacinstim, sărutând tabloul pictat de Părintele Arsenie Boca cu mâinile maicii Zamfira (părtașe de atâtea ori la lucrarea celui mai mare păcat care este sinuciderea), o preacinstim pe Maica Zamfira, fiind înșelați de autor, ca și cum ea ar fi vreo pururea fecioară, fără păcat personal și maică a lui Dumnezeu.

Cumplită amăgire!

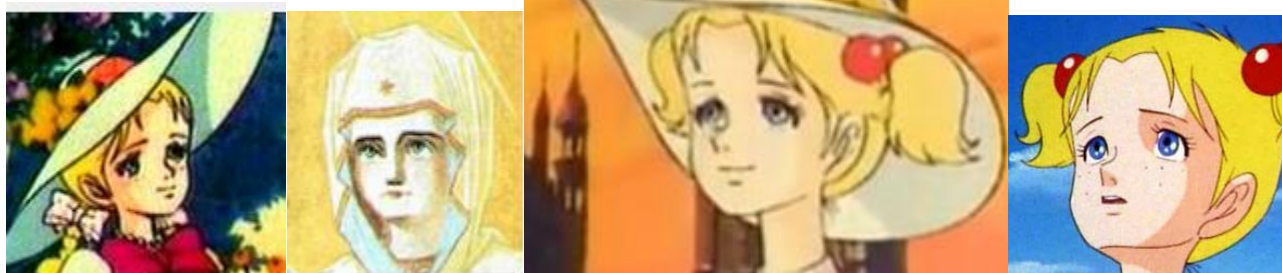
Să ne mai mirăm de cinstea exagerată ce le-o acordă ucenicii, când se închină lor în acest fel? Ritualul pe care îl fac le inoculează în duh, în trăire, în simțire, hipnotizându-i cu această rătăcire de mari proporții... (poate fără să înțeleagă sau să dorească consecințele gestului lor).

Vina lor, prin care pățimesc aceasta, este că nu s-au smerit, ci s-au luat după mass-media și zvonuri. Nu au avut sărmanii ascultarea de a se lăsa sub ocrotirea, cugetarea și discernământul Sfintei Biserici și al Sfântului Sinod, pornind la o cinstire mai înainte de canonizarea celor de la Prislop și necercetând Sfânta Tradiție.

Neascultarea minții pripite duce la rezultate de acest fel, ba, în final, chiar și la pierderea mântuirii, dacă nu se aleargă imediat la pocăință, pentru a se birui uriașul ce omoară sufletul: neștiința.

²⁶⁵ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 238-241.

B) MADONA DESEN ANIMAT JAPONEZ

Sandy Bell e drăgălașă, dar ce hulă cumplită să o pictezi pe Maica Domnului în același duh lumesc cu ea. Naivitatea, inocența nu exprimă realitatea profundă a Împărătesei care pe toate le știe și le biruie, fiind înfricoșătoare dracilor și umitoare minților îngeresti, încă de la zămislirea Ei:

1Co 14:20 Fraților, nu fiți copii la minte. Fiți copii când e vorba de răutate. La minte însă, fiți desăvârșiți.

Părintele Arsenie i-a spus cândva Maicii Pahomia — care acum are vreo optzeci și șapte de ani - că, atunci când era în chilia lui din Sfântul Munte, i s-a arătat Preacurata, îmbrăcată în negru, strălucind de har, asigurându-l că îl va urma în Grădina ei din România, arătându-i munții Făgărașului²⁶⁶.

De ce tocmai în negru? ne-a miluit Dumnezeu ca să depistăm cine era arătarea ce se dădea drept Maica Domnului.

8, „Maica Domnului“ în vedeniile unei tinere

Doi ani mai târziu, ziarele Atenei se ocupau cu alte vedenii care apăreau unei tinere din regiunea Navpactia. Aceasta vedea, se zice, pe Maica Domnului și primea diferite porunci, de pildă, să predice lumii să se pocăiască etc., etc.

Într-o duminică, în Agrinio, înainte de a merge la amvon să predic, primarul mi-a adus o epistolă semnată de preot, profesor și primar, ca să o citesc mulțimii din biserică, prin poruncă de la Maica Domnului cea care s-a arătat în vedeniile tinerei fete. Am refuzat să o citesc și le-am spus, firește, cele cuvenite.

Peste câteva luni a venit la spovedit, printre alții, însăși tânăra aceea și s-a spovedit. Într-adevăr, era o fată foarte modestă și virtuoaasă.

La urmă, după Spovedanie, când era să plece, mi-a spus:

- *Eu, părinte, o văd pe Maica Domnului.*

- *A! Tu ești aceea? Cum o vezi? am întrebat-o.*

- **În chip de femeie îmbrăcată în negru.**

- *Ai văzut-o de multe ori?*

- *De vreo zece ori.*

- *Și ce îți spune?*

- *Prima dată era duminică după-amiază și mă aflam în poiană, căutam o oaie care se rătăcise de turmă. Dintr-o dată, Maica Domnului mi-a apărut în față și mi-a zis:*

- *Eu sunt Maica Domnului. Du-te în sat și spune-le sătenilor care lucrează la construirea drumului să înceteze munca, fiindcă azi e duminică.*

- *Și m-am dus, le-am spus și s-au oprit din lucru.*

Altă dată era Ajunul Crăciunului și mi-a zis:

- *Să mergi și să le spui sătenilor că anul acesta, deoarece Crăciunul cade vineri, să nu coacă nimic. Căci nu se cuvine.*

Și, într-adevăr, tot satul a postit în ziua de Crăciun.

- *Nu vezi, copila mea, i-am spus, că cel care ți se arată e Satana, nu Maica Domnului? Era atât de rea fapta sătenilor care construiau cu dragoste și cu folos drumul acela? Dar Satana nu voia ca ei să facă acea lucrare, ci voia să-i vadă în cafenele, cum joacă cărți, se îmbată și înjură. Pe de altă parte, unde s-a auzit ca creștinii să postească în ziua înveselitoare a Crăciunului? Biserica noastră a stabilit ca în acele 12 zile, începând cu ziua Crăciunului, să mănânce omul orice vrea. Înțelegi că e vorba de Satana? Așadar, când o să ți se arate iar, să zici: Ești Satana, și să-ți faci semnul Crucii.*

- *Dar, părinte, nu îmi spune nimic rău. Îmi spune să ies în fața oamenilor și să le predic să se pocăiască.*

- *Și tu să zici: Dacă era să predic, m-ar fi făcut Dumnezeu bărbat, preot, predicator, stareț și aș fi învățat carte. De aceea, să te lase în pace și să vină la mine.*

Și deoarece era foarte cuminte, a primit povețele mele, s-a liniștit și Satana n-a putut să-i aducă vătămare.

(în aceeași lucrare, p. 60 - 62)²⁶⁷

Ce bine ar fi fost să se fi spovedit și Părintele Arsenie Boca la un duhovnic iscusit în amăgiri și apoi să fi făcut și ascultare... poate acum chiar era un model în Sfânta Biserică Ortodoxă.

²⁶⁶ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

²⁶⁷ Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 294-298.

Teologii întinericului, nesuportând lumina Ei, se arată în negru la oameni, ca să-i înșele că și Ea ar fi avut păcat sau umbră. Ba chiar îndeamnă pe ucenicii lor să O picteze așa, ca să o hulească.

Hidoase, nu-i așa. Se vede clar ce duhuri le-au inspirat.

Maica Domnului Neagra

Intre reprezentarile iconografice si statuare ale Maicii Domnului, a aparut in perioada medievala - sau chiar mai devreme - in sanul romano-catolicismului, o serie de exemple in care aceasta este infatisata avand piele de culoare inchisa, uneori neagra. Reprezentarile de acest tip sunt cunoscute sub numele "Madone Negre". [...]

In sens precis, numele "Madona Neagra" nu se aplica imaginilor a caror culoare deriva din materialul folosit precum ebonita sau lemnul de culoare inchisa, sau celor inegrite de fumul lumanarilor sau in urma incendiilor chiar daca, in general, acestea sunt explicatiile pentru o mare parte din reprezentarile ce sunt incadrate astazi in acest gen iconografic.

In legatura cu aceste reprezentari cercetatorii au incercat sa ofere diverse explicatii. Citind cea mai importanta lucrare de istorie a artei pe aceasta tema Marvin Pope prezinta mai multe ipoteze pentru explicarea Madonelor Negre. El trage concluzia ca e "foarte probabil" sa-si aiba originea in Asia Mica si face paralele semnificative cu Demetra Neagra, Isis si alte zeitati pagane negre. De altfel, istoria timpurie a cinstirii Fecioarei Maria in Africa a anticipat aceste dezvoltari ulterioare.

Unii cercetatori au subliniat faptul ca trebuie sa existe un temei scripturistic pentru acest tip de reprezentare. In acest sens, una dintre consecintele cele mai impresionante ale interpretarii mariologice a Vechiului Testament a constituit-o atribuirea imaginilor din Cantarea Cantarilor Fecioarei Maria. "Nigra sum sed formosa [Neagra sunt dar frumoasa]" sunt aproape primele cuvinte ale Miresei din Cantarea Cantarilor.

Din aceste cuvinte s-a nascut temeiul biblic pentru multe portrete ale Maicii Domnului care o reprezinta ca Madona Neagra.

[hule tipice interpretării sectare, ce rup textul de înțelesul lui:

Cân 1:5 Neagră sunt, fete din Ierusalim, dar frumoasă, ca sălaşurile lui Chedar, ca și corturile lui Solomon.

Iată tâlcuirea Sfinților Părinți:

Trecînd de la cele mai înainte înfățișate, cuvîntul ne duce la tâlcuirea celor spuse de mireasă către fecioare. Acestea sînt : «Neagră sînt și frumoasă, fiice ale Ierusalimului, ca corturile Chedarului, ca covoarele lui Solomon». Bine a început învățătoarea de la descrierea bunătăților, ce trebuie să o facă sufletelor care își încep ucenicia. Căci ele se arată gata, prin cele ce le mărturisesc, să aleagă harul ce curge din sîinii ei cuvântători, în locul oricărui cuvînt omenesc pe care îl numesc vin, spunîndu-i: «Iubi-vom sîinii tăi mai mult decît vinul, fiindcă te-a iubit Dreptatea». Iar ea sporește uimirea sufletelor ucenice cu privire la minunea petrecută cu sine, ca și mai mult să cunoaștem nemăsurata iubire de oameni a Mirelui, Care prin iubire îmbracă pe cea iubită în frumusețe. Nu vă mirați, zice, că m-a iubit Dreptatea, ci că, fiind neagră din pricina păcatului și unită cu întunericul prin fapte, m-a făcut frumoasă prin iubire, schimbînd frumusețea Sa în urîtenia mea 39.²⁶⁸

Așadar cuvîntul acesta vorbește despre Mireasa Biserică ce îi are în Sine ca negreală pe cei ce au avut păcate, înainte de Sfântul Botez, sau după Sfântul Botez au căzut, însă s-au pocăit, devenind frumoși. Dar Maica Domnului nu a avut păcat personal, ca să fie pictată neagră. În plus, Sfintele Icoane nu mai pictează simbolul ci chiar asemănarea celor reprezentați. Iar Maica Domnului nu a fost negresă, nici îmbrăcată în negru – n.n.]

Tot Marvin Pope este cel care demonstrează în mod convingător, cu argumente lingvistice, faptul ca traducerea exacta a versetului este "Neagra sunt si frumoasa", nu "dar frumoasa", cea care s-a pastrat de altfel in Septuaginta: "Melaina eimi kai kale".

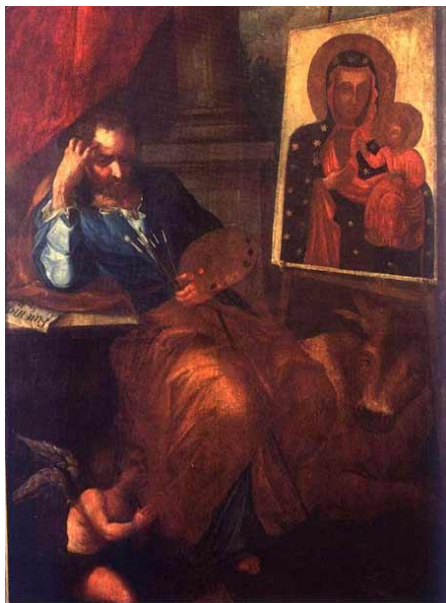
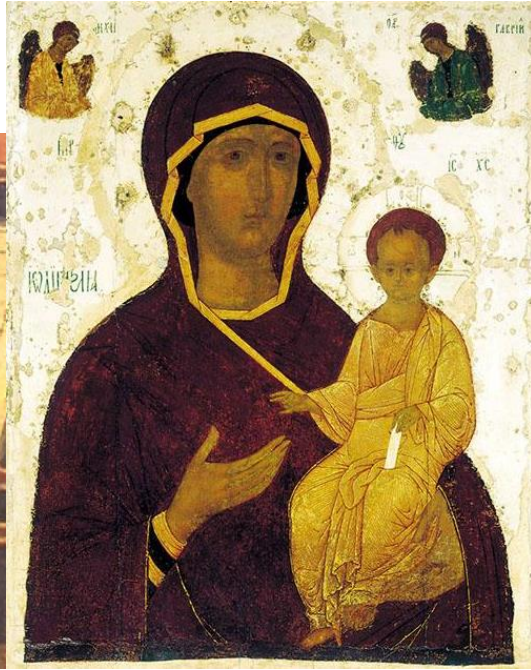
Denumirea "Madona Neagra" a capatat o semnificatie deosebita cand a fost aplicata cunoscutei icoane a Fecioarei Maria de la Jasna Gora, din orasul polonez Czestochowa, atribuita picturii de icoane Sfântului Apostol Luca, aceasta fiind imaginea sacra cea mai venerata in Europa Centrala si constituind obiectul unor nenumarate pelerinaje. [aceasta face parte din suita de minciuni latine, ca și giulgiul din Torino, ca să atragă pe oameni la ei, similare cu minciunile de la Prislop. Sfântul Apostol Luca nu avea cum să picteze nici hidos, nici persoane diferite, fiindcă a cunoscut-o personal pe Maica Domnului și tocmai aceasta este motivul pentru care noi știm cum a arătat Împărăteasa noastră, păstrând cu aceeași râvnă și sfințenie asemănarea Ei, după cum am păstrat nealterată Sfânta Scriptură:

Sfantul Ioan Damaschin, mare iubitor si aparator al sfintelor icoane, ne scrie: "Dumnezeiescul Apostol si Evanghelist Luca a zugravit intocmai sfantul si preacinstitul chip al Maicii lui Dumnezeu, Maria, pe care a intalnit-o la Ierusalim, aflandu-se inca in trup si predicand in Sfantul Sion. A pictat-o pe Preacurata Fecioara in culori si in amestec de ceara, pe o bucata de lemn, ca sa ne-o lase amintire si sa ne-o arate asa cum era in realitate, dar vazuta ca intr-o oglinda. Maica Domnului insasi binecuvantand-o, i-a spus: Harul meu va fi cu ea."²⁶⁹

Dacă doriți să vedeți o icoană pictată de Sfântul Apostol Luca iat-o, se cheamă Odighitria sau povățuitoare și ajutorătoare de cale:

²⁶⁸ Sfântul Grigorie de NYSSA, *Părinți Și Scriitori Bisericești*, 29, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Romane, București, 1982, p. 129.

²⁶⁹ <<http://www.crestinortodox.ro/liturgica/pictura/sfantul-apostol-luca-zugravul-maicii-domnului-119920.html>>, joi, 7 ianuarie 2016.

Așadar se vede limpede că nu are nici culorile, nici trăsăturile Madonei negre, nici haine negre în care să fi fost îmbrăcată. Ea a purtat toată viața haine de o singură culoare, lucru care a fost revărsarea în afară a smereniei Sale. Auriul din prima Icoană nu arată auriul veșmântului, ci lumina necreată ce strălucea din Maica Domnului. – n.n.] [...] **Răspândirea acestui tip iconografic în lumea romano-catolică se explică și prin încurajarea în sanul acestei Biserici, în ultimele secole, a fenomenului "aculturatiei", în special aculturatiei liturgice și artistice.** [deci, Părintelui Arsenie Boca contribuie la susținerea practică și ideologică a fenomenului de aculturație – n.n.] **In Biserica Ortodoxă iconografia Maicii Domnului Negre nu este nici măcar amintită în erminile sau manualele de pictura bisericească.**²⁷⁰

Cum spunea un duhovnic înțelept privind la tabloul din stânga: arată ca o țigancă.

După cum pictorul îmbufnat și plictisit, nu are cum să fie Sfântul Apostol Luca, Cupidonul nu are cum să fie un Sfânt Înger, tot așa urâciunea pustiirii îmbufnată numită madona neagră, nu are cum să fie Odighitria pictată de Sfântul Apostol Luca, la însuflarea Sfântului Duh. Tot așa, nici tablourile religioase pictate de Părintele Arsenie Boca, care pot semăna cu oricine (numai cu niște Sfinți nu), nu sunt Sfinte Icoane.

Iată cum o pictează pe Maica Domnului Ortodoxii, însuflați de Sfântul Duh și urmând Sfânta Tradiție de la Sfântul Apostol și Evanghelist Luca (vom sublinia și îngroșa ce anume din trăsăturile Maicii Domnului nu a respectat Părintele Arsenie Boca):

2. Chipul și statura Născătoarei de Dumnezeu

Iar prea sfânta de Dumnezeu Născătoare, a fost cu statura mijlocie, deși unii zic că a fost de trei coți. [~ 1,99 m – n.n.] Fata nu o avea nici rotundă, nici ascuțită, dar întrucâtva prelungă; chipul [și era] de culoarea grâului, cu părul [ascuns] gălbui: cu ochii [vioi și curați] având în ei vederi gălbuie [tocmai de culoarea olivelor], cu sprâncenele [încovoiate], lungi [și puțin negre; nasul ceva cam lung], cu nările mijlocii, iar buzele trandafirii]; cu mâinile lungărete și cu degetele asemenea. [Și, în fine, toată ființa ei era simplă, fără de mândrie

²⁷⁰ <<http://www.crestinortodox.ro/religie/maica-domnului-neagra-l22280.html>>, joi, 7 ianuarie 2016.

sau vreo împodobire omenească, ci] smerită, neprefăcută și fără de prihană, cu îmbrăcăminte cuviincioasă, iubind veșminte numai cu un fel de vopseală, (după cum) omoforul, care se află în biserica ei [ce este în Chalkopatrii] o mărturisește. [Și afară de acestea,... mai presus de toate, era într-înse multă frumusețe divină].²⁷¹

Părintele Arsenie Boca a pictat-o cu fața rombică, dreptunghiulară sau pătrată, cu bărbia retezată, cu chipul albicios sau rozaliu având paloare, părul la vedere în unele tablouri, cu ochii fixiști și visători, cu sprâncene drepte, în unghiuri, negre total, cu nasul retezat, sub formă de paralelipiped dreptunghic, fără rotunjimi, cu nările mici și înfundate în nas, cu buzele drepte, subțiri și strânse, inexpressive, mâinile butucănoase și scurte, degetele asemenea, dar și cocârjate. Ființa ei este compusă, ca al actrițelor profesioniste, jucând variabil rolul mai multor personaje, unele inexpressive și pierdute, altele naive, altele ignorante, altele languroase, altele țărănești, exprimând prefacere și multă împodobire omenească, cu veșminte în mai multe culori, de multe ori neavând simbolul pururea fecioriei (cele trei stele), după modelul aparițiilor demonice apusene. Și în afară de acestea, mai presus de toate, au într-însele urâciunea omenească plină de patimi, ce nu se poate compara cu frumusețea divină a Maicii Domnului, aceste madone având obrăznicia de a juca rolul Ei și prin aceasta O hulesc

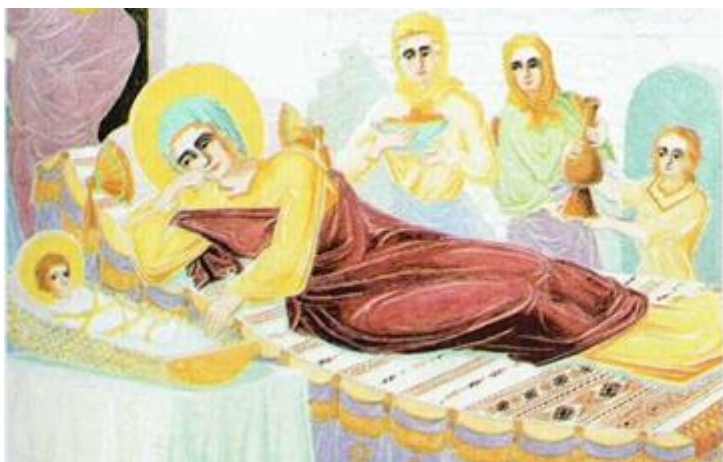

²⁷¹ **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, pp. 147-148.

D) MADONA DESPLETITĂ, DAR CU BASMA, CA LA MEDJUGORJE, LOURDES, FATIMA

Este greșit faptul că mulți dintre zografi fac chipul Maicii Domnului cu părul despletit ca o doamnă, și învelișul capului numai cu o basma; pentru că într-însa n-a fost prihană și nici mândrie, ca să se împodobească cu haine de mult preț și să-și arate împletiturile părului⁸⁷. Așadar, nu trebuie să ne luăm după proba ereticilor, ci să păzim legea și portul locului neschimbat, căci în alt chip nu este primit de Biserică, ci sunt lucruri eretice.²⁷²

Deci, după Sfinții Părinți Părintele Arsenie Boca a pictat eretic (până și anti „Sfânta Ana” este pictată ca o gospodină ce tocmai s-a dus la coafor):

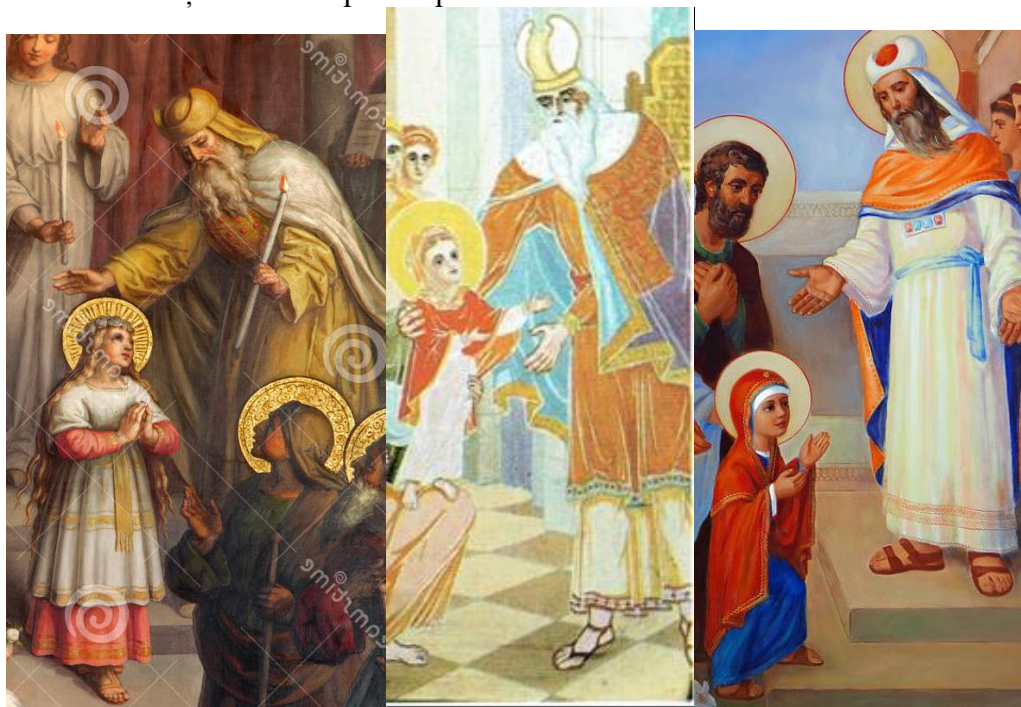

Ortodocșii pictează însă cu sfială și evlavie aceste evenimente Sfinte, respectând Sfânta Tradiție, neîndrăznind a dezveli capul Stăpânei:

²⁷² **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 230.

Părintele Arsenie Boca și în acest aspect copiază rătăcirile latinilor:

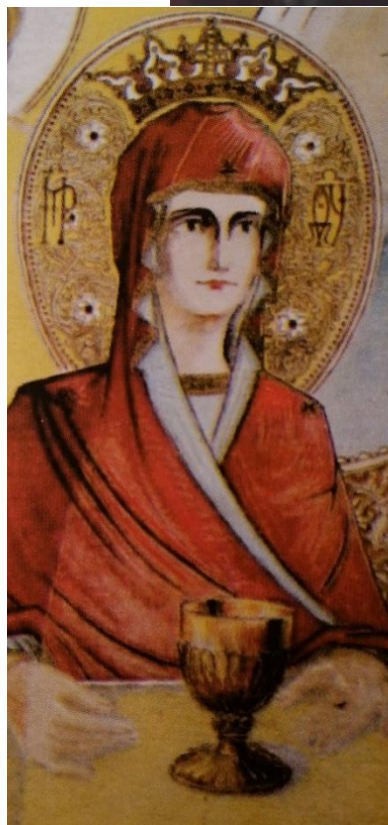
De altfel baticul alb, ochii albaștri, hainele în mai multe culori, prezența unei stele (în loc de trei) sau chiar absența lor, vederea părului madonei sunt lucruri comune și în vedeniile înșelătoare, și în tablourile latine, și în pictura Părintelui Arsenie Boca. De unde se vede că sursa lor este comună.

Vom vedea acum șase imagini de la unele din cele mai mari rătăcirii (cu false minuni, false vindecări, false proorocii, false vedenii), în ordinea aceasta: MEDJUGORJE, LOURDES, Drăgănescu, Drăgănescu, FATIMA, Drăgănescu.

Prima este o apariție demonică a Gospei fotografiată. Vedem că este în stilul stafiilor pictate la Drăgănescu. A doua este apariția madonei ce învață pe latini erezia imaculatei concepții (care a făcut să izvorască

minuni diavolești la Lourdes, pentru a confirma această erezie). Apoi sunt două femei ce au pozat Părintelui Arsenie Boca în locul Maicii Domnului, una primind și corona desprinsă din catolicism (tipică mândriei și dorinței papale de a deveni și împărat pământesc). După ele, este o statuie de la Fatima, un alt loc de arătări drăcești de tip Poltergeist (ca în vedenia treptelor) cu profeții apocaliptice, batjocorind pe Maica Domnului și insinuând că arată ca o fetișcană plutitoare, gură cască, cu emoții siropoase cum sunt și unele fecioare din Sfânta Evanghelie *Mat 25:2 Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înțelepte. 3 Căci cele fără de minte, luând candelile, n-au luat cu sine untdelemn.* Iar ultima este o fată năstrușnică ce a pozat drept Sfânta Maria Magdalena, aducând cultul eretic al Sfintei Inimi, lângă capitala României, tocmai la cimitirul de la... Drăgănescu.

Vedeți că până și veșmintele madonei de la Drăgănescu sunt la fel cu cele ale celor pictate de latini? Și culorile lor și modul de a fi purtate... ca la o parte din „călugărițele” din catolicism. Ca atitudine teatrală se potrivește cu ele, având o față nu smerită, ci de „superioară”. „Călugărițele” din catolicismul de azi, însă, mimează veselia pentru a arăta ce fericite sunt.

Refractare la orice inseamna manifestare ortodoxa a credintei – cum ar fi inclusiv inchinarea la moaste – televiziunile noastre (in cazul de fata, Antena 3) nu au nicio problema in a promova fenomene de inselare draceasca cum este vestitul Medjugorje. Din pacate, foarte multi ortodocsi, unii chiar cu “binecuvantarea duhovnicului”, participa la pelerinaje in vestita locatie, de unde se intorc absolut convinsi ca au fost martori la cine stie ce revelatii divine si miraculoase. Exista chiar un site dedicat mesajelor pe care “Gospa” (aparitia de la Medjugorje) le emite inclusiv pentru romani. [...]Alte nenumarate episoade cel putin ciudate au intarit convingerea episcopului Zanic ca aparitiile de la Medjugorie nu au nimic de-a face cu Fecioara Maria. Astfel, unele din declaratiile „Gospei” erau in contradictie flagranta cu dogmele catolice, mergând pâna la subminarea autoritatii bisericii, în timp ce altele erau de-a dreptul hilare, confirmând parca definitia „Tratatului de Teologie Mistica” din 1923, scris de Parintele Farges, potrivit caruia „în timp ce viziunile divine poarta attributele gravitatii si maiestatii lucrurilor divine, figurile diabolice au ceva nedemn de Dumnezeu, ceva ridicol, extravagant, dezordonat sau irational în ele”. [...]

O scurta trecere în revista este edificatoare în acest sens. În cartea parintelui Yanko Bubalo este mentionat ca în 25 iunie, 1981, Mirjana i-a cerut „Fecioarei” un semn... si acele ceasului ei s-au inversat; 27 iunie, 1981 – „vizionarii” au declarat ca „Gospa” a disparut de mai multe ori pentru ca oamenii au calcat pe voalul ei; 2 august, 1981 – cei prezenti au atins unul câte unul „voalul, capul, mâna si hainele aparitiei. La sfârșit Fecioara parea murdara, plina de pete” (p.73-74); toamna lui 1981 – Jakov a întrebat-o pe „Fecioara” daca Dinamo,

echipa de fotbal din Zagreb, va câștiga titlul de campioana. Aceasta întrebare a fost urmata de hohote de râs din partea celorlalti „vizionari”. O serie de afirmatii facute de „Gospa” se bat cap în cap cu dogma Bisericii Catolice, conform careia mântuirea se obtine numai în cadrul ei, prin credinta în Hristos, fiul lui Dumnezeu, si în primatul papal: „**Toate religiile sunt egale în fata lui Dumnezeu**” (Chronological Corpus of Medjugorje, p. 317), „**Dumnezeu conduce toate confesiunile asa cum un rege isi conduce supusii, prin intermediul slujitorilor sai**” (Aparitiile de la Medjugorie – Svat Kraljevic, 1984, p. 58), „**Musulmanii si ortodocsii, la fel ca si catolicii, sunt egali în fata Fiului meu si a mea, pentru ca toti sunteti copiii mei**” (Fecioara Maria apare în Iugoslavia – Pr. Marjan Ljubic).

Merita amintite si raspunsurile la întrebările: „**Când primește bebelusul un suflet viu?**” – **Gospa: „La patru luni si jumătate”, si „Sunt adevarate manifestarile OZN?”** – **Gospa: „Da”**. [...]

« „**Medjugorje reprezinta planul diavolului pentru cei piosi.**” Nu am fost surprins sa aud un preot vorbind despre Medjugorie in acest mod. Dar a fost surprinzator sa aud un parinte franciscan vorbind astfel, mai ales la Medjugorie. Acest om era aici de zece ani si in tot acest timp a trecut de la credinta ca Medjugorie este vizitat de Maica Domnului, la convingerea ca este vorba de o inselatorie demonica. „**Ideea de baza, mi-a spus el aratand spre Biserica Sfântului Iosif, este sa iei un oracol uman si sa-l promovezi la un rang cvasi-divin, iar apoi sa-i excomunică pe toti cei care nu-l cred. Avem de-a face cu un alt Iisus.**”»

Concluzia preotului franciscan consoneaza cu cea a teologului catolic Donal Anthony Foley, cercetator al fenomenului Medjugorie: „**Diavolul este dispus sa tolereze cateva lucruri bune, atata timp cat spera sa realizeze un rau mai mare pe termen lung**”. Cu alte cuvinte, in batalia pentru castigarea sufletelor oamenilor, diavolul isi poate permite sa piarda cateva batalii daca acest pret ii va permite sa castige in final razboiul. **El va produce cateva „fructe” bune... va apela chiar la semne si minuni, miracole si vindecari, va converti si intoarce suflete spre credinta in transcendent, cata vreme le va determina sa creada minciuni si sa le orbeasca in privinta adevarului.**²⁷³

Nu este așa că sună cunoscut? Parcă ar fi vorba de Prislop. Doar că acolo... este un pic mai mascat, și mimează... Ortodoxia. Deci este mai grav.

A apărea înșelarea mascată în Ortodoxie (singura credință adevărată), este mai grav decât a apărea în catolicism, credință în Hristos evident denaturată (pe care lumea o confundă azi cu creștinismul și de aceea îl urăște așa de mult). Diferența între gravitatea amăgirii în Ortodoxie față de cea din catolicism, este de o dimensiune de proporții mult mai mari decât diferența între gravitatea rătăcirii în catolicism, față de cea din ateism.

- *Pavlișcev era un spirit luminat și un creștin, un adevărat creștin, declară brusc prințul. Cum a putut el să treacă la o credință care nu e creștină?... Catolicismul nu este de fapt o religie creștină! adăugă el deodată, învăluind dintr-o privire scânteietoare întreaga societate.*

— *Asta-i cam prea mult, murmură „înaltul demnitar” și se uită cu mirare la Ivan Feodorovici.*

— *Cum vine asta, că religia catolică nu este o credință creștină? se răsuci pe scaun Ivan Petrovici. Atunci ce fel de credință este?*

— *Și totuși nu este o religie creștină! răspunse emoționat și peste măsură de tăios prințul. Asta în primul rînd, iar în al doilea rînd catolicismul roman e chiar mai rău decât ateismul, iată părerea mea! Da! asta e părerea mea! Ateismul, de fapt, se mărginește la negare, reduce totul la zero, pe cînd catolicismul merge mai departe: predică un Hristos denaturat, un Hristos ponegriț și profanat, un Hristos care este contrariu celui adevărat! Catolicismul îl predică pe Antihrist, vă asigur, v-o jur! E convingerea mea intimă pe care mi-am format-o de ani de zile și care m-a făcut să sufăr cumplit... Catolicismul roman crede că biserica nu poate să trăiască pe pămînt dacă lumea întreagă nu este supusă puterii sale politice și strigă: Non possumus. După mine, catolicismul nici nu este propriu-zis o religie, ci numai continuarea Imperiului roman din Apus, și totul în el, începînd cu credința, e subordonat acestei idei. Papa a pus*

²⁷³ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/recomandari/2011/10/17/fenomenul-medjugorje-promovat-la-emisiunea-in-premiera-de-la-antena-3-video/>>, joi, 7 ianuarie 2016.

stăpînire pe pămînt, pe un tron terestru și a luat sabia; de atunci totul merge așa, numai că săbiei i-au mai adăugat minciuna, intriga, falsitatea, fanatismul, superstiția, ticăloșia și crima; și-au bătut joc de sentimentele poporului cele mai sacre, cele mai drepte, cele mai naive, cele mai arzătoare; au vîndut toate și totul numai pentru bani, pentru o josnică stăpînire pămîntească. Și să nu spunem atunci că-i învățătura lui Antihrist? Cum să nu fi dat ea naștere ateismului? Ateismul izvorăște din însăși esența catolicismului roman! Acolo zace de fapt geneza ateismului. Ateismul e chiar în ei, căci puteau ei oare să creadă sieși? Ateismul s-a hrănit din dezgustul pe care-l inspirau. A fost generat de minciuna și de neputința lor spirituală! Ateismul! La noi, credința și-au pierdut-o numai anumite pături, cum foarte bine s-a exprimat mai adineauri Evgheni Pavlovici. și anume cele care și-au pierdut rădăcinile; în schimb acolo, în Europa, chiar la masele cele mai largi ale poporului, credința s-a șubrezit - întîi și întîi din ignoranță și din urzeala de minciuni, iar apoi din fanatism, din ură față de biserică și față de creștinism!²⁷⁴

Să citim acum un cuvînd despre cultul demonic din catolicism, centrat pe organul trupesc al inimii.

Sărbătoarea Inimii Preasfinte a lui Isus, devoțiunea primei Vineri din lună, așezarea la loc de cinste a icoanei cu Inima Mântuitorului, sunt practici îndrăgite de mulți credincioși și confirmate de autoritatea supremă a Bisericii [latine, filopapale – n.n.]; *ele își au originea în viziunile unei călugărițe din congregația vizitandinelor, congregație întemeiată de Sfântul Francisc de Sales și pusă sub semnul Vizitei Maicii Domnului la verișoara sa Elisabeta.*

Această călugăriță se numea Margareta Maria Alacoque (1647-1690). Pe când se ruga înaintea Preasfântului Sacrament, într-o zi din luna iunie a anului 1675, Mântuitorul Isus i-a apărut cu inima ieșită afară din piept, arzând ca un cuptor încins de flăcări [aici diavolul antihrist sugerează bieteii amăgite că nu numai cei înșelați se înflăcărează trupește la inimă, și li se văd măruntaiele, dar chiar și dumnezeu pătimește această amăgire – n.n.], și i-a spus: Privește la această inimă care a iubit atât de mult pe oameni încât nu a cruțat nimic și s-a jertfit cu totul spre a le dovedi dragostea ce le-o port.

[iată cum îi scoate ochii cu binefacerile pe care le-a făcut organul său. Dar noi știm că inima omului nu poate face nimic fără Persoană. Persoana este ceea ce se jertfește, iar inima este lucrarea împreună a puterilor sufletești care acționează prin trup, revărsînd în el lucrările minții și reglîndu-l în circulația sîngelui său. Inima nu este autonomă în lucrările sufletești, ci exprimă cu multă acuratețe, sensibilitate și răspuns viu, tot ceea ce face omul cu sufletul (pofa și mânia), cu mintea și mai ales cu voința sa, care este chiar persoana. Inima în sine nu poate face nimic fără Persoană. Așadar, diavolul vrea să anuleze sau măcar să micșoreze dragostea către Hristos prin centrarea atenției asupra unui organ al Său, ca ucenicii acestei vedenii să devină trupești. În felul acesta, chiar și când caută locul inimii lor să se gîndească tot la trup. Iar căutarea locului inimii în mod trupește, după cum ne învață Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov, face parte din marile înșelări care conduc sufletul spre prăpastia pierzării. – n.n.]

Drept recunoștință, din partea celor mai mulți oameni nu primesc decât nerecunoștința, prin lipsa lor de respect și prin sacrilegiile ce le săvârșesc, prin răceala și disprețul față de prezența mea în taina sfîntă a Euharistiei... [Iisus Hristos, după cum ne învață Sfântul Cuvios Siluan Athonitul, nu face niciodată vreun reproș. Dar iată cum diavolul reproșează abuzînd de numele Lui, că oamenii nu se apropie de mîntuirea magică prin sacramente. Seamănă cu acest curent modern, care răstălmăcește cartea Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul Împărțășirea continuă cu preacuratele lui Hristos Taine, scrisă ca omul să se pregătească neîncetat, cât mai serios prin pocăință pentru Sfînta Împărțășanie, și să nu o neglijeze:

Ioan 6:53 Și le-a zis Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sîngele Lui, nu veți avea viață în voi. 54 Cel ce mîncă trupul Meu și bea sîngele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. 55 Trupul Meu este

²⁷⁴ F.M. Dostoievski, *Idiotul*, <<https://gawrylyta.files.wordpress.com/2011/10/feodor-mihailovici-dostoievski-idiotul.pdf>>, vineri, 8 ianuarie 2016.

adevărată mâncare și sângele Meu, adevărată băutură. 56 Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el.

Cei moderni, nedându-și seama ce mare eroare fac, o traduc Deasa impartasire cu preacuratele lui Hristos Taine, ceea ce niciodată vreun Sfânt nu a dorit-o, ci a considerat-o ca o mare primejdie pentru suflet:

1Co 11:23 Căci eu de la Domnul am primit ceea ce v-am dat și vouă: Că Domnul Iisus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine, 24 Și, mulțumind, a frânt și a zis: Luați, mâncați; aceasta este trupul Meu care se frânge pentru voi. Aceasta să faceți spre pomenirea Mea. 25 Asemenea și paharul după Cină, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă întru sângele Meu. Aceasta să faceți ori de câte ori veți bea, spre pomenirea Mea. 26 Căci de câte ori veți mânca această pâine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți până când va veni. 27 Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. 28 Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. 29 Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului. 30 De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi și mulți au murit. 31 Căci de ne-am fi judecat noi înșine, nu am mai fi judecați. 32 Dar, fiind judecați de Domnul, suntem pedepsiți, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea.

Această lucrare amăgitoare, în care se folosește tocmai Sfintele Taine ca mijloc magic și mântuire automată, fără personalizarea propriei lucrări lăuntrice, fără lucrarea minții pentru a-și vedea cumplitele căderi de la înțelesurile mântuitoare, este o contaminare provenită tocmai din catolicismul iezuit și susținută prin această vedenie a Margaretei Alacoque. Ea este similară cu folosirea Sfintelor Taine pentru a face vrăji, lucru practicat și în vechime, dar și acum.

Dar mai este o sugestie demonică în această vedenie: și anume că sacramentele papale ar fi valide și mântuitoare – n.n.]

Pentru aceasta îți cer ca prima vineri după a opta zi de la sărbătoarea Trupului și Sângelui meu (Joia Verde) să fie dedicată cinstirii Inimii mele, prin primirea Sfintei Împărtășanii și îndeplinirea unui act de reparare a ofenselor aduse onoarei mele,

[iată cum susține dracul ideea odioasă a unui dumnezeu jignit în onoare, ca un senior feudal, lucru preluat în protestantism prin ideea dumnezeului mânios – n.n.]

adeseori rănită de purtarea nedemnă față de Preasfântul Sacrament al altarului. Îți promit că Inima mea va revărsa din belșug darurile iubirii sale divine asupra tuturor acelor care îmi vor aduce această cinstire,

[se observă că nu pomenește nimic despre pocăință, ci doar de un ritual exterior: a lua o doză de sacrament. Nimic despre căutarea adevărului, despre schimbarea minții, despre lupta cu patimile. Doar daruri, rezolvări și ritualuri înfierbântate pentru a duce la înșelare. Se observă și aici o mare asemănare cu lucrarea de la Prislop – n.n.]

și vor căuta ca și alții să facă acest lucru.

[vedeți? Propaganda fide. Ca și cu pâinile lui Anton. Ca și cu tot felul de talismane. Ca la Prislop (vedeți puțin mai jos) – n.n.]

În timpul altor extaze și viziuni, Mântuitorul Isus i-a arătat Margaretei Maria că va acorda haruri mari și celor care vor face actul de reparație

[în loc să se schimbe cu seriozitate înlăuntru, să facă acte de reparație în afară– n.n.]

și vor primi Sfânta Împărtășanie în prima vineri din fiecare lună, precum și tuturor celor care în diferite feluri vor aduce o cinstire deosebită Inimii Sale Preasfinte.

Verset: Isuse cu Inima blândă și smerită,

Răspuns: Fă inima noastră asemenea cu Inima ta

[ce mândrie. În loc să-și curățe inima de păcate, se înalță cu obrăznicie direct alături de inima Celui fără de păcat. – n.n.]²⁷⁵

²⁷⁵ <<http://sf-fecioara.ro/inima/index.html>>, vineri, 8 ianuarie 2016

Acest cult este o centrare amăgitoare a minții pe cele dinlăuntrul trupului (pentru a nu lucra cele specifice ei, adică unirea cu Dumnezeu care este nevăzut și netruesc) pentru a-și continua robia față de simțuri, dându-i o mască vicleană de sfințenie. Același lucru îl fac și hindușii, chiar de la începutul meditațiilor pe care le practică, recomandând ca mintea să fie atentă la cele dinlăuntrul corpului. Această stare de amăgire apare uneori ca ispită și la cei care se nevoiesc, dar sunt în stare de înșelare.

Fratele Semion era bland, rabdator si ascultator. In manastire era iubit si apreciat pentru munca sa constiincioasa si caracterul sau bun; iar acest lucru ii facea placere. Au inceput sa vina asupra lui ganduri desarte care-i spuneau: „Duci o viata sfanta: te-ai cait, pacatele tale ti-au fost iertate, te rogi neincetat, iti implinesti bine ascultarea“.

Rugandu-se mult si din toata inima, gusta uneori o anume pace. Dar atunci gandurile ii spuneau: „Te rogi si poate te vei mantui; dar daca ajungand in rai, si nu gasesti aici nici tata, nici mama, nici pe cei pe care-i iubesti, nu vei avea parte de nici o bucurie acolo“. Aceste ganduri zdruncinau mintea fratelui, si spaima i se furisa in inima; fiind insa lipsit de experienta, nu intelegea ce se intampla cu ei de fapt.

Intr-o noapte, chilia sa a fost napadita de o ciudata lumina ce-i strabatea pana si trupul sau intr-atat, incat isi putea vedea maruntaiele. Gandul ii spunea: „Primeste-o, e harul!“ Sufletul sau insa era tulburat si foarte nedumerit. Rugaciunea continua sa lucreze in el, dar duhul zdrobirii se departase de el pana intr-atat, incat in timp ce se ruga a inceput sa rada. Si-a lovit cu putere fruntea cu pumnul, rasul a incetat, dar duhul caintei nu s-a intors, si rugaciunea continua fara zdrobire. A inteles atunci ca era prada unei inselaciuni.

Dupa vederea acestei ciudate lumini, demonii au inceput sa i se arate, iar el, naiv cum era, vorbea cu ei ca si cu niste oameni. Putin cate putin asalturile lor s-au intensificat. Uneori ii spuneau: „De acum esti un sfant“. Alteori insa ii ziceau: „Nu te vei mantui“. Intr-o zi, fratele Semion a intrebat un demon: „De ce va contraziceti asa: intr-o zi spuneti ca sunt un sfant, alta data ca nu ma voi mantui?“ Pe un ton batjocoritor, demonul i-a raspuns: „Noi niciodata nu spunem adevarul“.

Schimbarea mereu a sugestiilor demonice, care uneori il inaltau trufas pana la „cer“, iar alteori il pravaleau in adancul osandei vesnice intrista sufletul fratelui Simeon, impingandu-l spre deznadejde.²⁷⁶

Se înțelege, încă o dată, și după pictura în care se arată inima așa-zisei Maria Magdalena ca în cultul latin al inimii, că vedeniile Părintelui Arsenie Boca erau puse la cale de marele amăgitor al oamenilor, pentru a-i devia lucrarea de la smerita căutare a înțelepciunii la vechea plăcere trupească și sufletească de sine, prin care omul a vrut să devină dumnezeu fără de Dumnezeu.

Se înțelege și de ce oamenii ce merg la Prislop, sunt îndemnați de alții și de demoni, să facă ritualuri asemănătoare cu talismanurile, sau visul Maicii Domnului (recomandat chiar de Părintele Arsenie Boca), similare cu ritualurile latine.

Și mai spunea Părintele: „De ce nu faceți și voi femeilor așa, să vă rugați la Dumnezeu cât sunteți însărcinate, să citiți Visul Maicii Domnului, [iată o altă dovadă de rătăcire în credință: sfătuia citirea Visului Maicii Domnului, o carte bogomilă, care îndeamnă la râvnă rătăcită care aduce înșelarea existenței automatismului în Mântuire. Fă rețeta X sau Y și precis te mântuiești fără pocăință, ca printr-un talisman. Ne mai mirăm că urma și sfinția sa aceeași cale? – n.n.] să citiți cărțile bisericești? Apoi. dacă nu faceți rele, vă iese și copilul așa cum îl doriți!“ (Miloșan Vionela, Recea, 71 ani)²⁷⁷

Puterea Sfântului Anton de Padova

Minunile făcute de Sfântul Anton sunt atât de felurite, încât cu greu se poate hotărî în ce nevoi a ajutat mai mult. El scapă de moarte, ferește de erezii, de nenorociri, de diavol și de ispitele lui, de lepră și de bolile molipsitoare și incurabile; însănătoșește pe toți bolnavii care aleargă la dânsul cu încredere, ajută călătorii pe ape; îi eliberează pe robi, pe prizonieri și pe surghiuniți; află lucrurile pierdute; scapă și ferește de orice soi de primejdii și ajută în orice

²⁷⁶ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2009/09/25/sfantul-siluan-la-muntele-athos-iubirea-rastignita/>>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016

²⁷⁷ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 5-7, 99.

fel de lipsuri. De aceea, astăzi creștinii așteaptă de la Sfântul Anton orice har; haruri mari și haruri mici: și Sfântul îi mângâie dacă e spre binele lor sufletesc. Prin dânsul așteaptă mai ales: sănătate, pace în familie, căsătorie fericită, serviciu cinstit, mijloc de trai, reușită la învățătură și la examene, noroc în acțiunile lor, ocrotire împotriva dușmanilor, creșterea bună a copiilor, apărarea avutului, scăparea de calomnii, câștig în procese, pâinea cea de toate zilele, ajutor în ocolirea ispitelor, ușurarea sufletelor, și o moarte creștinească.

Dar Sfântul Anton nu e admirat numai în Padova, ci oriunde. Creștinii știu aceasta și, de aceea, aleargă bucuroși la bisericile închinat lui, îngenunchează înaintea statuetelor și icoanelor lui, ba mai mult, țin la loc de cinste în casele lor icoana Sfântului, căci știu că a te ruga Sfântului Anton și a fi ascultat e unul și același lucru.²⁷⁸

Rugăciunile de nouă marți se datoresc și ele unei minuni. O doamnă din orașul Bologna, născând un copil atât de pocit, încât avea mai mult formă de animal decât de om, a alergat și ea la Sfântul Anton, rugându-l să o ajute în marea ei durere. Într-o noapte, Sfântul i se arătă în vis spunându-i să facă rugăciuni în nouă marți, și copilul se va schimba. A făcut cum i s-a spus, și rugăciunile i-au fost ascultate, căci copilul a început să crească și să-și capete forma omenească. [vedeți că diavolii ce vor să convingă despre sfințenia ereziei catolicismului fac minuni prin reprezentanții ei mai mari chiar decât la mormântul Părintelui Arsenie Boca? – n.n.] [...] Mărite Sfinte Antoane, cu adâncă încredere alerg la tine ca să-mi mijlocești de la Isus, Mântuitorul meu preamilos, darul unei morți bune, iar tu fii lângă mine în ceasul cel din urmă. Ajută-mă și nu trece cu vederea nici intenția pentru care cer mijlocirea ta în aceste nouă marți. Amin.²⁷⁹

Si am fost la mormintul Parintelui. Nu se poate descrie starea care , efectiv, te copleseste.

Ca un mic „indrumar”, va trimite Rugaciunea Parintelui Arsenie Boca, catre Sfintul Duh:

Litanie catre Duhul Sfant

scrisa de parintele Arsenie Boca (1910-1989)

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh, precum era la inceput , acum si pururea si in vecii vecilor, amin

Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie Duhule Sfinte

1. Duhule sfinte -coboara de pe tronul maririi Tale si ridica-Ti un cort in inima slujitorului Tau, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

2. Duhule Sfinte- Care purcezi de la Tatal , si de la Fiul , invata-ma sa traiesc permanent in prezenta lui D-zeu, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

3. Duhule Sfinte- Care purcezi de la Tatal si de la Fiul , invata-ma sa traiesc dupa voia Celui prea Inalt, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

4. Duhule Sfinte- Care locuiesti in inima Fiului, invata-ma sa Te cunosc si sa Te iubesc, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

5. Duhule Sfinte -Care Te ingrijesti de Slava Tatalui, invata-ma sa traiesc in daruire fata de D-zeu si in deplina incredere in el, slava tie dumnezeule, duhule sfinte, slava tie

6. Duhule Sfinte- simbolizat prin limbile de foc, aprinde si in inima mea focul iubirii Tale, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

7. Duhule Sfinte- Porumbel tainic, invata-ma sa inteleg Sfanta Scriptura, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

8. Duhule Sfinte-Care nu ai nicio infatisare si nici nume, invata-ma sa ma rog bine Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

9. Duhule Sfinte- Care vorbești prin gura profetilor, invata-ma sa

²⁷⁸ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Anton_de_Padova#Puterea_Sf.C3.A2ntului_Anton_de_Padova>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016.

²⁷⁹ <<http://www.calvaria.ro/Rugaciuni+in+cinstea+Sfantului+Anton.avs.htm>>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016.

traiesc in pacea sufletului si echilibrul spiritului, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

10. Duhule Sfinte- Foc arzator de iubire, invata-ma sa traiesc intelept si rabdator, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

11. Duhule Sfinte- Datatorul tuturor darurilor, invata-ma sa traiesc in smerenie si modestie, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

12. Duhule Sfinte- Vistierie abundenta de Har, invata-ma sa inteleg valoarea suferintelor, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

13. Duhule Sfinte- Vistiernic nemarginit de Har, invata-ma sa folosesc corect timpul pretios, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

14. Duhule Sfinte- Vistiernic de Har inepuizabil, fereste-ma de lipsa de iubire si de mandrie, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

15. Duhule Sfinte- a Carui bogatie nu o poate aprecia nimeni, invata-ma sa alung imaginile si gandurile inutile, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

16. Duhule Sfinte -Datatorul multor daruri, invata-ma sa evit activitatile si vorbele inutile, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

17. Duhule Sfinte- din a Carui plinatate am luat noi toti, invata-ma sa pot sa tac si sa vorbesc la timpul potrivit , Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

18. Duhule Sfinte- Iubire vesnica, invata-ma sa dau celorlalti un exemplu bun, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

19. Duhule Sfinte- Bunatate vesnica, da-mi perseverenta in bine pana la sfarsit Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

20. Duhule Sfinte- Dascal bun, invata-ma sa ma port corect cu oamenii, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

21. Duhule Sfinte- Prieten drag al sufletelor, invata-ma sa nu judec pe nimeni si sa nu-mi amintesc raul facut mie, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

22. Duhule Sfinte- Lumina care fericesti sufletele, invata-ma sa vad nevoile altora si sa nu omit faptele bune, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

23. Duhule Sfinte- Lumina vesnica, ajuta-ma sa-mi vad greselile Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

24. Duhule Sfinte- Care infaptuiesti minuni in suflete, condu-ma prin vigilenta la perfectiune , Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

25. Duhule Sfinte- in fata Caruia nimic nu este ascuns, invata-ma sa scap de urmari diabolice, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

26. Duhule Sfinte- Care cunosti viitorul universului, Te rog ajuta-ma sa scap de supunerea fata de trup si de diavol, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

27. Duhule Sfinte- Care cunosti viitorul meu, incredintez ocrotirii Tale familia mea, prietenii si pe toti oamenii, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

28. Duhule Sfinte- cu ajutorul Tau dumnezeiesc, invata-ma sa traiesc spre Slava si Lauda Lui Dzeu, spre binele sufletelor si bucuria Maicii Domnului, ca sa pot muri ca sluga aleasa, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

**Promisiunile Tatalui nostru Ceresc pentru toti cei care vor spune
aceasta sfanta litanie, macar de 3 ori pe saptamana:**

**te voi smulge din mana dusmanilor tai voi indeparta obstacolele care te impiedica in
drumul tau spre perfectiune iti voi mai da un inger, care prin inspiratii te va feri de
ademenirile pacatului vei persista pe drumul virtutii, iti voi intari credinta, speranta si
iubirea te voi elibera de grijile materiale, familia ta va trai in pace si iubire reciproca**

**cine doreste sa-si ajute aproapele, va trebui sa recite aceasta litanie sfanta, macar 6 luni
zilnic. Iti vei recunoaste slabiciunile**

promisiunile duhului nostru cel sfant:

Aceasta sfanta litanie se va raspandi.

Cine o va oferi din milostenie mai departe , va avea parte de rugaciunea celorlalti.

Harurile obtinute se pot transmite altora, dar acest lucru trebuie spus duhului sfant. Amin²⁸⁰

Se observă cu limpezime că avem de a face cu același duh pietist. Așadar sursa celor două lucrări amăgitoare provine, după Sfânta Evanghelie, de la aceleași duhuri, fiindcă și cei doi amăgiți (Anton de Padova și Arsenie de Prislop) au avut același mod de a se raporta la Dumnezeu:

Luc 6:43 Căci nu este pom bun care să facă roade rele și, iarăși, nici pom rău care să facă roade bune. 44 Căci fiecare pom se cunoaște după roadele lui. Că nu se adună smochine din măcăciuni și nici nu se culeg struguri din spini. 45 Omul bun, din vistieria cea bună a inimii sale, scoate cele bune, pe când omul rău, din vistieria cea rea a inimii lui, scoate cele rele. Căci din prisosul inimii grăiește gura lui.

Mat 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. 16 După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăciuni? 17 Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele. 18 Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune. 19 Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc. 20 De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște. 21 Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri. 22 Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut? 23 Și atunci voi mărturisii lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea.

E) MADONA CU OCHI ALBAȘTRI

Iată cum este descrisă Gospa de la Medjugorje:

IMAGINEA Reginei Păcii

Mulți au interogat în diferite moduri vizionarii despre aspectul Sfintei Fecioare, așa cum le-a apărut, în general, în parohia Medjugorje. Fr. Janko Bubalo, autor și membru al provinciei Herțegovina, a fost cel mai de succes în această privință. A urmărit aparițiile Medjugorje de la început. De ani de zile el a venit la Medjugorje pentru a asculta mărturisiri și, astfel, a avut experiențe cu spiritualitatea de la Medjugorje. Un rezultat vizibil al acestor lucrări a fost cartea sa "O mie Întâlniri cu Preasfânta Fecioară Maria la Medjugorje" (1985). Acesta a avut un succes la nivel mondial și a primit un premiu. [...]

Timpul a trecut și încercările de portretizare a Maicii Domnului s-au înmulțit. Multe dintre aceste încercări au fost contrarii. Cu scopul de a le ordona, Fr. Janko, deși în vârstă (născut în 1913), a făcut o altă încercare. El a trimis o foaie de sondaj pentru a interoga vizionarii cu privire la aspectul Sfintei Fecioare. Cei mai mulți dintre vizionari i-au răspuns (Ivan Dragievic, Vicka Ivankovic, Marija Pavlovic Lunetti, Ivanka Ivankovic Elez, și Mirjana Dragicevic Soldo). Ei au mărturisit pe propria răspundere, cu semnături personale la Humac în 1992. Jakov Colo nu a completat foaia de studiu pentru motive justificate, dar el este de acord cu ceea ce au spus ceilalți vizionari și nu a avut nimic special pentru a adăuga.

Va prezentam acum întrebările și rezultatele răspunsurilor:

1. În primul lucru, spune-mi: cat de inalt este Madonna, pe care le vedeți în mod regulat?
Aproximativ 165 cm - Ca și mine (Vicka). [5 picioare 5 inch] [dar noi știm că are 1,99 m - n.n.]

2. Are ea arata destul de "subțire"?

Ea arată destul de subțire.

3. Despre câte kilograme crezi că are o greutate de?

Aproximativ 60 kg (132 de lire sterline).

4. Despre câți ani crezi că este?

De la 18 la 20 de ani. [dar noi știm că în Împărăția Cerurilor vom avea vârsta bărbatului desăvârșit, ca la 30 de ani - n.n.]

5. Atunci când ea este cu Pruncul Isus nu arată mai în vârstă?

Ea arată ca de obicei - ea arată la fel.

6. Când Maica Domnului este cu tine este că întotdeauna în picioare sau. . .

Mereu în picioare.

7. Pe ce stă ea în picioare?

Pe unele mic nor. [tot așa apare și la Părintele Arsenie Boca - n.n.]

8. Ce culoare are acel mic nor?

Norul este o culoare albicioasă.

9. Ai văzut vreodată o îngenuncheze?

Nu! (Vicka, Ivan, Ivanka...) [indiciu pentru lipsa de smerenie a arătării - n.n.]

10. Desigur Madonna are, de asemenea, propriul ei față. Cum arată: rotundă sau, mai degrabă lung - oval?

E destul de lung - oval - normal.

11. Ce culoare are fata ei?

Normal - mai degrabă ușoare - obrații roz.

12. Ce culoare are fruntea ei?

Normal - lumina în principal ca fata ei.

13. Ce fel de buze are Maicii Domnului are - mai degrabă groase sau subțiri?

Normal - frumos - acestea sunt mult mai subțiri. [ca la Părintele Arsenie Boca - n.n.]

14. Ce culoare sunt?

Roșiatică - culoare naturala.

15. Are Maicii Domnului are riduri cum avem noi, oamenii, de obicei?

De obicei ea nu - poate un pic, în cazul în care ea zâmbește (Mirjana).

16. Există un zâmbet plăcut de obicei vizibil pe chipul ei?

Poate - mai mult ca un blândețe de nedescris - există un zâmbet vizibil ca în cazul în care într-un fel în pielea ei (Vicka).

17. Care este culoarea ochilor Fecioarei?

Ochii ei sunt minunate! Clar albastru (toate). [ca la Părintele Arsenie Boca - n.n.]

18. Sunt destul de mare sau. . .?

Mai normal - poate un pic mai mare (Marija).

19. Cum sunt genele ei?

Delicate - normal.

20. Ce culoareau ele?

Normal - nici o culoare speciala.

21. Sunt mai subțiri sau. . .?

Obișnuită - normal.

22. Desigur, Maica Domnului are de asemenea un nas. Cum este: ascuțit sau. . .?

Un nas frumos, mic (Mirjana) - normală, armonizarea cu fața (Marija).

23. Și sprâncenele Fecioarei lui?

Sprâncenele sunt subtiri - normal - mai mult de o culoare neagră.

24. Cum este îmbrăcat Madonna ta?

Ea este îmbrăcată în rochie de o femeie simplă.

25. Ce culoare are rochia ei?

Rochia ei este de culoare gri - poate un pic albastrui-gri (Mirjana).

26. Este rochia tras în jurul corpului sau nu să cadă liber.

Cade liber. [unde este așadar brâul Maicii Domnului? – n.n.]

27. Cât de departe în jos se ajunge rochia ei?

Tot drumul până la mic nor pe care ea în picioare - se potrivește în nor.

28. Cât de departe în jurul gâtului?

În mod normal, - până la începutul gât.

29. Este o parte a gâtului Fecioarei lui vizibil?

Gât este vizibil, dar nimic de sânul ei este vizibil.

30. Cât de departe ajung mâneci ei?

Până la palmele.

31. Este rochia Fecioarei lui tivită cu ceva?

Nu, nu cu nimic.

32. Este ceva tras sau legat în jurul taliei lui Maicii Domnului?

Nu, nu e nimic.

33. Pe corpul Madonei pe care le vezi, este feminitatea ei remarcată?

Bineînțeles că e vizibil! [Maica Domnului, Care precum Hristos este „Bărbatul desăvârșit”, neavând nici urmă de moliciune în virtute, nu arată în nici o Sfântă Icoană feminitatea trupului Ei. Chiar atunci când alăptează nimeni nu poate cârți că își arată feminitatea. Iar când un diacon s-a îndrăgostit de o Sfântă Icoană a Ei, fața Maicii Domnului a îmbătrânit instantaneu, arătând că Preasfânta Născătoare de Dumnezeu nu prețuiește frumusețea trupescă (lucru specific feminin), ci bărbăția feciorelnică și smerită. Ea este de o bună cuviință pe care nimeni nu o poate egala – n.n.] Dar nimic nu special (Vicka).

34. Mai e ceva pe Maica Domnului în afară de aceasta rochie descrise?

Ea are un voal pe cap.

35. Ce culoare este că vâlul?

Vâlul este o culoare alba.

36. pur alb sau. . .?

Alb pur. [ca la madona Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

37. Cât de mult de ei se referă voalul?

Acesta acoperă capul, umerii și corpul complet de pe spatele și din părțile laterale.

38. Cât de departe în jos nu-l atinge?

Se ajunge până la mic nor, de asemenea, ca rochia ei.

39. Cât de departe nu-i acopere în fata?

Acesta acoperă de la spate și din părțile laterale.

40. Arată voalul mai ferm, mai gros decât rochia Maicii Domnului?

Nu, nu - este similar cu rochia.

41. Există vreun fel de bijuterii pe ea?

Nu există nici un fel de bijuterii.

42. Este împodobite cu ceva la capete?

Nu cu nimic.

43. Are Maica Domnului vreun fel de ornament?

Ea are nici un fel. [după cum vedem în Sfintele Icoane are margini aurii, de lumină – n.n.]

44. De exemplu, pe cap sau în jurul capului?

Da - ea are o coroană de stele de pe cap.

45. Există stele întotdeauna în jurul capului?

De obicei există - există întotdeauna sunt (Vicka).

46. *De exemplu, atunci când ea apare cu Isus?*

E la fel.

47. *Cât de multe stele sunt acolo?*

Doisprezece.

48. *Ce culoare sunt?*

Culoare de aur - Golden.

49. *Sunt în nici un fel legate între ele?*

Acestea sunt conectate cu ceva - pentru ca pot sta în sus (Vicka)

50. *Este vizibil un pic de păr al Fecioarei?*

Un pic de păr este vizibil. [ca la madona Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

51. *În cazul în care vrei să-l vezi?*

Un pic mai sus pe frunte - de sub vălul - de pe partea stângă.

52. *Ce culoare este?*

Acesta este negru.

53. *Este una dintre urechile noastre Lady vreodată vizibile?*

Nu, niciodată ei sunt vizibile.

54. *Cum este?*

Ei bine, vălul acoperă urechile ei. [Maicii Domnului i se văd urechile de o mare delicatețe, arătând ascultarea pe care a făcut-o lui Dumnezeu, auzul tainic pe care îl avea pentru înțelegerea lui Dumnezeu – Cuvântul, dar și pentru a afla noi că este grabnic ascultătoare a rugăciunilor noastre, mai lesne spre a auzi, decât spre a grăi. Însă în vedeniile Părintelui Arsenie Boca nu i se văd, exact cum se petrece în arătările diavolești de la Medjugorje. Este o măsură luată în plus de regizori, ca nu cumva să apară vreo bucată din coarne – n.n.]

55. *Ce este Maica Domnului, de obicei, se uită la timpul apariția?*

De obicei, ea se uită la noi - uneori la altceva, la ce ea arată.

56. *Cum Maicii Domnului deține mâinile de ea?*

Mâinile ei sunt libere, relaxat, extins.

57. *Când ține mâinile îndoite?*

Aproape niciodată - poate uneori la „Glorificat să fi...”

58. *Face ea vreun gest cu mâinile în timpul aparițiilor?*

Nu, cu excepția cazului când arata ceva.

59. *Cu sunt palmele întoarse când mâinile ei sunt întinse?*

Palmele sunt de obicei ținute relaxat în sus - degetele sunt relaxate în același mod.

60. *Sunt unghiile ei atunci, de asemenea, vizibile?*

Acestea sunt parțial vizibile.

61. *Cum sunt - ce culoare sunt acestea?*

Culoare naturala - unghiile tăiate curat.

62. Ați văzut vreodată picioarele Doamnei noastre?

Nu - niciodată - rochia ei le acoperă întotdeauna.

63. În cele din urmă, este Sfânta Fecioară într-adevăr frumoasă, așa cum ați spus?

Ei bine, într-adevăr nu am spus nimic despre asta - frumusețea ei nu poate fi descrisă - nu este un felul nostru de frumusețe - ci este ceva eteric - ceva ceresc - ceva ce vom vedea numai în Paradis - și atunci numai de un anumit grad [prima remarcă despre frumusețea Maicii Domnului este potrivită, dar stricată prin adăugarea de eterică, specifică vedeniilor diavolești și picturilor Părintelui Arsenie Boca. Maica Domnului nu este eterică, nu este cerească, este mai presus de cerurile cerurilor, este plină de har. Frumusețea Ei este ceea ce *1Co 2:9* ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit. Dar în Sfintele Icoane ea se arată smerită, cum a fost pe pământ, pentru a nu ne speria. În nici un caz ca o eterică, ca să ne speriem ca de o arătare fantomatică”..²⁸¹

Desigur că această descriere nu se potrivește cu înfățișarea Maicii Domnului. Însă cu madona de la Drăgănescu este foarte asemănătoare. Și de aici se vede că sursa vedeniilor ecumeniste era aceeași.

Dar mai este ceva interesant. Vizionarii de la Medjugorje s-au învoit între ei să prezinte o imagine identică, deși la început se scapă informația că vedeniile erau variabile, nepunându-se cap la cap. Însă în așezământul de la Drăgănescu, după cum am văzut, chipurile madonelor variază după cum nestatornice au fost și arătările diavolești, având, așadar, un și mai vizibil caracter demonic.

Cu totul altfel stau lucrurile cu mărturiile Ortodocșilor. Ele sunt unite, fiindcă descriu Adevărul, care este doar Unul, scris în Sfânta Scriptură și pictat în Sfintele Icoane.

*Apoi ce fel era cu obiceiul ei cel preasfânt și cu chipul cel trupesc, aceasta se află astfel scris la Epifanie și la Nichifor: "Ea era în tot lucrul cinstită și statornică. **Grăind, foarte puțin și numai ce era de trebuință. Lesnicioasă spre a asculta, grăitoare de bine, dînd fiecăruia cinstire; era măsurată la sfat, obișnuia totdeauna a vorbei cuviincios către fiecare om, fără de rîs și fără de tulburare, dar mai ales fără de mînie.***

Vederea feței ei era ca vederea grăuntelui de grîu; părul, galben; ochii, ascuțiți la vedere; iar luminile erau asemenea cu măsline. Sprîncenele ei erau negre și plecate; nasul, potrivit; buzele, ca floarea trandafirului, pline de cuvinte dulci. Fața, nici rotundă, nici scurtă, ci puțin lungăreață. Mîinile și degetele, lungi. În scurt, era împărtășită de toată marea; smerită, neprefăcîndu-și fața deloc, și nici o moliciune nu avea cu sine, ci totdeauna umilință aleasă. Hainele care le purta erau proaste, precum le arăta și sfîntul acoperămînt al preasfîntului ei cap. Și ca să spun pe scurt: în toate lucrurile ei era de față mult dar dumnezeiesc. Iar acum, sălășluindu-se în cele cerești și stînd de-a dreapta Scaunului lui Dumnezeu, în ce fel este, să spună gurile îngerilor și a arhanghelilor, cum și duhurile și sufletele dreptilor, care stau înaintea ei. Deci, precum de vederea feței lui Dumnezeu, tot așa și de vederea feței Preacuratei Născătoare de Dumnezeu săturîndu-se, aceștia să grăiască pentru ea după vrednicie. Iar noi slăvim pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfîntul Duh, pe un Dumnezeu în Treime, să ne închinăm ei cu osîrdie, ca una ce este slăvită și fericită de toate neamurile în veci. Amin".²⁸²

²⁸¹ <<http://medjugorje.org/vint1.htm>>, vineri, 8 ianuarie 2016.

²⁸² <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsaug/08-15-adormirea_maicii_domnului.html>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016.

F) MADONA CE ATACĂ PURUREA FECIORIA MAICII DOMNULUI

Artistul trateaza tema dupa un canon strict. Pe bratul stang, Fecioara poarta Pruncul. Cu mana dreapta, arata spre El: ea Il infatiseaza oamenilor pe imparatul lumii. Pe maforionul rosu al Mariei se vad trei stele - pe frunte si pe umerii Sai - simboluri ale Pururea Fecioriei: inainte, in timpul si dupa Nastere.²⁸³

La Părintele Arsenie Boca, însă nu. Care două dintre cele trei feciorii credea sfinția sa că nu le are Maica Domnului, ne scriind două dintre stele și punându-se astfel în rând cu ereticii protestanți?

²⁸³ <<http://www.crestinortodox.ro/editoriale/icoanele-maicii-domnului-70208.html>>, joi, 7 ianuarie 2016.

G) ÎN LOC DE BUNA VESTIRE O GROZĂVIE CU MADONE, FANTOME, STAFII ȘI DJINNI

Așa a pictat Părintele Arsenie Boca Buna – Vestire, chiar pe ușile împărătești de la Drăgănescu și Prislop. Probabil că așa s-au arătat dracii în vedeniile lor, fiindcă în Erminie altfel se reprezintă această răscruce a istoriei, cea mai mare minune a tuturor timpurilor, repetată la fiecare Sfântă Liturghie, care este chiar Evanghelia și Prototipul plinirii vremii.

În Sfintele Icoane această minune se reprezintă așa (**subliniem și îngroșăm ce a nu a pictat Părintele Arsenie Boca**):

I. Buna-Vestire

Case, și Prea Sfânta Fecioară stând înaintea unui scaun, cu capul puțin plecat, și cu o mână ținând mătase înfășurată pe un fus, iar mâna dreaptă având-o întinsă către îngerul [Gavriil], care, stând înaintea ei, cu dreapta o binecuvântează, iar cu stânga ține [un toiag sau] un crin. Și deasupra casei [este cerul, și din cer vine jos Sfântul Duh cu o rază peste capul Prea Sfintei Fecioare].²⁸⁴

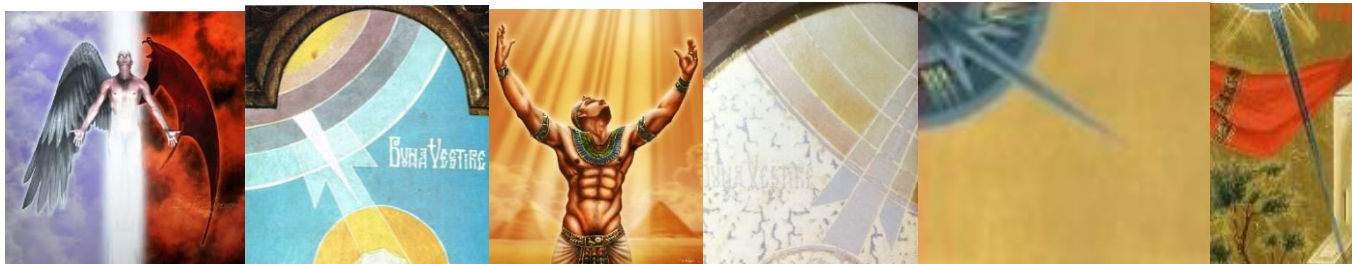
În tablourile Părintelui Arsenie Boca nu avem case, madona stă înapoia unui pupitru (poate pentru dragostea Părintelui Arsenie Boca pentru latini, unde papa este infailibil ex cathedra), având capul în sus, mâna stângă ține un sul (deci nu citea din Sfânta Scriptură, ca să fie justificat pupitru), mâna dreaptă o ține la inimă, ca și cum ar face un gest cavaleresc și i-ar transmite cordialități arătării din față, sau chiar s-ar închina ei (nici măcar nu este mâna în locul unde îl țin isihăștii pentru a fi atenți la rugăciunea lui Iisus. După cum s-a văzut mai sus în Sfintele Icoane mâna dreaptă a ei întinsă către îngerul Gavriil arată că nu primește vestirea fără a o cerceta cu luare aminte, dacă este sau nu după voia lui Dumnezeu, însă în acest tablou mâna dreaptă sugerează că imediat cum o vede o și primește, fără pază, o pune la inimă, după cum a

²⁸⁴ **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 101.

făcut și Părintele Arsenie Boca cu vedeniile sfinției sale). Djinn-ul care i s-a arătat madonei nu ține în stânga nici un toiag, nici un crin, ci un filacteriu care arată primele cuvinte ale îngerului, convingându-ne pe noi că imediat cum a auzit salutarea Maica Domnului a și primit vedenia fără a o cerceta. Practic se anulează tocmai dialogul care ne îndeamnă la pază și punerea poruncilor lui Dumnezeu și făgăduințelor față de El, mai presus de vedenii, daruri și minuni: *Luc 1:28 Și intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei. 29 Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?* [deci nu a pus imediat la inimă închinăciunea îngerului. Vedem că îngerul s-a închinat Ei, nu invers. – n.n.] *30 Și îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. 31 Și iată vei lua în pântece și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. 32 Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. 33 Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit. 34 Și a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?* *35 Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema. 36 Și iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit și ea fiu la bătrânețea ei și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită stearpă. 37 Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință. 38 Și a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!* Și îngerul a plecat de la ea.

Iar în cer nu este mandorla sau cearcănul luminii necreate ci tot un fel de curcubeu, arătând că nu Sfântul Duh trimite acel fulger dizgrațios ca un avion, ca un retevei sau ca însuși *Luc 10:18 satana ca un fulger căzând din cer.*

cearcăn - lumină imaterială, reprezentată de obicei colorată în gri-albăstrui, cu diminuări de ton în formă de cercuri concentrice; grec. halos, lat. circinus, franceză halo, cerne; 73, 74, 118, 138, 127.²⁸⁵

Se observă că Părintelui Arsenie Boca nu a pictat lumina necreată (dreapta), ci prin pietismul apusean specific sfinției sale, a surprins arătările demonice asemănătoare cu cele care descriu căderea lui Lucifer și pe faraon ca fiind fiul zeului Ra.

Iată cum tâlcuiesc Sfinții Părinți Buna-Vestire:

Iar fiindcă Evei i-a zis Domnul că în scârbe va naște fii (Facere 3, 16), dezleagă această scârbă bucuria care o aduce Fecioarei îngerul, zicând: „Bucură-te, ceea ce ești cu dar dăruită”. Și fiindcă Eva s-a blestemat [de către Dumnezeu], acesteia i se zice „Blagoslovită”.

Și cugeta pentru închinare în ce chip ar fi aceasta: oare necuvioasă va fi și curvească, precum de la un bărbat către fecioară? Sau dumnezeiască, fiindcă zice: „Domnul este cu tine”? Și întâi [îngerul] potolește de frică inima ei, ca netulburată fiind, să primească răspunsul cel dumnezeiesc, [se vede limpede și paza Maicii Domnului în fața vedeniei, deși îl cunoștea pe Sfântul Arhanghel Gavriil, care i se arătase de multe ori la Templu în Sfânta Sfintelor. Dar se vede și caracterul vedeniilor dumnezeiești care nu vor să tulbure și să nedumerească precum fac demonii când se arată pentru a te subjuga – n.n.] pentru că nu era cu puțință ca, tulburată fiind ea, să audă cu osârdie cele ce aveau să se întâmple.

Iar aceasta ce a zis: „cu dar dăruită”, ca și cum ar tâlcui-o zice: „ai aflat dar înaintea lui Dumnezeu, că aceasta este a fi «cu dar dăruită», adică a afla dar la Dumnezeu, a plăcea lui Dumnezeu”. Dar aceasta este de obște și la alte femei, pentru că și altele multe au aflat dar la Dumnezeu, însă ceea ce se aduce mai pe urma nu [este de obște], căci zice îngerul:

²⁸⁵ **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 261

1, 31-33: *Și iată vei lua în pântece și vei naște Fiu și vei chema numele lui Iisus. (32) Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt Se va chema și Domnul Dumnezeu îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. (33) Și va împărați peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit.*

„Iată vei lua” acesta este lucrul cel minunat, de care nici o alta între femei nu s-a învrednicit. Iar „în pântece”, a zis ca să arate pe Domnul că din însăși mitra Fecioarei S-a întrupat firește.

Și cu dreptate s-a numit „Iisus” Cel Care a venit spre mântuirea neamului nostru, căci numele acesta în limba elinească se zice Σωτῖρια, adică „mântuire a lui Dumnezeu”. „Iisus” dar Σωτῖρ, adică „Mântuitor” se tâlcuiește, pentru că și „Iao” evreiește, „mântuire” se zice.

*Și zice îngerul: „va fi mare și Fiul Celui Preaînalt Se va chema”. Mare cu adevărat a fost și Ioan, însă nu și Fiu al Celui de Sus. Iar Mântuitorul „mare” este și pentru că învăța ca Unul Care avea putere (Matei 7, 28-29), și pentru săvârșirea preaslăvitelor minuni (Marcu 1, 27). **Și se numește „Fiu al Celui Preaînalt”, omul Care se vede, căci fiindcă unul a fost Ipostasul, cu adevărat Fiu al Celui de Sus a fost omul - Fiul Fecioarei. Că și mai înainte de veci Cuvântul a fost Fiu al Celui de Sus, dar nu era numit, nici era cunoscut. Iar după ce S-a întrupat și S-a arătat cu trup, atunci S-a și numit Fiu al Celui Preaînalt, Cel Care se vedea și minunile săvârșea [vedeți că Mântuitorul nu ia o persoană omenească să se întrupeze cum bârfea Părintele Arsenie Boca? – n.n.]***

[...]

1,34-35: *Și a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat? (35) Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt” te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema.*

Nu ca și cum nu ar fi crezut Fecioara, a zis „cum va fi aceasta”, ci ca o înțeleaptă și pricepută, căutând să învețe chipul lucrului, că niciodată nu s-a făcut vreun lucru ca acesta mai înainte, nici după aceea niciodată nu se va mai face. [această pricepere se arată prin gestul mâinii drepte ridicate, care amână lucrarea grăită de Sfântul Arhanghel Gavriil până la lămurirea că este după voia lui Dumnezeu și nu îi va pierde Fecioria făgăduită Lui. Acest gest este contrazis de punerea mâinii la inimă ca și cum ar primi imediat, fără pază, fără înțelepciune, fără pricepere, tot ce-i oferă vedeniile – n.n.] Din această pricină o și iartă pe ea îngerul și nu o osândește ca pe Zaharia, ci mai vârtos îi tâlcuiește chipul săvârșirii. Pentru că Zaharia cu cuviință se osândește, căci a avut multe pilde, că multe sterpe au născut l'1, iar Fecioara nici o pildă nu a avut.

Deci zice îngerul: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, roditor făcând pântecele tău și zidind trup Cuvântului Celui de o ființă”. Iar „puterea Celui Preaînalt” -este Fiul lui Dumnezeu, pentru că Hristos este „Puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 24) - „te va umbri”, adică „te va acoperi, dinspre toate părțile te va înconjură”. Căci precum găina își umbrește puii săi, pe toți cu aripile sale cuprinzându-i, așa și „Puterea lui Dumnezeu” pe Fecioara toată o au cuprins, și aceasta este „a umbri”.²⁸⁶

Tabloul religios al Părintelui Arsenie Boca este evident de aceeași proveniență cu cele similare de la latini. Se observă îngerii căzuți, baticul alb, pupitrul, mâna la piept, pe alocuri fulgere. Doar că tablourile apusene, sunt un strop mai canonic decât cele ale sfinției sale prin prezența crinului, iar cu altă mână mai schițând încă anemic luarea aminte.

²⁸⁶ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 29-33.

Despre djinnii naziști prezentați în loc de Sfântul Arhanghel Gavriil, vom discuta mai jos, pentru încheiere ar fi bine să observați că atitudinea madonei Părintelui Arsenie Boca este una teatrală, având înfățișarea unei cântărețe, neasemănându-se însă cu Maica Domnului.

2Co 11:14 Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii.

Trebuie să se știe că Dumnezeu este neîmpărțită, deoarece este în întregime pretutindeni și nu este împărțită parte cu parte în chipul celor corporale, ci este în întregime în toate și în întregime mai presus de toate. Îngerul¹⁰¹ nu este conținut într-un loc în chip corporal¹⁰² încât să primească chip și să ia formă. Se spune însă¹⁰³ că este într-un loc, prin faptul că este prezent în chip spiritual și lucrează potrivit firii lui și nu este în altă parte, ci este circumscris în chip spiritual acolo unde lucrează. **Nu poate să lucreze în același timp în diferite locuri. Numai Dumnezeu poate să lucreze în același timp pretutindeni, îngerul, prin iuțea firii și prin faptul că este gata, adică grabnic de a se muta, lucrează în diferite locuri** [așadar îngerul nu are nevoie să pătrundă într-o cameră ca un fum, sau ca o ceață, sau ca un șarpe ce se târâște lent. El apare instantaneu. Acea coadă de fum/ceață/șarpe prezentă la îngerii căzuți pictați de Părintele Arsenie Boca sunt o dovadă evidentă că i-au apărut în vedenii cei înconjurați de fumuri, de fumul îngrozitor mai iute ca pucioasa din iad, cei care lasă ceață în mintea celor ce-i privesc și cei ce sunt șerpi gândiți – n.n.] . *Dumnezeirea, însă, pentru că este pretutindeni și mai presus de toate, lucrează simultan în diferite moduri printr-o energie unică și simplă. [...]*

CAPITOLUL III Despre îngeri

El este făcătorul și creatorul îngerilor; El i-a adus de la neexistență la existență și i-a zidit după propriul Lui chip, o natură necorporală, un fel de duh și de foc imaterial, după cum spune dumnezeiescul David: „Cel care face pe îngerii Lui duhuri și pe slugile Lui pară de foc”

[deci a picta pe Hristos ca pe un înger este o hulă. El este împărat, iar nu duh slujitor. Iar a-L picta ca pe un duh ce țâșnește dintr-o lampă, care iese dintr-un orificiu, înseamnă a-l acuza că este ca un duh necurat legat într-un loc în aparițiile lui, de către vrăjitori. Dar și a picta pe Sfinții Îngeri în acest fel este o hulă, deoarece ei nu sunt robii răutății ca duhurile necurate, ci slobozi și slujitori ai iubirii – n.n.] 115.

Prin aceste cuvinte arată că ei sunt ușori, arzători, calzi, străbătători, grabnici spre dorul de Dumnezeu și slujirea Lui, îndreptați spre cele de sus și liberi de orice gând material.

Așadar, îngerul este o ființă spirituală, veșnic mișcătoare, liberă, necorporală; slujește lui Dumnezeu și a primit în firea lui nemurirea în har. Care este, însă, natura și definiția ființei lui, numai ziditorul o știe. Se spune că este necorporal și imaterial în raport cu noi, deoarece tot ceea ce se pune în comparație cu Dumnezeu, singurul incomparabil, este grosolan și material. Numai Dumnezeu este în realitate imaterială și necorporală. [așadar nu poți picta nici trupurile duhovnicești ca pe duhuri, nici pe Dumnezeu ca pe îngeri, nici pe îngeri ca pe draci, ci după cum ne învață Erminia în funcție de simbolurile teologice sfinte și de cum s-au arătat omului aceste realități nevăzute cu bună-voința sau îngăduința lui Dumnezeu – n.n.]

Așadar, îngerul are o fire rațională, spirituală, liberă și schimbătoare în felul de a gândi sau de a voi, căci tot ceea ce este creat este schimbător.

[...]

Îngeri sunt circumscriși, căci atunci când sunt în cer nu sunt pe pământ și când sunt trimiși de Dumnezeu pe pământ nu rămân și în cer. Nu sunt limitați de pereți, de uși, de încuietori și de peceți, [deci nu au nevoie să se strecoare ca un fum sau un șarpe prin uși. Deci duhurile care s-au arătat Părintelui Arsenie Boca sub formă de hristos mincinos înviat nu sunt Sfinții Îngeri, ci șerpi gândiți ca fumul de pucioasă ce se strecoară, arătându-se ca luminoși pentru a înșela – n.n.] căci sunt nelimitați. Eu spun nelimitați. Cu toate acestea ei nu apar așa cum sunt celor vrednici, căroră Dumnezeu va voi ca ei să se arate, ci sub o formă oarecare, în așa fel încât să-i poată vedea aceia căroră li se arată [forma aleasă de Dumnezeu ca să ne apară nouă este, după cum am citit și am văzut în Sfintele Icoane, cu picioare vizibile sau ascunse de aripi, în nici un caz prin simbolul cel unduos al Șarpelui celui vechi care ne-a înșelat pe noi de la început – n.n.]. Nelimitat însă,

prin fire și în sensul propriu al cuvântului, este numai cel nezidit, căci toată zidirea este limitată de Dumnezeu, care a zidit-o.

Ei au din afară sfințenia ființei lor, de la Duhul. Au, prin harul dumnezeiesc, darul profeției. Nu au trebuință de căsătorie, căci nu sunt muritori.

Fiind spirite, ei sunt în locuri spirituale. Nu sunt circumscriși în felul celor corporale, natura lor nu are o formă trupească și nici nu au cele trei dimensiuni, ci sunt prezenți în chip spiritual și activează acolo unde li s-ar porunci; cu toate acestea ei nu pot să fie și să activeze simultan în două locuri deosebite.²⁸⁷

A) ÎNGERII DJINNI

Mahomedanii cred că începătorul lor a primit Coranul de la Sfântul Arhanghel Gavriil. Ei îl numesc Jivril. După comportament, însă, prin mânia și gestul de a-l sugruma pe Mahomed pentru a-l sili, și după roadele asasine și preacurvești prin care s-a răspândit așa de mult islamul, el era un arhicon (diavol specializat cu teologia întunericii sau filozof al iadului).

Iată cum îl pictează chiar ei:

Se observă că aripile lui și baza lui sugerează pe Șarpele cel vechi, iar atitudinea lui este războinică, chemând la luptă, nu este plin de blândețe ca un înger ce vrea să aducă pacea, să îndepărteze teama și să transmită blândețea.

Dar aceasta observăm și la îngerii căzuți ai Părintelui Arsenie Boca. În loc de picioare ei au ca rădăcină un izvor, ca dintr-o lampă fermecată frecată, ce se unduiește ca un șarpe. Iar fețele lor sunt mânioase, poruncitoare, dorind să înrobească prin hipnoză și frică pe privitor. Bărbiile sunt tăiate, ca la mai toate picturile Părintelui Arsenie Boca, sporind urâtenia lor, fiindcă așa era și sfinția sa. Iar ca să semene mai bine cu el unii au chiar ochi albaștri.

²⁸⁷ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 31-38.

E adevărat, însă, că la djinni se vede că sunt răi, pe când îngerul căzut din picturile Părintelui Arsenie Boca vrea să ne convingă că este Sfânt. Numai că nu prea îi iese, dacă luăm aminte.

Arătările diavolești nu se opresc odată cu moartea Părintelui Arsenie Boca. Ele se continuă, în același stil și prin aceleași duhuri, la mormântul de la Prislop, la cei amăgiți de sfinția sa.

Iată două dintre ele, deja celebre, la dreapta lor găsim replici ale lor, cu spectre, arătând că de fapt aceleași duhuri lucrează ca să amăgească pe oameni, în funcție de credința fiecăruia, dându-i explicații fie de sfințenie, fie de groază:

După cum se observă, tot ca un fum apar și sunt transparente ca niște stafii. Desigur că pot fi și producții artistice omenești, ca și tablourile Părintelui Arsenie Boca, dar care transpun în imagine credința și experiențele lor.

B) ÎNGERII NAZIȘTI

Sunt două indicii care arată aceasta: figura nemilostivă, tăioasă, de biciuri ale lui Dumnezeu și aripile contorsionate, cu aceeași formă și curbură la umeri ca vulturul Wehrmacht. Vedeți că și aici picioarele diavolului din dreapta sunt nevăzute ca la stafii, sau mai bine spus apar din văzduh, de pe la vămi:

ocult,

Iată un serafim cu șase aripi, căruia Părintele Arsenie Boca (de fapt diavolul care l-a amăgit) i-a tăiat două aripi, ca să semene mai bine cu vulturul de sus. În realitate este un serafim căzut la care se vede că și-a pierdut două aripi.

Dar nu numai aspectul acestor arătări căzute este mâniaș și cum a fost și nazismul, ci încă și armamentul lor este diavolesc.

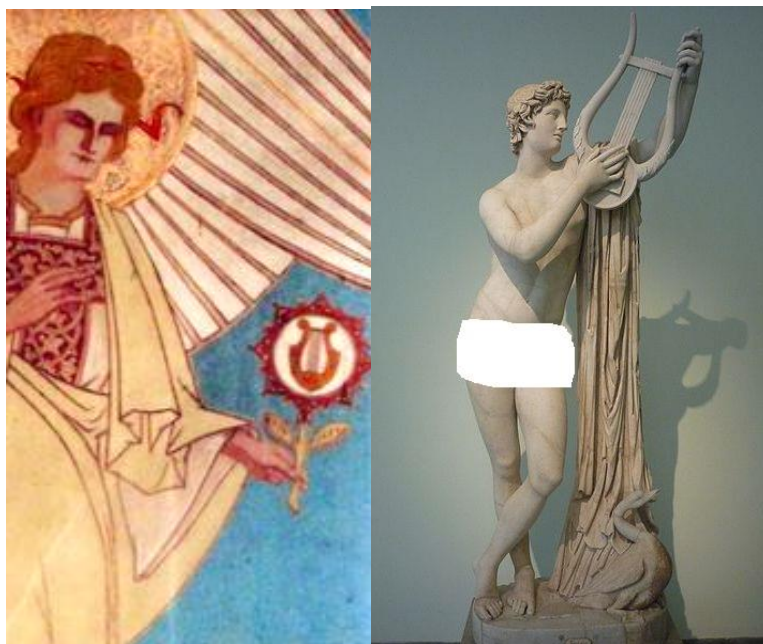
Poate părea o coincidență, dar să vedeți ce are îngerul căzut (pictat în loc de Sfântul Arhanghel Gavriil) pictat pe ripida sa: o liră.

Ne-am gândi că Părintele Arsenie Boca era de formație muzicală și dorea să arate cum laudă cântă îngerii pe Dumnezeu. Dar aceasta nu este canonic, ei pe ripidă au scris Sfânt, Sfânt, Sfânt, sau hrisma. Pentru a înțelege de ce a trecut Părintele Arsenie Boca o liră în mâna îngerului său, să nu uităm că a pictat în urma vedeniilor. Lira este unul din simbolurile preferate ale diavolilor, fiindcă prin melodie vrăjește sirenele atrăgând, iar prin asemănarea cu trishula ucide hipnotizând.

Să studiem acum care zei erau simbolizați de liră:

Apollo Zeul al muzicii, profețiilor și al săgeților. De asemenea se spune că este zeul luminii și adevărului. Este asociat cu soarele. Se mai face referirea că este cel mai frumos dintre zei. Fiu al lui Zeus. Simbolurile sale sunt arcul, lira și laurul. [...] Hermes

*Zeul zborului, hoților și comerțului. Mesagerul zeilor. Conducătorul sufletelor morților spre locul lui Hades. Apare în mai multe mituri decât orice alt zeu sau zeiță. Îi place să păcălească și este foarte inventiv. Hermes inventează lira din carapacea unei țestoase. Simbolurile sale sunt caduceul și încălțăminte înaripată. [...] Erato Muza poeziei erotice. Era reprezentată cu o liră în mână, înconjurată de trandafiri și mirt. [...] Polyhymnia Muza imnurilor de slava, reprezentată cu fața ascunsă într-un val, într-o atitudine de reculegere și meditație, cu un manuscris în mână. I se atribuie inventarea lirei. [...] Terpsichore Muza dansului și a cântecului coral, reprezentată cu o liră în mâini.*²⁸⁸

Să studiem acum felul în care se pictează Sfintele Icoane ale îngerilor în Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit:

1. *Cum se zugrăvesc cele 9 cete îngeresti*

Cetele sfinților îngeri sunt 9 - după cum zice sfântul Dionisie Areopagitul - și se împart în 3 stări sau orânduiele (fiecare de câte 3 cete).

În întâia orânduială sunt: Tronurile (sau Scaunele), care se zugrăvesc ca niște roți de foc, având de jur-împrejur aripi, iar în mijlocul aripilor având ochi; ele se împletesc unele cu altele, închipuindu-se un scaun împărătesc. Heruvimii, numai cu cap și cu două aripi. Iar Serafimii, cu câte șase aripi: cu două aripi își acoperă obrazul, cu alte două picioarele și cu celelalte două zburând, iar în mâini țin ripide, pe care sunt scrise cuvintele: „Sfânt, Sfânt, Sfânt [este Domnul Savaot...].” Așa i-a văzut pe aceștia Proorocul Isaia [oare Părintele Arsenie Boca se considera mai mare decât Sfântul Prooroc Isaia, având mai mult încredere în vedeniile proprii decât în vederea adevărată a Sfintelor Scripturi? – n.n.].

²⁸⁸ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_personajelor_mitologice_elene>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016.

În a doua orânduială sunt: Domniile, Puterile și Stăpâniile, care împodobire se mai numesc. Aceștia se zugrăvesc purtând stihare lungi până la glezne și încinși cu orare verzi aurite (uneori pe umeri cu mantii până la genunchi), în mâinile drepte țin toiege de aur. iar în mâinile lor cele stângi o pecete, [rotundă ca un taler], cu Crucea, (adică sigiliul Domnului).

În a treia orânduială sunt: Începătoriile, Arhanghelii și îngerii. Aceștia se zugrăvesc (cu capul gol, cu părul strâns cu o panglică albă legată la ceafă și purtând haine ostășești, încinși cu brâie de aur (și cu mantii pe umeri) și ținând în mâini arcuri și lănci cu topoare și sulite la vârful. (îngerii au și chipul unor tineri cu stihare luminoase și lungi).²⁸⁹

Se observă, așadar, că se arată oamenilor cu picioare, în veșminte cuviincioase, panglici albe (nu roșii, verzi, lila, cu pietre prețioase), cu ochi căprui nu albaștri, au simboluri ce laudă pe Dumnezeu și creștinismul prin Sfânta Cruce, și nu simboluri păgâne, și au o frumusețe smerită și blândețe duhovnicească, cu aripi și mâini line, ce depășesc prin mobilitate firea și mângâie ochii prin rotunjimi, nu sunt ascuțite și contorsionate ca în pictura de la Drăgănescu. Rar are Sfântul Arhanghel Mihail sabie, și atunci când are este una de fier, nu de foc. Sabie de foc poartă nu Sfântul Arhanghel Mihail, ci un serafim cu șase aripi:

Fac 3:24 Și izgonind pe Adam, l-a așezat în preajma grădinii celei din Eden și a pus heruvimi și sabie de flacără vâlvâitoare, să păzească drumul către pomul vieții.

7. Izgonirea lui Adam și a Evei din rai¹⁰.

*Raiul, precum s-a zis mai sus, și Adam și Eva goi. având frunze de smochin înfășurate împrejurul [mijlocului și al] coapselor; 11 fugind, se uită înapoi, iar un Serafim cu șase aripi, ținând în mâini sabie de foc, îi gonește.*²⁹⁰

Să recapitulăm: arătări cu ochi verzi și albaștri, bentițe și cununite verzi, pestrițe, albastre, cu buline, în loc de panglici albe, ținută indecentă (nu stihare până la glezne, ci pantaloni și mâneci scurte, ca și Părintele

²⁸⁹ **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 67.

²⁹⁰ **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 68.

Arsenie Boca pe munte). Arăturile sunt chiar mutilate, fără trunchi, numai cu bust, sau cu picioarele doar până la gleznă, cu mandibule prea mari sau prea mici și aripi naziste, contorsionate în mod aproape yoghin. Nu seamănă deloc cu Sfinții Îngeri. Se vede că au fost frumoși, dar s-au urâțit. Înțelegem că acestea sunt semnele căderii îngerilor care s-au arătat Părintelui Arsenie Boca.

4. ANTI SFINȚI

A) PSEUDO MOISE ÎNCORNORAT

Așa îl fac latinii, vrând să aibă parte de Renașterea... zeului Pan, de fapt chiar a lui... Zeus.

Părintele Arsenie Boca, și artiștii din Renaștere, fiind inspirați de aceleași duceri care arătau elinilor vedenii, văzând la fel, pictează la fel. Chiar dacă ar fi vrut să arate că cele două coarne sunt slava lui Dumnezeu, Părintele Arsenie Boca ar fi trebuit să știe că nimbul este soarele harului ce strălucește în

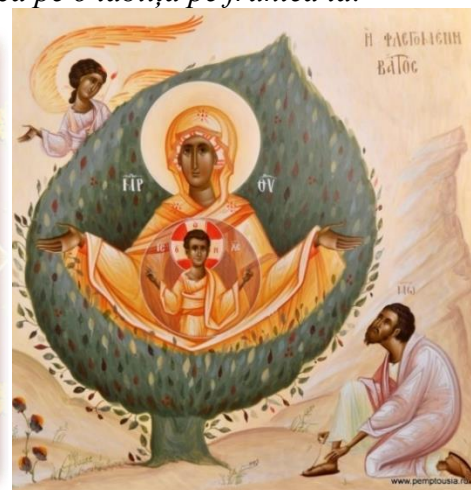
oamenii lui Dumnezeu și să nu dea dreptate latinilor care spun că grația este o creatură, adică exact ca o putere dobitocească ce rezidă în coarne.

Practic, Părintele Arsenie Boca pictează pe Sfântul Prooroc Moise (marele luptător împotriva păgânismului), exact cum era sculptat Zeus, mai marele zeilor, deci cel care îl simboliza pe Lucifer.

Sfântul Duh, însă, inspiră pe adevărații creștini să-l picteze așa cum a fost, un Sfânt și Cuvios Prooroc, care are, cel mult, deasupra capului tăblița (cutia) numită filacterie, în care se găsesc cuvintele Domnului:

Deu 6:6 Cuvintele acestea, pe care ți le spun eu astăzi, să le ai în inima ta și în sufletul tău; 7 Să le sădești în fiii tăi și să vorbești de ele când șezi în casa ta, când mergi pe cale, când te culci și când te scoli. 8 Să le legi ca semn la mână și să le ai ca pe o tăbliță pe fruntea ta.

Persoane diferite, nu-i așa?

B) ANTI SFINȚI MUSTĂCIOȘI

(1) Pseudo Gheorghe

La stânga, Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, la dreapta Tom Selleck, la centru?

În nici o Sfântă Icoană nu l-am văzut pe Sfântul Mare Mucenic Gheorghe pictat cu mustață.

(2) Pseudo Nicolae Oprea – ca un demon hipnotizator

În Rusia, într-un apartament oraș în Nizhnevartovsk (regiunea Tyumen), pe 09.12.1996 la ziua sa de naștere Andrei a fost fotografiat cu bunicul său. Televizorul era închis, dar priviți ce a apărut în fotografie.

Cei de la Lavrea Poceav și-au dat seama că este vorba de un diavol hipnotizator ce lucrează prin televizor și au pus la pangar fotografia spre avertizarea închinătorilor.

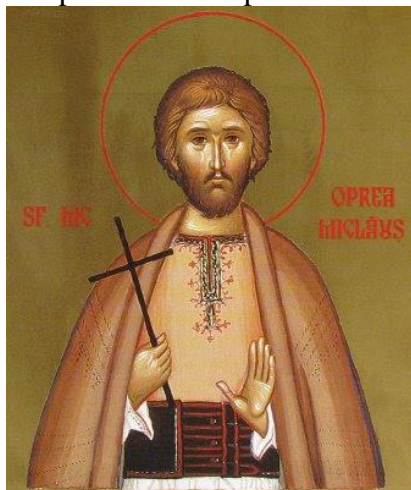
Dacă ar fi fost Părintele Arsenie Boca ar fi scris deasupra Sfântul Mucenic Nicolae Oprea din Săliște și ar fi lipit fotografia pe pereții așezământului de la Drăgănescu, uimind și pe Bela Lugosi, actorul ce a jucat rolul lui Dracula, pentru imaginația lui.

În realitate acesta este un mare semnal de alarmă, fiindcă am depistat acum cine i se prezentau drept Sfinți, în vedenii, picturului îngropat la Prislop. Nu numai atât, dar acesta ne dezvăluie că sfinția sa primea înșelarea ca și cum ar fi revelația Sfântului Duh, iar pe demonii hidoși îi privea ca și cum ar fi fost Sfinți. Aceasta spune multe despre discernământul sfinției sale și de faptul că, în realitate, nu a avut nici o cercetare a sfinților sau a lui Hristos, ca să poată cunoaște cum sunt adevărații Sfinții și să-i deosebească de diavolii care joacă teatru.

Fotografia de mai sus a fost analizată de două instituții din Ucraina: Ministerul de medicină legală al Sănătății din Ucraina și Institutul din Kiev de cercetare științifică și examinare medico-legală. Concluziile lor au fost că fotografia nu este trucată și televizorul era închis. Acest lucru a fost confirmat și de președintele Academiei de Științe a Ucrainei Alexei Onipko. Pentru mai multe amănunte puteți vizita următoarea adresă de internet:

<http://www.liveinternet.ru/tags/%D4%EE%F2%EE+%E1%E5%F1%E0+%E2%EE+%E2%F0%E5%EC%FF+%EE%EF%E5%F0%E0%F6%E8%E8...../>, duminică, 10 ianuarie 2016.

De dragul adevărului vom alătura din nou imagini opuse. La stânga Sfântul Mucenic Nicolae Oprea, la dreapta diavolul hipnotizator al televizorului, la centru?

În nici o Sfântă Icoană Ortodoxă nu l-am văzut pe Sfântul Mucenic Oprea Miclăuș din Săliște (cunoscut și sub numele de Nicolae Oprea) fără barbă.

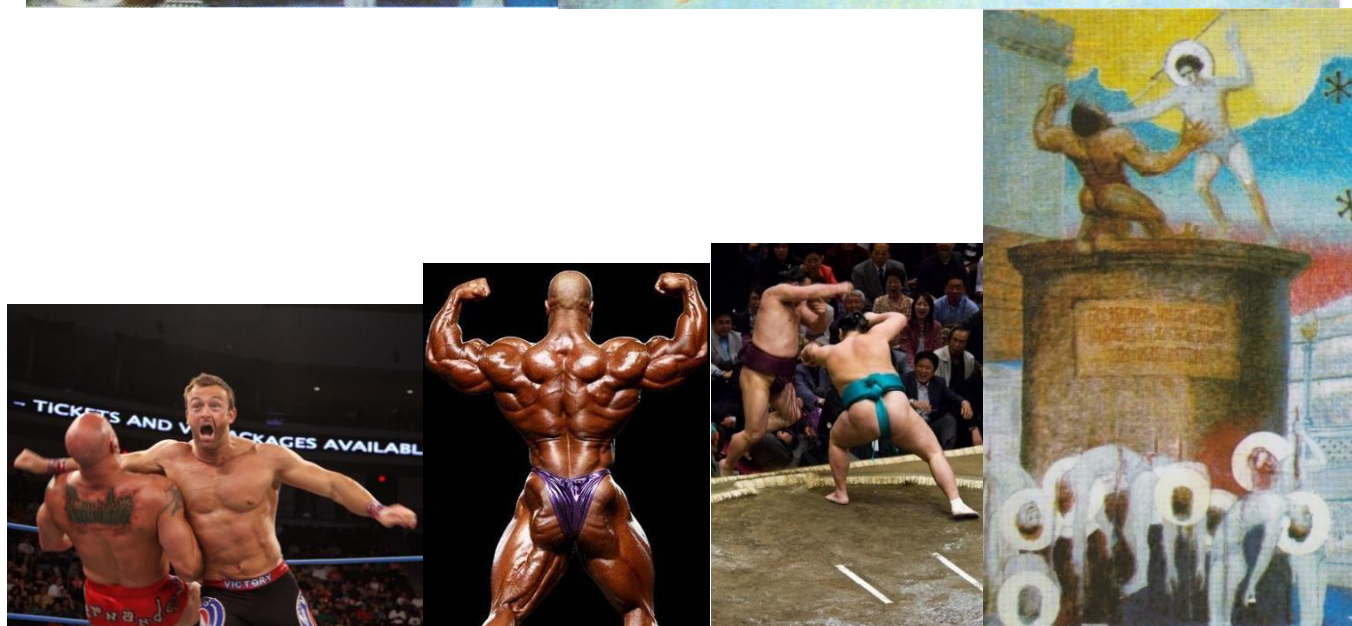
Părintele Arsenie Boca, fiindcă se punea mai presus de Sfânta Biserică și de Hristos Adevărul, din cauză că l-a văzut în vedenii mincinoase doar cu mustață, l-a și pictat așa, puțin mai jos de Francisc de Assisi, pe care sfinția sa (lepădându-se de Ortodoxie prin credința că se pot mântui și cei ce au murit dezbinați de Sfânta Biserică prin eresuri) îl considera Sfânt.

Chiar dacă în tabloul de mai sus fantasma ar fi avut totuși o scurtă barbă dichisită (nepotrivită pentru un mucenic ardelean de la vremea aceea), mai subțire ca mustața, care însă (din trecerea timpului, sau fotografia proastă) s-a șters, aceasta nu justifică hidoșenia hipnotică a arătării.

C) ANTI SFINȚI CU PANTALONII SCURȚI ȘI MINIJUPĂ

1. Pseudo Nestorie wrestler

Se observă cu ochiul liber cât de dizgrațioase erau vedeniile cu fantome, puse pe seama Sfinților și ce frumusețe au Sfintele Icoane, numai punând una lângă alta biruința Sfântului Mucenic Nestorie asupra lui Lie.

Palpantă trupește atmosfera în toate cele patru imagini de mai sus, dar nu aduce nici liniște în inimă și nici schimbarea minții duhovnicește, pentru a se uni cu Dumnezeu și înțelege taina Sfinților lui.

2. Pseudo Îngeri cu minijupă

Cel din stânga se vede că este un fost înger căzut în tristețea mândriei. A rămas și fără țări, și fără mânci, și fără picioare. Iar armele au început să-i fie topite de *Mat 25:41 focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui.*

Cel din a doua fotografie din stânga, poate se credea și el un înger, în loc de nimb având bască, în loc de aripi având fular, în loc de hrismă având rucsac. Dar și din această fotografie se vede că era căzut. După cum din a treia fotografie se vede că dacă ar fi vrut să îmbrace picioarele îngerului, ar fi știut să o facă. Asta înseamnă că nu a vrut, pentru că... așa i s-a arătat vedenia, adică îngerul căzut.

D) PSEUDO NICOLAE

(1) Al Mirelor Lichiei, spadasin

Bedernița (набедренникъ – lit. „deasupra coapselor”, scut pentru coapse) sau epigonatul (gr. επιγονάτιο, lit. „peste genunchi”; rus. Палица, palița) este un veșmânt liturgic de formă pătrată sau romboidală care se poartă pe partea dreaptă a corpului, legată cu un cordon petrecut peste de umărul stâng. Este purtat în tradiția Bisericii Ortodoxe de episcopi, precum și de preoții care au primit binecuvântarea de a o purta. [...]

Semnificații

*Bedernița, ca veșmânt liturgic, este probabil o formă de „traducere” în ceremonialul liturgic a unor elemente împrumutate din arsenalul militar. Astfel, numele și modul în care este alcătuită bedernița amintesc de apărătoarele pentru picioare, element din armura soldaților menit să le apere picioarele de rănille de sabie. Prin modul în care este purtată, amintește de o sabie. [decî ea însăși este o sabie. Cine pictează pe sabie... o sabie? Părintele Arsenie Boca nu știa probabil semnificația bederniței – n.n.] Împărații bizantini le acordau comandanților de oști și nobililor săbii în semn de cinstire, ca unora care apărau frontierele imperiului; tot astfel, Biserica le acordă slujitorilor săi acest însemn, ca o recunoaștere a strădaniilor lor de apărare a credinței. Astfel, bedernița îl arată pe purtătorul ei drept apărător al credinței, ostaș al lui Hristos. Ea însăși simbolizează Cuvântul lui Dumnezeu ca scut și apărare a purtătorului său. [apărarea și arma noastră este Sfânta Cruce, sau după cum spune Sfânta Scriptură sau însuși Domnul nostru Iisus Hristos: *Efe 6:17 Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.* Așadar cel mai potrivit este brodarea pe bederniță a Sfintei Cruci sau a Sfintei Icoane a lui Hristos, pentru a învăța pe toți Cine este arma și apărarea noastră. A picta o sabie pe bederniță este exact contrazicerea Sfintei Evanghelii *Mat**

26:52 Atunci Iisus i-a zis: *Întoarce sabia ta la locul ei, că toți cei ce scot sabia, de sabia vor pieri.*

Dar dacă prefera vedeniile în locul Cuvântului lui Dumnezeu... a rămas în afara Lui – n.n.]²⁹¹

Deși Sfântul Ierarh Nicolae a oprit sabia călăilor să nu taie pe cei nevinovați, el nu s-a folosit de sabia. Arma tuturor creștinilor este Sfânta Cruce. A-l picta purtător de sabia înseamnă a-l acuza că este un spadasin ucigaș, lumesc. Nici Sfântul Prooroc David nu a putut zidi templul Domnului, deși era Sfânt, tocmai pentru că ucisese. De ce să-l acuzăm de aceasta pe chipul blândeților?

Insemnandu-ne cu semnul Sfintei Cruci marturisim pe Dumnezeu Tatal, Fiul si Duhul Sfiant, Treimea cea de o finta si nedespartita si cerem ocrotire impotriva raului si dobandirea binecuvantarii Preasfintei Treimi. De aceea, la Taina Sfantului Maslu ne rugam cerand ocrotire de la Bunul Dumnezeu prin Sfanta Cruce, spunand: „Doamne, arma asupra diavolului, Crucea Ta o ai dat noua; ca se ingrozeste si se cutremura, nesuferind a cauta spre puterea ei;

[de aceea diavolul înlocuiește (în vedeniile prin care l-a înșelat pe Părintele Arsenie Boca) Sfânta Cruce cu sabia, căci ultima i-a adus lui în istorie multă recoltă prin războaie și dueluri – n.n.]

ca mortii i-ai sculat si moartea o ai surpat, pentru aceasta ne inchinam ingroparii Tale si invierii” .Amin²⁹²

1Pa 22:7 Și a zis David lui Solomon: „Fiul meu, eu am avut la inimă să zidesc templu în numele Domnului Dumnezeuului meu; 8 Dar a fost către mine cuvântul Domnului și a zis: Tu ai vărsat mult sânge și ai purtat războaie mari; nu se cuvine să zidești tu casă numelui Meu, pentru că ai vărsat mult sânge pe pământ înaintea feței Mele.

Îndreptător credinței și chip blândeților, învățător înfrânării te-a arătat pe tine turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câștigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte Ierarhe Nicolae, roagă-L pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Deși acest amănunt pare a fi lipsit de importanță, pentru unii, totuși el face parte din categoria acelor semnale de alarmă lăsate de Dumnezeu în vedeniile demonice, ca cel amăgit să se trezească. Noi trebuie să ne ghidăm după Sfintele Icoane și să ne dăm seama și după amănunțele lor care vedenii sunt autentice, care diavolești. Dacă ar fi făcut așa, Părintele Arsenie Boca ar fi scăpat de amăgire și nu ar mai fi pictat într-o biserică fanteziile diavolești. Pentru că sfinția sa a fost cuprins de capriciul plăcerii de sine că este un ales, s-a repezit la penel și a reprodus fără discernământ toate pe care le-a văzut, nemai punându-și întrebarea dacă este bine ce face. Însă noi suntem datori, mai ales dacă îl iubim, să nu ne asociem cu sfinția sa în rătăcire, ca să îi micșorăm responsabilitatea consecințelor bietei sale înșelări și pentru a ne feri, în același timp, de a ne închina lui antihrist.

Descoperirea amăgirii Satanei

²⁹¹ <<http://ro.orthodoxwiki.org/Bederni%C8%9B%C4%83>>, duminică, 10 ianuarie 2016.

²⁹² <<http://www.crestinortodox.ro/religie/crucea-arma-impotriva-diavolului-144263.html>>, joi, 7 ianuarie 2016.

Dintre ierarhi, în frunte părea că vine Sfântul Spiridon; atunci, îngerul închipuit i-a spus monahului Spiridon:

- Ce stai ca prostul și te uiți așa curios? Nu-L vezi pe Stăpânul Hristos care te așteaptă? Du-te repede să I te închini!

Monahul Spiridon, ispitit de capriciul mândriei, s-a umflat ca un păun și a înaintat puțin, dar încet - încet a început să șovăie, ca și când ceva din interiorul lui i-ar fi spus: „Nu te duce mai departe!“ Ce să fi fost oare? Să fi fost glasul conștiinței sau îngerul său păzitor?

La un moment-dat, părintele Spiridon s-a uitat cu atenție la Sfântul Spiridon care venea în frunte și a observat că pe cap purta un fes mare, a cărui lungime atingea un metru. Pentru Sfântul Spiridon, protectorul lui fiindcă îi purta numele, avea multă evlavie și respect și deoarece pictorii îl înfățișau în icoane cu fes foarte mic, altfel decât îl vedea el acum, părintele Spiridon a rămas surprins și făcându-și semnul Crucii a zis cu glas tare: „Doamne miluiește, Sfântul Spiridon să aibă fes așa de mare, foarte ciudat lucru!“

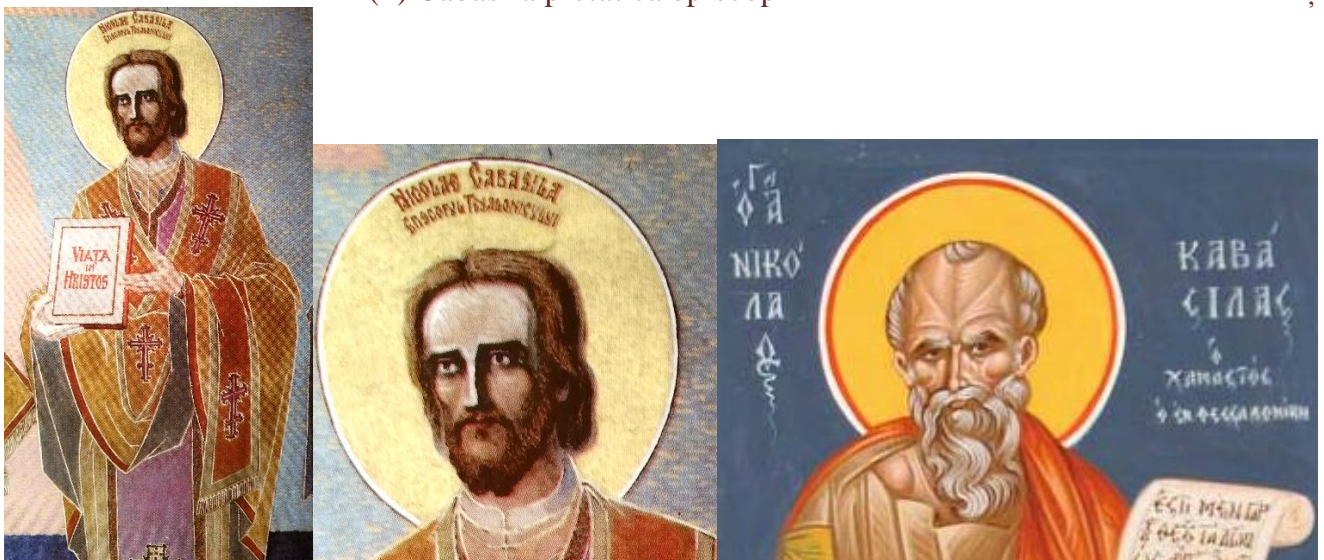
Îndată ce și-a făcut semnul Crucii, toate nălucirile au pierit și înșelătoriile Satanei s-au făcut nevăzute, însă monahul a văzut că se afla pe marginea prăpastiei. Din fericire, un picior îi era afundat în zăpadă și celălalt, care era ridicat pentru a înainta, se găsea în gol, adică nu avea unde să și-l pună, întrucât dacă ar fi făcut încă o jumătate de pas, ar fi căzut în prăpastia adâncă de mai bine de o mie de meri. Lui Dumnezeu însă i-a fost milă de el, căci în loc să cadă în față, a căzut pe spate și de frica și groaza prin care a trecut a stat leșinat mai mult de trei ore, după care și-a revenit, pentru că ziua era frumoasă și soarele l-a încălzit.

Dumnezeu își iubește creația și dăruiește pocăință²⁹³

Sfântul Ierarh Nicolae nu folosește sabia, ci o oprește:

(2) Cabasila pictat ca episcop – încă o dovadă că vedeniile l-au mințit

²⁹³ Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 119-120.

Sfântul **Nicolae Cabasilla** (1319/23^[1] - 1391), scriitor laic^[2], **teolog** și mistic sacramental bizantin, apropiat al împăratului **Ioan VI Cantacuzino**, împreună cu care s-a retras la **mănăstire**.

În **disputa isihastă** a ținut partea **monahilor** din **Muntele Athos**, deși a preferat să urmeze o cale spirituală mai puțin mistică decât doctrina energiilor necreate.

Cabasila este un **sfânt** al Bisericii Ortodoxe și este comemorat pe data de **20 iunie**.

Viața

Nicolae Cabasila s-a născut la Tesalonic în jurul anului 1322. Se trăgea, prin tatăl său, din familia Chamaetos, dar la maturitate a preferat să-și ia numele de familie al mamei sale: Cabasila, o familie veche și renumită în imperiu la acea vreme.

Dascălii săi, în învățătura profană, literară și filosofică, și cea spirituală și teologică au fost:

Nil Cabasila - unchiul său, teolog renumit pentru tratatele sale împotriva Latinilor, oponent al încercărilor de unire dintre Biserica Ortodoxă (a Orientului) și Biserica Romano-Catolică (a Occidentului); a fost **arhiepiscop** al Tesalonicului timp de doi ani (1361-1363).

Dorotei Vlates - unul din părinții duhovnicești cei mai renumiți din Tesalonic; la 1355 acesta a fondat, împreună cu fratele său Marcu, pe acropola Salonicului, Mănăstirea Pantocratorului (1355), care le poartă astăzi numele (Mănăstirea Vlatadon); mai apoi a devenit arhiepiscop al Tesalonicului (1371-1379)

Grigorie Palama (1296-1359) - viitor arhiepiscop de Tesalonic (1347-1359), unul dintre cei mai profunzi și mai originali teologi ai Bisericii Ortodoxe din secolul al XIV-lea.

Isidor Buheiras - viitor **Patriarh** de **Constantinopol** (1347-1349/50), care îndruma mai multe cercuri de laici practicanți ai **Rugăciunii lui Iisus**, la care participa și tânărul Nicolae Cabasila.

În timpul studiilor la Școala de Filosofie din Constantinopol (prin anii 1340-1350) izbucnește disputa palamită, dar Cabasila se arată mai interesat de viața socială și politică.

Opera

Opera sa principală este **Viața în Hristos** - Περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς (editată de W. Gass, 1849), în care expune principiul conform căruia unirea cu Hristos este actualizată și desăvârșită prin trei dintre tainele Bisericii, anume botezul, mirungerea și euharistia.

Mai este cunoscut un **Comentariu la Sfânta Liturghie** (sau: **Tâlcuirea Dumnezeieștii Liturghii**^[3]), în care arată de asemenea arată o profundă înțelegere a sacramentelor și vieții liturgice.

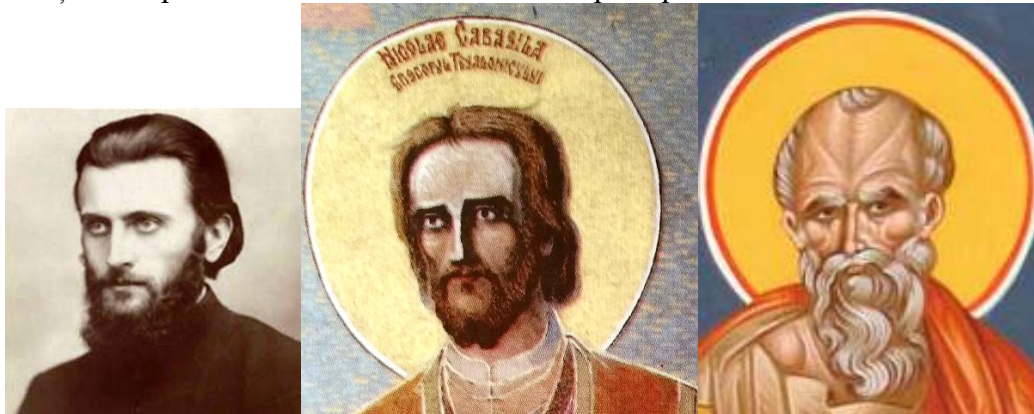
A mai scris **omilii** pe diverse teme. O mare parte din textele sale sunt încă nedidactate.²⁹⁴

Se înțelege că pe vremea aceea Părintele Arsenie Boca nu prea era documentat, poate și alți teologi făceau aceeași greșală, dar dacă sfinția sa picta după vedenii (cum susține și el, și ucenicii lui), înseamnă că și în această privință (ca și în celelalte) l-au mințit.

Deci, și din aceasta înțelegem că vedeniile nu le avea de la Sfântul Duh, Duhul Adevărului.

Dar se observă și urâtenia arătării și fixismul privirii, ca în toate tablourile de la Drăgănescu.

Pe cine credeți că l-a pictat Părintele Arsenie Boca ca episcop?

²⁹⁴ <http://ro.orthodoxwiki.org/Nicolae_Cabasila>, duminică, 10 ianuarie 2016.

Desigur că nu pe Sfântul Cuvios Nicolae Cabasila, ci pe cel *cu ochi vicleni* (cum ne atrage atenția ÎPS Pimen) pe care Maica Zamfira îl avea ca pe episcopul ei:

Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, ca pe episcopul nostru în mentalitatea de creștinism primar cu care ne-a deprins părintele Arsenie, Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului²⁹⁵

E) PSEUDO ȘTEFAN

(1) arhidiaconul, plecat în promenadă

Pseudo arhidiaconul nu are nici Papalitra care se numește și Garrara (rotundă tundere a părului din creștetul capului), se unduiește ca la un dans în care este absent, cădelnița o ține cu neglijență și privirea o are de om distrat și visător. Adevăratul Sfântul Arhidiacon Ștefan este pătruns de înțelepciune (cum suntem învățați din Faptele Apostolilor, dar și din privirea lui isteată din Sfintele Icoane) dar și de cuvioșia slujirii, care îl arată a fi cu frică și cutremur pentru mărturisirea lui Dumnezeu.

(2) cel Nou

Pictarea bisericii din Drăgănescu

*Ieșind la pensie, o pensie minoră, în 1968 a început pictura bisericii parohiale din Drăgănescu, de lângă București, la care a lucrat vreme de 15 ani. Părintele Arsenie a pictat-o de două ori, aceasta pentru că, pe alocuri, din pricina lumânărilor, **pictura s-a „pângărit” (afumat), după expresia Sfinției Sale.** [afumarea nu e pângărire. Pângărirea este batjocorirea Sfintelor Icoane. Dar și pictarea lor fără evlavie, fără adevăr, ca o caricatură și hulă pictată este o mai mare pângărire, atât a lor, cât și a sufletelor privitorilor – n.n.] (La anumite*

²⁹⁵

http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoaea-poveste-zamfirei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-l_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html, luni, 13 iulie 2015.

compoziții se observă cu ușurință cele două straturi picturale.) Aici, cum chiar dânsul spunea, a fost căutat de o „adevărată avalanșă de oameni”.

[dacă era prigonit, cum de a lăsat securitatea să se facă asta? Poate că nu știa? Aceasta nu are nici o legătură cu realitatea. Voia să îndemne pe oameni la sfințenie. Ce om rațional ar putea gândi așa? De unde se vede că era de acord, le aducea și lor un avantaj – n.n.]

Pictura de la Drăgănescu nu este una obișnuită, în înțelesul că Părintele Arsenie nu s-a limitat strict la programul iconografic clasic.

Încercând să actualizeze mesajul Evangheliei

[cine poate spune că s-a învechit vreodată mesajul Sfintei Evanghelii? Și cine poate fi mai înnoitor decât Hristos? – n.n.], Părintele a introdus în pictura de aici, pe lângă scenele clasice, deja consacrate, și compoziții de-a dreptul șocante [și ca urâciune, și ca necanonicitate, și ca hule, și ca erezie – n.n.] care au un rol vădit catehetic și care se adresează oamenilor zilelor noastre. [e adevărat. Dar ce-i învață așa de eficient? ... Să ne ferească Dumnezeu pe toți de o astfel de predanie. Mai bine neînvațați, decât învățați rău – n.n.]

Dacă i s-a interzis să predice, o face acum într-alt chip, cu ajutorul penelului și al culorilor. Oamenii care-l căutau aveau ce învăța doar din lectura picturii, care le grăia direct, fără ocolișuri și pe înțelesul tuturor, „ca să nu mai orbecăiască și ei în noaptea neștiinței și a lipsei de sfat, de unde vin toate relele care chinuiesc pe oameni, întunecă vremile și prea adesea cruntă pământul”.

[de aceea există o strânsă relație între pictura de la Drăgănescu și învățăturile sfinției sale. Toate sunt abătute de la Ortodoxie. Deci sfinția sa nu s-a pocăit, ci a continuat să transmită învățături rătăcite și ca pictor – n.n.] (57)

„Mica biserică de la Drăgănescu are norocul [numai că norocul este... un zeu: Moloh – n.n.]

să simtă pe zidurile ei zugrăvite predicile fierbinți, pe care miile de oameni le ascultau la Sâmbăta de Sus.

[Dacă îl mai simt și zidurile, înseamnă că e Poltergeist, aduce și cutremur... – n.n.]

E o pictură nouă ca și predica de atunci.” (58)

Ca „predica” de acum să fie

noroc sa aduca jertfa lui Noroc ! Cine vrea sa aiba noroc, sa aduca jertfa lui Noroc !...” Auzi

cât mai convingătoare, Părintele, cu splendida-i caligrafie,

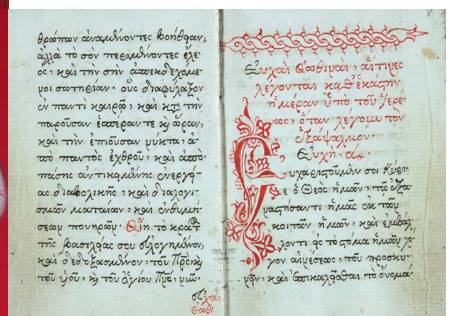
[dar se observă (vedeți mai jos) cu mare evidență scrisul urât, nu numai pentru descrierea iadului, dar și deasupra Sfintei Biserici, unde ar trebui să fie scrisul cel mai frumos. Ne putem da seama de gustul artistic al criticului și numai după această apreciere extravagantă pe care a făcut-o. Dragostea irațională de Părintele Arsenie Boca orbește, iar omul (ca vrăjtit) toate i le vede frumoase, toate i le crede adevărate, pe toate i le răstălmăcește ca sfințenie (și grosolăniile, ba chiar și lepădările de Hristos evidente). Ortodoxia, însă, ne ferește de iraționalitate și vede chiar și urâtul acolo unde este, ca omul să se lupte cu el prin pocăință și adevăr. Cunoaștem copii din zilele noastre (care, din păcate, nu au mai făcut caligrafie), care scriu mult mai frumos și mai uniform. Sunt unii dintre cei care fac chiar și vulgarele tatuaje (care sunt un păcat), dar au scrisul mai frumos decât Părintele Arsenie Boca – n.n.]

ășterne pe ziduri, lângă scenele reprezentate, numeroase sentințe scurte, lămuritoare, care reprezintă o sinteză a gândirii Sfinției Sale. Ele nu sunt simple vorbe de spirit, ci mai degrabă sunt așchiile tâșnite din coerența și vigoarea unui trunchi cu rădăcini adânci.

[numai că sunt așchii cam vulgare... cum era trunchiul? – n.n.] (59)

[se vede mai jos cum alții scriu cu adevărat caligrafic, chiar dacă unii... pe piele de om – n.n.]

Ar mai fi foarte multe de spus și în ceea ce privește felul în care Părintele Arsenie a gândit programul iconografic în ansamblul lui, adică dispunerea fiecărei compoziții în parte, însă nu acesta este scopul lucrării de față. Totuși, nu se poate trece cu vederea o amplă compoziție pe care Părintele a zugrăvit-o pe absida altarului. Ea ne prezintă momente „Din viața și patimile Cuviosului Ștefan cel Nou, pe vremea Împăratului iconoclast Constantin Copronimul, care a tiranisit biserica între anii 741-775; Iar cuviosul primind mucenicia la 53 de ani ai vârstei sale în 28 ale idelor lui noiembrie, cu vina de pe urmă: «Ștefan mi-a făcut temnița mănăstire!»”. (60)

Este știut faptul că în nici o altă biserică nu este zugrăvită pe absida altarului mucenicia acestui Cuvios, care oricum este destul de rar reprezentată. Deci pictarea ei aici este firesc să ridice semne de întrebare, mai ales că ocupă un loc important în absidă, atât în ceea ce privește dimensiunea ei, cât și în ceea ce privește spațiul pe care se desfășoară, și anume cel din dreptul ochilor. Prin urmare, este limpede că Părintele Arsenie nu a pus întâmplător această compoziție aici.

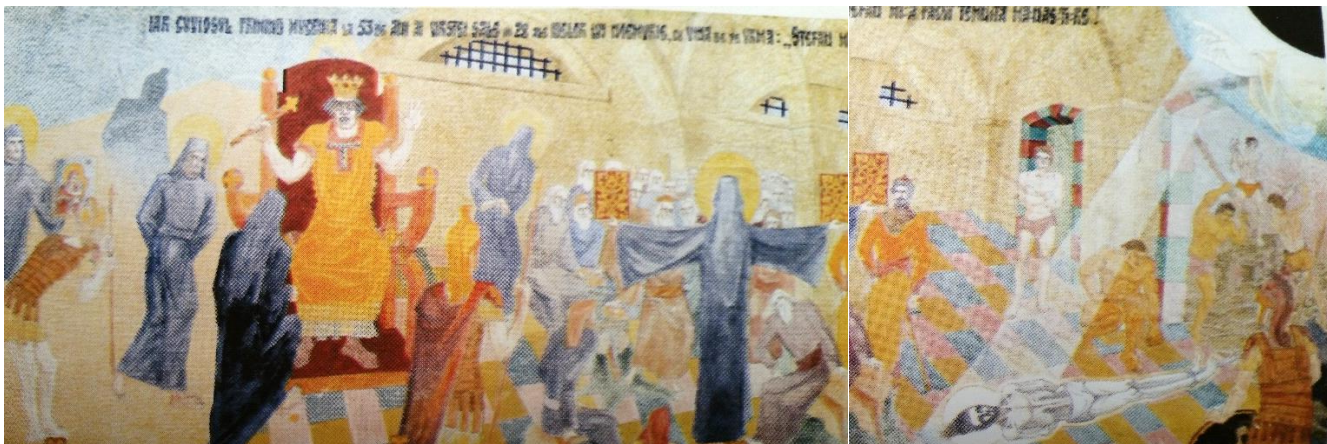
Nu aș vrea să fiu înțeles greșit și să se creadă că, în cele ce urmează, doresc să accentuez doar latura profetică a personalității Părintelui Arsenie, însă, căutând un răspuns la semnificația amplasării compoziției cu pricina în acel loc însemnat, nu pot să nu observ asemănările dintre cele două vieți – a Cuviosului Ștefan cel Nou și a Părintelui Arsenie – și mai ales faptul că amândoi s-au săvârșit din viață în 28 ale lunii lui noiembrie! [despre această falsă proorocie am scris în capitolele Drăgănescu un așezământ închinat „sfintei familii”, Final spectaculos, În legătură cu îngroparea, în care se arată, după Sfinții Părinți, cum au avut demonii dreptul să o execute, ca în cazul oricărui înșelat. De asemenea s-a arătat că acesta este un semn de mândrie, atât compararea de sine cu un Sfânt, cât și a pune ca element central într-o biserică propria viață – n.n.] (61) (...) ²⁹⁶

După cum a scris urât, a și pictat hidos.

Să vedem acum modul în care a caricaturizat, ca în benzile desenate, viața și mucenicia Sfântului Cuvios Mucenic Ștefan cel nou și pe a Sfintei Cuvioase Mucenițe Ana. Vom vedea că picturile sfinției sale practic îi hulesc. Mai mult, vom vedea că cel pictat nu este Sfântul Ștefan cel nou, ci o altă arătare, pusă în contexte vulgare, cum ne-a obișnui Părintele Arsenie Boca de la Pseudo Nestorie și îngerii căzuți... multă piele goală.

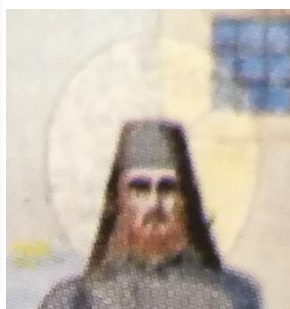
²⁹⁶ <<https://raduicoboaie.wordpress.com/2014/08/30/de-ce-a-fost-caterisit-pe-nedrept-parintele-martir-arsenie-boca-raduicoboaie-30-august-2014/>>, joi, 13 august 2015.

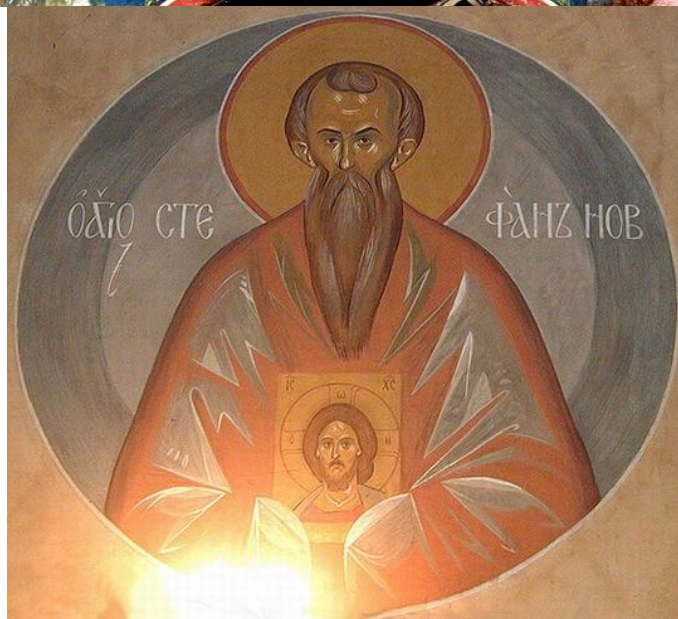
Cu totul altfel pictează Ortodoxii mucenicia Sfântului Cuvios Mucenic Ștefan cel nou:

De altfel se observă că nu pe Sfântul Ștefan a pictat ci pe..., cum ne-a obișnuit în mai toate picturile din așezământul care și l-a dedicat luiși. Așadar nu este vorba de o proorocie discret sugerată. O spune pe șleau. Numai că gealații nu erau securiști, cum am crede, ci demonii care l-au executat ca să nu mintă în proorociile lor. Iar aceasta nu este sfințenie, ci o mare și gravă rătăcire.

După cum am văzut în ultima imagine, care este Sfânta Icoană a Sfântului Cuvios Mucenic Ștefan cel nou, după cum a arătat el în realitate, pictura de la Drăgănescu nu este dedicată lui, ci pictorul și-a mai făcut o succesiune de autoportrete, mai puțin reușite, mai puțin asemănătoare decât celelalte, dar totuși departe de Sfântul Ștefan și aproape de el însuși. Ca să nu se creadă că este vreo coincidență, se va vedea mai jos că toate Sfintele Icoane dedicate Sfântului Ștefan cel nou (zugrăvite în epoci, locuri și stiluri diferite), reprezintă aceeași persoană, diferită de cea pictată de Părintele Arsenie Boca. Noi în cine credem în Sfânta Tradiție a Sfintei Biserici, sau în vedeniile Părintele Arsenie Boca?

Ce frumoși sunt Sfinții și ce urâte sunt vedeniile care îi batjocoresc spre a ne înșela să primim întunericul în loc de lumină!

F) PSEUDO TOȚI SFINȚII

Dacă cineva ar dori să găsească vreun portret care să semene cu Sfântul căruia îi este dedicat, nu credem că o să reușească. Toți sunt pictați cu multă îngâmfare și sunt urâți. Practic ar trebui să se ia fiecare portret și să se compare cu o Sfântă Icoană ca să avem tabloul complet al amăgirii și să înțelegem că nu i-a avut prieteni pe Sfinți, ci pe cei care îl amăgeau, fiind de fapt cei mai mari ai lui dușmani.

Ne întrebăm, după ce i-a hulit pe toți Sfinții, pe cine ar putea acum găsi ca mijlocitor în fața Dreptului Judecător ca să i se ierte păcatele. După cum ați observat, în nici o bulă din iad nu a scris „Amăgirea că ești Sfânt, ai vedenii și proorocii, putând să mântuiești pe alții”. Aceasta o știa teoretic, dar nu a tratat-o cu seriozitate. Șocul trebuie să fi fost mare la moarte. El însuși s-a considerat un mântuitor pentru alții și poate că nici nu și-a pus vreodată această problemă (care i-ar fi zdruncinat siguranța de sine), pentru a se smeri și a alerga cu pocăință la Sfânta Predanie.

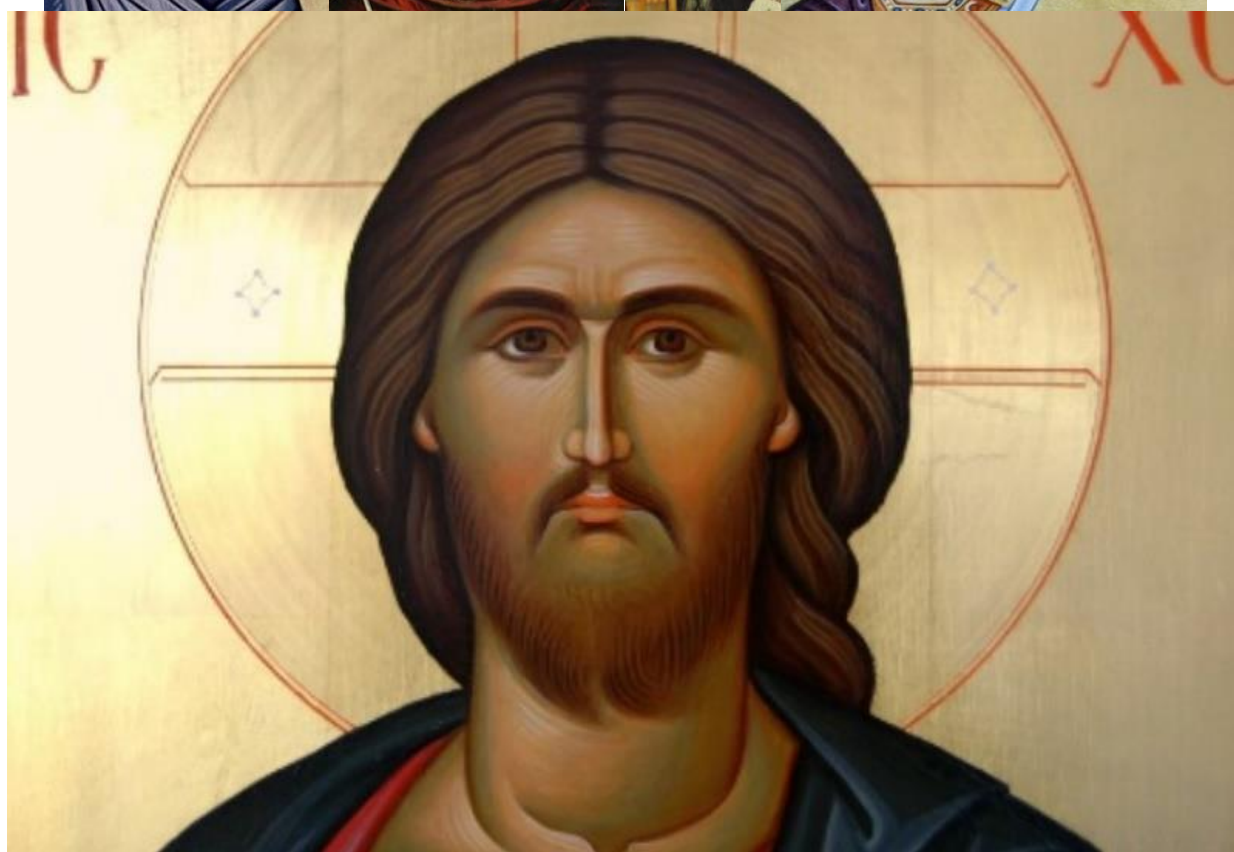
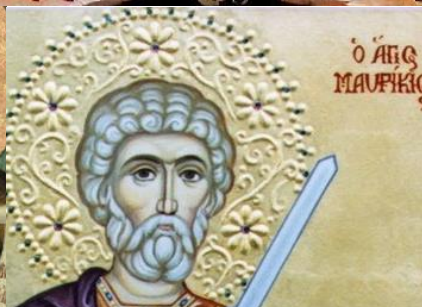
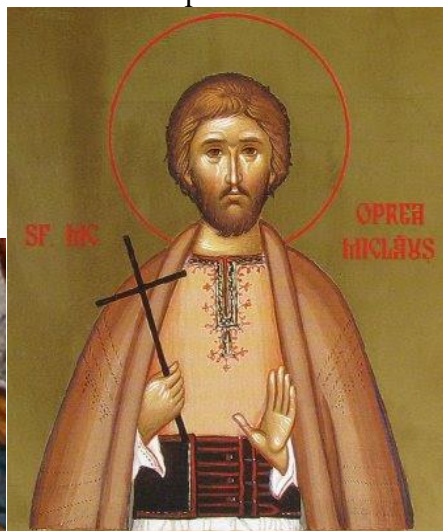
Sfinții ar dori să-l ajute, dar dacă el nu se lasă ajutat, ba mai îi și persiflează prin pictură, care vatamă atâta lume (care crezând că se închină sfinților, de fapt îi aduc adorare lui, lepădându-se fără să își dea seama de Hristos), cum să-l silească? Cel ce moare fără pocăință, chiar dacă i se arată că este în greșeală, el ține la ea și nu renunță în veșnicie a huli pe Dumnezeu că nu S-a făcut Acesta ca el și nu a strâmbat adevărul după cum crede el. Vrea să își păstreze simțirile sale chiar dacă sunt nefericite (fiind fără de Sfântul Duh) deoarece nu sunt duhovnicești, dar el le crede că sunt. Iar Dumnezeu este atât de bun, că îi respectă și îi dăruiește chiar și libertatea de a nu fi liber, ci robit de egoism. Ce poate Să-i facă bietului rătăcit dacă nu vrea să fie cu Dumnezeu, ci să fie el însuși un dumnezeu fără Dumnezeu? Dar aceasta este cea mai cumplită nefericire.

Să stea în veșnicie cu astfel de hidoșenii pe care le-a pictat, fiindcă nu a vrut să picteze Sfinții (cei surprinși atât de frumos în Sfânta Predanie, atât de uimitori în Sfintele și Adevăratele Icoane).

Vă dați seama de cumplit să stai în veșnicie cu cei de mai jos?

Noi am vrea să sărutăm măcar tălpile acestora:

Să ne ferească Bunul Dumnezeu, Măicuța Domnului și toți Sfinții să nu vedem în vecii vecilor nici măcar într-o fărâmbă de clipă, nici măcar cu coada ochiului pe cei care s-au arătat Părintelui Arsenie Boca de l-au amăgit și i-a pictat mai sus (dacă așa de urâți erau când se prefăceau că sunt frumoși, cum or fi în realitate?), dar să ne miluiască ca măcar să vedem umbra celor din Sfintele Icoane.

Dumneavoastră nu vă doriți tot așa?

5. IMAGINI CARICATURALE GENERALIZATE

A) CAPETE PĂTRATE ȘI URÂTE

Nu așa sunt pictați Sfinții, în adevăratele Sfinte Icoane. Ei sunt frumoși, precum frumos le este sufletul și minunate sunt Sfintele lor moaște.

B) IMAGINI PRAEDESFRÂNATE ȘI SODOMITENE DUPĂ CAPELA SIXTINĂ

Capela Sixtină (iertăți pornografia hulitoare la adresa lui Dumnezeu și a omului)

Capela Sixtină²⁹⁷

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Capela Sixtină - Interior

Capela Sixtină (italiană: Cappella Sistina, iar în latină Sacellum Sixtinum / Aedicula Sixtina) este capela palatului papal din Vatican și este una din cele mai faimoase comori artistice ale Europei. A fost construită între anii 1472 și 1483, în timpul pontificatului papei Sixtus al IV-lea, de unde îi provine numele.[...]

Generalități[[modificare](#) | [modificare sursă](#)]

Capela se găsește în dreapta Bazilicii Sfântul Petru și este cunoscută în toată lumea, fiind locul unde se țin conclavurile cardinalilor pentru alegerea unui nou papă și datorită picturilor murale ale lui [Michelangelo](#).

Capela are o formă [dreptunghiulară](#), măsurând 40,93 metri în lungime și 13,41 metri lățime, corespunzând - conform tradiției biblice - dimensiunilor [Templului lui Solomon](#). Înălțimea este de 20,70 metri, plafonul este în formă de boltă, pereții laterali au 12 ferestre iar pardoseala este din [mozaic](#) policrom de marmură. **Capela are două părți: una mai mare împreună cu altarul, rezervată ceremoniilor religioase, și alta mai mică pentru credincioși.** În timpul solemnităților mai importante, pereții laterali sunt acoperiți cu tapiserii executate după modele de [Rafael](#).

Planurile arhitectonice aparțin lui [Baccio Pontelli](#) iar lucrările de construcție au fost executate sub supravegherea lui [Giovannino de' Dolci](#).

Primul serviciu religios a fost celebrat la 9 august 1483 și a fost dedicat Înălțării la cer a Fecioarei Maria.

Picturile de pe pereții laterali au fost executate de cei mai mari artiști ai timpului: [Pietro Perugino](#), [Sandro Botticelli](#), [Domenico Ghirlandaio](#), [Cosimo Rosselli](#), [Luca Signorelli](#) și de ajutoarele lor, printre care [Pinturicchio](#), [Pietro di Cosimo](#) și [Bartolomeo della Gatta](#).

Subiectele picturilor reprezintă teme de istorie religioasă, selecționate după conceptul medieval de împărțire a istoriei lumii în trei epoci: prima de la Facerea lumii la darea Celor zece porunci, a doua de la Moise până la nașterea lui Isus Cristos, a treia fiind epoca creștinismului.

Plafonul Capelei Sixtine: Fragment cu motivul *Crearea lui Adam*, frescă de Michelangelo

În 1508 [Papa Iuliu al II-lea](#) i-a încredințat lui [Michelangelo](#) pictarea plafonului, care inițial reprezenta un cer albastru cu stele aurii. Executarea acestei lucrări a durat patru ani (1508-1512, artistul depune un efort istovitor, lucrează mai mult singur, stând ore în șir pe schele. [Michelangelo](#) ar fi trebuit să picteze figurile celor 12 apostoli, când lucrarea a fost desăvârșită cuprindea peste 3.000 de figuri pe o suprafață de aproape 500 de metri pătrați. [Frescele](#) au fost sfințite cu ocazia sărbătorii Tuturor Sfinților, în anul 1512. [Giorgio Vasari](#) povestește: „Aflând că vor fi descoperite frescele, s-a adunat toată suflarea să privească picturile, rămânând cu toții muți de încântare.” Artistul a folosit culori vii care, după renovarea Capelei între 1981 și 1994, și-au recăpătat în întregime strălucirea.

Capela Sixtină: Peretele altarului cu fresca lui Michelangelo Judecata de Apoi

²⁹⁷ http://ro.wikipedia.org/wiki/Capela_Sixtin%C4%83, sâmbătă, 14 martie 2015

În anul 1535, Michelangelo începe pictarea peretelui de deasupra altarului la cererea Papei Paul al III-lea, cu tema „Judecata de Apoi”, pe care o

termină după șase ani, în 1541. Tema capătă dimensiuni uriase, fresca înfățișează figuri și scene pline de groază, reflectând propria reprezentare a artistului, care trecea pe atunci printr-o dureroasă criză de credință. Pe 31 octombrie 1541, papa dezvălește cu mult fast pictura. Autoritățile bisericesti și opinia publică rămân stupefiate la vederea atâtor corpuri goale, fără nicio acoperire, în cea mai importantă

biserică a creștinătății. Artistul este învinuit de imoralitate, obscenitate și blasfemie. Cardinalul Carafa organizează o campanie („Campania frunzelor de viță”) pentru acoperirea organelor genitale. Această acțiune va avea loc după moartea lui Michelangelo și va fi executată de unul din ajutoarele sale, Daniele da Volterra, în anul 1565. Cu ocazia lucrărilor de restaurare din anii '90 ai secolului al XX-lea, aspectul original a fost refăcut în cea mai mare parte.

Nu în zadar așezământul de la Drăgănescu a fost numit Capela Sixtină a României. Aceasta mai ales pentru propovăduirea catolicismului și a falșilor lui Sfinți ca fiind Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, ca și cum ar alege pe papă cap și al Sfintei Biserici Ortodoxe.

Dar iată cu nu numai pentru atât. Fiindcă Părintele Arsenie Boca mereu era într-o criză de credință, picta scene sodomitene și desfrânate în același stil ca și Michelangelo, dar... mai puțin stilat.

Mai mult decât la Michelangelo pictura vedeniei pe care a avut-o Părintelui Arsenie Boca trezește pofta împreunării, chiar dacă femeia are coarne. Ea zâmbește fără nici o suferință, ca și cum n-ar fi în iad, exact ca o fotografie atractivă (la modă acum, mai ales de Halloween). Degeaba le arăți că sunt coarne, dacă le pui pe o femeie frumoasă. Iar dacă mai este și dezbrăcată lepădarea de credință este și declanșată vizual, fiindcă pofta ochilor nu ține cont de coarne când vede formele ce-i declanșează reacția. Se petrece, în așezământul de la Drăgănescu exact ceea ce ne-a avertizat Mântuitorul să nu facem: *Mat 5:28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui.* Dar este un adulter mai grav, fiindcă se petrece în biserică, la Sfânta Liturghie, exact când vezi iadul (dar treci peste această palidă sugestie, fiind răpit de imaginea ce-ți stârnește cu putere patima). Așezământul de la Drăgănescu în loc să te ajute cu fresca să te rogi, te ispitește și te împiedică. Se vede că Părintele Arsenie Boca nu știa de paza ochilor, de aceea a și îndrăznit cu nechibzuială să stea în aceeași locuință 30 de ani cu Maica Zamfira.

Am putea spune, ca să-l justificăm: dar a făcut aceasta ca să arate cât de atractivă este curvia și să ne ferim de ea. Cum să o stârnești, ca să te ferești de ea? Nu toți cei ce intră în biserică sunt despătimiți cu ochii. Și câți din zilele noastre ar putea fi despătimiți, când nepătimirea o ajunge de abia unul la un neam? Aceasta este ca perversa practică a turmei lui Ilie (păcătoiesc cu trupul ca să se „pocăiască”). La Drăgănescu lozinca este păcătuiește cu ochii, ca să te căiești că ești desfrânat. Sau ține ochii închiși, dacă vrei să te mai și rogi.

Dar dacă putem găsi o scuză (chiar dacă irațională, care mai mult este acuză), ce mai putem spune atunci, când vedem că a făcut aceasta și cu formele lui Adam și ale Evei, înainte de cădere? Și de ce a făcut

aceasta în tema celor 40 de mucenici din Sevastia Armeniei? Care este rostul să se îmbăieze și să se șteargă la un fund proeminent, chiar în planul cel mai apropiat de privitor. De ce să cadă pe aceasta accentul ochilor?

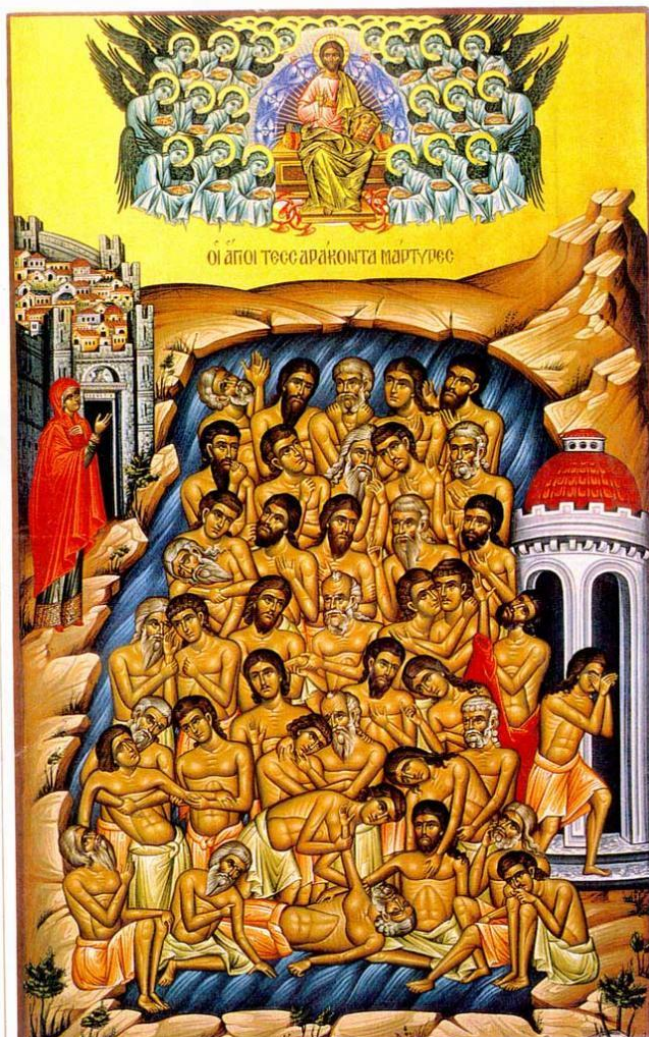
Am arătat în capitolul *O fantomă, în loc de Hristos și Sfinții Săi*, cum se zugrăvește fecioria protopărinților la creație, și cum se păstrează decența lor chiar și după cădere.

Acum să vedem cum se pictează în Sfintele Icoane desfrânatele și preadesfrânatele. Ele nu trezesc reacție de adulter prin ochi nici celui mai pervers afemeiat. Se arată și pedeapsa cum va fi, tocmai pentru a-ți tăia pofa împreunării trupești.

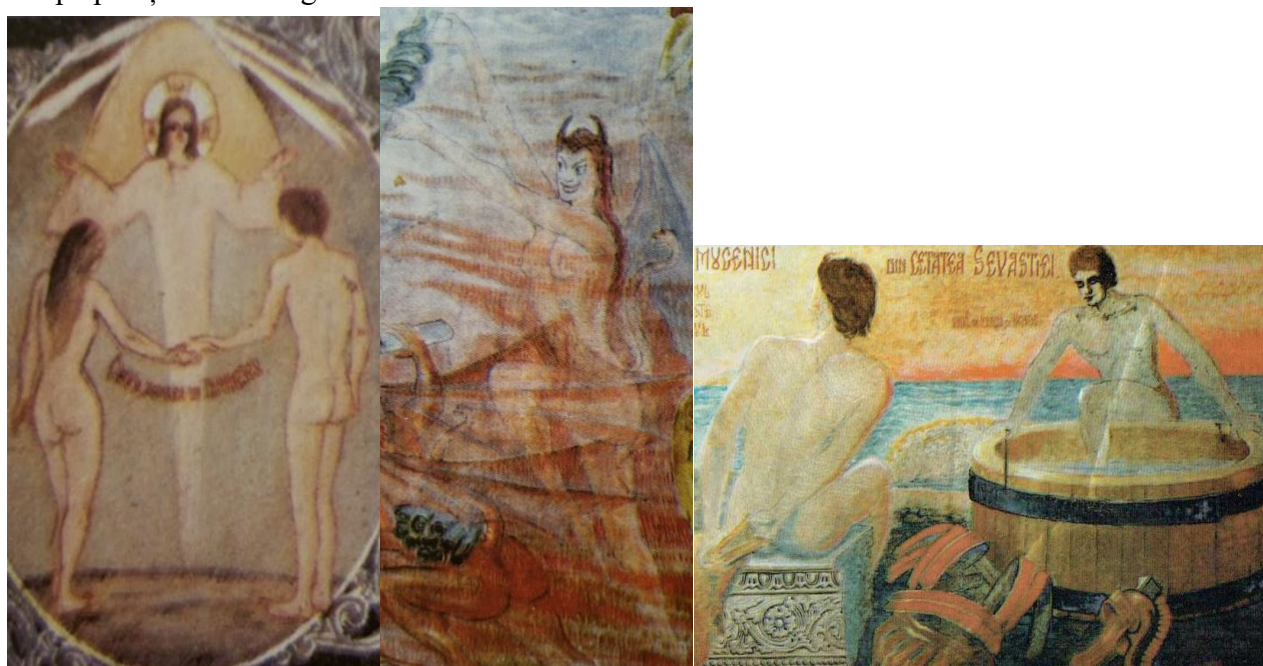
Femeia desfrânată este bătută exact în locul unde a simțit plăcerea, și rănită de draci în tot trupul, iar cea preadesfrânată este legată și pedepsită împreună cu toți cei cu care a păcătuit.

Iată și cei 40 de Sfinți Mucenic din Sevastia Armeniei. Deși dezbrăcați, câtă bunăcuviință! La toți, fără excepție. Cel care fuge în baie nu își arată desfrânarea, ci moare pe loc, iar înainte de a intra este rușinat. Soldatul care se dezbracă nu este indecent, ci își păstrează acoperământul și sfiala înaintea lui Hristos, a îngerilor, a celorlalți mucenici, a mamei cele viteze, dar și față de privitorii Sfintei Icoane. Se vede că Sfintele Icoane sunt insuflate de Sfântul Duh.

Vedeniile Părintelui Arsenie Boca doreau însă a-i aprinde pofta, fiind de la duhurile necurate ce se hrănesc cu secrețiile și mirosurile puturoase ale curviei. Iar dacă sfinția sa nu simțea aceasta, fiind amăgit tot de ei că ar fi nepătimitor, pentru a desfrâna mai subtil prin slava deșartă, ținta lor erau ochii noștri, ai celor ce îi privim pe pereții de la Drăgănescu acum.

Văzând o astfel de pictură nepotrivită într-o Biserică, de prost gust și cu hule în semnificația canonică, dogmatică și teologică, îți pierzi credința și te umpli de patimi...

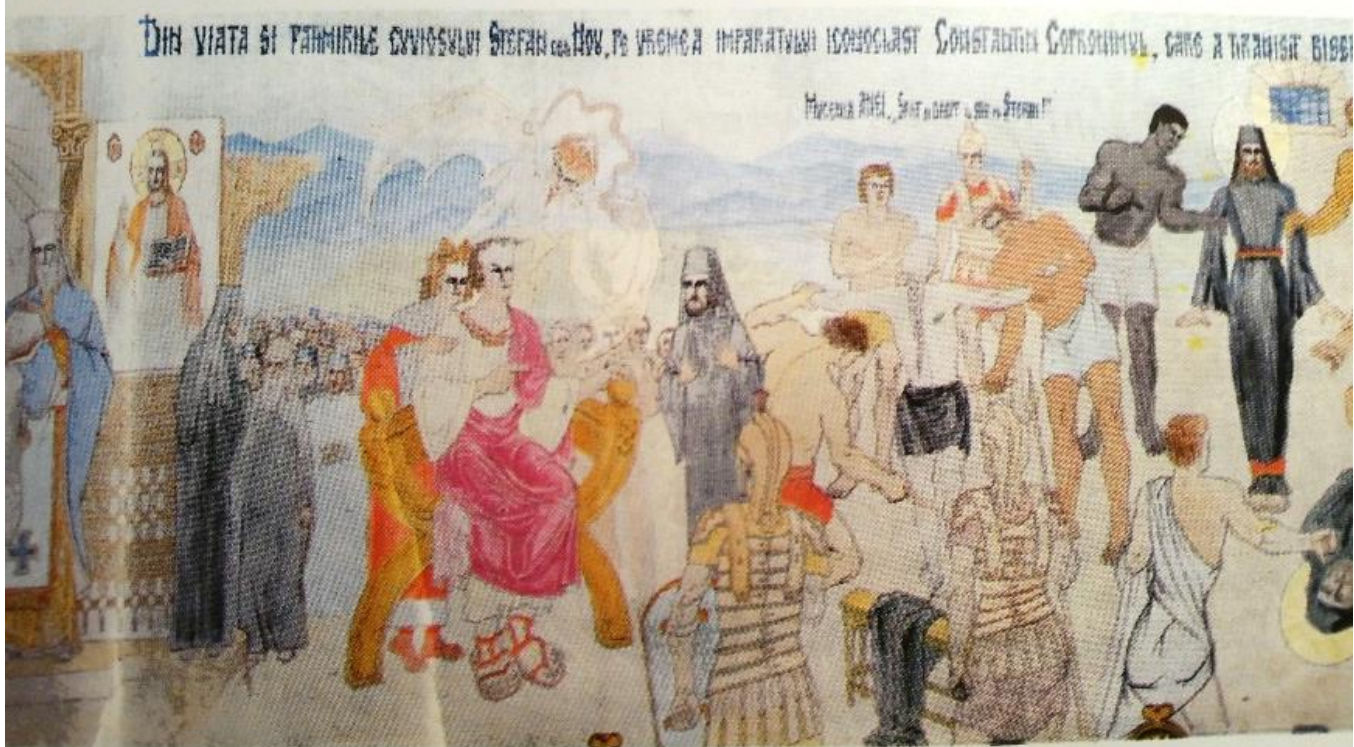
Desigur că nu poate fi model pentru canonizare, cum nu este Sfânt nici autorul ei.

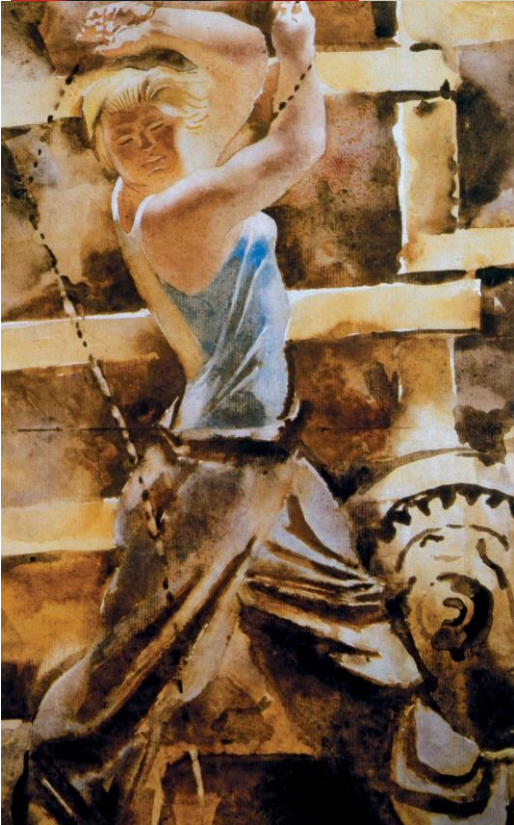
C) REALISM SOCIALIST

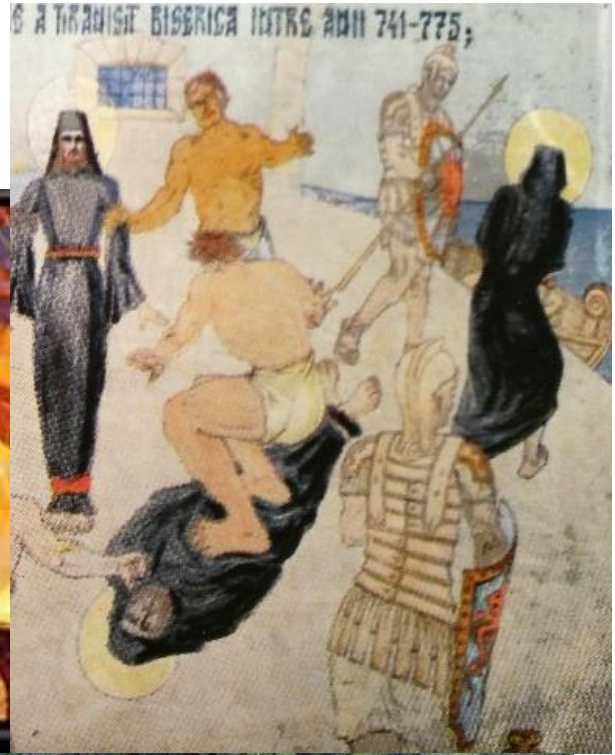
Ca un indiciu artistic al colaborării sfinției sale cu orânduirea socialistă (vedeți capitolul: *Arsenie vs. Arsenie*), este asemănarea zugrăvelilor sfinției sale cu pictura sovietică, fiind marcate amândouă de un realism socialist.

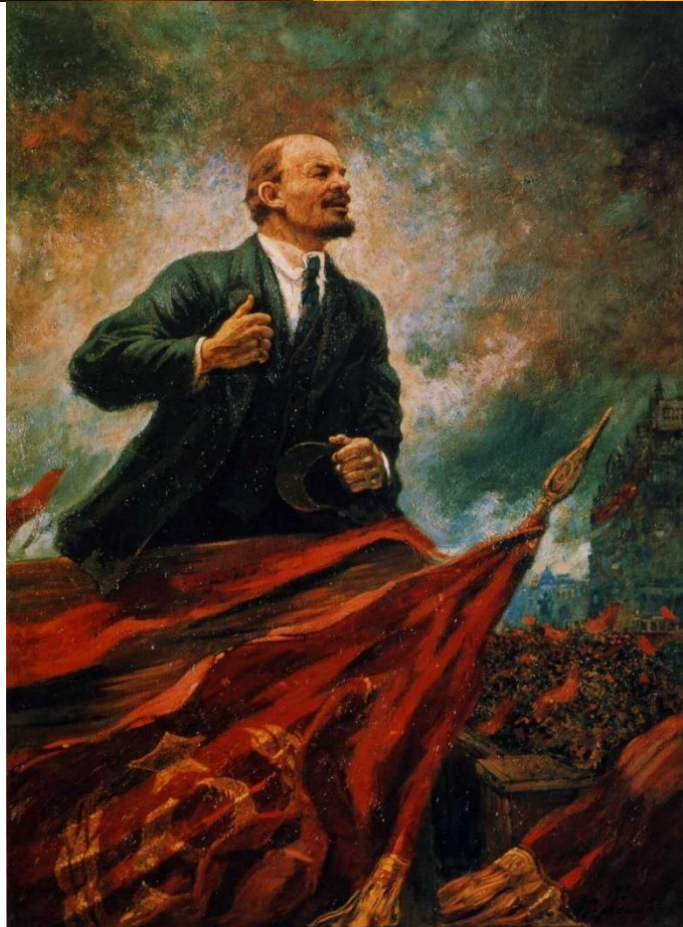
Gravitatea păcatului Părintelui Arsenie Boca este că pictează cu astfel de încrâncenare dinamică, ce pune accent pe gest și luptă, prin imagini grosolane ce susțin cugetarea trupească, tocmai în numele lui Hristos. Dar Dumnezeu – Cuvântul S-a făcut trup ca pe trup să-l facă cuvânt. El a venit să spiritualizeze toate, inclusiv trupul și dinamica, accentuând în toate blândețea, ascetismul și sobrietatea.

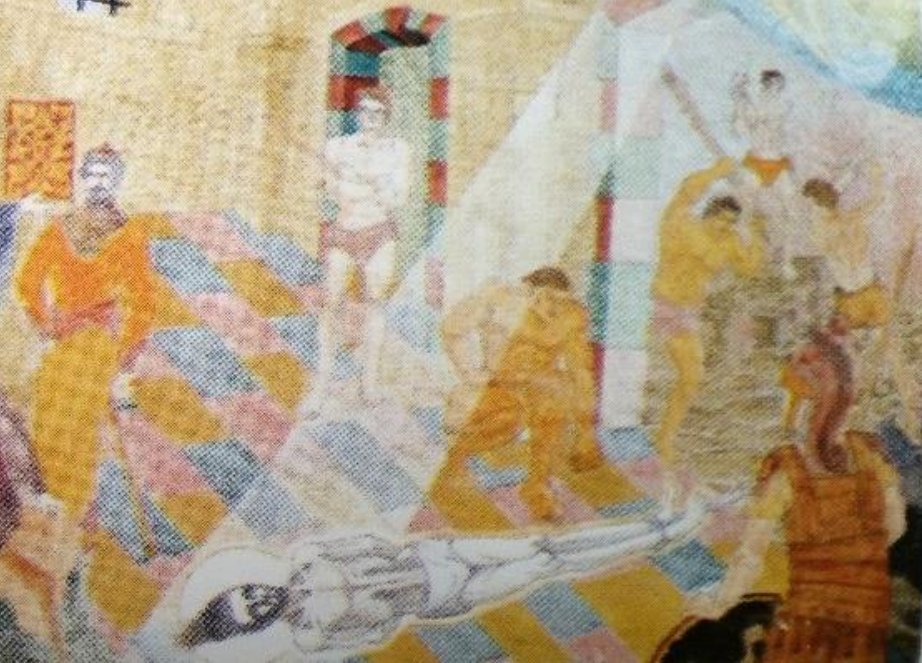
Eroismul nu este tot una cu mucenicia, încrâncenarea nu este tot una cu sobrietatea, lupta nu este tot una cu ascetismul, dinamica nu este tot una cu puterea smereniei. Gesturile Sfinților sunt smerite, bărbătești (nu pierite, sau cu încordare trupească).

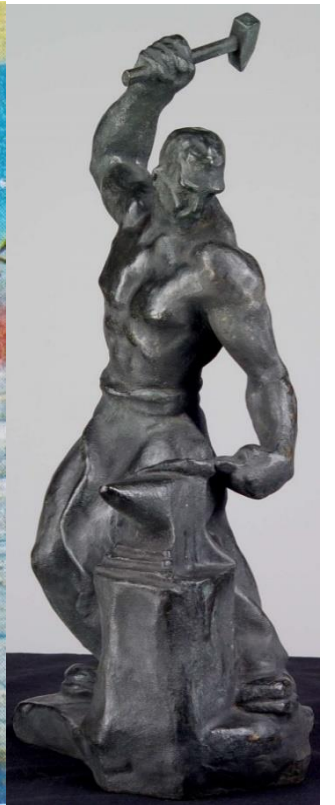
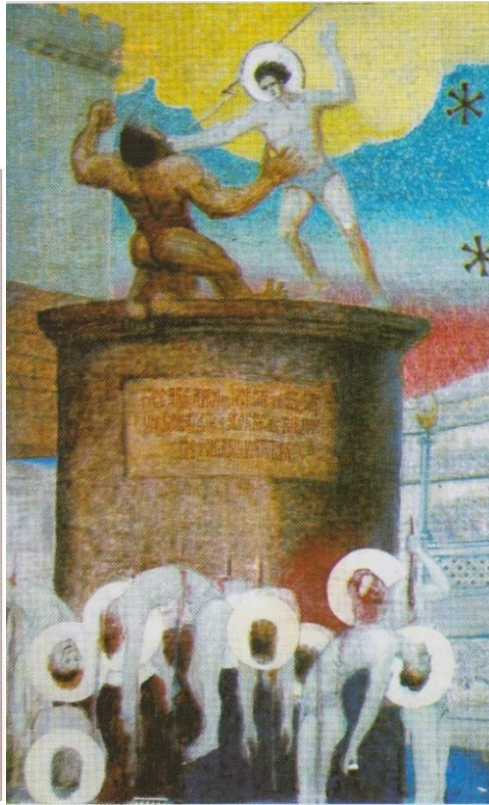
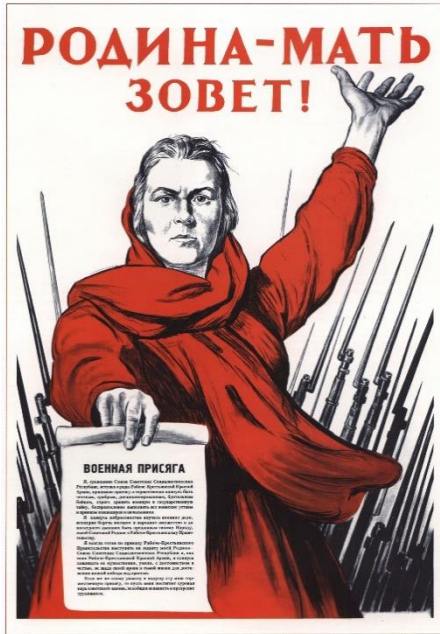

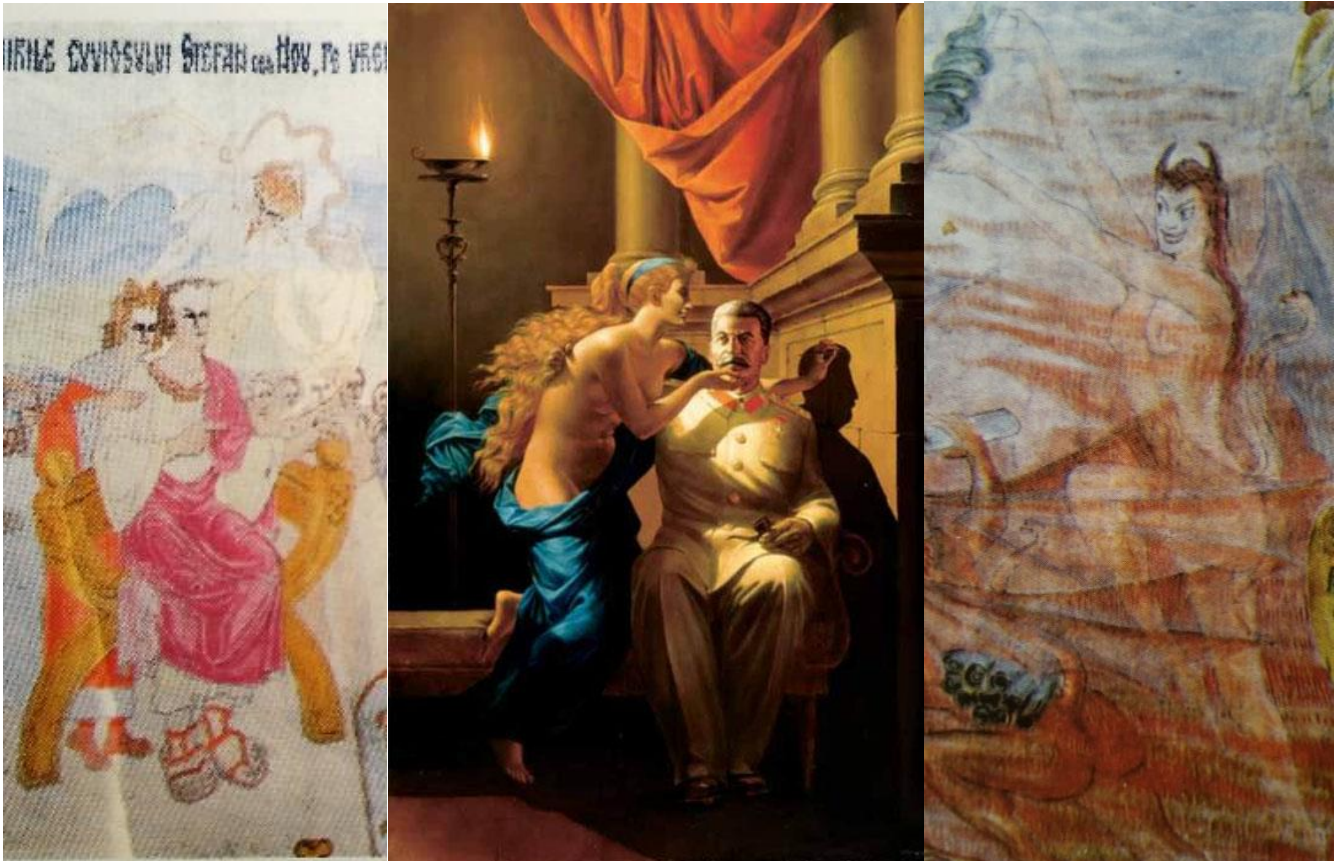

Realismul socialist a fost la ordinea zilei în Rusia Sovietică. A fost arta cu scop. Scopul acestei forme de arta sponsorizată de stat, în conformitate cu Lenin, a fost de a crea un tip cu totul nou de ființe umane: Omul nou sovietic. Artistii și autorii pionieri în această nouă cauză au fost numiți "ingineri ai sufletului uman."

Realismul socialist a luat ființă în timpul Primului Congres al reuniunii Scriitorilor sovietici din 8 august, 1934, și sponsorizat de Uniunea Scriitorilor Sovietici. Capul său a fost Maxim Gorki, care a inventat termenul realismului socialist. Gorki a declarat că în literatură și artă ar trebui să se descrie "omul sovietic nou," care este astfel: "Un nou tip de om țâșnește în Uniunea Sovietică. El posedă o credință în puterea organizării motivate... El este conștient că este constructorul unei lumi noi, și, deși condițiile sale de viață sunt încă dificile, el știe că este brațul creării noilor condiții și cu acest scop voința sa îi dă rațiunea că nu are motive de pesimism".

În timpul Primul Congres, s-au stabilit patru reguli care au definit ceea ce urma să fie considerată arta realist socialistă. Lucrarea trebuie să fie:

Proletară: arta relevante pentru lucrători și ușor de înțeles pentru ei;

Tipică: scene din viața de zi cu zi a oamenilor;

Realistă: în sens de reprezentare;

*Partizană: susținere a obiectivelor statului și Partidului.*²⁹⁸

Vedem că pictura Părintelui Arsenie Boca a îndeplinit aceste condiții: relevantă pentru lucrători, cu scene din viața de zi cu zi a oamenilor dezbrăcați (fiind din acest punct de vedere realistă ca reprezentare), susținând obiectivele statului și Partidului pentru o morală de tip nou comunist.

Nu a reprezentat însă o pictură Ortodoxă. Deși temele erau Sfinții, scenele nu erau nici duhovnicești, nici adevărate (nici din punct de vedere teologic, nici istoric, nici din punct de vedere al asemănării cu persoanele reprezentate). Nu păstrau teologia Ortodoxă prin simboluri, nici frumusețea de dincolo a trupurilor înviate, nici atmosfera de taină (atât de specifică Ortodoxiei, care te mută dincolo de marginile timpului și spațiului, în adâncul adevăratei realități a veșniciei), nici nu sugera ceva mai înalt (mistic) despre

²⁹⁸ <<https://tlos.vt.edu/soviethistoryf14/2014/10/12/socialist-realism-2/>> duminică, 21 februarie 2016

întâlnirea cu Hristos, ba chiar și duhurile erau reprezentate tot trupește ca niște aburi scoși din furnale. Toată pictura Părintelui Arsenie Boca nu respectă obiectivele creștinismului (asemănarea cu Hristos și ridicarea de la trupesc la duhovnicesc), ci obiectivele diavolești mincinoase a moralei omului căzut, fiind centrată pe idolul om, asemenea comunismului (numai că în loc să aibă ca față pe Marx, Engels, Lenin și Stalin au pe... Părintele Arsenie Boca, chiar autorul picturii. Pictorii sovietici măcar nu se aveau pe ei ca personaj principal, nu ajunseseră la culmea egoismului).

În plus, și ca execuție, pictorul de la Drăgănescu se aseamănă cu un copil neștiutor ce pune mâna pe pensulă, fiind chiar sub tehnica și calitatea estetică a realismului socialist.

Această pictură de la Drăgănescu a fost inspirată de duhurile demonice prin vedenii, datorită afiliației mentale a Părintelui Arsenie Boca la socialism și comunism. Sfinția sa prețuia mai mult comunismul decât Sfânta Biserică, pe care o numea așezământ social învechit. Aprecia mai mult pe comuniști, în furia lor revoluționară (pe care o numea mânia lui Dumnezeu), decât pe creștini (considerându-i vinovați pentru ateism) astfel că și arta comunistă a copiat-o, nevrând să ia aminte la vechile Sfinte Icoane Ortodoxe (pictate după Sfânta Tradiție consemnată în Erminie).

A dorit și sfinția sa, precum prin scris, așa și prin pictură să își aducă aportul său la construirea socialismului, iubind în tot felul lagărul țărilor de democrație populară și patria socialismului (URSS):

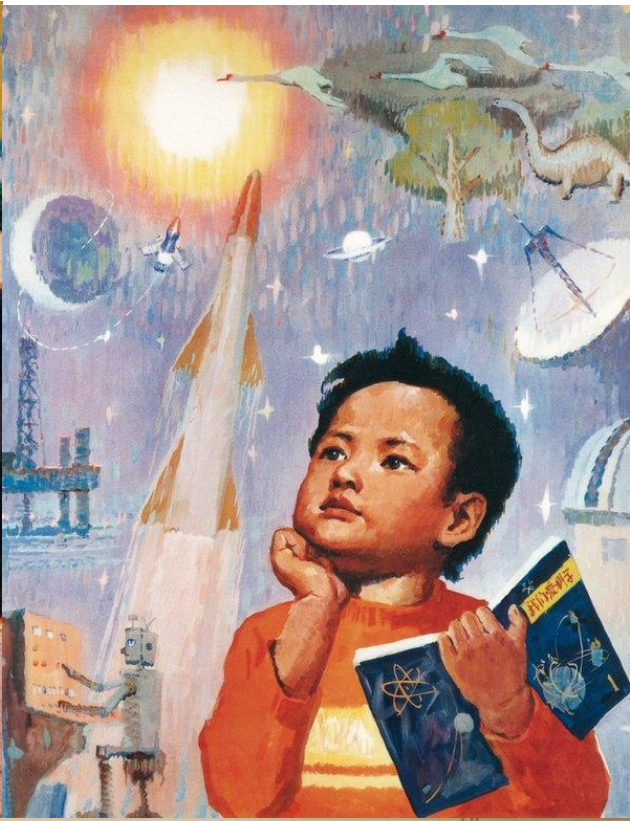
Dacă primii creștini au realizat în mic societatea comunistă - desființând proprietatea particulară și dând fiecăruia după trebuință, și dacă toți creștinii au trăit întreolaltă egalitatea de fiii aceluiasi Tată, fără vreo deosebire de neam, de clasă socială - această societate a răsarit de la sine, nesilit, în numele iubirii, care a ars gardurile dinafară dintre oameni și egoismul dinăuntru.

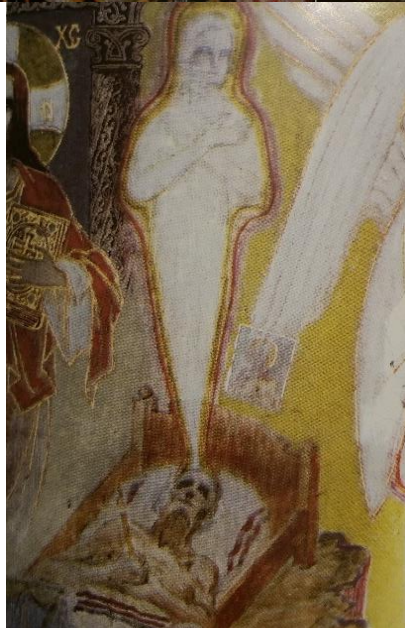
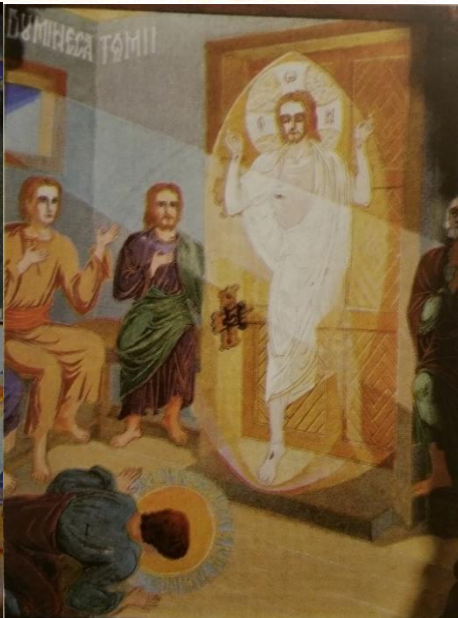
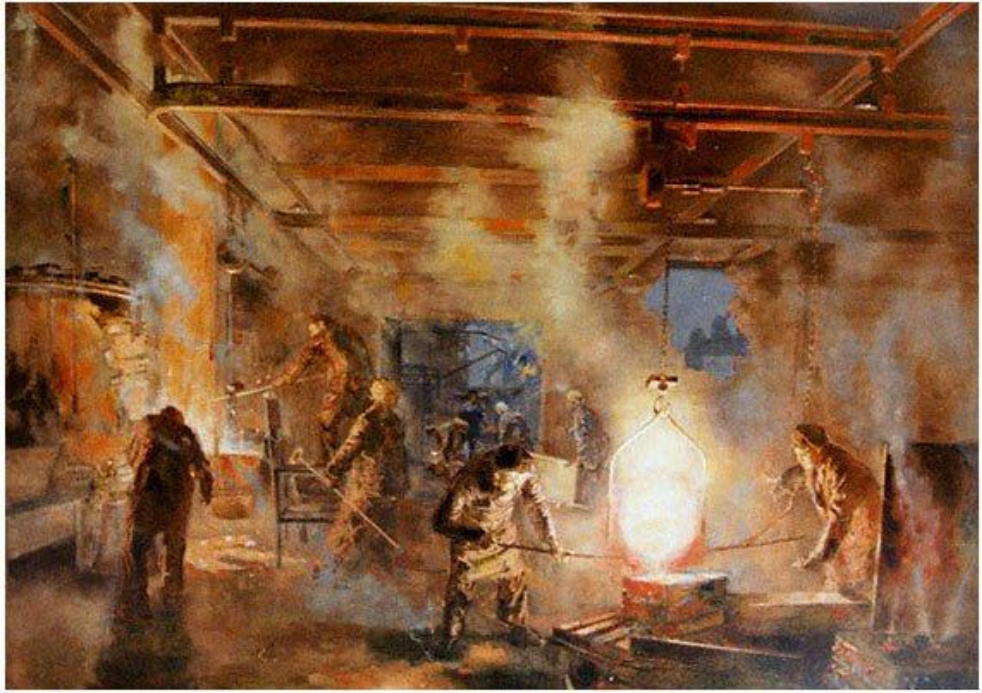
Dacă astăzi Dumnezeu e tăgăduit de comuniști, vina o poartă creștinii a căror viață nu prea dovedește existența lui Dumnezeu. Din înmulțirea fărădelegilor dragostea multora s-a răcit și fărădelegile stârnesc mânia mulțimilor, care e, la urma urmelor, mânia lui Dumnezeu [mânia celor ce L-au răstignit pe Hristos, mânia păgânilor, monofiziților, mahomedanilor, latinilor, naziștilor, grupurilor sodomitene, etc., toate mâni ale mulțimilor împotriva Ortodocșilor, sunt mânia lui Dumnezeu? – n.n.]

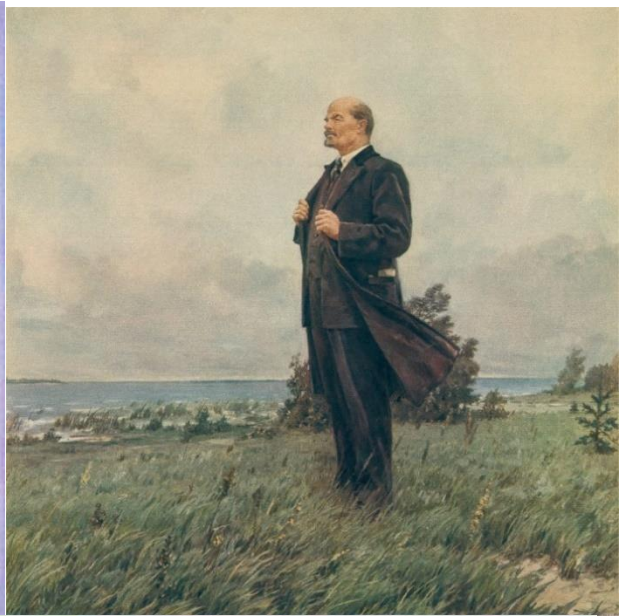
Mânia comunistă pe toate așezămintele sociale învechite (și Biserica a devenit uneori și pe-allocurea, așezământ social), poate deschide focul curățitor și asupra Bisericii lui Hristos, asupra creștinilor. [...]

Situația actuală a religiilor (căroră le cam slăbește prestigiul pentru mulțimea lor și a fărâmițării lor în confesiuni și secte) în lagărul țărilor de democrație populară, precum și în U.R.S.S., patria socialismului, este următoarea: toate sunt mobilizate în apărarea păcii și a construirii socialismului - fapt care nu contravine nici unei religii.²⁹⁹

²⁹⁹ PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și ingerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 367-368.

味想大更如吞土韶献内命革慈慈丑

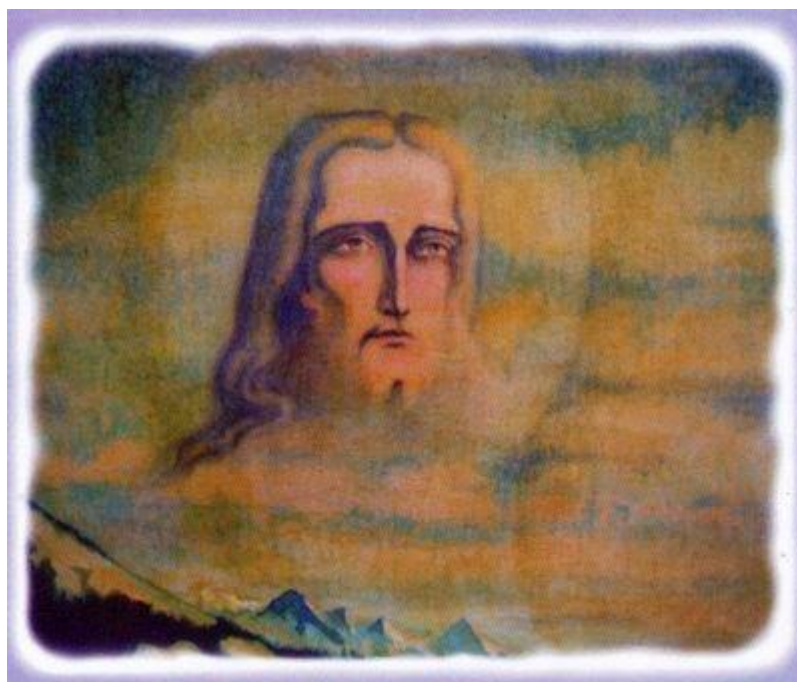
1. LE PICTA DUPĂ VEDENII

In cadrul Sfintei Liturghii, dupa ce ne-am impartasit, a vorbit si IPS Mitropolitul nostru, dr. Laurentiu Streza, care l-a cunoscut pe Parintele Arsenie Boca si mergea la el cand Parintele picta. Si l-a intreat: "Parinte, de ce ati pictat asa pe Maica Domnului sau pe Mantuitorul?" Si Parintele a raspuns: "Mie asa mi s-a aratat Maica Domnului, asa l-am vazut pe Mantuitorul si eu ii pictez asa cum i-am vazut eu". Acestea au fost lucruri adevarate care s-au petrecut, sigur, pentru cei care cred. Cu cei care nu cred trebuie sa mai avem rabdare ca sa creada si ei intr-o zi.³⁰⁰

A venit odata la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie să șteargă imaginile neortodoxe pictate in biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: "n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace in întuneric". De aceea, nu l-a putut înțelege intru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune si post si, uneori, vorbind cu sfinții pe, care ii picta.³⁰¹

Pictor de icoane și de suflete

- *L-am cunoscut ca fiind și pictor. încă de când era la Sâmbăta de Sus l-am rugat să-*

mi facă o icoană cu Mântuitorul. Mutându-se la Schitul Maicilor, m-am dus acolo și mi-a arătat un album cu mai multe tipuri de icoane. Nu am găsit nici una potrivită și atunci Părintele a spus: „... O să ți-L pictez așa cum L-am văzut eu”. Când am mers după icoană cu sora mea Maria Streza, Părintele mi-a spus: „Cu timpul, această icoană o să fie un bun de valoare” [smerenie? – n.n.]

La întoarcere, cu motocicleta, ne-a prins o ploaie torențială în Predeal. Dar, pe unde treceam noi (cu

icoana) șoseaua era uscată, și in stânga și dreapta ploua! S-a petrecut o minune! [umbrelă de draci... ca să canonizeze asemănarea Părintelui Arsenie Boca cu poporul Făgărașenilor lui – n.n.]

În icoană, în partea de jos, apar și Munții Făgărașului (cu Fereastra Mare și Fereastra Mică). Așa L-a văzut Părintele Arsenie pe Mântuitorul, când se afla la Mănăstirea Sâmbăta de Sus (n. .I pictura este cea de pe coperta cărții). (Streza Nicolae, 83 ani)

- *După ce ne-a dat binecuvântarea pentru cununie, Părintele Arsenie ne-a dat o icoană pictată de sfinția sa spunându-ne că va fi apărătoare casei noastre. (Cismaș Eugenia, 78 ani, Făgăraș) •*

³⁰⁰ <<http://www.crestinortodox.ro/interviuri/despre-parintele-arsenie-boca-marturii-la-prislop-70514.html>>, sâmbătă, 12 decembrie 2015.

³⁰¹ Pr. Petru VAMVULESCU, Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

• **La înmormântare a vorbit Părintele Bunescu. Părintele a pus că s-a făcut o pictură la Drăgănescu nu după cărți, cum se pictează normal, ci după cum a văzut Părintele Arsenie. Așa a pictat. Pictura Părintelui Arsenie este un unicat pe glob, nicăieri mi există asemenea pictură. [cu adevărat. Nu am văzut nicăieri ceva mai de prost gust și mai dăunător, având ca agravare că este pus în numele Ortodoxiei și sfințeniei – n.n.] Pe toți, și pe sfinți și pe Maica Domnului, i-a pictat după cum i-a văzut! Și toate scenele de acolo sunt pictate după cum le-a văzut!**

Părintele Arsenie a spus că putea să fie oriunde în lumea asta, dar l-a rânduit Dumnezeu la noi, la români, pentru rugăciunile martirilor Brâncoveni. [ideea preexistenței sufletului, independentă de părinți, asociată cu mândria că e un ales care blagoslovește locul pe care îl atinge și ocupă. Însă noi considerăm că este o ispită și o primejdie pentru țară, însă îi mulțumim lui Hristos că a îngăduit să fie la noi, ca să ne lămurim asupra subtilităților și adâncimii înșelării ce poate apărea și în Ortodoxie – n.n.]. Mântuitorul i-a spus să fie pictor de suflete, să picteze în inimile oamenilor credință, să facă din oameni icoane vii. [din păcate în inimile oamenilor a pictat credința cea strâmbă, antihristică de pe pereții Drăgănescului – n.n.] Și a reușit! (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)

• **Referitor la pictura de la Drăgănescu, ne-a spus că oricât am căuta nu o să vedem culoarea neagră acolo**

[în schimb, câte înțelesuri întunecate nu sunt, de la teologii întunericului, din iad – n.n.]

[n. ed.: într-o scrisoare pe care Nichifor Crainic i-a trimis-o Părintelui Arsenie, remarca opțiunea acestuia, în pictură, pentru culorile deschise și vii, culorile raiului.]. (Mariana P. - Făgăraș) [Ce păcat pentru lipsa de discernământ a domnului Nichifor Crainic, care lauda în cursul său de spiritualitate, ca fiind la fel de folositoare și lucrarea înșelătoare din apus, pe care el o numea sfințenie, și cea din răsărit. Vătămarea aceasta l-a făcut să se apropie de Părintele Arsenie Boca, de care a și fost hipnotizat eficient – n.n.]

[nu ar fi fost, oare, mai bine să picteze cu negru, dar să păstreze asemănarea? De altfel cei care iubesc cu adevărat monahismul nu evită negru, culoarea pocăinței. Această lipsă a negrului nu este și ea un rod (poate inconștient) al lepădării de călugărie, de sacul și cenușa în care se îmbrăcau cei vechi ca să își plângă păcatele?

Vă dăm câteva exemple de Sfinte Icoane Ortodoxe. Ultima este cea mai veche Icoană a Mântuitorului (pictată pe la anul 550) – n.n.]

- *La Drăgănescu este singurul portret al Domnului nostru Iisus Hristos făcut din puncte - Hristos după înviere. Dacă stai departe Îl vezi ca atunci când a intrat la ucenici și a zis „Pace vouă!”.*

*Eu am pictat o biserică în Drăguș cu un mare pictor român, președintele pictorilor pe țară, iar Părintele Arsenie, fiind pictor, picta cu el și l-am întrebat pe acela: „Ce ai observat la sfinția sa deosebit? ”. Mi-a spus: „Nu vorbea mult, se ruga mult, mânca puțin, dar niciodată nu l-am văzut să se urce sus pe scară. **Pe frânghie se urca! Avea o putere fizică foarte mare. [dar ce laudă duhovnicească poate fi aceasta? – n.n.]** (Pr. Dâmboiu Victor, Râușor)*

• *A spus un părinte când s-a dus acolo, la Drăgănescu: „Părinte, ce frumos ați pictat pe Mântuitorul!” și i-a zis: „L-am pictat cum L-am văzut”. Haina Mântuitorului era ca un abur, adică albă, dar și albul era un alb transparent.*

[dar tocmai acest abur, arată că era un duh ce se prefăcea că este Hristos, nu însuși El: *Luc 24:36 Și pe când vorbeau ei acestea, El a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă. 37 Iar ei, înspăimântându-se și înfricoșându-se, credeau că văd duh. 38 Și Iisus le-a zis: De ce sunteți tulburați și pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră? 39 Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am. 40 Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și picioarele Sale. – n.n.] (Ierod. Ieronim Coldea)*

• *La prima întâlnire cu Părintele Arsenie Boca, la Drăgănescu... m-a trimis în biserică să văd picturile făcute de sfinția sa. După un anumit timp. Părintele a venit în biserică și am purtat o discuție despre pictură, pe care a făcut-o inspirat din Biblie și Sfânta Tradiție [după cum am văzut, le-a pictat din Biblia și Tradiția răstălmăcite după propriile păreri, care contrazic Sfânta Scriptură și Sfânta Predanie. Chiar studiul picturii de la Drăgănescu este un exemplu concludent, dacă am cercetat vreodată iconografia autentic Ortodoxă, după Sfânta Scriptură și după Sfânta Tradiție. Se vede și în câte locuri încalcă Biblia – n.n.]. Părintele mi-a spus că i-a plăcut mult fizica și matematica, vrând să se facă aviator, dar nu s-a făcut chiar dacă nu a renunțat încă la ideea de a zbură (Prof. C.F.)³⁰² [și acesta este un indiciu al stării căzute, lipsite de har, a Părintelui Arsenie Boca. Ne mai arată că nu a avut adevărate vedenii, deci și pictura sfinției sale este rătăcită. Căci dacă L-ar fi văzut cu adevărat pe Domnul, nu ar mai fi fost interesat nici de matematică, nici de fizică, nici de aviație, nici să se urce pe frânghii, ca să arate la toți ce forță are sfinția sa. Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul Cuvios Siluan Athonitul:*

Sufletul trăiește mult pe pământ și iubește frumusețea pământului; iubește cerul și soarele, iubește grădinile frumoase, marea și râurile, pădurile și câmpiile; iubește sufletul și muzica și toate aceste lucruri pământești desfătează sufletul. Dar când cunoaște pe Domnul nostru Iisus Hristos, atunci nu mai vrea să vadă nimic pământesc.

Am văzut împărați ai pământului în slava lor și am prețuit acest lucru, dar când sufletul cunoaște pe Domnul, atunci va socoti puțin lucru toată slava împăraților; sufletul tânjește atunci neîncetat după Domnul și, nesăturat, ziua și noaptea, dorește să vadă pe Cel Nevăzut, să pipăie pe Cel Nepipăit.

Dacă sufletul tău îl cunoaște, Duhul Sfânt îți va da să înțelegi cum învață El sufletul să cunoască pe Domnul și ce dulceață e în aceasta. [...]

Când sufletul vede pe Domnul, cât de blând și smerit este, atunci se smerește și pe sine însuși până la sfârșit și nu mai dorește nimic cum dorește smerenia lui Hristos; și cât timp va trăi sufletul pe pământ, nu va înceta să dorească și să caute această smerenie neînțeleasă pe care n-o poate uita. [...]

Dar Dumnezeu este cunoscut numai prin Duhul Sfânt, și cel ce în mândria sa vrea să cunoască pe Făcătorul cu mintea sa, acela e orb și nebun.

Cu mintea noastră nu putem cunoaște nici măcar cum s-a făcut soarele; și atunci când cerem lui Dumnezeu să ne spună cum s-a făcut soarele, primim în suflet acest răspuns limpede: „Smerește-te și vei cunoaște nu numai soarele, ci și pe Făcătorul lui”.

Dar când sufletul cunoaște pe Domnul, el uită de bucurie soarele și întreaga zidire și lasă grija pentru cunoașterea pământească.

Dumnezeu își descoperă tainele Sale sufletului smerit. [...]

Fraților, în împărăția cerurilor sfinții văd slava lui Dumnezeu, noi însă să ne smerim și Domnul ne va iubi și ne va da pe pământ tot ce e de folos pentru suflet și trup, și ne va descoperi toate tainele.

Oamenii s-au alipit cu sufletul lor de agonisirea bunurilor pământești și au pierdut iubirea lui Dumnezeu, de aceea nu este pace pe pământ. Mulți vor să cunoască, de pildă,

³⁰² Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 27-28

cum s-a alcătuit soarele, dar uită să cunoască pe Dumnezeu. Domnul însă nu ne-a vorbit despre soare, ci ne-a descoperit despre Tatăl și împărăția cerurilor. El a spus că în împărăția Tatălui Său dreptii vor străluci ca soarele [Mt 13, 43]; și Scriptura spune că Domnul va fi Lumina în rai [Ap 21, 23; 22, 5] și Lumina Domnului va fi în sufletul, în mintea și în trupul sfinților.

Trăim pe pământ și nu-L vedem pe Dumnezeu și nu-L putem vedea. Dar dacă Duhul Sfânt vine în sufletul nostru, atunci îl vedem pe Dumnezeu așa cum L-a văzut Sfântul Arhidiacon Ștefan. Prin Duhul Sfânt, sufletul și mintea recunosc îndată că acesta este Domnul. Așa a recunoscut prin Duhul Sfânt Sfântul Simeon pe Domnul în micul prunc [adus la templu]; tot așa a recunoscut pe Domnul prin Duhul Sfânt și Sfântul Ioan Botezătorul și a trimis poporul la El. Dar, fără Duhul Sfânt, nimeni nu poate cunoaște pe Dumnezeu, nici ști cât de mult ne iubește. Și, deși citim că El ne-a iubit și a pățimit din iubire pentru noi, noi ne gândim la aceste lucruri cu mintea, fără a înțelege și cu sufletul nostru, așa cum se cuvine această iubire a lui Hristos; dar, atunci când ne învață Duhul Sfânt, înțelegem în chip limpede și simțit această iubire și ne facem asemenea Domnului.³⁰³

Vedeți că neasemănarea cu Hristos a picturilor de la Drăgănescu, arată că Părintele Arsenie Boca nu L-a văzut în realitate, fiindcă sfinția sa picta ce a văzut, iar tablourile lui nu seamănă cu Hristos, deci nu L-a văzut pe El. Toate Sfintele Icoane canonice, de la începutul Sfintei Biserici, prin aceasta se disting de tablourile religioase. Ele seamănă între ele, având reprezentată aceeași Persoană, același chip, cu toate că prezintă atâtea diferențe de tehnică, epocă, gust și stil. Sunt ca aceeași Sfânta Scriptură dar scrisă cu caractere (fonturi) diferite. Tablourile religioase, însă, reprezintă diferite persoane sau indivizi, care nu seamănă între ei, dar căroră li se spune cu obrăznicie și prin uzurpare Hristos, iar uneori reprezintă pe pictorul ce le-a făcut, fiind numite, în acel caz, autoportrete religioase. Se aseamănă cu romanele religioase, în care autorul inventează tot felul de întâmplări legate de Hristos, uneori și scene din viața proprie. După cum observați, Părintele Arsenie Boca nu a pictat de fapt Sfinte Icoane, ci autoportrete multiplicat pe diferite teme, purtând numele diferitor sfinți, sau a pictat tablouri religioase cu Maica Zamfira și cu rudele ei. Dacă credem norul de mărturii din toate clasele de ucenici, că le-a pictat după vedenii, aceasta arată și că vedeniile preacuvioșiei sale erau de la dracii amăgitori ce cultivă dragostea de sine până la obsesie și nebunie. Dar aceasta nu hrănește inima și, atunci, Părintele Arsenie Boca căuta să se mai relaxeze din tensiunea minții prin matematică, fizică și aviație. Este firesc dacă sfinția sa căuta să se apropie de Dumnezeu prin cunoașterea minții căzute, sau cunoașterea trupească (și nu prin smerenie și harul Sfântului Duh) să aibă astfel de pasiuni, astfel de vedenii și astfel de roade.

Pentru că era încredințat de vedeniile sfinției sale că ar fi de sus, disprețuia adevărata Sfântă Tradiție a Bisericii, și în ceea ce privește Sfintele Icoane:

"Dar aceasta infatisare a lui Iisus in zeghe si tuns ca un detinut nu e o excentricitate de-a părintelui Arsenie, si nici n-a fost făcută pentru a șoca", spune Valentin Crăciun. "Ea are acoperire, justificare teologica. Cad in Evanghelia după Matei, spune Mântuitorul: "In temnita am fost si ati venit la Mine". (Matei 25, 36) [problema este că puștiul cu breton pictat în zeghe nu seamănă cu Hristos. Iar atunci când este pictat în altar, pe bolta Bisericii, acolo este Împărăția Cerurilor pe pământ, iar nu o închisoare. Pictarea ca în realitatea Sfintei Evanghelii, după cum ne învață Pidalionul, ar fi însemnat să-L fi pictat în butuci, în hainele de batjocură în care a fost închis, pe un perete lateral, acolo unde sunt reprezentate, de obicei, patimile Lui. Ar fi fost accesibilă oamenilor din popor și s-ar fi mângâiat cu Sfânta Evanghelie, nu cu zeghea. Sfânta Biserică nu este un muzeu unde artistul inventează după propriul gust, ci o școală teologică de cel mai înalt nivel unde decan este smerenia și rector discernământul, care se ghidează după Sfânta Tradiție, nu după ideile contemporane. Însă Părintele Arsenie Boca, din păcate, nu a urmat această școală, ci fistichia Belle Arte, unde se pune preț pe originalitate și istorie, nu pe urmarea Sfintei Predanii și veșnicie. Ce pagubă atât artistică, dar și lăuntrică pentru bietul amăgit... – n.n.]. Așadar, Hristos a fost în temnita și este în temnita alături de cei care suferă pentru El! A stat în închisoare, dar a fost închis și când a vegheat alături de toți Apostolii și de toți martirii creștini, închiși și persecutați pentru el. Dar Hristos a fost și cu toți cei care au suferit prigoana comunista. Si părintele Arsenie a voit sa arate ca Hristos e alături de cei mulți și nevinovați azvârliți în temnite. Cad fresca a fost pictata în 1959, atunci când crivatul

³⁰³ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 6, 7, 9, 19-21.

ucigaș al terorii comuniste se întetise. Părintele Arsenie n-avea cum sa nu se gandeasca la toate astea, mai ales ca fusese el însuși închis. [vedeți că în timp ce adevărații mărturisitori purtau zeghe, sfinția sa picta comod în București, pe Hristos în zeghe? Cum se face că securitatea care îl urmărea în toate, nu l-a arestat pentru această pictură atât de evidentă, putând a o numi complot? Nu ne apare, oare, evident, că ea îi aproba, încă de pe atunci, să-și creeze o aură de martir, fără să fie în realitate așa? -n.n.] *Știa ca Hristos este acolo, langa cei aflați după gratii. "Nimeni altcineva decât părintele Arsenie n-ar fi îndrăznit macar sa gandeasca, darămite sa si faca in acele timpuri de prigoana ucigasa o fresca uriașă cu Pruncul Iisus in straie de detinut". A fost un act de curaj venit dintr-o putere dumnezeiasca, prin care părintele a lasat o mărturie in veac despre acele timpuri crunte.*

"Ii pictez asa cum i-am văzut"

Dar părintele Arsenie a lasat mult mai mult la biserica Elefterie decât o mărturisire de credința si curaj. S-a petrecut acolo ceva care se intampla, de altfel, in aproape toata pictura lui. Explicația - profunda si tulburătoare - a dat-o odata chiar părintele Arsenie, atunci când a fost întrebat de mitropolitul actual al Ardealului, Laurentiu Streza, de ce pictează astfel, surprinzător si depășind canoanele. "Mie asa mi s-a aratat Maica Domnului, asa l-am văzut pe Mântuitorul si eu îi pictez asa cum i-am văzut eu", a răspuns părintele. La fel spunea părintele si despre sfinți: ca îi pictează cum i-a văzut aieva. [vedeți ce lucru grav, mărturisit chiar de mitropolitul Ardealului -n.n.]

Icoana Fecioarei cu Pruncul, aflata deasupra altarului

Aceste cuvinte sparg o fereastra in Cer. Părintele, cu duhu-i vizionar, ajunsese in niște zone in care nimeni nu ajunge. Pictura lui nu-i doar o predica in imagini. Părintele chiar l-a văzut pe Pruncul Iisus invesmantat aieva in zeghe, ca intr-o haina a durerii, pentru urgia ce-i potopise pe romani! Cu forța lui teologica, părintele nu s-a închis in canoanele severe si inghetate ale picturii din Erminiile bizantine. [vedeți cum ucenicii nu se rezumă doar a se entuziasma la pictura necanonică a Părintelui Arsenie Boca, dar punând-o alături de Sfânta Tradiție, văzând nepotrivile, în loc să se tezească, încep să o hulească pe Ea. Iată roadele întunecate ale picturii neortodoxe ale sfinției sale. Vă dați seama ce grav ar fi să se canonizeze ca model de sfințenie? Ce aprindere a ucenicilor să desfințeze întreaga lucrare echilibrată, adunată de atâtea secole de experiența dogmatică și artistică a Miresei lui Hristos. Dar vă dați seama ce ochi deformați produce Părintele Arsenie Boca adeptilor săi, prin hipnoză și penel? -n.n.] Dar el nici nu a inventat imagini, ci doar le-a transcris in fresca uriașă, asa cum numai el le-a văzut: Iisus in zeghe, ca un avertisment. [vedenii de la duhurile amenințătoare – n.n.] Avertismentul lui Dumnezeu, întunecat de durerea Golgotei lumești.

"Acum, ca povestea mea se apropie de sfarsit, as vrea sa va mai spun ca părintele Arsenie are o lucrare foarte mare de făcut pe Lumea asta", mărturisește tanarul meu interlocutor. "A facut-o si cat a trăit si continua si acum, de acolo, din Cer. Si daca părintele ne-a aratat cateva din picturile lui necunoscute in București, aceasta e doar o parte din planul pe care inca il are - planul lui de semne si minuni pentru romani. [ce limbaj desprins tocmai din comunism... planul cincinal... de semne și minuni. Vedeți pe ce pune accentul un admirator al picturilor Părintelui? Semne, minuni, vedenii, amenințări... și pocăința, smerenie, ascultarea, învățătura Ortodoxă duhovnicească (nu religioasă, dăunătoare)... unde sunt? -n.n.] Iar simbolul lui Iisus intarcuit in zeghe e valabil si azi, in vremuri de libertate. Azi, când credința pare iar îngrădită, închisa după gratii de un nou ateism, ateismul acesta militant post-decembrist, un ateism secularizant, importat din Occident. [dar de ce atunci admiră picturile secularizante, importate din Occident prin Hegel și Belle Arte, ale Părintelui Arsenie Boca? – n.n.] Si care voiește sa scoata din scoli si icoanele si invatamantul religios".

Adevărurile zugrăvite in pictura părintelui Arsenie Boca nu-s comode, cum nu erau nici predicile furtunoase, tinute la Sambata sau la Prislop, miilor de discipoli. Călugărul înfocat si cu ochii de jar nu putea fi mintit [dar aceasta este descrierea unui drac, iar nu a unui părinte duhovnicesc... - n.n.] si nu putea sa ascunda adevărul. De altfel, el continua sa fie incomod si după moarte, inclusiv pentru unii oficiali ai bisericii [nu incomod, căci îndemna la comoditate prin ecumenism și necesitatea împreunării trupești, ci nepotrivit cu Ortodoxia. Dar observați că ucenicii sfinției sale au luat de la el și duhul răzvrătit împotriva ierarhiei care nu le confirmă părerile rătăcite. Vedeți că nu poate fi un bun model, căci cei ce îl urmează sunt foarte păgubiți fiindcă după pilda lui nu lucrează nici ei smerenia? – n.n.]. In schimb, intr-o măsură covasitoare, este extraordinar de iubit. Zeci de mii de oameni pornesc pe urmele lui in pelerinaje, la Sambata si la Prislop. Vizionar in timpul vieții, părintele le vede si

din cer suferința. împlinește, de fapt, ce le-a spus: "**Rugati-va. De acolo, de sus, o sa va pot ajuta mai mult**" [un alt exemplu de smerenie? -n.n.].³⁰⁴

Părintele Arsenie Boca avea vedenii lipsite de evlavie despre Maica Domnului:

*Mi-a spus odată Părintele: „Bucureștiul are să, fie al doilea Ierusalim (după cele spuse în continuare nu rezultă că acest lucru este neapărat bun, căci poate fi Ierusalimul oraș sfânt, dar poate fi și Ierusalimul în care nu mai rămâne „piatră peste piatră”!). Să nu vă fie frică, căci Țara Făgărașului este păzită de Maica Domnului. **Stă Maica Domnului în coate și genunchi** [care dintre sfinți a spus așa ceva despre Maica Domnului, că stă în coate și genunchi, ce este cu această poziție? În care Icoană putem vedea așa ceva? Aceasta este poziția în patru labe, pe care Maica Domnului nici când a urcat la trei ani scările Templului nu a avut-o – n.n.] și se roagă pentru Țara Făgărașului”. (Toacșe Silvia, Copăcel)³⁰⁵*

Nimeni dintre Ortodocși, niciodată, n-a văzut vreodată pe Maica Domnului în realitate, în vedenii sau în Sfintele Icoane stând în coate, imitând așadar poziția de închinare a mahomedanilor.

După cum v-ați dat seama și după roadele otrăvite ale vedeniilor (nu numai neasemănătoare cu Sfânta Tradiție, ci chiar hulitoare la adresa Ei), pentru a ne apăra de căderea în erezii și din har, ideea de a picta biserica după vedenii, este respinsă cu tăria duhovnicească a adevărului de către Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit:

Sfântul Sinod de la Cartagina CANONUL 91, 87

A plăcut, ca pretutindenea, prin țarini, și prin vii, altare ca cum spre pomenire de mucenici făcute, întru care nici un trup, ori Moaște (rămășițe) de mucenici, se arată a fi învistierite, de este cu puțință, de episcopii cei de loc să se răstoarne. Iar de nu se iartă aceasta pentru gâlcevile publicului, gloatele să se sfătuiască, să nu se adune la locurile acelea. Și acei ce cugetă drept, cu nici o superstiție (credință deșartă) să se lege de acest fel de locuri. Și cu totul nici pomenire de mucenici să se săvârșească, de nu cumva ori vreun trup, ori oarecare rămășițe vor fi, ori din vechime se predanisc. Iar câte prin visuri, și prin zadarnice descoperiri ale unor oameni, oriunde se află altare așezate, cu tot chipul unele ca acestea se vor netrebnici.

[Sinod 7, can. 9]

TĂLCUIRE

Oarecare ca cum pentru evlavie, ori pentru oarecare vedenii, și zadarnice descoperiri ce le-au văzut în vis zideau case de rugă în nume de mucenici, prin țarini, și prin vii, pentru aceasta canonul acesta rânduiește, că, dacă în acest fel de jertfelnice, nici trup întreg, nici bucăți de trupuri, și rămășițe (Moaște) de mucenici se află învistierite, sau să fie veche predanie, că s-au aflat cândva. Adică, dacă nici cu sfinte mucenicești Moaște s-au sfințit, nici prin obișnuita rugăciune a arhiereului, sau a iereului s-au zidit. Atunci să se risipească, de se va putea. Ori de o popresc aceasta gloatele; atunci pe ele trebuie a le înțelepți și a le sfătui arhiereii, ca să nu se adune într-însele cu evlavie, nici să se amăgească cu disedimonie (credință deșartă) și înșelăciune, că s-ar fi zidit din dumnezeiasca descoperire; [„că diavolul întuneric fiind, de multe ori se închipuiește în îngerul luminii, după dumnezeiescul Pavel, ca să amăgească sufletele oamenilor” (II Corinteni: 11,14)], ci nici pomeniri de mucenici să săvârșească într-însele. Ci dimpotrivă, cu tot chipul să se netrebnicească, și de la evlavie să se scoată.³⁰⁶

160. - “Așijderea, s-a hotărât, ca pretutindenea, altarele, (bisericile) când sînt ridicate prin țarini sau vii, ca și cum ar fi întru pomenirea mucenicilor, însă, în ele nu se dovedește a fi așezat vreun trup și nici moaște ale mucenicilor, de este cu puțință, să se distingă de episcopii locului; iar, dacă aceasta nu se poate face din cauza tulburării poporului, totuși oamenii să

³⁰⁴ <<http://www.fundatiaarsenieboca.ro/Articole-preluate-din-pres%C4%83-%C5%9Fi-internet/iisus-in-zeghe.html>>, luni, 6 iulie 2015

³⁰⁵ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, p. 145.

³⁰⁶ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 383.

fie sfătuiți să nu se mai adune acolo și pentru ca cei drept credincioși să nu se lege de aceste locuri, înșelați fiind de vreo superstiție, acolo să nu se săvârșească nicidecum pomenirea mucenicilor, decît numai dacă ar fi vreun trup sau rămășițe (de ale mucenicilor), sau dacă s-au predanisit din vechime, în chip sigur, cum că acolo a fost locuința, moșia, sau locul patimilor vreunui mucenic. Toate altarele (bisericele) care se ridică undeva în urma visurilor și ale falselor descoperiri ale unor oameni de rând, în tot chipul trebuiesc distruse” -Cart. 83.³⁰⁷

2.

SE PICTA PE SINE, ÎN LOCUL MÂNTUITORULUI ȘI SFINȚILOR

Această asemănarea a picturii cu autorul ei corespunde cu ideologia pictorului Bisericii Drăgănescu³⁰⁸:

*O greutate a chipului Domnului Hristos o mai constituia și etnicitatea pictorilor. Grecii puneau, în mod reflex, ceva din etnicul și clasicitatea artei lor; ceea ce caracterizează stilul bizantin până astăzi. Perioada Renașterii chiar a pus preț pe această etnicitate a pictorilor în reprezentarea chipului Domnului Hristos. **Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui.** Exemplul cel mai izbitor al genului l-a dat un pictor ungur, Muncaci: Iisus înaintea răstignirii, privind pe cei doi tâlhari răstigniți deja. Operă de mare valoare cu subiect religios. **Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile. Toate neamurile, toți oamenii să-și recunoască în El chipul lor de obârșie, chipul devenirii lor eternitate.** Grea temă și poate cea mai grea a picturii. Leonardo da Vinci a prins această notă în Cina cea de Taină, într-un desen, dar în pictură n-a mai prins îndeajuns această rezolvare. Michelangelo a izbutit acest chip universal al omului, în chipul lui Adam, la creație.³⁰⁹*

Însă este contrară învățaturii Ortodoxe:

*Iar închinăciunea cea cu atârnare și cu ținere, de mijloc fiind, între cea slujitorească și între cea fără împărtășire, aceasta chiar se dă Sfintelor Icoane, se zice însă cu atârnare, fiindcă Icoana (adică chipul), nu se zice de sineși, ci către oarece, și cu atârnare; că **chipul este chip al celui ce se închipuiește. Drept aceea pentru atârnarea aceasta și ținerea ce are către cel ce se închipuiește după asemănarea ipostasului adică, și după numele cel scris pe ea, împreună se cinstește și împreună se închină cu cel închipuit, cu o închinăciune adică, de același nume însă și împărtășitoare, și aceasta nu după toate și fără schimbare, precum zice Teodor Studitul în epistolia cea către Atanasie. Că lui Hristos celui închipuit slujitorește precum am zis ne închinăm, iar chipului Lui cu atârnare pentru ținerea cea către Acela; asemeni și însuși Sfinților și trupurilor lor, ca unor slujitori și robi ai lui Hristos ne închinăm cu închinăciune cuviincioasă slugii, pentru apropierea lor cea către Hristos, iar Icoanelor lor cu atârnare ne închinăm pentru ținerea ce au ele către dânșii, din asemănarea ipostasului lor, și din numele lor cel scris pe ele, precum sinodul cel mai de sus din vremea lui Nicolae patriarhul au rânduit; [...]***

Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele. Drept aceea Părinții acestui sfânt sinod în oarecare voroave a lor, au zis, că lemnele închipuirii Crucii, când se vor strica se ard. Și zugrăveala Icoanelor și chipul când se va strica desăvârșit, scândura se arde ca un lemn prost; unii însă pentru evlavie le îngroapă. Sfintele Icoane nu trebuie a se unge cu Sfântul Mir, [...]

³⁰⁷ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

³⁰⁸ Și practicii sale de a se uita mult în oglindă, din motive religioase, după mărturisirea Părintelui Profesor de mai sus.

³⁰⁹ *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 16. Probabil se socotea pe sine chipul universal al omului, un nou Adam, închinând întreaga compoziție, vieții sale. De aceea pune și mucenicia Sfântului Cuvios Mărturisitor Ștefan cel Nou, ca cel prăznuit de ziua morții lui, fiindcă vedeniile icoanelor (ucenicii susțin că a pictat ce a văzut în vedenii) vorbeau despre sine și concepția sa personală hinduso-greco-catolică despre univers. Ce duh le insufla?

*Pentru că noi nu ne închinăm lor pentru că sunt miruite, sau pentru că sunt sfințite cu rugăciuni, ci îndată ce vedem chip Sfânt, fără a cerceta măcar despre Mir și rugăciune, ne închinăm lui, și pentru numele Sfântului, și pentru asemănarea ce are cu acela a căruia este chipul.[...] Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscușiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.*³¹⁰

Analizând, așadar, cum este pictura Părintelui Arsenie Boca, vom descoperi și de unde proveneau vedeniile sfinției sale și cine erau „sfinții” pe care îi picta și cu care vorbea. Mai mult, va fi pentru noi evident și dacă celelalte învățături (scrise) ale sfinției sale au fost sau nu Ortodoxe, dacă putem sau nu a le urma, fiind insuflate de același duh și având același mesaj ca și cele pictate, doar că cele din urmă au fost prelucrate printr-o experiență și meditație stăruitoare în ele de toată viața:

*Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale*³¹¹.

După cum vedem, biserica de la Drăgănescu nu seamănă cu Maica Domnului, cum ar trebui, ci cu Părintele Arsenie Boca. Prin ea nu ne vorbește Hristos, ci acela care s-a pictat pe sine în locul Mântuitorului.

Aceasta nu este o frază metaforică, nu este o figură de stil, ci surprinde esența picturii de la Drăgănescu. Pentru aceasta vă recomandăm să priviți fără prejudecată studiul de mai jos, să vă convingeți că biserica de la Drăgănescu este pictată de autorul ei cu diferite fotografii despre sine ale sfinției sale din diferite etape ale vieții. Este impresionant că nici o fotografie ce ne-a rămas cu sfinția sa nu lipsește de pe pereții bisericii. Se pictează ca Sfântul Vasile cel Mare, ca Sfântul Paisie de la Neamț, ca Sfântul Ioan Botezătorul, ca Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ca Sfântul Mucenic Nestorie și în foarte multe locuri ca Mântuitorul lumii. Mesajul este cam așa:

eu (autorul picturii) țin locul Atotțiitorului.

Așadar, dacă vrem să-l cunoaștem cu adevărat pe preacuvioșia sa, să studiem tablourile din ea, să le comparăm cu Sfintele Icoane (cu teologia și canoanele lor insuflate de Sfântul Duh). Dacă vor fi la fel să le cinstim, dacă cele dintâi vor fi doar altfel (din neștiință) să le dezvăluim greșelile și să nu le repetăm, ca să nu cădem din har, însă, dacă cumva... se vor împotrivi Adevărului... să înțelegem că și Părintele și duhul ce l-a inspirat nu sunt după voia lui Dumnezeu și, cu milă înțelegătoare, dar și cu tărie, să le respingem fățiș, ca să nu ne pierdem mântuirea.

Pentru a vedea ce duh le insufla, ne rugăm Sfântului Cuvios Maxim Mărturisitorul să ne descopere:

*Dar pentru cel ce vrea să vadă, cuvântul Scripturii indică aici două persoane și două case, pe care le desființează secera. Căci se zice: “Și va intra în casa furului și în casa celui ce jură strâmb în numele Meu”. Prin cele două persoane a indicat cele două lucrări generale ale amăgirii diavolești, care le cuprind pe toate celelalte, sau cele două moduri ale lucrărilor. Iar prin cele două case a indicat cele două dispoziții generale ale omului, favorabile rătăcirii, care le conțin pe toate celelalte. **De pildă când cel rău răpește prin viclesugul amăgirii cunoștința innăscută a firii despre Dumnezeu, atrăgând-o spre sine, e “fur”, întrucât încearcă să se facă stăpân peste închinarea datorată lui Dumnezeu, sau cu alte cuvinte abate vederea mintală a sufletului de la rațiunile duhovnicești din fapte și circumscrie puterea cugetării numai la privirea înfățișării din afară a lucrurilor sensibile. Iar când abuzează de mișcările firești, atrăgând puterea de activitate a sufletului în chip sofistic spre cele contrare firii și prin cele părute bune ispitește prin plăcere dorința sufletului spre cele rele, “jură***

³¹⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 240-243.

³¹¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, 193.

Această frază este chiar concluzia cărții, noi suntem de acord cu ea, mai puțin cu *Sfinția Sa* deoarece S MARE trebuie păstrat, în chip Ortodox doar pentru Dumnezeu și Maica Domnului. Am spus, mai potrivit, *sfinția sa*.

strâmb“ pe numele Domnului, ducând sufletul amăgit spre alte lucruri decât spre cele făgăduite. Deci este “fur“ fiindcă răpește la sine cunoștința firii, având drept casă dispoziția iubitoare de neștiință a celor amăgiți. Și “jură strâmb“, fiindcă înduplecă puterea de activitate a sufletului să se ostenească zadarnic cu cele contrare firii, având drept casă dispoziția iubitoare de păcat a voii celor care îl ascultă (22).³¹²

Am văzut că Biserica de la Drăgănescu suferă, de la izvor, de o concepție eretică despre Sfintele Icoane și anume că **Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile și Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui** (spre deosebire de dogma Ortodoxă a Sfintelor Icoane care ne învață că **Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele**). De aici esența egoistă a lucrării, pe care o recunosc, fără să înțeleagă, chiar ucenicii preacuvioșiei sale:

Călugărul pictat la intrare, pe peretele din stânga al bisericii din Drăgănescu - răstignit pe cruce, către care strigau potrivnicii: „Rabzi ca un prost!“ este o imagine a Părintelui Arsenie
313

3.

PICTA ANTI ORTODOX LOVIND ÎN ESENȚĂ (ASEMĂNAREA) ȘI ÎN MESAJUL TEOLOGIC

În afară de aceasta sunt multe alte încălcări ale Sfintelor Canoane pictate (avem chiar un tablou dedicat Maicii Domnului în care i se vede părul, fiind acoperită cu basma, această reprezentare fiind numită în Erminia picturii bizantine ca fiind eretică, iar modul de îmbrăcare și reprezentare al Preasfintei aduce mult cu vedeniile romano-catolice și cu madonele celebre ale lor), dar aceasta face obiectul de studiu al capitolului *Învățăături eretice pictate*, care, datorită necesității inserării fotografiilor reprezentative, va fi completat (dacă ne ajută Bunul Dumnezeu) de un fișier separat în care vor fi prezentate Sfintele Icoane autentice, tablourile de la Drăgănescu și sursele lor de inspirație demonică și din alte religii, în special din romano-catolicism. Lucrul acesta este mărturisit, fără să vrea, chiar de ucenicii sfinției sale, chiar atunci când vor să dovedească Ortodoxia pictării sale:

*Adaug aici că pictura în tempera a Bisericii din Drăgănescu, după rânduiala ortodoxă, este mai de preț decât Capela Sixtină din Roma*³¹⁴.

†PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005.

Acest lucru este, însă, împotriva Sfintei Tradiții:

*Este greșit faptul că mulți dintre zografi fac chipul Maicii Domnului cu părul despletit ca o doamnă, și învelișul capului numai cu o basma; pentru că într-însa n-a fost prihană și nici mândrie, ca să se împodobească cu haine de mult preț și să-și arate împletiturile părului. Așadar, nu trebuie să ne luăm după proba ereticilor, ci să păzim legea și portul locului neschimbat, căci în alt chip nu este primit de Biserică, ci sunt lucruri eretice.*³¹⁵

Nu numai atât, dar pictează în loc de mâinile Maicii Domnului mâinile maicii Zamfira, picturile sfinției sale devenind astfel obiecte de cult de adorare și preacinstire a propriei sale familii, știut fiind că închinarea icoanei merge la cel reprezentat în ea:

Măicuța Zamfira Singurul meu ucenic!

Fragment din „Cuvântul la priveghere” rostit de Prea Sfințitul Părinte Dr. Daniil Stoenescu, Episcop-Loctiitor de Vârșeț

... Se va vorbi despre măicuța Zamfira de acum înainte, ca și până acum, de fapt, atâta vreme cât se va vorbi de prea cuviosul părintele nostru Arsenie. Pentru că, nu întâmplător, prin anii '77 - '78, aflându-mă numai cu Părintele și Măicuța aici, în casa de vizavi, în chilia de dincolo de ușa acestei sfinte biserici, mi-a spus Părintele, fiind de față și sfinția sa, maica Zamfira, că este „singurul meu ucenic”. Știți că Părintele nostru nu se juca cu cuvintele și a

³¹² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 389-340.

³¹³ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

³¹⁴ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 17.

³¹⁵ DIONISIE din FURNA, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 230.

rostit această mărturisire, pe care iată, socotesc de cuviință să v-o destăinui în această seară de priveghere, de taină, de întâlnire și de despărțire deopotrivă de măicuța Zamfira.

„Singurul meu ucenic”... , cuvinte pe care ni le-a spus părintele Arsenie despre măicuța Zamfira. Iată ce recunoaștere! Iată ce însemnătate! Și ce greutate au aceste cuvinte. „Singurul ucenic” pe care Părintele și l-a recunoscut cu puțin timp înainte de plecarea la Domnul a fost și este măicuța Zamfira; poate de foarte mulți neînțeleasă, poate și de noi, uneori

[E adevărat. Poate singura care cunoaște misterul cel întunecat al Părintelui Arsenie Boca, în toată semnificația și trăirea lui este maica Zamfira. Sfinția sa este coregizoare și cogeneratoare a devierii de la Prislop, este partașă și la conlocuirea ca bărbat și femeie în aceeași casă cu sfinția sa, și la puternicele ședințe de hipnoză, și la cunoașterea duhului apropiat care le slujea pentru proorocii și dominarea bieților creduli, și la pictura de la Drăgănescu, și la editarea rătăcitelor și rătăcitoarelor cărți ale Părintelui. Dacă și-ar fi dat seama predicatorul ce înseamnă maestrul și ucenița lui, niciodată nu ar mai fi propovăduit această cumplită rătăcire în doi, care atacă echilibrul duhovnicesc al unui neam întreg – n.n.].

Iată așadar, că această seară este potrivită pentru ca, prin rugăciune, prin cântare, prin lacrimă și prin priveghere, cu toții să odihnim dincolo, cum n-am reușit în această viață, sufletul și duhul măicuței Zamfira, care a trecut la Domnul, ca să se roage pentru noi, ca să se roage lui Dumnezeu și Maicii Domnului și ca să ducă mesajele inimilor noastre părintelui nostru Arsenie, împreună cu care se află acum în lumina lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt și „să ne fie nouă bine” în anii sau puținii ani pe care îi vom avea fiecare, după rânduiala lui Dumnezeu, pe acest pământ.

Și o a doua taină pe care v-o descopăr în această seară și pe care e bine să o țineți minte toate maicile și surorile acestei mănăstiri, viețuitoarii, ostenitorii, închinătorii... Ori de câte ori veți privi icoana Maicii Domnului de aici de pe catapeteasmă, să știți că mâinile Maicii Domnului au fost pictate de părintele Arsenie după mâinile Măicuței Zamfira! Priviți! Cei și cele care ați cunoscut și ați văzut și v-ați oprit privirea asupra

mâinilor măicuței Zamfira, priviți aici mâinile Maicii Domnului care-L țin pe Mântuitorul

Hristos în brațe. Iată cum a înțeles părintele nostru Arsenie destinul măicuței Zamfira, iată ce rol și ce importanță i-a recunoscut pentru viața noastră, pentru Ortodoxia românească, pentru monahismul românesc și, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta Mănăstire a Prislopului...

Întrebare: oare unghiile erau date cu roșu, sau ni se pare nouă?

³¹⁶

Iată acum mâinile Maicii Domnului:

Și mâinile unei vrăjitoare celebre:

Cu ale cui mâini seamănă mai mult mâinile Maicii Zamfira?

Nu noi am pictat așa, ci Părintele Arsenie Boca, pentru a-și arăta admirația, respectul, preacinstirea și iubirea față de Maica... Zamfira.

Iată ce ne învață despre aceasta Pidalionul:

Că cu cât mai adeseori prin iconicească însemnare se privesc, cu atâta mai mult și cei ce le privesc pe acestea se deșteaptă către aducerea aminte, și dorirea prototipurilor celor întâi. Și acestora a le da sărutare, și cinstitoare închinăciune. [...]

Cinstea aceasta însă, alt fel se face chipului celui întâi (adică însuși persoanei) și alt fel Icoanei (după Vlastar) că aceleia adică se face slujitorește, iar Icoanei, cu chip relativ. Icoană se zice, (grecește adică de la eikene) de la asemănarea ce are cu prototipul (întâiul chip). [...]

. Pentru aceasta și se protimisesc (a da întâietate) apoi Crucea, apoi Icoana lui Hristos, Icoana Născătoarei de Dumnezeu; și prin urmare Icoanele Sfinților, precum se arată aceasta în aceeași praxă; din cuvântul Sfântului Maxim, și de obște a zice, după rânduiala și vrednicia prototipurilor; așa urmează și rânduiala închinării chipurilor lor. Sfințelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele.³¹⁷

³¹⁶ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 138-139.

³¹⁷ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 238-241.

Cu alte cuvinte, respectând și ierarhia închinării și taina Sfintelor Icoane prin care se cinstesc cei reprezentați pe ele, dacă noi privim chipul Părintelui Arsenie Boca, care s-a pictat pe sine însuși ca și cum ar fi Hristos (Care se adoră, fiind Dumnezeu), cinstea mergând la prototipul închipuit în tablou prin asemănarea pictată, noi de fapt, poate fără să vrem, îl adorăm pe Părintele Arsenie Boca ca pe Dumnezeu Atotțiitorul. Când privim chipul Părintelui Arsenie Boca pictat de sine însuși ca și cum ar fi Sfântul Vasile cel Mare, sau Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, atunci cinstea pe care am vrea să o dăm Sfântului Ierarh sau înainte-mergătorului o trimitem la Părintele Arsenie Boca. Când vrem să sărutăm mâinile Maicii Domnului ca să o preacinstim, sărutând tabloul pictat de Părintele Arsenie Boca cu mâinile maicii Zamfira părtașe de atâtea ori la lucrarea celui mai mare păcat care este sinucierea, o preacinstim pe cea pictată, fiind înșelați de autor, ca și cum ar fi vreo pururea fecioară, fără păcat personal și maică a lui Dumnezeu.

Cumplită amăgire!

Să ne mai mirăm de cinstea exagerată ce le-o acordă ucenicii, când se închină lor în acest fel? Ritualul pe care îl fac le inoculează în duh această rățacire de mari proporții..., poate fără să înțeleagă sau să dorească consecințele gestului lor, dar o pățimesc fiindcă nu s-au lăsat protejați de discernământul Sfintei Biserici și al Sfântului Sinod, pornind la o cinstire mai înainte de canonizare a celor de la Prislop. Neascultarea pripită duce la rezultate de acest fel, ducând în final chiar la pierderea mântuirii, dacă nu se aleargă imediat la pocăință.

Dar amăgirea pictată nu se oprește aici.

Se pictează ca biserică Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserica basilica San Pietro, unde se aleg papii, se pictează ca Sfinți romano-catolicul Francisc de Assisi și arianul Wulfila de care Părintele Arsenie Boca este profund îndrăgostit, mesajul sfinției sale principal fiind reproducerea credințelor lor.

Ca un înainte-văzător, Părintele și-a îngăduit să-l picteze în lucrările sale și pe Sfântul Francisc de Assisi, despre care știa că, deși a fost catolic, a avut viață sfântă și un mare rol în întărirea credinței la vreme de ispită. Însă bârfitorii afoși n-au întârziat să-l acuze, deși Părintele a pictat după îndemnul de Sus, neauzit de cei mai mulți dintre noi.

În stânga, mai în față, Părintele a pictat Catedrala reprezentativă a Ortodoxiei, Sfânta Sofia din Constantinopol. Printr-o punte viitoare, a legat-o de catedrala Sfântului Petru din Roma, a catolicilor, pictată în planul doi, pusă sub autoritatea Sfântului Apostol Petru, răstignit cu capul în jos. Ei, catolicii, nu vor să se întoarcă la Ortodoxia în care au fost peste o mie de ani. Dar nici de noi, cât de ortodocși ne credem, dacă nu vom ține cărarea cu adevărat ortodoxă, cu viața și cu învățătura arătată de Sfinți și de Părintele Arsenie, nu va fi bine.³¹⁸

Stilul picturii este unul pătrat, muncitoresc, mimând arătările fantomatice ale demonilor, producând tulburare și expunând goliciunea unor trupuri carnale, caricaturale, după stilul apusean și sovietic modern, departe de a surprinde frumusețea teofanică delicată, ascetică, profundă de mare stabilitate în realitate a Sfintelor Icoane Ortodoxe. Nu numai că nu le-a surprins ci le-a subminat, parcă pictând împotriva.

Despre felul în care pictează sfinția sa, vom vedea ce spune Sfânta Biserică Ortodoxă, în capitolul următor:

Experiența lăuntrică a sfinției sale, din păcate, nu este comună cu a Sfinților Părinți, astfel că roadele ei sunt învățături în scris și pictate diferite de cele ale Sfintei noastre Biserici. Iată încă un motiv pentru care nu poate fi model Ortodox, deci nu poate fi canonizat ca Sfânt.

G. CE RECOMANDĂ SFÂNTA BISERICĂ ORTODOXĂ PENTRU AȘEZĂMÂNTUL DE LA DRĂGĂNESCU

A se vedea mai sus motivele pentru care așezământul de la Drăgănescu este pictat în urma vedeniilor și conține tablouri religioase, amândouă motive pentru care Sfintele Canoane recomandă închiderea sau repictarea lui.

Din motive catehetice, așezământul se poate păstra ca muzeu, pentru a se dumiri oamenii de ce nu este Părintele Arsenie Boca Sfânt și astfel să scape de amăgire. Însă trebuie angajat un ghid Ortodox bine documentat și materiale lămuritoare limpezi pentru a se face cu eficiență aceasta.

³¹⁸ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 56

Iată hotărârea Sfântului Sinod pentru bisericile în care s-au pictat tablouri religioase (adică zugrăveli ce nu respectă Asemănarea și teologia Sfintei Predanii, cum sunt, de exemplu, cele de la Drăgănescu, Prislop și toate cele pictate de Părintele Arsenie Boca):

ANEXA 1

La sfârșitul secolului al XIX-lea, ierarhii Bisericii Ortodoxe Române, membri ai Sfântului Sinod, văzând degradarea și dispariția tradiției picturale românești - dispariție care ducea la transformarea unor biserici într-un soi de hibrid, arhitectura tradițională ortodoxă fiind îmbrăcată într-o haină picturală apuseană, catolică -, s-au întrunit într-un sinod, hotărând interzicerea unor astfel de picturi:

Deciziunea Sântului Sinod al Sântei noastre Biserici autocefale drept măritoare de răsărit Privitoare la icoanele, arhitectura, pictura și ornamentațiunea bisericilor din țara, cum să se urmeze pe viitor

Sânta noastră Biserică drept măritoare de răsărit, geloasă de învățătura Dumnezeiescului său fondator, cum și de tradițiunile și așezămintele sale, a lucrat în tot chipul la întărirea sentimentului religios printre popoare și la mântuirea sufletelor lor.

Dorind a ține pironită vederea și simțul fiilor săi asupra Dumnezeirii și Sântilor, ea a deschis artelor frumoase porțile sale, a transmis posterității icoana vie a tuturor persoanelor Sântete, cari sunt în adorațiune și venerațiune la popoarele creștine.

Sub-semnații,

Considerând pictura bizantină și împreună cu dânsa și pe ce-l-alte arte frumoase, ca fiind singurele întru a reprezenta cu splendoare, magnificență și cuvioșie persoanele cele mari și Sântete ale religiunii creștine, și a întreține în popor adevăratul sentiment religios;

Având în vedere ca artele frumoase bizantine au fost introduse în Biserica noastră Română încă din cele dintâi timpuri ale aparițiunii lor și prin aceasta, deprinderea poporului nostru cu ele și apropierea lor de către artiștii și artizanii noștri români;

Văzând cu durere goana tacită ce se dă acestor arte spre a le scoate de prin biserici și a le înlocui cu altele noul și necunoscute poporului nostru;

Văzând marea afluență de tot felul de icoane străine, cari au inundat țara din toate părțile

; Văzând ca prin unele biserici se fac zugrăveli și se întrebuințează arhitectură, iar prin casele românilor creștini se introduc icoane cari sunt departe de a înfățișa după cum se cade imaginea Dumnezeirii și chipurile Sântilor din vechea și păzită de Dumnezeu Biserica a Românilor;

Văzând că ornamentațiunea bisericii în genere ce se introduce de cât-va timp este lipsită aproape și de cerințele artistice și de cele liturgice ale ritualului nostru, și prin urmare departe de a ajuta geniul cultural al poporului român întru dezvoltarea sentimentului său religios și național ;

Și dară, temându-ne ca nu cum-va prin introducerea de noul arte în Biserica și prin casele creștinilor să se zdruncine dreapta credință în popor și în el însuși;

Sântul Sinod ia dispozițiunile următoare:

1. *Prea Sfințiții Episcopi eparhioți să supravegheze cu dinadinsul în jurisdicțiunea lor ca pictura și ornamentațiunea care se va introduce de acum înainte, fie prin bisericile cele vechi fie prin cele noi sau reînnoite - să fie conform stilului bizantin deja în uz în Biserica noastră Română autocefală drept măritoare de răsărit. [deci Părintele Arsenie Boca ar fi trebuit să asculte și aici de episcopul ce l-a oprit de a picta erezii – n.n.]*

2. *Să pună îndatorire preoților și episcopilor tuturor bisericilor ca înainte de a se contracta zugrăvirea unei biserici să se prezinte la aprobarea prealabilă a Chiriarhiei tablourile ce au a se introduce în biserică, cu modulurile lor de zugrăveală. [și cumnatul Maicii Zamfira, preotul care l-a pus pe Părintele Arsenie Boca să-și picteze ideile inovatoare și necanonice, ar fi trebuit să se sfătuiască cu episcopul locului, prezentând schițele, mai înainte de a fi pictate, ceea ce ar fi înlesnit refuzul lor și l-ar fi scăpat și pe sfinția sa și pe preacuvioșia sa de marele păcat al lepădării de Ortodoxie prin imagine. Pe de altă parte, însă, este o îngăduință a lui Dumnezeu, ca să putem vedea mai limpede ce*

gândea cel îngropat la Prislop, și așa, să putem să ne lămurim asupra credinței sfinției sale și a ne feri de întreaga-i învățătură tot atât de încâlcită și primejdioasă, pe cât este de ascunsă și îmbrăcate în veșminte de părută Ortodoxie.

3. Să oblige pe preoți a nu primi în biserică spre sfințire decât numai icoane cari sunt aprobate și recomandate de Chiriarhie sau ieșite din atelierul pictorilor noștri români cunoscuți și aprobați cel puțin de doi sau trei Chiriarhi al țării.

4. Icoanele cele nesfințite după ritualul santei noastre Biserici se vor scoate cu încetul de prin casele creștinilor prin influența morală a preoților și în locul lor să li se recomande cele autorizate de Chiriarhie.

5. Să ceară autorităților județelor ca să îndatoreze pe primari a respecta și el din partea lor dispozițiunile de mal sus și a nu îngădui vânzarea de icoane și obiecte sacre în cuprinsul administrațiunii lor, rămânând ca aceste obiecte creștine să li se procure numai prin biserica parohială.

6. Prescurile se vor fabrica numai de femei creștine, pioase sau numai de creștini.

7. Abaterea de la dispozițiunea a doua de mai sus va atrage pentru Preoți caterisirea și pentru Epitropi destituirea și darea lor în judecată, spre a despăgubi parohia de suma cheltuită cu pictura, arhitectura și ornamentațiunea ce contrazice dispozițiunile Bisericii noastre Române autocefale drept măritoare de răsărit.

8 Biserica a cărei pictură, arhitectură și ornamentațiunea s-a făcut contra acestor dispozițiuni este și rămâne închisă (s.n.) [cam acesta ar fi și leacul cu biserica Drăgănescu, să fie păstrată ca un muzeu, în care un ghid să explice tuturor unde s-a abătut Părintele Arsenie Boca de la Ortodoxie, până se va stinge arsenismul, după cum s-a stins și tatăl lui origenismul (deși acesta mai bântuie, chiar dacă mascat, și acum, cu multă agresivitate, mai în toate mediile teologice moderne, deși Origen este numit tatăl tuturor ereziilor, și înveșmântarea în haină creștină a păgânismului de către Sfântul și Marele Ierarh Epifanie al Salaminei, numire confirmată și de Sfântul, a toată lumea Sinod al 5-lea, prin faptul că l-a dat anatemei pe Origen cu toate învățăturile lui eretice). În acest timp să nu se slujească acolo pentru a se arăta că duhul picturii este străin de Sfântul Duh al Adevărului. Apoi, după încetarea primejdiei, s-ar putea repicta canonic și resfinți, pentru a fi dedicată în sfârșit lui Dumnezeu, iar nu persoanei celui ce s-a pictat pe sine în locul Lui – n.n.]

9. Abaterea de la dispozițiunea a treia se va pedepsi întâi cu oprire pe trei luni, al doilea cu oprirea pe un an, și al treilea cu caterisirea

1889, Noiembrie, 22

(Semnează): I.P.S. Iosif Mitropolit Primat

P.S. Episcop Ghenadie al Râmnicului

P.S. Episcop Inocentie Buzău

P.S. Episcop Silvestru al Hușilor

P.S. Episcop Ghenadie al Argeșului

P.S. Episcop Partenie al Dunării de-jos

P.S. Arhiereu Ieremia Gălățanu

P.S. Arhiereu Valerian Romniceanu

P.S. Arhiereu Calistrat Bârlădeanu

P.S. Arhiereu Inocentie M. Ploieșteanu

P.S. Arhiereu Gherasim Piteșteanu

P.S. Arhiereu Dositei Botoșăneanu

Revista Biserica Ortodoxă Română, 1890-1891; prezentul decret a mai fost publicat și în Vestitorul Ortodoxiei din 15 ian. 1998, în cadrul paginii realizate de ASCOR, în încheierea căreia, personal, am scris și câteva rânduri referitoare la pericolul confundării tabloului cu icoana.

EXTRAS DIN

REGULAMENTUL PENTRU

ZUGRĂVIREA BISERICILOR

Carol I,

*Prin grația iui Dumnezeu și voința națională, Rege al României,
La toți cei de față și viitori sănătate:
Asupra raportului ministrului Nostru secretar de Stat ad interim la Departamentul cultelor
și instrucțiunii sub No. 15.942;*

Având în vedere votul Sfântului Sinod din ședința sa de la 18 Maiu 1898,

Am decretat și decretăm:

REGULAMENTUL

pentru zugrăvirea bisericilor

CAP. I

Prescripțiuni generale.

Art. 1. La zugrăvirea oricărei biserici și la reînnoirea picturii învechite și șterse din Bisericile cele vechi, este admis numai stilul bizantin, întrebuințat în Biserica Ortodoxă (s.n.) și cu deosebire la Muntele Athos. [după cum vedem Părintele Arsenie Boca a fost nemulțumit și de stilul bizantin și de Muntele Athos introducând cel de la Belle Arte și cel al madonelor atât de îndrăgite de sfinția sa, prin educația primită de la tatăl lui greco-catolic. Dar a introdus și un stil propriu, numit poate sugestiv, vedenist (de la vedeniile duhurilor necurate care i s-au arătat, după cum observăm în tablourile sale prin volatilizarea picioarelor îngerilor și fantomizarea Mântuitorului de după înviere), dar poate și mai sugestiv egoist (de la prezentarea înfățișării sfinției sale în locul Sfinților și al Mântuitorului) – n.n.]

Art. 2. Icoanele sculptate în relief, în orice materie, fiind contra uzului ortodox din vechime, nu sunt admise în biserici (s.n.).

Art. 3. Nu sunt primite în biserici tablouri sau icoane care la vedere ar înfățișa pe Sfinți în mărimi nenaturale sau cu figuri diforme (s.n.).

Art. 4. Tablourile sau icoanele care ar înfățișa pe sfințele martire sau cuvioase în costumul și în ținute moderne lumești, în chipuri care n-ar inspira respect, nu se admit în biserici.

Costumul trebuie a fi pe cât posibil al timpului și al țării în care a viețuit sfântul.

Art. 5. Icoana aceluiași sfânt în expresiunea fizionomiei, în trăsăturile caracteristice trebuie să fie identică în toate bisericile țării. Icoana Domnului Iisus Hristos, a Maicii Domnului, icoanele Sfinților în orice mărime, în orice loc, în orice biserică, trebuie să fie desăvârșit uniforme, spre a fi cunoscute de toată lumea ortodoxă, chiar și când n-ar avea inscripțiune. [iată cum cade ideea eretică după care a fost pictată biserica din Drăgănescu: Mântuitorul trebuie să semene cu altcineva, un alt om universal, cu autorul picturii – n.n.]

Art. 6. Nu este permis sub nici un cuvânt a zugrăvi pe evangheliști fără simbolul respectiv, cu atât mai puțin nu este permis a zugrăvi simbolul singur, fără icoana evanghelistului (s.n.). [iată cum vedenia treptelor de la începutul înșelării din Sfântul Munte a Părintelui Arsenie Boca, este dezvăluită ca mincinoasă, fiindcă au apărut doar simboalele singure ale evangheliștilor – n.n.]

Art. 7. Cultul ortodox având semnificație determinată și precisă și răspunzând la un scop bine știut, icoanele și tablourile de pictură în biserici trebuie să ocupe locul anumit, spre a fi în armonie cu ideea specială, avută la întocmirea cultului și la alcătuirea planului pentru clădirea bisericilor (s.n.). [iată cum este greșită și inovația tuturor temelor moderne cu sateliți și bule introduse de Părintele Arsenie Boca, împotriva minunatei alcătuirii teologice tradiționale ale Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit – n.n.]

Art. 8. Tablourile de pictură și icoanele zugrăvite pe pereți și pe bolți trebuie să fie executate lămurit, spre a se da predicatorului puțința ca, la serbarea respectivă a praznicului, să întoarcă privirea ascultătorilor la cele înfățișate și despre care vorbește în panegiricul sau discursul său. [nu să fie false proorocii care pun în derută și pe predicator și pe privitor: „prorocea oare Părintele Arsenie Boca ecumenismul sau era ecumenist?” – n.n.]

Cap. II

*Locul destinat fiecărei icoane
(Urmează prezentarea programului iconografic al bisericii, cu indicarea locului fiecărei teme majore.)*

Cap. III

Facerea zugrăvelii și primirea lucrării îndeplinite

Cap. IV

Dispozițiuni diverse

Dispozițiuni tranzitorii

Art. 27. Nici o biserică nu se va putea desființa fără încuviințarea Sfântului Sinod.

Art. 28. Icoanele tip, ce vor fi trimise de pictori, se vor judeca de o comisiune numită de Sf. Sinod. Icoanele alese și aprobate vor rămâne modele de iconografie în Biserica Română Ortodoxă. După ce Sf. Sinod se va rosti asupra acestor icoane, în caz de aprobare, ele se vor înapoia Chiriarhului respectiv, spre a le păstra la Episcopie.

Art. 29. Sub nici un motiv nu se va permite zugrăvirea de icoane depărtate de uniformitatea tipurilor admise, nici chiar a icoanelor mici, pentru trebuințele fiecărui creștin (s.n.).

Art. 30. Orice abatere de la dispozițiunile acestui regulament va atrage după sine nulitatea lucrării (s.n.).

Președinte: Iosif Mitropolit Primat Dat la Castelul Peleş, la 11 octombrie 1912.1

1 Publicat în BOR, an. XXXVI, nr. 7, oct. 1912.319

Așadar, lucrarea de la Drăgănescu atrage după sine nulitatea.

Nu numai atât, dar fiindcă a fost pictată în urma vedeniilor și viselor ea ar trebui... dărămată. E adevărat că nu a fost construită în urma vedeniilor, ci doar pictată, ceea ce înseamnă că trebuie dată jos doar zugrăveala, lucru pe care îl începuse chiar Dumnezeu, pe când trăia Părintele Arsenie Boca, numai că acesta s-a apucat să o repicteze. Văzându-i încăpățănarea în a păstra ereziile din pictură, și lipsa sfinției sale de pocăință, a îngăduit să se păstreze zugrăveala aceea urâtă din dragoste pentru noi, ca să ajungem la adevăr și să nu fim înșelați de celelalte învățături eretice ale preacuvioșiei sale, poate mai puțin evidente. Sigur că pentru iconomie, având în vedere că nu a fost construită, ci doar pictată în urma vedeniilor ar trebui doar șterse picturile.

Însă poate fi făcută, în scop catehetic, o altă Biserică la cimitir, iar aceasta transformată în muzeu (domnul academician Sorin Dumitrescu tot insista și dorea să facă un muzeu al kitschurilor), pentru a arăta tuturor unde duce înșelarea și a lua aminte. Însă ar trebui un ghid cunoscător și un panou de prezentare a Sfintelor Icoane Ortodoxe și a cuvintelor din Sfânta Tradiție încălcate, ca omul să vadă evidența urâciunii și amăgirii.

160. - "Așijderea, s-a hotărât, ca pretutindenea, altarele, (bisericile) când sînt ridicate prin țarini sau vii, ca și cum ar fi întru pomenirea mucenicilor, însă, în ele nu se dovedește a fi așezat vreun trup și nici moaște ale mucenicilor, de este cu puțință, să se distingă de episcopii locului; iar, dacă aceasta nu se poate face din cauza tulburării poporului, totuși oamenii să fie sfătuiți să nu se mai adune acolo și pentru ca cei drept credincioși să nu se lege de aceste locuri, înșelați fiind de vreo superstiție, acolo să nu se săvîrșească nicidecum pomenirea mucenicilor, decît numai dacă ar fi vreun trup sau rămășițe (de ale mucenicilor), sau dacă s-au predanisit din vechime, în chip sigur, cum că acolo a fost locuința, moșia, sau locul patimilor vreunui mucenic. Toate altarele (bisericile) care se ridică undeva în urma visurilor și ale falselor descoperiri ale unor oameni de rînd, în tot chipul trebuiesc distruse" -Cart. 83.³²⁰

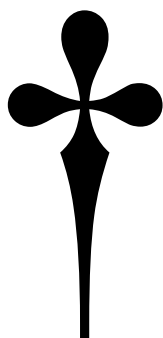
³¹⁹ Dr. Mihaela PALADE, Iconoclasmul în actualitate: de la "moartea lui Dumnezeu" la moartea artei, Editura Sophia, București, 2004, pp. 202-206.

³²⁰ Canoanele de mai sus sunt luate din Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

Adaug aici că pictura în tempera a Bisericii din Drăgănescu, după rânduiala ortodoxă, este mai de preț decât Capela Sixtină din Roma³²¹.

Comparația este foarte potrivită, dintr-un anumit punct de vedere. Ea arată că așezământul de la Drăgănescu este atât de apropiat atât papismului cât și nudității, precum Capela Sixtină unde se aleg papii și șocul goliciunii nerușinate a produs campania frunzelor de viță pentru a acoperii mădularele de rușine ale trupurilor incitant pictate. Nepotrivirea apare, însă, în sensul că nu este după rânduiala Ortodoxă, iar calitatea artistică a picturii este una echivalentă epocii sovietice în care a fost făcută. Părintele Arsenie Boca nu se poate compara cu Michelangelo, nici ca renume, nici ca pictură.

Sfârșit, și lui Dumnezeu laudă!

³²¹ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012. p. 17.